

Giới thiệu Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ

Các bạn đang đọc truyện Chinh Phục Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng: Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ , tuy cô còn nhỏ hơn sao với hần nhưng cô không hề dễ bị dụ dỗ chút nào.

Anh lá Chú Chá bất ngờ muốn kết hôn với nữ chính là Lâm Khả Nhi, nghe được cô liền soạn đồ lên đi khỏi nhà và theo người đàn ông đó. Lâm Khả Nhi muốn cho Chú Chá ăn "bánh bao" của cô!

Tác giả Mộc Yêu viết ngôn từ rất hợp lý vừa đủ, tạo tình tiết lôi cuốn người đọc không quá lố. Và liệu tác giả sẽ tạo tình huống gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp gỡ đám người ngang tàng

Edit: Su_ri

Beta: Ngocquynh520

Chú Chá muốn kết hôn? Như vậy sao được? Người ấy phải là của cô!

Là người đàn ông Lâm Khả Nhi cô đã định sẵn từ thuở nhỏ! Làm sao cô có thể để anh tùy tiện cưới người phụ nữ khác được?

Lâm Khả Nhi cắn chặt môi dưới, đôi mắt hạnh mê người tức giận tròng lên, không cam lòng làm bà làm bầm.

Người phụ nữ chú Chá muốn kết hôn rốt cuộc là người như thế nào? Dù sao cô cũng không tin cô ta xinh đẹp hơn Lâm Khả Nhi cô. Cô ta nhất định vừa già vừa xấu, không thể đẹp bằng một nửa Lâm Khả Nhi cô.

Lâm Khả Nhi nóng lòng giậm chân, cô không muốn chú Chá kết hôn, cô dâu của anh phải là cô. Không được, cô phải nhanh nhanh ra tay, nếu không sẽ không kịp.

Lâm Khả Nhi nở nụ cười miễn cưỡng, trở về phòng của mình ở trên lầu.

Chú Chá, chú phải chờ Khả Nhi nha! Hành động đoạt lại tình yêu của Lâm Khả Nhi cô sẽ lập tức bắt đầu.

Đêm khuya yên tĩnh trong biệt thự nhà họ Lâm, chờ mọi người đều say giấc nồng, Lâm Khả Nhi bắt đầu hành động. Cô mang theo một cái túi du lịch ra khỏi phòng, rón ra rón rén đi qua hành lang, e sợ đánh thức mọi người đang ngủ say thì cô không thể rời đi được rồi.

Lâm Khả Nhi nhân lúc đêm khuya, đi đến sân bay. Thế nhưng, ở cửa sân bay, cô không cẩn thận đụng phải người từ bên trong đi ra, làm hại túi da trong tay cô bị rơi xuống đất. Lâm Khả Nhi không chút suy nghĩ, lập tức chống nạnh trách cứ đối phương: “Anh đi đường thế nào vậy? Không có mắt sao? Đám đụng phải bản tiểu thư. Nếu anh đụng hư đồ của người ta, anh phải bồi thường nha.”

Đối phương là một người đàn ông cao lớn, mang một cặp kính râm, vẻ mặt âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi.

“Thế nào? Không dám nói gì sao? Hừ! Còn không nhặt đồ cho bản tiểu thư. Đụng hư đồ của người khác, cũng không biết nói xin lỗi sao, thật không có lễ phép!” Lâm Khả Nhi nhăn cái mũi nhỏ, chằm chọc nói.

Phía sau tên đàn ông đeo kính râm lập tức xuất hiện mấy tên đàn ông, bọn họ tức giận nắm chặt quả đấm, có vẻ như sẽ ra tay với Lâm Khả Nhi. Thấy bọn người vạm vỡ này đi ra, Lâm Khả Nhi bị dọa nhảy dựng. Cô cố tự trấn định mà nói với tên đàn ông đeo kính: “Thế nào? Anh định động thủ đánh người sao? Thật là một người đã man!”

Người đàn ông đeo kính mắt phất tay một cái, mấy tên đàn ông vạm vỡ lập tức nghe lời, lùi lại phía sau hắn.

Ánh mắt hần lạnh lùng bắn về phía Lâm Khả Nhi, chỉ phun ra năm chữ “Kẻ gian cáo trạng trước”, liền bước nhanh ra ngoài.

“A! Anh quay lại cho tôi!” Lâm Khả Nhi tức giận giậm chân. Bọn người này thật là ngang tàng, làm rơi đồ của cô, nhưng không biết nhặt lên cho cô. Cô chống nạnh quát với bóng lưng cao ngất kia: “Người thiếu văn minh! Đám người chưa khai hoá kia, nếu lần sau để cho tôi nhìn thấy, đừng hòng chuồn mất dễ dàng như vậy.”

Nghe được lời Lâm Khả Nhi, người đàn ông đeo kính mắt dừng chân một chút, nhưng chẳng qua chỉ là mấy giây, lại tiếp tục đi về phía trước. Đám đàn ông to lớn quay đầu lại, hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Khả Nhi, khí thế giống như muốn động thủ, nhưng mà không ai dám ra tay, đều nghe lời theo sát tên đeo kính chờ bên cạnh chiếc xe xa hoa ngoài sân bay.

"Ai, thật là xui xẻo!" Lâm Khả Nhi bắt đầu diễn vai một cái, hôm nay coi như cô xui xẻo, gặp được một đám nhân vật lợi hại, không thể làm gì khác hơn là tự mình thu dọn đồ đạc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Động lòng

Edit: Su_ri

Beta: Ngocquynh520

Đứng ở cửa sân bay Toronro, Canada, Lâm Khả Nhi mở rộng hai cánh tay kêu lên: “Chú Chá, Khả Nhi đến rồi!”.

Trốn đi thành công, cô sắp có thể nhìn thấy chú Chá rồi. Cầm túi xách lên, cô hưng phấn chạy ra ngoài.

“Tiểu thư, cô tìm ai?”- Một giọng nói quen thuộc đầy từ tính vang lên phía sau Lâm Khả Nhi.

“Chú Chá!”. Nghe được giọng nói quen thuộc mỗi ngày đều xuất hiện trong giấc mơ, Lâm Khả Nhi hưng phấn xoay người lại, nhảy lên trên người Đường Chá, tay thon vòng lên ôm cổ anh, chân dài quắp quanh eo của anh.

“Cháu là...?” Đường Chá kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ đột nhiên nhảy vào trong ngực mình, thế nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc. Đôi mắt to linh động, đôi môi mềm mại, chiếc mũi thon dài, tính tình nghịch ngợm, còn có chút ngang ngược. Đường Chá cười xiết chặt cô bé trong ngực, cưng chiều nói: “Khả Nhi, sao cháu lại tới đây?”

“Ai bảo chú Chá lâu lắm rồi không đến thăm Khả Nhi! Khả Nhi nhớ chú, dĩ nhiên sẽ đến thăm chú rồi!”. Lâm Khả Nhi chu môi lên án Đường Chá.

“Không ngờ ba năm không gặp, Khả Nhi của chú đã lớn lên thành một thiếu nữ rồi”.

Lâm Khả Nhi hưng phấn bám lấy bả vai Đường Chá, lắc lắc cái đầu nhỏ: “Khả Nhi đẹp không? Chú Chá có thể động tâm hay không?”

“E hèm! Mị lực của Khả Nhi chỉ dành cho người trẻ tuổi thôi”, Đường Chá cười nhạt nói, “Chú Chá già rồi, sợ rằng không có phúc mà hưởng thụ”.

“Ai nói chú Chá già rồi?” Lâm Khả Nhi bắt đầu ôm chặt hông Đường Chá, ở trong lòng anh chu môi nói: “Chú Chá của cháu là người đàn ông đẹp trai nhất, lành khốc nhất. Trong lòng Khả Nhi không ai có thể so sánh với chú! Sau này không cho chú Chá nói mình đã già. Nếu chú Chá đã già, vậy Khả Nhi cũng làm cho mình xấu xí, như vậy có thể xứng đôi vừa lứa với chú Chá rồi.”

“Khả Nhi, mười mấy tiếng ngồi máy bay có mệt không? Vào nhà nghỉ ngơi với chú.”- Đường Chá lúng túng đẩy Khả Nhi ra, dắt tay cô đi vào trong sân.

“Dạ”. Lâm Khả Nhi gật đầu một cái. Mặc dù chú Chá một mực kháng cự, nhưng cô không nổi giận, chờ một ngày nào đó, cô sẽ khiến chú Chá một lòng hướng về cô, chỉ yêu một mình cô mà thôi.

Lâm Khả Nhi đột nhiên dừng bước, ôm bụng nói: “Chú Chá, không biết vì sao Khả Nhi đau bụng quá!”

“Cái gì? Khả Nhi đau bụng sao?” Đường Chá lập tức hoảng loạn, đặt tay lên bụng Khả Nhi lo lắng hỏi: “Đau ở đâu? Là đau ở đây sao?”

“Dạ! Đau lắm a. Khả Nhi không đi được. Chú Chá ôm Khả Nhi được không?”. Lâm Khả Nhi ánh mắt đáng thương, ngược lên cầu xin Đường Chá.

“Được”. Đường Chá lập tức đem cặp tài liệu ném cho phụ tá ở phía sau, ôm lấy Lâm Khả Nhi đi vào biệt thự.

“Thiếu gia đã về”. Khi bọn họ đến gần, một người đàn ông tóc vàng cung kính giúp Đường Chá mở cửa lớn, đưa bọn họ vào nhà.

“Lance, đi gọi bác sĩ Louis tới đây”. Đường Chá ra lệnh cho người đàn ông tóc vàng.

Lâm Khả Nhi nghe chú Chá bảo gọi bác sĩ, vậy sao được? Bác sĩ mà tới thì chẳng phải cô sẽ bị lộ tẩy sao. Cô lập tức túm lấy tay Đường Chá, cười nói: “Không cần đâu, chú Chá, có thể cháu đau bụng do ăn uống, nghỉ ngơi một chút là được rồi, không cần kêu bác sĩ”.

“Có thật không?” Đường Chá đang bước lên lầu liền dừng chân, không yên tâm hỏi.

“Dạ. Khả Nhi bảo đảm, không đến nỗi phải kêu bác sĩ”. Lâm Khả Nhi lắc lắc cái đầu giống như trống bỏi, chỉ sợ Đường Chá sẽ gọi bác sĩ đến.

“Được rồi, Lance, không cần gọi bác sĩ Louis”. Nói xong, Đường Chá liền ôm Lâm Khả Nhi lên lầu.

Đường Chá dùng chân đá vắng cửa một gian phòng ngủ, nói với Lâm Khả Nhi: “Khả Nhi, mấy ngày tới cháu sẽ ở phòng khách này nhé”.

“Dạ! Vậy chú Chá ngủ ở đâu?” Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt to linh động, tò mò hỏi.

“Ở phòng bên cạnh”. Đường Chá trả lời ngắn gọn.

Ồ cách vách a! Thật quá tuyệt vời! Lâm Khả Nhi hưng phấn thiếu chút nữa hét chói tai. Buổi tối chú Chá với cô chỉ cách nhau một bức tường thôi.

Nhìn Lâm Khả Nhi cười lộ lúm đồng tiền, Đường Chá không khỏi bồn chồn hỏi: “Khả Nhi, còn đau bụng không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Muốn người ôm cháu

Edit: Su_ri

Beta: Ngocquynh520

Nghe được câu hỏi của Đường Chá, Lâm Khả Nhi lúng túng tròn đôi mắt đẹp, nhớ tới lời nói dối của mình, nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Chỉ thấy cô che bụng, trưng ra bộ mặt nhăn nhó: “Ai da! Ai da! Đau bụng quá!”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khoa trương nhăn lại, thấy Đường Chá không nói lời nào, liền kêu càng lớn tiếng hơn: “A, a, a, sao lại đau như vậy chứ? Đau không muốn sống nữa a”.

“Aiiii!” Đường Chá nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của Lâm Khả Nhi, khề thờ dài: “Là nơi này đau sao?”.

“Dạ!” Lâm Khả Nhi gạt mạnh đầu, mê muội nhìn khuôn mặt Đường Chá gần trong gang tấc, trên mặt lộ ra nhu tình, khiến cô muốn nhào tới hôn một cái. Cô chính là thêm muốn gương mặt lãnh khốc này hơn mười năm rồi, hi hi, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày cô được “ăn” thôi.

“Còn đau không?”. Đường Chá ngẩng đầu lên, quan sát cẩn thận. Lâm Khả Nhi nở nụ cười.

“Thoải mái hơn rồi, nhưng mà vẫn còn hơi đau”. Lâm Khả Nhi nháy nháy đôi mắt to linh động, đáng thương nói. Nếu nói không đau, chú Chá sẽ không còn ôn nhu với cô nữa, nên cô lại bắt đầu bịa chuyện.

“Aiii”. Đường Chá lại tiếp tục chuyên chú xoa nhẹ. Đã ba năm không gặp Khả Nhi, cô vẫn nghịch ngợm như vậy, không thay đổi chút nào.

“Ưm! A! Thật thoải mái a”. Lâm Khả Nhi rút cuộc không nhịn được ngấm ra tiếng. Tay chú Chá mang lại cho cô một cảm giác lạ lẫm, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể cấp tốc lưu chuyển, toàn thân nóng như lửa, sắp sôi trào.

Nhìn Lâm Khả Nhi híp mắt lại, tay Đường Chá cũng nóng lên, lập tức rút về, lúng túng nói: “Khả Nhi, không có chuyện gì, chú về phòng trước đây”.

“Không muốn!” Lâm Khả Nhi lập tức mở mắt, ôm lấy cánh tay Đường Chá, điềm đậm đáng yêu nói: “Chú Chá, đừng rời khỏi người ta, có được không?”

Nhìn vẻ chờ mong trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt Đường Chá có một chút mê muội, nhưng rất nhanh đã khôi phục về lạnh lùng.

“Khả Nhi, từ lúc xuống máy bay còn chưa ăn gì sao?”. Đường Chá cố gắng làm cho giọng nói bình thản, không có chút kích động, nhẹ nhàng buông bàn tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi, dùng âm thanh trong trẻo lạnh lùng hỏi.

“Không có đâu? Cháu đã sớm xuống máy bay rồi, nhưng chú tóc vàng đó, nói cái gì cũng không cho cháu vào”. Lâm Khả Nhi chu môi tức giận nói: “Chú ấy lại còn nhốt cháu ngoài cửa. Chú Chá, người nhất định phải thay cháu trừng phạt chú ấy”.

“Khả Nhi, chuyện này không thể trách quản gia Lance được. Có mấy cô hoang tưởng, trèo cao mà Lance hay gọi là “háo sắc” đến đây, giả mạo người thân, thậm chí còn giả là bạn gái hay vị hôn thê của chú. Gặp phải loại “háo sắc” này, Lance nhất định không mở cửa. Đây là mệnh lệnh của chú, Lance chỉ thực hiện chức trách của mình thôi. Cháu không thể oán Lance được. Ai bảo cháu không nói một tiếng đã chạy đến đây. Làm hại Lance tưởng cháu cũng giống đám “háo sắc” đó, mới làm tổn thương đến Khả Nhi của chú. Chú thay Lance nhận lỗi với cháu được không? Khả Nhi đừng tức chú Lance nữa”. Đường Chá cúi đầu dỗ Lâm Khả Nhi, giọng điệu êm ái, đối với cô gái trong ngực như bảo bối yêu quý.

“Có thật không? Xem ra người ta còn phải cảm ơn chú Lance nữa! Hi hi hi!” Lâm Khả Nhi cười rạng rỡ. Xem ra, chú Lance đã ngăn cản không ít tình địch của mình a.

“Khả Nhi, đôi bụng chưa? Chú đi hỏi Lance xem com chín chưa?” Đường Chá xoay người rồi đi, lại bị Lâm Khả Nhi dùng sức ôm eo một lần nữa.

“Chú Chá, Khả Nhi không muốn xa chú. Chú ôm người ta đi”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi dán vào lưng Đường Chá, làm cả người anh nóng lên.

”Tự mình đi đi”. Đường Chá lộ ra vẻ đầu tranh.

Lâm Khả Nhi đi vòng qua đến trước mặt Đường Chá, nhẹ chu môi nói: “Chú Chá, Khả Nhi đau bụng, không đi được”.

Cô không ngừng chớp chớp đôi mắt to đẹp đẽ, động lòng người nhìn Đường Chá. Thấy anh nghiêm mặt, tuyệt không động lòng, nước mắt lập tức ứa ra: “Chú Chá, chú không thương Khả Nhi. Mỗi ngày Khả Nhi đều nhớ tới chú. Sao chú vô tình thế, Khả Nhi đau bụng cũng không quan tâm Khả Nhi. Vậy thì người ta về nhà!”.

Nói xong, cô cắn răng đi ra ngoài cửa, thật giống như đang vô cùng khó chịu. Bộ dạng đáng thương khiến Đường Chá nhũn mảy, sai bước đuổi theo, một tay ôm lấy Khả Nhi, nghiêm mặt nói: “Khả Nhi, chú thương cháu!”

“Có thật không?” Đôi mắt rom róm lập tức mang nét cười. Nét mặt mừng rỡ như điên kia khiến Đường Chá đau lòng, anh chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, ôm Lâm Khả Nhi xuống lầu.

Dựa vào trước ngực Đường Chá, Lâm Khả Nhi len lén cười. Chú Chá, chú đừng hòng xa lánh người ta. Từ hôm nay trở đi, người ta sẽ bám dính lấy chú như kẹo cao su, để chú không đẩy người ta ra xa được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hôn

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Đường Chá, Lâm Khả Nhi không tự chủ dùng cái miệng nhỏ nhắn non mềm phủ lên đôi môi anh.

Đôi môi bất ngờ bị xâm phạm khiến Đường Chá ngậy người đứng yên tại chỗ, bắt an hít một ngụm khí lạnh. Đôi tay muốn đẩy thân thể mềm mại kia ra, nhưng lại do dự không hành động. Đột nhiên, Đường Chá hung hăng giằng vò đôi môi phấn hồng mềm mại, giành lại quyền chủ động.

“Um! Chú Chá!” Bị Đường Chá hôn sâu, Lâm Khả Nhi không khỏi ý loạn tình mê. Đây là lần đầu tiên chú Chá hôn cô! Cũng xem như là nộ hôn đầu của hai người bọn họ nha! Thì ra, cảm giác được hôn lại ngọt ngào như vậy, so với chính mình cưỡng hôn thì ngọt ngào hơn rất nhiều.

Từ nay về sau, mỗi ngày phải dốc lòng chiếm giữ đôi môi của chú Chá, không để chú ấy hôn người khác nữa. Chú Chá phải là của cô, của Lâm Khả Nhi cô đây.

Thanh âm ni non của Khả Nhi khiến ý thức Đường Chá dần tỉnh táo lại. Rời khỏi đôi môi phấn hồng, đôi mắt lạnh lùng đột nhiên mở ra, ảo não nắm chặt hai nắm tay, thả Lâm Khả Nhi xuống ghế, anh bối rối rời khỏi chỗ đó.

“Chú Chá, người cứ trốn đi, Khả Nhi không sợ. Người phải biết người chẳng trốn được bao lâu nữa đâu. Sớm muộn gì cũng có một ngày người sẽ đến bên cạnh Khả Nhi”. Lâm Khả Nhi cắn cắn môi dưới, lau đi nước mắt rơi xuống má, kiên cường mỉm cười. Tuy là anh muốn kết hôn, nhưng cô sẽ không buông tay. Cô nhất định phải gạt bỏ hình bóng người thứ ba trong lòng anh. Mặc kệ có bao nhiêu gian nan, cô sẽ chiếm giữ được trái tim anh. Tương lai của anh chỉ có thể có cô. Vị hôn thê tương lai của anh hãy tránh xa anh ra, cô sẽ không để anh cưới cô ta đâu.

Đứng trong phòng tắm, Đường Chá mở khóa vòi nước, dùng nước lạnh gột rửa ý thức của mình.

Ra khỏi phòng tắm, anh tới chỗ tủ rượu, lấy ra một chai Whisky Johnnie Walker, ngửa cổ lên uống một ngụm lớn. Chát lỏng cay cay theo cổ họng chảy vào dạ dày, mang lại cảm giác nóng cháy cổ.

Lắc lắc cái đầu có chút mê man, Đường Chá nằm vật xuống giường, nhắm mắt lại. Anh ngủ không an ổn, chân mày vẫn nhũn chặt.

Lâm Khả Nhi lạng lẽ vào phòng Đường Chá, thấy anh nhũn chặt mi tâm, bèn đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa xoa nếp nhăn, nhỏ giọng nói: “Chú Chá, người ta là Khả Nhi, là Khả Nhi của chú, chú đừng nên nhận nhầm nha”.

Cảm thấy có một bàn tay bé nhỏ ôn nhu vuốt ve trên mặt mình, Đường Chá bèn nắm chặt bàn tay mềm mại, nhỏ bé, dùng sức kéo Lâm Khả vào trong ngực, nhanh chóng ôm gọn eo thon, xiết chặt cô vào trong ngực.

Bị anh ôm chặt trong ngực, vẻ mặt Lâm Khả Nhi thoáng có chút chua xót. Không biết trong giấc mộng của anh có bóng dáng của cô không. Cuộc chiến giành tình yêu này không dễ dàng, cô phải đuổi cho bằng được vị hôn thê kia của anh. Cô nhất định sẽ không nản lòng, cho dù gian nan cỡ nào, cô cũng sẽ chiếm được lòng anh.

Tay nhỏ bé của cô ôm chặt hông Đường Chá, vùi mặt vào lồng ngực dày rộng của anh.

Mùi vị trên người anh thơm quá, một chút cũng không giống những người đàn ông xấu xa kia, toàn một mùi thuốc lá lẫn mùi mồ hôi bản thủ, ngược lại anh có một mùi xạ hương nồng đậm, một mùi vị nam tính đầy mị hoặc. Cô kim lòng không được, hít sâu một cái, đem mùi vị anh khắc sâu vào trong trí nhớ.

Si ngốc ngẩn nhìn gương mặt anh tuần, Lâm Khả Nhi có cảm giác không thực, cô thật sự đang nằm trong lòng anh sao? Khuôn mặt anh tuần này thật sự đang ở trước mặt cô hay sao?

“Chú Chá, tình yêu của chú nhất định phải dành cho người ta. Mười năm rồi, khát vọng mười năm nay của người ta chỉ có vậy thôi”.

Ánh sáng ban mai chiếu vào hai người, Đường Chá nhắm mắt lại muốn lật người, nhưng bên hông lại có cảm giác có cánh tay nhỏ đè lên. Là ai đang nằm cạnh? Chẳng lẽ là Lê Tây Á! Nhưng anh không nhớ rõ tối qua có bảo cô đèn hay không a?

Anh kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc. Nằm trong lòng anh, không phải ai khác, chính là Lâm Khả Nhi. Bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực, chân thon dài quấn quanh hông anh. Khả Nhi ngủ say giống như một tiểu tinh linh ánh lên một loại ánh sáng mê người. Hàng mi dài cong nhẹ nhàng khép lại trên đôi mắt, cánh môi phớt hồng kiêu kiêu ướm ướm ắt dễ khiến người ta muốn phạm tội mà.

Cô nhóc này!

Đường Chá hít một hơi sâu, đẩy cánh tay nhỏ bé đang quấn ngang hông cùng chân dài ra, chạy tới phòng tắm, không ngừng dùng nước lạnh xối lên cơ thể.

Anh như thế là sao? Khả Nhi vừa mới tới một ngày thôi, đã khiến anh rơi vào trạng thái “thủy thâm hỏa nhiệt” rồi. Anh vẫn là Đường Chá, người nổi tiếng lạnh lùng cứng rắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mê loạn

Đang tắm nước lạnh, Đường Chá đột nhiên nghe thấy tiếng kêu to nũng nịu của Lâm Khả Nhi truyền ra từ trong phòng ngủ: “Ai da! Chú Chá!”

Không biết Lâm Khả Nhi xảy ra chuyện gì, Đường Chá vội vàng khoác áo choàng tắm, chạy ra khỏi phòng tắm, thấy Lâm Khả Nhi đang cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, ngồi trên sàn nhà sát mép giường, bàn tay nhỏ nhắn đang xoa xoa chân. Anh vội vàng chạy tới ôm lấy Lâm Khả Nhi, quan tâm hỏi: “Khả Nhi, cháu làm sao vậy?”

“Chú Chá, Khả Nhi thật đau a!” Lâm Khả Nhi ôm lấy cổ Đường Chá, chớp chớp đôi mắt hạnh ai oán nói.

“Làm sao lại té xuống đất?” Đường Chá không hiểu hỏi.

Lâm Khả Nhi dẫu môi, đáng thương nói: “Ai bảo chú Chá không có ở đây a? Khả Nhi tìm không thấy chú”. Nghĩ tới vừa rồi mình đang ngủ mơ mơ màng màng, mắt nhắm mắt mở tìm chú Chá, kết quả không cẩn thận liền rơi xuống đất, làm cô ngã đau quá.

Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi ngồi lên giường, cung chiều vuốt tóc cô, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng có chút mê hoặc: “Khả Nhi, sao cháu lại xuất hiện trong phòng của chú?”

“Hôm qua Khả Nhi đi tìm chú, ai ngờ vừa mới đi tới bên giường liền bị chú kéo xuống ôm chặt, cho dù Khả Nhi có giãy giụa cách nào cũng không thoát được, không còn cách nào khác là phải ngủ trong lòng chú. Không nghĩ tới chú vừa tỉnh ngủ liền quên, lại còn chất vấn Khả Nhi”. Lâm Khả Nhi phản kháng, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy cho Đường Chá.

Khuôn mặt Đường Chá đột nhiên vụn vỡ, thần sắc tràn đầy ảo não: “Khả Nhi, thật xin lỗi, lần sau không được tùy tiện vào phòng của chú nữa.”

“Nhưng người ta thích ôm chú ngủ, chú Chá.” Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt linh hoạt, quẹo rừ cười nói. Lồng ngực chú Chá thật ấm áp, cô không thể dễ dàng bỏ đi một chiếc gối ôm tốt như vậy được.

“Lâm Khả Nhi đã là cô gái lớn rồi, không thể giống như khi còn bé”. Tránh nhìn vào ánh mắt tràn đầy mị hoặc của cô, Đường Chá quay đầu ra, có chút trách cứ nói.

“Không được! Khả Nhi muốn ngủ cùng chú Chá!” Lâm Khả Nhi ngang ngược dùng tay ôm lấy khuôn mặt Đường Chá, thập phần duyên dáng nói: “Tại sao lúc bé chú Chá có thể ôm Khả Nhi ngủ mà sau khi lớn lên lại không được? Cha với mẹ không phải cả ngày đều ở cùng nhau sao? Cũng không thấy

mẹ nhỏ đi a!”

Nghe Lâm Khả Nhi nói, Đường Chá ho mạnh liệt một hồi: “Khả Nhi, bọn họ là vợ chồng, không thể so sánh được”.

Lâm Khả Nhi dí dõm cười, ôm cổ Đường Chá: “Vậy chúng ta cũng trở thành vợ chồng không được sao!” Nói xong, thấy Đường Chá kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn anh, chăm chú nhìn cô, Lâm Khả Nhi hôn lên đôi môi mỏng của anh. Cô hôn không chút kỹ xảo nhưng lại khiến cho ánh mắt Đường Chá hiện lên vẻ cuồng loạn nhiệt tình. Anh còn chưa kịp đẩy Lâm Khả Nhi ra, đã bị cô đẩy ngã xuống giường lớn. Thân thể xinh đẹp lập tức bò lên cơ thể anh, một mùi hương “hoa son chỉ” mê hoặc lập tức vương vấn quanh hơi thở của anh.

Nhìn khuôn mặt tuần tú mê người trước mắt, Lâm Khả Nhi hưng phấn thiếu chút nữa hét chói tai. Chú Chá là của cô, là cô đã định ước từ mười năm trước. Cô muốn anh, muốn trở thành người của anh. Cô nhiệt tình triển khai ma pháp, ra sức tạo nên sự mê hoặc trên thân thể Đường Chá.

“Khả Nhi, không nên như vậy”. Bị Lâm Khả Nhi hôn rất sâu, Đường Chá vật lộn, cố gắng né tránh sức mê hoặc của cô, “Cháu là con gái của Phong, chúng ta không thể....”

Nằm trước ngực Đường Chá, Lâm Khả Nhi ngẩng đầu lên khẽ cười: “Người ta là con của mẹ thì thế nào? Không thể yêu người sao?”

“Khả Nhi, cháu còn nhỏ, không hiểu được cái gì là yêu”. Đường Chá đẩy Khả Nhi ra, lao ra khỏi phòng như chạy trốn.

“Chú Chá”, Lâm Khả Nhi không cam lòng kêu to. Nghe cô gọi, Đường Chá dừng lại mấy giây, rồi lại tiếp tục sải bước, không quay đầu lại ra khỏi phòng.

Tại sao chú Chá không thể tiếp nhận cô? Chẳng lẽ cô không đủ xinh đẹp? Lâm Khả Nhi đi tới chiếc gương lớn, nhìn vào gương, chỉ thấy trong gương một hình dáng kiều diễm giống một đóa hồng đang nở rộ, lộ ra vẻ mỹ lệ động lòng, tinh khiết như nụ hoa bách hợp buổi sớm, trong suốt như nguồn nước. Lâm Khả Nhi xinh đẹp giống như một tiểu tinh linh rơi xuống nhân gian, còn nhỏ mà đã lộ ra vẻ mê hoặc đàn ông trong thiên hạ.

“Khả Nhi xinh đẹp như vậy, chú Chá không yêu Khả Nhi, chính là tổn thất của người”. Lâm Khả Nhi tràn đầy tự tin, ngẩng đầu lên, kiều ngạo nói. Đường Chá lúc này đã ra ngoài không ngờ lại quay trở lại, lúng túng nhìn Lâm Khả Nhi một lát, đi thẳng đến tủ treo quần áo.

Lúc Đường Chá cầm bộ âu phục, Lâm Khả Nhi ôm lấy hông anh từ phía sau, nghịch ngợm nói: “Chú Chá, Khả Nhi biết trong lòng chú có yêu thích người ta, Khả Nhi có lòng tin sẽ chờ được chứ”.

“Khả Nhi, mau về phòng thay quần áo rồi xuống lầu ăn sáng.” Nghe lời nói to gan của Lâm Khả Nhi khiến cho Đường Chá ho mạnh liệt một hồi, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên biến sắc. Này a! Cô vẫn còn là con nít nha! Anh làm sao có thể? Nắm chặt quả đấm, Đường Chá bức bách bản thân hạ quyết tâm, lạnh lùng cự tuyệt Khả Nhi.

“Được rồi”. Dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian, về sau hẳn có cơ hội là cô sẽ áp dụng hành động “dụ yêu”. Ha ha ha, chú Chá, người chờ tiếp chiêu đi.

Lâm Khả Nhi đi vòng qua trước mặt Đường Chá, “mổ” một cái nặng nề trên môi anh, mới nở nụ cười thỏa mãn rồi khỏi Đường Chá, trở về phòng mình.

Bị bỏ lại, tim Đường Chá đập nhanh và loạn nhịp, sưng sờ đứng tại chỗ, tay anh khẽ vuốt qua đôi môi vừa bị Khả Nhi hôn, ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mê hoặc

Edit: Su_ri

Lâm Khả Nhi đột nhiên đến gần Đường Chá, ôm chặt cổ anh hỏi: “Chú Chá, Khả Nhi có đẹp không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên áp sát, hại trái tim Đường Chá một lần nữa lại đập loạn nhịp, anh ho nhẹ một tiếng rồi mới trả lời: “Khả Nhi giống như một tiểu tinh linh, là tuyệt thế đại nữ nhi”.

“Thế chú Chá có thích Khả Nhi không?” Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt, tràn đầy mê hoặc nhìn Đường Chá. Đôi môi phấn hồng hé mở, nhẹ nhàng phun ra hơi thở đầy mùi hương “hoa son chỉ”, mê hoặc Đường Chá đẹp trai lãnh khốc. Chú Chá, hành động “dụ yêu” của Khả Nhi sẽ càng ngày càng mãnh liệt nha, người phải cẩn thận đấy.

Nhìn Lâm Khả Nhi cười giảo hoạt, ánh mắt Đường Chá đột nhiên cứng lại, vẻ mặt lãnh khốc thiếu chút nữa bị phá hư.

“Chú Chá, chú vẫn chưa trả lời Khả Nhi. Rốt cuộc, chú có thích người ta hay không?” Lâm Khả Nhi dựa cả người vào Đường Chá, vuốt ve ngực anh.

Đôi mắt thâm sâu của Đường Chá thoáng lộ ra một tia bí ẩn: “Khả Nhi, chú đã nhìn cháu lớn lên, cháu giống như con gái của chú vậy”.

Con gái? Cô không cần làm con gái anh, cô phải là người yêu của anh Chá cơ, là người vợ duy nhất của anh.

“Khả Nhi không phải trẻ con”. Lâm Khả Nhi ôm chặt hông Đường Chá, bá đạo nói.

“Trong lòng chú Chá, Khả Nhi không giống với những người khác, được chưa?” Đường Chá vỗ vỗ đầu Khả Nhi, bắt đầu nhẹ giọng nói: “Đi nhanh nào, không thì nhà hàng đóng cửa mất”.

Lâm Khả Nhi hài lòng ôm chặt Đường Chá, làm nũng nói: “Chú Chá, người ta phải ăn mặc trang điểm kiểu thực nữ thế này, chân cũng không còn hơi sức nữa, chú đỡ người ta ra ngoài đi”.

“Cô nhóc tinh nghịch!” Đường Chá lắc đầu một cái, nhưng không cự tuyệt, ôm lấy Lâm Khả Nhi, cẩn thận giống như ôm tuyệt thế trân bảo.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi tràn đầy vui mừng, cô dựa vào bộ ngực dày rộng của Đường Chá, muốn cả đời được đắm chìm trong đó.

Lúc bọn họ đi đến nhà hàng, quản lý nhà hàng lập tức tiến tới trước, cung kính chào hỏi: “Tổng giám đốc Đường, mời đi bên này”.

Bọn họ được đưa đến một gian phòng riêng biệt, không gian sang trọng thanh nhã. Lâm Khả Nhi gọi một phần bánh ngọt cùng một cốc chocolate lớn. Thấy vậy, Đường Chá không đồng ý ý lắc đầu: “Thật là một tiểu hài tử, những thứ này làm sao có thể ăn thay cơm”.

Anh nghiêng đầu nói nhỏ với quản lý nhà hàng vài câu, anh ta liền cúi mình chào rồi rời đi.

“Chú Chá, Khả Nhi mệt, chú ôm người ta một cái”. Lâm Khả Nhi chớp chớp hàng lông mi dài, dựa vào trước ngực Đường Chá làm nũng.

“Khả Nhi mệt ư? Nhưng chú nhớ cháu là Tiểu Siêu Nhân vô địch, là tiểu ác ma sức lực vô hạn cơ mà”. Đường Chá mỉm cười, trên khuôn mặt lãnh khốc thoáng qua một tia dịu dàng.

Lâm Khả Nhi xoa xoa ngực Đường Chá, cố ý vẽ vòng tròn, cảm thấy trái tim Đường Chá dưới ngón tay cô đang đập loạn, nhưng gương mặt tuấn tú của anh vẫn mang nét lạnh lùng lãnh khốc, nhìn không ra sự hưng phấn của anh, dù chỉ chút ít. Đôi mắt Lâm Khả Nhi vụt sáng nói: “Chú Chá, hôm nay Khả Nhi đã hoàn thành một công trình vĩ đại, vẽ xong bức danh họa Gogh, thật mệt mỏi nha! Người không xót thương Khả Nhi sao?”.

“Cháu còn dám nói bức họa kia?” Đường Chá cố ý nghiêm mặt, chăm chăm nhìn Lâm Khả Nhi: “Cháu nói xem chú nên trừng phạt cháu như thế nào?”

“Ai bảo nó xấu như vậy? Khả Nhi thấy nó cũng không thuận mắt, không đem nó xé nát cũng là tốt lắm rồi”, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, bắt đầu nói.

“Vua phá phách, thật hết cách với cháu”. Đường Chá thở dài, ánh mắt thâm sâu nhìn về phía trước, tựa hồ xuyên thấu qua Lâm Khả Nhi, nhìn về phương xa.

“Người nào bướng bỉnh không biết, nhưng Khả Nhi thật biết nghe lời mà”. Lâm Khả Nhi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười duyên dáng.

“Vậy thì phải nghe lời đi! Nếu không chú Chá liền đem cháu trả về cho Lâm Vũ Mặc”, Đường Chá uy hiếp nói.

“Chú Chá muốn đuổi Khả Nhi đi sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi nhăn lại, ai oán nhìn Đường Chá.

“Nếu Khả Nhi không nghe lời thì chú sẽ trả cháu về nhà!”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cuộc chiến giữa những người phụ nữ (1)

Edit: Su_ri

Lâm Khả Nhi ngồi trong phòng mình, lén nghe thấy từ phòng Chá thúc thúc truyền ra âm thanh rên rỉ mập mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì tức giận. Lệ Tây Á vô si này, cậy mình là vợ chưa cưới của Chá thúc thúc dám dụ dỗ Chá thúc thúc cùng cô ta xxoo. Cô ta quá khinh thường Lâm Khả Nhi này rồi. Cô mà để cho Lệ Tây Á đe dọa thì cô không gọi là Lâm Khả Nhi rồi.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng sét. Ngoài trời, mây đen dày đặc che kín, cuồng phong cuốn theo cát bụi thổi vào trong phòng, gây ra tiếng động ầm ầm, Khả Nhi híp đôi mắt lại, đi tới trước cửa phòng bên cạnh, một cước đá văng cánh cửa phòng đang đóng chặt. Phút giây cánh cửa kia mở ra, Lâm Khả Nhi ôm chặt hai tay kêu lên: “A! Chá thúc thúc, Khả Nhi sợ quá!”.

Đôi nam nữ trên giường quần áo đã thoát đi được một nửa, bị hành động của Lâm Khả Nhi làm cho kinh động. Đường Chá thấy Khả Nhi hoang mang sợ hãi, lập tức kéo áo xuống, vọt tới trước mặt Lâm Khả Nhi, ôm cô vào trong ngực, thanh âm ôn nhu không ngừng dỗ dành: “Khả Nhi ngoan, không sợ, chỉ là sét đánh mà thôi”.

“Chá thúc thúc, Khả Nhi không dám ngủ một mình, người ta ngủ cùng cô và thúc thúc được không?”. Lâm Khả Nhi mắt rung rung lệ, đáng thương năn nỉ.

“Không được!” Không đợi Đường Chá trả lời, Lệ Tây Á bắt mắt lên tiếng trước. Cô ta hôm nay thật vất vả mới đưa được Đường Chá lên giường, cứ tưởng kế hoạch sẽ nhanh chóng thành công. Ai ngờ, tiểu quý đáng chết này lại chạy vào cắt đứt bọn họ, thật sự rất đáng giận.

“Khả Nhi, cái giường này cô cùng thúc thúc con ngủ đã chật rồi, con không thể ngủ cùng nữa được đâu”. Lệ Tây Á không nề tình cự tuyệt.

“Chá thúc thúc, người không thương Khả Nhi sao?” toàn thân Lâm Khả Nhi trong ngực Đường Chá không ngừng run rẩy, nước mắt tuôn như trân châu đứt đoạn, từng giọt, từng giọt lăn xuống trước ngực Đường Chá, thiêu đốt tâm anh.

Vừa lúc này, một tiếng sét vang lên, Lâm Khả Nhi trong ngực Đường Chá sợ tới mức nhảy dựng lên thét lớn, cô nhắm chặt hai mắt, bịt tai lại, tựa hồ bị hoảng sợ không nhẹ. Chỉ thấy cô xoay người lại, u oán nói: “Chá thúc thúc, Khả Nhi không quấy rầy người”.

“Khả Nhi, sợ sao?” Đường Chá không yên tâm kéo tay Lâm Khả Nhi, quan tâm hỏi.

Lâm Khả Nhi quay đầu lại, đôi mắt linh hoạt nhắm chặt, mặc cho nước mắt không ngừng rơi xuống, nũng nịu nói: “Người còn quan tâm đến Khả Nhi sao? Thôi đi, người đi mà quan tâm đến cô Lệ Tây Á á, Khả Nhi sẽ không tìm đến chỗ người nữa”.

Nói xong, cô hất tay Đường Chá ra, chạy ra ngoài cửa.

“Khả Nhi”, Đường Chá lo lắng đuổi theo, bỏ lại Lệ Tây Á đang không cam lòng. Cô ta tức giận đấm một đấm lên trên đầu giường, tràn đầy âm độc nhìn ra ngoài cửa. Lâm Khả Nhi, tiểu quý đáng chết, cô sẽ không bỏ qua cho cháu đâu.

Lệ Tây Á cô đã phải dày công sắp đặt bao nhiêu năm, mới có thể thành công đến gần tâm của Đường Chá, há có thể cho phép một tiểu quý phá hoại? Nhớ lại năm đó, Đường Chá lạnh lùng bạc bẽo, không quan tâm đến phụ nữ, người ngoài còn đồn đại anh là gay. Với một người đàn ông kim cương độc thân không gần nữ sắc như vậy, sao cô có thể không động lòng. Cô phải giả trang làm “con cừu nhỏ” cạnh anh suốt năm năm mới có thể khiến anh thương hại mà gật đầu cưới cô. Nỗ lực lâu như vậy, sao có thể thất bại trong gang tấc được?

Dám ngăn trở cô thì chết sẽ không được tử tế! Lâm Khả Nhi, cô ta cho rằng Lệ Tây Á cô dễ trêu chọc sao? Cô sẽ bóp chết cô ta như bóp chết một con kiến. Lệ Tây Á ác độc cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy oán độc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cuộc chiến giữa những người phụ nữ (2)

Edit: Su_ri

Lâm Khả Nhi mỉm cười xấu xa chạy đi, cô không tin Chá thúc thúc sẽ bỏ mặc cô mà cùng Lệ Tây Á tiếp tục “làm chuyện xấu”. Trong lòng cô nhắm mắt đếm “Một- Hai- Ba- Bốn- Năm...”.

Cô còn chưa đếm đến mười, cực phẩm khốc nam đã từ đằng sau chạy vọt đến bên cô, ôm cô vào lòng.

“A!”. Lâm Khả Nhi kinh hoàng hét lên, cô nhắm chặt hai mắt, run rẩy nói: “Có ma! Có ma! Cho dù người là cái thứ gì, xin người thả ta ra. Van xin người!”

Thấy bộ dạng Lâm Khả Nhi kinh hoàng như vậy, ánh mắt Đường Chá tràn đầy thương tiếc. Với bất kỳ người nào, anh đều có thể lãnh khốc vô tình, chỉ riêng đối với Khả Nhi, anh không thể khiến cô đau lòng được.

“Khả Nhi, là Chá thúc thúc, Chá thúc thúc đây”. Đường Chá ôm chặt thân thể mềm mại nhỏ bé vào lòng, dịu dàng an ủi.

Lâm Khả Nhi nhắm chặt hai mắt, nghi ngờ thốt lên: “Người gạt ta, Chá thúc thúc đang ở cùng cô Lệ Tây Á, làm sao có thể bỏ mặc cô ta mà đến với Lâm Khả Nhi?” Nói đây, nước mắt lại chảy xuống, cô vừa khóc vừa nói: “Không ai thương, không ai yêu con nhóc đáng thương này hết, không có ai quan tâm đến người ta. Người ta muốn về nhà, người ta muốn tìm mẹ”.

Đường Chá đau lòng lau nước mắt trên má Lâm Khả Nhi, nhẹ dõ dành: “Khả Nhi ngoan, Chá thúc thúc thương con, sẽ không bao giờ không quan tâm con. Con mở mắt ra nhìn xem, Chá thúc thúc đang ở trước mặt con này”.

“Có thật không?” Lâm Khả Nhi nhẹ nhàng he hé mắt, nhìn thấy trên gương mặt lãnh khốc của anh tràn đầy yêu thương thì cười trộm trong lòng. Nở nụ cười rực rỡ tươi như hoa lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp, cô vòng tay ôm cổ Đường Chá, hưng phấn ôm chặt lấy anh, “Chá thúc thúc, thật sự là người rồi! Khả Nhi thật vui a, người không có vứt bỏ người ta!”.

Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ chứa đầy nước mắt khiến tim Đường Chá nhói đau. Ôm chặt Lâm Khả Nhi trong ngực, anh bước về phía phòng cô, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Đường Chá định đứng dậy, lại bị cô kéo lại: “Chá thúc thúc, đừng đi! Khả Nhi sợ”.

Đường Chá nhẹ nhàng cười, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô: “Khả Nhi ngoan, Chá thúc thúc không đi, thúc thúc chỉ muốn đi rót cho con một cốc nước thôi”.

Lâm Khả Nhi lúc này mới yên lòng buông tay ra.

Hi hi hi, “yêu lão bà” Lệ tây Á, hiệp thứ nhất, Khả Nhi thắng nha.

Ngoài cửa sổ, cơn cuồng phong càng lúc càng mạnh, sấm chớp đùng đùng cùng nước mưa xối xả trút xuống. Trong lúc “sấm vang chớp rền”, Lâm Khả Nhi chui vào ngực Đường Chá, ôm hông anh thật chặt. Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn động lòng người nói: “Chá thúc thúc, người ôm chặt Khả Nhi đi, để người ta cảm thấy được hơi ấm của người. Chỉ cần có Chá thúc thúc bên cạnh, cái gì Khả Nhi cũng không sợ!”.

Đường Chá bị động nằm bên cạnh Lâm Khả Nhi, bất đắc dĩ đặt tay lên eo thon của cô. Thân thể mềm mại trong lòng không ngừng ma sát với thân thể anh, khiến toàn thân anh cứng ngắc. Anh không phải là thánh nhân nha! Ánh mắt vốn lạnh lùng có chút đấu tranh.

“Khả Nhi, mau ngủ đi, Chá thúc thúc sẽ không rời đi”. Giống như đang dụ dỗ em bé, Đường Chá nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô bé con.

Tìm được vị trí thích hợp trong lòng anh, Lâm Khả Nhi cười ngọt ngào, nhắm mắt lại, hô hấp dần dần vững vàng.

Thấy Lâm Khả Nhi đã ngủ, Đường Chá thở phào nhẹ nhõm. Ôm Khả Nhi vào lòng, anh cũng dần dần tiến vào giấc mộng đẹp.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh mơ thấy Tần Phong, Tần Phong vẫn thế, vẫn xinh đẹp động lòng người.

“Phong, Phong của anh”. Xiết chặt hai cánh tay, Đường Chá thống khổ cau chặt hai hàng lông mày. Phong của anh đã trở về tìm anh sao? Cô có quay về với Lâm Vũ Mặc nữa không? Không! Anh nhất định sẽ không buông tay, anh muốn Phong!

Lật người một cái, đem thân thể mềm mại đáng yêu trong ngực đè xuống, anh bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn dụ hoặc lòng người kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ăn đi, Khả Nhi rất ngọt a! (1)

Edit: Su_ri

Trong sương mù, anh nhìn thấy Phong đang ôm cổ anh, cười thật đẹp. Cô chớp chớp đôi mắt to linh động tràn ngập dụ hoặc, thu hút trái tim anh chìm vào hai hồ nước sâu rộng. Phong, em yêu anh đi! Đường Chá tăng thêm lực hôn, không thấy thỏa mãn bèn ra sức cắn mút thật sâu. Đôi môi Phong rất mềm, rất ngọt, tràn đầy hương thơm “hoa sơn chỉ”, mùi hương thoang thoảng thấm vào tận tim gan, làm anh mê say.

“A”. Bị anh hôn, bé con trong lòng phát ra tiếng kêu yêu kiều nị hoặc. Cô đột nhiên lớn mật đưa chiếc lưỡi thơm tho non nớt chui vào miệng anh, cùng lưỡi anh dây dưa triền miên. Cô chủ động như vậy mang đến cho anh một loại kích động trước nay chưa từng có. Phong chưa bao giờ chủ động yêu anh, sao hôm nay lại nhiệt tình như vậy? Trái tim anh điên cuồng, hét lên một tiếng, anh đối thế bị động thành chủ động, mút thật mạnh hương thơm ngọt ngào mỹ vị của chiếc lưỡi thơm tho. Nhìn chiếc lưỡi hồng hồng không ngừng ra vào trong khoang miệng, nhiệt độ cơ thể anh tăng lên nhanh chóng, một chỗ nào đó bỗng sưng tấy, thẳng đứng lên, nhô ra một “chiếc lều lớn” (*.^)

“Ôi, Phong của anh, em muốn giết chết anh sao?” Rốt cuộc không chịu nổi, Đường Chá kích tình hô to. Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng cảm thấy bị kích động mãnh liệt như vậy. Anh luôn giữ mình trong sạch, thậm chí ngay cả vị hôn thê Lệ Tây Á cũng chưa từng chạm qua. Giờ phút này, Phong chỉ trêu chọc nhẹ nhàng mấy cái cũng có thể khiến thân thể anh hưng phấn không cách nào chịu được.

Nghe thấy anh gọi tên Phong, khuôn mặt bé con phía dưới thoáng qua một tia đau thương, nhưng rất nhanh cô đã lấy lại nhiệt tình, tấn công môi lưỡi Đường Chá. Chá thúc thúc, Khả Nhi biết người không có cách nào quên mẹ. Nhưng không sao, một ngày nào đó, Khả Nhi sẽ khiến trong lòng người tất cả đều là Khả Nhi, trong mắt người sẽ không còn có người khác.

Cảm giác nếu không được giải tỏa sẽ phải nổ tung. Đường Chá hôn sâu hơn thân thể mềm mại phía dưới, một đường từ cổ đi xuống phía dưới uốn lượn, hôn qua xương quai xanh mê người, đi tới ngọn núi đầy mỹ hoặc. Môi anh mê muội hôn lên đỉnh núi đỏ tươi, đôi tay phủ lên chân núi non mềm. Anh say mê thật sâu trong đó, cảm thấy nơi đây là cực hạn hoàn mỹ. Bầu ngực cô trong miệng anh run rẩy, giống như hai con thỏ nhỏ, mang theo mùi sữa, nhút nhát e lệ được anh ngậm lấy. Anh càng không ngừng mút lấy, cắn lấy, vô luận như thế nào cũng không thỏa mãn được thể xác và khát vọng.

“A, Chá thúc thúc, có phải ăn Khả Nhi thật ngon không?” Lâm Khả Nhi được “ăn”, cả người kích động. Cô chưa từng hưởng qua tình yêu thể xác, Chá thúc thúc lại nhiệt tình như vậy khiến cô điên cuồng. Tọa băng sơn Chá thúc thúc này có phải sắp bị cô chinh phục không?

Tiếng kêu của Lâm Khả Nhi giống như một chậu nước lạnh tạt vào người Đường Chá, toàn bộ nhiệt tình cũng bị dập tắt bởi câu nói kia. Anh kinh ngạc mở to hai con mắt, cố gắng nhìn người xinh đẹp trước mắt. Khả Nhi cùng Phong quả thật giống như từ một khuôn đúc ra, chẳng trách anh trong mê mẩn mà nhầm lẫn.

Trời ạ! Anh thế nhưng lại ra tay với Khả Nhi. Thấy đôi môi mềm bị anh hôn đến sưng đỏ, đôi gò núi cao cùng khe cổ bị chính anh lưu lại dấu dâu tây, nghĩ lại đỉnh núi nhỏ cũng bị chính anh mút cắn, Đường Chá hận không thể giết chết chính mình.

Lâm Khả Nhi đứng thẳng người dậy, quấn lên thân thể Đường Chá, đem thân thể xinh đẹp của mình dán lên bộ ngực cường tráng, dùng âm thanh mỉa mai, chà sát bên tai anh nói: “Chá thúc thúc, ăn tiếp nha, Khả Nhi rất ngọt a”.

Trên mặt Đường Chá đầy lãnh khí, anh cố sức đè nén khát vọng đang dâng lên, lạnh giọng nói: “Khả Nhi, buông thúc thúc ra”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ăn đi, Khả Nhi rất ngọt a! (2)

Edit: Su_ri

“Không buông”. Khả Nhi đem trọn cả nửa người trên treo ngược lên thân thể Đường Chá, căn bản không hề để ý đến sự lạnh nhạt của anh, ở phía dưới anh cười duyên: “Người ta biết rõ Chá thúc thúc cũng thích người ta, Khả Nhi tình nguyện để người ăn. Nhanh lên nha, người ta đã sớm chuẩn bị tốt rồi, người mau cho người ta xem người mãnh liệt đến cỡ nào đi nào!”.

Đường Chá lạnh lùng đẩy tay Khả Nhi muốn lui ra, nhưng không ngờ Khả Nhi không cho anh chút cơ hội nào, bá đạo mà bỏ nhào vào thân thể anh. Trọng tâm anh không vững, té lăn trên mặt đất, mà cả người Khả Nhi ngã nhào trên thân thể anh, nhờ vậy mà con thỏ nhỏ sống động lại đặt ngay trước miệng anh!

Bị kích động đến cực hạn, ánh mắt Đường Chá có chút tham lam nhìn cảnh xuân trước mắt, nóng nảy điên cuồng gặm nhấm quả anh đào đỏ tươi, mùi hương “hoa chi sơn” mê người tỏa vào mũi anh, càng khiến anh trở nên điên cuồng, môi lưỡi mút rồi lại mút, mãi cho đến khi đoá tiểu anh đào trong miệng trở nên cứng rắn, trở nên to lớn.

“A! Chá thúc thúc, người dùng lực một chút, Khả Nhi thật thỏa mãn!” Hai tay Lâm Khả Nhi luồn vào tóc Đường Chá, đem mềm mại xinh đẹp kia vùi sâu hơn vào trong miệng Đường Chá.

“Không!” Đường Chá đột nhiên buông tiểu anh đào trong miệng ra, dùng sức đẩy Khả Nhi, chặt vật chạy ra khỏi phòng ngủ của cô.

“Chá thúc thúc!” Bị anh bỏ lại, Lâm Khả Nhi kinh ngạc ngã ngổ trên mặt đất. Chỉ còn một chút xíu nữa thôi là cô có thể thành công giữ lấy Chá thúc thúc. Vừa rồi, cô cảm nhận rất rõ thân thể anh có biến đổi mà. Sao anh lại cự tuyệt cô? Chẳng lẽ là do cô không đủ xinh đẹp?

Cô đứng ở trước gương nhìn vào, chỉ thấy trong gương xuất hiện một mỹ nhân xinh đẹp, đôi môi ướt át mê người, đôi mắt linh hoạt tràn đầy ma mị, trên người điểm vài vết đỏ, tất cả là do anh vừa mới tạo nên. Cô cười duyên dáng, thoa thoa vết dâu tây đỏ tươi, nhớ lại anh lúc này tràn đầy nhiệt tình.

Anh ở trước mặt những người phụ nữ khác đều giống như một tọa băng sơn, luôn luôn lạnh lùng lãnh khốc. Nhưng vừa rồi đối với cô, anh lại như một ngọn núi lửa, nhiệt tình có thể thiêu đốt tất cả, suýt chút nữa khiến thân thể cô nóng bỏng. Chá thúc thúc, ở trước mặt Khả Nhi, người chỉ có thể là một ngọn núi lửa đang hoạt động nha. Khả Nhi sẽ chờ đến khi núi lửa của người phun trào ra a! Dĩ nhiên, vào thời điểm thích hợp, cô sẽ thêm chút củi, thêm chút lửa, đốt lên nhiệt tình của Chá thúc thúc.

Chá thúc thúc, cho dù người có trốn cỡ nào, Khả Nhi mà vùng lưới tình thì người cũng không trốn thoát đâu a.

Lao ra khỏi phòng Khả Nhi, Đường Chá nhìn thấy Lệ Tây Á đang dựa vào cánh cửa phòng anh, gương mặt tràn đầy ủy khuất, ngược đôi mắt ai oán lên nhìn anh.

“Trở về ngủ!” Đường Chá lạnh lùng đẩy cửa một gian phòng khách, ra lệnh đối với Lệ Tây Á đang ở phía sau.

“Chá, không phải anh muốn em sao?” Lệ Tây Á từ phía sau ôm lấy Đường Chá, buồn bã hỏi.

Đường Chá xa cách nói: “Anh mệt mỏi!”

Lệ Tây Á không cam lòng buông Đường Chá ra, trên mặt lộ ra một nụ cười oán độc, tràn đầy tính toán. Nụ cười này Đường Chá không thấy được, nhưng lại bị cô bé đang núp sau cánh cửa nhìn thấy.

Lâm Khả Nhi tựa vào phía sau cánh cửa cười lạnh. Lệ Tây Á a Lệ Tây Á, chút thủ đoạn này còn dám diễn trước mặt Lâm Khả Nhi cô, rồi xem cô chinh chết cô ta như thế nào. Chá thúc thúc mắt mù sao mà không nhìn ra Lệ Tây Á thật giả quyết. Người đàn bà này xem ra rất biết diễn trò, ngay cả Chá thúc thúc cũng bị lừa gạt. Nhưng mà bị Lâm Khả Nhi cô biết được thì cô ta cũng đừng có nghĩ đến hai chữ “bình yên” đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Trêu cợt tình địch

Edit: Su_ri

Lâm Khả Nhi rón ra rón rén đi tới đại sảnh, đến chỗ rẽ cô ngó đầu nhìn vào bên trong, thấy Lệ Tây Á đang kéo kéo cánh tay Đường Chá, khuôn mặt ra vẻ dịu dàng đang nói chuyện gì đó. Cái “lão yêu bà” này, lại đang muốn dụ dỗ Chá thúc thúc của cô sao.

Đúng lúc Lâm Khả Nhi đang tức giận giậm tay giậm chân, một người bồi bàn đi qua trước mặt cô, mang theo một ly nước cam cùng một cốc chocolate. Lâm Khả Nhi nhớ tới Lệ Tây Á đã gọi một cốc nước cam, còn Chá thúc thúc giúp cô gọi một cốc chocolate, vì vậy lập tức đưa cánh tay ra ngăn anh ta lại nói: “Này, anh chàng đẹp trai, đồ uống này là đưa đến bàn nào thế?”

Người bồi bàn nhìn về đại sảnh, đưa tay chỉ Lệ Tây Á đang ngồi gần cửa sổ, nói với Lâm Khả Nhi: “Bàn số 38”.

Lâm Khả Nhi vừa nghe nói thế, liền nảy ra ý hay. Cô mỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền “chết người không cần đền mạng” nói với anh bồi bàn trẻ tuổi: “Anh đẹp trai, tôi là khách ngồi ở bàn 38, đồ uống này tôi sẽ tự bụng qua”.

Bị nụ cười ngọt ngào của Lâm Khả Nhi mê hoặc, anh bồi bàn trẻ tuổi gật đầu một cái, đem cái khay đưa cho Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi bung ly nước cam lên, lặng lẽ móc từ trong túi xách ra một gói thuốc bột màu trắng, thừa dịp người bồi bàn không để ý, đem thuốc bột đổ vào cốc nước cam. Lúc người bồi bàn quay người đi khỏi, cô đột nhiên kéo tay anh ta: “Ài ui, anh đẹp trai, bỗng nhiên tôi đau bụng quá, muốn đi WC, anh giúp tôi đưa những đồ uống này nha”.

Người bồi bàn không nghi ngờ gì, nhận lấy chiếc khay, xoay người đi về phía Lệ Tây Á.

Lâm Khả Nhi tránh trong một góc, len lén nhìn vào bên trong. Thấy Lệ Tây Á uống sạch toàn bộ cốc nước cam có pha thêm liều thuốc xổ, cô mới nở nụ cười chứa đầy mờ ám rời đi.

Đường Chá kéo tay Lệ Tây Á bước vào sàn nhảy.

Trong phòng giám sát của hộp đêm Lam Quang, một đám người đứng phía sau lưng một người đàn ông lãnh khốc mê hoặc, không dám thở mạnh một tiếng. Vị quản lý ở trong lòng không ngừng thầm cầu nguyện, hy vọng hôm nay lão đại đột kích thị sát sẽ không xảy ra lỗi gì.

Người đàn ông lãnh khốc mê hoặc chợt nhìn thấy trên màn hình xuất hiện một gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều, ánh mắt hắn chăm chú nhìn không nhúc nhích: “Là cô ấy!”

Lâm Khả Nhi tức giận nhìn Lệ Tây Á mềm mại không xương rúc vào người Đường Chá, chậm rãi khiêu vũ. Cô so thời gian trên điện thoại di động, không khỏi cảm thấy kỳ quái, làm sao thuốc xổ kia lại chưa phát huy tác dụng chứ.

“Em muốn khiêu vũ không?” Một người đàn ông mị hoặc đột nhiên ở bên tai Lâm Khả Nhi tà mị hỏi.

Lâm Khả Nhi thấy Lệ Tây Á đem bộ ngực nảy nở của cô ta dựa sát vào Chá thúc thúc thì vô cùng tức giận, cô cắn răng cười quỷ quái: “Được thôi! Nhưng lúc khiêu vũ, anh không được sờ soạng tôi!”

“Dáng người cô khô quắt giống như đậu cô-ve, còn muốn tôi ăn đậu hũ sao? Lãnh mị nam nhân nhếch mép, tỏ vẻ khinh thường. Hắn đột nhiên ôm Lâm Khả Nhi vào trước ngực, đôi mắt lạnh băng tràn đầy uy hiếp nhìn cô, ở bên môi cô tà mị nói: “Nhớ lấy tên tôi- Bắc Dã Thương”.

"Bác Dã Thương? Người không xứng với tên". Lâm Khả Nhi liếc xéo gương mặt tràn đầy tà mị trước mặt, một chút cũng không để ý nói.

Bác Dã Thương trên người có một sức quyến rũ vô cùng, tựa như độc dược, hấp dẫn sự chú ý của tất cả phụ nữ ở đó. Khí chất lãnh mị làm cho người ta không dám đến gần, nhưng lại không thể rời tầm mắt, rất hấp dẫn.

"Oa, mọi người nhìn kia! Là Bác Dã Thương a! Bác Dã Thương - Một trong mười người đàn ông độc thân kim cương trên toàn thế giới, là đối tượng cực kỳ cực kỳ sáng giá". Một nữ sinh thét chói tai, vì nhìn thấy Bác Dã Thương mà hưng phấn không thôi.

Bác Dã Thương căn bản không quan tâm đến mọi người xung quanh đang bàn tán xôn xao, chỉ chuyên chú tới cô gái nhỏ đáng yêu ở trong ngực. Bàn tay hắn ôm chặt hông Lâm Khả Nhi, khiến cho cô cùng hắn ngực dán ngực, chân dán chân, mặt kề sát.

Lâm Khả Nhi đang xoay tròn, trong thoáng chốc lên đưa mắt nhìn về Đường Chá, thấy khuôn mặt anh cứng ngắc thì trong lòng âm thầm cười trộm. Xem ra, Chá thúc thúc cũng không phải thờ ơ với cô a!

Sắc mặt Đường Chá càng ngày càng khó coi, một cổ ghen tỵ mạnh mẽ tràn đầy lòng anh. Anh thế nhưng lại muốn đẩy tên đàn ông xa lạ kia ra, đoạt lại Lâm Khả Nhi vào trong ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ép đường Chá ghen

Edit: Su_ri

Lệ Tây Á đang đứng bên cạnh Đường Chá đột nhiên cảm thấy đau bụng kịch liệt, cô ta vội vàng ôm bụng, không kịp nói câu nào hướng WC chạy đến.

Không bị Lệ Tây Á níu kéo, Đường Chá khoanh hai cánh tay trước ngực lạnh lùng quan sát. Cuối cùng, khi tên đàn ông xa lạ kia một lần nữa ôm lấy Lâm Khả Nhi, cùng cô ép sát, ngực dán ngực, Đường Chá không nhịn được nữa bước lên phía trước, kéo tên đàn ông xa lạ kia ra, đoạt lấy Lâm Khả Nhi từ trong ngực đối phương.

Bị người khác đoạt lấy cô gái nhỏ trong ngực, Bác Dã Thương làm sao có thể để cho đối phương dễ dàng đạt được ý nguyện. Hắn nhanh nhẹn vừa đẩy vừa đỡ, đoạt lại Lâm Khả Nhi ôm vào trong ngực. Trong sân nhảy diễn ra màn kịch hay khiến tất cả mọi người đều chú ý.

Đường Chá cũng không cam chịu yếu thế, đá Bác Dã Thương một cước. Lợi dụng lúc hắn né tránh, lại kéo Lâm Khả Nhi về, đem cô ôm vào lòng.

Bác Dã Thương níu kéo cổ tay Lâm Khả Nhi, nói gì cũng không chịu buông tay, mặt âm hiểm nói: "Buông cô ấy ra!"

Đường Chá nhả nhận nói: "Người phải buông tay phải là mày mới đúng!"

Bác Dã Thương đến gần cản trước mặt Đường Chá, lạnh lùng nói: "Mày là người đầu tiên dám đoạt người trong tay tao".

Bị hai người bọn họ tranh tới tranh lui, Lâm Khả Nhi bị phiền chết rồi, cô khẽ kêu lên một tiếng: "Hai người các anh im miệng lại cho tôi".

"Cùng thúc thúc về nhà!" Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi đi ra ngoài, không để ý đến khiêu khích của Bác Dã Thương.

Thấy Lâm Khả Nhi thân mật cùng Đường Chá, Bác Dã Thương nắm chặt quả đấm. Mặc dù đối với Lâm Khả Nhi hắn chỉ có một chút hưng phấn nhưng Đường Chá lại dám giành người phụ nữ của hắn. Thật là chết một vạn lần cũng không đủ!

Hắn sai bước đuổi theo ra đến cửa hộp đêm thì chỉ thấy xe Đường Chá đã rời khỏi.

Ở trong WC hai giờ, Lệ Tây Á mới có thể đi ra. Lúc ấy Đường Chá cùng Lâm Khả Nhi đã sớm đi mất dạng. Cô ta cắn răng, hung hăng đạp chân.

"Lâm Khả Nhi, cô dám tính kế với tôi, xem tôi trừng trị cô như thế nào?" Ánh mắt Lệ Tây Á tràn ngập âm độc. Nhất định là do Lâm Khả Nhi gây ra, nếu không cô không phải ngồi đến hai giờ trong WC, đau đến ruột muốn đứt ra.

Chiếc xe BMW lao như bay ở trên đường. Lâm Khả Nhi bị Đường Chá ôm chặt trong ngực, trên mặt nở nụ cười lộ má lúm đồng tiền đắc ý. Trêu đùa Chá thúc thúc thật thích, bộ dạng anh khi ghen thật đáng yêu, cô nhìn mãi cũng không thấy chán. Xem ra sau này cô phải thỉnh thoảng "tiếc mất đưa tình" với người khác một chút, kích thích ham muốn chiếm giữ của Chá thúc thúc.

Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực rộng của Đường Chá, ngón tay mềm mại ở phía trên đùa giỡn khiến tim anh đập mạnh, tràn đầy vui mừng.

Lâm Khả Nhi cúi mặt cười trộm, cô làm như lơ đãng đem đôi môi nhẹ nhàng lướt qua cằm Đường Chá, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm. Cô quyến rũ làm hại Đường Chá đột ngột thắng xe lại, dừng ở ven đường, ánh mắt long lanh nói với Lâm Khả Nhi: “Cô nhóc tinh nghịch, không cần tiếp tục, nếu không con sẽ không đập được lửa”.

Lâm Khả Nhi ngẩng đầu lên cười duyên: “Chá thúc thúc, Khả Nhi thích châm hoa đấy. Người cùng với người ta châm hoa được không?”

Nhìn đôi môi hồng trước mặt mấp máy mấp máy, Đường Chá không chịu được kích thích, chợt ôm Lâm Khả Nhi vào trong ngực, không kiềm chế được liền hôn xuống. Chỉ một lần thôi, anh cho phép mình trầm luân một lần này thôi. Nếu không yêu thương cái miệng nhỏ nhắn này, anh sợ tim anh sẽ không chịu nổi.

Lâm Khả Nhi giờ ngón trỏ cùng ngón giữa, len lén làm ra biểu tượng chữ “V”. Kế hoạch “dụ yêu” của cô lại thành công thêm một bước. Chá thúc thúc đã ghen tỵ, đã chủ động hôn cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mộng du

Edit: Su_ri

Lâm Khả Nhi hưng phấn ôm chặt cổ Đường Chá, nhiệt tình cùng Đường Chá hôn sâu.

Trời! Anh đang làm cái gì thế này? Lý trí đột nhiên trở lại, giúp anh dừng lại tất cả hành động điên cuồng chiếm đoạt. Trong phút chốc, anh đẩy cô bé xinh đẹp trong lòng ra, hít một hơi sâu. Dùng sự lạnh lùng che giấu tình cảm trong lòng, anh không nói lời nào, khởi động xe, hướng về phía Đường Trạch.

Lâm Khả Nhi trở về chỗ ngồi, nghiêng thân thể đem chân gác lên ghế, hai cánh tay ôm chân, si ngốc ngắm gương mặt anh tuấn của Chá thúc thúc. Càng gần gũi anh, tình yêu trong lòng cô càng sâu đậm. Chá thúc thúc, người từng nghĩ kháng cự được người ta, không dễ dàng như vậy đâu, người ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người

Mắt Đường Chá nhìn thẳng, chăm chăm nhìn về phía trước, tay cầm lái vì ghi quá sức mà trắng bệch. Bên trong xe, nhiệt độ tựa hồ đã lạnh đến cực điểm. Mùa hè nơi này nóng bức khiến khí lạnh làm người ta cảm thấy bức bối ngột thở.

Vừa về đến nhà, anh liền nhốt mình vào thư phòng, không ra khỏi phòng một bước.

Trong thư phòng, Đường Chá bận rộn không ngừng. Anh đang ép mình bận rộn để quên đi Khả Nhi. Nếu định lực anh nhỏ hơn thêm một chút nữa, nhất định anh đã nhào tới, đem Khả Nhi “ăn” sạch. Nhưng anh không thể, anh đã nhìn Khả Nhi lớn lên, cô giống như con gái anh, làm sao anh có thể làm ra chuyện như vậy?

Trước mặt anh là ba chiếc máy tính chính đang bật, anh không ngừng hướng về phía máy tính phát ra mệnh lệnh. Khi làm việc, anh luôn hấp dẫn, thành thực, khí phách, quyết định kẻ sách, giống như anh nắm tất cả trong lòng bàn tay. Anh không chịu nghỉ ngơi làm khổ mọi người ở chi nhánh khắp năm châu, thậm chí có người còn bị anh lôi từ trong chăn ra ngoài.

Trong lúc mọi người quay cuồng vì bị anh sai khiến, Đường Chá nhận được một cuộc điện thoại bí ẩn. Nghe xong, trong mắt anh hiện lên vẻ đau lòng.

Nằm trên giường lớn, Đường Chá không chớp mắt được vì lo lắng. Đang lúc anh muốn đứng dậy tới xem Khả Nhi thì cửa phòng anh bật mở. Anh kinh ngạc tròn to hai mắt, nhìn Khả Nhi hai mắt nhắm chặt đang đi như tượng gỗ về phía anh.

Mộng du!

Đường Chá đột nhiên kịp phản ứng, anh lăn người ngồi dậy, định gọi Khả Nhi tỉnh lại, nhưng không ngờ lại bị cô lập tức đè xuống phía dưới. Thế nào mà Khả Nhi lại nhào tới giường anh, đè lên thân thể anh?

Đường Chá sững sờ nằm im tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải. Anh không dám tùy tiện lên tiếng, sợ quấy nhiễu đến Khả Nhi. Anh đành cứng người nằm im, mặc cho Khả Nhi coi anh là cái gối ôm, tay quần lên hông anh, chân dấn sát vào chân anh, ngực dấn sát vào ngực anh.

Trời ạ! Tư thế mờ ám như vậy là muốn lấy mạng anh hay sao? Trên trán Đường Chá toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ mình không kiềm chế được biến thành Đại Sắc Lang, đem cô bé quàng khăn đỏ ăn sạch.

Vốn đã định cùng Khả Nhi vạch rõ ranh giới, nhưng vì giấc mộng này mà Đường Chá với Khả Nhi lại càng thân mật. Lâm Khả Nhi ở trong ngực anh lặng lẽ mở ra một con mắt, quan sát về bất đắc dĩ trên khuôn mặt tuấn lãng của anh, không khỏi cười trộm. Chá thúc thúc, xem người làm thế nào cự

tuyệt được người ta! Muốn đẩy người ta ra a, kiếp sau nha. Kiếp này, người chỉ có thể ở trong vòng tay mềm mại của người ta thôi.

“Ừm, thật thoải mái! Cha! Ôm một cái!” Lâm Khả Nhi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nỉ non, như khẩn thiết cần tình cảm ấm áp của người cha an ủi.

Đường Chá đưa tay ra, đem thân thể nhỏ xinh ôm vào trong ngực, tay anh ở sau lưng Khả Nhi nhẹ nhàng ve vuốt, dường như sợ làm đau cô.

Lâm Khả Nhi hài lòng, khoe môi nhếch lên cười ngọt ngào, ở trong lòng Đường Chá tìm được vị trí thích hợp, tựa như gấu Koala ôm chặt lấy anh, quấn chặt lấy anh, không bao giờ chịu rời ra nữa.

Tư thế ái muội như vậy thật sự hại chết Đường Chá, khiến anh cả đêm không chợp mắt, lý trí không ngừng dao động.

Sáng sớm, Lâm Khả Nhi cố làm ra vẻ vô tội vuốt vuốt mắt hỏi: “Chá thúc thúc, sao người ta lại ngủ trên giường của người!”

Đường Chá lúng túng nhìn Lâm Khả Nhi: “Tối hôm qua con bị mộng du, đi tìm cha trong phòng của thúc thúc”.

“Cho nên Chá thúc thúc bị người ta tưởng là cha ôm cả đêm sao?” Lâm Khả Nhi đột nhiên lại gần trước mặt Đường Chá, dí dỏm hỏi.

Bộ dạng đáng yêu của cô khiến tim anh nhảy loạn lên, anh nghiêm mặt nhảy xuống đất, nói với bóng lưng Lâm Khả Nhi: “Khả Nhi, mau trở về phòng thay quần áo đi, hôm nay thúc thúc dẫn con đến trường học trình diện”.

Lâm Khả Nhi ôm lấy hông Đường Chá từ phía sau, yêu kiều nói: “Chá thúc thúc, Khả Nhi thích người ôm hơn nhiều so với cha”.

Nói xong, cô đi vòng đến trước mặt anh, trong lúc anh đang kinh ngạc, lén hôn lên cánh môi mê người kia. Tuy đôi môi chỉ chạm nhẹ nhưng cũng khiến anh không cách nào gắng sức tỉnh táo nữa, trên mặt hiện lên vẻ say mê.

Rối loạn, từ khi Khả Nhi xuất hiện, tất cả đều rối loạn.

Hôn trộm anh một cái, Khả Nhi mới hài lòng chạy về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Theo đuôi (1)

Edit: Su_ri

Xe của Lê Tây Á dừng lại trước một khách sạn năm sao sang trọng, cô ta vội vã đi vào trong. Lâm Khả Nhi vừa mới hết lạnh định rời khách sạn, lại nhìn thấy Lê Tây Á, cô lập tức đi theo phía sau cô ta. Thì ra cô ta đi gặp một người đàn ông đẹp trai khoảng ba mươi tuổi, ôm ôm ấp ấp đi vào một gian phòng. Cô đi theo sau, len lén nhìn vào bên trong qua khe cửa, phát hiện thấy Lê Tây Á còn chưa kịp ngồi xuống đã cuồng dã nóng bỏng hôn người đàn ông kia. Nụ hôn càng ngày càng bốc lửa, hại Lâm Khả Nhi phải nhắm chặt hai mắt lại nói: “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn”.

Nhiệt độ trong phòng lập tức dâng cao, y phục tán loạn rơi trên mặt đất, hai người trong phòng kia hiển nhiên đang trình diễn cảnh nóng bỏng hạn chế trẻ em trước mặt Lâm Khả Nhi.

“Lão yêu bà Lê Tây Á, cô ta dám cùng người đàn ông khác hẹn hò”, Lâm Khả Nhi chu chu cái miệng nhỏ nhắn, nháy đôi mắt xinh đẹp linh hoạt, lặng lẽ rời đi.

Lâm Khả Nhi nở nụ cười đắc ý, duyên dáng đi tới công ty Đường Chá. Vừa mới họp xong, anh đang bề bộn công việc, đành sắp xếp để Lâm Khả Nhi đi về nhà một mình.

Nhưng cô nâng cái miệng nhỏ nhắn lên, kiên quyết nói: “Người ta không đi! Về đến nhà không được nhìn thấy người. Chá thúc thúc, người ta muốn ở đây nhìn người làm việc”.

Xoay người lại, thấy bộ dáng ăn vạ của Lâm Khả Nhi, Đường Chá không khỏi bật cười, điểm nhẹ lên chóp mũi thon của cô, dịu dàng nói: “Cô nhóc tính nghịch, đây là công ty, làm sao có thể để con tùy tiện chơi đùa?”

Hai tay Lâm Khả Nhi ôm ngực, tròn mắt nói: “Oan uổng cho người ta mà, người ta có chơi đâu? Người ta tới là để giúp người một tay!”

Đường Chá bất đắc dĩ lắc đầu cười: “Chá thúc thúc biết Khả Nhi là thiên tài, không gì là không làm được. Nhưng sao thúc thúc có thể để cho con ở công ty giúp thúc thúc một tay? Việc này mà để cha con biết được, hẳn sẽ đau lòng đến chết. Nếu biết bảo bối hãn nung niu trong lòng bàn tay lại bị thúc thúc bóc lột, sợ rằng cái mạng nhỏ này của thúc thúc khó mà giữ được!”

Lâm Khả Nhi nghe xong, cười đùa ôm lấy cổ Đường Chá, nghịch ngợm nháy mắt: “Chá thúc thúc đừng sợ, Khả Nhi sẽ bảo vệ người, cha sẽ không dám làm gì với người đâu!”

“Con đấy!” Đường Chá cười nhạt, nhéo nhéo gò má trắng hồng của Khả Nhi, cưng chiều nói, “con cứ ở bên cạnh thúc thúc như vậy sao được? Ngày ngày ở nhà nhìn còn chưa đủ hay sao mà lại phải đi theo đến công ty?”

Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, cười nói: “Dĩ nhiên còn chưa đủ! Chá thúc thúc đẹp trai như vậy, Khả Nhi nhìn cả đời cũng không chán”.

Đường Chá lúng túng ho nhẹ mấy tiếng, ôm lấy Lâm Khả Nhi đang ngồi dưới sàn, đến bên ghế làm việc, cưng chiều nói với cô bé con đang ngồi trong ngực: “nếu không muốn đi thì ở lại đây. Chỗ nào cũng không được đến. Việc của con thúc thúc sẽ tìm người khác làm”.

Vui đầu vào ngực Đường Chá, Lâm Khả Nhi hạnh phúc cười ngọt ngào, ý đồ xấu hỏi anh: “Chá thúc thúc, có phải người thương tiếc Khả Nhi bị Lệ Tây Á bóc lột không?”

“Thúc thúc giữ Khả Nhi bên cạnh, không phải là bắt con làm việc giúp thúc thúc. Cha mẹ con giao con cho thúc thúc, làm sao thúc thúc không bảo vệ con chứ?” Khẽ vuốt mái tóc dài của Lâm Khả Nhi, Đường Chá cố nén tâm tình đang dao động.

Lâm Khả Nhi nhìn thấy gương mặt lãnh khốc của anh mang theo vẻ nhu tình, không khỏi cười trộm. Chá thúc thúc, người cứ phủ nhận đi, sớm muộn gì cũng có một ngày, người sẽ yêu người ta chết đi sống lại, không cần phải lấy cha mẹ ra viện cớ.

Cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đột nhiên bị người ngoài mở ra, bỗng nghe tiếng Lệ Tây Á thét lên: “A! Tiểu ác ma!”.

Nghe thấy tiếng thét khoa trương của Lệ Tây Á, Lâm Khả Nhi chui vào ngực Đường Chá, tựa như bị hăm dọa sợ cứng người nói: “Cô Lệ Tây Á, sao cô lại đột nhiên đến hù dọa con?”

Thấy Lâm Khả Nhi đang ngồi trên đùi Đường Chá, ánh mắt Lệ Tây Á trở nên lo lắng dị thường, cô ta cười nói: “Thì ra là Khả Nhi, cô cứ tưởng là người ngoài chứ. Khi nào con tới, cô không thể biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Theo đuôi (2)

Edit: Su_ri

“Ai da, Khả Nhi ngoan, cô rất yêu mến con!” Lệ Tây Á vội vàng ngắt lời Lâm Khả Nhi, sợ cô nói ra lại cản trở chuyện của cô ta. Cô ta thật vất vả mới có thể sắp trở thành phu nhân của tổng giám đốc Đường thị, một trong 50 tập đoàn mạnh nhất toàn cầu, không thể chỉ vì một tiểu ác ma mà bị hủy diệt.

“Khả Nhi cũng ‘thích’ cô Lệ Tây Á a”, cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi toét ra cười cười. Cái lão yêu bà này, chờ cô thu thập đủ bằng chứng cô ta phản bội Chá thúc thúc, thử xem cô ta còn mặt mũi nào nhìn Chá thúc thúc nữa.

“Lệ Tây Á, em tìm anh có việc gì?” Đường Chá đang xem xét một văn bản, ngẩng đầu lên hỏi.

“Chá, anh quên sao? Chiều này công ty áo cưới đã hẹn chúng ta đến chụp ảnh cưới”. Lệ Tây Á nhắc nhở Đường Chá. Đường Chá cho tới bây giờ cũng không mấy may để tâm đến hôn sự của bọn họ, tất cả đều là do một tay cô ta tự sắp xếp, trong lòng cô ta thật âm ức mà.

“Chụp ảnh?” Lâm Khả Nhi vừa nghe bọn họ muốn đi chụp ảnh cưới, lập tức trở nên căng thẳng. Đám cưới của Chá thúc thúc và Lệ Tây Á càng ngày càng đến gần, Lệ Tây Á không nói, cô cũng quên mất. Cô ngồi thẳng người lên, lắc lắc cánh tay Đường Chá, giống như một đứa trẻ đòi kẹo nói: “Chá thúc thúc, lâu lắm rồi Khả Nhi không chụp ảnh cùng người, người cho người ta đi cùng nha!”.

Lệ Tây Á không vui mở miệng nói: “Chá, chúng ta đi chụp ảnh cưới, làm sao có thể mang một đứa trẻ đi cùng?”

“Chá thúc thúc” Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt to linh động, bộ dạng đáng thương cắn cắn môi dưới, tựa như đang lâm vào cảnh khốn cùng, buồn bã nhìn Đường Chá. Vẻ mặt đáng thương đó khiến Đường Chá đau lòng không chịu được liền vội vàng gật đầu.

“Lệ Tây Á, Khả Nhi không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện, về sau phải đối xử tốt với nó”. Giọng nói của Đường Chá có chút không vui. Hình như Lệ Tây Á không thích Khả Nhi, thế này thì sau khi kết hôn làm sao sống cùng được.

“Chá, em sẽ thương Khả Nhi giống như con gái, anh yên tâm đi”. Lệ Tây Á lập tức cười tươi như hoa, miệng ngọt như đường.

Đồ giả dối! Lâm Khả Nhi trong lòng khinh thường mãnh liệt. Mấy ngày nay cô đã điều tra ra, Lệ Tây Á này quyết không phải là người bình thường, dường như có liên quan đến Hắc Ám đế quốc, nếu cô ta đúng là sát thủ lam hồ đứng đầu Hắc Ám đế quốc thì cô ta đang diễn một màn kịch hay. Dù sao

thì có một đối thủ lợi hại như vậy, cô càng hăng hái chiến đấu. Aiiii! Lâu lắm rồi không có đối thủ nào làm cô có hứng thú, lần này thật vừa ý, cô sẽ luyện tập cho thật tốt.

Ở studio áo cưới phong cách hiện đại cùng cổ điển được kết hợp hoàn mỹ, thợ trang điểm đang trang điểm cho Lê Tây Á. Lâm Khả Nhi cười duyên, từ trong một dãy áo cưới đắt tiền thời thượng, chọn được một chiếc trắng tinh, đính phale cực ngắn dẹt bằng sa mỏng. Chiếc váy này tuy đơn giản nhưng mang một vẻ mỹ lệ, thiết kế vai trần lại có vẻ ngây thơ tinh khiết, làn váy ngắn nhưng không mất đi vẻ ý vị. Mặc chiếc váy này, Lâm Khả Nhi tựa như một tinh linh rơi xuống nhân gian, so với trang phục lộng lẫy của Lê Tây Á còn có phần mê người hơn.

Trong lúc Lê Tây Á còn đang trang điểm, Đường Chá đã thay xong quần áo đi khỏi phòng thử quần áo. Lâm Khả Nhi cười cười, nụ cười chứa đựng xấu xa đi tới trước mặt anh nói: “Chá thúc thúc, Khả Nhi mấy năm nay không được chụp ảnh cùng người rồi, cô Lê Tây Á còn chưa trang điểm xong, không bằng chúng ta chụp trước mấy kiểu đi”.

Đường Chá nhìn một chút, thấy Lê Tây Á mới trang điểm được một nửa liền nhìn về phía Khả Nhi gật đầu một cái.

“Thật tốt quá! Nhanh nhanh một chút!” Lâm Khả Nhi dắt tay Đường Chá đi tới trước ống kính, nói với nhiếp ảnh gia đã đợi từ lúc này, “Chú, mau chụp cho bọn cháu”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trì Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ai là cô dâu?

Edit: Su_ri

Nhiếp ảnh gia lập tức điều chỉnh ống kính, bắt đầu chụp cho hai người bọn họ.

Đường Chá trầm ổn đứng bên cạnh Lâm Khả Nhi, nhìn vào ống kính nở nụ cười nhàn nhạt. Đột nhiên, Lâm Khả Nhi kiễng chân lên, hướng về phía gò má Đường Chá hôn một cái, thật khéo, cái hôn này đúng vào tâm ngắm của máy ảnh.

Đường Chá hơi lúng túng nhìn Lê Tây Á, thấy cô ta đang nhìn mình dịu dàng mỉm cười, liền yên lòng để mặc cho nhiếp ảnh gia tiếp tục chụp.

Thân thể Lâm Khả Nhi đột nhiên mất thăng bằng, ngã xuống trước mặt Đường Chá, anh vội vàng đưa tay đỡ hông Lâm Khả Nhi ôm chặt cô. Không biết là vô tình hay hữu ý mà khi anh định đứng dậy thì đôi môi Lâm Khả Nhi bỗng hướng tới phủ lên bờ môi anh.

Tách, tách, tách. .... rất nhanh, nhiếp ảnh gia đã chụp thêm được mấy kiểu ảnh từ góc độ này.

Đường Chá kinh hãi buông tay ra, khiến cho thân thể Lâm Khả Nhi mất đi chỗ tựa ngã lăn xuống đất, cô xoa xoa mông khóc thét, vừa gào khóc vừa bắt năn kháng nghị: “Ai ui! Đau quá! Chá thúc thúc hư, làm Khả Nhi đau quá!”

Thấy bộ dáng đau đớn của Khả Nhi, Đường Chá đau lòng vội vàng đưa tay đến trước mặt cô, cô bèn vươn tay đặt vào tay anh. Anh hơi dùng sức một chút kéo cô lên, nhưng không ngờ Khả Nhi lại kéo mạnh lại, khiến anh té xuống. Lần này biến thành anh ngã ngửa trên sàn nhà, mà Khả Nhi lại ngã sấp vào lòng anh, chẳng hiểu thế nào mà môi Khả Nhi lại đụng vào môi anh.

Nhìn ánh đèn flash lóe lên không ngừng, Lâm Khả Nhi trong lòng thỏa mãn, xem ra mấy lần “cưỡng hôn” này cũng tương đối thành công, mỗi lần chụp đều là hình ảnh cô cùng Chá thúc thúc thân mật. Bọn họ bây giờ thật giống như đôi vợ chồng sắp cưới tình ý triền miên, trên thăm cỏ hôn nồng nhiệt, không nhịn được, cô hơi đưa lưỡi ra, rụt rè liếm cánh môi Đường Chá một cái, đến khi anh kinh hãi thở gấp liền lui ra.

Lê Tây Á nhìn hai người trước ống kính, cảm hận nắm chặt quả đấm, Lâm Khả Nhi dám cướp đi vị trí vốn thuộc về cô ta. Cô ta nóng lòng thúc giục thợ trang điểm nhanh lên một chút. Còn chưa tô xong son môi nhưng cô ta đã không đợi được nữa liền xông lên phía trước, chen vào giữa Lâm Khả Nhi và Đường Chá.

Kéo kéo cánh tay Đường Chá, Lê Tây Á nói với Lâm Khả Nhi: “Khả Nhi, con nghỉ ngơi đi, đến lúc cô với Chá thúc thúc của con chụp hình rồi”.

Lâm Khả Nhi cười cười nín tay Lê Tây Á, làm nũng nói: “Cô Lê Tây Á, Khả Nhi rất yêu mến cô, cô có thể chụp hình cùng với Khả Nhi được không?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười vô tội của Khả Nhi, Lê Tây Á thật khó lòng cự tuyệt, có Đường Chá ở bên cạnh, cô ta phải tiếp tục giả làm con cừu nhỏ, nếu không thì chiếc ghế của phu nhân tổng giám đốc Đường thị đừng nghĩ tới.

Vì thế, ảnh cưới đáng lẽ là ảnh chụp của hai người thế nhưng lại thành ra nhiều hơn một người. Lâm Khả Nhi từ đầu đến cuối đều theo đuôi, không phải kéo tay Lê Tây Á thì là đứng giữa hai người, lại còn ôm hông Đường Chá. Tóm lại, cô giống như kẹo cao su, không đứt ra được. Lê Tây Á cắn răng cố nhẫn nại, cô ta phải luôn luôn tự nhủ ở trước mặt Đường Chá tuyệt đối không thể nổi giận, phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Sau khi bọn họ đi khỏi, nhiếp ảnh gia bối rối nói với mọi người: “Mọi người có biết hôm nay ai mới là cô dâu không?”

Tất cả mọi người hoang mang lắc đầu: “Không biết, cái cô được trang điểm kia thật giống như là bị chồng ruồng bỏ, còn cô bé con kia ngược lại lại giống cô dâu hơn”.

Sau khi lấy ảnh về, Lệ Tây Á tức muốn bẻ phôi. Tất cả mấy tấm ảnh cô ta chụp cùng Đường Chá đều có bóng dáng của Lâm Khả Nhi. Mà hình của Đường Chá và Lâm Khả Nhi lại vô cùng mập mờ, rất nhiều ảnh chụp hai người bọn họ đang hôn môi hoặc tư thế ái muội. Cô ta tức giận muốn xé nát, nhưng Lâm Khả Nhi đã nhanh hơn một bước cướp lấy những tấm hình đó.

Đường Chá là của Lệ Tây Á cô, cô quyết không thể để Lâm Khả Nhi cướp đi! Lệ Tây Á nở nụ cười âm lãnh, chứa đầy mưu kế ác độc. Nhất định phải diệt trừ cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Edit: Su_ri

Sau khi dự tiệc xã giao, Đường Chá về đến nhà thì đã là nửa đêm, anh vừa cởi cúc áo sơ mi, vừa đi về phòng mình. Ai dè, vừa bước vào phòng, anh lại nhìn thấy một bóng dáng yêu kiều bé bỏng đang ngồi trên giường.

Lâm Khả Nhi cười ngọt ngào, nhảy xuống giường, chạy đến bên Đường Chá, chủ động cầm chiếc laptop trong tay anh, dáng vẻ giống hệt một cô vợ bé bỏng đang chờ đợi chồng yêu trở về nhà. Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: “Chá thúc thúc, người về nhà rồi”.

“Ừ, sao còn chưa đi ngủ?” Đường Chá dừng tay cởi cúc áo, cau mày hỏi. Bây giờ đã nửa đêm, sao Khả Nhi lại ở trong phòng anh?

“Chá thúc thúc, Khả Nhi đang xem ảnh a, ảnh chụp đẹp lắm, người mau tới đây xem này”. Lâm Khả Nhi lôi kéo Đường Chá ngồi vào mép giường, đưa từng tấm từng tấm hình cho anh xem.

Đường Chá xem một tấm lại một tấm, càng xem sắc mặt anh càng trở nên lúng túng. Làm sao mà tất cả những bức hình này đều có vẻ mập mờ ái muội thế này? Anh với Khả Nhi không phải đang ôm nhau thì là đang hôn môi. Trán anh toát mồ hôi lạnh, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Không dám nhìn lại, anh sợ không khống chế được trái tim mình.

“Khả Nhi, ảnh xấu quá, Chá thúc thúc giúp con tiêu hủy chúng, khi nào rảnh rồi, Chá thúc thúc dẫn con đi chụp lại”. Vừa nói, Đường Chá vừa đưa tay muốn lấy lại những bức ảnh này, nhưng lại bị Khả Nhi giống như gà mẹ bảo vệ gà con ôm chặt trong ngực.

“Không cần! Ảnh chụp đẹp như vậy, xấu đâu mà xấu. Người nhìn xem này, ảnh này chụp ở góc độ này thật đẹp nha! Còn tấm này nữa, thật ám áp a!” Lâm Khả Nhi đặc biệt chọn ra hai bức ảnh chụp cảnh hôn môi nóng bỏng đưa Đường Chá xem, làm hại anh mặt sung huyết đỏ bừng. Cái tên nhiếp ảnh gia chết tiệt này, không biết làm sao mà lại chụp đúng lúc này chứ. Nếu Phong mà nhìn thấy chẳng phải sẽ cho là anh có ý xấu với Khả Nhi sao? Vừa nghĩ tới việc bị Phong hiểu lầm, anh liền cảm thấy hốt hoảng. Anh với tay muốn giành lại, nhưng lại bị Lâm Khả Nhi giấu ôm vào trong ngực.

“Khả Nhi?!” Đường Chá bắt mạch cắt cao giọng, nhưng cô căn bản chẳng thèm chú ý đến anh.

Lâm Khả Nhi cười đắc ý nhảy xuống giường, nháy nháy mắt với anh: “Chá thúc thúc, những bức ảnh này đều là kiệt tác a! Không thể vứt đi được! Khả Nhi còn muốn phóng to, lồng khung kính treo đầy phòng đây”.

“Không được!” Đường Chá luống cuống. Những bức ảnh này đã đủ khiến cho anh khôn quần rồi, nếu Khả Nhi treo đầy phòng hình hai hai bọn họ hôn môi, mọi người nhìn thấy sẽ nghĩ sao? Trâu già gặm cỏ non? Tàn phá mầm non tương lai? Nếu Phong mà nhìn thấy thì tình hình càng tồi tệ đến mức nào.

Trời ạ! Nghĩ đến anh đã thấy sợ rồi!

Đường Chá đuổi theo, từ phía sau nhốt chặt Khả Nhi vào lòng, đưa cánh tay dài ra đoạt lại, Lâm Khả Nhi cười trộm đem toàn bộ ảnh nhét vào trong túi, sau đó xoay người lại, dùng cánh môi mềm mại phủ lên bờ môi không hề phòng bị của Đường Chá.

Đột nhiên bị hôn môi, Đường Chá toàn thân cứng nhắc, tròn tròn hai con mắt. Lúc anh còn đang sửng sốt thì Lâm Khả Nhi đã treo hai cánh tay lên cổ anh, hai chân vòng quanh hông anh.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của anh, Lâm Khả Nhi không khỏi yêu kiều cười thành tiếng. Cô bá đạo hôn lên đôi môi anh, muốn khơi lên ngọn lửa nhiệt tình của anh.

Đường Chá cảm thấy từng tế bào trên cơ thể trở nên sôi sục vì nộ hân của Khả Nhi, mạch máu toàn thân bỗng chảy nhộn nhịp, thân thể anh nóng bừng, dường như nếu không mau chóng hành động anh sẽ phát điên lên mất.

Anh nâng tay lên, muốn ôm thân thể yếu kiều kia vào trong ngực, nhưng cuối cùng anh vẫn không chế được bản thân, khóa chặt trái tim mình lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Su_ri

Xong việc, Lâm Khả Nhi liền gọi một chiếc xe đi theo phía sau xe Lê Tây Á. Cô thấy cô ta đỗ xe ở bãi đậu xe của một khách sạn năm sao cao cấp. Lâm Khả Nhi đợi mãi, qua nửa ngày mới thấy cô ta bước xuống xe. Lúc cô ta ra khỏi xe, Lâm Khả Nhi thấy cô ta đã thay bộ quần áo công sở chứng chạc bằng bộ trang phục bó sát cơ thể, gương mặt được trang điểm đậm đà, hoàn toàn thay đổi đến nỗi không ai nghĩ đến một Lê Tây Á đoan trang lúc ban ngày lại có liên quan đến cô gái nóng bỏng trước mắt này.

Lâm Khả Nhi núp ở tận bên trong cách đó khá xa đang len lén theo dõi Lê Tây Á. Lê Tây Á đang đi phía trước đột nhiên xoay người, ánh mắt ác độc nhìn về phía sau tìm kiếm. Lâm Khả Nhi thấy thế vội vàng ngồi sụp xuống, quay lưng về phía cô ta trốn sau một chiếc xe.

Không nghe thấy tiếng chân Lê Tây Á quay trở lại, thần kinh Lâm Khả Nhi mới buông lỏng ra, cô xoay người bấu hai tay vào cửa kính xe nhìn ra phía trước rình coi, thấy Lê Tây Á đã đi vào khách sạn. Cô đang muốn đuổi theo, bỗng nghe thấy bên trong xe vang lên một tiếng thét chói tai, sợ đến mức thiếu chút nữa ngã lộn trên mặt đất.

Theo hướng tiếng hét chói tai lúc này, cô nhìn vào trong xe mới phát hiện ra chỗ ghế của lái xe lại có hai người ngồi. Một cô gái không mảnh vải che thân đang dạn chân trên vòm ngực vạm vỡ của người đàn ông, gương mặt hấn bị bộ ngực cô gái che khuất không thấy rõ, nhưng nhìn tư thế mập mờ đó cô chắc chắn giờ phút này thân thể bọn họ đang dính liền với nhau.

Cô gái trong xe rõ ràng bị hai bàn tay Lâm Khả Nhi đột nhiên xuất hiện trên cửa kính xe dọa cho hoảng sợ. Cô cười xấu xa, khom khom lưng, hướng về phía người đàn ông bên trong xe nói: “Hi, ngựa đực, anh nên chú ý địa điểm, đỡ cho người khác phải bận mắt”. Nói xong còn làm bộ buồn nôn, cứ như là mà trình diễn nóng bỏng với cô nàng trong xe kia kinh động đến tâm hồn thuần khiết của cô.

Người đàn ông bên trong xe vốn không quan tâm đến việc mình đang làm bị người khác nhìn thấy, đang muốn bắt đầu một màn kích tình mới, lại nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên giễu cợt. Ngước mắt lên nhìn về phía chủ nhân của âm thanh, quả nhiên là cô ta! Bàn tay đang định nắm chặt eo của cô gái liền thay đổi chủ ý, đẩy cô gái trên người ra, hấn kéo khóa quần lại, về mặt nghi ngờ mở cửa xe.

Nhìn thấy người đàn ông trên xe bước xuống, Lâm Khả Nhi há hốc mồm, trong đầu thoáng qua hình ảnh sàn nhảy trong khách sạn, cường hân, đánh trả, sắc lang. Tại sao lại là hấn?

Bị hấn bắt lại thì phải làm sao? Lâm Khả Nhi liền xoay người bỏ chạy.

Bắc Dã Thương sai bước chân đuổi theo Lâm Khả Nhi, kéo cô sát vào trong ngực.

“Cô bé, chúng ta lại gặp nhau”. Bắc Dã Thương nâng cái cằm nhỏ xinh xắn của Lâm Khả Nhi lên, trên gương mặt hấn là nụ cười chứa đầy tà mị, hơi thở nguy hiểm dồn ép cô.

Hồng бет! Làm sao lại đụng phải cái tên xui xẻo này? Lâm Khả Nhi ảo não nghĩ thầm. Lần trước chinh hấn không nhẹ, lần này bị hấn bắt được không biết sẽ bị trả thù như thế nào?

Cô cười hắc hắc, về mặt nịnh hót nói: “Thì ra là lão hầu tử, hôm nay vừa khéo lại được gặp nhau a, nhưng lại đúng lúc anh đang “có việc” nha. Các người cứ tiếp tục đi, cứ làm như tôi chưa từng tới, tôi không quấy rầy nữa. Bye bye!”.

Nói xong, cô khom lưng, đang định chui ra từ dưới cánh tay Bắc Dã Thương, không ngờ Bắc Dã Thương lại nhanh hơn, lúc cô sắp chạy trốn thì cánh tay đã ôm chặt hông cô, nhanh chóng đem cô ôm vào trước ngực.

Đôi mắt lãnh mị gian tà của hấn ta híp lại đe dọa nhìn Lâm Khả Nhi: “Muốn chạy trốn? Không dễ như vậy đâu! Cô đã tự động đưa đến miệng thể này, làm sao tôi lại không tận tình hưởng thụ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Su_ri

“Lão hầu tử, thân thể tôi cứng như xương, tuyệt đối ăn không ngon chút nào cả. Cô gái trong xe so với tôi còn ngon hơn nhiều, anh mau mau đi ăn cô ta đi”. Lâm Khả Nhi khinh thường chỉ cô gái trong xe đang lúng túng mặc quần áo trong xe.

“Ngày nào cũng ăn mỹ vị thì sẽ chán, bây giờ tôi chỉ muốn gặm khúc xương này”. Bắc Dã Thương lắc đầu dòn ép Lâm Khả Nhi, nụ cười chứa đựng vẻ gian tà.

“Anh còn lâu mới gặm được tôi! Gặm được tôi chỉ có Chá thúc thúc thôi!” Lâm Khả Nhi giờ chân lên đá hấn, lại bị Bắc Dã Thương giữ chặt. Đôi chân dài của hấn khóa chặt đôi chân nhỏ nhắn, khiến cô muốn cử động cũng không thể cử động được. Tư thế của hai người lúc này vô cùng mập mờ, khiến cho thân thể Bắc Dã Thương vốn chưa được thỏa mãn bỗng nhiên dựng lên thẳng tắp, cách lớp quần áo cọ cọ vào chân Lâm Khả Nhi, làm hại khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức trở nên đỏ bừng.

“Đường Chá là cái thá gì? Nếu tôi muốn liền có thể bóp chết hấn giống như bóp chết một con kiến. Hấn còn chưa đủ tư cách giành giật phụ nữ với tôi đâu”. Bắc Dã Thương mờ ám dấn lên người Lâm Khả Nhi, dùng ngón tay trở vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ánh mắt hấn tựa như mang theo lửa nóng, thiêu đốt tất cả bắn về phía Lâm Khả Nhi, khiến toàn thân cô sờn cả gai ốc, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo lan từ đầu xuống chân. Cô vội vòng tay quanh thân mình, cố gắng khống chế cảm giác âm lãnh này.

Cô gái bên trong xe cuối cùng cũng mặc quần áo tử tế xong liền chui ra khỏi xe, dấn lên người Bắc Dã Thương, nũng nịu quyến rũ nói: “Bắc Dã tiên sinh, đừng để ý đến con nhóc này, chúng ta đi vào khách sạn tiếp tục nha, vậy có được hay không?”

Tự nhiên bị quấy rầy, Bắc Dã Thương không vui, hấn dùng ánh mắt lạnh băng nhìn cô ta chăm chăm, tung chân đá một cước khiến cô ta ngã văng ra xa, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”

Có lẽ bị thái độ lãnh khốc của hấn hù dọa, cô gái xinh đẹp kia ôm cái bụng bị đá đau, không dám dừng lại một phút, chật vật rời đi.

Cuối cùng không còn ai quấy rầy, Bắc Dã Thương khôi phục lại nụ cười ưu nhã vừa rồi, tất cả vẻ âm độc đều biến mất, ẩn giấu phía sau khuôn mặt tươi cười kia.

Đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Khả Nhi lên, gương mặt tà mị của hấn dần dần tiến lại gần cô, dường như đang muốn hôn môi cô.

Lâm Khả Nhi vội đưa tay ngăn cái miệng của Bắc Dã Thương, bất mãn phản đối: “Không cần dùng thân thể vừa chung đụng với người khác làm bẩn thiêu thân thể tôi! Ngay cả hôn cũng không được!”

Cô vốn là người có tính sạch sẽ, ai biết được Lão hầu tử này có bệnh truyền nhiễm gì không? Nếu chẳng may bị hấn lây bệnh, không phải là cô bị thiệt thòi đến chết rồi ư?

Bắc Dã Thương đột nhiên lè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Lâm Khả Nhi, khiến cô cảm thấy hơi tê ngứa khó chịu, vội vàng rút bàn tay nhỏ nhắn về. Công phu khiêu khích của người này đúng là số một, cái người đầu gối Chá thúc thúc kia ngay cả một chút cũng không thể so sánh với hấn.

Ai da, nếu Chá thúc thúc mà giống hấn thì thật tốt a, như vậy cô không cần nghĩ đủ mọi cách để hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Làm bẩn thiêu thân thể em?” Bắc Dã Thương lạnh lùng nhếch miệng, dùng âm thanh tràn đầy mỉa mai hoặc nói: “Nếu Tiểu hầu tử thích sạch sẽ thì tôi không có cách nào khác là tắm rửa sạch sẽ rồi mới ăn”.

Nói xong, Bắc Dã Thương một tay ôm Lâm Khả Nhi, sải bước về hướng khách sạn.

“Lão Hầu tử, anh thả tôi xuống ngay!” Lâm Khả Nhi giận dữ kêu to. Sao hôm nay lại xui xẻo như vậy? Không theo dõi được Lệ Tây Á, còn không may gặp phải sát tinh Bắc Dã Thương này. Làm thế nào cô chạy trốn được khỏi tay hấn đây?

Tiếng kêu của Lâm Khả Nhi thu hút sự chú ý của người đi đường, có rất nhiều người dừng bước nhìn bọn họ. Nhưng khi có người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì lại bị ánh mắt lạnh mị tàn ác của Bắc Dã Thương hù dọa, không dám tiến lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Su_ri

“Cường bức phụ nữ! Cứu...” Chữ “mạng” còn chưa kịp thốt ra, đôi môi Lâm Khả Nhi đã bị Bắc Dã Thương chặn lại. Cô mở to hai con mắt không dám tin, người đàn ông này da mặt cũng dày quá đi, dám ở trước đám đông công chúng cường hôn cô.

“Cô gái nhỏ, em mà còn kêu gào nữa thì tôi sẽ từ hình em ngay tại chỗ này! Tôi nói được làm được đấy!” Bắc Dã Thương tức giận nheo nheo đôi mắt, nói sát vào bên môi Lâm Khả Nhi để chỉ cô mới có thể nghe được âm thanh tà mị của hắn.

Lâm Khả Nhi không vui cắn cắn môi. Cái đồ đàn ông khốn khiếp này lại dám uy hiếp cô, Lâm Khả Nhi cô há lại có thể dễ dàng bị hù dọa hay sao? Cô chớp chớp đôi mắt linh động, cười khanh khách nói: “Tôi mới không sợ anh! Anh có giỏi thì hãy thử từ hình tôi ngay tại chỗ xem nào”.

Cô không tin Bắc Dã Thương kia lại to gan dám ở giữa đại sảnh khách sạn đầy người qua lại xâm phạm cô.

Bắc Dã Thương bị Lâm Khả Nhi chọc giận, một tay giữ lấy đầu cô, hung hăng chiếm đoạt đôi môi đã khiến hắn tức giận. Lâm Khả Nhi tròn tròn mắt, dùng sức giãy dụa. Bảo vệ khách sạn thấy vậy định chạy tới ngăn cản, lại bị quản lý ngăn lại.

“Đồ ngu! Mày không muốn chết, nhưng anh đây còn phải sống! Mày không thấy hắn là ai sao? Bề ngoài hắn là tổng giám đốc của Hân thị, nhưng thực chất trong thể giới ngầm hắn chính là Hắc Âm đế vương người người đều sợ, giết người như ngóc. Mày nha! Giữ lấy cái mạng nhỏ mà nuôi sống gia đình đi!” Quản lý len lén nhìn Bắc Dã Thương đang bá đạo ôm Lâm Khả Nhi đi vào thang máy, cảnh báo tên bảo vệ cấp dưới ngu ngốc.

Bảo vệ nghe xong, bị hù dọa toát cả mồ hôi hột, run rẩy nói: “Hắn chính là Hắc Âm đế vương?”

Trời ạ! Nguy hiểm thật! Nếu chọc giận hắn thì cái mạng nhỏ của anh ta thật sự không thể giữ lại được rồi.

Bắc Dã Thương như đi vào chỗ không người, dọc đường đi không có một ai dám ngăn cản. Hắn một chút cũng không để ý trong thang máy còn có người mà chiếm đoạt cắn mút đôi môi Lâm Khả Nhi. Nụ hôn này mang theo ý trừng phạt, hung hăng giống như một con sư tử đói bụng nhìn thấy con cừu nhỏ ngon lành, hận không thể ngay lập tức nuốt chửng cô vào trong bụng. Mọi người trong thang máy lúng túng đỏ mặt trước nụ hôn nóng bỏng của hắn. Lâm Khả Nhi cảm giác không khí trong thang máy trở nên vô cùng ngột ngạt vì bị Bắc Dã Thương hôn. Lúc cô sắp ngạt thở thì cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra. Bắc Dã Thương cười lạnh ôm cô đi vào phòng tổng thống bên trong khách sạn.

Đá lên cánh cửa phòng một cái, Bắc Dã Thương tăng thêm lực trừng phạt, cái lưỡi hắn tham lam hưởng thụ khoang miệng Lâm Khả Nhi. Cô chỉ có thể ngậm chặt cánh môi mòng, chống lại hắn xâm nhập. Bắc Dã Thương cười lạnh một tiếng, đưa bàn tay phủ lên bầu ngực cô cách lớp áo khoác. Lúc Lâm Khả Nhi kêu lên, hắn cười gian mở hàm răng cô ra, mạnh mẽ vọt vào.

Lâm Khả Nhi bị Bắc Dã Thương dùng tay và lưỡi xâm phạm phát hoảng. Mười sáu năm cô giữ gìn thân thể để giành cho Chá thúc thúc, làm sao có thể để Bắc Dã Thương tùy tiện ăn sạch? Đôi đồng tử chuyển động nhanh như chớp, nghĩ phương pháp thoát thân.

Nhìn đôi mắt đẹp linh động tràn đầy toan tính, Bắc Dã Thương lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô uy hiếp nói: “Cô gái nhỏ, đừng nghĩ đến chuyện giờ mánh khóe ra với tôi, chút bản lĩnh của em không thể thành công lần thứ hai được đâu”.

Nói xong, hắn đem cô ném lên chiếc giường xa hoa cực lớn, cởi áo sơ mi đè lên người cô. Ngay lập tức một mùi hương nồng đậm tràn đầy trong mũi Lâm Khả Nhi, Trong đầu cô thoáng hiện lên hình ảnh tuần dật của Chá thúc thúc. Hương thơm trên người tên đàn ông này giống hương vị của Chá thúc thúc, thật dễ chịu muốn chết.

Dù sao hắn cũng không phải là Chá thúc thúc, cô không thể bị hắn mê hoặc. Lâm Khả Nhi tiến lại gần Bắc Dã Thương nói: “Lão hầu tử, anh hãy đợi chút nào”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Su_ri

Môi Bắc Dã Thương dừng lại cách mặt cô nửa tấc, hắn hít mũi liếc xéo cô đe dọa: “Đừng có giãy dụa nữa, hôm nay em trốn không thoát khỏi tôi đâu!”

Lâm Khả Nhi cảm thấy bị uy hiếp mạnh mẽ, tim đập loạn xạ, cô không thể ngồi mà chờ chết được, nếu không nhất định sẽ bị hấn ăn sạch sành sanh.

Đột nhiên cô nở một nụ cười mỉa mai, đưa tay ôm chặt cổ Bắc Dã Thương, mềm mại nói: “Người ta đâu muốn trốn đâu! Người đàn ông sức quyến rũ mê hoặc lòng người như anh trên thế giới sợ chẳng có mấy người, hôm nay lại đến trước mặt em, có lý nào em lại không vui vẻ hưởng thụ chứ. Chỉ là.....”

Cô còn chưa nói hết đã bị Bắc Dã Thương cắt đứt. Hắn ta lạnh lùng mê hoặc mà cười nói: “Vậy thì hãy cứ vui vẻ hưởng thụ đi! Bảo đảm trọn đời em cũng sẽ không quên, không bao giờ ham muốn người đàn ông khác nữa!”

“Từ từ đã nào!” Lâm Khả Nhi nóng lòng duyên dáng kêu to, đưa tay ngăn Bắc Dã Thương đang muốn chiếm đoạt đôi môi cô, dẩu môi nói: “Người ta hôm nay hơi bận, trên người đầy mồ hôi khó người chết đi được. Chờ người ta tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ mặc cho anh ăn được không?”

Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt ngây thơ, vẻ mặt lấy lòng hỏi.

Bắc Dã Thương nhướn mày, nhìn nhìn Lâm Khả Nhi, thấy cũng có lý, đành tạm tin cô một lần vậy. Hắn ta ôm Lâm Khả Nhi, tà mị cười nói: “Chẳng phải em nói trên người tôi có mùi vị phụ nữ khác sao? Vậy thì cùng nhau tắm là tốt nhất!”

Nói xong bèn cười to đi đến phòng tắm.

Lâm Khả Nhi vừa nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng. Chỉ nghĩ tới việc cùng tên đàn ông ghê tởm này tắm chung, cô đã thấy muốn ói. Lần đầu tiên tắm uyên ương nhất định phải là cùng Chá thúc thúc yêu thương, không thể cùng Lão hầu tử này! Nhìn nụ cười đắc ý kia, Lâm Khả Nhi chỉ muốn bóp chết hắn.

Cô đưa bàn tay nhỏ bé kêu gọi về nên các vòng tròn trên ngực Bắc Dã Thương, quyến rũ cười nói: “Thương ca ca, dù sao cũng là lần đầu tiên của Khả Nhi, Khả Nhi sẽ xấu hổ á. Hay anh để người ta tự mình tắm rửa nha, có được hay không?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi phóng ánh mắt mỉa mai, Bắc Dã Thương lãnh mị cười tà, nghĩ bụng cô gái nhỏ bé này quyết không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, ánh mắt Bắc Dã Thương lóe lên vẻ gian tà. Tiểu hầu tử nghịch ngợm này rốt cuộc đã rơi vào tay hắn, hôm nay nhất định hắn phải báo thù cho cú đá hôm đó. Thân thể hắn vì bị Khả Nhi đá mà sưng lên giống như một cái bánh bao, hại hắn mấy ngày không thể làm người. Đối với Hắc Ám đế vương thống trị cả hai giới hắc bạch việc này thật là một sự sỉ nhục lớn khiến hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi. Hôm nay nhất định hắn sẽ trả lại cho cô cả vốn lẫn lời.

Lười biếng dựa người vào đầu giường, Bắc Dã Thương châm một điếu xì gà, vừa khoan khoái hút thuốc vừa gọi: “Tiểu hầu tử, đã xong chưa?”

Chỉ nghe thấy bên trong vọng ra âm thanh mỉa mai của Lâm Khả Nhi: “Còn chưa xong a. Thương ca ca đừng nôn nóng. Nhất định Khả Nhi phải tắm cho cả người thơm ngào ngát, anh ăn mới ngon miệng a!”

Nghe thấy vậy, Bắc Dã Thương đắc ý cười tà. Vừa nghĩ tới lát nữa thân thể xinh đẹp kia sẽ nằm dưới thân hắn, mặc cho hắn hoan ái, toàn bộ tế bào trên cơ thể hắn lập tức sôi trào. Cho đến bây giờ đều là phụ nữ chủ động quần lấy hắn, rất ít khi hắn quan tâm đến phụ nữ. Nhưng hôm nay làm sao hắn lại để ý đến cô gái nhỏ này chứ, không phải hắn yêu thích cô, thậm chí còn có chút căm giận, hơn nữa cô còn là một đứa bé còn chưa trưởng thành. Đây là lần đầu tiên hắn để ý đến phụ nữ, loại sự tình này đúng là trước nay chưa hề có.

Đợi cả nửa ngày chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm mà không thấy bóng dáng yêu kiều đi ra, Bắc Dã Thương không nhịn được gào to: “Tiểu Hầu Tử, còn không nhanh ra ngoài? Em mà lè mè nữa là anh cứ vào bắt người đấy!”

Nhưng hắn nói nửa ngày vẫn không thấy có tiếng đáp lại.

Cảm thấy bất thường, hắn cầm tay nắm cửa, vặn vặn một chút nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích, chắc đã bị khóa trái.

Bắc Dã Thương đá một cước khiến cánh cửa phòng tắm mở toang ra, vòi nước vẫn chảy, nhưng cô gái đáng lẽ đang ở bên trong lại biến mất không thấy đâu.

Làm sao cô ta chạy thoát được? Bắc Dã Thương ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện thấy trong phòng tắm có một cửa sổ thông gió nhỏ, ước chừng cao quá đầu người. Phía dưới bệ cửa sổ có để một cái ghế, trên mặt ghế còn vết chân chưa khô.

Đáng chết! Hắn lại quên còn có cánh cửa sổ này, chắc chắn “thức ăn ngon miệng” của hắn đã trôi qua đây mà trốn thoát rồi.

Lâm Khả Nhi, đừng để tôi gặp lại cô! Lần sau cô không dễ dàng trốn như vậy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Su_ri

Thấy hôn lễ của Đường Chá và Lệ Tây Á sắp cử hành mà vẫn chưa chiếm được trái tim của Chá thúc thúc, Lâm Khả Nhi nôn nóng đến mức ăn không ngon, ngủ không yên. Cô phiền não thấy tin tức tổng giám đốc Đường thị sắp kết hôn trên ti vi, Đường Chá khoác tay Lệ Tây Á cắt băng khánh thành chi nhánh của công ty, mà Lệ Tây Á đem lại cho người ta cảm giác dịu dàng, hiền thực, trước giới truyền thông cô ta lại chủ động hôn lên má Đường Chá.

Thấy hình ảnh này, Lâm Khả Nhi đau nhói trong lòng, Chá thúc thúc tại sao không thương Khả Nhi? Tại sao phải nhất định phải cưới Lệ Tây Á chứ?

Một chiếc xe Cadillac đáng dãi hào hoa chạy nhanh đến cửa hộp đêm Lam Quang. Một người đàn ông hơi thở tràn ngập nguy hiểm từ trên xe bước xuống.

“Phong ca!” Bảo vệ cung kính khom người chào hỏi hân, người đàn ông không nói tiếng, đi thẳng vào trong hộp đêm.

Đang cao hứng khiêu vũ bỗng cô tay bị một người nắm lấy từ đằng sau, kéo cô ra từ trong ngực Lý Tư Đặc.

“Làm gì vậy?” Lâm Khả Nhi bất mãn duyên dáng kêu lên, nhưng lúc quay đầu lại nhìn thấy người đàn ông lãnh mị trước mặt thì toàn thân run lên không ngừng.

Người đàn ông này thật nguy hiểm, làm hại cô không dám nói một lời nào, một cước đá vào bắp chân đối phương, nhân lúc đối phương né tránh vội nhấc chân bỏ chạy.

“Ở địa bàn của tôi mà còn muốn chạy trốn?” Bắc Dã Thương hừ lạnh một tiếng, nhấc chân chạy về phía Tiểu hồ ly đang chạy trốn đuổi theo.

Chạy chưa được hai bước, Lâm Khả Nhi đã bị một đám người mặc áo đen cản lại. Cô kinh hoàng quay đầu lại nhìn tên đàn ông nguy hiểm kia, lại nhìn đám người này trong lòng không khỏi lo lắng.

Lâm Khả Nhi xoay người chạy theo hướng khác, nhưng cũng không chạy được bởi lại có một đám người mặc áo đen đến ngăn cản trước mặt cô. Cô nghiêng đầu nhìn bốn phía, phát hiện thấy rất nhiều người áo đen từ bốn phương tám hướng đang chạy tới, tạo thành một vòng vây khiến cô không có đường mà chạy.

Bắc Dã Thương mang theo nụ cười lãnh mị đến gần Lâm Khả Nhi: “Tiểu hồ ly, thu hồi lại móng vuốt của em đi, lần này em có chạy lên trời cũng không thoát”.

Lâm Khả Nhi chớp chớp hàng mi, len lén quan sát xung quanh nhưng thấy bọn áo đen đang vây quanh cô giống như bức tường kín, không thể chạy thoát.

“Tiểu Hồ Ly, lần này em đừng hòng chạy trốn khỏi lòng bàn tay tôi”. Bắc Dã Thương cười gian xảo, từng bước, từng bước một tiến lại gần Lâm Khả Nhi, làm hại tim cô đập tán loạn.

Bắc Dã Thương ép sát một bức, Lâm Khả Nhi lại lùi về sau một bước, đến lúc cô đụng phải đám áo đen thì Bắc Dã Thương nhếch miệng cười tà mị một tiếng, sức quyến rũ nhằm vào Lâm Khả Nhi bắn ra bốn phía, nhân lúc cô đang thất thần thì một tay ôm lấy cô vác lên vai.

“A! Buông tôi ra!” Lâm Khả Nhi vì động tác đột ngột của hắn mà hét lên chói tai, chân đá loạn lên chống cự, hình ảnh thật giống như một tình huống đã từng xảy ra, đầu óc hỗn loạn.

Bắc Dã Thương hơi dùng lực nặng nề vỗ vỗ vào mông Lâm Khả Nhi một cái, lấy giọng khiêu khích trách ra lệnh: “Đừng có lộn xộn nếu không em không cách nào chịu đựng được cơn giận của tôi đâu. Tôi không hy vọng lần đầu tiên của chúng ta lại tràn đầy bạo lực đâu!”.

“Không được! Tôi muốn về nhà! Tôi muốn tìm Chá thúc thúc!” Lâm Khả Nhi hét hoảng kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Edit: Su_ri

Vừa nghe Lâm Khả Nhi nói, trong mắt Bắc Dã Thương lập tức ánh lên vẻ giận dữ, mấy ngày hôm nay, Đường Chá đột nhiên thay đổi, trở nên âm trầm sắc bén, nhằm vào hắn ở khắp mọi nơi, đã không ít lần thành công công kích hắn, thậm chí hắn còn bị đá kích trầm trọng. Có lẽ hắn đã coi thường người đàn ông này, anh ta không phải là một con mèo hiền lành mà chính là một con sư tử đang ngủ say.

“Tìm Đường Chá? Đừng có ăn nói ngông cuồng!” Bắc Dã Thương lạnh lùng châm chọc. Đã bị hắn nhìn trúng thì đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn.

Lâm Khả Nhi tay đầm chân đá Bắc Dã Thương nhưng đối với hắn chỉ như gãi ngứa mà thôi, một chút cũng không có tác dụng, ngược lại còn bị hắn ôm chặt hơn. Bắc Dã Thương vác cô tới bãi đậu xe trong tư thế đầu cúi xuống đất hại cô buồn nôn một trận.

Đem Lâm Khả Nhi ném vào ghế sau chiếc Cadillac, Bắc Dã Thương ngồi vào bên cạnh cô, lạnh lùng nói với tên tài xế đang mở cửa xe cho hắn: “Lái xe đi!”

Tên tài xế vội vàng ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động xe.

Chiếc xe vừa mới ra khỏi bãi đậu xe, Lâm Khả Nhi bỗng nhìn thấy một chiếc BMW quen thuộc vọt vào cửa hộp đêm Lam Quang. Xe chưa kịp dừng hắn đã thấy Đường Chá từ trong xe nhảy ra lao bỏ về phía hộp đêm.

Lâm Khả Nhi nóng lòng kêu to: “Chá thúc thúc, người ta ở đây! Khả Nhi ở chỗ này!”

Nhưng Đường Chá đang chạy vào bên trong hộp đêm sao có thể nghe được âm thanh cô qua lớp cửa kính cách âm của chiếc Cadillac.

Lâm Khả Nhi không cam lòng đập đập cửa kính, lúc chiếc xe nhanh chóng rời đi cô xoay người đập vào cửa kính phía sau, hy vọng có thể khiến Đường Chá chú ý, nhưng anh thậm chí còn không quay đầu lại, nhanh chóng chạy vào cửa chính của hộp đêm.

“Chá thúc thúc” Lâm Khả Nhi chảy nước mắt, vô lực ngồi thụp xuống ghế. Cô biết anh nhất định là chạy tới cứu cô, nhưng lại chậm một bước.

Bắc Dã Thương một tay nắm lấy mái tóc Lâm Khả Nhi, ôm cô vào trong ngực, lạnh mị nói: “Cô gái nhỏ, rất thất vọng sao? Chá thúc thúc của em không cứu được em đâu! Hắn còn chưa đủ tư cách giành phụ nữ với tôi!”

Lâm Khả Nhi bị Bắc Dã Thương bóp hơi đau đau, cô khinh thường hừ nhẹ: “Xem ra anh còn kém Chá thúc thúc xa, chỉ có thủ đoạn dùng vũ lực để cưỡng đoạt! Có bản lĩnh thì hãy tìm cách lấy lòng tôi chứ cường bức thân thể tôi thì còn gọi gì là bản lĩnh nữa!”

Nghe Lâm Khả Nhi nói, Bắc Dã Thương đột nhiên điên cuồng cười to, tiếng cười của hắn có một loại ma lực khiến người ta run sợ, làm tên tài xế đang ngồi phía trước nghe thấy sợ đến mức chân đạp nhầm lên hộp ly hợp khiến chiếc xe mất điều khiển mà bay lên phía trước.

“A!” Lâm Khả Nhi mất thăng bằng, ngã vào ngực Bắc Dã Thương.

Bắc Dã Thương thuận thế ôm lấy hông cô, ghé sát mặt vào cô nói: “Cô gái nhỏ, Bắc Dã Thương tôi rất tham lam, cái tôi muốn không chỉ là thân thể em mà còn cả trái tim em nữa, một thứ cũng không được thiếu!”

“Trái tim tôi? Anh đừng có mơ!” Lâm Khả Nhi trợn to đôi mắt đẹp, tức giận hét lên. Trong lòng cô chỉ có Chá thúc thúc thân yêu mà thôi, cái tên xấu xa Bắc Dã Thương này có nằm mơ cũng đừng hòng mà lấy được.

Vừa nghĩ tới Chá thúc thúc, cô liền thấy sốt ruột. Hôn lễ của Chá thúc thúc sắp tới rồi, nếu cô không kịp chạy tới, chẳng lẽ lại đem Chá thúc thúc tặng cho Lệ Tây Á sao?

Tất cả đều do trận tai vạ này, chẳng những khiến cô bị bắt, đem lại cơ hội cho Lệ Tây Á.

Cô nhất định phải nghĩ cách thoát khỏi Bắc Dã Thương, đi giải cứu cho Chá thúc thúc của cô.

“Dù có nằm mơ thì cũng thành sự thật rồi, tôi thực sự rất muốn em!” Bắc Dã Thương tà tứ cười, miết miết đôi môi Lâm Khả Nhi, bá đạo hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Su_ri

“Không được! Ngươi chết đi!” Lâm Khả Nhi cắn mạnh vào đôi môi mỏng đang xâm chiếm của Bắc Dã Thương.

Bắc Dã Thương cũng không cam chịu yếu thế, tăng thêm lực đạo dùng lưỡi đáp trả. Nụ hôn này đúng là tràn đầy “kích tình”, hai người bọn họ cứ một tới một lui, chỉ chốc lát sau khóe môi hai người đã cùng chảy máu.

Cuối cùng vẫn là Bắc Dã Thương chiếm thế thượng phong. Bàn tay hắn xiết chặt cầm cô, cái lưỡi hắn lập tức vọt vào trong khoang miệng Lâm Khả Nhi trêu chọc: “Em không muốn cũng phải muốn! Phụ nữ mà Bắc Dã Thương tôi nhìn trúng thì đừng hòng mà tránh né!”

Bắc Dã Thương đang muốn tiếp tục công kích thì chiếc Limousine bỗng rung lên.

Hắn ta lo lắng nhìn tài xế quát: “Khốn khiếp! Cái gì vậy?”

“Đại ca, là do chiếc xe phía sau đâm chúng ta!” Tài xế bị hù dọa toát mồ hôi lạnh, lau mồ hôi trên trán trả lời.

“Đâm xe?” Bắc Dã Thương quay người nhìn về chiếc xe phía sau, chỉ thấy một chiếc BMW màu đen đang điên cuồng lao tới xe bọn họ.

Lâm Khả Nhi nhìn thấy chiếc BMW đen trong lòng vui mừng hét toáng lên: “Chá thúc thúc! Người ta yêu người!”

Thì ra lái chiếc BMW kia không phải ai khác, chính là người vừa mới vào hộp đêm Lam Quang, Đường Chá.

“Cô gái nhỏ, em chỉ có thể yêu tôi thôi!” Bắc Dã Thương tức giận ngăn lại đôi môi Lâm Khả Nhi, bá đạo xâm lược cô bé trong ngực. Hắn cố ý biểu diễn cảnh hôn môi triền miên cho Đường Chá xem, tuyên bố quyền sở hữu của hắn.

Chiếc BMW phía sau tiếp tục lao lên đụng vào xe của hắn khiến trong xe không ngừng lắc lư.

“Còn không bỏ rơi hắn!” Bắc Dã Thương rời khỏi đôi môi Lâm Khả Nhi, trừng mắt nhìn tài xế.

Tài xế nghe lệnh, liều mạng đạp chân ga khiến chiếc xe giống như đang bay trên đường cao tốc. Mà xe của Đường Chá vẫn bám sát ngay phía sau, nhất định không chịu dừng lại.

“Cút ra!” Bắc Dã Thương đột nhiên từ ghế sau nhảy lên, một tay đẩy tài xế về phía sau, tự mình ngồi trước tay lái.

Hắn cố ý cho xe đi chậm lại đến khi Đường Chá lao đến bên cạnh rồi dùng kỹ xảo cao siêu đem xe vọt tới bên cạnh chiếc BMW. Hai chiếc xe va chạm mạnh bắn ra những tia lửa chói mắt.

Hai chiếc xe hàng hiệu siêu cấp sang trọng ở trên đường cao tốc đâm vào nhau bằng mọi cách ép chết đối phương, giống như đang so độ chịu đựng, tính năng của nhau, không ai chịu nhường ai.

Đột nhiên Bắc Dã Thương quẹo thật nhanh, vọt lên phía trên đầu xe Đường Chá, ép xe anh lao xuống phía dưới đường cao tốc.

Nhìn Đường Chá tức giận đâm vào mũi xe, Bắc Dã Thương đắc ý cười gian một tiếng.

Muốn cùng hắn giành phụ nữ ư, không có cửa đâu!

Bị Bắc Dã Thương ép phải ra khỏi đường cao tốc, Đường Chá ảo não đâm mũi xe cho hả giận, lấy di động từ túi ra, thành thạo bấm mấy dãy số, quát lên: “Thế nào mà trực thăng vẫn còn chưa tới hả?”

“Chá thúc thúc”, Lâm Khả Nhi lo âu bầu vào cửa kính phía sau xe, khó chịu thấy Đường Chá ngày càng xa. Chẳng lẽ cô thật sự bị Bắc Dã Thương ăn hết sao?

Không thể! Lâm Khả Nhi cô là ai? Làm sao có thể dễ dàng đắc ý thế được?

Cô nhảy dựng lên, nhắm cổ Bắc Dã Thương mà cấu véo, tức giận nói: “Bắc Dã Thương, mau dừng xe lại”.

Nhưng cô còn chưa dùng hết sức đã bị tài xế bên cạnh xô ra.

“Đại ca chúng tao là người mày có thể động thủ được sao?” Tài xế vùng tay lên định đánh thì bị Bắc Dã Thương ngăn lại.

“Không được đánh cô ấy!” Bắc Dã Thương nhanh nhẹn dừng xe ở tổng bộ của Hắc Ám đế quốc, nhảy xuống xe, túm lấy Lâm Khả Nhi từ trong xe ra.

Hắn tà mị ôm Lâm Khả Nhi vào sát bên người, liếm môi cô một cái nói: “Tiểu hồ ly, chúng ta về đến nhà rồi! Tôi thật muốn em đến mức không kịp chờ nữa rồi”.

Nói xong liền vác theo Lâm Khả Nhi sải bước vào tòa nhà tổng bộ.

Chương 25

Lâm Khả Nhi giờ tay đánh vào lưng Bắc Dã Thương, nhắm chặt đôi lông mi thanh tú kêu lên: “Lão hầu tử, mau buông tôi ra! Có buông không!”

Bắc Dã Thương hung hăng vỗ vỗ vào mông Lâm Khả Nhi, cười tà trách móc: “Tiểu hồ ly, ngoan ngoãn một chút nếu không lát nữa tôi sẽ khiến em phải đau đốn đây!”

“Lão hầu tử, nếu anh dám đụng vào tôi, cha tôi cùng Chá thúc thúc sẽ không bỏ qua cho anh đâu!” Lâm Khả Nhi lấy hết khí thế hù dọa Bắc Dã Thương.

Đôi mắt lãnh mị của Bắc Dã Thương ngưng lại, hừ nhẹ một tiếng: “Em cho rằng tôi sợ bọn họ sao? Tôi chỉ biết mọi người đều sợ tôi, tôi chưa từng gặp qua người nào không biết sợ tôi hết”.

Nói xong hắn hung hăng vác Lâm Khả Nhi đi vào phòng ngủ.

‘Cha tôi là Lâm Vũ Mặc, cha tôi với thủ lĩnh Mafia Italy Ngõa Luân Nặc quan hệ vô cùng tốt. Ông ta muốn giết người thì dễ dàng như giết một con kiến thôi, tôi không tin là anh không phải sợ!’ Lâm Khả Nhi bầu chặt vào cửa sổ, không thể để Bắc Dã Thương đem nàng vào phòng ngủ được.

‘Ngõa Luân Nặc? Bình thường tôi cùng với hắn nước sông không phạm nước giếng, nếu như hắn dám cùng tôi đối đầu thì ai thắng ai thua cũng chưa biết được’. Nghe thấy Lâm Khả Nhi nói ra tên tuổi của Ngõa Luân Nặc, Bắc Dã Thương không khỏi cười lạnh. Hắn là lão đại của tập đoàn, chi phối nền kinh tế thế giới và giới chính trị, làm sao lại sợ Ngõa Luân Nặc? Tiểu hồ ly này quả thật quá coi thường hắn đi.

Cây tùng ngón tay Lâm Khả Nhi ra khỏi cửa sổ, Bắc Dã Thương cười lạnh đi vào phòng ngủ, đá một cước lên cánh cửa, hắn đem cô ném lên chiếc giường lớn.

Hắn tiến tới gần Lâm Khả Nhi từng bước, từng bước một tà nịnh đặt cả người lên thân thể cô.

Lâm Khả Nhi vừa lui ra phía sau, vừa cười nịnh. Hai con ngươi linh động không ngừng chuyển động, nịnh hót nói: “Lão hầu tử, không phải, anh trai thân yêu, sao anh lại anh tuấn tiêu sái thế này, sợ rằng phụ nữ đội leo lên giường anh đã xếp hàng đến tận Nam Cực rồi, còn thiếu dạng phụ nữ nào nữa chứ? Cần gì phải ăn cây đậu cô-ve khô quắt này chứ?”

Cứng rắn không được, cô không có cách nào khác đành dùng mềm mại nhu nhược hi vọng Bắc Dã Thương có thể hồi chuyển ý định, thả cô ra.

Bắc Dã Thương nâng chiếc cằm hơi nhọn của Lâm Khả Nhi lên, ánh mắt mập mờ tràn ngập nụ cười tà tứ, vuốt ve thân thể cô nói: “Cây đậu cô-ve khô quắt sao? Tôi lại thấy em giống như quả đào chín mọng? Tiểu hồ ly thân yêu, rốt cuộc là do ánh mắt em có vấn đề hay thần kinh bị chập mạch vậy?”

“Mắt anh mới có vấn đề á!” Lâm Khả Nhi giận điên lên, chống nạnh nhìn chăm chăm Bắc Dã Thương, thấy hắn cười tà tứ thì lập tức thay đổi vẻ mặt, luôn miệng nói: “Cây đậu cô-ve, tôi chính là một cây đậu cô-ve mà. Ăn vào không có cảm giác đâu, còn cứng hơn cả tảng đá, anh nên đi tìm một người phụ nữ xinh đẹp đi thôi”.

“Dù là cây đậu cô-ve hay trái đào chín mọng thì hôm nay tôi đều muốn ăn em”. Ngón tay Bắc Dã Thương nhẹ nhàng vuốt nhẹ gò má nhẵn nhụi của cô, cười nói: “Tiểu hồ ly, em cho rằng em đã chọc giận tôi thì có thể an toàn mà thoát thân sao?”.

“Sao anh lại hẹp hòi như vậy chứ?” Lâm Khả Nhi run rẩy, có chút bối rối nói: “Chẳng qua là tôi tình cờ ở ngoài xe ô tô của anh thôi, vô ý thiếu chút nữa thì phá hư tiểu đệ đệ của anh thôi sao?”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Bắc Dã Thương cười lạnh, ghé sát vào môi Lâm Khả Nhi. Môi hắn sát trên môi cô, nở nụ cười nhạt không biết đã làm biết bao cô gái mê mết.

“Anh trai yêu quý, anh đại nhân đại lượng tha thứ cho Khả Nhi được không”, Khả Nhi đưa tay ra sau lưng, len lén lục túi tìm kiếm.

“Đáng tiếc tôi không phải người như vậy”. Bắc Dã Thương nói với tiểu hồ ly giảo hoạt dưới thân, “Em nói gì cũng vô ích thôi! Hôm nay tôi nhất định phải ăn em!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26

Edit: Su_ri

Nói xong, đôi môi mòng của Bắc Dã Thương không thương tiếc dán lên cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi, không cho cô cơ hội phản kháng.

Sau một hồi lục lọi, Lâm Khả Nhi cũng tìm ra lọ xịt hơi cay trong túi xách. Vừa giờ tay định sử dụng thì đã bị Bắc Dã Thương ngăn lại: “Tiểu Hồ ly, em định dùng lại thủ đoạn đó với tôi lần thứ hai ư? Em cho rằng tôi lại bị lừa sao?”

“Không, không phải, em đâu dám chứ!” Lâm Khả Nhi mặt trắng bệnh nhìn lọ xịt hơi cay trong tay.

Bắc Dã Thương đoạt lấy lọ xịt hơi cay ném vào thùng rác ở góc xa, lại một lần nữa bá đạo ngậm chặt lấy đôi môi đỏ mọng của Lâm Khả Nhi, trần trọc cắn mút.

Cho dù Lâm Khả Nhi có phản kháng thế nào lại cũng không chống lại được xâm chiếm mạnh mẽ của Bắc Dã Thương.

Chỉ trong nháy mắt, quần áo trên người cô đã bị kéo xuống phân nửa, lộ ra thân thể lung linh quyến rũ. Bắc Dã Thương cười tà mị, nhìn cảnh xuân phía dưới uy hiếp nói: “Ngoan ngoan một chút đi, nếu không tôi không cách nào đảm bảo sẽ không làm đau em đâu. Hay là em thích được ngược đãi?”

“Có mà quý mới thích ngược đãi!” Lâm Khả Nhi bất mãn cong cái miệng nhỏ nhắn lên kháng nghị, “anh mau buông tôi ra!”

Nhưng Bắc Dã Thương không cho cô cơ hội phản kháng, ngược lại càng dùng lực phủ lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô.

Lúc cô đang tuyệt vọng thì bỗng cửa kính bị đập vỡ, một người từ bên ngoài bay vào.

Nhìn thấy người đàn ông từ cửa sổ nhảy vào, Lâm Khả Nhi nhất thời kinh động.

Là Chá thúc thúc!

Chá thúc thúc tới cứu cô!

Nhìn Đường Chá tiêu sái anh tuấn, Lâm Khả Nhi hưng phấn thiếu chút nữa thì hét chói tai. Chá thúc thúc là anh hùng của cô, bình thường cô chỉ thấy anh anh tuấn tiêu sái, không ngờ cũng có lúc anh lại có thể ngang ngược cuồng dã như vậy.

Chá thúc thúc, anh chính là anh hùng của riêng cô!

Đường Chá buông dây thừng ra, nhanh nhẹn nhảy vào bên trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Bắc Dã Thương, mày là tên khốn kiếp!” Đường Chá cắn răng gầm lên, mặt lạnh băng xông lên phía trước, vung tay đánh vào cằm Bắc Dã Thương. Hắn ta từ trên giường còn chưa kịp bò dậy đánh phải tiếp nhận chưởng này của Đường Chá.

Bắc Dã Thương không chịu thua nhảy xuống đất, lau vết máu trên miệng nhào vào Đường Chá.

Lúc Bắc Dã Thương lao vào, Đường Chá nhân tiện vung ga trải giường khoác lên người Lâm Khả Nhi lúc này quần áo đã gần như bị cởi sạch.

“Chá thúc thúc, cố gắng lên! Đánh mạnh vào!” Lâm Khả Nhi từ trên giường chui đầu ra, lớn tiếng cổ vũ Đường Chá.

Lời nói của Lâm Khả Nhi khiến lửa giận trong lòng Bắc Dã Thương bùng lên, quyền cước tấn công của hắn càng hung ác hơn, không cho Đường Chá cơ hội thở dốc.

Đường Chá trái đánh, phải đá, từng bước, từng bước ép sát Bắc Dã Thương.

Bọn họ hung hăng đánh nhau, trong nhất thời không phân biệt rõ ai mạnh, ai yếu, chỉ thấy hai người giống như hai con hổ linh hoạt, liều mạng đấu đá.

“Chá thúc thúc, cẩn thận, đá vào bắp chân phải hắn” Lâm Khả Nhi vừa nhìn cuộc chiến, vừa chỉ huy Đường Chá. Lúc nào Đường Chá thắng thì cô lại vỗ tay hét lên.

Phản ứng của cô khiến Bắc Dã Thương phát điên, đôi mắt lạnh như băng hung hăng trợn lên với Lâm Khả Nhi tà mị nói: “Lâm Khả Nhi, nếu em còn dám lên tiếng, tôi sẽ bóp chết em!”

Lâm Khả Nhi lè lưỡi, đưa hai tay giờ lên đầu làm mặt quỷ với hắn: “Tới đi, tới bóp chết tôi đi!”

Bắc Dã Thương nắm chặt quả đấm, lao vào Lâm Khả Nhi, nhưng lại bị Đường Chá giữ chân phải ra ngăn lại. Hắn không hề phòng bị ngã xuống dưới chân Đường Chá, anh giờ chân lên định đập thì thấy hắn lộn một vòng, nhanh nhẹn tránh xa ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Bắc Dã Thương dùng thế “Lý ngư đã đỉnh” (*) từ dưới đất nhẹ nhõm bật lên, tư thế cường hãn tiếp tục tấn công. Khi hãn tấn công, Đường Chá trầm ổn lui xuống, lúc sắp bị Bắc Dã Thương đánh ngã thì Lâm Khả Nhi lại lên tiếng reo hò.

“Chá thúc thúc, nắm cổ áo hãn, ném hãn qua vai”, Lâm Khả Nhi vừa nói vừa biểu diễn động tác ném qua vai.

Bắc Dã Thương vốn đang ở thế thượng phong lại bị mấy câu nói của Lâm Khả Nhi chọc vào tai. Tiểu hồ ly này dám chọc giận hãn khiến hãn đang muốn tiếp tục tấn công bỗng bị Đường Chá giữ chặt.

Đường Chá nắm cổ áo Bắc Dã Thương, dùng chân đá vào đầu gối hãn. Đúng lúc hãn định lui về phía sau thì Đường Chá nhanh nhẹn nhắc Bắc Dã Thương qua vai ném xuống đất.

“Cha cha! Chá thúc thúc giỏi quá!”, Lâm Khả Nhi bật ngón tay cái lên tán thưởng Đường Chá.

Đường Chá lạnh lùng nhìn Lâm Khả Nhi nói: “Còn không mau mặc quần áo vào rồi đi nào”.

Lúc này Lâm Khả Nhi mới ý thức được bộ dạng mất mẽ của mình, nhặt quần áo lên mặc lại cẩn thận.

Bắc Dã Thương bị ngã đau, từ dưới đất nhảy dựng lên, đến trước mặt Lâm Khả Nhi ngăn lại, tà mị đe dọa cô: “Tiểu hồ ly, tôi với em là “Lương Tử kết định”, làm sao em tránh được tôi chứ?”

Nói xong, Bắc Dã Thương lấy trong túi ra một thanh chủy thủ, tóm lấy Lâm Khả Nhi ôm vào trong ngực, dí sát chủy thủ vào cổ cô uy hiếp: “Đường Chá, nếu mày dám tiến lên một bước, tao sẽ giết chết cô ta. Đến lúc đó thì đừng có trách tao vô tình”.

Đường Chá buộc phải đứng im, tinh táo nói: “Bắc Dã Thương, nếu mày là đàn ông thì không được uy hiếp phụ nữ”.

“Lâm Khả Nhi phải ở lại. Đường Chá, mày đi đi”. Bắc Dã Thương nheo nheo đôi mắt tà mị lạnh băng, cường thế nói.

“Buông tôi ra!”, Lâm Khả Nhi nâng cánh tay Bắc Dã Thương lên, hung hăng cắn. Trong lúc Bắc Dã Thương vật lộn với cô thì Đường Chá đá một cước, giống như một tia chớp đá bay thanh chủy thủ trong tay hãn, đoạt lấy Lâm Khả Nhi giữ chắc vào trong ngực rồi ôm chặt lấy hông cô, nhảy qua cửa sổ.

"shi-t!" Bắc Dã Thương tức giận lao đến cửa sổ, trơ mắt nhìn hai người chạy trốn.

“Chúng ta phải nhảy lầu sao?” Trong lúc bay ra cửa sổ, Lâm Khả Nhi không hiểu hỏi. Tuy là chỉ từ tầng ba thôi, nhưng nếu ngã xuống thì cũng chết người nha.

“Bé ngốc! Chúng ta đâu có muốn chết!”, Đường Chá khẽ cười, anh kéo kéo một chiếc nút trên thắt lưng, một sợi dây xuất hiện ở phía sau anh, kéo bọn họ lên.

"Á?" Lâm Khả Nhi nép vào ngực Đường Chá tò mò ngẩng đầu lên nhìn.

Một chiếc trục thẳng đang đậu trên nóc toà nhà tổng bộ của Hắc Ám đế quốc, một sợi dây dài thông xuống đang kéo ngược Lâm Khả Nhi và Đường Chá bay lên.

“Chơi vui quá!” Lâm Khả Nhi ôm chặt hông Đường Chá cười rạng rỡ. Cô không hề sợ khi thấy mình lơ lửng giữa không trung, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn. Từng tế bào trong cơ thể cũng sôi sục lên, vì sự kích thích này mà kích động không thôi.

“Chơi vui? Chá thúc thúc sắp bị con dọa sợ đến chết rồi”, một tay Đường Chá kéo sợi dây, tay kia ôm chặt Lâm Khả Nhi, sợ mình lỡ tay làm rơi cô bé.

Lâm Khả Nhi lè lè lưỡi, vui vẻ cười nói: “Khả Nhi có người bảo vệ, làm sao có chuyện được”.

Sợi dây được kéo lên, cuối cùng cũng kéo hai người lên chiếc trục thẳng.

Lên trục thẳng, Lâm Khả Nhi vừa mới trấn tĩnh thì bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Khả Nhi, đã lâu không gặp!”

Lâm Khả Nhi kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ngồi phía tay lái, đến lúc nhìn rõ mặt ông, cô hưng phấn thét chói tai: “Chú Ngôã Luân Nặc, sao chú lại tới Canada?”

Người đàn ông lái chiếc trục thẳng trầm giọng đáp: “Cha con nói con bị mất tích, đương nhiên là chú tới cứu con”.

Lâm Khả Nhi ôm cổ ông, thân mật nói: “Chú Ngôã Luân Nặc, chú thật đáng yêu, chú so với cha con còn giống cha hơn”.

“Vậy tại sao con lại cự tuyệt làm con gái nuôi của Hoàn Nhi?”, Ngõa Luân Nặc cung chiêu búng nhẹ lên chiếc mũi thon của Lâm Khả Nhi nói.

“Cô Hoàn Nhi ít tuổi vậy, làm chị con còn được, sao con gọi là mẹ nuôi được”, Lâm Khả Nhi cong cái miệng nhỏ nhắn nói.

Thấy Lâm Khả Nhi thân mật với Ngõa Luân Nặc, sắc mặt Đường Chá trở nên chán nản. Anh cời chiếc thắt lưng trên người ra, ném sợi dây xuống, không nhìn được ho nhẹ một cái .

(*) Lý ngư đánh đấm (鲤鱼打挺) [Theo baiker] : là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu . Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lâm Khả Nhi buông Ngõa Luân Nặc ra, nhào về phía Đường Chá đang chinh trang lại y phục. Cô tươi cười ôm chặt lấy eo lưng Đường Chá: “Chá thúc thúc, Khả Nhi rất rất nhớ người”.

“Nhớ tới ta? Vậy mà lại chơi đùa ở bên ngoài nhiều ngày như vậy không chịu về?” Đường Chá nhếch mày lên, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn cô.

Lâm Khả Nhi bĩu môi, tức giận nói: “Chỉ tại Phí Phi! Nếu không phải là hắn thì người ta cũng không bị đụng đến mất trí nhớ!”

Ngõa Luân Nặc cùng Đường Chá vô cùng kinh ngạc hỏi ngược lại: “Khả Nhi bị mất trí nhớ sao? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người ta bị Phí Phi đụng bị thương, ngay cả mình là ai cũng không nhớ, chẳng còn cách nào khác là phải ở nhờ nhà hắn á”, cô gái gái đầu cười mỉa.

Nhìn Lâm Khả Nhi giống như đang nói đùa, Đường Chá lo lắng kiểm tra đầu cô: “Khả Nhi, đụng vào đâu? Có nghiêm trọng không?”

Lâm Khả Nhi kéo tay Đường Chá, dí dõm nói: “Nếu là nghiêm trọng thì người làm sao còn thấy người ta?”

“Không sao thì thật tốt!” Đường Chá đột nhiên ôm Lâm Khả Nhi xiết vào trong lòng, thật chặt, giữa hai người không còn bất kỳ khoảng cách nào nữa, thậm chí ngón tay anh vì dùng quá sức mà trở nên trắng bệch.

Nép sát vào lồng ngực anh Lâm Khả Nhi thậm chí còn thấy anh đang run rẩy.

Anh lo lắng cho cô sao? Đây chẳng phải là cô ở trong lòng Đường Chá rất quan trọng sao? Rất quan trọng? Có quan trọng hơn Lệ Tây Á không?

“Hai người này không thấy ngán sao? Vừa gặp nhau đã ôm chặt không buông? Ngõa Luân Nặc cười cười, nháy mắt nhạo báng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi đỏ bừng giống như một đóa hoa kiêu diễm đang nở rộ.

Đường Chá hơi xấu hổ đẩy Lâm Khả Nhi ra, khép hờ mắt ngồi xuống ghế.

“Chú Ngõa Luân Nặc!”, Lâm Khả Nhi dậm chân phản đối. Cô thật vất vả mới có thể cùng anh thân thiết như vậy lại bị chú Ngõa Luân Nặc phá bình.

Ngõa Luân Nặc cười ha ha xin lỗi Lâm Khả Nhi nói: “Cứ coi như chú không tồn tại đi, Khả Nhi, mấy người cứ tiếp tục đi!”.

“Hừ! Trở về con sẽ bảo chị Hoàn Nhi không để ý đến chú nữa”. Lâm Khả Nhi ngẩng đầu lên, ra oai ngồi xuống bên cạnh Đường Chá.

“Ngàn vạn lần không được! Tiểu công chúa của tôi, tiểu tổ tông của tôi, xin con đấy! Con không biết chú Ngõa Luân Nặc còn được gọi là ‘hiếu phu’ sao?” Ngõa Luân Nặc hoảng sợ nói.

“Hiếu phu?” Nghe Ngõa Luân Nặc nói, Đường Chá không khỏi bật cười, anh không thể tưởng tượng được một tên trùm Mafia Ý lợi hại uy mãnh như vậy đứng trước một phụ nữ lại ăn nói khép nép sẽ ra cái bộ dạng gì nữa.

Lâm Khả Nhi che che cái miệng nhỏ nhắn cười, cô trầm ngâm một hồi rồi nói: “Nếu tâm tình của con không tốt thì nhất định sẽ khiến chị Hoàn Nhi ngủ cùng con một tháng”.

“Một tháng? Khả Nhi, như vậy thì thà con giết chú đi còn hơn”. Ngõa Luân Nặc khoa trương nói, giống như nếu một tháng không cho ông đụng vào vợ yêu là một chuyện vô cùng đau khổ vậy.

Lâm Khả Nhi chống nạnh, hung ác uy hiếp Ngõa Luân Nặc: “Không muốn con nói còn không chuyên tâm lái phi cơ đi! Chú chuyên tâm vào đi!”.

Ngõa Luân Nặc không nói tiếng nào nữa, Lâm Khả Nhi mới hài lòng rúc vào bả vai Đường Chá, nhấc chân gác lên chiếc ghế bên cạnh, thoải mái nói: “Ài da! Cuối cùng cũng được về nhà rồi”.

Đường Chá vuốt nhẹ mái tóc cô, trong đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng không dễ phát hiện: “Khả Nhi, nếu mệt thì nằm nghỉ đi, khi nào đến nơi thúc thúc sẽ gọi”.

“Chá thúc thúc, ôm người ta”. Lâm Khả Nhi từ trong ngực Đường Chá ngẩng lên, đôi mắt thông minh nhìn anh, ánh mắt như mê hoặc lòng người.

Đường Chá ôm thân thể cô vào trong lồng ngực, đặt lên chân mình, dịu dàng nói: “Ngủ đi!”.

Lâm Khả Nhi nở nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng nhắm mắt lại ngủ.

Thật nhớ lồng ngực của Chá thúc thúc, lồng ngực rộng rãi này từ nay về sau chỉ thuộc về một mình cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Lâm Khả Nhi vừa bước vào cửa Đường gia thì thấy trong phòng khách có mấy người đang ngồi. Cô dụi dụi đôi mắt đang buồn ngủ, vừa mới nhìn rõ người thân trước mắt thì đã bị một siêu quậy nhỏ xúi nhào tới ôm chặt: “Chị hai, chị về rồi, em còn tưởng chị đã biến mất khỏi trần gian rồi chứ!”.

“Con quý nhỏ! Chị biến mất để em độc chiếm toàn bộ tài sản của cha sao?”, Lâm Khả Nhi véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt ranh mãnh trợn lên chất vấn.

Lâm Ngao Phong gãi gãi đầu, ác ý cười hỏi: “Chị, em còn chưa nói mà, sao mà chị đã đoán được?”.

“Con quý nhỏ, đáng đánh đòn!”, thấy Lâm Khả Nhi giơ tay muốn đánh, Lâm Ngao Phong lập tức tránh xa cô, chạy trốn sau lưng cha mẹ.

Lâm Khả Nhi giơ tay đuổi theo phía sau, miệng không ngừng kêu lên: “Tiểu ác ma, đứng lại cho chị!”.

Lâm Ngao Phong lè lưỡi với Lâm Khả Nhi, nghịch ngợm làm mặt quỷ: “Lâm Khả Nhi, chị tới bắt em đi!”.

Hai chị em một người chạy, một người đuổi, chạy vòng xung quanh phòng khách.

“Hai đứa oan gia này, còn không đứng lại cho mẹ!”, Tần Phong đứng chống nạnh, thể hiện uy quyền người mẹ quá khê, Lâm Khả Nhi và Lâm Ngao Phong cuối cùng cũng dừng lại.

“Cha mẹ! Khả Nhi thiếu chút nữa thì không về nhà được rồi!”. Lâm Khả Nhi làm nũng xà vào lòng mẹ.

“Mẹ cũng đã nghe Đường Chá nói qua. Con trở về là mẹ yên tâm rồi”. Tần Phong vỗ vỗ lưng cô.

Trong lúc hai mẹ con đang ôm nhau thì một người phụ nữ xinh đẹp bước ra từ phòng bếp, chính là Lệ Tây Á. Cô ta bưng một cái khay, dịu dàng cười nói với mọi người: “Ngài Lâm, chị Phong, uống ly cà phê thôi. Khả Nhi đã về nhà, chúng ta hãy ăn mừng nào. Ngày mai Đường Chá sẽ chiêu đãi xin lỗi mọi người”.

Nghe Lệ Tây Á nói, Lâm Khả Nhi từ trong ngực mẹ ngẩng đầu lên, nhanh chóng lấy ra trong túi xách phần tài liệu bí mật trộm được của cô ta. Xem cô xem, vừa nhìn thấy Đường Chá đã quên ngay một chuyện quan trọng như vậy.

Đường Chá đến bên cạnh Lệ Tây Á, nói với Tần Phong: “Phong, chuyện này là do lỗi của anh, tại anh bảo vệ Khả Nhi không tốt”.

“Mọi chuyện đã qua rồi, Đường Chá. Khả Nhi đã trở về an toàn, ngày kia chúng tôi có thể an tâm tham dự hôn lễ của anh rồi”. Tần Phong nháy nháy đôi mắt xinh đẹp cười nói với Đường Chá.

“Hôn lễ? Chá thúc thúc, người không thể cưới cô ta!” Lâm Khả Nhi cuống quýt nhìn Đường Chá. Bà cô Lệ Tây Á rắp tâm hại người này nếu thật sự cưới Chá thúc thúc thì mấy ngày vừa rồi cô cố gắng như vậy cũng trở thành vô ích. Phí Phí chết tiệt, hại cô không thể về sớm ngăn cản. Thật may là còn hai ngày nữa mới đến hôn lễ của Chá thúc thúc, còn kịp vạch trần bộ mặt thật của Lệ Tây Á.

Lệ Tây Á kéo kéo cánh tay của Đường Chá, mỉm cười quyến rũ, trong ánh mắt có một tia sắc nhọn: “Khả Nhi, cô yêu Đường Chá, Đường Chá cũng yêu cô, tại sao anh ấy không thể cưới cô?”

Lâm Khả Nhi lấy trong túi ra tập tài liệu mật, đưa cho Đường Chá: “Chá thúc thúc, Lệ Tây Á là một gián điệp kinh tế, cô ta chẳng những bán bí mật kinh

doanh cho công ty cạnh tranh, mà còn lấy trộm tài liệu mật. Người như vậy mà người cũng có thể lấy sao?”

Nhìn thấy tập tài liệu mật kia, ánh mắt Lê Tây Á hiện lên tia gian xảo, về mặt vô tội nói với Đường Chá: “Chá, tuyệt đối không có chuyện như vậy. Tài liệu này là mấy hôm trước Khả Nhi lấy ở chỗ em. Cô ấy nói muốn nghiên cứu kỹ một chút. Em biết anh rất thương Khả Nhi nên không nghi ngờ gì mà đưa cho cô ấy. Ai mà biết được cô ấy lại dùng nó để vu oan cho em. Chá, anh phải làm chủ cho em. Em đã ở bên cạnh anh năm năm, làm sao có thể phản bội anh? Em tin anh vẫn còn sáng suốt!”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Đường Chá lạnh lùng nhìn Lê Tây Á, lại nhìn Lâm Khả Nhi, ánh mắt kiên định, dường như không vì lời nói của hai người mà dao động.

“Lê Tây Á, cô đừng có nguy biện. Tôi có chứng cứ rõ ràng đấy!” Khả Nhi lấy một chiếc máy ảnh kỹ thuật số từ trong túi, muốn mở ra thì phát hiện máy ảnh đã bị hỏng vì va chạm xe cộ kia, không thể mở được nữa.

“Đây là chứng cứ của cháu sao?” Lê Tây Á châm chọc cười lạnh lùng, “Khả Nhi, cô không thể nghĩ cháu lại ác độc đến như vậy, dùng mọi thủ đoạn để chia rẽ cô với Đường Chá”.

Đường Chá lạnh lùng nhìn Lâm Khả Nhi, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, vô tình nói: “Khả Nhi, lần này con thật sự là quá đáng rồi! Nghịch ngợm thì cũng phải có giới hạn chứ!”.

“Chá thúc thúc?”, Lâm Khả Nhi kinh ngạc há hốc mồm, cô không thể tin được, Đường Chá vốn yêu thương cô như vậy mà lại không tin cô, hơn nữa anh còn tin vào lời của Lê Tây Á.

“Chá, em biết ngay là anh sẽ tin tưởng em mà!”, Lê Tây Á vui mừng ôm Đường Chá, trước mắt mọi người cho anh một nụ hôn nóng bỏng.

Đường Chá bị cường hôn thì nắm chặt quả đấm, nhưng lại buông ra, đặt tay lên lưng Lê Tây Á, ôm lấy cô ta mà không hề cự tuyệt.

Hai người diễn cảnh hôn nhau ngay trước mặt khiến Lâm Khả Nhi đau nhói, lệ tràn khóe mi, run rẩy đau thương, chứng cứ đã bị hủy, cô bây giờ cho dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa. Mà Đường Chá lại tin tưởng Lê Tây Á, ra mặt nói giúp cô ta khiến cô vô cùng thất vọng. Bỏ lại tập tài liệu, Lâm Khả Nhi xoay người chạy ra ngoài cửa.

“Khả Nhi”, Tần Phong lo lắng đuổi theo, lúc đi qua Lê Tây Á cô dừng lại mấy giây nhìn cô ta rồi mới chạy ra ngoài.

Lâm Vũ Mặc đi tới trước mặt Đường Chá, nắm một quyền vào mặt anh, căm tức nói: “Đường Chá, không ngờ anh lại mù quáng đến như vậy!”

Đường Chá đứng im một chỗ, chấp nhận cú đấm của Lâm Vũ Mặc, không đánh trả, thậm chí anh còn không cãi lại. Khuôn mặt anh tuấn lập tức bị bầm tím.

Lâm Vũ Mặc ôm con trai đuổi theo vợ yêu cùng con gái.

Đường Chá nắm chặt quả đấm, trong mắt ánh lên một tia đau đớn.

“Đường tiên sinh, anh khiến tôi thật thất vọng”. Ngõa Luân Nặc nện một quyền vào bụng Đường Chá, lạnh lùng nói, “cú đấm này là vì Khả Nhi”.

Đường Chá đau đến mức ngã quỵ xuống đất, trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Đường Chá!” Thấy Ngõa Luân Nặc biến mất sau cánh cửa ra vào, Lê Tây Á lo âu đến trước mặt Đường Chá, muốn đỡ anh lên nhưng lại bị Đường Chá chán ghét đẩy ra.

“Lê Tây Á, em về trước đi, khi nào đến hôn lễ thì gặp nhau”. Nói xong, Đường Chá lạnh lùng xoay người đi, cắn răng đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, Đường Chá bấm điện thoại, ra lệnh: “Bắt đầu hành động, không được có bất kỳ sơ suất nào!”.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Chá ngồi xuống ghế. Anh phiền muộn day day trán, xoay chiếc ghế 180 độ nhìn ra cửa sổ, ánh mắt thâm thúy như suy nghĩ điều gì.

Tần Phong đuổi theo Lâm Khả Nhi, đau lòng ôm cô vào trong ngực: “Khả Nhi, đừng đau khổ. Mẹ tin con”.

“Mẹ”, nước mắt ẩm ướt rót cuộc chảy xuống như chuỗi hạt trên châu, lúc này cô thấy thật vô cùng ủy khuất.

Để có thể vạch trần Lệ Tây Á, cô đã chịu khổ sở nhiều như vậy, bị đục mắt trí nhớ, thiếu chút nữa đã bị Bắc Dã Thương cưỡng bức. Cô đối tốt với Chá thúc thúc như vậy, nhưng sao nhìn lại lại thành ra như vậy?

“Phong, Khả Nhi, Đường Chá thì có gì tốt chứ? Chúng ta đi về nhà, không cần để ý đến hắn nữa!”, Lâm Vũ Mặc ôm lấy vợ yêu cùng con gái, lạnh lẽo nói.

“Cha, không được! Khả Nhi muốn ở bên cạnh Chá thúc thúc!”, Lâm Khả Nhi lắc đầu, mơ ước mười mấy năm của cô sao lại có thể dễ dàng buông tay được?

“Khả Nhi, chú Ngõa Luân Nặc sẽ giới thiệu cho con một xe đàn ông so với Đường Chá còn tốt hơn vạn lần được không?”, Ngõa Luân Nặc không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh bọn họ, hào sảng nói.

“Khả Nhi chỉ cần Chá thúc thúc. Chú Ngõa Luân Nặc có thể cho con một xe Đường Chá không?”, Lâm Khả Nhi lau nước mắt, dí dỏm hỏi. Cho dù đàn ông có tốt thế nào thì trong mắt cô cũng không bằng một phần nghìn Chá thúc thúc. Cô không cần!

“Việc đó thì không thể”, Ngõa Luân Nặc bắt lực vỗ vỗ gáy. Sao Khả Nhi lại cố chấp đến vậy?

Lâm Vũ Mặc mở cửa xe, kéo tay vợ con khinh thường nói: “Khả Nhi, Đường Chá là một tên mù, không nhìn ra âm mưu hiểm độc của Lệ Tây Á. Đàn ông ngu xuẩn như vậy sao có thể xứng đáng với bảo bối của cha. Cha tin chú Ngõa Luân Nặc sẽ tìm cho con một ứng cử viên nhất định tốt hơn Đường Chá”.

“Được được!” Ngõa Luân Nặc mạnh mẽ gật đầu. Ông vỗ tay đảm bảo: “Khả Nhi, tin vào con mắt của chú, đảm bảo chú sẽ tìm cho con một chàng trai tuấn tú vô địch trong vũ trụ”.

Nghe Ngõa Luân Nặc miêu tả, Lâm Khả Nhi không khỏi bật cười nói: “Chú Ngõa Luân Nặc, người chú nói có phải Chá thúc thúc không?”

“Đường Chá? Sao chú dù thế nào cũng không thấy hắn đẹp trai vậy?”, Ngõa Luân Nặc cố ý chê bai Đường Chá, lắc lắc đầu nói, “hắn còn không đẹp trai bằng chứ”.

“Không biết chị Hoàn Nhi coi trọng chú ở chỗ nào mà lại từ bỏ thân phận làm sát thủ lạnh lùng, làm người vợ rảnh rỗi của chú chứ?”, Lâm Khả Nhi chắc chắn lưỡi giễu cợt, cố ý chọc giận Ngõa Luân Nặc.

“Con quý nhỏ!” Ngõa Luân Nặc dí dí ngón tay vào trán Lâm Khả Nhi, đôi mắt xanh như nước biển nhìn cô chăm chú, kiêu ngạo nói, “không được ly gián tình cảm của vợ chồng chứ”.

“Ai bảo chú Ngõa Luân Nặc lúc đầu không biết quý trọng? Khả Nhi nào có ly gián, chỉ là đang giúp chị Khả Nhi thoát khỏi ma lực của chú thôi”, Lâm Khả Nhi che miệng cười nói.

Nghĩ tới bộ dạng sa sút của chú Ngõa Luân Nặc sau khi chị Hoàn Nhi mất tích cô không khỏi hưng phấn. Thật không dễ dàng nhìn thấy trùm Mafia vốn luôn tinh táo, cứng rắn rơi lệ.

“Chú ghen không được sao? Nếu không phải vì con ham chơi mà vợ chú phải đi cùng sao?” Ngõa Luân Nặc cắn răng gặm nhẹ. Năm đó con quý nhỏ này mới có mấy tuổi đã lừa vợ yêu của ông bỏ trốn, hại ông lục tung cả thế giới mới tìm được Hoàn Nhi tại Trung Quốc.

“Đó là vì chị Hoàn Nhi thấy Khả Nhi có tài mới đem tất cả bản lãnh truyền cho con! Có trách thì trách chú không đủ sức quyến rũ mẹ hoặc chị Hoàn Nhi”. Nghe Ngõa Luân Nặc nói, Khả Nhi không nhịn được cười thật to. Ngõa Luân Nặc quả là ngộ nghĩnh, chỉ cần chạm vào chị Hoàn Nhi thì sẽ mất tinh táo, mất đi uy nghiêm của một ông trùm xã hội đen, thật đúng với hai chữ “hiếu phu”.

Ngõa Luân Nặc bị Khả Nhi cười khiến cho khuôn mặt lãnh khốc đỏ bừng lên.

“Được rồi, Khả Nhi, đừng trêu chú Ngõa Luân Nặc nữa. Chúng ta về nhà thôi”, Phong dắt tay con gái lên xe.

“Mẹ, mọi người không phải là tới tham dự hôn lễ sao? Sao có thể chưa thấy Chá thúc thúc kết hôn mà về được?” Lâm Khả Nhi níu kéo mẹ, bây giờ mà bắt cô về nước thì thật không cam tâm.

“Khả Nhi, con thật sự muốn Đường Chá sao?” Đôi mắt Tần Phong đột nhiên ánh lên vẻ tính toán, nhìn cô con gái nhỏ.

“Vâng”, Lâm Khả Nhi gật đầu, vừa mới nghĩ tới Chá thúc thúc cô đã cảm thấy khổ thật khổ sở.

“Vậy thì phải lên ý tưởng chiếm đoạt hắn, có khi phải dùng một chút thủ đoạn”, đôi mắt Tần Phong lóe lên, dám làm bảo bối của cô đau khổ, cô quyết không để người đàn bà âm hiểm như Lệ Tây Á đạt được nguyện vọng.

“Cám ơn mẹ!”, Lâm Khả Nhi nghe được lời mẹ, trong đầu bỗng lóe lên một âm mưu.

Chương 31

Lâm Khả Nhi đẩy tài xế ra khỏi ghế lái, nói với mọi người: “Cha, mẹ, con lái xe đi, mọi người trở về khách sạn đi. Tạm biệt!”

Nói xong, cô nghịch ngợm làm mất quỹ rồi nhảy lên chiếc xe Lincoln màu đen xa hoa, lái đi như tên bắn.

Lâm Khả Nhi một tay cầm lái, một tay lấy trong túi ra một chiếc tai nghe đeo lên tai, chỉnh chỉnh cái máy gì đó trông rất giống máy ghi âm.

Lập tức phía bên kia truyền đến giọng nói quỵn rữ của Lê Tây Á: “Mì Anh? Phòng 918 khách sạn Hilton, không gặp không về. Bye- bye tình yêu”.

Lâm Khả Nhi nở một nụ cười xấu xa, ánh mắt lóe lên nói: “Lão yêu bà Lê Tây Á, lần này thì có trò hay để xem rồi”.

Dừng xe ở bãi đậu xe của khách sạn Hilton, Lâm Khả Nhi nhanh chóng thay một bộ quần áo bó sát màu đen rồi thừa dịp đêm tối, cô đi tới một góc khách sạn. Ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà cao chót vót, cô nở nụ cười như đã dự tính trước, lấy từ trong túi ra một sợi dây rồi dùng sức ném lên, sợi dây liền ngoắc vào lan can sắt trên một cánh cửa sổ. Cô giật giật sợi dây thử độ vững chắc một chút rồi nhanh nhẹn bám vào sợi dây bò lên.

Trèo đến cửa sổ căn phòng 918, Lâm Khả Nhi nhanh nhẹn nhảy vào ban công, thận trọng quan sát, phát hiện thấy bên trong không có ai cô cười hài lòng rồi đẩy cánh cửa sắt đất nhảy vào.

Lâm Khả Nhi lấy ra một chiếc máy nghe lén tối tân đặt vào cuối giường, rồi lại lấy một chiếc hộp giống như hộp khăn giấy để ở bàn trang điểm, cố ý đặt nó ngay ở đầu giường.

Sắp đặt đầu ra đó, Lâm Khả Nhi mới trở ra ban công, bám vào sợi dây trèo xuống. Động tác của cô vô cùng thành thục, giống như một đặc công được huấn luyện nghiêm chỉnh vậy.

Trở lại xe, cô thay lại quần áo, về mặt đặc ý lẩm nhẩm: “Lão yêu bà Lê Tây Á, lần này tôi sẽ cho Chá thúc thúc xem cô biểu diễn xuân cung sống, để xem rốt cuộc anh ấy sẽ tin thưởng ai. Tôi không tin anh ấy lại ngu như vậy, nếu anh ấy là người không biết phải trái như thế thì thật không xứng đáng để tôi yêu”.

Lâm Khả Nhi giống như đang đóng phim, khởi động chiếc Lincoln chạy như bay giữa biển xe. Chốc chốc quẹo trái, chốc chốc quẹo phải, liên tục vượt lên, trình diễn một màn khiến người ta kinh hãi.

Vượt qua đám người đang kinh hãi, cuối cùng Lâm Khả Nhi cũng lái xe về đến Đường Trạch. Xe còn chưa dừng hẳn cô đã xách túi chạy như bay vào nhà.

Cô vội vàng đến mức Lance còn không kịp chào hỏi, chạy vào phòng ngủ của Đường Chá.

Đường Chá vừa từ phòng tắm bước ra, trên tóc còn vương mấy giọt nước đã thấy Lâm Khả Nhi hùng hổ lao tới. Mặc dù anh có quần khăn tắm, nhưng theo bản năng vội lấy khăn mặt che lấy bộ ngực đang trần trụi rồi nói với cô: “Khả Nhi, sao đi vào mà không gõ cửa?”

Lâm Khả Nhi nhìn lồng ngực cường tráng của Đường Chá, hài hước nói: “Không phải Khả Nhi chưa nhìn thấy thân thể của Chá thúc thúc mà, có gì mà ngại chứ?”

“Lúc đó con mới năm tuổi, bây giờ con đã trưởng thành rồi, không thể tùy tiện như vậy”. Đường Chá lắc lắc đầu, không đồng ý.

“Được rồi, Chá thúc thúc dạy rất đúng. Vậy sao người còn không mau mặc quần áo vào, chẳng lẽ.....”, Lâm Khả Nhi cười xấu xa, ánh mắt cô cố ý quét tới quét lui trên thân thể cường tráng của anh, khiến anh lúng túng đến độ hai gò má đỏ rực.

“Đi ra ngoài!”, Đường Chá ra lệnh cho Lâm Khả Nhi.

Chương 32

“Người ta xoay người đi không được sao? Người ta vừa mới về nhà người đã đuổi người ta, thật là cho người ta thương tâm mà”. Lâm Khả Nhi nhún vai về đáng thương, xoay người quay lưng về phía Đường Chá.

Đường Chá vội vàng lấy quần áo trên giường mặc vào rồi ho nhẹ một tiếng hỏi: “Khả Nhi, con tìm Chá thúc thúc có việc gì sao?”

“Để người cùng người ta xem chuyện này vui lắm”, Lâm Khả Nhi xoay người, cười gian đi tới bên cạnh Đường Chá.

“Xem chuyện vui?” Đường Chá không hiểu nhìn Lâm Khả Nhi, bé con nghịch ngợm này cười gian manh thế kia làm người khác nổi da gà, làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ?

Lâm Khả Nhi đẩy Đường Chá ngồi xuống giường rồi lấy từ trong túi ra một cái hộp đen nhỏ, mở chốt ra, từ trong hộp đen lập tức phát ra giọng nói của Lệ Tây Á: “Mị Ảnh, hôm đó tập tài liệu của Đường thị mà anh muốn lại bị con tiểu yêu nữ Lâm Khả Nhi trộm mất. Chúng ta đã đánh giá thấp cô ta, không thể tưởng tượng được cô ta có thể lấy trộm được từ tay em”.

“Đây là cái gì?” Đường Chá không hiểu nhìn Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi kiêu ngạo gõ gõ cái hộp đen nói: “Máy nghe trộm”.

“Hả?” Đường Chá ngạc nhiên há miệng ra, “Khả Nhi, con lấy thứ này ở đâu?”.

“Chị Hoàn Nhi đưa cho người ta”. Lâm Khả Nhi đắc ý cười, lấy chiếc máy tính xách tay từ túi ra, chuyển đến trước mặt Đường Chá: “Còn cái này nữa. Người mau nhìn đi, rất kích thích nha? Hôm nay người ta nhất định phải chứng minh sự trong sạch của mình mới được”.

Lúc Đường Chá nhìn thấy trên màn hình hình ảnh một đôi nam nữ đang triển miên thì lập tức che mắt Khả Nhi lại, bất mãn nói: “Khả Nhi, sao con lại có thứ này chứ? Con mới 16 tuổi, làm sao lại học người khác xem những thứ này?”

“Cái gì? Người không nhìn rõ ai ở trong đây sao?” Lâm Khả Nhi bị che mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn lên oán trách. Chá thúc thúc nghĩ cô là ai mà lại xem những cảnh này chứ? Cô không phải là không biết phân biệt tốt xấu mà!

Đường Chá lúc này mới nghiêm túc nhìn lên màn hình, lúc nhìn rõ hai người trong đó, anh nhú mày lại, buông tay che mắt Lâm Khả Nhi, ngẩng đầu lên hỏi: “Khả Nhi, làm sao con lấy được những thứ này?”

Lâm Khả Nhi cười hắc hắc, chớp chớp đôi mắt linh động, ra vẻ ngây thơ nói: “Người ta đợi lúc hai người bọn họ hẹn hò làm chuyện mờ ám, đặt máy nghe lén dưới giường, máy quay ở trên bàn trang điểm thôi. Rất đơn giản à!”

“Không cho phép con làm chuyện như vậy một lần nữa, nếu như bị phát hiện thì cái mạng nhỏ của con còn giữ được sao?” Đường Chá cau mày trách cứ cô.

“Ai bảo người không tin người ta, lại tin tưởng cái lão yêu bà Lệ Tây Á đó!” Lâm Khả Nhi chán nản chu miệng lên phản đối Đường Chá.

“Khả Nhi, không phải vậy, Chá thúc thúc.....” Đường Chá tựa hồ muốn nói gì đó, xong lại thôi.

“Chá thúc thúc, Lệ Tây Á là lão đại trong tổ chức sát thủ Lam Hồ, không phải là người đàn bà dịu dàng như vẻ ngoài đâu, người đừng dễ bị lừa. Không tin thì người nghe đi”. Lâm Khả Nhi đem máy nghe lén tới trước mặt Đường Chá cho anh nghe.

“Bảo bối, đừng tức giận. Dù sao thì em cũng đã đưa cho Lão Đại một đại lễ như vậy, Lão Đại sẽ không trách cứ em đâu”, Mị Ảnh cười tà nói.

“Ừ, nhưng hôm nay cô ta lại cầm tập tài liệu đó tố cáo em, may mà em phản ứng mau lẹ, đổ hết mọi tội lỗi cho cô ta, còn khiến cho Đường Chá hiểu lầm việc này là do tiểu ma nữ đó làm nữa chứ. Hừ! Dám cùng em tranh giành đàn ông, cô ta thật không biết lượng sức rồi”.

Nghe thấy Lệ Tây Á nói, trên mặt Đường Chá hơi tò vò về lo lắng, nhưng không nói gì, ngược lại anh còn đưa tay tắt nguồn chiếc máy đi.

“Người nghe đi, người ta vô tội mà”, Lâm Khả Nhi nằm trên giường, vui vẻ lấy tay xoa xoa cằm, hai chân đu đưa.

“Khả Nhi, chẳng lẽ Chá thúc thúc còn không hiểu con sao?”, Đường Chá thở dài một tiếng, vuốt ve mái tóc dài của Lâm Khả Nhi.

“Vậy sao người còn hiểu lầm người ta?” Lâm Khả Nhi vừa nghe thấy vậy lập tức nhảy dựng lên, nhào tới Đường Chá chất vấn.

Đường Chá ôm lấy cô, có chút thất thần vuốt mái tóc dài của cô nói: “Khả Nhi, chuyện của Chá thúc thúc con không cần lo lắng. Con chỉ cần nhớ Chá thúc thúc lúc nào cũng tin tưởng con là được rồi”.

“A, người ta rốt cuộc cũng không tổn công vô ích nhà”. Lâm Khả Nhi cao hứng ôm lấy cổ anh, nhanh chóng hôn trộm lên môi anh một cái.

Đường Chá lúng túng đẩy cô ra, xoay lưng về phía cô nói: “Khả Nhi, trời tối rồi, con về phòng nghỉ ngơi đi!”

“Người ta muốn ngủ ở đây cùng người”, Lâm Khả Nhi từ phía sau ôm lấy hông anh, bá đạo yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đường Chá kéo cánh tay Lâm Khả Nhi đang ôm chặt mình ra, cổ ra về lạnh lùng nói: “Con ngủ ở đây, Chá thúc thúc ngủ ở phòng đọc sách”.

Nói xong anh liền sai bước ra ngoài.

“Chá thúc thúc!”, Lâm Khả Nhi níu lấy cánh tay anh, cười ngọt ngào hỏi: “Hôn lễ của người với Lệ Tây Á có phải là nên hủy bỏ không? Có muốn người ta giúp người không?”

“Không cần. Hôn lễ vẫn tiến hành”, Đường Chá chỉ để lại một câu rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

“Cái gì? Đòi mất đen nhay nháy của Lâm Khả Nhi trọn to, cô nhìn theo bóng lưng Đường Chá kêu to: “Chá thúc thúc, chẳng lẽ người không nghĩ đến việc bị Lệ Tây Á phải bội sao? Hôn nữa, cô ta lại còn là sát thủ nữa...”

“Trừ phi cô ấy chủ động đề xuất, nếu không thì chuyện thúc thúc đã hứa sẽ nhất định không thay đổi”. Đường Chá đứng thẳng người, trầm tĩnh nói.

“Chá thúc thúc, người là đồ ngốc”. Nghe Đường Chá nói, Lâm Khả Nhi nóng nảy vô cùng. Sao Chá thúc thúc có thể ngu như vậy, đáp ứng với người ta rồi thì không thể đổi ý sao? Lệ Tây Á rõ ràng là một người đàn bà đầy dã tâm mà, sao Chá thúc thúc lại có thể coi trọng cô ta chứ.

“Đồ ngốc? Ừ, thì có lẽ...”, Đường Chá cười giễu cợt, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Lâm Khả Nhi đột nhiên xông tới ôm chặt Đường Chá, bá đạo nói với anh: “Chá thúc thúc, không cho người cưới Lệ Tây Á! Khả Nhi từ nhỏ đã định ước, đời này kiếp này người chỉ có thể cưới người ta thôi”.

“Cưới con?”, Đường Chá không khỏi bật cười, anh nhìn gương mặt trẻ con của Lâm Khả Nhi, nhạo báng nói, “con làm con gái của ta còn được, chứ làm bà xã của ta thì còn quá nhỏ”.

“Ai nói người ta nhỏ? Chỗ nào cần lớn thì người ta cũng chẳng kém ai cả nha, không tin người sờ thử xem”, Lâm Khả Nhi nắm lấy bàn tay Đường Chá, đặt lên vùng đồi nhỏ của mình.

Đường Chá giống như bị đốt cháy, vội vàng buông tay Lâm Khả Nhi ra, gương mặt tuần tú đỏ lựng. Anh nghiêm nghị nói: “Khả Nhi, không được làm càn! Đi ngủ nhanh lên! Trời sắp sáng rồi, ngày mai là hôn lễ của Chá thúc thúc, con hôm nay nên nghỉ ngơi cho khỏe”.

Giống như có truy binh đuổi theo phía sau, Đường Chá ném lại một câu rồi chạy đến phòng đọc sách như chạy trốn, để lại Lâm Khả Nhi ở trong phòng với vẻ mặt bi thương.

Cô cắn môi trào lên giường, ôm lấy chiếc gối ôm, gập hai chân lại trầm tư suy nghĩ.

Ngày mai là ngày Chá thúc thúc kết hôn, cô nên làm cái gì đây? Cứ như vậy mà buông tay sao? Cứ để cho Chá thúc thúc cưới lão yêu bà Lệ Tây Á làm vợ sao?

Nói đùa à, nếu để buổi hôn lễ này diễn ra hoàn hảo thì cô sẽ khiến ba chữ Lâm Khả Nhi thất bại rồi.

Khẽ nhếch miệng lên, Lâm Khả Nhi lộ ra nụ cười tràn đầy mê hoặc.

Không phải mẹ đã từng nói qua sao? Khi cần có thể dùng chút thủ đoạn, nếu mẹ đã đồng ý thì Lâm Khả Nhi cô còn sợ gì nữa?

Mặc dù trời sắp sáng, nhưng bận bịu đến hơn nửa đêm, bây giờ cô chỉ cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ, chẳng bằng bây giờ cứ ngủ một giấc thật ngon, đến khi nào trời sáng hửng hay.

Chá thúc thúc, người chuẩn bị tiếp chiêu đi thôi.

Có lẽ bởi vì có âm mưu ở trong đó mà Lâm Khả Nhi hưng phấn thiếu chút nữa cười thành tiếng. Cô vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn lại, nhìn sang hướng phòng đọc sách, thấy cửa phòng đóng chặt, cô bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Chá thúc thúc, tên đại ngốc này, mỹ nữ ngay ở trước mặt lại không muốn, lại muốn cưới bà lão già kia. Người ta phải cứu người ra khỏi bể khổ thôi!”.

Lâm Khả Nhi bấu môi, nhắm mắt lại, tưởng tượng chiếc gối ôm là Đường Chá ôm vào trong ngực rồi ngủ thiếp đi.

Trong phòng đọc sách, Đường Chá triệu tập hội nghị qua mạng, chỉ huy bọn thuộc hạ: “Tất cả đều thuận lợi chứ? Tốt, tiếp tục đi, tôi muốn chặt đứt tất cả nguồn cung ứng cho tập đoàn CHD, để bọn chúng không cách nào hoàn thành được đơn hàng mà phải bồi thường. Ngày mai trên trang đầu các báo phải phanh phui công ty có gián điệp. Giao chứng cứ bọn chúng buôn lậu thuốc súng cho Bộ quốc phòng chưa? Được, lần này song song tiến hành như vậy, tôi không tin lại không đầu lại Bắc Dã Thương đâu”.

Tất máy tính, Đường Chá nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngày mai là hôn lễ nhưng anh không quan tâm, sắp đặt lâu như vậy cũng chỉ vì đội thời khắc này thôi.

Lúc Lâm Khả Nhi tỉnh lại thì Đường Chá đã đi làm, cô vội vàng đeo kính râm vào, chạy ra cửa chính Đường trạch.

Ngần ngừ đứng trước cửa một hiệu thuốc một hồi lâu, Lâm Khả Nhi mới hạ quyết tâm, dừng cảm bước vào. Cô đi tới quầy chuyên dụng cho đàn ông, nhìn danh mục thuốc trắng dương mà thiếu chút nữa thì té xỉu.

Nhiều loại như vậy, cô biết chọn loại nào bây giờ?

“Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì ạ?”

Lâm Khả Nhi đỏ mặt, đẩy đẩy chiếc kính râm lên, cố gắng che giấu gương mặt, chỉ sợ bị nhận ra. Cô không ý thức giờ tay, chỉ chỉ vào đồng thuốc nói: “Tiểu thư, mỗi thứ một ít”.

“Gì ạ?” Cô bán hàng kinh ngạc nhìn Lâm Khả Nhi. Cái này có đến hơn 60 loại, mỗi loại một ít. Cô ấy mua nhiều như vậy, chẳng lẽ là không cần đàn ông? Sợ rằng chưa xong việc thì đã “thăng thiên” rồi.

“Mỗi loại một ít, cô nghe không hiểu sao?”, Lâm Khả Nhi nhướn mày, vẻ không vui nhìn cô bán hàng.

“Được ạ, xin cô chờ một chút”, cô bán hàng vội vàng cười, lâu lắm rồi mới có người mua hào phóng như vậy, sao cô có thể không bán chứ? Cô ta mua càng nhiều càng tốt chứ sao.

Cô bán hàng vội vàng lấy ra một chiếc túi lớn, lấy mỗi loại một ít cho Lâm Khả Nhi.

“Tiểu thư, cô ngàn vạn lần phải kiểm chế bạn trai một chút”, cô bán hàng tính tiền xong, không quên dặn dò tí mĩ.

“Cảm ơn chị”, Lâm Khả Nhi xách túi thuốc lớn trở về Đường trạch, vừa vào đến nhà, cô tò mò đồ toàn bộ đồ trong túi ra giường, lần lượt xem hướng dẫn sử dụng.

Có thứ trực tiếp sử dụng, có thứ lại hướng dẫn đem bôi trực tiếp lên của nam giới, vừa nhìn thấy cái này, Lâm Khả Nhi liền xấu hổ vứt thuốc trong tay xuống, che che khuôn mặt nhò nhắt, không dám nhìn nữa.

Qua một lúc lâu, cô mới buông tay ra, ngồi trên giường, bấu môi lẩm bẩm: “Làm thế nào để lừa Chá thúc thúc đây? Không chuyện gì có thể làm khó Lâm Khả Nhi này nhưng chuyện như thế này lần đầu tiên mới làm”.

Cuối cùng cô nhặt mấy viên thuốc loại con nhộng cùng thuốc bột, đổ tất cả vào một cái chén. Trước khi cửa mở chừng một giây, cô đem toàn bộ nhặt vào dưới gầm giường, nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh.

Thấy Đường Chá bước vào, cô cười duyên ra đón, hoạt bát nói: “Chá thúc thúc, người về rồi. Người khát nước không, người ta pha cho người ly cà phê nha!”

“Ừ! Lâu lắm rồi không được uống cà phê Khả Nhi pha, cũng thật nhớ hương vị của nó”, Đường Chá cởi áo vest, cà vạt rồi cầm áo choàng tắm lên nói với Khả Nhi, “Chá thúc thúc đi tắm, hy vọng lúc tắm xong sẽ được uống cà phê Khả Nhi pha”.

“Ok, nhất định sẽ không làm cho người thất vọng”, Lâm Khả Nhi giờ tay làm dấu OK với Đường Chá, dí dỏm nói.

Kế hoạch dự phụ bắt đầu tiến hành! Lâm Khả Nhi, cố gắng lên! Cô tự cổ vũ mình, cười gian bụng cái ly chứa hỗn hợp thuốc tăng lực lên đi về phòng giải khát.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Khi Đường Chá tắm xong, Lâm Khả Nhi đã bê hai ly cà phê thơm nồng đi vào phòng ngủ.

Cô cầm một ly ngồi xuống mép giường, nghịch ngợm đưa hai cái chân nhỏ, vừa uống cà phê vừa tươi cười nói với Đường Chá: “Chá thúc thúc, mau nếm thử đi, cà phê lần này vô cùng có hương vị nha!”.

Cô nói xong còn khoa trương liếm liếm môi, làm như cả đời này chưa từng được uống ly cà phê nào thơm ngon như vậy.

“Thật không? Vậy thì Chá thúc thúc phải tỉ mỉ thưởng thức mới được”. Đường Chá nhắc ly cà phê kia lên ngồi xuống cạnh Lâm Khả Nhi, cười cười nhấp một hớp. Hương vị đậm đà khiến anh hài lòng gật đầu một cái, nhưng vẫn cảm thấy phảng phất có vị gì là lạ không diễn tả được, anh lại nếm một ngụm, vẫn thấy vị đó còn phảng phất, nhưng hương cà phê đích thực vẫn nồng đậm, anh vuốt vuốt mái tóc dài của Lâm Khả Nhi nói: “Khả Nhi, không tệ, cà phê rất ngon, cũng rất đặc biệt. Con có pha thêm hương liệu gì trong cà phê hay không?”

Nghe anh hỏi, Lâm Khả Nhi cả kinh, trầm nghĩ không biết Chá thúc thúc có phát hiện được gì không?

Cô vội vàng cười duyên dựa vào ngực Đường Chá, kiêu ngạo nói: “Đây là phát minh mới của người ta, trên thế giới chỉ có một mà thôi. Người khác có muốn cũng không được đâu”.

“Nhìn con đắc ý kia”, Đường Chá véo véo đôi má phúng phính của cô, cưng chiều nói, “Cứ như là toàn thế giới chỉ có mình con biết pha cà phê ngon thôi á”.

“Chính là vậy mà!” Lâm Khả Nhi hếch cằm lên, tự khen: “Chẳng lẽ người không thích cà phê người ta pha sao?”

“Thích! Thích lắm!”, Đường Chá cố ý cười khoa trương, làm như toàn thế giới này chỉ có Khả Nhi mới pha cà phê hợp khẩu vị anh vậy.

Lâm Khả Nhi nghe xong đắc ý chống nạnh, trừng mắt nhìn Đường Chá trách: “Vậy sao người còn không mau uống đi!”

Nhìn điệu bộ sẽ không bỏ qua nếu anh không uống hết của cô, Đường Chá không khỏi bật cười.

Cô nhóc nghịch ngợm này, mời người ta uống cà phê mà còn bạo lực như vậy sao? Khấp thiên hạ có lẽ chỉ có Lâm Khả Nhi mới có cái bộ dạng này.

“Chá thúc thúc!” Lâm Khả Nhi dùng ánh mắt nhắc nhở Đường Chá mau mau uống đi.

Thấy ánh mắt của Lâm Khả Nhi, Đường Chá bưng ly cà phê lên, cố ý chậm rãi uống.

Lâm Khả Nhi thấy dường như một thế kỉ trôi qua mới thấy Đường Chá uống hết ly cà phê kia, không bỏ sót một giọt.

Cô hưng phấn thiếu chút nữa thì hét lên chói tai.

Dụ phu bước thứ hai bắt đầu tiến hành!

Lâm Khả Nhi tựa sát vào ngực Đường Chá, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ đưa vào cổ áo rộng mở của anh, nhẹ nhàng xoa xoa lồng ngực hoàn mỹ.

Vừa khe khẽ vuốt vuốt Lâm Khả Nhi vừa đắc ý hỏi: “Chá thúc thúc, cà phê này có vị rất đặc biệt phải không?”

Ngay khi Lâm Khả Nhi chạm vào, cảm giác hưng phấn từ nơi bàn tay nhỏ bé của cô lan ra khắp toàn thân Đường Chá, khiến anh không khỏi cảm thấy cứng ngắc.

Khẽ đẩy Lâm Khả Nhi ra, anh lúng túng đứng dậy, cố gắng khống chế nhịp tim của mình.

Anh hôm nay làm sao thế nào? Không có cách nào khống chế được cơ thể mình nữa.

Đã lâu lắm rồi anh chưa từng bị mất tự chủ như thế, chẳng lẽ là do quá lâu rồi không động vào phụ nữ hay sao.

Anh phải mau chóng rời đi, sợ mình bị kích thích sẽ làm tổn thương đến Khả Nhi.

Nhắc chân định bước ra ngoài, anh lại bị Lâm Khả Nhi ôm cứng từ phía sau.

“Chá thúc thúc, người không thích cà phê Khả Nhi pha sao?”

Đường Chá cảm thấy trong người càng ngày càng nóng, nhất là từ lúc bị Khả Nhi ôm lấy, cảm giác nhiệt độ đang tăng vọt lên.

Thấy Đường Chá không nói lời nào, Lâm Khả Nhi áp gương mặt nhỏ nhắn dính sát vào lưng Đường Chá, đau lòng nói: “Chá thúc thúc không thích uống thì cứ nói thẳng ra, người ta chịu được mà”.

“Ai nói vậy? Khả Nhi đừng hiểu lầm, Chá thúc thúc rất thích, nhưng thúc thúc muốn xuống bếp tìm chút gì để ăn”, Đường Chá nghe thấy giọng nói đáng thương của cô thì đau lòng, xoa người lại an ủi.

“Chá thúc thúc, người có đói bụng không? Người ta không ngại cho người cắn một cái nha”, Lâm Khả Nhi “ngây thơ” kéo tay Đường Chá “vô tình” đặt lên ngực mình.

Nghe Lâm Khả Nhi nói, hơn nữa cảm giác tiếp xúc tuyệt vời khiến Đường Chá kinh ngạc há to mồm.

“Khả Nhi, con...”, Đường Chá lắp bắp nói, bàn tay anh bị bàn tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi đè xuống trên thân thể xinh đẹp, muốn rút ra cũng không được. Cô giống như muốn chơi trò độ tay với ai, mạnh mẽ đè tay anh lại.

Cảm giác kích thích tuyệt vời khiến anh không buông ra được, không kiềm chế nổi nữa, anh nhẹ nhàng xoa nắn.

Thật thoải mái!

Lâm Khả Nhi say mê nhắm mắt lại, dưới sự kích thích của anh, cô không nhìn được khe rên lên.

Cô mềm mại kêu lên khiến Đường Chá bừng tỉnh, lý trí bắt chợt trở lại.

Anh rút tay lại, thờ hờn hèn: “Khả Nhi, không nên như vậy”.

Lâm Khả Nhi chẳng những không nghe mà còn nhào vào ngực Đường Chá, ôm chặt lấy hông anh.

Cô dùng kỹ xảo hôm nay mới học được dụ hoặc Đường Chá. Nở nụ cười quyến rũ, cô dán mặt vào gáy anh, không ngừng thổi khí nóng vào cổ anh.

Luồng khí nóng lập tức làm cả người anh nóng như lửa. Giờ phút này anh chỉ thấy máu nóng toàn thân sôi trào, cảm giác nơi đó nhanh chóng sưng to, thiếu chút nữa đâm rách của quần áo.

Đường Chá cố gắng dùng tia lý trí cuối cùng đẩy Lâm Khả Nhi ra, ra lệnh cho cô: “Khả Nhi, mau buông ta ra!”

“Không buông!” Khả Nhi cười thầm, nhón đầu ngón chân lên hôn vào môi Đường Chá.

Cô vừa hôn môi anh vừa nói: “Người không cần nhìn nữa, người ta ăn thật ngon nha, không tin người ném thử coi!”

Cô chỉ chạm khẽ, kỹ xảo cũng không thuần thục nhưng lại có đầy đủ sức quyến rũ khơi dậy dục vọng nơi Đường Chá.

Anh kích động ôm Khả Nhi vào trong ngực, mãnh liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn tràn mề người kia.

Anh giờ đây hoàn toàn bị khát vọng không chế, lý trí bị đánh tan tành. Giờ phút này anh không khống chế được thân thể mình nữa, chỉ có thể trầm luân trong đó.

Anh nhanh chóng cởi quần áo trên người Lâm Khả Nhi, dùng đôi môi nóng như lửa hôn lên thân thể mềm mại trắng như tuyết. Mùi hương hoa sơn chi quanh quẩn ở chóp mũi thấm vào tận tim gan anh, khiến cho anh như mê như say.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Anh không thể để ý đến cái gì khác nữa, lạnh lùng ôm lấy Lâm Khả Nhi đẩy lên giường, nhanh chóng cởi quần áo trên người rồi mạnh mẽ đè lên người cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy Chá thúc thúc không có vật gì che thân, Lâm Khả Nhi ngượng ngùng đỏ bừng cả hai má. Cô e lệ nhìn cơ thể tinh tráng của anh.

Đó là cái tượng trưng cho nam tính sao? Sao lại xấu xí như vậy! Thật kỳ quái a! Nó lại có thể lớn lên như vậy! Chỉ thấy nó càng ngày càng lớn, càng ngày càng to.

Cô còn chưa kịp quan sát cẩn thận, Đường Chá đã nhiệt tình nhào vào người cô, dùng đôi môi khêu gợi của anh nuốt lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Chá thúc thúc”, Lâm Khả Nhi không nhìn được ôm chặt anh, dán sát vào lồng ngực anh.

“Em đẹp quá!”, cảnh xuân trước mắt khiến Đường Chá sau mê, đôi môi anh di chuyển trên cơ thể cô, không nhìn được hít một hơi sâu.

“A! Nhột quá!”, Lâm Khả Nhi cười duyên, Đường Chá không ngừng kích thích cô khiến cô run rẩy. Cô không biết được một người đàn ông hôn lại có thể khiến cho cơ thể kích động đến như thế. Cô muốn cả đời này luôn ở trong trái tim anh.

Trong ý loạn tình mê, Đường Chá đột nhiên ngẩng gương mặt tuấn tú lên nhìn cô, khàn giọng nói: “Khả Nhi, chịu khó một chút, anh muốn đi vào”.

Lâm Khả Nhi vui sướng, vừa mong đợi lại vừa sợ hãi, gật gật đầu.

Được cô ngừng đồng ý, Đường Chá không thể khống chế được nữa, anh cuồng dã xâm chiếm vào mật đạo của Lâm Khả Nhi.

“A! Đau quá!”, Lâm Khả Nhi cắn chặt đôi môi, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch vì đau đớn. Đây chính là bước đầu một phụ nữ phải trải qua sao? Mặc dù cô đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ, nhưng xem ra vẫn không địch lại thực tế tàn khốc như thế. Cô cảm thấy cơ thể như bị xé rách, của cô quá nhỏ cơ bản không dung nạp được của anh khổng lồ.

“Ngoan, lập tức không đau nữa!”, Đường Chá cố kìm nén ham muốn tiến công, không ngừng an ủi cô bé dưới thân, nước mắt cô khiến anh thấy đau lòng.

Anh dùng môi và tay tận tình trêu chọc trên thân thể cô, kích thích dục vọng trong cô.

Cho đến khi cô không còn cứng ngắc nữa, anh mới dám nhẹ nhàng lướt động.

“Ừm...”, Lâm Khả Nhi vốn tưởng rằng rất đau nhưng cô lại cảm thấy từng đợt từng đợt hưng phấn, cảm giác đau đớn dần dần bị kích tình thay thế, khuôn mặt nhỏ nhắn mới giãn ra, lộ ra má lúm đồng tiền xinh xắn.

Rốt cuộc thì Chá thúc thúc đã là người đàn ông của cô! Giác mơ mười năm của cô cuối cùng cũng trở thành hiện thực, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhìn mồ hôi không ngừng nhỏ xuống từ trán anh, Lâm Khả Nhi tự hào đưa tay ra nhẹ nhàng lau đi. Đây là tượng trưng cho kích tình của Chá thúc thúc, vì cô.

Hôm nay, rốt cuộc cô đã dụ dỗ Chá thúc thúc thành công.

Dụ phu bước thứ ba đã thành công a!

Giây phút này, anh là người đàn ông của cô, cũng sẽ là chồng cô. Cô rất tin tưởng chẳng bao lâu nữa, Chá thúc thúc sẽ đem cả bản thân giao cho cô.

Từ nay về sau, cô không còn phải đóng kịch một mình nữa, cô muốn Chá thúc thúc cũng bị chìm đắm trong vở kịch tình yêu này.

“Bé cưng, em chặt quá!”, Đường Chá vui thật sâu vào mật đạo xiết chặt của Lâm Khả Nhi, cảm giác kích thích cực hạn khi bị hoa tâm bao chặt khiến anh thiếu chút nữa thì lập tức bộc phát.

“Thúc thúc thích không?”, Khả Nhi ngẩng mặt lên, khát vọng nhìn vào đôi mắt đen láy của anh. Cô cảm giác cơ thể đã lên đến mức cực hạn, nếu anh lớn thêm một chút nữa thôi thì nhất định cô sẽ bị xé rách. Cảm giác này vừa đau đớn vừa hưng phấn. Chá thúc thúc mỗi lần đụng sẽ vui sâu vào trong cơ thể, chạm vào chỗ mẫn cảm nhất. Cô run rẩy, dùng hai chân quăn chặt lên hông của anh, khiến chỗ tiếp giáp giữa hai người càng chặt, đến nỗi ngay cả một khe hở cũng không có.

“Thích! Khả Nhi, anh muốn nổ tung!”, Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, nâng hông Khả Nhi lên, ôm cô đặt lên trên người mình, đỡ lấy hông cô nhẹ nhàng lướt động. Cơ thể Khả Nhi theo công kích của anh mà phập phồng kịch liệt.

Đường Chá mở to con đôi mắt mị hoặc mờ mịt, tham lam nhìn chăm chăm vào hai con thỏ nhỏ đáng yêu trước mặt.

Anh hưng mãnh đẩy mạnh một cái, đưa cô lên tới thiềm đường, đôi môi nóng rực hôn lên hai đoá anh đào xinh đẹp, thật sâu.

“Thúc thúc, mạnh hơn một chút...”, Khả Nhi hét căng thẳng, ưỡn ngực lên, đẩy sâu vào miệng Đường Chá. Rốt cuộc cô có được Đường Chá rồi, loại cảm giác này thật sự rất hưng phấn. Thông khổ qua đi, cảm giác kích tình cực hạn, máu toàn thân tựa như sôi trào, nhất là ở chỗ hai đoá anh đào đang bị anh hôn sâu trở nên mẫn cảm cực kỳ.

Đường Chá không trả lời mà dùng nhiệt tình đáp lại. Anh dùng lưỡi vẽ nên các vòng tròn xung quanh dãy đồi xinh đẹp kia, dùng răng cắn cắn trêu chọc khiến cho Khả Nhi thở gấp không thôi.

Lúc Khả Nhi sắp bất tỉnh thì Đường Chá đột nhiên tăng nhanh tốc độ tiến công, một lần lại một lần đâm sâu vào cánh hoa xinh đẹp, tựa như một con báo hung mãnh, nhanh chóng lướt động.

“Thúc thúc, nhanh quá... Khả Nhi không chịu được...”, Khả Nhi vô lực ôm lấy anh, không để cho mình rơi xuống. Thân thể cô xiết chặt cự long của anh, hưng phấn khiến cô sắp ngất đi. Mỗi một lần đụng đều khiến cô mảy vẩy mắt hoa, trước mặt hiện ra toàn kim tinh. Đường Chá kịch liệt vận động như vậy khiến cô hưng phấn chưa bao giờ được trải qua.

Đường Chá cũng không dừng lại, mà càng thêm cuồng dã lướt động, công kích hoa tâm non nớt, cho đến khi phóng thích chính mình vào trong cơ thể Lâm Khả Nhi, anh mới ôm lấy cô nằm vật xuống.

Đường Chá thương tiếc hôn lên môi Khả Nhi, bàn tay anh nhẹ nhàng lưu luyến trên cơ thể nõn nà của cô: “Khả Nhi, bảo bối của anh!”

Đột nhiên, cự long đang chôn chặt trong cơ thể cô lại một lần nữa trướng đại, Đường Chá không bị khống chế xông vào bên trong.

“A”, Khả Nhi lại bị anh mãnh liệt tiến công liền tỉnh lại, nhìn mờ mờ hồ hồ thấm ướt mái tóc đen của anh, cô mỉm cười nghênh đón, hôn lên đôi môi đang thờ gấp của anh, cùng anh trầm luân.

Cô đưa cái lưỡi thom vào trong miệng Đường Chá, dụ dỗ cái lưỡi nóng bỏng của anh cùng nhau dây dưa, thân thể bọn họ quấn chặt với nhau. Của anh giống như một thanh kiếm lợi hại xỏ xuyên qua cơ thể cô, của cô lại giống như vỏ kiếm thượng hạng, mút chặt lấy anh, không để cho anh lui ra. Vỏ kiếm kia đột nhiên co rút lại, xiết chặt thanh kiếm đang trướng đại khiến nó khó chịu kêu gào, giằng giằng muốn xông vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

“A... Khả Nhi, thả lỏng một chút, anh không chịu nổi!”, Đường Chá gào lên, gương mặt trắng tuấn tú tràn đầy kích thích.

“Khả Nhi không khống chế được!”, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, mặt đạo đang co rút mãnh liệt đem đến cho cả hai kích thích chưa từng có.

“Khả Nhi, anh muốn bộc phát”, Đường Chá đột nhiên nâng hai chân cô lên đặt lên vai mình, hung hăng tiến vào sâu trong cô.

“Ừm... sâu quá... Chá thúc thúc... mạnh quá”, Khả Nhi động tình kêu lên.

Đường Chá tựa như rồng như hổ, dốc hết toàn lực vận động trong cơ thể Khả Nhi. Vào lúc kích thích bộc phát, cô cảm thấy trước mắt hiện lên một tia lửa rồi chết ngất dưới thân Đường Chá, đôi chân dài xinh đẹp vẫn đặt trên vai anh.

Đường Chá nghiêng đầu hôn lên chân cô, trong ánh mắt tràn đầy nhiệt tình, sáng lấp lánh: “Khả Nhi, 17 năm qua, em là người phụ nữ duy nhất anh chạm qua”.

“Có thật không?” Khả Nhi đột nhiên mở to đôi mắt linh hoạt đang nhắm chặt, cười hỏi.

Không ngờ Khả Nhi vẫn còn tỉnh táo, Đường Chá lúng túng nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô, luống cuống liếm đôi môi mỏng.

“Người chưa từng chạm qua lão yêu bà Lê Tây Á sao?”, Lâm Khả Nhi hạnh phúc cười ngọt ngào, quấn chặt lấy Đường Chá, đôi tay vòng qua cổ anh, còn đôi chân thuận thế kẹp chặt eo anh.

“Chưa từng!”, Đường Chá đột nhiên đứng lên, nâng người Khả Nhi lên, thờ hờn hờn nói, “Khả Nhi, anh muốn em bao nhiêu cũng chưa đủ!”.

“Vậy người cứ muốn đi!”, Khả Nhi cười duyên, chủ động đưa hoa tâm tiến sát vào cự long đang sưng lên.

Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, một lần nữa lại xông vào trong cơ thể cô. Anh đứng trên giường, nâng người Khả Nhi lên, mãnh liệt tiến công. Hai người giống như hai đứa trẻ sinh đôi, tư thế này khiến bọn họ cảm thấy khoái cảm khác thường.

“Sâu quá!”, cả người Khả Nhi đung đưa, vui sướng kêu lên.

“Còn có thể sâu hơn nữa!”, Đường Chá đột nhiên nâng hông cô lên, mãnh liệt thúc vào.

“Thích không?”, Đường Chá thờ hờn hờn dịu dàng liếm liếm vành tai Khả Nhi, khàn giọng hỏi.

“Chá thúc thúc thích thì Khả Nhi cũng thích”.

Ánh mắt Đường Chá ánh lên một tia hưng phấn, tay anh nhẹ nhàng đặt lên chỗ kết hợp của hai người, kích thích hoa tâm non nớt của cô, khiến cô thờ gấp không thôi.

“Khả Nhi không chịu nổi, thúc thúc, nhanh lên một chút”, Khả Nhi nắm lấy tay anh, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp.

“Còn muốn nhanh nữa? Khả Nhi chịu được không?”, Đường Chá nhướn mày, dùng ngón tay cái ra sức ấn lên tiểu hạc cứng rắn của cô.

“A! Thúc thúc thật là xấu”, Khả Nhi bị kích thích run lên, xuân thủy chỗ hai người kết hợp đột nhiên trào ra, thấm ướt “cự long” Đường Chá.

Đường Chá hài lòng nhếch môi, trong cơ thể Khả Nhi luật động chậm chạp, chính là không muốn để cô thỏa mãn.

“Thúc thúc!”, Khả Nhi bất mãn nũng nịu kêu lên. Loại động tác chậm chạp này đúng là đang hành hạ cô mà.

“Không đùa em nữa”, Đường Chá quyết định bỏ qua cho cô, nâng người cô lên, nhanh chóng luật động.

“Nhanh nhanh lên một chút... A.... Chính là như vậy...”, Khả Nhi không kiềm chế được kêu lên... Chá thúc thúc thật mãnh liệt, mặc dù cô chưa bao giờ trải nghiệm qua, nhưng thân thể cô hoàn toàn bị Chá thúc thúc khống chế hoàn toàn, mỗi động tác của anh đều khiến cô vui vẻ cực hạn.

“Tiểu quý tham lam!”, Đường Chá cười nhẹ, tăng nhanh tốc độ công kích.

Không biết triển miên bao nhiêu lần, không biết ân ái đã bao nhiêu lần, nhưng Đường Chá dường như vẫn không được thỏa mãn. Anh không ngừng chiếm lấy thân thể non nớt của Khả Nhi.

Liều chết,

Triển miên,

Đến chết,

Mới ngừng!

Liên tục triển miên, liên tục ân ái đem hai người lần lượt ném lên trời cao rồi lại chìm xuống biển sâu.

Cho đến khi đêm đã tàn, ngày đã sang, trận hoan ái kịch liệt này vẫn còn tiếp tục.

Từng tiếng kêu rên, từng hơi thở hỗn hển liên tục vang lên.

Đến khi mặt trời đã lên cao, Đường Chá mới thỏa mãn được một chút, anh ôm chặt cô gái nhỏ trong ngực ngủ thật sâu.

Đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên anh nghe thấy dưới lầu truyền đến từng trận ồn ào khiến anh thức giấc, sau một ngày một đêm lý trí mới dần dần trở lại.

Anh thật hận không thể nào giết chết chính mình.

Cô gái nhỏ đang ngủ trong lòng anh đôi môi sưng đỏ, trên người đầy vết hôn thâm thắm, sao có thể là Khả Nhi chứ!

Trời ạ! Anh đã làm cái gì?

Chẳng lẽ anh đã động thủ với Khả Nhi?

Anh bất an nhìn xuống dưới, chứng kiến cảnh hai người vẫn kết hợp chặt chẽ thật muốn đâm thủng mắt mình.

Là thật!

Anh thế nhưng lại lên giường cùng Khả Nhi!

Anh thế nhưng lại bôi đen cô gái anh vẫn coi như con!

Sao anh lại có thể làm ra loại chuyện táng tận lương tâm này chứ.

Làm sao anh có thể phụ lòng giao phó của Tần Phong?

Nhưng nói xin lỗi thì có tác dụng gì?

Tần Phong đã tin tưởng giao Khả Nhi cho anh chăm sóc, thế mà anh lại tận tình đưa cô bé lên giường “chăm sóc”?

Sao anh lại có thể làm vậy.

Thật muốn dùng dao đâm chết chính mình.

Anh cảm thấy thật ảo não, hy vọng đây tất cả chỉ là một giấc mơ, nhưng lại là sự thật. Anh vừa muốn rút ra khỏi cơ thể cô thì ngoài cửa đã vang lên tiếng ồn ào náo động. Anh vội vàng kéo chăn lên che kín cơ thể hai người

Cánh cửa bị đá văng ra, Lê Tây Á dẫn một nhóm người xông vào trong phòng. Ánh đèn flash lóe lên ghi lại "hiện trạng" của Đường Chá cùng Lâm Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Lệ Tây Á mặc áo cưới đứng ở cửa, cô ta lừa giận bưng bưng gầm lên với Đường Chá: "Đường Chá, anh dám đùa giỡn tôi! Hôm nay là hôn lễ của chúng ta vậy mà anh để tôi xấu hổ đứng một mình ở giáo đường. Anh lừa dối tôi cùng tên tiểu quỷ này vụng trộm ở trong nhà! Đường Chá, tôi hận anh!"

Nghe Lệ Tây Á nói, Đường Chá mới nhớ ra hôm nay là ngày đại hỉ của anh.

Không để ý đến những ánh mắt tò mò của đám phóng viên, Đường Chá gắt gao ôm lấy Lâm Khả Nhi vào trong ngực bảo hộ.

Anh hồ hững nói với Lệ Tây Á: "Lệ Tây Á, bây giờ tôi đang không tiện, cô ra ngoài trước đi!"

"Bảo tôi ra ngoài? Đường Chá, người phải ra ngoài không phải là vợ mới cưới của anh, mà phải là cô ta -----", Lệ Tây Á độc ác nhìn Lâm Khả Nhi, ngón tay chỉ thẳng vào mặt cô: "Đáng lẽ anh phải đuổi con hồ ly tinh Lâm Khả Nhi này chứ?"

Lâm Khả Nhi bĩu môi, chớp chớp đôi mắt linh hoạt xấu xa nói: "Cô Lệ Tây Á, sao cô vừa ăn cướp vừa la làng vậy?"

Lệ Tây Á khó chịu, cô ta chột dạ chất vấn: "Cô đang nói bậy gì đó?"

"Không biết người phụ nữ nào ngày hôm qua hẹn hò với tên đàn ông ghê tởm ở phòng 918 khách sạn Hilton là ai nhỉ, cô có biết là ai không, cô Lệ Tây Á?"

Lời nói của Lâm Khả Nhi khiến gương mặt cô ta trở nên tái mét. Cô ta thấp thỏm lo âu nhìn Lâm Khả Nhi, liên tục phủ nhận: "Không! Cô nhìn lầm rồi, không phải tôi!"

"Ôi, cô Lệ Tây Á, cô thật là ngu dốt! Chưa đánh đã khai a! Tôi còn chưa nói người đó là cô mà!", Lâm Khả Nhi đắc ý giờ điều khiển tivi lên nhấn một cái, chiếc LCD tivi trên tường lập tức hiện lên một hình ảnh.

Nhìn hình ảnh của chính mình cùng Mị Ảnh ở phòng 918 làm chuyện "tốt", Lệ Tây Á lo lắng vô cùng. Cô ta nổi giận xông lên phía trước, vung tay lên muốn đánh Lâm Khả Nhi, lại bị Đường Chá bóp chặt.

Đường Chá mặt lạnh như băng lạnh lùng đuổi người: "Lệ Tây Á, không cần chọc giận tôi! Biết điều thì cô ra ngoài cho tôi!"

Lệ Tây Á cắn răng, phần hận nhìn Lâm Khả Nhi một cái rồi mới tức giận rời đi. Cô ta vừa chạy ra ngoài, vừa không ngừng tức giận bới mái tóc đã được trang điểm kỹ càng. Mấy người trang điểm đi cùng cô ta tất cả cũng đều đi ra.

"Chá thúc thúc, người thật tốt! Người ta biết người sẽ bảo vệ người ta a!", Lâm Khả Nhi hưng phấn ôm lấy cổ Đường Chá, ấn một nụ hôn trên đôi môi anh.

Động tác của cô khiến cho Đường Chá càng vọt sâu vào thân thể ấm áp kia, làm cho anh không kiềm chế được mà gầm nhẹ lên, một cảm giác sung sướng cực hạn truyền khắp ra toàn thân.

Cảm nhận được vật đang trưởng đại trong cơ thể, Lâm Khả Nhi nở một nụ cười xấu xa. Trải qua một ngày một đêm triền miên, cô đã sớm quen thuộc với thân thể của Chá thúc thúc, đối với phản ứng của anh rõ như lòng bàn tay, cô biết Chá thúc thúc lại hưng phấn. Cô không ngại cùng anh lại tiếp tục vận động kịch liệt nha.

Vận động nhiều tốt cho thân thể nha!

Lâm Khả Nhi lên cười nhắm đôi mắt đẹp lại, chờ đợi anh công kích. Nhưng đợi một hồi lâu chẳng thấy có động tĩnh gì, cô kinh ngạc mở to đôi mắt thì thấy Đường Chá nổi gân xanh trên trán, hàm răng nghiến chặt cổ để nén.

Lâm Khả Nhi cười hên lên đôi mắt anh, xấu xa đùa: "Chá thúc thúc không cần nhện a, người ta để người tùy tiện ăn, ăn bao nhiêu lâu cũng không sợ á".

Trong thoáng chốc, hai mắt Đường Chá trở nên sắc bén, anh nắm lấy hai cổ tay Khả Nhi chất vấn: "Khả Nhi, nói thật cho thúc thúc nghe, trong cà phê ngày hôm qua có lẫn cái gì không nên lẫn hay không?"

Sao đột nhiên Chá thúc thúc lại hỏi vấn đề này a?

Đôi mắt linh động của Khả Nhi chớp chớp, xấu hổ cười mấy cái rồi lắc đầu vội phủ nhận: "Cái gì là cái gì? Cà phê là cà phê, sao có thể biến thành coca hay sao?"

"Thật là một kẻ lừa đảo!", đôi mắt lạnh băng của Đường Chá nheo lại, tiến đến sát mặt Lâm Khả Nhi: "Con không nhận cũng không sao, dù sao trong cốc vẫn còn, thúc thúc sẽ cho người đi xét nghiệm. Khi đó con có muốn nuốt lời cũng không được."

"Chao ôi! Sao người lại thông minh như vậy làm gì? Ngay ngốc một chút không phải tốt hơn sao?", Lâm Khả Nhi trợn mắt lên nói, Đường Chá thông minh như vậy khiến cô thật xấu hổ a. Nếu phủ nhận không được, chi bằng nói thật ra thì hơn.

"Còn không nói mau!", Đường Chá bắt mắt lên tiếng.

"Nhưng người ta nói ra thì người không được tức giận nha....!", Lâm Khả Nhi cong cái miệng nhỏ lên yêu cầu.

Đường Chá chỉ lạnh lùng nhìn cô, không gật đầu, cũng không lắc đầu.

"Người không phản đối nghĩa là đồng ý nha!", Lâm Khả Nhi ha ha cười gian mấy tiếng rồi mới đem bí mật nói ra: "Người ta chỉ bỏ chút chút thuốc trắng dương làm cho người biến thành sói xám thôi mà. Khả Nhi thật thông minh đúng không?"

Khả Nhi lấy lòng ghé vào trong ngực Đường Chá, lắc lắc đầu cười hỏi.

"Thuốc trắng dương?" Vừa nghe Lâm Khả Nhi nói, mặt Đường Chá liền tái xanh.

"Đúng nha!", Lâm Khả Nhi gật đầu cười hi hi, cô tràn ngập hiếu kỳ nói: "Tên mấy loại thuốc này đều kỳ quái nha! Cái gì mà nhất trụ kinh thiên, vĩ ca, năng lực sấm sét, thật sự là buồn cười đến chết người mà".

Đường Chá đột nhiên xoay người, đem Lâm Khả Nhi đặt ở dưới thân chất vấn: "Khả Nhi, rốt cuộc là con cho ta uống mấy loại thuốc?"

"Kể cả Nhất trụ kinh thiên, Vĩ ca, lực thần.... hình như là mười tám loại", Lâm Khả Nhi rụt rè trả lời.

Sự việc có vẻ không ổn nha. Sao sắc mặt Chá thúc thúc khó coi quá, hình như anh đang tức giận a.

"Mười tám loại?", giọng nói Đường Chá cũng thay đổi. Mười tám loại thuốc trắng dương? Đủ để kích thích một con voi? Nếu anh có bị liệt dương thì cũng không chống lại được a! Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

"Mười tám loại thôi mà, người ta còn chưa cho người dùng hết a!", Lâm Khả Nhi bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất nói.

"Còn chưa dùng hết, con không muốn ta sống sao?", Đường Chá hận không thể bóp chết gương mặt ngây thơ đang tươi cười trước mắt này.

"Đâu có nghiêm trọng như vậy? Làm thêm vài lần nữa là ok á! Chá thúc thúc, chúng ta tiếp tục nha, người ta lúc nào cũng chờ đón người", Lâm Khả Nhi ôm cổ Đường Chá, bò lên người anh.

Đường Chá cảm thấy người mình lại căng lên, động tác của Khả Nhi kích thích đến từng tế bào.

Trời ạ! Khả Nhi thật muốn giết chết anh mà. Đã làm cả một ngày một đêm mà anh vẫn chưa thỏa mãn.

Nghiến răng kéo cô bé mê người kia ra, anh chạy trốn chết tới phòng tắm, dùng nước lạnh để hạ hỏa. Một lần lại một lần, Đường Chá muốn dùng nước lạnh nhưng tốn công vô ích. Gần một giờ sau anh mới thấy đỡ một chút.

"Chá thúc thúc, người có muốn người ta giúp người hạ nhiệt không?", Lâm Khả Nhi cười xấu xa đứng ở cửa phòng tắm gọi vói vào bên trong.

"Ra ngoài! Không được đến gần!", Đường Chá tức giận gầm thét. Anh đang khốn khổ chống đỡ mà Khả Nhi lại không biết sống chết mà lại tới đây trêu chọc anh.

Thật sự làm anh tức chết mà!

Tiểu nha đầu này đúng là không biết trời cao đất dày là gì mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đường Chá còn chưa kịp hạ hỏa bỗng nghe ngoài cửa vang lên một tiếng thét chói tai: "A! Đau quá!".

Anh vội vàng khoác áo choàng tắm vào rồi chạy ra ngoài thì nhìn thấy Lâm Khả Nhi nằm trên mặt đất ngã chổng vong, toàn bộ cơ thể cô lộ rõ trước mặt Đường Chá.

"Khả Nhi, làm sao vậy? Ngã có đau không?", Đường Chá gấp đến độ bất chấp nam nữ khác biệt, vội vàng ngồi xuống bên Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi rót nước mát, xoa cái mông bị ngã đau điếng nói: "Đều tại người hết á! Làm cho phía dưới của người ta đau đến mức không đứng vững nữa, ngã đau chết người ta á!".

Nghe thấy Lâm Khả Nhi nói, mặt Đường Chá lập tức đỏ bừng lên.

Một đêm điên cuồng như vậy, mười tám loại thuốc trắng dương kia chẳng những hại anh thâm, mà còn hại cả Khả Nhi nữa.

Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi đến bên giường đỡ dành: "Được rồi, Khả Nhi không khóc nữa, đều do thúc thúc không tốt".

Hai tay Lâm Khả Nhi ôm cổ Đường Chá, đôi mắt lóe lên vẻ tinh nghịch: "Chá thúc thúc, mặc dù hôm qua đúng là rất đau, nhưng người ta thấy thật hạnh phúc, người ta thật vui mừng có thể là người phụ nữ của người".

Nghe Lâm Khả Nhi lớn mật nói, Đường Chá tung lúng, đột nhiên buông cả hai tay ra khiến cho Lâm Khả Nhi không có chỗ tựa ngã thẳng xuống giường, nhưng hai tay cô vẫn dán trên cổ Đường Chá.

Không biết là do Lâm Khả Nhi cố ý hay do trùng hợp mà Đường Chá không kịp phản ứng ngã lên người cô, vật khổng lồ kia của anh chỉ muốn vùi vào nơi ẩm ướt tràn ngập mùi hoa son chi.

Đường Chá bối rối đứng dậy muốn rời khỏi Lâm Khả Nhi, nhưng không ngờ cô vươn chân ôm chặt lấy eo anh, khiến anh không thể rời đi. Động tác của cô khiến cho cơ thể hai người càng quấn chặt lấy nhau, một sự kết hợp hoàn mỹ giống như khóa với chìa, chặt chẽ không có một khe hở.

"Khả Nhi, mau buông ra", Đường Chá thống khổ chịu đựng máu toàn thân đang sôi trào hừng hực, cắn răng ra lệnh cho Khả Nhi buông ra.

"Không buông!", Lâm Khả Nhi chẳng những không buông mà còn nghịch ngợm xiết chặt thêm, trong lúc anh còn kinh ngạc, cô kéo đầu anh lại gần hôn lên môi anh.

Nhìn bộ dạng bối rối của anh, Lâm Khả Nhi cười thầm. Chá thúc thúc muốn cô buông tay á, không dễ dàng như vậy đâu.

Thân thể ngọt ngào của Lâm Khả Nhi khiến cho Đường Chá lại động tâm, được tính trong cơ thể anh lại bắt đầu phát tác, muốn liều mạng vùng vẫy tại nơi ấm áp của Lâm Khả Nhi.

"Chết tiệt!", Đường Chá vung tay đập xuống giường, muốn dùng đau đớn của cơ thể thức tỉnh lý trí, anh không muốn lại bị thuốc khống chế.

"Chá thúc thúc, người rất muốn Khả Nhi đúng không? Sao không mau hành động đi á?", Lâm Khả Nhi thì thầm, nở một nụ cười mê hoặc mút lên vành tai Đường Chá.

Đường Chá rốt cuộc không chịu nổi sự quyến rũ này, anh nâng thắt lưng nhấn mạnh về phía trước. Đúng lúc vừa mới thâm nhập vào nơi sâu nhất của Khả Nhi thì bỗng một tiếng gọi duyên dáng trách cứ vang lên, thức tỉnh lý trí của Đường Chá.

"Trời ạ... Đường Chá..... anh.... với Khả Nhi.... hai người..... trời ạ, sao có thể như vậy?", Tàn Phong đứng ở cửa, đôi mắt xinh đẹp kinh ngạc mở to, không thể tin chuyện xảy ra trước mắt.

"Phong?", Đường Chá bối rối ngẩng lên, toàn thân đang nóng cháy nhìn thấy Tàn Phong bỗng trở nên lạnh băng, cứng người lại. Anh muốn giải thích với Tàn Phong, nhưng lúc này anh vẫn còn đang ở trong cơ thể của Khả Nhi, mọi chuyện rõ ràng như vậy thì còn gì dễ nói, mồ hôi lạnh của anh túa ra.

Đường Chá giãy ra đứng dậy, nhưng Lâm Khả Nhi lại vẫn gắt gao bám chặt vào anh khiến cho anh muốn động cũng không được.

Anh nhìn Khả Nhi dưới thân, lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tàn Phong, xấu hổ nói: "Phong, sự việc không phải như em nghĩ đâu?"

"Không phải như cô ấy nghĩ thì là cái gì?", một giọng nói tà mị vang lên.

Lâm Vũ Mặc?

Nghe thấy giọng nói tà mị quen thuộc kia, trước khi Lâm Vũ Mặc xuất hiện, Đường Chá vội vàng kéo chăn lên người Lâm Khả Nhi, che kín cơ thể xinh đẹp của cô.

Lâm Vũ Mặc ôm lấy bờ vai Tàn Phong, cười gian chất vấn Đường Chá: "Đường Chá, anh có thể nói cho tôi và Phong biết đã xảy ra chuyện gì sao?".

"Lâm tiên sinh, thật xin lỗi, mọi chuyện là do lỗi của tôi", Đường Chá đẩy Lâm Khả Nhi ra, về mặt áy náy đứng trước mặt Tàn Phong.

"Một tiếng xin lỗi là có thể trốn tránh được sao? Phong đã tin tưởng giao Khả Nhi cho anh chăm sóc, không thể tưởng tượng được anh lại chăm sóc nó ở 'trên giường!', ánh mắt Lâm Vũ Mặc đột nhiên trở nên sắc bén, hung hăng trừng mắt với Đường Chá.

"Phong, anh biết bây giờ cho dù nói cái gì thì cũng đã muộn rồi, muốn đánh muốn phạt như thế nào thì tùy em, anh không một câu oán hận", Đường Chá nhẹ nhàng nhắm mắt lại chờ Tàn Phong phán quyết.

Nhìn Đường Chá hai mắt nhắm chặt, đôi mắt Tàn Phong ánh lên, ai oán nói: "Đường Chá, anh lại phụ sự tin nhiệm của em. Em đã tin tưởng anh mà anh lại làm những chuyện này. Đường Chá, anh muốn em phải làm sao bây giờ? Trong sạch của Khả Nhi đã bị anh lấy mất rồi!".

Lâm Vũ Mặc nắm cổ áo ngủ Đường Chá, giận dữ nói: "Đường Chá, con gái tôi sao có thể dễ anh ăn không như vậy? Anh phải chịu trách nhiệm với nó,

một tháng sau phải cử hành hôn lễ".

Lâm Khả Nhi dùng ga giường cuốn lấy người, cho Lâm Vũ Mặc một cái hôn gió, khẽ cười nói: "Cha, con yêu cha!".

Lâm Vũ Mặc đắc ý nhú nhú mày, nhún nhún vai với Khả Nhi.

Đường Chá im lặng đẩy cánh tay Lâm Vũ Mặc ra, chỉnh trang lại áo ngủ, sau đó bình tĩnh nói: "Phong, thật xin lỗi, yêu cầu này anh không thể thực hiện được".

"Cái gì?", Lâm Vũ Mặc bắt mắt trừng mắt, "Anh muốn ăn không trả tiền hay sao?".

"Đó là một sai lầm!", Đường Chá cau mày nói.

"Sai lầm? Đường Chá, một câu sai lầm là có thể rũ bỏ mọi thứ sao? Một câu sai lầm của anh có thể đem một Tiểu Khả Nhi trong sạch trả lại cho em sao?, Tàn Phong nhìn Đường Chá mà không thể tin được, "Đường Chá, anh làm cho em thật thất vọng".

"Đường Chá, anh là đồ hỗn xược!", Lâm Vũ Mặc tức giận vọt tới trước mặt Đường Chá, hung hăng đấm một quyền lên gương mặt tuấn tú của Đường Chá.

Đường Chá không đánh lại, tùy ý để Lâm Vũ Mặc phát tác tức giận lên người anh: "Nếu đánh tôi có thể khiến anh dễ chịu thì anh cứ tự nhiên".

Lâm Vũ Mặc túm lấy tay Đường Chá kéo lại gần, nhìn thẳng vào đôi mắt anh cười lạnh: "Đường Chá, anh được lắm, ăn sạch sành sanh con tôi, anh không xem tôi ra cái gì cả!".

"Tôi đã nói rồi, đó là một sai lầm, tôi không có cách nào sửa chữa cả, muốn đánh muốn phạt thế nào tùy ý mấy người, nhưng việc kết hôn tôi không thể đáp ứng được", Đường Chá cương quyết trả lời, nói thế nào cũng không chịu khuất phục.

"Không có cách nào sửa chữa sai lầm? Xem ra tôi không dạy dỗ anh một chút thì anh không biết sự lợi hại của Lâm Vũ Mặc tôi", Lâm Vũ Mặc nắm chặt nắm đấm, hai mắt nheo lại hung hăng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đường Chá ưỡn ngực, bình tĩnh đợi nắm đấm của Lâm Vũ Mặc rơi xuống.

Anh bị Lâm Vũ Mặc một cước đá ngã lăn trên mặt đất, chân ông giẫm trên bụng Đường Chá, vẻ hung ác chất vấn: "Đường Chá, rốt cuộc người có đáp ứng cưới Khả Nhi hay không?"

"Không cưới!", Đường Chá ngược đôi mắt tràn ngập ảo não lên, kiên định nói.

"Khốn nạn!", Lâm Vũ Mặc vùng tay đấm lên người Đường Chá.

Lúc Đường Chá lãnh trọn một quyền trên gương mặt tuấn tú, Lâm Khả Nhi mình bực một cái mền nhảy xuống giường. Cô đứng chắn trước mặt Đường Chá, nói với Lâm Vũ Mặc: "Cha, không được đánh người yêu của con!".

"Khả Nhi, tránh ra!", Lâm Vũ Mặc giờ nắm đấm lên, tức giận gầm nhẹ.

"Không được! Cha, cha không thấy Cha thúc thúc không đánh trả sao? Cha thật nhẫn tâm mà, đánh Chá thúc thúc thành ra như vậy!", Lâm Khả Nhi dẫu môi kháng nghị.

"Cha nhẫn tâm ư, hần ta ăn sạch con xong còn muốn phui tay, cha đánh hần như vậy là còn nhẹ!", Lâm Vũ Mặc hừ lạnh, khinh thường nói.

"Khả Nhi không cho cha đánh Chá thúc thúc", Lâm Khả Nhi gơ cả hai tay ra, bảo vệ Đường Chá.

"Đường Chá, là đàn ông sao phải nhờ đến phụ nữ bảo vệ", Lâm Vũ Mặc vùng tay, uy hiếp Đường Chá.

Đường Chá từ trên mặt đứng dậy, đẩy Lâm Khả Nhi ra phía sau bảo vệ: "Khả Nhi, đây là việc của ta với cha con, con không cần nhúng tay vào".

Anh chưa nói xong thì Lâm Vũ Mặc đã xông tới, đánh một quyền lên ngực anh.

Đường Chá chịu một quyền này, có một chút đau, nhưng không rên lên một tiếng, lại đứng thẳng người lên.

Lúc Lâm Vũ Mặc đánh quyền thứ hai tới, Đường Chá chỉ khẽ nghiêng người đã tránh được nắm đấm của ông.

"Họ Đường kia, xem ngươi tránh được mấy lần", Lâm Vũ Mặc thu hồi nắm đấm, tà mị cười với Đường Chá.

"Đa tạ", Đường Chá khách khí đáp lễ.

"Không đánh anh đến gãy răng tôi không phải là Lâm Vũ Mặc, Lâm Vũ Mặc tức giận cười lạnh.

Đột nhiên, ông hét lên một tiếng, phóng tới Đường Chá.

Lần này ông không trêu tức nữa, trên mặt lộ vẻ tàn nhẫn, mỗi một quyền đánh tới Đường Chá đều rất mạnh. Đường Chá chỉ thủ chứ không tấn công, trên người đã bị Lâm Vũ Mặc đánh trúng vài quyền, khuôn mặt cũng đầy vết xanh tím.

Trong lúc Lâm Vũ Mặc nhấc chân muốn đá Đường Chá, Lâm Khả Nhi bỗng vọt tới giữa hai người, đẩy Đường Chá ra phía sau, ngang ngược rống lên với Lâm Vũ Mặc: "Cha quá đáng, cha muốn đánh người yêu con thành tàn phế sao?".

"Người yêu con? Hắn ta có thừa nhận là người yêu con không? Đồ hèn nhát dám làm mà không dám chịu!", Lâm Vũ Mặc bình tĩnh nói.

"Chá thúc thúc không phải là người hèn nhát. Chá thúc thúc sẽ lấy Khả Nhi mà. Chá thúc thúc, người nói xem có đúng không?", Lâm Khả Nhi kiêu ngạo quay đầu lại, nhử mảy nói với Đường Chá.

"Khả Nhi, con muốn cái gì Chá thúc thúc đều bồi thường cho con, trừ việc kết hôn", Đường Chá áy náy nhìn Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi không thể tin được, chớp chớp mắt mấy cái, rồi lại chớp chớp mắt vài lần nữa, nhưng thấy Chá thúc thúc vẫn lạnh lùng như cũ đứng mặt cô.

"Chá thúc thúc, vì sao vậy? Khả Nhi không tốt sao? Sao đêm hôm qua người không có vẻ mặt này, Khả Nhi có thể cảm thấy được nhiệt huyết và kích động của người á", Lâm Khả Nhi không tin ngẩng đầu lên nói khiến Đường Chá suyt chút nữa thì ngã ngửa ra sau.

Đường Chá không ngừng ho khan: "Khả Nhi, con biết rõ đây là sai lầm mà, không nên ép buộc ta".

"Đường Chá, tên khốn kiếp này! Chẳng lẽ Khả Nhi của tôi bị anh ăn sạch rồi không chịu trách nhiệm sao?", Lâm Vũ Mặc tức giận vung quyền lên đánh vào mặt Đường Chá khiến máu tươi từ miệng anh trào ra.

Lâm Khả Nhi tức giận nhào tới ngực cha, vung quả đấm nhỏ lên đánh: "Cha quá đáng, sao cha đánh người yêu con".

Lâm Vũ Mặc bị Khả Nhi chọc giận, đẩy cô ngã nhào xuống đất, phẫn nộ nói: "Cha thật sự yêu thương con! Con đã thích hắn như vậy thì hãy ở lại cùng hắn đi, không được về Lâm gia nữa! Lâm Vũ Mặc ta coi như không có đứa gái như ngươi nữa! Tình cha con của chúng ta kết thúc ở đây".

Nói xong, Lâm Vũ Mặc không đợi mọi người kịp phản ứng đã lao ra khỏi Đường trạch.

"Mặc!", Tần Phong lo lắng đuổi theo chồng mình.

Trước khi chạy ra cửa, Tần Phong quay đầu lại nói với con gái: "Khả Nhi, chuyện cha con đã quyết định, mẹ không thể thay đổi được, tạm thời con đừng về nhà nữa, mẹ xin lỗi, chuyện này mẹ không thể giúp con được".

Nói xong, Tần Phong lập tức chạy đi khuất bóng.

Lâm Khả Nhi ngồi bệt dưới đất, vừa rót nước mắt vừa uất ức nói: "Cha quá đáng! Cha quá đáng quá! Cha nhẫn tâm cùng Khả Nhi đoạn tuyệt quan hệ! Cha đã biết Chá thúc thúc không muốn cưới Khả Nhi, cha bảo con phải đến nơi nào bây giờ?".

Nước mắt của Lâm Khả Nhi khiến tim Đường Chá đau nhói, anh tiến lên phía trước vòng tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt lên giường: "Khả Nhi, Chá thúc thúc chỉ nói không thể cưới con, chứ không nói muốn đuổi con đi. Đường trạch là nhà của con, con cứ yên tâm mà ở đây".

"Chá thúc thúc!", Lâm Khả Nhi đột nhiên bỏ nhào vào lòng Đường Chá khóc rống lên: "Cha không cần Khả Nhi nữa! Khả Nhi thấy khó chịu quá".

Đường Chá vừa vỗ nhẹ lên lưng cô, vừa nhẹ nhàng trấn an: "Khả Nhi ngoan, không cần đau lòng, sớm muộn gì cha con cũng sẽ thông suốt. Cha con yêu con như vậy, sao có thể không cần con chứ?".

Nghe Đường Chá nói, ngược lại Lâm Khả Nhi còn khóc to hơn: "Người cũng không yêu người ta, không cần Khả Nhi nữa? Chẳng có ai yêu thương người ta cả, chẳng ai cần người ta nữa".

"Ai nói? Chá thúc thúc yêu con mà!", Đường Chá kích động nói. Khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Nhi ánh lên vẻ vui mừng, kinh ngạc, anh lập tức hối hận trách mình quá kích động.

"Thật không? Người vẫn yêu Khả Nhi sao?", Lâm Khả Nhi cười duyên ôm chặt lấy anh, khiến cho cơ thể hai người dán vào nhau.

Giữa hai người chỉ có một cái mền ngăn cách, Lâm Khả Nhi chỉ nhẹ nhàng động một hai cái đã kích thích nhiệt tình trong cơ thể Đường Chá.

Anh đột nhiên buông Lâm Khả Nhi ra khiến cho cô ngã lún xuống giường.

"Á!", Lâm Khả Nhi cau mày, đầu đầu đôi môi hồng không ngừng la đau: "Đau quá".

Đường Chá cảm thấy mình thật có lỗi, quan tâm hỏi: "Khả Nhi, đau ở đâu?".

Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt đầm lệ, đáng thương nói: "Cả người đều đau hết á, nhất là ở phía dưới càng đau".

Nghe Lâm Khả Nhi nói xong, Đường Chá lại đỏ bừng mặt lên, nắm chặt quả đấm nói: "Ai cho con dám tính kể ta? Rốt cuộc đã nếm đủ đau khổ chưa?".

Lâm Khả Nhi tràn ngập nước mắt gật gật đầu: "Ai mà biết làm việc đó lại đau như vậy? Chá thúc thúc, đau chết mất, người ta phải làm sao bây giờ? Đau đến chết đi được".

"Con chờ ta một chút". Đường Chá vội mặc quần dài vào, áo somi cầm trong tay cũng chưa kịp mặc chạy ra khỏi phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Sau khi Đường Chá rời đi, vẻ đau đớn cùng bộ dáng đáng thương của Lâm Khả Nhi lập tức biến mất không còn một dấu vết, chỉ còn thấy nụ cười đắc ý của cô.

Lúc Đường Chá trở lại, anh xấu hổ đưa cho Lâm Khả Nhi một hộp thuốc: "Đây là thuốc mỡ, dùng để bôi vào nơi đó".

Nói xong, anh quay người muốn rời đi.

Lâm Khả Nhi chợt đưa tay giữ anh lại: "Chá thúc thúc, người ta không với tới, người giúp người ta đi mà".

Đường Chá đỏ mặt, nhìn khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi anh không đủ cam đảm cự tuyệt. Nhưng anh là đàn ông mà, bôi thuốc vào chỗ đó cho Lâm Khả Nhi thật không dễ dàng chút nào cả.

"Ồi! Đau chết mất", Lâm Khả Nhi cựa cựa người, cắn răng kêu đau.

Đường Chá đành ngồi xuống bên giường, nhấc cái mền trên người Lâm Khả Nhi lên, nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ tại nơi đó đang sưng đỏ của cô.

Nhìn nơi đó đang sưng đỏ lên một mảng lớn của Khả Nhi, Đường Chá toát mồ hôi lạnh.

Ngày hôm qua anh là một con thú hoang sao mà lại đem Lâm Khả Nhi làm thành như thế này!

Bị ngón tay Đường Chá nhẹ nhàng ma sát, Lâm Khả Nhi bỗng thấy từng đợt lửa nóng lan tỏa trong cơ thể, cô không kiềm được rên lên khe khẽ.

Nghe tiếng Khả Nhi ngâm khẽ, Đường Chá giống như bị phỏng, ném lọ thuốc trong tay xuống, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn Đường Chá nhốt mình trong thư phòng, Lâm Khả Nhi ôm cái mền ngồi dậy.

Vừa nghĩ tới chuyện xảy ra đêm qua, mặt cô đỏ lên. Đêm qua Chá thúc thúc thật mãnh liệt a! Nhưng cũng làm cho cô đau quá.

Cô cắn răng bôi thuốc lên vết thương. Không biết ngày mai có thể đi bộ được không nữa.

Cô thở dài một cái, nằm dài xuống giường.

Chá thúc thúc không chịu mở lòng tiếp nhận cô, trận chiến "bá yêu" này còn chưa kết thúc, cô có thể đuổi người phụ nữ kia đi, nhưng lại chưa có cách nào lấy được tình yêu của Chá thúc thúc.

Xem ra sau này cần phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được.

"Cố lên! Lâm Khả Nhi, nhất định mình sẽ làm được!", Cô cắn răng lau nước mắt còn đọng trên khóe mi, không ngừng động viên mình.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, miệng thì cười nhưng một giọt nước mắt lại âm thầm rơi xuống. Trên gương mặt vốn vui tươi từ từ giãn ra nở một nụ cười chua xót.

Là lòng cô đang đau. Bị Chá thúc thúc cự tuyệt hôn lễ, cô đau vô cùng. Nhưng Khả Nhi cố gắng kìm nén, cô động viên mình phải kiên cường. Chá thúc thúc chỉ tạm thời cự tuyệt thôi. Một ngày nào đó anh chính là của cô.

Ôm lấy cái gối lạnh lẽo, Lâm Khả Nhi đáng thương giống như một cô gái bị bỏ rơi, thương tâm cuộn mình ở trên giường, từ từ tiến vào giấc mộng cô liêu.

Ngồi trong thư phòng, Đường Chá lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo trong ngăn kéo. Anh mở ra, hiện ra trước mắt là một đôi nhẫn cưới tinh xảo, kiểu dáng tuy có chút cũ kỹ, nhưng mặt nhẫn vẫn sáng bóng như mới, lóe sáng rực rỡ.

"Phong, đã mười sáu năm, từ khi em vứt bỏ anh, không có ngày nào anh không nhớ em", Đường Chá thương tâm mân mê mặt nhẫn lấp lánh.

Nắm chặt chiếc nhẫn trong ngực, Đường Chá giống như đang nắm vận mệnh của cả đời, đau thương tiến vào giấc mộng.

Trong mộng, anh cùng với Phong tay trong tay đứng thề trước thánh đàn.

Anh nghe thấy cha sứ trang nghiêm hỏi: "Đường Chá, con có nguyện ý lấy cô gái xinh đẹp bên cạnh, yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy hơn chính bản thân mình. Sau này, cho dù nghèo khổ hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, vĩnh viễn bên cạnh cô ấy, tương thân tương ái đến lúc đầu bạc răng long?"

Anh thâm tình nắm lấy cánh tay của Tần Phong, đặt bên môi hôn một cái rồi mới đứng thẳng dậy, nghiêm nghị nói: "Con nguyện ý!".

Cha sứ lại tiếp tục hỏi Phong: "Tần Phong, con có nguyện ý gả cho chàng trai anh tuấn bên cạnh, yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu thương anh ấy hơn chính bản thân mình. Sau này, cho dù nghèo khổ hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, vĩnh viễn bên cạnh anh ấy, tương thân tương ái đến lúc đầu bạc răng long?"

Phong mỉm cười, chăm chú nhìn anh, gương mặt cô ấy tràn đầy hạnh phúc.

Anh nín thở chờ đợi Phong trả lời, nhưng đến khi Phong sắp trả lời thì một âm thanh lo lắng từ ngoài cửa vang lên: "Tiểu Phong, em không thể gả cho hần, cha hần đã hủy hoại cha em, chẳng lẽ em muốn gả cho kẻ thù sao?".

Ân oán của đời trước đã hủy hoại hôn lễ của anh. Phong đã biến mất ra khỏi cuộc đời anh. Trong nháy mắt, anh bị Lâm Vũ Mặc đẩy từ Thiên đường xuống Địa ngục.

"Phong! Đừng đi", Đường Chá giật mình tỉnh lại.

Anh mở mắt ra, giấc mộng kia hoàn toàn ta biến, chỉ còn lại một không gian quạnh quẽ.

"Phong, em bảo anh phải làm sao bây giờ?", Đường Chá nhíu mày thì thào.

Chiếc nhẫn kia đã tháo rời khỏi tay anh như nhắc lại nỗi đau, nỗi thống khổ của anh, cũng nhắc nhở anh hôn lễ kia không bao giờ thành sự thật.

Chiếc nhẫn kia đã sớm bị Phong vứt bỏ, chỉ có anh xem chúng như là trân bảo, mười sáu năm qua vẫn mang theo bên người.

Anh đau khổ vùi đầu vào hai cánh tay, gục xuống bàn.

Đột nhiên, một âm thanh ngọt ngào vang lên bên tai anh: "Chá thúc thúc, người muốn uống một ly cà phê không?".

Đường Chá kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lâm Khả Nhi: "Lâm Khả Nhi, con vào lúc nào vậy?".

Lâm Khả Nhi cầm ly cà phê đặt lên trên bàn, hếch cái cằm xinh xắn lên nói: "Người ta vào lâu rồi, từ khi người nhắm mắt nói nguyện ý thì Khả Nhi đã đứng bên cạnh rồi".

"Cái gì? Từ lúc đó?", Đường Chá bối rối nhìn Khả Nhi, không biết trong mộng anh có nói lung tung gì không?

Anh xấu hổ vỗ vỗ đầu, cảm thấy đầu óc mờ mịt.

"Khả Nhi lại không thấy sớm chút nào a", Lâm Khả Nhi cắn cắn môi dưới, tươi cười nói với Đường Chá, "Chá thúc thúc, người khát không? Đây là cà phê tự tay người ta pha, người mau nếm thử đi".

"Sao lại là cà phê?", nghĩ tới món cà phê trộn thuốc ngày hôm qua, Đường Chá cảm thấy lạnh cả người. Khả Nhi không mang cho anh cà phê trộn thuốc nữa chứ.

Lâm Khả Nhi thấy Đường Chá không giơ tay ra, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên nghịch ngợm: "Chá thúc thúc, ly cà phê này tuyệt đối an toàn á, không tin

người ta nếm trước cho người xem".

Nói xong, Lâm Khả Nhi bung ly cà phê lên muốn uống, lại bị Đường Chá đoạt lại: "Không được uống cà phê của ta!".

Nói xong, anh liền uống sạch, một giọt cũng không để lại.

Nhìn cái ly rỗng trong tay Đường Chá, Lâm Khả Nhi bất mãn kháng nghị: "Đáng ghét, sao đến cả căn cũng uống hết thế?"

"Lần sau đừng pha ngon như vậy, Chá thúc thúc sẽ suy nghĩ để chừa lại cho con một ít", Đường Chá bóp bóp chóp mũi của Lâm Khả Nhi, sùng nịnh nói.

Lâm Khả Nhi đột nhiên cười meo meo, đi đến trước mặt Đường Chá, nịnh bợ nói: "Chá thúc thúc, có tin tức này muốn cho người xem. Nhưng người xem xong không được tức giận nha".

"Tin tức gì?", Đường Chá bồn chồn hỏi. Sao Khả Nhi lại có vẻ vui mừng khi người khác gặp họa vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Lâm Khả Nhi cười gian xảo đưa cho Đường Chá tờ báo đang cầm trong tay, bộ dạng giống như đang tranh công kiêu hãnh nói: "Chá thúc thúc, tin tức vô cùng đặc biệt nha.... lần này người sẽ dễ dàng thoát khỏi Lệ Tây Á á.....".

"Báo chí?", Đường Chá khó hiểu tiếp nhận tờ báo. Khi anh nhìn thấy trang nhất, sắc mặt trở nên xanh mét.

Trên tờ báo viết: "Vợ chưa cưới của tổng giám đốc Đường thị nửa đêm bí mật gặp nhân tình".

Phía dưới bài báo còn có hình ảnh ngọt ngào của Đường Chá nắm tay Lệ Tây Á, còn phía dưới là ảnh Lệ Tây Á và Mị Ảnh đang điên cuồng dây dưa.

Bài báo viết Đường Chá bị lợi dụng, thậm chí còn suy đoán anh bị "bắt lực" mới có thể khiến cho vợ chưa cưới Lệ Tây Á ngoại tình.

Đọc đến đây, sắc mặt Đường Chá càng trở nên tối đen, anh nghiêm mặt đưa tờ báo ra trước mặt Lâm Khả Nhi chất vấn: "Khả Nhi, sao tờ báo này lại biết chuyện đã xảy ra? Có phải do con phát tán hay không?"

Lâm Khả Nhi không chú ý đến sắc mặt đen thui của anh, đắc ý chớp chớp đôi mắt ngây thơ giải thích: "Tất nhiên chuyện này chỉ có Khả Nhi mới có thể làm được á.... Chẳng qua là người ta chỉ đem mẩu tin này gửi vào mail của các trang Web đại trà thôi mà đã bị đưa lên trang nhất. Lần này thì tốt rồi, rốt cuộc người có thể thoát được khỏi Lệ Tây Á nha! Người nói xem có phải người ta rất lợi hại không?"

"Lợi hại! Con rất lợi hại! Lợi hại đến mức biến ta thành người 'bắt lực', là 'gay'. Con cùng ta đã lăn lộn một ngày một đêm trên giường, ta có phải 'bắt lực' không, con không phải là người biết rõ nhất sao? Vậy mà còn nói ta như vậy!", Đường Chá tức giận gầm lên, đưa tay xé nát tờ báo.

Lâm Khả Nhi khẽ cười nín lấy cổ Đường Chá: "Chá thúc thúc, người đừng giận. Người ta đương nhiên biết rõ Chá thúc thúc nha....! Người làm sao có thể 'bắt lực' chứ? Người giống như một con hổ á, làm cho Khả Nhi rất hạnh phúc. Năng lực của người là siêu, siêu mạnh, cả thế giới này không có người thứ hai á!"

"Vậy tại sao con dám để báo chí viết như vậy? Con muốn toàn thế giới xem thường ta sao?", Đường Chá có chút xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, đẩy Lâm Khả Nhi ra, ảo não đấm xuống mặt bàn.

"Chá thúc thúc, hai ý đó không phải là của Khả Nhi á, Khả Nhi chỉ viết Lệ Tây Á ham muốn đàn ông, không cam lòng chịu tịch mịch mà ngoại tình. Ai mà biết được mấy tên phóng viên này lại thêm mắm thêm muối đến mức độ này chứ?", Lâm Khả Nhi ưỡn khuỷu, hai hốc mắt đỏ lên, vội vàng giải thích với Đường Chá.

Sao Chá thúc thúc lại hung dữ như vậy, ngay cả cha cũng chưa từng làm dữ với cô bao giờ nha.

"Nếu con không đưa ảnh ra thì làm gì có cơ hội cho người ta đặt điều chứ? Lâm Khả Nhi, con thật quá đáng! Không ai dạy được con con cả, con thật không coi ai ra gì hết!", Đường Chá đã giận tới cực điểm, trừng mắt răn dạy Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi bị anh chọc giận, đứng thẳng lên, hiên ngang ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên cãi lại: "Ai bảo người tin tưởng lão yêu bà Lệ tây Á kia, còn muốn cưới cô ta nữa!".

Đường Chá tức giận nói: "Cười hay không cười đây là việc của ta, Lâm Khả Nhi, con không được can thiệp vào!".

"Người ta chính là muốn phá hoại đây! Người là chủ rể người ta đã định khi mới có năm tuổi, người ta không cho người cưới Lệ Tây Á!", Lâm Khả Nhi âm ỉc phản bác, trong lời nói tràn ngập ý muốn chiếm hữu.

"Cho nên con dùng thuốc đổi phó ta?", Đường Chá đột nhiên tức giận, gơ tay tát một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngạo mạn của Lâm Khả Nhi, trên làn da trắng trẻo lập tức in dấu năm ngón tay đỏ sẫm.

"Chá thúc thúc, người đánh người ta?", Lâm Khả Nhi không thể tin được trọn to đôi mắt, nước mắt ứa khuất lập tức rơi xuống khóe mi.

"Con là đồ tiểu quỷ không biết trời cao đất dày là gì, chẳng lẽ ta không được dạy dỗ con?", Đường Chá lạnh lùng hỏi.

"Chá thúc thúc là người xấu, Khả Nhi sẽ không quan tâm đến người nữa!", Lâm Khả Nhi ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn chạy ra khỏi thư phòng.

@all: cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Chương 41.2:

Cô trở về phòng lấy cái túi rồi vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

"Tiểu thư Khả Nhi", quản gia Lance đang chỉ huy người làm bày bữa tối nhìn thấy Lâm Khả Nhi chảy nước mắt chạy ra, lập tức đuổi theo hỏi: "Tiểu thư Khả Nhi, bữa tối đã chuẩn bị xong, cô còn muốn đi đâu?".

"Không cần lo cho tôi!", Lâm Khả Nhi vừa chạy vừa lau nước mắt trốn đi, không quay đầu lại.

Chá thúc thúc hôm nay đã không phân biệt phải trái, lại còn động thủ đánh cô, anh không giống người đàn ông tốt trong lòng cô một chút nào cả. Lâm Khả Nhi cô từ bé đến giờ, có ai không yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay? Cô chưa bao giờ phải chịu khổ như thế này cả!

Anh là người xấu, là đồ hư hỏng, Khả Nhi không thêm quan tâm đến anh nữa!

Cô muốn tìm người giải khuây, cô phải đem lửa giận trong lòng phát tác ra ngoài mới được.

Lâm Khả Nhi lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của Lý Tư Đặc, nỗi giận bùng bùng nói: "Phí phí xấu xí, ngươi chết ở đâu rồi? Hai ngày rồi không đến tìm ta!".

Lý Tư Đặc trêu tức nói: "Sao vậy? Tiểu mỹ nhân nhớ Lý Tư Đặc ca ca?"

"Tự phụ, ai thêm nhớ ngươi?", Lâm Khả Nhi lau nước mắt nói với hắn: "Còn không mau đến đây hầu hạ ta!".

"Tiểu mỹ nhân đừng giận Lý Tư Đặc ca ca. Anh cũng không có cách nào cả, hôm trước anh bị Bắc Dã Thương dùng máy bay trực thăng áp giải suốt đêm bắt trở về Tây Ban Nha. Tên Bắc Dã Thương này khiến anh tức chết được, không thể tưởng tượng là hắn với phụ vương anh lại là bạn hữu, hại anh bị phụ vương giam lỏng hai ngày, bây giờ mới trốn được".

"Bắc Dã Thương? Hắn cùng phụ vương ngươi quen biết nhau?", Lâm Khả Nhi không khỏi kinh ngạc trọn to đôi mắt, quên cả khóc lóc.

"Không có cách nào, tên này thần thông quảng đại, ngay cả phụ vương anh cũng phải kiêng kị đôi phần, chỉ biết người này xưng bá thiên hạ, không thể đắc tội", Lý Tư Đặc không cam lòng nói.

"Phí phí, ngươi bây giờ vẫn ở Tây Ban Nha sao?", Lâm Khả Nhi lau nước mắt, đáng thương tội nghiệp hỏi. Không thể tưởng tượng được, ngay cả tìm người để tâm sự cô cũng tìm không ra.

"Anh bây giờ đang ở trên bầu trời Toronto. Em ở đâu? Anh đến đón em", Lý Tư Đặc trêu tức nói.

"Trên bầu trời Toronto? Phí Phí, ngươi đã đến Canada sao?", Lâm Khả Nhi kinh ngạc há hốc mồm.

"Lý Tư Đặc ta là ai chứ? Có thể bị giam sao?", Lý Tư Đặc đắc ý cười to.

Đột nhiên hắn hưng phấn mà huyết sáo, nói với Lâm Khả Nhi: "Tiểu mỹ nhân, đứng im đừng nhúc nhích, Lý Tư Đặc ca ca xuống dưới đón em".

Đột nhiên Lâm Khả Nhi nghe thấy trên đầu ầm ầm, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một chiếc máy bay trực thăng xinh xắn đang bay đến.

Chiếc máy bay trực thăng từ từ dừng lại phía trên Lâm Khả Nhi, một sợi dây xích dài rơi xuống, một người đàn ông tóc vàng đang tươi cười đứng trên đó, hắn ta mặc quần áo phi công, uy phong凛凛. Đó chính là Lý Tư Đặc, vốn là một vương tử cao quý.

Chương 42

Hắn cười vẫy tay với Lâm Khả Nhi, nhẹ nhàng nhảy xuống đến trước mặt cô.

"Phí Phí", Lâm Khả Nhi giống như được gặp người thân, nén lệ nhào vào lòng Lý Tư Đặc.

Bên cửa sổ sát đất trên lầu hai của Đường Trạch cách đó không xa, một người đàn ông anh tuấn lạnh lùng đang đứng nhìn, chứng kiến Lý Tư Đặc và Lâm Khả Nhi ôm nhau, anh ảo não kéo rèm lại, không muốn nhìn cảnh bên ngoài.

Trở lại bàn làm việc, Đường Chá day day trán, buồn bực gọi điện thoại: "Thực hiện bước thứ ba của kế hoạch, tôi phải chắc chắn Bắc Dã Thương không còn đường lui".

Cúp điện thoại, Đường Chá ngửa đầu tựa vào ghế trầm mặc, mắt nhắm lại, đôi lông mày vốn nhăn tít không buông lỏng, ngược lại còn nh皺 chặt hơn.

"A! Chuyện gì thế này? Mới có hai ngày không gặp mà tiểu mỹ nhân đã tin tưởng Lý Tư Đặc ca ca thế này sao? Xem ra sau này anh phải trời em ở bên cạnh, đỡ cho em không nhìn thấy anh lại rơi nước mắt", Lý Tư Đặc nở nụ cười tự đại, xấu xa trêu tức cô.

"Ai nhớ người? Đừng có kiêu căng!", Lâm Khả Nhi nghe Lý Tư Đặc nói xong không nhịn được trợn mắt lên, hung hăng đâm vào lồng ngực mạnh mẽ của hắn, khiến hắn kêu lên một tiếng đau đớn.

"Ôi! Tiểu mỹ nhân thật độc ác!", Lý Tư Đặc ôm lấy ngực, khoa trương hét lớn.

"Đau lắm sao?", Lâm Khả Nhi áp sát vào khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cười xấu xa hỏi.

"Đương nhiên là đau lắm! Tiểu mỹ nhân phải xoa bóp cho Lý Tư Đặc ca ca chứ?"

"Được rồi! Để Khả Nhi mát-xa cho người", Lâm Khả Nhi nhẹ nhàng đặt tay lên ngực Lý Tư Đặc, thừa lúc hắn không đề phòng hung hăng cấu thật mạnh lên lồng ngực rắn chắc, khiến Lý Tư Đặc hét lên như heo bị chọc tiết.

"Tiểu mỹ nhân, em giỏi lắm!", Lý Tư Đặc bắt mắt nhăn nhó, bộ dáng giống như một chú chó nhỏ bị vứt bỏ nhìn Lâm Khả Nhi.

Nhìn nét mặt chẳng ăn nhập gì với bộ quần áo phi công Lý Tư Đặc đang mặc, tâm trạng tồi tệ của Lâm Khả Nhi cũng khá hơn, cô cười rộ lên một tiếng.

"Tiểu mỹ nhân, có tâm sự gì vậy?", Lý Tư Đặc ôm eo Lâm Khả Nhi, lấy khăn tay lau nước mắt còn vương trên gương mặt nhỏ nhắn.

Lâm Khả Nhi ở trong lòng Lý Tư Đặc lắc đầu, ra lệnh cho hắn: "Phí Phí, có trò gì vui không? người mau dẫn ta đi giải sầu nào".

"Tuân lệnh! Lời nói của tiểu mỹ nhân là thánh chỉ đối với Lý Tư Đặc ca ca!", Lý Tư Đặc kéo tay Lâm Khả Nhi đến bên máy bay trực thăng.

Bước lên máy bay trực thăng, Lý Tư Đặc cho phi công ngồi sang một bên, cười nói với Lâm Khả Nhi: "Tiểu mỹ nhân, chuẩn bị xong chưa, Lý Tư Đặc ca ca sẽ cho em thưởng thức cái gì mới gọi là mạo hiểm".

Nói xong, hắn thuận thực điều khiển máy bay trực thăng bay lên.

Trên độ cao mấy ngàn mét, hắn bắt đầu biểu diễn các đủ các thể loại, một lúc giống như bị trúng đạn, lao nhanh xuống mặt đất, đến lúc gần rơi xuống lại nhanh chóng bay lên; một lúc lại ngừng lại giữa không trung, liên tục quay tròn giống như say rượu.

Lâm Khả Nhi hưng phấn cùng kích động không ngừng hét chói tai: "Phí Phí, người giỏi quá!".

"Chơi vui không?", thấy Lâm Khả Nhi kích động hét chói tai, Lý Tư Đặc đắc ý quay đầu, khuôn mặt sáng lạn tươi cười nhìn cô.

"Vui lắm! Ta cũng muốn lái!", Lâm Khả Nhi đứng dậy đi đến bên cạnh Lý Tư Đặc, bá đạo nói.

Lý Tư Đặc nghe xong, sắc mặt trở nên tái mét, hắn vội vã lắc đầu: "Tiểu tử tông của tôi, em tha cho tôi đi, tôi còn chưa muốn chết".

Lâm Khả Nhi đứng chống nạnh, trừng trừng nhìn Lý Tư Đặc, giận dữ nói: "Ai nói muốn người chết? Tránh ra? Nhưng tay lái cho ta!".

"Em biết lái không?", Lý Tư Đặc nghi hoặc nhìn Lâm Khả Nhi.

"Hai ta giờ cùng một chỗ, ta không sợ, người sợ cái gì?", Lâm Khả Nhi bắt mắt trợn mắt lên, túm Lý Tư Đặc đẩy ra ghế lái phụ.

Nhìn Lâm Khả Nhi cầm cần điều khiển, Lý Tư Đặc toát mồ hôi lạnh: "Tiểu mỹ nhân, anh là hy vọng của cả Tây Ban Nha đấy, em ngàn vạn lần phải cẩn

thận! Nhớ đấy! Nhớ đấy!".

"Hy vọng của cả Tây Ban Nha? Nếu chúng ta oanh oanh liệt liệt rơi máy bay thì người vĩnh viễn được lưu vào sử sách á. Lâm Khả Nhi ta cũng được thụ hưởng chút tôn quý của hoàng thất", Lâm Khả Nhi cười quý dẽ, lái máy bay bay lên cao.

Lý Tư Đặc lo lắng nhắm mắt lại, lo sợ Lâm Khả Nhi mất điều khiển khiến máy bay rơi xuống biển.

Lâm Khả Nhi cười xấu xa, đột nhiên chiếc máy bay run rẩy, chuyển động không bình thường, Lý Tư Đặc sợ tới mức hai mắt trợn ngược cả lên, nghệt thờ nói: "Tiểu mỹ nhân, em muốn để anh vĩnh viễn lưu vào sử sách thật sao?".

Lâm Khả Nhi cười vui vẻ, hai tay cô kín đáo thao tác một cái khiến mọi thứ trở lại bình thường. Chiếc máy bay đang rung lên cũng đứng yên.

Lâm Khả Nhi đột nhiên nghiêm mặt điều khiển máy bay, chỉ thấy chiếc máy bay nghiêng một bên bay vút lên, kỹ thuật thuần thục khiến Lý Tư Đặc kinh ngạc mở to mắt.

"Tiểu mỹ nhân, em học lái máy bay lúc nào vậy?", Lý Tư Đặc khó hiểu nhìn Lâm Khả Nhi, phát hiện ra càng ngày càng bị cô mê hoặc.

"Từ lúc ta còn rất nhỏ ....Ta đã muốn rồi.... Năm ấy ta bắt chú Ngõa Luân Nặc phải dạy ta lái máy bay. Khi đó chị Hoàn Nhi mới mang thai. Tiểu Nặc năm nay năm tuổi, như vậy thì lúc đó ta mười tuổi a... Thấy thế nào? Tiểu phi công mười tuổi, có phải rất giỏi không?", Lâm Khả Nhi đắc ý nói.

"Mười tuổi?", Lý Tư Đặc nghe xong liền ngã ngửa ra ghế. Người nào vô trách nhiệm như vậy, để cho một đứa trẻ mười tuổi học lái máy bay.

Lâm Khả Nhi cười quý dẽ, đem máy bay biểu diễn đủ loại động tác đặc biệt, cho đến khi buồn bực trong cô tan biến, cô mới hải lòng dừng lại.

Trong lúc máy bay đang bay trên biển, Lý Tư Đặc chỉ chỉ một chiếc du thuyền xa hoa ở phía dưới cười nói: "Tiểu mỹ nhân, có muốn tắm nắng hay không?"

"Được đấy!", Lâm Khả Nhi hưng phấn gật gật đầu, nhưng lại nghi ngờ hỏi: "Chủ nhân chiếc du thuyền đồng ý để chúng ta lên sao?".

"Đi theo anh thì biết", Lý Tư Đặc ôm eo Lâm Khả Nhi, từ trên máy bay nhảy xuống, hần mở dù khiến hai người từ từ đáp xuống chiếc du thuyền xa hoa kia.

"Vương tử, thuộc hạ đã đợi ngài mấy ngày rồi", một người đàn ông mặc đồng phục sang trọng đến bên cạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Mặc kệ Lâm Khả Nhi đang sững sờ, Lý Tư Đặc vừa cười vừa kéo tay cô bước vào trong khoang thuyền.

Vừa đi vào khoang thuyền, lập tức nhìn thấy rất nhiều dải ruybăng sắc sỡ, Lâm Khả Nhi hưng phấn thét chói tai.

Trong khoang thuyền đang mở tiệc, John đang mỉm cười đứng giữa đám người, giờ ly rượu về phía bọn họ chào hỏi: "Hi, mỹ nhân, đã lâu không gặp, dạo này có khỏe không? Vương tử của bọn anh có bắt nạt em không? Nếu anh ta mà bắt nạt em thì cứ nói với anh một tiếng".

"Anh John, anh cũng ở đây à?", nhìn thấy người quen, Lâm Khả Nhi vui mừng bước tới.

"Vì tổ chức tiệc tẩy trần cho vương tử điện hạ, nửa đêm anh cũng bị gọi điện bắt tới. Còn may là được nhìn thấy tiểu mỹ nhân, không uổng công anh vất vả", John khoa trương tán tụng.

"Anh John, mọi người đều ở đây là vì Phí Phí?", Lâm Khả Nhi khó hiểu nhìn mọi người trong khoang thuyền, có mấy gương mặt hình như có chút quen thuộc, dường như đã gặp ở trường đua xe.

"Phí Phí? Tiểu mỹ nhân, em gọi Lý Tư Đặc vương tử như vậy, anh ta không tức giận sao?", John che miệng cười gian xảo.

"Hắn dám tức giận?! Lúc trước nếu không phải vì hắn thì em đã không bị ngã đến mất trí nhớ", Lâm Khả Nhi hếch chiếc cằm xinh xắn lên, bĩu môi nói.

"Thật là kỳ lạ!", John vui vẻ cười ha hả.

Lý Tư Đặc thoát khỏi một đám người đẹp đang vây quanh, chạy đến bên Lâm Khả Nhi, nghi ngờ hỏi: "Tiểu mỹ nhân, hai người đang nói xấu anh sao?".

Lâm Khả Nhi cười hi hi nói: "Chúng tôi nào dám? Phí Phí thân mến, chúng tôi đang nói người có sức quyến rũ kinh người, thế mà có thể hấp dẫn nhiều "phí phí cái" phát xuân như vậy".

"Đáng đánh!", Lý Tư Đặc vừa nghe Lâm Khả Nhi nói, lập tức tức giận duỗi tay, gõ cộc một cái thật đau vào đầu cô.

"Ồi! Đau đầu quá! Ta muốn té xỉu!", Lâm Khả Nhi ôm đỉnh đầu, loạng choạng đứng không vững nheo mắt lại: "Phí Phí! Ta là ai? Người có thể nói cho ta biết không?"

Lý Tư Đặc túm lấy cô kéo vào trong ngực, cười quý dị nói: "Tiểu mỹ nhân, lại mất trí nhớ à? Cũng đúng lúc lắm, anh có thể đem em đến Jamaica bán làm nô lệ, cũng không tiết lộ tung tích của em cho ai cả".

"Người dám! Phí phí thôi ta, người muốn chết nhanh thì cứ nói thẳng ra! Lâm Khả Nhi ta là ai,

người có thể tùy tiện bán đi sao?", Lâm Khả Nhi vừa nghe Lý Tư Đặc nói muốn bán cô đi thì khôi phục lại như bình thường, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

Lý Tư Đặc vui vẻ trêu đùa: "Tiểu mỹ nhân vừa nói bị mất trí nhớ mà? Sao lại có thể nhớ tên mình rõ vậy?"

"Ta...ta.... ta đột nhiên nhớ ra, không được sao?", Lâm Khả Nhi cường từ đoạt lý nói.

"Được, được, được! Chỉ cần tiểu mỹ nhân vui vẻ, thì thích mất trí nhớ lúc nào thì mất lúc ấy cũng được", Lý Tư Đặc trêu chọc nhìn Lâm Khả Nhi, xấu xa nháy nháy đôi mắt sáng màu lam với cô.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đang trêu chọc cô của Lý Tư Đặc, Lâm Khả Nhi tròn tròn mắt. Tên đàn ông này, sao lại đẹp trai đến thế? Thật là tai họa mà, chỉ giỏi phá hoại tình yêu của thiếu nữ trong thiên hạ thôi?

Cũng may là lòng cô đã dành trọn cho Chá thúc thúc, nếu không sợ rằng cũng bị khuôn mặt này mê hoặc, dường như khắp nơi đây tràn đầy ánh nhìn trùng trùng ghen tức của mấy cô gái đang nhìn cô.

Thượng đế phù hộ a, Lâm Khả Nhi cô không muốn giống những người phụ nữ tầm thường kia, ánh mắt cô sáng như sao mới không bị con người thói tha này mê hoặc.

"Ta bị mất trí nhớ không phải do người làm hại sao, Phí Phí thói tha, sao mà một chút áy náy cũng không có vậy?", Lâm Khả Nhi oán giận nói.

Nghe Lâm Khả Nhi nói, John ôm bụng cười lăn lộn.

Lý Tư Đặc tối mặt lại, hần kéo tay Lâm Khả Nhi đến một góc yên tĩnh nói với cô: "Tiểu mỹ nhân, chúng ta thương lượng một chút, lúc không có người, em có thể tùy tiện gọi anh là phí phí, anh không phạt em. Nhưng trước mặt người khác, em có thể cho anh chút thể diện, đừng gọi anh như thế. Suy cho cùng anh là vương tử mà. Tiểu mỹ nhân, thế có được không?"

"Ta muốn suy nghĩ cân nhắc một chút", Lâm Khả Nhi lắc đầu, trầm ngâm cười khê.

"Em có điều kiện gì anh cũng sẽ đáp ứng", Lý Tư Đặc nóng ruột dụ dỗ Lâm Khả Nhi, "Em muốn có châu báu hay xe hơi, anh cho em lựa chọn".

"Châu báu, xe hơi? Không! Không! Không! Mấy thứ này nhà ta chất cả đống, người có cái gì quý hiếm hơn không?", Lâm Khả Nhi lắc đầu, khinh thường nói.

"Vậy em muốn cái gì?", Lý Tư Đặc bối rối nhìn Lâm Khả Nhi.

Trên thế giới này còn có cô gái không thích châu báu sao?

Hắn đã gặp qua vô số phụ nữ, chỉ cần dùng một ít châu báu là có thể dễ dàng lợi dụng, không thể tưởng tượng được Lâm Khả Nhi lại đặc biệt như vậy.

"Ta còn chưa nghĩ ra, chờ khi nào nghĩ ra ta sẽ nói cho người. Nhưng người phải đáp ứng ta đồng ý vô điều kiện", Lâm Khả Nhi cười meo meo nói.

Lý Tư Đặc cảm thấy trán toát mồ hôi lạnh, điều kiện của tiểu nha đầu này không ngật nghèo đến mức độ bắt hắn giao cả Tây Ban Nha ra chứ?

"Phí phí thói tha, rốt cuộc người có đáp ứng hay không?", thấy Lý Tư Đặc không nói gì, Lâm Khả Nhi bắt hắn hỏi.

"Được rồi, được rồi, chỉ cần em không gọi anh là phí phí thói tha thì điều kiện gì anh cũng chấp nhận", Lý Tư Đặc bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, chỉ vì câu "phí phí thói tha" kia mà phải đồng ý.

"Vương tử ca ca, người thật tốt!", Lâm Khả Nhi vui sướng bỏ nhào vào lòng Lý Tư Đặc, in một nụ hôn trên má hắn rồi hưng phấn chạy đi, nghịch ngợm cười nói với Lý Tư Đặc mặt đang đỏ, tim đang nhảy loạn: "Vương tử ca ca, bên kia có rất nhiều "phí phí cái" đang đợi người, người còn không mau đến đó đi?".

"Phí phí cái?", Lý Tư Đặc nổi gân xanh, nếu như những cô gái hâm mộ hắn đều là "phí phí cái" thì hắn chẳng phải là một "phí phí đực" ư?

Lâm Khả Nhi vui vẻ vẫy tay với Lý Tư Đặc: "Ta đi tìm anh John chơi, vương tử ca ca chúc người cùng đám "phí phí cái" kia vui vẻ nhé".

"Lâm Khả Nhi", Lý Tư Đặc gầm lên với Lâm Khả Nhi, nhưng cô không thèm quan tâm đến hắn, chỉ lo đi chơi.

Lâm Khả Nhi giống như một chú chim yến nhỏ vui vẻ, cô đi xuyên qua đám đông, gặp người hầu bưng ra rất nhiều ly rượu cốc- tai, cô liền lấy một ly đầy màu sắc, đưa lên môi uống.

Rượu này thật ngọt a, Lâm Khả Nhi liếm liếm môi, ngây ngất nói.

Cô muốn uống hết ly rượu thì bị Lý Tư Đặc đoạt lấy ly rượu trong tay: "Trẻ con sao lại uống rượu?"

Lâm Khả Nhi neho neho đôi mắt xinh đẹp, lộ vẻ phong tình vạn chủng nói: "Vương tử ca ca, người nói ai là trẻ con? Ở đây có trẻ con sao?".

Lý Tư Đặc cau mày nhìn Lâm Khả Nhi xử sự hoàn toàn khác với thường ngày nói: "Thật đúng là một đứa trẻ! Uống có một ngụm rượu nhỏ mà đã say rồi"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

"Vương tử ca ca, anh nói người nào say thế?", Lâm Khả Nhi đột nhiên cảm thấy ngất ngây, vừa mới hỏi xong đã gục vào lòng Lý Tư Đặc.

Lý Tư Đặc lập tức phản ứng, ôm lấy Lâm Khả Nhi đang trực ngã xuống.

"Tiểu mỹ nhân uống rượu, tôi mang cô ấy vào bên trong nghỉ ngơi, mọi người cứ tiếp tục vui vẻ, không cần để ý đến tôi", Lý Tư Đặc khách khí nói với mọi người rồi ôm Lâm Khả Nhi rời đi.

Tại trụ sở chính của CHD, Bắc Dã Thương đang âm thầm nhìn vào màn hình TV cỡ đại trên tường, ngoài hình ảnh các chính khách còn có rất nhiều doanh nhân nổi tiếng thế giới xuất hiện.

Trong lúc đôi lông mày lạnh lùng của hắn nhăn lại thì điện thoại di động vang lên, hắn lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Đại ca, chỉ mới có 2/3 số tiền về tới tài khoản của Ngân hàng Thụy Sĩ, không thấy tung tích của 1/3 số tiền còn lại, thủ đoạn của tên hacker này quá cao, rất khó điều tra ra", người bên kia đầu dây bắt an nói.

"Tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm ra số tiền bị mất mang về", Bắc Dã Thương lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ sẽ dùng toàn lực để ứng phó. Đại ca, hôm nay thuộc hạ đã tra ra một chút manh mối rồi, biệt danh của hắn là Tiểu Vũ Mao?"

"Tiểu Vũ Mao? Đuổi theo hắn, điều tra rõ hắn là bạn hay là thù, nếu có thể thì thu hút hắn về với CHD. Nhân tài kiệt xuất như vậy, nếu chúng ta không sở hữu được thì sẽ phải tiêu diệt", Bắc Dã Thương bình thản nói.

"Thuộc hạ biết rồi".

"Nếu làm không được thì đừng có trở về gặp tôi", Bắc Dã Thương ra lệnh.

Hắn cúp điện thoại, lại nhìn chăm chú vào chiếc TV trên tường, sau khi nghe tổng thống hai nước A, B đàm phán bên truyền lệnh qua chiếc máy tính: "Lam Hồ, 1 giờ tối mai, ám sát tổng thống nước B".

Ra lệnh xong, hắn lạnh lùng cười thầm bản: "Đường Chá, mày cho là có tổng thống nước B làm chỗ dựa thì có thể đánh bại tao hay sao. Mày phải biết rằng trên thế giới này, tao muốn người nào sống, người đó sẽ sống, tao muốn người nào chết thì hắn sẽ không thể sống tới ngày mai".

Vừa lúc đó, một bóng dáng lo lắng bỗng chạy vọt vào phòng hắn: "Đại ca, đây là báo chí ngày hôm nay, trên trang nhất là tin tức của Lam Hồ, liên quan đến Lâm tiểu thư".

"Lâm Khả Nhi? Cô ấy làm sao?". Tiểu hồ ly này mới rời khỏi hắn mới hai ngày sao đã có tin tức? Bắc Dã Thương vừa nhìn thấy tờ báo, ánh mắt lập tức trở nên u ám.

Bài báo tường thuật chi tiết Đường Chá bỏ rơi cô dâu trong ngày cưới, ở nhà hẹn hò với tiểu tình nhân, còn có rất nhiều hình ảnh ái muội khiến cho người ta không cần phải đoán Đường Chá với Lâm Khả Nhi đang làm cái chuyện "tốt" gì.

Khi hắn nhìn thấy tấm ảnh Đường Chá với Lâm Khả Nhi hai người đang lả lơi ôm nhau thì ánh mắt trở nên sắc bén như muốn giết người.

Không ngờ được là Đường Chá lại đem tiểu hồ ly ăn sạch, hắn thật hối hận ngày đó không thể ngăn cản Đường Chá đưa tiểu hồ ly đi. Nếu không thì tiểu hồ ly làm sao có thể trở thành thức ăn ngon trong miệng Đường Chá được? Cô ấy phải là của Bắc Dã Thương hắn! Từ ngày cô bước lên xe của hắn, cô đã trở thành nữ nhân của hắn!.

Bắc Dã Thương tức giận xé nát tờ báo.

Kể từ sau khi Khả Nhi bỏ đi, Đường Chá nhốt mình trong thư phòng, ngay cả bữa chiều cũng không ăn, giống như người gỗ ngồi ngơ ngẩn trên ghế, trong mũi anh vẫn thoang thoảng mùi hoa son chi, anh giờ tay muốn bắt, nhưng mùi hương lại bay xa, tìm khắp nơi cũng không thấy.

Trong đầu anh không ngừng hiện lên gương mặt Khả Nhi giống Tần Phong như đúc. Nụ cười của Phong, nước mắt của cô dường như ở ngay trước mặt, níu chặt tâm hồn anh. Gương mặt xinh đẹp của Khả Nhi lại hiện ra. Sự xuất hiện của cô xóa tan hình bóng Phong.

"Chá thúc thúc là người xấu, Khả Nhi không thèm quan tâm đến người nữa", giọng nói đau đớn của Khả Nhi khiến Đường Chá hoảng hốt mồ hôi đầu mắt đang nhắm chặt, giật mình gọi to tên Khả Nhi rồi tỉnh lại, chỉ thấy bầu không khí vắng lặng.

Anh cô độc đứng dậy, trở về phòng ngủ, nhìn thấy chiếc giường quen thuộc, trong óc lại hiện hình ảnh lúc ban ngày.

Anh vô lực nằm xuống mép giường, cầm chiếc gối lên, mùi hoa son chi nồng đậm còn vương vấn quanh chóp mũi anh.

Anh say mê hít hà, như muốn hút toàn bộ mùi hoa son chi thấm vào tận tim gan mà vẫn thấy chưa đủ.

Chiếc giường vẫn tản ra mùi hoa son chi như cũ, nhưng người đã rời đi.

Gắt gao ôm chặt chiếc gối, Đường Chá cau mày, bắt an đi vào giấc ngủ.

Tại phòng ngủ tràn ngập màu đen, Bắc Dã Thương cắn chặt đôi môi mỏng, trên môi hắn đã rướm máu. Trong mắt hắn tràn ngập hồi ức đau khổ.

Trên biển hoa, một chàng trai ngây ngô tự mình làm một chiếc vòng hoa đặt lên đầu một tiểu cô nương xinh đẹp.

"Cách Nhi, em thật xinh", chàng trai sùng nịnh bóp bóp hai má cô gái nhỏ.

Cô gái nhỏ ôm cổ chàng trai, thân thể nhỏ bé xinh đẹp bám dính vào chàng trai: "Thương ca ca, lớn lên Cách Nhi làm cô dâu của anh được không?".

"Làm cô dâu của Thương ca ca? Chỉ sợ lúc Cách Nhi lớn lên sẽ chê Thương ca ca già rồi!", chàng trai cười nhẹ xoa xoa đầu cô gái.

"Chấn chấn là không! Thương ca ca trong lòng Cách Nhi là tốt nhất, không ai bằng", Cách Nhi thân thiết hôn lên má chàng trai.

Chàng trai kích động ôm cô gái vào lòng, cười vui vẻ nói: "Tiểu Cách Nhi, em phải nhanh nhanh lớn lên, Thương ca ca thật nóng lòng muốn làm chú rể của em".

"Một lời đã định!", Cách Nhi ngoắc tay chàng trai, khẽ cười nói: "Thương ca ca vĩnh viễn không được quên Cách Nhi nha...."

"Một lời đã định!", chàng trai cảm động nói, "Tiểu Cách Nhi, ngày đó khi đón em về từ tay chú Tề, anh đã thề sẽ chăm sóc em thật tốt".

"Em sẽ mau mau lớn lên để trở thành cô dâu của Thương ca ca", Cách Nhi dịu dàng cười nói ngọt ngào.

Vài năm sau, Cách Nhi mười lăm tuổi đã trở thành thiếu nữ duyên dáng, hấp dẫn ánh mắt của Bắc Dã Thương.

Ánh mắt anh lúc nào cũng nhìn về phía Cách Nhi, nguyện không khi nào buông ra.

Nhìn đôi bàn tay đẫm máu của hắn, Cách Nhi kinh ngạc hỏi: "Thương ca ca, sao anh lại giết người?"

"Dám có ý định đánh Cách Nhi, bọn chúng đáng chết". Bắc Dã Thương lúc này đã trưởng thành, cười lạnh nói, hoàn toàn không để ý đến việc giết người.

"Không, anh không phải Thương ca ca của tôi, Thương ca ca của tôi không tàn nhẫn như vậy", nhìn cảnh máu đổ, trong lòng Cách Nhi rất đau.

Bắc Dã Thương nắm lấy bả vai Cách Nhi, không cam tâm giảm nhẹ: "Cách Nhi, em là của anh! Anh không để người khác cướp em đi được!".

"Anh là đồ ma quỷ!", Cách Nhi lạnh lùng nói, gương mặt cô non nớt như xinh đẹp như búp bê mà trong lòng vô cùng cứng rắn, lạnh lùng.

"Là ma quỷ cũng được, là satan cũng được, Bắc Dã Thương ta nhìn trộm cái gì nhất định sẽ không buông tay", Bắc Dã Thương nói.

"Thương ca ca, anh thật tàn nhẫn! Anh ta là bạn của Cách Nhi, anh giết anh ấy, em sẽ hận anh cả đời!", Cách Nhi thê lương rít lên.

"Cách Nhi!", Bắc Dã Thương giật mình tỉnh trong cơn ác mộng.

Ánh mắt hần ánh lên tia bi thống.

"Em vĩnh viễn không được phản bội anh, vĩnh viễn không được vứt bỏ anh!", hần hung hăng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Lý Tư Đặc vừa cười vừa đặt Lâm Khả Nhi xuống giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang say men rượu, hần không nhịn được khẽ lắc đầu cười: "Thật đúng là một đứa trẻ, ngay cả uống cocktail cũng say đến thế này".

Hần đứng dậy muốn rời đi, nhưng đột nhiên Lâm Khả Nhi đang say kéo tay hần ngã xuống, khiến cho đôi môi hần đè lên đôi môi hồng xinh đẹp của cô.

Lý Tư Đặc bị bất ngờ ngã xuống người Khả Nhi, đôi môi mọng nước tràn ngập mùi hoa son chi của cô dán lên môi hần.

Hần kinh ngạc trợn trừng mắt, tim hần đập mạnh và loạn nhịp như bị u mê.

"Chá thúc thúc", Lâm Khả Nhi đột nhiên tăng thêm lực ở cánh tay, gắt gao ôm chặt đầu Lý Tư Đặc trong khuỷu tay khiến cho môi hần càng dán chặt vào cô.

Đôi lông mi hình cánh quạt của Lý Tư Đặc run rẩy, đôi mắt màu lam tuyệt đẹp của hần chớp chớp lia lịa.

Hiện trường chỉ nghe thấy tiếng tim của hần đang mạnh mẽ đập loạn nhịp.

Đột nhiên phát hiện ra vẻ quyến rũ của "phí phí cái", nhất là đôi môi đỏ búng nhỏ nhắn kia, khóe môi hần tràn ngập mùi hoa son chi khiến cho hần bắt đầu mê

mẩn.

Hít sâu một hơi, lập tức mùi hoa son chi kia tràn ngập tận tim gian, thật thơm, thật ngọt, giống như mùi vị ở cánh môi cô làm cho hần say mê.

Cuối cùng không có cách nào cầm lòng được, Lý Tư Đặc ôm Khả Nhi vào lòng, mạnh mẽ cắn nuốt đôi môi hồng đang quyến rũ hần. Hương vị ngọt ngào y như hần tưởng tượng, thật mát hôn khiến hần không thể buông ra.

Lưỡi hần thử dò xét mở hàm răng Khả Nhi ra, dẫn dắt cái lưỡi mềm mại của cô cùng hần dây dưa.

"Chá thúc thúc, Khả Nhi thật yêu người", Lâm Khả Nhi đang say men rượu cau mày ní non trên môi Lý Tư Đặc.

Chá thúc thúc?

Hần là ai?

Trên mặt Lý Tư Đặc hiện lên nét âm thầm, hần khẽ cắn môi gỡ cánh tay Lâm Khả Nhi đang vòng trên cổ mình xuống, vội vàng muốn đứng dậy.

"Hi, vương tử, có mỹ nhân bao ngày yêu thương nhưng nhớ trong lòng mà ngài vẫn ngoan thế? Nếu là ta thì đã sớm như ác hổ bỏ nhào vào dê con rồi, đem tiểu mỹ nhân ăn sạch", một giọng nói trêu tức vang lên ngoài cửa.

Nghe âm thanh chế giễu kia, Lý Tư Đặc đang cố gắng đứng lên lại sợ tới mức ngã sấp xuống người Lâm Khả Nhi.

Lần này đôi môi hần vì kinh ngạc mà mở lớn, lại vừa vịn bao phủ lên cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi.

Bị hần chạm vào, Lâm Khả Nhi thấy đau khẽ rên lên, hô hấp nóng bỏng của cô phả vào miệng Lý Tư Đặc, làm cho khuôn mặt tuấn tú tựa thiên sứ của hần đỏ ửng.

Lý Tư Đặc xấu hổ ho nhẹ, nếu không nhớ đến John đang đứng ở cửa, hẳn thật sự muốn nhắm nháp cái miệng kiều diễm của Lâm Khả Nhi.

Từ trên người Lâm Khả Nhi bò dậy, Lý Tư Đặc bắt mắt trừng mắt nhìn John: "Anh rể yêu quý của tôi, anh dám ở đây trêu chọc tôi hả, có muốn tôi nói với chị tôi hôm nay anh có bao nhiêu mỹ nữ vây quanh không?"

Vừa nghe xong, John lập tức biến sắc mặt, hẳn vội vàng xua vua tay nói: "Đừng! Vương tử của tôi, ngài cũng biết là từ trước đến giờ tôi chỉ mạnh miệng thôi, chưa từng phản bội chị gái ngài".

Lý Tư Đặc cười gian xảo tiến sát vào John: "Làm sao tôi biết được? Nhưng nếu tôi còn nghe thấy anh trêu chọc tôi một lần nữa thì nhất định tôi sẽ nói cho chị tôi "cái gì đó" về anh".

"Vương tử của tôi, ngài tha cho anh rể này đi Tôi ra ngoài trước, vương tử của tôi, ngài cứ tiếp tục đi", John cười cười khoát tay với Lý Tư Đặc, chạy đi như bỏ trốn.

Lý Tư Đặc đắc ý lắc đầu cười: "Anh John này so với trẻ con còn ngây thơ hơn".

Nhẹ nhàng trở lại ngồi xuống giường, Lý Tư Đặc đắm chiêu nhìn Lâm Khả Nhi, ngón tay thon dài của hắn lưu luyến khẽ vuốt ve bờ môi cô.

"Chá thúc thúc", Lâm Khả Nhi cau mày thì thầm, cô đột nhiên mút lấy ngón tay Lý Tư Đặc làm hắn vội vàng rút ra, hoảng hốt rời đi.

Lâm Khả Nhi mơ mơ màng màng mở to đôi mắt, vô cùng bất an nhìn căn phòng xa lạ.

Lão đảo đi ra ngoài, cuối cùng cô cũng trở lại bữa tiệc, vừa mới đi vào, cô nhìn thấy rất nhiều người đang khiêu vũ.

Lắc lắc cái đầu còn mờ mịt, Lâm Khả Nhi duyên dáng cười với đám khách: "Chào anh, chào chị, mọi người cứ khiêu vũ đi".

Một người hầu đi qua bên người Lâm Khả Nhi, cô lập tức nhắc một ly cocktail trên khay lên, vừa mới đưa lên môi định thưởng thức thì đã bị Lý Tư Đặc ngăn lại.

"Tiểu mỹ nhân, đây là rượu, không phải đồ uống". Lý Tư Đặc đoạt lấy ly rượu trong tay Lâm Khả Nhi khuyên can.

"Không! Tôi đang muốn uống!", Lâm Khả Nhi nheo đôi mắt lơ đãng say kháng nghị.

"Anh nói không được là không được!", Lý Tư Đặc thu hồi về gấu cọt, nghiêm mặt từ chối.

Lâm Khả Nhi bất mãn bỏ nhào vào người Lý Tư Đặc, gờ hai tay ra đoạt lại.

Nhìn thấy động tác của hai người, John vừa đi tới vừa cười nói: "Tiểu mỹ nhân, loại rượu cốc-tai này nhìn tuy giống nước trái cây, nhưng kỳ thực được pha chế từ hơn mười loại rượu mạnh, từ từ mới ngấm vào người. Người bình thường chỉ cần uống một chút là đã say rồi. Em không nên đụng đến là hơn".

Lý Tư Đặc nghe vậy trừng mắt nhìn John: "Sao lại chuẩn bị loại cocktail mạnh như vậy?"

"Tôi làm sao biết được?", John gờ hai tay lên thế, "Tôi thế là chuyện này không liên quan đến tôi, nhưng hình như quan khách lại thích loại cảm giác mạnh như vậy a".

"Đi bảo người pha chế không cần pha loại rượu mạnh như vậy nữa", Lý Tư Đặc lập tức ra lệnh.

John nghe lời đi ra.

Trên sàn nhảy, mọi người đang lắc người khiêu vũ theo điệu nhạc, Lâm Khả Nhi thấy vậy cũng xông vào sàn nhảy.

Tuy có chút men say nhưng không ảnh hưởng đến khả năng khiêu vũ của cô.

Cô tựa như một con chim ém nhỏ, nhẹ nhàng xoay tròn nhảy múa.

Nhiệt tình của cô cuốn hút tất cả mọi người, ai nấy đều phấn khích cùng cô nhảy hết mình.

Lý Tư Đặc thấy thế bèn đến trước mặt cô, nắm tay cô cùng cô khiêu vũ.

Mọi người bị bước nhảy tuyệt đẹp của họ mê hoặc, tất cả đều dừng lại, vỗ tay đệm nhạc cho hai người.

Lâm Khả Nhi dán mặt vào cổ Lý Tư Đặc, mỉm cười ngọt ngào.

Đột nhiên, Lý Tư Đặc ôm lấy thân hình mảnh mai của cô xoay một vòng, trong tiếng cười lạnh lóe như chuông bạc của cô, hân ôm lấy lưng cô ngã ra đằng sau, khuỷu chân xuống, kết thúc điệu nhảy khiến tất cả đều hưng phấn.

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay cho màn biểu diễn đặc sắc của bọn họ.

Lý Tư Đặc kích động đặt một nụ hôn lên đôi môi hồng của Lâm Khả Nhi, nhưng ngay lập tức bị đám phóng viên thu vào trong máy ảnh.

Ngày hôm sau, nụ hôn nồng nhiệt của Lý Tư Đặc và Lâm Khả Nhi trở thành tin nóng, xuất hiện ngập tràn trên các trang nhất.

Đường Chá đang trong phòng làm việc nhìn thấy, vẻ mặt trở nên u ám.

Anh bắt mắt xé nát tờ báo, vô lực ngồi sững sờ trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Ánh mặt trời rạng rỡ bao phủ lên chiếc du thuyền, rất nhiều người mặc đồ tắm tắm nắng trên nằm trên boong tàu tắm nắng, chỉ có Lâm Khả Nhi ăn mặc kín đáo ngồi trên chiếc ghế dựa, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

“Tiểu mỹ nhân, em không có đồ bơi à? Có muốn Lý Tư Đặc ca ca tìm cho em một bộ không?”, Lý Tư Đặc vất vả lắm mới thoát ra khỏi vòng vây của các mỹ nhân, đến ngồi trên chiếc ghế cạnh Lâm Khả Nhi hài hước hỏi.

“Không cần. Đừng làm phiền tôi, anh đi chơi với Phí Phí cái của anh đi”, Lâm Khả Nhi không cần nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt đề nghị của Lý Tư Đặc.

"Tiểu mỹ nhân, ánh nắng hôm nay thật tuyệt nha! Sao em lại có thể lãng phí như thế? Đi nào, đi thay đồ bơi với anh đi", Lý Tư Đặc lấy trong túi ra một bộ bikini du đưa trước mặt Lâm Khả Nhi, cố gắng thu hút sự chú ý của cô.

"Thối Phí Phí, không nghe thấy tôi nói gì sao? Bốn tiểu thư đang khát nước, anh đi rót cho tôi một ly nước trái cây nhanh lên", Lâm Khả Nhi đỏ mặt lên, ngang ngược ra lệnh.

"Thật là phí của trời", Lý Tư Đặc bĩu môi, ra về tiếc nuối nhún vai một cái.

Đột nhiên, hân ghé sát vào tai Lâm Khả Nhi, cười gian hỏi: “Tiểu mỹ nhân, có phải em không tự tin với thân hình mình không, sợ làm trò cười cho người khác à? Không sao đâu, cho dù em như thế nào, Lý Tư Đặc ca ca cũng không cười đâu”.

“Anh dứt đi”, Lâm Khả Nhi dùng lực đẩy Lý Tư Đặc ra, ưỡn bộ ngực đầy đặn lên, kiêu ngạo nói với hân: “Thối Phí Phí, anh mở to đôi mắt ti hí của anh ra mà nhìn đi, trên boong tàu này có cô gái nào có thân hình hoàn hảo như bốn tiểu thư không hả? Hừ!”

“Không nhìn ra”, Lý Tư Đặc cố ý háo hức nhìn mấy cô gái chỉ mặc đồ tắm kia, giao xảo cười với Lâm Khả Nhi: “Anh chỉ thấy các cô ấy ai cũng có thân hình rực lửa. Nếu không, em cũng thay đồ bơi đi anh mới so sánh được”.

Lâm Khả Nhi trợn mắt hung dữ nhìn Lý Tư Đặc một cái, hai tay chống nạnh gầm lên: “Thối Phí Phí, anh muốn chết à? Không nhanh đi lấy nước hoa quả cho tôi!”

“Không mặc thì không mặc, sao em lại dừ dừ như thế?”, Lý Tư Đặc uất ức đứng dậy, ngoan ngoãn đi lấy nước trái cây.

Thấy Lý Tư Đặc đã rời đi, Lâm Khả Nhi theo bản năng đưa tay khép chặt cổ áo, không để cánh xuân bên trong lộ ra.

Nghĩ lại tối hôm qua lúc tắm nhìn thấy dấu vết kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đỏ lên. Từ cổ xuống phía dưới chỗ nào cũng dày đặc dấu hôn.

Vừa nghĩ đến cả đêm hôm đó triền miên, mặt Lâm Khả Nhi liền đỏ rực. Chá thúc thúc hôm đó thật quá mạnh mẽ, khiến cho làn da cô xanh tím lại, cả người đều lưu lại dấu vết hoan ái.

Nếu bị người khác nhìn thấy, thì khéo cô phải đào hố mà chui xuống ấy.

Sáng nay sợ bị người khác phát hiện, cô mới ăn mặc kín đáo thế này, ai ngờ thối Phí Phí lại bắt cô “vạch áo cho người xem lưng”, cứ đòi cô mặc đồ bơi, không phải là nói cho mọi người biết cô đã làm chuyện tốt gì sao?

Làm gì có chuyện cô ngốc như vậy chứ?

Thối Phí Phí đáng chết, nếu còn dám trêu chọc cô, cô sẽ đá hấn xuống biển.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một màn khiến cô cười nôn ruột, tưởng tượng bộ dáng cầu xin thê thảm của Lý Tư Đặc lúc bị chìm xuống biển, cô bèn xấu xa cười trộm.

“Tiểu mỹ nhân, em đang nghĩ gì mà cao hứng thế?”, giọng nói của John đột nhiên vang lên bên tai, kéo cô về thực tại.

“Em đang nghĩ đến cảnh Phí Phí bị rơi xuống nước”, Lâm Khả Nhi che miệng cười trộm.

“Phí Phí rơi xuống nước?”, John khó hiểu nhìn Lâm Khả Nhi.

“John ca ca, đáng người anh thật đẹp!”, Lâm Khả Nhi không muốn nói tiếp chuyện này liền lảng sang chuyện khác, khen đáng người chỉ mặc mỗi quần bơi của John.

“Thế à?”, John còn chưa kịp đắc ý đã bị Lý Tư Đặc cắt đứt.

“Hấn so với con gà con cũng không khỏe hơn mà em gọi là đẹp á? Tiểu mỹ nhân, thị lực em nhất định là có vấn đề, anh đẹp trai như thế này không khen, lại đi khen cây sậy kia”, Lý Tư Đặc bắt mẫn cắt ngang, hấn trình diễn một tư thế phóng khoáng, lộ ra thân hình hoàn mỹ trước mặt hai người.

Thân thể hấn mặc dù hơi gầy nhưng thật rắn chắc, vô cùng kiên mỹ. Đôi chân trần dưới ánh mặt trời trắng tấp rần ròi.

Người đàn ông mê người như vậy, lại có tước vị vương tử, thật khó trách có cả một đoàn phụ nữ thích vây quanh hấn.

Nhưng Lâm Khả Nhi mặc dù nghĩ vậy nhưng không nói ra miệng. Cô cố ý ngó đồng ngó tây, xấu xa cười chế nhạo: “Trai đẹp? Ở đâu thế? Ở đâu thế? John ca ca, sao em không nhìn thấy? Em chỉ thấy có một con công Phí Phí đang ở bên cạnh kêu loạn lên thôi”.

“Lâm Khả Nhi!”, Lý Tư Đặc nghiêng răng nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi, đôi mắt lam nheo lại, tà mị nói, “Em lại dám gọi anh là Phí Phí, em dám vi phạm thỏa thuận của chúng ta”.

“Ai da! Không phải! Lý Tư Đặc ca ca thân mến, tại Khả Nhi vừa mới tháo bỏ kính sát trùng mới không nhìn rõ, bây giờ mới phát hiện ra Lý Tư Đặc ca ca rất đẹp trai, quả thật là thần Apollon tái thế. Khả Nhi thật ngưỡng mộ anh nha”, Lâm Khả Nhi lập tức ngọt ngào nịnh Lý Tư Đặc.

Thật vất vả mới lừa được lời cam kết của Lý Tư Đặc, sao cô có thể khiến nó biến mất chứ.

Lý Tư Đặc kiêu ngạo hất hất mái tóc vàng, đắc ý chớp chớp đôi mắt màu lam nói: “Thế mới đúng chứ. Của em đây, nước trái cây mới chế biến, là anh tự mình pha cho em đây”.

“Thật không? Hôm nay em vinh hạnh thế, lại được một vương tử ca ca tôn quý phục vụ”, Lâm Khả Nhi khoa trương cười nói.

Mím cười nhận lấy ly nước trái cây, Lâm Khả Nhi vẫy vẫy tay nói với Lý Tư Đặc: “Em không sao rồi, Lý Tư Đặc ca ca đi chơi với Phí Phí cái của anh đi”.

Lời nói của Lâm Khả Nhi làm cho John ôm bụng cười lăn lộn.

Giọng cười của John khiến Lý Tư Đặc xấu hổ, hấn tức giận trừng mắt nhìn Lâm Khả Nhi: “Cô bé ăn cháo đá bát này? Lương tâm em chạy đi đâu mất rồi?”.

“Lương tâm á? Hình như là để ở nhà, lúc ra cửa quên mang theo rồi”, Lâm Khả Nhi ngây thơ cười khúc khích. Cô thoải mái cầm ống hút uống ly nước trái cây ngọt ngào, không thèm quan tâm đến Lý Tư Đặc nữa.

“Ai da! Tôi không chịu nổi, bụng đau đến chết mất”, John cười đến té lăn xuống đất, chỉ chỉ Lâm Khả Nhi nói, “Tiểu mỹ nhân, sao em lại đáng yêu đến thế?”.

Lâm Khả Nhi kiêu ngạo ngẩng đầu lên nói: “Bây giờ John ca ca mới biết sao?”

Lâm Khả Nhi nở nụ cười rạng rỡ trên gương mặt nhỏ nhắn khá ái, thấy cô đáng yêu dí dỏm như vậy, Lý Tư Đặc thoáng chốc mất hồn.

“Cô bé tinh nghịch!”, Lý Tư Đặc lấy ngón tay gõ gõ vào đầu Lâm Khả Nhi khiến cô oa oa kêu lên.

“Thối Phí Phí, anh muốn hại tôi mất trí lần nữa à? Nếu bị như vậy nữa, tôi sẽ ăn bám anh cả đời!”, Lâm Khả Nhi tức phồng má lên uy hiếp nói.

“Ăn bám anh cả đời?”, Lý Tư Đặc tà mị cười lớn.

Chương 47

“Ăn bám anh cả đời?” Lý Tư Đặc tà mị cười rộ lên.

Hắn thông thả đi từng bước, từng bước một đến gần Lâm Khả Nhi, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười xấu xa. Lý Tư Đặc đem khuôn mặt tuần tú áp sát vào mặt Lâm Khả Nhi cười tà: “Tiểu mỹ nhân, thật là một sáng kiến tốt. Em đã nói như thế thì anh sẽ dùng sức gõ thêm hai cái khiến cho miệng đẹp trở thành hiện thực, để cho em bám lấy anh cả đời”.

Lý Tư Đặc nói xong còn đưa hai cánh tay giơ về phía Lâm Khả Nhi.

“Còn lâu nhé!”, Lâm Khả Nhi nói xong bèn nhanh chân bỏ chạy.

Lý Tư Đặc cười ha ha đuổi theo phía sau cô, vừa đuổi vừa kêu: “Tiểu mỹ nhân, đừng chạy nữa, anh chủ động muốn em bám lấy anh nha”.

Hai người một đuổi, một chạy tạo thành một hình ảnh tuyệt đẹp trên boong tàu khiến mọi người chú ý, thậm chí có người còn vỗ tay cho Lý Tư Đặc: “Vương tử cô lên, cố gắng đem tiểu mỹ nhân hôm nay ăn sạch sành sanh đi”.

“Lý Tư Đặc ta nhất định sẽ không phụ lại sự mong đợi của mọi người”, Lý Tư Đặc nghịch ngợm nháy nháy mắt, dường như ngây thơ giống như một em bé, mà cũng dường như một con sói xám háo sắc.

“Cô bé quàng khăn đỏ, em hãy ngoan ngoãn đi theo Vương tử đi. Kiếp trước em phải tu luyện bao lâu, kiếp này mới có thể bám lấy vương tử cả đời đây”, một tay đưa xe mặt quen quen lơ lửng lơ lơ trong tay hướng về phía Lâm Khả Nhi, cười rộ nhạo báng cô.

“Nếu anh ngưỡng mộ thì sao không đi theo hử?”, Lâm Khả Nhi lạnh lùng nói xong bèn xoay người lại, dí dỏm làm mặt quỷ trêu Lý Tư Đặc: “Thối Phí Phí, tôi không làm Phí Phí cái của anh đâu, anh mau đi tìm người khác đi”.

“Lâm Khả Nhi, Phí Phí cái này em không muốn cũng phải làm, anh nhất định phải là em mới được”, Lý Tư Đặc cười gian xảo, giơ hai cánh tay ra, biểu diễn tư thế “hồ vô mồi” xông về phía Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi lập tức biến sắc mặt, xoay người bỏ chạy, nhưng ngay lập tức bị Lý Tư Đặc từ phía sau ôm lấy: “Cô bé tinh nghịch, còn dám gọi anh là Phí Phí sao?”

“Em đâu có?”, Lâm Khả Nhi cố làm ra vẻ uất ức nhún nhún vai, không thừa nhận, thậm chí cái miệng nhỏ nhắn còn run run, chớp chớp đôi mắt ngăn nước, cúi đầu tỏ vẻ đáng thương.

“Không có? Thế không biết là vừa rồi con cái Phí Phí nào nói ra a. Tiểu mỹ nhân, em có muốn anh nhắc lại không?”, Lý Tư Đặc nâng cằm Lâm Khả Nhi lên, đôi mắt nheo lại uy hiếp cô.

“Không, không cần. Lời này em chưa từng nói a, Vương tử thân mến, rốt cuộc không biết là ai nói a? Anh nói cho em là được rồi”, Lâm Khả Nhi ngây thơ cười khúc khích.

Lý Tư Đặc cười lạnh hai tiếng, ghé sát miệng vào tai Lâm Khả Nhi nói: “Không được ngại biện. Hôm nay anh quyết định vị trí Phí Phí cái phải là của em Lâm Khả Nhi, em chỉ có cách chờ làm Phí Phí cái của anh thôi”.

“Anh thừa nhận mình là Phí Phí đực, nhưng tôi không muốn là Phí Phí cái đâu. Tôi chỉ muốn làm người phụ nữ của Chá thúc thúc thôi”. Lâm Khả Nhi dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, bất mãn kháng nghị.

Mặc dù Chá thúc thúc đã khiến cô đau lòng, nhưng cô sẽ không dễ dàng từ bỏ giấc mơ từ thuở bé.

Lý Tư Đặc tà mị dính vào bên tai Lâm Khả Nhi: “Phí Phí cái, em hãy cam chịu số phận đi, cả đời này em chỉ có thể cùng anh thành một đôi mà thôi”.

“Tôi không phải là Phí Phí cái tôi là tiểu thiên sứ người gặp người thích a”, Lâm Khả Nhi khẽ cười phản bác lại. Hơi thở nóng bỏng của hắn trực tiếp phả lên cổ cô khiến cô cảm thấy nhột nhột.

Không được! Cô không thể để Lý Tư Đặc khống chế tâm tình mình được. Nếu tiếp tục như vậy nữa, không biết cơ thể cô có phản bội lại lý trí của cô hay không.

Cô đột nhiên giơ chân lên hung hăng đạp về phía sau, lập tức đạp trúng chân hắn, chỉ nghe một tiếng hét giống heo bị chọc tiết kêu gào vang lên phía sau lưng.

“Lâm Khả Nhi, em thật tàn nhẫn, dám mưu sát chồng à?”, Lý Tư Đặc buông tay đang ôm chặt Lâm Khả Nhi ra, xoa xoa mũi chân, tức giận nói.

“Anh không phải là chồng tôi. Chồng tôi chỉ có thể là Chá thúc thúc thôi, nhớ lấy, vương tử thân mến của tôi, anh mau đi tìm Phí Phí cái của anh đi”, Lâm Khả Nhi quay người lại, nhìn gương mặt thống khổ của Lý Tư Đặc làm mặt quỷ nói.

“Lâm Khả Nhi!”, Lý Tư Đặc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi, đáng vẻ hung tợn giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Lâm Khả Nhi vội vàng né tránh.

Trong lúc hai người đang đùa giỡn thì ở phía xa xa có một chiếc du thuyền đi tới. Chiếc du thuyền này so với du thuyền của Lý Tư Đặc còn xa hoa hơn. Đột nhiên, chiếc du thuyền kia lao tới phía trước, chắn ngang đường chiếc du thuyền của họ.

Lý Tư Đặc dừng bước, nghi ngờ nhìn chiếc du thuyền đối diện, thấy trên boong thuyền có một người đàn ông nét mặt nghiêm trang, hai tay đút trong túi quần, lạnh lùng nhìn Lâm Khả Nhi.

Lý Tư Đặc nghi ngờ nhìn hai người, hần thấy Lâm Khả Nhi bĩu môi, vẻ mặt giận giữ nhìn đối phương.

Khi hai chiếc du thuyền chạm nhau, người đàn ông kia nhẹ nhàng nhảy một cái, đáp xuống chiếc du thuyền của bọn họ, Lâm Khả Nhi bắt mắt chất vấn: “Đường Chá, anh đến đây làm gì?”.

Đường Chá tức giận nhìn Lý Tư Đặc, chỉ vào hắn nói: “Hai ngày nay ngươi ở cùng với hắn?”

Lâm Khả Nhi ngẩng mặt lên, kéo tay Lý Tư Đặc, kiêu kỳ nói: “Dĩ nhiên, chẳng lẽ không được sao?”

“Ngươi mới rời ta đi có một ngày đã cùng với hắn tạo scandal”, Đường Chá tức giận tiến lên, tách Lâm Khả Nhi ra khỏi Lý Tư Đặc, kéo tay cô: “Đi về nhà với ta”.

“Tôi không về!”, Lâm Khả Nhi bám lấy tay Lý Tư Đặc vùng vẫy, nói gì cũng không để cho Đường Chá dẫn cô về.

Đường Chá không vui tiến lên muốn đẩy tách tay hai người ra, lại bị Lý Tư Đặc nắm lấy.

“Đường tiên sinh, có chuyện gì thì từ từ nói, sao vừa mới tới đã đòi bắt người?”, Lý Tư Đặc nhướn mày, neho neho đôi mắt tà mị hỏi.

“Đây là chuyện riêng của tôi và Lâm Khả Nhi, không cần người ngoài xen vào”, Đường Chá bắt mắt nhìn Lý Tư Đặc.

“Người ngoài? Tôi nghĩ anh mới là người ngoài chứ? Tôi vừa cùng tiểu mỹ nhân nhân này đính ước cả đời, tôi chính là chồng yêu của cô ấy”, Lý Tư Đặc đắc ý liếc xéo Đường Chá.

Không đợi Đường Chá có phản ứng, Lâm Khả Nhi đã nóng nảy dí ngón tay vào ngực Lý Tư Đặc, bắt mắt chất vấn: “Phí Phi, đừng có mà tưởng tượng! Tôi đồng ý cưới anh khi nào hả?”

Lý Tư Đặc bắt được ngón tay của Lâm Khả Nhi, đặt lên môi hôn, chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp nói: “Không phải vào năm phút trước sao? Thế nào, tiểu mỹ nhân, em lại mất trí nhớ à? Nhưng không sao, em đừng sợ, đã có anh nuôi em rồi”.

“Có quý mới để cho anh nuôi”, Lâm Khả Nhi dùng sức rút tay về, tức giận rời khỏi Lý Tư Đặc.

Nhưng cô đi chưa được hai bước đã bị Đường Chá chặn ngang ôm vào lòng.

“Buông cô ấy ra!”, Lý Tư Đặc căng thẳng ra lệnh.

“Rất xin lỗi, tôi không thể làm theo ý ông. Vương tử điện hạ tôn kính, đừng xen vào chuyện của hai chúng tôi nữa. Tôi mới là người đàn ông của cô ấy”, Đường Chá lạnh lùng ném lại mấy lời rồi ôm Lâm Khả Nhi nhảy về du thuyền của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

“Bởi vì tôi mới là người đàn ông của Khả Nhi” đã chặn đứng bước chân của Lý Tư Đặc, hần mắt mắt nhìn Lâm Khả Nhi bị Đường Chá cướp đi. Khả Nhi đã từng nói cô ấy phải là vợ của Đường Chá, người kia chính là Đường Chá đó chẳng?

Đường Chá không để ý đến ai, đem Lâm Khả Nhi bắt về du thuyền của mình, hoàn toàn không để ý đến sự chống cự của cô.

“Thả người ta xuống!” Lâm Khả Nhi không ngừng giãy dụa, trong thoáng chốc cô hận đến mức muốn dùng kim châm đâm bất tỉnh Đường Chá, nhưng cô không làm được.

Anh là Chá thúc thúc của cô nha, không phải là người đàn ông nào khác.

Trong lòng cô còn hận ngày đó anh tát cô một cái, nếu đã không cần cô, sao anh dám lấy thân phận là người đàn ông của cô đoạt lại cô?

Chỉ là vì sĩ diện hão thôi sao!

Cô cũng không muốn làm một bình hoa di động a!

Đường Chá vòng tay ôm chặt Lâm Khả Nhi, đánh một phát vào mông cô” “Ngoan ngoan chút đi! Nếu không thúc thúc sẽ trừng phạt con ngay trước mặt Lý Tư Đặc!”

“Không được! Như vậy thật mất mặt! Chá thúc thúc xấu xa, sao người có thể đối xử với người ta như vậy! Người ta không còn mặt mũi nhìn người khác nữa!”, Lâm Khả Nhi nằm trên vai Đường Chá bất mãn kháng nghị.

“Ai cho phép con đối trá như vậy? Dám cùng vương tử chơi trò chơi hôn mê! Con mới có mấy tuổi hả? Sao dám làm loạn lên như vậy!” Đường Chá đá vào khoang thuyền, đem Lâm Khả Nhi ném xuống giường, có chút tức giận gầm nhẹ lên. Anh cũng không phát hiện trong giọng nói của mình toàn mùi dấm chua.

Lâm Khả Nhi nghe thấy giọng Đường Chá không còn trầm ổn, cô chống nạnh cười mỉa hoặc: “Người cũng không phải là cha người ta, sao lại quản quản người ta? Người ta yêu ai hôn ai là quyền của người ta, không liên quan đến người”.

“Thúc thúc là người đàn ông của con, lý do này đã đủ hay chưa?”, Đường Chá rút cuộc mất tinh tảo quát lên.

Lời của anh khiến Lâm Khả Nhi đắc ý cười rộ lên, cô chớp chớp đôi mắt linh hoạt, vui vẻ hỏi: “Người là người đàn ông của người ta? Ai phong vậy?”

“Từ sau khi con cho ta dùng thuốc, ta bị con tính kế cùng con thiên miên cả một đêm thì ta đã là người đàn ông của con rồi, chẳng lẽ con muốn phủ nhận sao?”, Đường Chá không cam lòng nhìn Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, cổ tỉnh làm ra vẻ bưng tỉnh, hiểu ra nói: “Như vậy á? Vậy thì người ta đi tìm Lý Tư Đặc với Bắc Dã Thương, bỏ thuốc cho bọn họ. Cũng không biết công phu của họ so với Chá thúc thúc rút cuộc ai mạnh hơn ai đây nha? Lâm Khả Nhi phải lựa chọn kỹ người đàn ông của mình mới được. Ai da, bây giờ phiền não chuyện này làm gì chứ? Cứ làm xong thì mới quyết định được”.

Lâm Khả Nhi nói xong liền nhảy xuống giường lớn, ra về muốn đi tìm mấy nam nhân cô vừa nói.

Không thèm liếc nhìn vẻ mặt giận dữ của Đường Chá, Lâm Khả Nhi cười thầm đi về phía trước, trong lòng lặng lẽ đếm: “Một, hai...”.

Còn chưa đếm đến ba, cô đã nghe Đường Chá nói từ phía sau lưng: “Chúng ta đã đi cách xa du thuyền của Lý Tư Đặc vương tử rồi, mà Bắc Dã Thương lại còn cách xa đây mấy trăm cây số, sao con có thể tìm được bọn chúng chứ?”

Lâm Khả Nhi quay đầu lại, neho neho đôi mắt mê hoặc quyến rũ nói: “Chá thúc thúc nghĩ người ta không biết bơi sao? Không đến một giờ người ta đã có thể bơi đến chỗ của vương tử ca ca rồi”.

Nói xong, cô dang hai tay chạy ra khỏi khoang thuyền.

“Không được đi!”, trong chớp mắt khi Khả Nhi định nhảy ra khỏi thuyền anh đã ôm cô vào trong lòng.

Ôm Lâm Khả Nhi thật chặt, Đường Chá ném cô trở về giường trong khoang thuyền: “Khả Nhi, con đừng có mơ chạy ra ngoài tìm nam nhân”.

“Người ta muốn đi! Không khiến người xen vào!”, Lâm Khả Nhi phồng má lên, bất mãn nói.

Xem ra bộ dạng của Chá thúc thúc thật giống một người chồng ghen tuông a!

Chương 48.2:

Bỗng chuông điện thoại di động không ngừng vang lên, mắt Đường Chá lóe lên, anh không để ý đến tiếng chuông điện thoại, mà từng bước, từng bước tiến tới gần Lâm Khả Nhi.

“Tiểu quý cứng đầu cứng cổ!”, Đường Chá đột nhiên nhào tới Lâm Khả Nhi, đè cô xuống dưới thân. Trong con ngươi anh lóe lên tia tức giận, bắn về phía Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi đột nhiên bị đung ngã sợ hết hồn, thiếu chút nữa hét lên chói tai.

“Chá thúc thúc, người muốn làm gì?”, Lâm Khả Nhi bất an hỏi, biểu tình của Chá thúc thúc khiến cô sợ hãi, không phải anh lại muốn đánh cô chứ? Nghĩ tới cái tát hôm đó, tức giận trong lòng cô lại trào lên.

“Trừng phạt con!”, Đường Chá nói xong bèn tháo cà vạt ra, quấn chặt quanh cổ tay Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi bị trói chặt, bất mãn rống lên: “Chá thúc thúc xấu xa, Chá thúc thúc hư, người không phải người đàn ông tốt của Khả Nhi! Khả Nhi không cần người!”.

Chá thúc thúc sao có thể như vậy? Anh không còn hiểu cô, dịu dàng săn sóc cô giống như lúc trước nữa, bây giờ anh biến thành một người cô từng biết. Anh hiện giờ giống như một con hổ ngủ đông mới tỉnh, cô càng ngày càng không hiểu.

Trên người anh thậm chí phả ra hơi thở nguy hiểm khiến cho cô khôn cách nào nắm giữ anh được.

Sau khi trói Lâm Khả Nhi thật chặt, Đường Chá mới lạnh lùng đứng dậy, hoàn toàn không để ý đến cô đang kêu gào, lấy di động ra, nhận cuộc gọi cứ réo lên dai hàng thế kỷ kia.

“Được, tốt lắm, tất cả cứ theo kế hoạch mà làm, chặt đứt mọi đường rút lui của hắn, ừ, được, cứ như vậy đi”. Nét mặt Đường Chá lúc nghe điện thoại lạnh lùng lạ thường, tựa như một đại tướng âm hiểm đang chỉ huy một chiến dịch quan trọng một sống một chết vậy.

Nghe điện thoại xong, Đường Chá quay đầu lại nhìn Lâm Khả Nhi một cái rồi mới xoay người bước ra cửa khoang thuyền.

“Này! Đường Chá, người thả người ta ra! Có nghe thấy không?”, Lâm Khả Nhi tức giận tới mức gọi thẳng tên tuổi của anh, bất mãn gào to, nhưng Đường Chá ngay cả một bước chân cũng không dừng.

“Tên đàn ông thôi! Tên đàn ông hư! Từ nay về sau Khả Nhi không bao giờ yêu người nữa!” Lâm Khả Nhi vô cùng tức giận hướng về phía bóng lưng của Đường Chá quát to.

Đường Chá nghe hai câu sau hơi dừng lại một chút.

“Ngoan ngoãn ngủ một giấc đi!”, buông lại mấy chữ này, Đường Chá nhấc chân rời đi.

Ngoan ngoãn ngủ một giấc? Chá thúc thúc dám trói cô như vậy còn muốn cô ngoan ngoãn ngủ một giấc, quả thực rất đáng ghê tởm.

Cô còn lâu mới để anh được đắc ý.

Nhìn chiếc cà vạt trong tay, Lâm Khả Nhi muốn cởi trói ra, nhưng thủ pháp của Chá thúc thúc thật đặc biệt, hại cô làm thế nào cũng không cởi ra được.

Bất đắc dĩ nhảy xuống đất, muốn tìm cái gì sắc nhọn một chút trong khoang thuyền, nhưng cô nhanh chóng nhận ra trong khoang thuyền này, ngoại trừ chiếc giường lớn mềm mại thì chỉ có một chiếc tủ đầu giường, mà chiếc tủ đó lại hình tròn, quả thật muốn tuyệt đường sống của cô mà!.

Lâm Khả Nhi vô lực nằm lại trên giường, đầu môi nhìn lên trần nhà.

“Ghê tởm! Ghê tởm! Thật quá ghê tởm!”, Lâm Khả Nhi bất mãn gào to.

Đang lúc Lâm Khả Nhi giận đến mức đỉnh đầu cũng bốc khói thì Đường Chá bùng một chén cháo nóng hổi đi vào.

“Khả Nhi, ăn chút cháo trước, lúc đi vội quá nên không kịp mang theo đồ ăn, chờ đến khi về nhà, thúc thúc sẽ bảo Lance nấu cho con một bữa tối thịnh soạn”, Đường Chá thối thối muốn cháo nóng, dịu dàng dụ dỗ Lâm Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

“Không ăn!”, Lâm Khả Nhi tức giận dẫu môi, đưa hai tay giơ lên trước mặt Đường Chá, ngang ngạnh nói: “Mau cởi trói cho người ta!”.

Thấy chiếc cà vạt trên tay Lâm Khả Nhi, mắt Đường Chá lóe lên một tia kỳ dị, mỉm cười hỏi: “Khả Nhi đã chịu nghe thúc thúc dạy dỗ chưa?”

“Còn lâu!”, Lâm Khả Nhi ngồi dậy, bất mãn trừng mắt nhìn Đường Chá.

“Con phải ngoan ngoãn, không được đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa thì Chá thúc thúc sẽ cởi trói cho con”, Đường Chá nheo nheo đôi mắt tuần lẳng, đầy ý cười hỏi.

“Sao người ta lại phải nghe lời người?”, Lâm Khả Nhi hếch mặt lên hỏi.

“Bởi vì con còn chưa trưởng thành, bởi vì bắt đầu từ hôm nay, Chá thúc thúc chính thức là người giám hộ của con”, Đường Chá đắc ý cười.

“Là người giám hộ của người ta? Cha người ta còn sờ sờ đấy, sợ rằng cả đời này người cũng không làm được”, Lâm Khả Nhi kiêu ngạo vênh mặt lên, đắc ý nói.

“Mới sáng hôm nay, Chá thúc thúc đã đòi mảnh đất trị giá mười tỉ đòi lấy quyền giám hộ con với cha con, từ hôm nay trở đi, con sẽ do thúc thúc trông nom”, Đường Chá nhẹ nhàng nói, giống như chuyện này là vô cùng tự nhiên, chẳng có gì đáng nói cả.

“Cái gì? Cha thế mà dám bán rẻ người ta lấy mười tỷ?”, Lâm Khả Nhi bất mãn gào to lên, “Sao cha lại có thể làm vậy?”.

“Mười tỷ còn rẻ? Thế mà thúc thúc cảm thấy đất chết đi được”, Đường Chá bất chợt cười rộ lên, nụ cười của anh rực rỡ giống như đóa hoa mùa hạ, đầy vẻ nam tính quyền rũ.

Lâm Khả Nhi tức giận giơ nắm đấm đầm đẫm vào ngực Đường Chá: “Chá thúc thúc thôi, chỉ có mười tỷ mà người còn kêu đất? Lâm Khả Nhi sao có thể rẻ như vậy? Nếu không người ta bỏ ra mười tỷ mua người là được chứ gì?”.

Đường Chá đặt bát cháo xuống, bắt được hai tay Lâm Khả Nhi, nhẹ nhàng cởi cà vạt ra, cười nhẹ nói: “Thúc thúc là hàng không bán, Khả Nhi, con muốn nô dịch ta sao, sợ rằng phải đến kiếp sau đi!”.

“Cái gì mà kiếp sau? Người ta muốn ngay kiếp này coi!”, Lâm Khả Nhi được cởi trói, lập tức dốc toàn lực đẩy ngã Đường Chá, dùng móng tay nhọn tức giận hướng về phía Đường Chá đang nằm, cố gắng làm đau anh.

Nhưng cào cào cả nửa ngày mới phát hiện da thịt anh quá rắn chắc, chỗ nào cũng là cơ bắp kiên mỹ khiến cho cô cào cũng không đau. Cô bèn dùng thủ đoạn, lấy móng tay đâm vào cái cổ rám nắng của anh.

Đợi đến khi Lâm Khả Nhi phát tiết đủ rồi, Đường Chá mới nắm lấy cánh tay cô, ôm cô vào trong ngực nói: “Được rồi, Tiểu ma nữ, thúc thúc phục con rồi”.

Ngón tay anh nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay bị trói chặt của Lâm Khả Nhi: “Mười tỷ rất rẻ, lần sau Chá thúc thúc sẽ dùng 10, 1 tỷ mua con, có được không?”.

“Người chết đi!”, Lâm Khả Nhi vốn đang bị vẻ dịu dàng của Đường Chá làm cảm động, nghe thấy câu cuối cùng bèn giận đến mức dùng một cước đá thẳng anh xuống giường.

Đường Chá bò dậy, mang theo nụ cười mê hoặc áp sát vào Lâm Khả Nhi một lần nữa: “Thế nào, Khả Nhi, có phải thấy 10,1 tỷ vẫn quá đắt, nếu không chúng ta thỏa thuận, mười tỷ năm ngàn vạn là được rồi”.

“Người ta là vô giá đấy!”, Lâm Khả Nhi sắp bị Đường Chá làm cho tức chết, trong mắt anh, cô chỉ đáng như vậy thôi sao?

“Vô giá? Vậy càng tốt, thúc thúc sẽ không phải tốn tiền nữa”, Đường Chá dịu dàng cười, bóp bóp hai má Lâm Khả Nhi đang phồng lên.

“Người... người... làm người ta tức chết rồi!”, Lâm Khả Nhi tức giận nói.

Cha cô thế mà đòi cô lấy mảnh đất mười tỷ? Sao cha có thể làm như vậy? Chẳng lẽ cô không còn là Lâm Khả Nhi được cha nâng niu trong lòng bàn tay như bảo bối sao? Thật không ngờ cha lại dễ dàng bán cô đi như vậy?

Sao cô chỉ có giá trị bằng một mảnh đất thôi chứ?

Mười mảnh đất cũng không bằng được Lâm Khả Nhi cô a!

Chá thúc thúc cũng đáng giận, chỉ dùng một mảnh đất mà đòi lấy quyền giám hộ cô.

Càng nghĩ càng tức giận, nghĩ đến cha không cần cô, Chá thúc thúc cũng không yêu cô, trong lòng cô bỗng cảm thấy vô cùng đau khổ.

Đột nhiên thấy đau khổ, nước mắt cứ từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Lăn xuống giường, Lâm Khả Nhi vùi mặt vào gối đau khổ rơi lệ: “Cha là người xấu, Chá thúc thúc cũng không phải là người tốt. Hai người không thương Khả Nhi! Khả Nhi thật đáng thương, không ai yêu, không ai muốn Khả Nhi”.

Thấy bộ dáng thương tâm rơi lệ của Lâm Khả Nhi, Đường Chá thu lại nụ cười, nằm úp sấp bên người Lâm Khả Nhi, lấy khăn tay lau nước mắt giúp cô, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng tức giận nữa. Cha con không muốn con thì còn có Chá thúc thúc, Chá thúc thúc sẽ không bỏ rơi con. Từ nay về sau, Chá thúc thúc sẽ yêu con. Con là bảo bối vô giá của thúc thúc, bao nhiêu tiền cũng không mua được!”.

“Như vậy mới đúng!”, Lâm Khả Nhi cuối cùng cũng mỉm cười, cô đoạt lấy chiếc khăn trong tay anh, tự lau nước mắt.

“Chá thúc thúc, đây là tự người nói đó nha, người ta là bảo bối vô giá của người, về sau người không được bắt nạt người ta nữa!”, Lâm Khả Nhi ngang ngược nói, nước mắt trên mặt cô còn chưa khô, gương mặt dơ bẩn, bộ dáng đáng yêu của cô khiến anh khẽ cười.

Anh điểm ngón tay lên chóp mũi thon thon của Khả Nhi, trêu chọc cô: “Chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời, Chá thúc thúc sẽ không khi dễ con!”

“Khả Nhi có lúc nào không nghe lời người đâu? Chá thúc thúc chỉ biết bắt nạt người ta thôi, còn đánh người ta nữa!”. Lâm Khả Nhi nghĩ đến cái tát hôm đó liền tức giận đẩy Đường Chá ra, ngẩng mặt tên, tức giận liếc nhìn anh.

“Ai cho con bỏ thuốc tính kế với thúc thúc?”, Đường Chá ngồi dậy, bưng bát cháo lên, đút cho Lâm Khả Nhi ăn.

Lâm Khả Nhi đột nhiên ghé sát mặt vào Đường Chá, neho đôi mắt linh hoạt lại cười hỏi: “Chẳng lẽ Chá thúc thúc không được vui về sao? Người ta còn nhớ rõ mà!”

“Không được nói nã!”, Đường Chá lúng túng, nhét một miếng cháo vào miệng Lâm Khả Nhi, chặn cô lại không cho cô trêu chọc anh nữa.

Nhìn phản ứng của Đường Chá, Lâm Khả Nhi không khỏi lên cười thầm trong bụng.

Xem ra Chá thúc thúc không phải là hoàn toàn không có phản ứng, không biết chừng anh còn rất để ý đến chuyện hôm đó nữa ấy chứ.

“Vịt chết còn cứng mỏ!”, Lâm Khả Nhi vừa nuốt miếng cháo trong miệng xuống, vừa bắt mồm chế nhạo.

“Về sao không được làm loại chuyện đó nữa nghe không, nếu không Chá thúc thúc sẽ không quan tâm con nữa. Con sẽ trở thành cô nhóc đáng thương không ai yêu cả”. Thấy Lâm Khả Nhi đã ăn hết bát cháo, Đường Chá mới đe dọa cái về đặc ý của Lâm Khả Nhi.

“Không cho bỏ thuốc một lần nữa sao? Nhưng người ta thấy người rất hưởng thụ nha? Chẳng lẽ người không thích?”, Lâm Khả Nhi cười duyên vỗ vỗ lồng ngực Đường Chá, dí dỏm nháy nháy mắt.

“Không thích!”, Đường Chá lạnh lùng đẩy tay Lâm Khả Nhi ra, mặt không đổi sắc nói.

Mặc dù vẻ mặt Đường Chá cứng ngắt, nhưng tim anh đang đập loạn nhịp đã tiết lộ tâm tình của anh, Lâm Khả Nhi nở nụ cười đắc ý nhìn Đường Chá.

Cô bóp chặt gương mặt cứng ngắt của anh, ngây thơ cười nói: “Được rồi, Khả Nhi nghe lời Chá thúc thúc, quyết không tính kế hại người nữa. Nhưng là, nếu như Chá thúc thúc chủ động nhào vào thì không được trách Khả Nhi nha!”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

“Thúc thúc chủ động?”, Đường Chá không khỏi bật cười, cô bé con này quá coi thường sự tự chủ của anh rồi, “Khả Nhi, cho dù con có tu luyện thêm mười năm nữa cũng không có cách nào quyến rũ thúc đâu”.

Lâm Khả Nhi neho neho đôi mắt hạnh, đưa ngón tay trở ra trước mặt anh xua xua” “Chá thúc thúc, ngàn vạn lần đừng nói chắc như vậy, nói không chừng chẳng bao lâu nữa, người mới là người bị người ta cự tuyệt nha”.

Lâm Khả Nhi cười thầm trong lòng, Chá thúc thúc, Khả Nhi chờ người ngày nào đó biến thành sói xám nhào vào Khả Nhi a!.

Vừa nghĩ đến bộ dáng sói xám của Đường Chá, Lâm Khả Nhi không khỏi hưng phấn.

“Kiếp sau cũng không có chuyện này xảy ra đâu”, Đường Chá lạnh lùng thề như đinh đóng cột.

“Tại sao?”, Lâm Khả Nhi cắn môi dưới, uất ức hỏi, “Chẳng lẽ người ta không đủ sức quyến rũ sao? Hay là Chá thúc thúc đột nhiên bị “bất lực” a?”

Nói đến câu cuối, Lâm Khả Nhi dính vào môi Đường Chá, quyến rũ cười xấu xa nhỏ giọng hỏi.

“Bất lực? Lâm Khả Nhi, thúc có “bất lực” hay không con còn không biết sao?”, Đường Chá bắt mồm nhìn chăm chăm vẻ mặt ngây thơ của Khả Nhi.

“Người ta làm sao biết á! Bằng không Khả Nhi bằng lòng hy sinh làm vật thí nghiệm cho người thử cũng được á”, Lâm Khả Nhi đột nhiên kéo áo xuống, mỉm cười mê hoặc Đường Chá.

“Tiểu Ma Nữ, con còn dám làm như vậy một lần nữa thử xem?”, Đường Chá cắn răng đóng từng chiếc, từng chiếc cúc áo trên ngực Khả Nhi lại, cả chiếc cúc áo trên cùng anh cũng đóng chặt khiến cô nghẹt thở.

“Chá thúc thúc, người định bóp cổ chết người ta à?”, Lâm Khả Nhi đỏ mặt, bắt mồm kháng nghị.

Thấy Lâm Khả Nhi mặt đỏ bừng vì bị chiếc áo thít chặt, Đường Chá vội vàng giúp cô cởi chiếc cúc trên cùng ra.

Lâm Khả Nhi thờ hào hển, bất mãn quệt quệt cái miệng xinh xắn nói: “Chá thúc thúc thôi! Nếu người thất cổ người ta thì người đi đâu tìm bà xã đây?”

“Không được nói linh tinh!”, Đường Chá bị lời nói của Lâm Khả Nhi làm giật mình, ho khan mấy tiếng.

Lâm Khả Nhi xấu xa nháy mắt, nũng nịu nói: “Khả Nhi đâu có nói linh tinh? Người ta không phải là vợ tương lai của người sao?”.

“Khả Nhi, còn mấy ngày nữa là đến khai giảng rồi, chúng ta phải nhanh chóng trở về còn chuẩn bị”, Đường Chá lúng túng nói sang chuyện khác, không muốn tiếp tục dây dưa câu chuyện khiến anh rối bời này.

“A! Sắp khai giảng rồi á? Sao lại nhanh như vậy? Người ta còn chưa chơi đã mà”, Lâm Khả Nhi bộ dáng như con gà con thất trận, ủ rũ cúi đầu tựa vào thành giường.

Đường Chá bóp bóp gương mặt nhỏ bé, chế nhạo nói: “Con còn chưa chơi đủ ư? Cũng đã chơi cả kỳ nghỉ hè rồi, cũng phải biết kiềm chế chứ”.

“Không còn cách nào khác”, Lâm Khả Nhi nhăn nhó chiếc mũi dọc dừa, không cam lòng nói, “xem ra chỉ có cách về chuẩn bị đi học thôi”.

Trên đường về, Đường Chá nhàn nhã ngồi trên boong thuyền thả cần câu. Anh đội một chiếc nón cao bồi, mặc bộ quần áo Armani thoải mái, tư thế phóng khoáng, thật khác với phong cách trầm ổn thành thực thường ngày. Nhìn anh như vậy, cô càng nhìn càng mê muội.

“Khả Nhi, có muốn cùng thúc câu cá không?”, Đường Chá nghiêng đầu nhìn Lâm Khả Nhi đang tắm nắng hỏi.

Lâm Khả Nhi dí dóm làm mặt quỷ nói với Đường Chá: “Đó là trò chơi của mấy ông già, người ta không có hứng thú”.

Nghe Lâm Khả Nhi nói, Đường Chá hơi tối mặt lại, thật sự so với cô anh có hơi già hơn thật. Anh lớn hơn cô bé phải đến hai mươi tuổi, khoảng cách này thật không dễ dàng vượt qua.

Thấy sắc mặt Đường Chá, Lâm Khả Nhi lập tức biết mình lỡ lời, cô vội vàng nhảy đến sau lưng anh, ôm chặt cổ anh, nằm trên lưng anh nói: “Chá thúc thúc, người là người đẹp trai nhất thế giới, trong lòng Lâm Khả Nhi không ai hơn được người”.

Đường Chá bật cười bóp mũi cô, cưng chiều nói: “Miệng Khả Nhi được tắm mặt sao? Sao càng ngày càng ngọt vậy?”

“Đây là sự thật nha! Chá thúc thúc anh tuần đẹp trai cùng với người ta thật xứng lứa vừa đôi, bởi vì người ta chính là đệ nhất thiên hạ, vũ trụ vô địch đại mỹ nữ”, Lâm Khả Nhi đắc ý cười duyên. Hơi thở nóng bỏng của cô phả lên cổ Đường Chá, khiến anh một phen ngứa ngáy.

“Mau tránh ra chỗ khác, đừng ở đây quấy rối”, Đường Chá vội vàng đẩy Lâm Khả Nhi ra, đỏ mặt nói.

Lâm Khả Nhi cười hi hi ngồi xuống bên cạnh Đường Chá, nghiêng đầu dựa vào vai anh nói: “Người ta muốn cùng người câu cá”.

“Không phải đây là trò của mấy lão già rảnh rỗi sao?”, Đường Chá ôm chặt Lâm Khả Nhi, nhưn mảy hỏi.

“Chỉ cần ở bên cạnh người thì làm cái gì cũng đều hạnh phúc hết á”, Lâm Khả Nhi lắc lắc mái tóc đuôi ngựa, hạnh phúc nói.

Đường Chá không nói gì, chỉ dùng tay siết chặt cô vào lòng, hai người thân mật tựa sát vào nhau.

Hai người cứ ngồi như vậy đến khi hoàng hôn buông xuống, Lâm Khả Nhi cười vui vẻ tung tăng đi về phía trước, mặc cho gió biển hất mái tóc dài của cô tung bay, ánh trời chiều rực rỡ bao phủ lên hai người.

Đột nhiên chiếc phao chìm xuống, Đường Chá vội vàng kéo cần câu lên.

Lâm Khả Nhi ở bên cạnh hưng phấn hét lên: “Chá thúc thúc, câu được một con cá lớn kìa!”.

Thấy con cá treo ở đầu lưỡi câu, Lâm Khả Nhi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, con cá này ước chừng phải đến sáu bảy cân, đủ cho mười người ăn.

“Con có muốn ăn cá nướng không?”, Đường Chá tóm lấy con cá cười hỏi.

“Cá nướng? Được lắm! Chá thúc thúc biết làm sao?”, đôi mắt linh động của Lâm Khả Nhi mở to, kinh ngạc hỏi.

“Trong phòng bếp có lò nướng”, Đường Chá xách con cá thả vào trong giỏ.

Lâm Khả Nhi ngồi trên ghế nhìn Đường Chá thành thực dùng lò nướng nướng cá cho cô, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng tự hào.

Người đàn ông của cô thật thành thạo, cái gì cũng biết, cái gì cũng giỏi a!

Đường Chá thành thực đem cá rửa sạch, đánh vảy, thái thành từng miếng mỏng, xâu vào thanh tre nhọn rồi đặt lên lò nướng.

Mùi cá nướng thơm lừng tản ra trong không khí bay vào mũi Lâm Khả Nhi.

Thật thơm quá a!

Nhìn Đường Chá bận rộn, Lâm Khả Nhi thấy ngọt ngào vô cùng. Cô đột nhiên từ trên ghế nhảy xuống, chạy về phía Đường Chá, từ phía sau ôm chặt lấy eo anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào bờ lưng rộng rãi của anh, hạnh phúc cười nói: “Chá thúc thúc, nếu chúng ta cả đời này cùng nhau ở trên thuyền thì thật tốt nha! Không ai quấy rầy chúng ta cả”.

Đường Chá cứng đờ người, vẻ mặt anh có chút phân vân: “Khả Nhi, chúng ta không thể ở trên này cả đời, đừng mơ mộng nữa”.

“Chá thúc thúc một tí cũng không chiều người ta”, Lâm Khả Nhi dầm vào lưng anh, bắt mẩn kháng nghị, “đáng ra người phải nói như thế này mới được “Cùng nhau ở trên thuyền cả đời thật tốt quá, lúc nào Chá thúc thúc cũng muốn ở bên cạnh Khả Nhi”, người phải nói như thế Khả Nhi mới cao hứng nha!”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

“Quý con láu lỉnh!”, Đường Chá không nhịn được bật cười.

Anh cầm một xâu cá đã nướng chín đưa cho Lâm Khả Nhi cười nói: “mau ăn đi. Lần đầu tiên trong cuộc đời Chá thúc thúc mới vào bếp đây, con nhất định phải cổ vũ đây”.

“Cái gì? Lần đầu tiên?”, Lâm Khả Nhi kinh ngạc tròn to hai con mắt, không dám tin hỏi.

Đường Chá gạt đầu một cái nói: “Nếu không ăn được con có thể bỏ đi”.

Không để ý đến Lâm Khả Nhi, Đường Chá đem mấy xâu cá đặt vào trong đĩa rồi để lên chiếc bàn nhỏ.

Anh ngồi trên chiếu, cầm cá nướng lên ăn. Thấy vẻ mặt anh không biểu hiện gì cả, Lâm Khả Nhi không biết rốt cuộc món cá nướng này có ăn được hay không. Cô cẩn thận đưa miếng cá lên đặt trước mũi người một cái, ngoại trừ hương vị thơm ngon, cô cũng không thấy có mùi gì lạ bên hế miếng cá rán rộm thơm.

Nuốt miếng cá nướng xuống, vẻ mặt do dự của Lâm Khả Nhi lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười tươi rói lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Cô giơ ngón tay cái lên khen Đường Chá: “Thơm quá a! Không tưởng tượng được Đường Chá lần đầu tiên xuống bếp mà đã có thể nấu ngon như thế này, vậy về sau người cố gắng luyện tập nhiều hơn một chút nhất định sẽ trở thành quý ông trong phòng khách và là đầu bếp trong phòng ăn. Khả Nhi thật có phúc khí nha”.

“Quý ông trong phòng khách, đầu bếp trong phòng ăn”, Đường Chá nghe Lâm Khả Nhi nói không khỏi nhún mày, “Đây không phải là hình ảnh của người phụ nữ sao, Lâm Khả Nhi, con thật đáng đánh đòn?”.

“Chẳng lẽ không phải? Nếu như Chá thúc thúc là “Quý ông trong phòng khách, đầu bếp trong phòng ăn”, nửa đời sau này của Khả Nhi chỉ việc hưởng phúc thôi sao?”, Lâm Khả Nhi đắc ý cười to.

“Bé con, con còn nói thiếu một ý”, Đường Chá đột nhiên tiến đến bên mũi Lâm Khả Nhi, nở nụ cười mê hoặc, “Chá thúc thúc còn có năng lực siêu cường trên giường nữa”.

Khả Nhi đột nhiên nghe Đường Chá trắng trợn nói vậy, lập tức khuôn mặt đỏ hồng lên. Cô chớp chớp đôi mắt to ái muội hỏi: “Chá thúc thúc có muốn để Khả Nhi kiểm tra một cái không?”

“Bé con tinh nghịch!”, Đường Chá một tay nắm lấy tay Khả Nhi áp vào ngực, mạnh mẽ hôn lên cái miệng xinh đẹp nhỏ nhắn.

Anh hôn lâu thật lâu, hương vị vẫn ngọt ngào như trong trí nhớ.

“Chá thúc mau bắt đầu thí nghiệm đi đời”, Lâm Khả Nhi vỗ nhẹ ngực Đường Chá, vụng về cời cúc áo anh ra.

“Con đang nghịch với lửa đây!”, Đường Chá buông Lâm Khả Nhi đã bị hôn đến môi cũng sưng đỏ lên, đẩy cô ra, “Không cho quyền rũ Chá thúc thúc nữa”.

“Khả Nhi thích thúc thúc, chẳng lẽ không được sao?”, Khả Nhi bắt mẩn bấu muôi, u oán nhìn Đường Chá.

“Khả Nhi còn quá nhỏ”, Đường Chá cố gắng kìm nén ham muốn nhào vào cô, tràn đầy yêu thương vuốt vuốt mái tóc bé yêu.

“Vậy lúc nào mới có thể? Ngày mai? Hay tuần sau?”, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm ôm ngang hông Đường Chá hỏi.

“Mười năm nữa”, Đường Chá cười nói.

Mười năm? Như vậy sao được? Mười năm sau thì Lâm Khả Nhi cô đã thành gái ế rồi còn gì. Nói gì thì nói, bây giờ cô chỉ muốn quyến rũ Chá thúc thúc, để anh ngay lập tức đoạt lấy cô!

Thời gian trôi qua thật mau, hai người có cảm giác ở trên thuyền chơi còn chưa đủ thì đã về tới Đường Trạch ở Toronto.

Chưa bước vào tới cửa đã thấy Lance đang kích động đứng chờ ở cửa: “Khả Nhi tiểu thư, cô đã về nhà, cô không ở đây có hai ngày mà ở nhà đã buồn bã vô cùng. Mọi người không nhìn thấy cô lưu lo nghịch ngợm chẳng ai vui vẻ được. Nhất là thiếu gia, hai ngày qua chẳng thấy thiếu gia cười lúc nào cả”.

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt, nhìn về mặt lúng túng của Đường Chá: “Chá thúc thúc, đây là thật sao? Người có phải bắt đầu cảm thấy Khả Nhi quan trọng rồi không?”

Đường Chá hơi đỏ mặt, tròn mắt nhìn Lance, giận dữ nói: “Lắm mồm!”.

Lâm Khả Nhi lắc lắc cánh tay Đường Chá, làm nũng nói: “Chá thúc thúc, người mau nói đi, đừng ngượng!”.

Đường Chá quay mặt đi, không dám nhìn về mặt tươi tắn rạng ngời của cô, khẽ phun ra mấy chữ: “Con rất quan trọng”.

Nói xong liền nhanh chân bước vào nhà.

Lance nhìn Lâm Khả Nhi nháy mắt mấy cái, cười hi hi nói với cô: “Khả Nhi tiểu thư đừng giận, thiếu gia da mặt mỏng, cô không thấy mặt cậu ấy đỏ bừng sao?”

Lâm Khả Nhi đồng ý gật đầu, dí dõm nói: “Cháu hiểu, cháu sẽ tiếp tục cố gắng, nhanh nhanh chóng chóng bắt Chá thúc thúc nói ra ba chữ kia”.

“Khả Nhi tiểu thư cố gắng lên! Tôi sẽ ủng hộ cô mạnh mẽ!”, Lance nắm tay thành quả đầm, giờ lên khích lệ Lâm Khả Nhi.

“Cảm ơn chú!”, Lâm Khả Nhi cười cười gật đầu.

Cô sôi nổi chạy vào trong nhà, đuổi theo Đường Chá đã đi chậm lại, từ từ đợi cô.

“Chá thúc thúc, người đi chậm lại một chút. Khả Nhi đang đói bụng đến mức không đi nổi nữa rồi”, Lâm Khả Nhi làm ra vẻ yếu ớt nói.

“Ăn nhiều cá nướng như vậy mà con còn kêu đói sao?”, Đường Chá nhìn Lâm Khả Nhi không tin nói.

“Cái đó chỉ là bữa phụ thôi, Khả Nhi phải ăn bữa chính mới được”, Lâm Khả Nhi hất hất mái tóc dài, nghịch ngợm nói.

“Thiếu gia, tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong. Tôi sẽ bảo người làm dọn bữa”, Lance lập tức đi vào phòng bếp chuẩn bị.

Ăn xong bữa tối phong phú, Lâm Khả Nhi thỏa mãn vuốt vuốt cái bụng nhỏ căng tròn của mình nói: “Đúng là thật ngon nha! Lúc nào bữa cơm ở nhà cũng ăn ngon nhất!”.

“Nếu đã biết vậy, về sau đừng có bỏ trốn nữa nghe chưa?”, Đường Chá rút giấy ăn ra, lau khóe miệng dính mỡ cho Lâm Khả Nhi.

“Ai cho người đánh người ta?”, Lâm Khả Nhi tức giận ngẩng mặt lên, uất ức nhìn Đường Chá.

Đường Chá nắm lấy tay Lâm Khả Nhi nói với cô: “Chá thúc thúc đảm bảo sẽ không đánh con lần nữa, nhưng con không được trốn nữa. Từ hôm nay trở đi, đây chính là nhà con, Chá thúc thúc vĩnh viễn sẽ ở nhà chờ con”.

“Có thật không? Có thật người sẽ vĩnh viễn ở nhà chờ người ta?”, Lâm Khả Nhi mỉm cười nhìn Đường Chá.

“Thật”, Đường Chá gật đầu một cái.

“Nhưng là người ta không hiểu vị trí của người ta trong lòng người nha, rốt cuộc người ta là con gái, hay là người yêu a?”, Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt linh động hỏi.

“Đều không phải. Con là người thân của Chá thúc thúc”, Đường Chá lúng túng quay mặt đi.

Anh đang không hiểu cảm giác của mình với Lâm Khả Nhi là như thế nào? Trước kia anh vẫn cho rằng Khả Nhi giống như con gái anh, nhưng rồi anh lại phát hiện mình lại có một khát vọng không nên có đối với cô. Đó là loại khát vọng chỉ có thể có với một người phụ nữ mà thôi.

Nhất là lửa tình thiêu đốt một ngày một đêm đó, vừa nghĩ tới toàn thân anh đã nóng lên.

Mà làm người yêu, Khả Nhi còn nhỏ quá, sao anh có thể ra tay với cô chứ?

“Chỉ là người thân thôi á?”, Lâm Khả Nhi không hài lòng bĩu môi, nét mặt âm trầm. “nhưng người ta chỉ muốn là người yêu của người thôi”.

Thấy Lâm Khả Nhi buồn bã, Đường Chá giờ tay khẽ vuốt ve gương mặt của cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Khả Nhi, con còn quá nhỏ. Con sẽ làm cho Chá thút thút cảm thấy mình đang tàn phá mầm non đất nước đấy”.

“Khả Nhi sẽ lớn lên a, hơn nữa Khả Nhi đã không còn bé nữa, chỗ nào nên lớn cũng đã tuyệt đối không nhỏ rồi”, Lâm Khả Nhi có ý xấu nheo nheo mắt, cố tình quyến rũ Đường Chá.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

“Còn nói thế nữa Chá thút thút sẽ không thương con nữa”, Đường Chá nghiêm giọng quở nhẹ.

Lâm Khả Nhi le lưỡi, nâng mặt Đường Chá lên, chui vào lòng anh làm nũng: “Chá thút thút, được rồi, sau này tất cả người ta đều nghe lời người là được chứ gì”.

“Thế mới ngoan”, Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi, mê muội nhắm mắt lại.

Chính là loại cảm giác này, cảm giác ôm cô vào trong ngực, thực sự rất thỏa mãn.

Chính là loại mùi hương vị, mùi hoa son chi nồng nàn khiến anh mê luyến.

Cho dù tình cảm đối với Lâm Khả Nhi là loại tình cảm nào, anh cũng biết anh không muốn cô rời đi, anh muốn Khả Nhi lúc nào cũng ở bên anh.

Lúc sáng nhìn thấy bức hình Khả Nhi cùng Lý Tư Đặc hôn môi anh giống như bị dao đâm vào tim vậy, thật đau đớn. Cho nên anh mới liều lĩnh tìm Lâm Vũ Mặc đàm phán.

Vốn dĩ anh nói thế nào Lâm Vũ Mặc cũng không chịu đem quyền giám hộ Khả Nhi trao cho anh, nếu không phải anh đang sở hữu mảnh đất mà ông ta đã chọn trúng thì thật không dễ dàng mà anh có được quyền giám hộ Khả Nhi.

Sau khi có được quyền giám hộ Lâm Khả Nhi, anh cao hứng đến mức như đang ở trên mây.

Từ này về sau, Khả Nhi là của anh rồi.

Bất kể là người thân cũng tốt, là con gái cũng tốt, anh đều muốn giữ Khả Nhi ở bên người.

“Chá thút thút, Khả Nhi vô cùng yêu người”, Lâm Khả Nhi ôm chặt hông Đường Chá, xúc động nói.

Cô cảm thấy Chá thút thút đang mềm lòng. Có phải anh cũng yêu cô không?

Càng nghĩ càng có thể nha.

Cô len lén cười thầm, Chá thút thút, người phải chờ người ta lớn lên nha!

Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi lên lầu. Đi ngang qua bức chân dung treo ở tầng hai, Lâm Khả Nhi nhìn thấy Đường phụ lạnh lùng, cô nhìn vào đôi mắt đang mở lớn của ông, làm mặt quỷ nói: “Ông lão, nhìn cái gì mà nhìn? Con là con dâu tương lai của ông. Nếu ông không ngoan ngoãn lấy lòng con thì để xem Lâm Khả Nhi con sẽ ngược đãi ông thế nào nha!”.

“Không được hỗn! Ông ấy dù thế nào cũng là cha của Chá thút thút. Tính thời gian thì ông ấy cũng sắp ra tù rồi. Đến lúc đó tìm người vẽ lại cho ông ấy một bức chân dung, để phòng khi ông ấy ra tù nhìn thấy bị con làm thành như vậy mà tức giận”, Đường Chá nhìn bức hình của cha anh, trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Cái gì? Ông ấy sắp ra tù? Không được! Người đừng cho ông ấy về! Người ta thay mặt mẹ ra lệnh cho người, phải giam ông ấy thêm mười năm nữa, Lâm Khả Nhi tức giận ra lệnh.

“Khả Nhi, cho dù ông ấy có tội ác tày trời thì bị giam mười sáu năm nay cũng đủ trả giá rồi. Ông ấy là cha thút thút, nếu ông ấy về, con không được khi dễ ông ấy nghe chưa”, Đường Chá vuốt vuốt tóc Lâm Khả Nhi, bắt đầu dỗ dành.

Đối với hành vi ngày đó của cha anh, anh không còn lời nào để nói nữa.

Thật ra thì anh làm sao có thể không hận ông ấy được?

Nếu không phải do ông ấy cả tin nghe lời người đàn bà đó, hủy diệt cha Tần Phong thì Tần Phong vốn là vị hôn thê của anh, sao có thể để cho Lâm Vũ Mặc có cơ hội được.

Nhưng dù sao ông ấy cũng là cha anh, bị tù mười sáu năm, ông ấy cũng chịu đủ mọi sự hành hạ dày vò rồi.

“Ai dám khi dễ ông ấy a? Ông ấy là bố chồng tương lai của người ta mà, người ta lấy lòng ông ấy còn không kịp nữa là...”, Lâm Khả Nhi khầu thị tâm phi cười nói.

“Bé con tinh nghịch! Lúc ông ấy trở về, con tốt nhất là đừng hoảng một chút”, Đường Chá cười khẽ lắc đầu một cái, anh còn không hiểu bản chất của Lâm Khả Nhi sao?

“Tuân lệnh! Tất cả đều nghe theo mệnh lệnh quan lớn!”, Lâm Khả Nhi hướng về phía Đường Chá chào theo nghi thức quân đội, tinh nghịch cười lớn.

Nhẹ nhàng đặt Lâm Khả Nhi xuống giường, Đường Chá cung chiều véo mũi cô, dịu dàng nói: “Khả Nhi, bây giờ muộn lắm rồi, con ngủ sớm đi”.

Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt to long lanh, ôm cổ Đường Chá nói: “Chá thúc thúc, người ngủ cùng người ta có được không? Không có người bên cạnh, Khả Nhi không ngủ được”.

Đường Chá khẽ run lên, anh cố hết sức kéo hai tay Lâm Khả Nhi ra, nghiêm mặt nói: “Thúc thúc còn có việc phải làm”.

Đường Chá còn chưa nói xong đã bị Lâm Khả Nhi mạnh mẽ hôn lên môi. Bị Lâm Khả Nhi đột ngột hôn môi, anh sợ tới mức trợn to hai con mắt.

Nhìn dáng vẻ sững sờ của Đường Chá, Lâm Khả Nhi ngây thơ cười to. Hai cánh tay cô ôm chặt cổ Đường Chá, cánh môi mềm mại nhẹ nhàng ma sát trên đôi môi anh.

Nụ hôn trực tiếp của cô khiến cho Đường Chá bị quyến rũ đến cực hạn, mùi hoa son chi xông vào mũi, đọng lại trên đôi môi hai người đang dán sát vào nhau.

Thật ngọt ngào, thật mê hoặc.

Đường Chá không kim được hít sâu vào nhưng vẫn không chủ động đáp lại.

Không thấy anh phản ứng, Lâm Khả Nhi nóng lòng hế môi, muốn hôn sâu hơn, nhưng không ngờ vì nóng vội mà răng cô lại đụng phải hàm răng cứng rắn của anh.

“Đau quá!”, Lâm Khả Nhi vuốt vuốt đôi môi kêu lên.

“Sau này không được động một tí là cường hôn Chá thúc thúc nữa nghe không?”, Đường Chá vừa trách cứ, vừa đau lòng xoa xoa môi cô.

Hai giọt nước mắt uất ức lăn xuống má Lâm Khả Nhi, cô đáng thương báo oán: “Ai bảo Chá thúc thúc ngốc như vậy? Không thêm đồ dành người ta”.

“Yêu một người có rất nhiều cách, không nhất định phải hôn môi”, Đường Chá nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, giúp cô lau nước mắt đọng lại trên má.

“Khả Nhi thích nhất là được Chá thúc thúc hôn. Chá thúc thúc, không bằng chúng ta giao ước đi, mỗi ngày hôn ba lần có được không?”, Lâm Khả Nhi đột nhiên ngây thơ chui vào trong ngực anh, ngẩng mặt lên chờ mong nhìn anh.

“Không được!”, Đường Chá xoay mặt đi, cố gắng kháng cự lại ánh mắt quyến rũ của cô.

“Quá nhiều sao? Nếu không thì giảm bớt một chút, hai lần, chỉ cần hôn hai lần thôi có được không?”, Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt mê hoặc, ngây thơ cười nói.

“Hai lần cũng không được”, Đường Chá đẩy Lâm Khả Nhi ra, quay người rời đi.

Lâm Khả Nhi vội vàng kéo tay Đường Chá, cực kỳ đáng thương giờ một ngón tay quơ quơ trước mặt anh, nhỏ giọng hỏi: “Một có được hay không? Chá thúc thúc, Khả Nhi thật đáng thương a, chỉ có một nụ hôn mà người cũng không đáp ứng người ta”.

Đường Chá không nói gì nhìn Lâm Khả Nhi, không biết là qua bao lâu, thấy cô tuyệt vọng cắn cắn cánh môi, muốn quay lưng lại, anh đột nhiên đưa tay kéo cô vào trong ngực, đem đôi môi nóng bỏng hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh chỉ trong thoáng chốc, Lâm Khả Nhi còn chưa kịp phản ứng thì đã kết thúc.

Đẩy cô ra, Đường Chá đỏ mặt nói: “Một lần hôn, được chưa”.

Nói xong anh nhanh chóng rời khỏi phòng cô như chạy trốn.

Nhìn theo bóng lưng anh đang hoảng hốt, Lâm Khả Nhi đắc ý cười lên.

Chá thúc thúc, xem ra người đối với Khả Nhi không phải không có cảm giác nha. Khả Nhi phải tiếp tục cố gắng, nhất định sẽ chinh phục được người.

Nụ hôn này mặc dù rất ngắn, thậm chí cô còn chưa có cảm giác đã kết thúc, nhưng đây là lần đầu tiên Chá thúc thúc chủ động hôn cô, cô thật vui vẻ a.

Nằm xuống giường, Lâm Khả Nhi hạnh phúc ôm lấy chiếc gối ôm, tưởng tượng đến cảnh làm tân nương của Chá thúc thúc. Trên gương mặt cô thoáng nét hạnh phúc vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Trong lúc cô đang say ngủ trong giấc mộng thì di động của cô vang lên: “Alô, chú Ngõa Luân Nặc, chú nửa đêm gọi con có việc gì vậy?”

Bên kia đầu dây, tiếng cười sáng khoái của Ngõa Luân Nặc truyền đến: “Tiểu quý, có đàn ông liền quên chú rồi, chú không thể gọi cho con sao?”

“Được a!”, Lâm Khả Nhi cười tinh nghịch, “Chú nói thật đi, có phải có “chuyện tốt” gì mới tìm đến con không?”.

Ngõa Luân Nặc cười gian xảo mấy tiếng nói: “Năng lực của Khả Nhi không giảm đi chút nào, lập tức đoán được chú muốn gì a!”

“Con đi guốc vào bụng chú á”. Lâm Khả Nhi đắc ý cười lên, nụ cười ngọt ngào của cô chui vào tai Ngõa Luân Nặc.

“Khả Nhi, tối nay có trò này vui lắm, không biết con có hứng thú tham gia không?”, Ngõa Luân Nặc cuối cùng cũng vào chính đề, nghiêm nghị nói.

“Trò gì? Là trò cướp báu vật, hay là giết người?”, Lâm Khả Nhi lập tức tinh thần tỉnh táo, bật dậy ngồi xuống giường.

“Là trò giết người, hay nói đúng hơn là ngăn cản người khác giết người”, Ngõa Luân Nặc khô hài nói.

“Trò chơi ngăn cản người khác giết người, trò này hay a. Con muốn đi!”, Lâm Khả Nhi cao hứng vỗ tay nói.

“Chú sẽ lái phi cơ đến đón con”, Ngõa Luân Nặc vui vẻ nói.

“Được, con ở Đường trạch, phòng của con chú biết rồi đấy, ngàn vạn lần đừng có đi lầm, con không muốn Chá thúc thúc biết”, Lâm Khả Nhi vội vàng dặn Ngõa Luân Nặc.

“Yên tâm đi, tiểu bảo bối. Chú Ngõa Luân Nặc mà đã ra tay thì chuyện gì cũng xong hết”, Ngõa Luân Nặc vỗ tay, sáng khoái nói.

“Được. Con chờ chứ”, Lâm Khả Nhi hướng về phía ông nói hôn gió một cái, “Chú Ngõa Luân Nặc, con yêu chú, chú cho con gửi lời hỏi thăm chị Khả Nhi nha”.

“Gọi là cô Hoàn Nhi, tiểu bảo bối, cô ấy là vợ chú. Con gọi cô ấy là chị mà lại gọi chú là chú, người khác mà nghe được lại tưởng chú là cha của cô ấy”, Ngõa Luân Nặc bắt mẫn kháng nghị.

Lâm Khả Nhi cười cười: “Ai bảo chú trông già như vậy? Bị tưởng nhầm là cha của chị Hoàn Nhi cũng đáng. Nếu chú trông anh tuấn giống Chá thúc thúc thì ai mà hiểu lầm chứ?”

“Đường Chá? Hắn ta sao có thể anh tuấn bằng chú chứ? Chú còn không hiểu con sao? Trong mắt con chỉ có Đường Chá mới đẹp trai, người khác cho dù tuấn mỹ đến thế nào cũng không lọt vào mắt con. Chú đây đây về nam tính mê hoặc thế này, sợ rằng trên thế giới chẳng có được mấy người, chẳng phải chị Hoàn Nhi của con yêu chú đến chết sao!”, Ngõa Luân Nặc khinh thường hừ nhẹ.

“Đó là do mắt chị Hoàn Nhi nhất định là có vấn đề”, Lâm Khả Nhi cười nhạo.

“Con đừng có mà cứng miệng”, Ngõa Luân Nặc đã ba mươi mấy tuổi đầu còn không ngừng cùng Khả Nhi đấu khẩu, tận hưởng niềm vui cùng cô cãi vã.

“Ai bảo? Mắt con thuộc dạng “Nhãn hỏa kim tinh”, cho dù là yêu ma quỷ quái cũng không giấu được con”, Lâm Khả Nhi ghé mắt lên, xằng giọng nói.

“Đàn ông không đấu với phụ nữ, tiểu bảo bối, đã chuẩn bị xong chưa? Chú đang ở Đường trạch rồi!”, Ngõa Luân Nặc đột nhiên ngưng cười, nghiêm

ngợi nói với Lâm Khả Nhi.

“Nhanh như vậy? Chú Ngõa Luân Nặc, chú chờ con năm phút”, Lâm Khả Nhi vội vàng nhảy xuống giường, lặng lẽ chạy sang phòng sát cạnh, len lén mở cửa phòng Đường Chá, thấy anh đang cau mày sau ngủ, trong ngực anh ôm chặt một chiếc gối ôm.

Lâm Khả Nhi đứng trước mặt anh, len lén cúi người xuống, đặt lên môi anh một nụ hôn, cười ngọt ngào nói: “Chá thúc thúc nhất định phải mang lại may mắn cho Khả Nhi nha!”

Nói xong, cô hài lòng cười trở lại phòng mình.

Cô tìm trong tủ quần áo bộ y phục màu đen, vội vã mặc vào rồi lật dưới sàn nhà móc ra một chiếc hộp nhỏ màu đen, lấy ra một chiếc súng lục màu vàng tinh xảo đeo vào hông.

Lâm Khả Nhi nở một nụ cười tinh nghịch, trèo lên ban công ngoắc ngoắc Ngõa Luân Nặc đang ở trên không trung.

Sau khi leo lên trực thăng, Ngõa Luân Nặc nhìn Lâm Khả Nhi nhiệt tình hôn gió. Đợi cho cô ngồi xuống an toàn liền lái phi cơ rời khỏi Đường trạch.

Ngõa Luân Nặc bật một màn hình nhỏ, nói với Lâm Khả Nhi: “Khả Nhi, đây là nhân vật chính hôm nay, tổng thống nước B. Hắn ta cùng với tổng thống nước A đang đàm phán chi tiết một hiệp ước. Theo tình báo của ta, nếu hiệp ước này được ký, người được lợi nhất là Chá thúc thúc của con, cho nên chú Ngõa Luân Nặc mới gọi con tới chơi, chú tin là con nhất định rất có hứng thú”.

“Vậy sao? Tổng thống nước B là đối tượng con phải bảo vệ sao?”, Lâm Khả Nhi ngừng cười, nghiêm túc nhìn hai bên đang đàm phán.

“Đúng vậy. Bên ta được mật báo là hôm nay có người muốn ám sát tổng thống nước B, đàm phán xong thì chúng sẽ hành động. Chú được tổng thống nước B ủy thác đã phái mấy tên hộ vệ âm thầm bảo vệ. Việc của con là phải tìm ra tên sát thủ núp chỗ nào, ngăn cản hành động của hắn”, Ngõa Luân Nặc nghiêm túc nói chi tiết nhiệm vụ lần này cho cô.

“Con hiểu rồi. Chú Ngõa Luân Nặc cứ yên tâm, vì Chá thúc thúc, Khả Nhi nhất định sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ”, Lâm Khả Nhi nghịch ngom chào Ngõa Luân Nặc.

Lúc đến nơi, Lâm Khả Nhi theo thang dây nhảy xuống, cô tìm được một vị trí rất tốt để ẩn núp.

Cô lấy một chiếc ống nhòm hồng ngoại tinh xảo ra, điều chỉnh tiêu cự rồi bắt đầu nhìn xung quanh tìm phần tử khả nghi.

Chẳng bao lâu, trong ống nhòm thoáng qua bóng một người mặc áo đen ở tòa nhà đối diện, Lâm Khả Nhi đặc ý cười lên.

Xem ra hôm nay thật may mắn a.

Tên mặc áo đen nhanh nhẹn nhảy qua một ban công, ẩn núp phía sau một cây cột.

Đối phương vô cùng cẩn thận quan sát xung quanh, lúc hắn quay mặt lại phía Lâm Khả Nhi cô kinh ngạc sững sờ đứng yên tại chỗ.

Lại là cô ta! Lão yêu bà Lệ Tây Á!

Làm sao cô ta lại tới ám sát tổng thống nước B chứ?

Suy nghĩ một chút cô liền hiểu ra, Lệ Tây Á chẳng phải là thù hạ của Bắc Dã Thương sao, không lẽ cô ta là do hắn phái tới?

Bắc Dã Thương đáng chết, sao hắn dám gây khó dễ cho Chá thúc thúc chứ?

Nhất định là hắn muốn giết tổng thống nước B, hại Chá thúc thúc không ký được hợp đồng.

Nhất định là như vậy!

Lâm Khả Nhi tức giận cắn môi dưới, nhìn chăm chăm vào Lệ Tây Á.

Lúc này, cửa phòng họp đã được mở, một nhóm người từ trong đó đi ra.

Lệ Tây Á từ phía sau rút ra một chiếc súng lục có ống nhòm hồng ngoại, nhắm ngay cửa phòng họp. Giờ phút này trên người cô ta tràn đầy sát khí, so với cô ả lãng lơ mỵ lệ thường ngày khác xa một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Thì ra tình địch của cô cũng rất xuất sắc nha, cô có thể đánh bại Lệ Tây Á thật không dễ dàng chút nào. Lâm Khả Nhi từ từ rút khẩu súng lục nạm vàng từ bên hông ra, ngắm bắn một lát rồi đưa họng súng nhắm ngay vào Lệ Tây Á.

Mục tiêu mãi mới xuất hiện ở phòng họp, ngay lập tức Lệ Tây Á hướng tổng thống nước B nổ súng, viên đạn bay ra như một tia chớp.

Lâm Khả Nhi hừ nhẹ một tiếng, nhanh chóng nhẹ nhàng bóp cò súng, một tia chớp màu vàng lóe lên lao về phía viên đạn Lệ Tây Á bắn ra.

Viên đạn của Lâm Khả Nhi chuẩn xác không sai một ly bắn trúng vào viên đạn do Lệ Tây Á bắn ra, cả hai viên bay đến cửa phòng họp bèn rơi bộ xuống đất.

“Có người ám sát”, mấy tên mặc áo đen hét to lên, lập tức đứng chắn phía trước tổng thống nước B, để ông lui về phía sau bảo hộ.

Đám người lập tức nhốn nháo, mấy người nhất gan hét lên chạy trốn.

Hiện trường thật hỗn loạn, tiếng hét chói tai vang lên khắp nơi, mấy nghị sĩ quốc hội ngày thường ăn nói hùng hồn sợ tới mức chui cả vào gầm bàn, chỉ thiếu điều tè ra quần nữa thôi.

Lệ Tây Á thấy âm mưu ám sát không thành, cô ta xoay người nhảy vào ban công, định xuống lầu chạy trốn.

Lâm Khả Nhi cười gian xảo, dùng sợi dây xích sắt ném lên đỉnh tòa nhà đối diện, rồi nhanh nhẹn như một con chim yến trượt theo dây lên tòa nhà đối diện.

Cô nhẹ nhàng đáp xuống, rồi đuổi theo hướng Lệ Tây Á vừa bỏ chạy.

Cô vừa truy đuổi, vừa cẩn thận nhìn đường, đề phòng bị Lệ Tây Á phát hiện.

Cuối cùng đến một chỗ quanh, cô nhìn thấy Lệ Tây Á đang định đi thang máy xuống lầu, cô nhanh chóng hướng cô ta nổ súng. Lệ Tây Á nghe được tiếng bóp cò, lập tức nhanh nhẹn né tránh. Viên đạn mặc dù không trúng vị trí trí mạng của cô ta, nhưng vẫn trúng vào tay, khẩu súng trong tay cô rơi xuống đất văng ra xa. Cô ta muốn bỏ chạy, nhưng đã bị Lâm Khả Nhi chặn súng vào đầu.

“Cầm động đây!”, Lâm Khả Nhi khẽ quát một tiếng, cô đi về phía khẩu súng bị rơi xuống, đá nó đi thật xa, xa đến mức Lệ Tây Á không thể với tới được.

Ánh mắt độc ác của Lệ Tây Á nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi: “Là cô! Lâm Khả Nhi!”

Lâm Khả Nhi khẽ thổi thổi họng súng nóng rực, đắc ý cười nói: “Lão yêu bà Lệ Tây Á, trở về nói với Bắc Dã Thương, đừng hòng đầu lại tôi với Chá thúc thúc. Nếu hần còn dám làm chuyện xấu, ngay cả hần tôi cũng sẽ giết không tha”.

“Lâm Khả Nhi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

“Lão yêu bà Lệ Tây Á, những lời này phải là tôi nói với cô mới đúng. Cô dám tính kế với Chá thúc thúc, tôi quyết không bỏ qua cho cô đâu”, Lâm Khả Nhi cười cười nói.

“Cuộc chơi còn chưa kết thúc thì chưa biết ai thắng ai thua đâu”, Lệ Tây Á phẫn hận hừ nhẹ, xoay người đi vào thang máy.

“Lâm Khả Nhi tôi lúc nào cũng sẽ chiến thắng”, Lâm Khả Nhi nhìn theo Lệ Tây Á đang chạy trốn cười nói.

Nhiệm vụ của cô chỉ là ngăn cản được hành động của Lệ Tây Á, cô đã hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc phải rút lui rồi.

Về nhà với Chá thúc thúc thúc.

Giắt khẩu súng vào bên hông, Lâm Khả Nhi theo đường lúc trước chạy tới ban công, bấm điện thoại gọi cho Ngõa Luân Nặc: “Chú Ngõa Luân Nặc, mau mau tới đón con”.

“Tuân lệnh! Tiểu Ma Nữ đã ra tay chú biết ngay nhất định sẽ thành công mà”, Ngõa Luân Nặc đắc ý cười nói

Lâm Khả Nhi leo lên trực thăng, kêu ngạo nói với Ngõa Luân Nặc: “Chú không biết con là đồ đệ của ai sao, con chính là đồ đệ của đệ nhất nữ sát thủ Hoàn Nhi, làm sao có thể thất bại chứ?”.

“Đúng! Thân thủ trò yêu của bà xã chú quả thật rất cao”, Ngõa Luân Nặc sáng khoái cười lớn, cung chiều nhìn Lâm Khả Nhi.

“Được rồi, đừng tranh cãi nữa, chú mau đưa con về Đường Trạch đi”, Lâm Khả Nhi chống nạnh trừng mắt nhìn Ngõa Luân Nặc.

“Tuân lệnh!”, Ngõa Luân Nặc nghịch ngợm dùng nghi lễ theo kiểu quân đội chọc Khả Nhi khiến cô cười lăn lộn.

“Nếu để thuộc hạ của chú thấy bộ dạng này thì còn ai phục chú nữa nha? Một đứa trẻ to xác, chẳng có chút nào giống đại ca của hắc đạo cả”, Lâm Khả Nhi chỉ chỉ Ngõa Luân Nặc nhạo báng.

“Bộ dáng này chỉ có con với Hoàn Nhi mới có may mắn được thưởng thức thôi”, Ngõa Luân Nặc nháy mắt mấy cái cười.

“Thật không chịu nổi chứ”, Lâm Khả Nhi lắc đầu cười nói.

Chỉ bay trong một thời gian ngắn, Ngõa Luân Nặc cười nói với Lâm Khả Nhi đang nhắm mắt nghỉ ngơi: “Đã đến Đường trạch rồi, Khả Nhi, còn không mau về với Chá thúc thúc của con đi”.

Lâm Khả Nhi hôn một cái lên má của Ngõa Luân Nặc, mỉm cười nói: “Chú Ngõa Luân Nặc, cho con gửi lời hỏi thăm Hoàn Nhi tỷ tỷ”.

Ngõa Luân Nặc cười cười vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, gật đầu một cái, Lâm Khả Nhi mới tung người nhảy xuống ban công.

Vừa mới chạm đất đã thấy Đường Chá vẽ mặt âm trầm đang khoanh tay vào ngực đứng trước giường chờ cô.

Lâm Khả Nhi cố gắng nở nụ cười gượng gạo đến bên cạnh Đường Chá, luống cuống nói: “Chá thúc thúc, sao người không ngủ mà đến phòng người ta làm gì?”

Đường Chá không trả lời chỉ hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn Lâm Khả Nhi chằm chằm nói: “Thành thực khai ra, con đi đâu, làm cái gì hả?”

“Người ta?”, Lâm Khả Nhi há hốc mồm, chỉ chỉ mặt mình nói: “Người ta không làm gì hết nha? Hôm nay trời đêm thật đẹp, người ta ra ngoài ban công hóng gió, hít thở một chút không khí trong lành mát mẻ a”.

“Hóng gió mà cần mặc quần áo đi đường sao? Tiểu Ma Nữ, không được nói dối, lập tức nói thật ra ngay!”, Đường Chá mặt lạnh từng bước từng bước đi tới gần Lâm Khả Nhi, đe dọa nhìn vào đôi mắt tinh nghịch của cô.

“Cái gì mà nói thật? Người ta không làm chuyện gì hết. Người ta chỉ muốn hòa tan vào bóng đêm nên mặc cả bộ màu đen thật thú vị nha”, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, trên mặt nở một nụ cười ngây thơ trong sáng.

“Cô bé dối trá!”, Đường Chá tức giận ôm chặt hông Lâm Khả Nhi, nhấc eo cô sát vào, tìm anh đập mạnh làm cô biết rõ anh đang rất tức giận.

“Buông người ta ra!”, Lâm Khả Nhi vùng vẫy, giãy dụa trong cánh tay Đường Chá.

“Ta phải thay mẹ con dạy dỗ, quản giáo con mới được”, Đường Chá tức giận đánh vào mông cô.

“Chá thúc thúc, người đã nói là không đánh người ta nữa mà!”. Lâm Khả Nhi bị giữ chặt thắm thiết kêu lên, Đường Chá tức giận làm cô thấy hoảng sợ.

“Ai bảo con không ngoan!”

“Người ta rất ngoan mà, Chá thúc thúc, người không phải đánh người ta thật chứ?”, Lâm Khả Nhi đáng thương ngẩng đầu, nhìn Đường Chá cầu khẩn.

“Con mà ngoan ư, có mà là đứa trẻ hư nhất thế giới thì có”, Đường Chá tức giận đem Lâm Khả Nhi đặt nằm ngang trên chân mình.

Anh buồn bực trách mắng: “Cô bé nghịch ngợm, sao con không ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ lại dám lên ra ngoài thế hả?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

“Chá thúc thúc, người ta đâu có lên lên ra ngoài? Người nghi oan cho người ta”, Lâm Khả Nhi ôm cổ họng kêu lên.

“Con dám nói dối!”, Đường Chá giờ tay lên, đánh mạnh vào mông Lâm Khả Nhi.

“Chá thúc thúc là người xấu! Người đã nói không đánh người ta nữa mà!”, Lâm Khả Nhi uất ức gào lên.

“Bởi vì con không nghe lời!”, Đường Chá giờ tay lên một lần nữa đánh vào mông cô.

“Nói mau, con mau nói sẽ không dám nữa đêm lên lút ra khỏi nhà nữa”, Đường Chá cúi kinh yêu cầu.

“Người ta không nghe lời người nữa!”, Lâm Khả Nhi tức giận nhảy từ trên đùi anh xuống, che cái mông bị đánh đau, sôi máu quát, “Chá thúc thúc không thương Khả Nhi, sau này người ta không để ý đến người nữa”.

Nói xong, cô quay người chạy ra ngoài.

Nước mắt ẩm ướt trong nháy mắt lăn xuống má.

Đêm nay rốt cuộc cô vì ai mà vất vả a? Ai ngờ về đến nhà lại bị Chá thúc thúc đánh đòn.

Cô không bao giờ quan tâm đến chuyện của Chá thúc thúc nữa.

Cô muốn cùng anh ân đoạn nghĩa tuyệt!

Lâm Khả Nhi khóc lóc lao ra khỏi phòng mình.

Nhìn nước mắt lăn trên má Lâm Khả Nhi, gương mặt Đường Chá thoáng hiện lên nét đau xót. Anh sai bước đuổi theo, một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi vào trong ngực, xiết thật chặt: “Bé con tinh nghịch, không được rời khỏi thúc thúc! Con có biết lúc không nhìn thấy con thúc thúc đã sợ như thế nào không? Con có biết thúc thúc cả đêm nay đã lo lắng như thế nào không? Thúc thúc còn tưởng con bị người xấu bắt đi, phải người đi tìm con khắp nơi, không ngờ con lại cùng người đàn ông khác đi chơi đùa. Con đúng là đồ bại hoại vô lương tâm!”

“Chá thúc thúc đang lo lắng cho Khả Nhi sao?” Lâm Khả Nhi quên cả cái mông bị đau, khuôn mặt ngập nước quay người lại, kính ngạc nhìn về đau thương của Đường Chá.

“Con bây giờ mới biết! Con đúng là đồ vô lương tâm! Thúc thúc cả đêm không ngủ, lo lắng ở trong phòng chờ con, mà con ngay cả một lời nói thật cũng không cho thúc thúc biết”, Đường Chá tức giận gầm nhẹ.

Thấy Đường Chá bắt mặn kháng nghị, tức giận trong lòng cô lập tức biến mất. Thì ra Chá thúc thúc lo cho cô như vậy, cô cảm thấy thật cao hứng.

Cô nghịch ngợm nín cổ anh, ngây thơ hỏi: “Chá thúc thúc, người lo lắng cho người ta à, có phải người có chút chút yêu người ta hay không?”

Đường Chá bị lời nói đột ngột của Lâm Khả Nhi làm cho lúng túng, mặt anh trở nên tái đi rồi lại chuyển sang đỏ, trên gương mặt lãnh tuấn lại đỏ ửng lên.

“Chá thúc thúc, người mau nói cho người ta biết đi!”, Lâm Khả Nhi không chịu bỏ qua giây phút trong lòng Đường Chá, cô tràn ngập mùi hoa son chỉ, xinh đẹp nở rộ trong lòng anh khiến tâm trí anh rối loạn.

Mặt anh càng lúc càng đỏ, anh ngượng ngập giờ tay vuốt mũi mình, lúng túng nói: “Chá thúc thúc lúc nào cũng là người hiểu rõ con nhất, con còn không biết sao?”

Lâm Khả Nhi lắc lắc ngón tay Đường Chá, nghịch ngợm cười xấu xa: “Chá thúc thúc không ngoan, Khả Nhi không muốn nghe câu dài như vậy. Chá thúc thúc, Khả Nhi chỉ muốn nghe người nói ba chữ thôi, người mau nói đi!”

“Ba chữ nào? Chá thúc thúc không biết!”, không biết anh không hiểu thật hay giả bộ ngu ngơ, giương đôi mắt tuấn lãng nhìn thẳng vào Lâm Khả Nhi.

“Chá thúc thúc đáng ghét!”, Lâm Khả Nhi không cam lòng giờ tay ra đâm vào ngực Đường Chá, nhưng ngực anh cứng như sắt chỉ hại cô đau tay mà thôi

Nhìn bộ dạng kêu đau đáng yêu của Lâm Khả Nhi, Đường Chá nở nụ cười nắm lấy tay cô ôm trọn trong lòng bàn tay anh, khẽ hôn lên bàn tay nhỏ bé đang đỏ lên vì đau vì cô.

“Bé con nghịch ngợm, còn đau không?”, anh đột nhiên dịu dàng hỏi.

Lâm Khả Nhi tức giận tròn trừng mắt nhìn anh: “Sau da thịt lại cứng như vậy làm cái gì hả?”

“Chẳng lẽ con muốn người yêu con yếu như một con sên sao?”, Đường Chá dịu dàng nhìn Lâm Khả Nhi cười.

“Người yêu của người ta?”, Lâm Khả Nhi kính ngạc nhìn Đường Chá, không tin được vào tai mình, đây là cách Chá thúc thúc hứa hẹn sao? Rốt cuộc anh đã thừa nhận anh là người đàn ông của cô sao?

“Chá thúc thúc, người là người yêu của người ta sao?”, Lâm Khả Nhi không dám tin hỏi khẽ.

Đường Chá cười cười không nói, dùng đôi tay ôm thật chặt quanh hông cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Lâm Khả Nhi vui sướng nâng khuôn mặt tuấn tú của anh lên, nắn nỉ anh: “Chá thúc thúc, người nói ba chữ kia đi mà!”

“Je t’aime!” (tiếng Pháp: ta yêu người) anh dán sát vào tai cô, thâm tình thốt lên mấy chữ.

Lâm Khả Nhi vô cùng kích động nhào vào ngực Đường Chá, dùng đôi môi nóng bỏng của mình in lên đôi môi gọi cảm của anh một nụ hôn: "Je t'aime!"

Đường Chá không ngờ được Lâm Khả Nhi sẽ bỏ nhào về phía trước, không đề phòng bị ngã ngửa ra phía sau, hai người ngã thẳng xuống giường, Cả người cô đè lên lồng ngực cường tráng của anh.

Bị Lâm Khả Nhi đè ở phía trên, Đường Chá chỉ cảm thấy hơi thở tràn ngập mùi hoa son chi của cô thấm vào tim, mùi hương quyến rũ của cô khiến anh trầm mê.

Cánh môi đỏ mọng của cô mon man trên môi anh, cảm xúc tốt đẹp đó khiến anh nghĩ tới cái đêm điên cuồng kia, nhớ lại hình ảnh dây dưa kịch liệt của hai người lập tức làm anh thờ dốt.

Không chịu được Lâm Khả Nhi ma sát, Đường Chá lật người, đem cô đè xuống dưới thân. Đôi môi nóng bỏng phủ lên môi cô.

Kích cuồng triền miên.

Quần quýt mê say, tình như mộng.

Lâm Khả Nhi trầm mê trong nụ hôn sâu của anh, bàn tay nhỏ bé của cô bò lên trước ngực anh, chui vào trong cổ áo, rứt rứt vuốt ve bộ ngực rắn chắc của anh.

Đường Chá không chịu nổi gằm nhẹ một tiếng, cắn nát cái miệng nhỏ nhắn của cô. Bàn tay anh nóng bỏng dịu dàng vuốt ve khắp người cô.

“Ủm... Chá thúc thúc...”, Khả Nhi không kiềm chế được ưỡn người lên, nương theo ve vuốt của anh.

Bàn tay anh vuốt ve theo lưng cô từ từ xuống dưới, khi đặt tay lên eo cô, đột nhiên bị hù dọa đến giật nảy mình.

Đây là cái gì?

Quên cả hôn, Đường Chá sững sờ chết đứng.

Nếu anh đoán không sai, ở bên hông cô có giấu một khẩu súng lục. Nửa đêm nửa hôm, cô mang súng lục ra ngoài làm cái gì?

Anh kinh ngạc ngồi dậy, tháo khẩu súng bên hông cô ra, lạnh lùng hỏi: “Khả Nhi, đây là cái gì?”

“Đây là súng lục”, Lâm Khả Nhi luống cuống nhìn Đường Chá, anh lạnh lùng khiến cô sợ hãi.

Đường Chá kéo một chiếc ghế qua, ngồi xuống ghế hỏi: “Nói mau, rốt cuộc là tối nay con đã đi đâu, làm cái gì hả?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

“Chỉ đi chơi thôi”, Lâm Khả Nhi cười cười đứng dậy, đung đưa hai cái chân ngồi trên giường không chút sợ hãi nói.

“Đi chơi chỗ nào? Sao còn phải mang súng lục theo?”, Đường Chá giờ tay cầm súng lên, lạnh lùng nhìn Lâm Khả Nhi

Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt to, dí dõm hỏi: “Chá thúc thúc, người có muốn biết thật không?”

“Nói mau cho ta nghe”.

“Là chú Ngõa Luân Nặc tìm người ta, nói có một trò chơi giết người rất thú vị nên người ta mới cùng đi với chú ấy”, Lâm Khả Nhi nói xong, ngáy thơ cười lên.

“Trò chơi giết người?”, Đường Chá vừa mới nghe đã tức giận từ trên ghế bật dậy, nghiêng răng nhìn Lâm Khả Nhi, “Ngõa Luân Nặc khôn khiếp, sao hần ta có thể để cho con đi giết người?”

Lâm Khả Nhi cười ôm lấy hông anh, cười nói: “Chá thúc thúc hiểu lầm rồi, người ta không có giết người nha! Chỉ là một trò đùa thôi mà, đã kết thúc rồi. Người đáng lẽ bị giết đã không chết, chỉ đơn giản như vậy thôi”.

“Con có nghĩ nếu con bị thương thì Chá thúc thúc phải làm thế nào không hả”, Đường Chá đột nhiên ôm chặt lấy Lâm Khả Nhi, tựa vào bên tai cô đau

lòng hỏi.

“Sẽ không a! Chá thúc thúc phải tin tưởng người ta, cho đến bây giờ, người có thể làm tổn thương đến Lâm Khả Nhi chẳng có mấy ai đâu”, Lâm Khả Nhi tự tin nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vùi vào ngực Đường Chá, giống như một chú chim nhỏ nép vào lòng anh, thật đáng yêu.

“Súng lục bị tịch thu. Từ nay về sau không cho con đi ra ngoài làm trò điên khùng với Ngõa Luân Nặc nữa”, không đợi Lâm Khả Nhi mở miệng, anh vội vàng nói.

“Người ta có phải đi làm trò điên khùng đâu? Là đi làm chính sự đấy chứ!”, Lâm Khả Nhi bất mãn trề môi kháng nghị.

“Chơi trò giết người mà gọi là chính sự?”

“Người ta không phải vì người sao”, Lâm Khả Nhi bất mãn bĩu môi, đem chuyện hồi tối ra giải thích với Đường Chá.

Cô không giải thích còn đỡ, vừa giải thích xong, Đường Chá càng trở nên nghiêm trọng, lạnh lùng đem khẩu súng nhét vào túi quần.

“Về sau không cho con đụng vào súng nữa”, Đường Chá lạnh lùng nói.

“Tại sao?”, Lâm Khả Nhi cắn môi đỏ mọng hỏi.

“Bởi vì Chá thúc thúc sẽ lo lắng!”, Đường Chá không còn giữ được bình tĩnh nữa, kích động gầm nhẹ.

Lâm Khả Nhi nghe xong, không khỏi cười thầm, thì ra là Chá thúc thúc căng thẳng là vì cô, sợ cô gặp nguy hiểm a. Một cảm giác hạnh phúc dâng lên trong lòng, cô cảm động ôm lấy hông anh, thâm tình nói: “Khả Nhi vô cùng cảm động a. Chá thúc thúc là lo lắng cho Khả Nhi đúng không?”

Đường Chá nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nghiêm nghị nói: “Về sau không được hành động nguy hiểm như vậy, vì thúc thúc không muốn con gặp nguy hiểm, vì thúc thúc quan tâm đến con, vì thúc thúc yêu con!”.

“Chá thúc thúc, sao người lại đáng yêu như thế?”, Lâm Khả Nhi kích động ôm chặt anh.

Đây là lần đầu tiên Chá thúc thúc nói ba từ kia với cô, điều đó cô đã mơ ước từ hàng chục năm nay rồi.

“Chá thúc thúc, người nói lại lần nữa có được không, Khả Nhi muốn nghe”, Lâm Khả Nhi đột nhiên ghé sát vào môi Đường Chá, ở bên môi anh thì thầm.

Nghe Lâm Khả Nhi nói, mặt Đường Chá đỏ lên, anh cố tình giả vờ không hiểu hỏi ngược lại: “Nói gì? Thúc thúc không muốn con gặp nguy hiểm sao?”

“Ai nha! Không phải! Đoạn sau cơ”, Lâm Khả Nhi dụ dỗ Đường Chá.

“Thúc thúc quan tâm con”, Đường Chá nén cười nói, dường như anh đang muốn trêu chọc cô.

Lâm Khả Nhi nôn nóng đến mức dậm chân, cô đành nói thẳng: “Là câu cuối cùng, có ba từ ý! Nếu người không nói, Khả Nhi sẽ không để ý đến người nữa!”

Đường Chá cười rộ lên, anh nhẹ nhàng véo má Lâm Khả Nhi đùa với cô: “Thật giống một đứa trẻ! Chá thúc thúc nói hay không nói, tình cảm với con cũng không thay đổi”.

“Nhưng Khả Nhi thích nghe mà, Chá thúc thúc, người mau nói đi!”, Lâm Khả Nhi chờ mong ngẩng đầu lên nhìn Đường Chá.

Đường Chá từ từ cúi xuống bên tai Lâm Khả Nhi, dùng giọng nói vô cùng mê hoặc nói: “Anh yêu em! Hải lòng chưa, bé con tinh nghịch”.

Lâm Khả Nhi quay mặt qua, đôi môi đỏ mọng mấp máy: “Hải lòng! Khả Nhi chờ người nói ba chữ này cả đời rồi. Em cũng yêu anh! Yêu, yêu vô cùng! Về sau người không được yêu người khác nữa!”.

“Cả đời? Con bây giờ mới lớn, mà đã chờ cả đời! Chá thúc thúc đáp ứng con!”, Đường Chá đột nhiên một tay ôm lấy cô, xoay tròn.

Lâm Khả Nhi vui vẻ hét lên.

“Chá thúc thúc yêu Khả Nhi! Cuối cùng Khả Nhi cũng được nghe người nói yêu người ta rồi!”, Lâm Khả Nhi vui vẻ hoan hô, vẻ hạnh phúc của cô cũng lây sang Đường Chá, nét mặt anh cũng nở nụ cười hạnh phúc.

“Vất vả cả đêm có phải con rất mệt hay không? Mau ngủ một giấc đi, ngày mai Chá thúc thúc còn đưa con đến trường”, hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của cô, lẽ ra Chá thúc thúc phải như hổ vồ mồi nhào vào cô chứ, ai ngờ anh lại nhẹ nhàng đặt cô lên giường, thậm chí còn đắp chăn lại cho cô.

Lúc Đường Chá xoay người muốn đi ra thì Lâm Khả Nhi bất mãn kéo Đường Chá về phía mình, ngang ngược nói: “Người phải ru người ta ngủ, không được rời đi!”

Ôm nhuyền ngọc ôn hương trong lòng, Đường Chá đáng lẽ phải cảm thấy may mắn nhưng anh lại thấy mình vô cùng thống khổ.

Lâm Khả Nhi đáng yêu không ngừng cọ cọ trong lòng anh, gương mặt ngây thơ ngủ ngon khiến cho anh không ngừng oán trách bản thân, phải cắn chặt răng, thân thể cứng đờ không dám cử động.

Mãi đi khi mặt trời lên cao anh mới miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Lúc Lâm Khả Nhi tỉnh lại, thấy gương mặt tuấn tú của anh đang say ngủ, đôi môi quyến rũ đầy nam tính mím chặt, hai hàng lông mày cau lại.

Cô mỉm cười hạnh phúc leo lên lồng ngực cường tráng của anh, nghịch ngợm hôn lên đôi môi đang mím chặt kia.

Hơi thở đầy nam tính tràn ngập mũi Lâm Khả Nhi khiến cô không nhịn được hít sâu vào.

“Rất ngọt!”, Lâm Khả Nhi vừa hôn vừa tán thưởng đôi môi mê người của anh.

Lâm Khả Nhi hôn môi Đường Chá giống như đang ăn kem, mút rồi lại mút, thậm chí còn đưa đầu lưỡi ra liếm cánh môi ấm nóng của anh.

Nụ hôn của cô đánh thức Đường Chá mới ngủ chưa được bao lâu.

Trong sương mù, Đường Chá chỉ cảm thấy Lâm Khả Nhi xuất hiện trước mặt mình trong mộng, anh bị kích động, lập tức đổi bị động thành chủ động, đưa tay ôm lấy Lâm Khả Nhi, mạnh mẽ ngậm cái lưỡi đang liếm láp đôi môi mình.

Lâm Khả Nhi lập tức cảm thấy toàn thân nóng ran khó chịu, cảm giác tê dại từ môi lưỡi lan ra toàn thân. Cô kích động vòng tay ôm cổ Đường Chá để cho môi anh càng dán chặt hơn, khiến nụ hôn sâu càng thêm sâu.

Đường Chá nhiệt tình mút hôn đôi môi cô, đến lúc cô sắp hít thở không thông mới buông cô ra, dời đi chỗ khác.

Nụ hôn của anh chuyển tới bên tai cô cắn nhẹ, mang lại cho cô cảm giác kích tình chưa từng biết, cô không nhịn được thở gấp khẽ rên lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Tiếng rên rĩ của cô đối với Đường Chá mà nói là chất kích thích tuyệt vời nhất khiến anh phát cuồng hôn lên khắp người Lâm Khả Nhi. Trong khoảnh khắc, sau tai, cổ, ngực cô khắp nơi đều in lại dấu hôn của anh. ...

“Ừm, Chá thúc thúc, người yêu người ta đi!”, Lâm Khả Nhi nóng lòng đòi hỏi.

Cô bị anh hôn đến mức toàn thân nóng bỏng, nhất là bầu ngực bị môi lưỡi anh liếm cắn trở nên cứng rắn, muốn anh yêu cô nhiều hơn nữa, nếu không được thỏa mãn, cô sẽ phát điên mất.

Đột nhiên nghe tiếng Lâm Khả Nhi, Đường Chá chợt cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh, dập tắt nhiệt tình của anh.

Anh lắc lắc đầu, buông Lâm Khả Nhi xuống.

“Chá thúc thúc? Sao không tiếp tục nha!”, Lâm Khả Nhi bất mãn kéo tay Đường Chá đặt lên bộ ngực quyến rũ của cô, duyên dáng nói.

Đường Chá giống như phải bóng, vội vàng rút tay về.

Đường Chá chặt vật ngồi dậy, không quay đầu lại lao ra khỏi phòng Lâm Khả Nhi.

Anh tắm nước lạnh thật lâu trong phòng tắm, nhưng không thấy có hiệu quả. Anh không bị bỏ thuốc mà lại sinh dục vọng không nên có với Khả Nhi bé bỏng.

Lúc anh bước ra khỏi phòng tắm thì nhìn thấy Lâm Khả Nhi giống một chú chó con bị chủ vứt bỏ đang ôm chân người ở đầu giường.

Vừa thấy anh bước ra, cô liền ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, u oán hỏi: “Chá thúc thúc không thích Khả Nhi sao? Tại sao người không quan tâm đến người ta? Có phải người chê người ta xấu xí không?”

Vừa nghe thấy Lâm Khả Nhi nói, Đường Chá chợt thấy ngực đau nhói, anh khẽ nguyên rửa chính mình rồi ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô vào lòng: “Nói vậy! Không ai đẹp bằng Khả Nhi, nhưng con còn nhỏ quá, Chá thúc thúc làm sao có thể xuống tay với cô bé 16 tuổi được?”

“Chá thúc thúc, đây là người ta tự nguyện a! Chúng ta yêu thương lẫn nhau, có cái gì là không thể a?”, Lâm Khả Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên, không thể tin được Chá thúc thúc cự tuyệt cô là vì cô quá nhỏ.

“Thúc thúc nói không được là không được! Về sau không được quyến rũ thúc thúc nữa!”, Đường Chá nghiêm nghị nói.

“Nhưng chẳng lẽ người không muốn người ta sao?”, Lâm Khả Nhi rúc vào ngực Đường Chá, bàn tay nhỏ bé vẽ vòng vòng lên ngực anh.

“Dừng lại!”, Đường Chá hít một ngụm sâu, thân thể lập tức trở nên cứng ngắt.

Lâm Khả Nhi đột nhiên nghịch ngợm, nở nụ cười cười xa ngồi lên chân Đường Chá, vừa cười vừa hôn môi anh: “Chá thúc thúc, người ta muốn người a, làm sao bây giờ?”

Đường Chá hốt hoảng đẩy Khả Nhi ra, cố gắng che giấu “lều trại” đã sớm nhô cao của mình, lạnh lùng bỏ lại mấy chữ: “Tắm nước lạnh!”.

Rồi vội vã xông vào phòng tắm, tiếp tục đấu tranh với rung động của mình, tắm đến khi da cũng nhăn nheo anh mới tắt vòi nước lạnh như băng.

Che giấu bản thân thật tốt, anh mới dám trở lại phòng ngủ.

Từ sau khi tỉnh táo lại, anh giống như đang trốn tránh ôn dịch, cố tình duy trì khoảng cách với Khả Nhi, ngay cả đụng chạm vào tay cô anh cũng không dám.

Lâm Khả Nhi ngồi bên cạnh ghế lái, nhìn Đường Chá đang chăm chú lái xe.

Anh thật đẹp trai vô cùng!

Gương mặt mê hồn giống như Satan đầy vẻ nam tính mê hoặc, càng nhìn càng mê muội. Cô hận không thể được Chá thúc thúc giấu đi, không cho phụ nữ khác nhìn thấy.

Vừa nghĩ tới có rất nhiều phụ nữ mơ tưởng đến Chá thúc thúc lòng cô không khỏi có chút chua xót.

Chá thúc thúc cố ý duy trì khoảng cách với cô, khiến cho cô thật đau lòng nha, như vậy sao được?

Chá thúc thúc là của Khả Nhi mà!

Lâm Khả Nhi đột nhiên nghiêng người, ngồi lên chân Đường Chá chen vào khoảng trống rộng rãi giữa lồng ngực anh và tay lái.

“Chá thúc thúc, người ta lạnh quá”, Lâm Khả Nhi cố ý cuộn người lại nói với Đường Chá.

Đường Chá vốn đưa tay định đẩy cô ra, nhưng anh vẫn tiếp tục lái xe, mặt cho Lâm Khả Nhi dán chặt vào trước ngực, mặc cho không khí mập mờ bao phủ trong xe.

Cho đến khi lái xe vào sân trường đại học, không khí mập mờ này mới bị phá vỡ.

Đưa Lâm Khả Nhi vào làm thủ tục nhập học xong, Đường Chá nói với Khả Nhi đang đòi ở lại trường: “Không cho con ở lại”.

“Vì sao?”, Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt linh động, tinh nghịch hỏi.

“Thúc thúc nói không được là không được! Chúng ta đi về nhà!”, Đường Chá kéo tay Lâm Khả Nhi ra bãi đậu xe.

Lâm Khả Nhi hất tay Đường Chá ra, bắt mắt bữu môi cắn nhai: “Ồ trường có nhiều trò chơi a! Có nhiều bạn học cùng chơi đùa, người không cần giường oai ở đây, người là người xấu, không cho người ta ở trường”.

Đường Chá ghen tuông ôm Lâm Khả Nhi vào trong ngực: “Thúc thúc không xa con được! Khả Nhi, Chá thúc thúc không muốn ném con cho đám thanh niên trẻ tuổi, thúc thúc sẽ ghen chết mất!”

“Thật không? Chá thúc thúc cũng biết ghen a? Người ta còn tưởng đây là độc quyền của Khả Nhi chứ”, Lâm Khả Nhi cười thâm trong ngực Đường Chá. Cô nào có muốn ở lại trường chứ, ở trường không nhìn thấy Chá thúc thúc, cô mới không muốn. Cô chỉ muốn xem phản ứng của anh một chút thôi mà, không nghĩ tới anh lại ghen như cô mong muốn vậy!

Đây mới là Chá thúc thúc đáng yêu của cô a!

“Độc quyền của con?”, Đường Chá không khỏi bật cười, bé con này không hiểu trong đầu có gì nữa? Lời nói ra không làm người ta kinh ngạc là không chịu.

Lâm Khả Nhi gật đầu một cái, nói với Đường Chá: “Đương nhiên là độc quyền của người ta! Chá thúc thúc không biết đâu, lúc đầu gặp lại thấy người và Lệ Tây Á ở cùng nhau, Khả Nhi vô cùng đau khổ a, tìm như bị dao đâm vậy”.

“Sau này Chá thúc thúc sẽ bồi thường cho con”, Đường Chá đau lòng khẽ vỗ về Lâm Khả Nhi, nhẹ nhàng nói.

“Khả Nhi, sao em lại ở đây?”, một giọng nói vui mừng vang lên, cắt đứt hai người đang nồng nhiệt.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lâm Khả Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt đẹp trai của Lý Tư Đặc thì lập tức vui mừng chạy về phía hân, nhảy lên ôm lấy cổ hân hưng phấn nói: “Thối Phí Phí, sao anh lại đến Học viện Elisa này? Chẳng lẽ anh cũng là học sinh ở đây?”.

“Học sinh?”, Lý Tư Đặc véo cái mũi dọc dừa của cô, lắc đầu nói: “Sao có thể như vậy?”

“Vậy anh đến đây làm gì?”, Lâm Khả Nhi xoa xoa mũi hỏi.

“Bí mật, đến lúc đấy em sẽ biết”, Lý Tư Đặc ra vẻ bí mật nhảy mắt mấy cái.

“Phí Phí, tôi học ngành bảo mật thông tin, anh có thể đến đó tìm tôi”, Lâm Khả Nhi duyên dáng cười nói.

“Vương tử, xin ngài trả lại Khả Nhi cho tôi”, Đường Chá lịch sự giơ tay ra, đoạt lại Khả Nhi trong lòng Ký Tư Đặc, không kịp để hân ta phản ứng.

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau, không ai chịu nhường bộ.

“Chá thúc thúc?”, Lâm Khả Nhi cảm thấy tim anh đang đập nhanh, lo lắng ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ ghen tuông trên khuôn mặt tuấn tú của anh, cô không khỏi cười thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Chá thúc thúc này, rõ ràng là quan tâm đến cô muốn chết mà vẫn luôn đẩy cô ra, thật không hiểu đầu óc anh làm bằng gì mà chẳng bình thường chút nào cả. Phải người đàn ông khác mà bị cô theo đuổi nhiệt tình như vậy thì đã sớm quỳ gối dưới váy cô rồi, chỉ có Chá thúc thúc mới có thể lạnh lùng đẩy cô ra thế.

Làm hại cô cứ nghĩ mình không có đủ sức quyền rũ với anh.

“Đường tiên sinh, tiểu mỹ nhân đang tự do, cô ấy không nhất định sẽ là của anh”, Lý Tư Đặc trả lời đầy ẩn ý.

“Khả Nhi sẽ nói cho anh biết cô ấy yêu ai”, Đường Chá tự tin vòng tay ôm vai Lâm Khả Nhi, lạnh lùng đưa cô đi trước mặt Lý Tư Đặc.

“Tiểu mỹ nhân, khi nào tự trường sẽ gặp lại”, Lý Tư Đặc phòng khoáng gửi đến Lâm Khả Nhi một cái hôn gió, hoàn toàn không để ý đến gương mặt tức giận của Đường Chá.

“Bye-bye!”, Lâm Khả Nhi quay người lại, nghịch ngợm nháy mắt.

“Không cho con quan tâm đến hân ta!”, Đường Chá mạnh mẽ xoay người Lâm Khả Nhi lại, bá đạo nói.

“Tại sao? Phí Phí là bạn của người ta mà”, Lâm Khả Nhi chớp mắt cười, nhìn Đường Chá.

“Bởi vì hân ta là đàn ông”, Đường Chá đánh mặt lại nói.

Lâm Khả Nhi ngây thơ chớp mắt nói: “Chẳng lẽ về sau người ta chỉ có thể để ý con gái, người không cho người ta để ý đến con trai sao?”

“Ai bảo Phí Phí mơ tưởng con?”, Đường Chá hờn thẹn đỏ mặt lên, bước nhanh về phía trước ném lại mấy lời này.

Lâm Khả Nhi không nhịn cười được nữa, đành che miệng cười thầm, cô sai bước đuổi theo Đường Chá cười nói: “Chá thúc thúc, người đang ghen sao?”

Đường Chá khẽ biến sắc, nhưng anh nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

“Người không thừa nhận cũng không được, Khả Nhi biết chắc là như vậy!”, Lâm Khả Nhi chắn trước mặt Đường Chá, nghiêng nghiêng đầu, mặt vênh

lên.

“Còn không mau lên xe! Còn nói nhiều nữa Chá thúc thúc sẽ bỏ con ở lại đây!”; Đường Chá véo véo gương mặt nhỏ nhắn, uy hiếp nhìn cô.

Lâm Khả Nhi chui vào trong xe liền ôm bụng cười bò: “Bộ dạng của Chá thúc thúc thật đáng yêu a! Người đứng là là thiên hạ đệ nhất ghen phu!”

“Im miệng, không được cười!”; Đường Chá xấu hổ ngồi vào ghế lái, lúng túng mắng cô.

Lâm Khả Nhi đặt tay lên vai Đường Chá, tinh nghịch cười nói: “Chá thúc thúc, người ta thích nhìn dáng vẻ này của người lắm!”

“Ngồi xuống!”, Đường Chá đỏ mặt lên ra lệnh cho cô, cô nghe lời ngồi xuống đùi anh, anh liền cấp tốc khởi động xe.

Chiếc xe đột ngột khởi động làm Lâm Khả Nhi đang ngồi trên người anh bị lắc mạnh, mềm mại của cô bỗng chạm vào vật cứng rắn của anh, khiến anh mặt đỏ tới mang tai. Cửa anh ngẩng đầu cao vút chạm vào đùi Lâm Khả Nhi, khí phách hiền ngang hướng về chốn đào nguyên quen thuộc kia.

“A!”, Đường Chá không nhịn được rên lên một tiếng, thân thể cứng đờ lui về phía sau, tay cầm lái vì phải nắm chặt để kiềm chế mà trở nên trắng bệch.

Thấy anh thờ dốc, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm tiến sát vào ngực anh, ngón tay vô tội dùng ngón tay vẽ vòng tròn lên ngực anh. Hơi thở của Đường Chá càng trở nên nặng nề, anh cố gắng kiềm chế hưng phấn, không cho phép mình hành động điên cuồng.

“Chá thúc thúc, thực ra người không cần kìm nén đâu, người ta rất nguyện ý phối hợp cùng người mà”, Lâm Khả Nhi ngây thơ nhìn anh. Gương mặt anh tuấn của Chá thúc thúc lâm lâm mờ mờ, cô càng nhìn càng yêu. Cô không kiềm chế được, ngẩng đầu lên sùng bái nhìn anh. Lưỡi của cô trong lúc lơ đãng liếm qua đôi môi đang mím chặt của anh, khiến anh nhỏ giọng nguyên rủa.

Gương mặt nhỏ bé ngây thơ kia đang hấp dẫn ánh mắt anh, làm anh không thể tập trung lái xe được.

“Đàng hoàng một chút, bằng không Chá thúc thúc đẩy con xuống xe bây giờ!”, Đường Chá không lưu tình khiển trách cô.

Lâm Khả Nhi che miệng cười nói: “Còn lâu người ta mới sợ á”.

Nhưng cô cũng ngay ngắn ngồi lại trên đùi anh, vùi gương mặt xinh đẹp vào lồng ngực đang đập thình thịch của anh.

Chiếc xe đi qua một quán cà phê thì một bóng người quen quen từ bên trong đi ra, hóa ra là Lưu Vân Thiên trợ lý của Đường Chá.

Lâm Khả Nhi vỗ vỗ vào ngực Đường Chá, chỉ vào Lưu Vân Thiên ở phía trước nói: “Chá thúc thúc, là Anh Vân Thiên kia”.

Đường Chá nhìn Lưu Vân Thiên một cái, nói với Lâm Khả Nhi: “Đây là quán cà phê Tình Thiên, thúc thúc thường cùng trợ lý Lưu đến đây”.

“Anh ấy một mình đến quán cà phê hay sao? Hay là anh ấy có hẹn với bạn gái ở đây?”, Lâm Khả Nhi tò mò nhìn Lưu Vân Thiên đang đi trên đường.

“Chưa từng nghe thấy”, Đường Chá nhìn vào gương chiếu hậu, thấy Lưu Vân Thiên hình như có nét đau lòng liền nói với Lâm Khả Nhi, “Xem dáng vẻ này hình như không giống với đi hẹn hò. Khả Nhi, sao con lại quan tâm đến anh ta vậy?”

“Hồi người ta làm vụ “Viên mưa”, Anh Vân Thiên đã giúp người ta rất nhiều, hơn nữa anh ấy cũng là trợ thủ đắc lực của người, sao người ta lại không quan tâm đến anh ấy được?”, Lâm Khả Nhi đưa tay vuốt vuốt chân mày đang nhíu chặt của Đường Chá.

Đường Chá đột nhiên ngậm một ngón tay của Lâm Khả Nhi vào miệng, ái muội nói: “Chá thúc thúc hy vọng con chỉ quan tâm đến một mình thúc thúc thôi”.

Lâm Khả Nhi nghe xong, nghịch ngợm cười lên: “Khả Nhi quan tâm nhất là người á, người không cần phải ghen đâu”.

Đường Chá có ý xấu cấn cấn ngón tay Khả Nhi, cô sợ bị đau yêu kiều kêu lên.

“Còn dám giễu cợt thúc thúc!”, Đường Chá nhướn mày lên uy hiếp nói.

Lâm Khả Nhi nhu thuận tựa vào ngực anh, không trêu chọc anh nữa.

Sáng sớm, Lâm Khả Nhi trang điểm thật xinh đẹp ngồi ở phòng khách chờ Đường Chá.

Thấy anh vừa đi ra vừa thất cả vạt, cô lập tức đứng dậy bước đến, tinh nghịch cười nói: “Chá thúc thúc, người đưa người ta cùng đi làm đi, một mình người ta ở nhà thật buồn chán a!”.

Không cưỡng lại được Lâm Khả Nhi, anh chỉ còn cách đáp ứng cô.

Khi bọn họ bước đến thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, Lâm Khả Nhi bỗng nhìn thấy người bạn tốt của cô, Liêu Phạm. Cô vui mừng nhào vào ngực Liêu Phạm, kích động hỏi: “Chị Liêu Phạm, chị bây giờ làm ở đây sao?”.

Đường Chá vừa đi về phía bọn họ vừa giải thích với Lâm Khả Nhi: “Liêu tiểu thư là thư ký của Chá thúc thúc. Khả Nhi, con cứ nói chuyện với thư ký Liêu đi, Chá thúc thúc về phòng làm việc trước. Nếu có chuyện gì. ....”

“Thư ký? Thật là tốt! Không ngờ Chị Liêu Phàm lại thay thế Lệ Tây Á làm thư ký của Chá thúc thúc a. Chị Liêu Phàm, Khả Nhi rất tin tưởng năng lực của chị a!”, Lâm Khả Nhi giơ ngón tay cái lên tán dương Liêu Phàm.

“Chị nào có giỏi như vậy?”, Liêu Phàm đỏ mặt nói.

“Chị Liêu Phàm là giỏi nhất! Điều này ngay cả anh Vân Thiên cũng phải thừa nhận a”, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nói.

“Trợ lý Luru”, vừa nghe Lâm Khả Nhi nói, mặt Liêu Phàm lập tức đỏ ửng lên.

Cô có chút bất an hỏi lại: “Luru trợ lý đã nói chuyện của chị với em sao?”.

“Dĩ nhiên là đã nói tới!”, Lâm Khả Nhi gật mạnh đầu, đột nhiên cô hạ thấp giọng, tựa vào vai Liêu Phàm nói: “Anh Vân Thiên không chỉ nói về chị có một lần thôi đâu?”.

Hai người đang sôi nổi trò chuyện thì một giọng nói xuất hiện cắt ngang câu chuyện của bọn họ: “Hai người đang nói xấu gì tôi đây?”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Lâm Khả Nhi nghe thấy giọng quen thuộc, liền ngẩng đầu nghịch ngợm: “Khả Nhi nói anh Luru rất thích chị Liêu, còn không tiếc lời khen ngợi chị ấy nhiều lần”.

Liêu Phàm đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng, len lén nhìn sang Luru Vân Thiên, nhìn cô như một con thỏ ngoan ngoãn.

Luru Vân Thiên liền cười nhạt nói: “Năng lực của Liêu tiểu thư mọi người đều biết, ngay cả tổng giám đốc cũng rất vừa lòng”.

Lâm Khả Nhi đột nhiên cầm cánh tay của Luru Vân Thiên kéo anh đến bên cạnh Liêu Phàm. Liêu Phàm bắn khoản liếc nhìn Luru Vân Thiên, mặt đỏ ửng như quả táo mùa thu, lông mi dài cụp xuống khẽ run. Bên cạnh vẻ ngại ngùng của Liêu Phàm, gương mặt lạnh lùng của Luru Vân Thiên vẫn không hề thay đổi.

“Không tệ! Đúng là trai tài gái sắc, trời sinh đất tạo. Anh Luru, chị Liêu thật sự rất đẹp, còn không mau kéo chị ấy vào lòng.” Vừa nói Khả Nhi vừa đẩy Liêu Phàm ngã vào trong lòng Luru Vân Thiên. Trong lòng chợt có người đẹp ngã vào, Luru Vân Thiên lúng túng không biết nên dang tay ôm mỹ nhân vào lòng hay nên đẩy ra đây.

“Anh Luru sao mà cứ dờ ờ thế kia? Còn không mau ôm lấy chị Liêu đi” Lâm Khả Nhi quay sang Luru Vân Thiên nháy mắt nghịch ngợm.

“Khả Nhi, đừng có nói bậy!” Luru Vân Thiên ho khan một tiếng, lạnh nhạt đẩy Liêu Phàm ra.

Lời nói của Luru Vân Thiên không khác gì như đang cự tuyệt làm mất Liêu Phàm cay cay, cô chực xoay người định bỏ chạy, nước mắt này giờ vòng vèo trên khóe mắt lặng lẽ rơi xuống má. Luru Vân Thiên thấy Liêu Phàm khóc định xoay người bỏ chạy, trong nháy mắt anh chàng nắm chặt tay cô kéo lại đối diện mình.

“Thư ký Liêu” Luru Vân Thiên cảm thấy có chút đau lòng không nỡ bèn đặt tay lên bả vai của Liêu Phàm định nói lời an ủi.

Liêu Phàm lập tức đưa tay chặn miệng Luru Vân Thiên, cố gồng giọng nói: “Đừng nói! Liêu Phàm biết bản thân không xứng với trợ lý Luru, về sau sẽ không bao giờ làm trợ lý phải rồi như thế này nữa.”

“Liêu Phàm sao mà ngốc thế kia. “ Luru Vân Thiên thở dài đưa tay lên lau nước mắt cho Liêu Phàm.

Hai người đã làm chung với nhau lâu như vậy, tâm tình của Liêu Phàm sớm anh đã nhìn ra.

Liêu Phàm chợt nhào vào lòng Luru Vân Thiên, nghẹn ngào nói: “Không cần đẩy tôi ra! Trợ lý Luru để tôi ôm anh một chút được không?”

Tình cảm của Liêu Phàm đã khiến Luru Vân Thiên có chút động lòng, anh đưa tay khẽ vuốt lưng cô dỗ dành: “Đừng khóc. “

“Anh Luru, sao anh vô tình vậy hả? Anh không thể thử tiếp nhận tình cảm của chị Liễu sao? Chị Liễu thật tội nghiệp khi yêu phải cái người vô tâm như anh.” Lâm Khả Nhi bên cạnh chống nạnh trách móc Luru Vân Thiên.

Nghe thấy lời trách móc của Khả Nhi, bao nhiêu kìm nén chợt vỡ òa, Luru Phàm khóc thút thít, nước mắt thấm đẫm áo Luru Vân Thiên.

Liêu Phàm buông Luru Vân Thiên thôi không ôm anh nữa, nén lệ mỉm cười: “Cảm ơn trợ lý Luru, cái ôm này Liêu Phàm tôi sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.”

Nói xong, Liêu Phàm xoay người chạy thẳng hướng toilet.

Nhìn theo bóng lưng của Liêu Phàm, tim Luru Vân Thiên đập mạnh và loạn nhịp. Lâm Khả Nhi bức bối đập mạnh sau gáy anh, hung hăng nói: “Còn không mau đuổi theo? Chẳng lẽ anh muốn người đẹp Liêu vì anh mà đau lòng sao?”

Luru Vân Thiên ngăn ra một lúc, chợt cất bước đuổi theo.

Lâm Khả Nhi lúc này mới hài lòng cười một tiếng: “Tâm nguyện của chị Liễu cuối cùng cũng được thực hiện, bà mối ta đây nên đi ăn mừng.”

Hà hê đi tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Lâm Khả Nhi lặng lẽ đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy Đường Chá đang ngồi quay lưng về phía cô, chăm chú nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, tay cầm điện thoại: “Người có thể thoát được kiếp nạn này, Đường Chá tôi vui mừng khôn xiết. Được! Vậy kế hoạch của chúng ta vẫn có thể tiếp tục, bye-bye!”

Khi Đường Chá cúp điện thoại, Lâm Khả Nhi không còn chăm chú nhìn bóng lưng của anh nữa. Cô chạy đến vòng hai tay ôm Đường Chá từ phía sau, khẽ công: “Chú Chá, Khả Nhi đã làm bà mối.”

“Bà mối?” Đường Chá xoay người lại, nhìn Lâm Khả Nhi cười rạng rỡ.

“Chính là chị Liêu Phàm và anh Luru. Chị Liêu từ khi bước vào làm công ty cho đến nay chỉ thích mỗi anh Luru, cho nên thấy anh Luru vẫn chưa có bạn gái, khả Nhi liền giúp chị Liêu thổ lộ tình cảm với anh ấy.” Lâm Khả Nhi mặt mày hớn hờ nói, cuối cùng thật giống như cô và chú Chá.

“Trợ lý Luru và Liêu thư ký sao?” Đường Chá kinh ngạc nhìn Khả Nhi, “Tại sao ta không biết hai người bọn họ có tình cảm?”

“Đó là bởi vì thúc thúc chỉ biết mỗi công việc, không chịu chú ý đến ánh mắt của chị Liêu ngày ngày nhìn anh Luru. Khả Nhi đây là ai chứ? Dĩ nhiên chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra ngay.” Lâm Khả Nhi vênh mặt nói.

“Khả Nhi quả nhiên có một đôi Họa Nhân Kim Tinh, khó lường!” Đường Chá dơ ngón tay cái lên tán dương.

Lâm Khả Nhi há hê gạt đầu mặc cho mái tóc dài của cô xoa che mắt nửa mặt, xem rất quyến rũ.

Cô nàng đột nhiên vươn tay ôm bả vai của Đường Chá, nghịch ngợm hỏi: “Chú Chá có phải người cũng nên thương cho người ta không?”

“Có phải kỷ niệm lần đầu lập công lớn chứ!” Đường Chá cười nheo chiếc mũi dọc dừa của Khả Nhi.

“Vậy thì chú thương gì nào?” Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, bắt mắt chỉ cái môi nhỏ xinh của mình, xấu xa nói: “Phải thương ở đây.”

Nhìn nét mặt của Khả Nhi, Đường Chá cười lớn. Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Khả Nhi lên, chạm môi anh vào đôi môi đỏ hồng của cô. Lâm Khả Nhi lập tức như con rắn quấn chặt lấy Đường Chá, không để môi của anh rời đi. Đường Chá bị quấn chặt bởi đôi môi ngọt ngào của Khả Nhi, xem ra cũng chẳng còn đường thoái lui đành thỏa mãn cô. Nhìn thấy Khả Nhi hé mắt, ánh mắt cô như đang cười trộm, anh hung hăng tăng thêm lực cắn mút đôi môi nhỏ xinh. Đến khi, Lâm Khả Nhi mất hết sức lực không còn thở nổi, anh mới chịu buông.

Lâm Khả Nhi lúc này cứ như một con mèo nhỏ vừa được cho ăn no nê một bữa, cô le lưỡi liếm môi đầy thỏa mãn. Hành động cùng ánh mắt mê người của cô khiến cho lý trí của Đường Chá điên đảo. Nhìn thấy Đường Chá đang thất thần nhìn mình, Khả Nhi cảm thấy thỏa mãn vô cùng, bước đến kéo anh: “Chú Chá, đi theo con.”

Đường Chá bần chòn theo sát Lâm Khả Nhi cùng cô ra khỏi phòng làm việc. Lâm Khả Nhi lén lút đi đến khúc quanh phía trước, Đường Chá cảm thấy lo lắng liền hỏi: “Khả Nhi, con đang làm gì thế hả?”

Khả Nhi quay lại đối diện với anh đưa ngón tay giữa đặt lên miệng “Hu”

Lúc này, Đường Chá chợt nghe thấy giọng nói khê mềm mại của Liêu Phàm: “Thiên, anh không yêu em cũng không sao, chỉ cần anh cho em ở bên cạnh anh là em thỏa mãn rồi.”

“Bé Ngốc.” Nghe giọng của Luru Vân Thiên, Đường Chá cau mày không nói gì thêm, chỉ thấy Khả Nhi thò cái đầu nhỏ xinh của cô ra ngoài, không biết thấy gì nhưng lại che cái miệng nhỏ xinh cười xấu xa.

Đường Chá tò mò đi tới đứng sau Khả Nhi, cũng bắt chước cô lộ đầu ra phía trước, liền thấy Luru Vân Thiên cùng Liêu Phàm đang dính chặt nhau hôn tràn miên.

Chương 60

Anh vội vàng che mắt Lâm Khả Nhi, kéo cô về trong lòng, nhỏ giọng khiển trách: "Nhóc con tính nghịch, không biết phí lễ chó nhìn sao?" .

"Tốt quá rồi!" Lâm Khả Nhi nghịch ngợm khề cười.

"Cùng anh trở về phòng làm việc." Đường Chá ôm chặt hông của Lâm Khả Nhi, muốn mang cô rời khỏi chỗ này.

"Đừng mà! Em muốn nhìn thêm một lát." Lâm Khả Nhi nói xong, lại muốn ló đầu ra.

Đường Chá tức giận giơ tay vỗ lên cái mũi nhỏ của cô khiển trách: "Hôn môi thì có gì đẹp mà xem?"

"Ai bảo không đẹp? Đây chính là anh Vân Thiên anh Tuấn cùng chị Liễu Phàm dịu dàng, thật khiến người ta hâm mộ." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

"Cô nhóc nghịch ngợm!" Đường Chá nhìn chăm chăm Lâm Khả Nhi, đang muốn dạy dỗ cô, thì trông thấy Liễu Phàm cùng Lưu Vân Thiên tay nắm tay đến gần.

Liêu Phàm vừa nhìn thấy hai người bọn họ thì lập tức rút tay khỏi bàn tay của Lưu Vân Thiên, ngượng ngùng lùi về phía sau Lưu Vân Thiên.

Lưu Vân Thiên nhăn mày, bình tĩnh hỏi: "Tổng giám đốc, Khả Nhi, hai người làm gì ở chỗ này?"

"Chúng tôi đang... ừm..." Lâm Khả Nhi hưng phấn vừa định nói chuyện, liền bị Đường Chá che miệng lại.

Cô ở trên môi Đường Chá cười khê nỉ non: "Đang hôn."

Thấy Đường Chá hôn Khả Nhi, trong mắt Lưu Vân Thiên thoáng chút âm đạm, nhưng bị anh che giấu nhanh chóng.

Đường Chá thiếu chút bị lời nói của Khả Nhi làm cho tức giận. Anh sợ trợ lý Lưu biết hai người bọn họ đang xem trộm bọn hắn hôn nên mới dùng miệng ngăn Khả Nhi lại, không ngờ cô lại trả lời như vậy.

Chẳng lẽ anh lại trùng kếp Khả Nhi? Anh thế mà cùng Khả Nhi hôn nồng nhiệt trước mặt mọi người.

Lúng túng buông Lâm Khả Nhi ra, Đường Chá nhanh chóng trở lại về bình thân, nói với Lưu Vân Thiên: "Vân Thiên, cậu cùng thư kí Liễu nếu rảnh, thì cùng ngồi xuống một chút đi. Chúng ta rất lâu rồi không tụ tập lại một chỗ."

"Được." Lưu Vân Thiên ôm lấy Liễu Phàm đang xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào, nói: "Tối nay, tôi với Liễu Phàm cùng đi."

"Anh Vân Thiên, bộ dáng anh cùng chị Liễu Phàm hôn môi thật mê người nha!" Lâm Khả Nhi đột nhiên nói ra lời kinh người, một câu nói khiến khuôn mặt của hai người kia đều biến sắc.

Liêu Phàm không dám tin nhìn Đường Chá: "Tổng giám đốc, ngài mà lại nhìn lên sao?"

Đường Chá lúng túng kéo Lâm Khả Nhi, đem về phòng làm việc của mình.

Vừa vào cửa, Đường Chá liền vỗ cái mũi nhỏ của Khả Nhi, không vui nói: "Nhóc con nghịch ngợm, thế nhưng lại lỗi anh xuống nước!"

Lâm Khả Nhi ủy khuất nói: "Chẳng lẽ chơi không vui sao? Anh không thấy gương mặt của anh Vân Thiên sao? Thật là rất thú vị nha!"

Cô càng nói càng hăng, Đường Chá càng nghe càng tức giận.

"Lần sau không được kéo anh đi nữa! Muốn chơi thì tự em đi chơi đi." Đường Chá bắt mẫn búng một cái lên trán Lâm Khả Nhi .

"Vậy cũng được! Em còn tưởng rằng anh sẽ rất thích chứ." Lâm Khả Nhi xoa trán của mình, đáng thương nói.

"Đồ trẻ con!" Đường Chá đột nhiên một tay ôm lấy cô vào lòng, gắt gao siết chặt.

"Khả Nhi, anh nên làm sao với em bây giờ? Tại sao em chỉ mới 16 tuổi? Lớn nhanh lên một chút, bảo bối của anh, anh có chút chờ không kịp rồi." Giọng nói của Đường Chá tràn ngập bất đắc dĩ cùng mờ mịt.

"16 tuổi không tốt sao? Mẹ em cũng đã sinh ra em năm 16 tuổi." Lâm Khả Nhi cong cái miệng nhỏ nhắn nói.

"16 tuổi làm mẹ? Tuyệt đối không được! Anh sẽ không để cho Khả Nhi nhỏ như vậy phải bị giày vò. Ở trong mắt anh, Khả Nhi vẫn còn là con nít!" Đường Chá có chút đau lòng nhũn mảy.

"Hả? Vậy Khả Nhi phải chờ tới lúc nào?" Lâm Khả Nhi ảo não hỏi.

"Bé cưng, gấp gấp vậy sao?" Đường Chá cười mỉ hoặc, nhìn Lâm Khả Nhi.

"Đó là đương nhiên, em từ năm tuổi đã muốn làm vợ của anh rồi." Lâm Khả Nhi cắn môi dưới, mắt mắt nói.

"Trợ lý Lưu còn nói thư ký Liêu là đứa ngốc, anh xem em mới thật sự là bé ngốc." Đường Chá dùng ngón tay xoa đôi môi bị Khả Nhi cắn đỏ, dịu dàng nói.

"Em chính là bé ngốc! Vì anh mới biến thành ngốc." Lâm Khả Nhi nén cười đánh về phía Đường Chá, đem cái miệng nhỏ nhắn dán lên đôi môi gọi cảm kia.

Hai cánh tay Đường Chá ôm chặt hông của Lâm Khả Nhi, mặc cho nụ hôn càng thêm nóng bỏng.

Đột nhiên anh đẩy cô ra, chạy nhanh về phía toilet, trước khi vào toilet chỉ vội vàng bỏ lại một câu: "Khả Nhi, về sau không được tùy tiện trêu chọc anh nữa."

"Tuân lệnh!" Lâm Khả Nhi cười xấu xa đứng nghiêm, hướng về phía lưng Đường Chá chào một cái.

Thấy Đường Chá chạy trốn, trong lòng Lâm Khả Nhi tràn đầy hưng phấn, anh Chá của cô thật là quá đáng yêu.

Cười cười đi tới trước bàn làm việc, ngón tay của cô ở trên bàn phím gỗ nhẹ, bận rộn hồi lâu, cô mới hài lòng dựa vào lưng ghế đuổi đuổi cái lưng mồi.

Đột nhiên một tin tức hấp dẫn sự chú ý của cô, chỉ thấy biểu hiện trên màn ảnh ra mấy cái chữ: "Tiểu long vũ, có hứng thú gia nhập với chúng tôi không? Chúng tôi là Hắc Khách đế quốc tinh anh nhất thế giới, nếu gia nhập với chúng tôi, nhất định có thể mang đến cho bạn những kích thích không thể tưởng tượng cùng với hậu hĩnh thù lao."

"Tôi không cần tiền." Lâm Khả Nhi nhanh chóng lưu lại mấy chữ này.

"Chẳng lẽ bạn không muốn tiếp nhận khiêu chiến cao hơn sao? Tỷ như làm mạng Internet của Mỹ tê liệt, khiến bọn họ không thể xưng vương; hoặc phá hoại nền tài chính của một quốc gia, khiến nó không bao giờ có thể kiêu ngạo nữa. Gia nhập với chúng tôi, bạn mới có thể cảm nhận được kích thích thật sự, gia nhập với chúng tôi, bạn mới có thể đứng ở nơi cao hơn để nhìn thế giới." Đối phương đang từng bước dụ dỗ Lâm Khả Nhi.

"Nghe cũng thú vị, tôi sẽ suy nghĩ một chút." Nghe quá xác thực đầy tính khiêu chiến, điều này trước kia cô hành động đơn độc nên chưa biết đến. Có lẽ có thể gia nhập thử xem sao.

"Lúc nào thì hồi âm cho chúng tôi?" Đối phương lập tức gửi đến mấy chữ.

"Ba ngày sau cho câu trả lời chắc chắn." Lâm Khả Nhi gõ xong mấy chữ này, liền thoát khỏi hệ thống.

Trở thành một Tiểu Hacker, cô chỉ muốn vui đùa một chút mà thôi, chưa bao giờ chân chính gia nhập tổ chức nào. Hắc Khách đế quốc này nghe không tệ nha, có lẽ thật sự có thể thử một chút.

Khi Đường Chá đi ra, tóc của anh còn nhỏ nước, hiển nhiên mới vừa tắm nước lạnh.

"Anh Chá, anh phải lại tắm nước lạnh, không tốt cho thân thể." Lâm Khả Nhi đứng lên, đoạt lấy khăn tay trong tay Đường Chá, rồi trằm lên đầu anh, "Ngồi xuống đi, em lau giúp anh."

"Nếu như em nghe lời, anh sao phải tắm nước lạnh mỗi ngày!" Đường Chá bất đắc dĩ ngồi xuống, hưởng thụ sự phục vụ dễ chịu của Lâm Khả Nhi.

"Em muốn quyến rũ anh, nói không chừng ngày nào đó anh biến thành sói xám lớn, sẽ nhào tới Khả Nhi", Lâm Khả Nhi cường thế tiến tới gần mặt của Đường Chá, bướng bỉnh nói.

Cô còn chưa nói hết, liền bị anh một phen kéo ngã trên đùi, chỉ thấy anh uy hiếp nói: "Khả Nhi rất không ngoan, xem ra anh phải phạt em thật nặng, em mới có thể nhớ lời anh."

Thấy Đường Chá giơ tay lên cao, Lâm Khả Nhi làm nũng nói: "Anh Chá, đừng mà! Khả Nhi nghe lời còn không được sao?"

Tay Đường Chá nhẹ nhàng rơi xuống, vỗ vào cái mông nhỏ co dãn mười phần của cô.

Bàn tay của anh thế nhưng giống như dính vào trên đó, không muốn rời đi.

Không biết qua bao lâu, Đường Chá mới đỏ mặt đẩy Lâm Khả Nhi ra, lần nữa nhắc chân vọt vào toilet.

"Khả Nhi, em muốn hại chết anh!" Lời nói ảo nào từ trong toilet truyền đến, chọc cho Lâm Khả Nhi ôm bụng cười ha ha.

Khi Đường Chá mặc quần áo lần nữa đi ra thì thấy Lâm Khả Nhi tới gần anh, làm như cô là vi khuẩn gây bệnh, anh hốt hoảng hét lớn: "Lâm Khả Nhi, không cho đến gần anh thêm nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Sendyle

Tại phi trường Toronto, Bắc Dã Thương đi ra từ lối đi chuyên dụng dành cho khách quý, khuôn mặt âm lãnh của anh ta vừa đi, vừa khiển trách người bên cạnh: "Tất cả các người đều là một đám vô dụng! Thậm chí ngay cả việc nhỏ thế này cũng phải để tôi tự mình ra tay!"

"Chuyện nhỏ?" Sau lưng Mị Ảnh nghe mà sợ đến há to mồm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng không ngừng, đảo loạn một nước kinh tế chuyện này được mà là chuyện nhỏ sao?

"Anh Phong, điều này cho thấy năng lực cực siêu của anh, nếu không phải là anh ra tay thì Tổng Thống nước B sao có thể dễ dàng nói chuyện như vậy, còn đích thân tự nhận lỗi với anh." Mị Ảnh nín thở nói.

"Tổng Thống nước B? Hừ! Chỉ là một tên nhát gan, một viên đạn sẽ làm cho anh ta sợ đến đuôi mềm nhũn ra. Lần trước Lam Hồ thất bại, làm tôi không hài lòng, lần này nói gì cũng không thể để cho Đường Chá dễ dàng thoát được trừng phạt. Cứ để cho anh ta thêm hai ngày mộng đẹp nữa vậy." Bắc Dã Thương hừ lạnh đi ra, một hàng đoàn xe đội đã lâu ở bên ngoài phi trường.

Không quan tâm đến lời hỏi thăm của đám thủ hạ mặc đồ đen,

anh ta trực tiếp ngồi vào chiếc xe Lincoln cầm đầu những chiếc xe nối dài.

Ngồi vào bên cạnh anh ta là Mị Ảnh, cung kính nói: "Anh Phong, hacker tên Tiểu Vũ đã tìm được."

"Tiểu Vũ? Người đem toàn bộ tiền gửi ngân hàng của chúng ta ở Thụy Sĩ dòi đi?" Đôi mắt lãnh mị của Bắc Dã Thương bỗng chốc ngưng tụ lại nhìn Mị Ảnh.

"Chính là anh ta!" Mị Ảnh tiêu sái trên mặt thoáng vẻ hả hê, anh ta tranh công nói, "Vốn là anh ta không muốn gia nhập đế quốc chd của chúng ta, anh ta nói anh ta không thiếu tiền. Tôi chính là dùng hết lời lẽ mới dụ dỗ anh tôi động lòng."

"Làm tốt lắm, tôi sẽ thưởng cho cậu phần thưởng phong phú." Trong mắt Bắc Dã Thương lóe qua chút ánh sáng, bộ dạng giống như vừa phát hiện thấy con mồi.

"Anh Phong, có thể để cho Lam Hồ trở lại không? Anh đối với cô ấy đã trừng phạt quá nặng, đem cô từ tập đoàn chd rồi đi đối với cô ấy có chút tàn nhẫn." Mị Ảnh cười đùa nói.

"Đây chính là thứ cậu muốn được thưởng?" Bắc Dã Thương nheo đôi mắt tà mị, nhìn từ trên xuống dưới Mị Ảnh.

Mị Ảnh vuốt cằm của ót mình, cười nói: "Theo bên cạnh Anh Phong nhiều năm như vậy, tiền bạc đối với tôi đã không có ý nghĩa gì, tôi chỉ hi vọng Lam Hồ trở lại bên cạnh tôi."

"Lại một kẻ si tình ngu ngốc rơi vào lưới tình, lòng của Lam Hồ cũng không ở bên cậu!" Bắc Dã Thương hừ lạnh mờ mịt vì tính trong tay ra, không để ý tới Mị Ảnh.

Mị Ảnh thấy Bắc Dã Thương không nói thêm gì, liền lập tức im lặng. Cậu ta đi theo Bắc Dã Thương lâu như vậy cũng hiểu tính tình anh ta ít nhiều, anh ta không phản đối chính là đồng ý, Lam Hồ rốt cuộc cũng có thể trở lại cùng anh sống vai tác chiến.

Còn nhớ khi còn bé, lần đầu tiên nhìn thấy Lam Hồ, anh liền bị đánh vé, hơi thở lãnh mị trên người cô mê hoặc. Anh biết chuyện cha mẹ cô đã gây tổn thương rất lớn đối với cô, mới làm cô không còn tin tưởng đàn ông. Nhưng anh tin tưởng rằng tình yêu và niềm tin của mình sẽ sưởi ấm trái tim lạnh băng ấy, mang lại hạnh phúc thật sự cho cô.

Trong lòng của anh, cô tựa như một đóa hoa hồng có gai, tràn đầy yêu mị mê hoặc lòng người.

Mặc dù bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, nhưng có thể làm anh động lòng cũng chỉ có duy nhất Lam Hồ.

Không biết cô hiện đang làm gì, mấy ngày không thấy, thật là có chút chờ mong gặp mặt.

Ở Sillman trong phòng sang trọng, Lâm Khả Nhi cùng Liêu Phàm ngồi chung một chỗ, Đường Chá cố ý ngồi cách cô rất xa ánh nhưng mắt của cô vẫn dán không rời bóng dáng anh, chỉ thấy khuôn mặt anh căng thẳng, thân thể cứng ngắc, ngồi ở chỗ đó có chút không tự nhiên, giống như cô là một dạng ôn dịch phải mau chóng cách càng xa càng tốt.

Kể từ lúc ở văn phòng, Đường Chá liền tránh xa cô, mỗi lần cô trêu chọc anh, anh đều chạy vào toilet tắm nước lạnh. Vì không để cho chú Chá của cô bị nước lạnh xông hù, cô tạm ngừng kế hoạch trêu chọc người yêu muốn chú Chá nghỉ ngơi một chút.

Người hầu bàn bụng tới điểm tâm nhỏ cùng trái cây, Liêu Phàm trước gấp một miếng dưa đưa cho Lâm Khả Nhi, dịu dàng nói: "Khả Nhi, cái này cho em."

Lâm Khả Nhi cười đùa há to mồm, một hộp liền đem miếng dưa toàn bộ nuốt vào trong miệng. Cô vừa nuốt cả quả táo, vừa mơ hồ không rõ nói: "Rất ngọt, cảm ơn Chị Liêu."

"Không cần khách khí." Liêu Phàm dịu dàng cười nhạt lại sầm một miếng xoài đưa cho Lưu Vân Thiên, ánh mắt đắm đuối đưa tình nói: "Thiên, anh cũng ăn một miếng đi, không nên uống cà phê như thế, cà phê uống nhiều đối với thân thể không tốt."

Lâm Khả Nhi lập tức chế nhạo nói: "Anh Lưu, anh xem Chị Liêu đối với anh thật tốt! Còn quan tâm thân thể của anh."

Vừa nói, cô còn vừa nháy mắt với Lưu Vân Thiên.

Nghe lời trêu đùa nhạo báng của Lâm Khả Nhi, trên mặt Lưu Vân Thiên thoáng qua một chút tối tăm, anh cười nhạt nhận lấy cây xoài trong tay Liêu Phàm, cho vào trong miệng từ từ thưởng thức.

"Khả Nhi, em không nên như thế!" Liêu Phàm ngược nhìn khuôn mặt rũ xuống, hai gò má sung huyết đỏ bừng.

Lâm Khả Nhi ôm bụng cười ha ha đứng lên: "Chị Liêu thật đáng yêu! Anh Lưu, anh thật là có phúc, có thể tìm được một nhan tri kỷ như Chị Liêu. Làm cho Khả Nhi thật hâm mộ!"

Lâm Khả Nhi nhạo báng khiến sắc mặt Lưu Vân Thiên càng thêm lúng túng, mà Liêu Phàm đầu là rủ được thấp hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng đến mức như muốn sôi trào.

Đường Chá đột nhiên búng một cái nhẹ nhàng trên đầu Lâm Khả Nhi, quờ nhẹ nói: "Khả Nhi, không nên trêu chọc thư ký Liêu. Em cho rằng tất cả mọi người dạ mặt dày như em sao?"

Lâm Khả Nhi gãi đầu, nâng cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chú Chá là người xấu, một đêm không để ý tới Khả Nhi, Khả Nhi cũng không trách anh, anh lại vẫn muốn đánh người mình."

"Đưa nhỏ tình nghịch, ai cho em trêu chọc Thư ký Liêu? Thư ký Liêu da mặt mỏng, không cho phép em hồ đồ nữa." Đường Chá đưa bàn tay Lâm Khả Nhi nhẹ xoa, vừa về vừa cau mày nói: "Khả Nhi, thật rất đau sao? Anh không có dùng lực."

"Vây em đánh thử anh một chút xem sao." Lâm Khả Nhi bấu môi nhào trong ngực Đường Chá, ôm cổ của anh dùng sức búng.

"Khả Nhi, em thật muốn đánh anh?" Đường Chá nhún lông mày đen lại, nhìn chăm chăm Lâm Khả Nhi.

"Ai cho anh động thủ trước?" Lâm Khả Nhi ngẩng cao cằm xinh xắn tựa trước ngực Đường Chá nũng nịu.

"Tổng giám đốc, ngài cùng Khả Nhi tình cảm thật tốt, tình cảm của các người mới để cho người ta hâm mộ!" Liêu Phàm đột nhiên đỏ mặt mở miệng, trong mắt của cô tràn đầy yêu thích và ngưỡng mộ.

Nghe được lời nói Liêu Phàm, đang ở trong ngực Đường Chá, mặt Lâm Khả Nhi tỏ vẻ kiêu ngạo đầy khí phách nói: "Anh Chá, có nghe hay không, em đối với anh thật tốt, về sau không được phép khi dễ em."

Đường Chá vuốt đỉnh đầu của mình, nhò giọng lâm bẩm: "Tiểu Ma Nữ, để cho em khi dễ anh có được hay không?"

Liêu Phàm thấy vẻ mặt uất ức của Đường Chá, vừa cười vừa dựa vào trong ngực Lưu Vân Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Editor : Sendyle

"Thiên, chúng ta được như bọn họ như vậy thật tốt biết bao." Liêu Phàm hăm mộ ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt mị hoặc của Lưu Vân Thiên.

Trong lúc mọi người đang cười đùa vui vẻ, điện thoại Lưu Vân Thiên đột nhiên vang lên. Khi anh nhìn thấy số điện thoại thì lông mày đẹp nhăn lại. Anh ta khom người, xin lỗi mọi người nói: "Tôi đi nhận điện thoại."

Ánh mắt Đường Chá nhìn Lưu Vân Thiên, quan tâm hỏi "Vân Thiên, là mẹ anh bệnh cũ tái phát sao?"

Lưu Vân Thiên cười nhạt lắc đầu: "Không phải, là một người bạn cũ lâu năm không gặp, mọi người từ từ nói chuyện, tôi đi một chút sẽ quay lại."

Lưu Vân Thiên đi tới góc tối không người, mới tiếp điện thoại: "Lệ Tây Á, tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Vân Thiên, đã lâu không gặp, Anh ta có thể gặp nhau nói chuyện một chút không?" Lệ Tây Á nhiệt tình hỏi.

"Có chuyện gì, cô trong điện thoại nói luôn đi." Lưu Vân Thiên cau mày nói. Lệ Tây Á là người anh từng giúp tổng giám đốc điều tra, thông tin về cô anh rõ lúc như lòng bàn tay. Cô hôm nay rất cuộc vì chuyện gì tìm đến anh?

"Vân Thiên, tôi biết anh yêu Lâm Khả Nhi, hai ta đều là những người lận đận, sao không bắt tay hợp tác cùng nhau? Đến lúc đó, anh có được Lâm Khả Nhi, tôi cũng đoạt lại được vị hôn phu. Vân Thiên, như thế vẹn cả đôi bên, đối với anh đối với tôi đều tốt." Lệ Tây Á tràn đầy mê hoặc nói.

"Lệ Tây Á, tôi không muốn làm tiểu nhân, cô tìm nhầm người rồi." Lưu Vân Thiên lạnh lùng cúp điện thoại, cảm giác không chút sức nhắm mắt lại.

Chỉ cần nhắm mắt lại, khuôn mặt đáng yêu của Khả Nhi liền xuất hiện trước mặt anh, hàng đêm khuôn mặt ấy cứ hành hạ hết lần này đến lần khác làm cả người ngày càng tiều tụy.

Bây giờ anh chỉ có thể dựa vào nhu tình và tình cảm của Liêu Phàm để giúp bản thân cố gắng quên Lâm Khả Nhi.

Cố gắng bình ổn bản thân, Lưu Vân Thiên tạo cho bản thân một phong thái thoải mái mà trở lại bên mọi người.

Anh vừa ngồi xuống, Lâm Khả Nhi liền đem Liêu Phàm đẩy vào trong ngực anh: "Anh Trầm, không cần cùng Anh Chá của em áp sát như thế, hai người đàn ông mà ngồi sát nhau như thế không tốt? Cho anh Chị Liêu, cố gắng ôm chặt chị ấy."

Nói xong, Lâm Khả Nhi còn dí dõm nháy nháy mắt về phía khuôn mặt thẹn thùng của Liêu Phàm.

"Chị Liêu cố gắng lên, nhất định phải đem băng sơn công phá." Lâm Khả Nhi nói xong, cười đùa dựa vào trong ngực Đường Chá.

Bởi vì cô đến gần, thân thể Đường Chá liền cứng ngắc.

Lâm Khả Nhi kề gần bên tai Đường Chá, nhẹ nhàng nói: "Anh Chá, Khả Nhi làm bà mai có phải rất giỏi không?"

Đường Chá nhìn hình dáng đáng yêu của cô, không được tự nhiên cười nhạt nhẹ giọng nói: "Rất giỏi!"

Lâm Khả Nhi chỉ môi mình, nghịch ngợm nói: "Khả Nhi muốn một phần thưởng."

Bởi vì lời nói của Lâm Khả Nhi, khuôn mặt lạnh nhạt của Đường Chá đột nhiên đỏ ửng, anh ta lúng túng ho nhẹ một tiếng, khóe mắt nâng lên ý cười nhìn hai người bọn họ, cúi xuống bên tai Khả Nhi nói: "Về nhà tính."

"Chính anh đã hứa, không được đổi ý." Lâm Khả Nhi đem bàn tay nhỏ bé lồng vào bàn tay Đường Chá, cười mi hoặc nói, "Ai đổi ý người đó là chú cún nhỏ."

Lời nói của Lâm Khả Nhi khiến Đường Chá nở nụ cười khổ, xem ra vì không muốn làm cún, anh phải thực hiện cam kết, về nhà hôn cô.

Trong đầu không khỏi hiện ra dáng vẻ thẹn thùng duyên dáng của Lâm Khả Nhi ở trong lòng anh, mặt Đường Chá ngày càng hồng hồng hơn.

"Anh Chá, mặt của anh sao lại đỏ như vậy? Có phải hay không trong lòng phản kích? Có muốn em giúp anh bình ổn tâm tình hay không?"

"Chớ hờ hờ." Đường Chá đem tiểu Khả Nhi từ trên đùi ôm lấy đặt nhẹ ở bên cạnh ghế sa lon.

Thấy mặt Đường Chá đang cười khổ, Liêu Phàm không khỏi khẽ cười: "Tổng giám đốc, anh nên chiều ý Khả Nhi một lần đi, không thấy Khả Nhi rất thất vọng sao?"

Lâm Khả Nhi nghe lời nói của Liêu Phàm, không ngừng gật đầu, dẫu môi nói: "Đúng vậy, Anh Chá thật là lòng dạ độc ác!"

"Ăn trái cây." Đường Chá đột nhiên lấp một miếng xoài vào trong miệng Khả Nhi, chặn lại lời nhạo báng của cô.

Lâm Khả Nhi bị lấp kín cái miệng nhỏ nhắn , không cách nào nói được ra lời, cô mở to hai mắt nhìn chăm chăm Đường Chá, trong miệng bị nhét đầy, hại cô không thể tiếp tục kháng nghị.

Bộ dạng Lâm Khả Nhi thật đáng yêu khiến Lư Vân Thiên không khỏi bật cười.

Tiểu Khả Nhi tại sao lại đáng yêu như vậy? Hại anh ta muốn đưa tay khẽ xoa nụ cười xinh đẹp.

Sợ mình mất không chế, Lư Vân Thiên kéo tay Liêu Phàm, nhàn nhạt cười nói: "Liêu Phàm, Chúng ta đi khiêu vũ."

Liêu Phàm dịu dàng gạt đầu một cái, đi theo Lư Vân Thiên vào sàn nhảy.

Giai điệu nhẹ nhàng làm cho người ta cảm thấy ấm áp trong lòng, Liêu Phàm lẳng lặng rúc vào trước ngực Lư Vân Thiên, nói: "Thiên, em thật yêu anh."

Lư Vân Thiên ôm Liêu Phàm , gạt đầu một cái: "Anh biết."

Liêu Phàm đưa tay ôm hông của Lư Vân Thiên, kích động thiếu Anht nữa nước mắt chảy xuống: "Thiên, cùng em về nhà có được hay không, tối nay em muốn cùng anh bên nhau."

Nghe được lời nói của Liêu Phàm, thân thể Lư Vân Thiên trong nháy mắt cứng ngắc, anh ta rốt cuộc phải đáp lại lời mời của Liêu Phàm như thế nào? Phải tiếp nhận sao?

Thấy Lư Vân Thiên không có phản ứng, Liêu Phàm lúng túng cúi đầu, trong mắt của cô nước mắt sắp tuôn ra. Khuôn mặt thoáng hiện vẻ đau lòng nhìn càng đẹp động lòng người.

Thấy Liêu Phàm đau lòng, Lư Vân Thiên đem mặt cô nâng lên, dùng môi mát lấy những giọt nước mắt: "Phàm, đừng khóc, đến nhà anh đi, nhà anh giường tương đối lớn hơn."

Liêu Phàm vừa nghe lời nói Lư Vân Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng , cô ngượng ngùng vùi vào trong ngực Lư Vân Thiên, không dám ngẩng đầu lên.

Lư Vân Thiên đau lòng ôm chặt cô, cùng với cô hòa cùng âm nhạc khiêu vũ.

Đột nhiên phía sau lưng anh bị vỗ một cái, Lư Vân Thiên quay đầu nhìn lại, là Lâm Khả Nhi, chỉ thấy cô ở trong ngực Đường Chá uốn éo thân thể, cười trộm nhìn anh ta.

"Anh Trâm, anh nói cái gì vậy á..., sao lại khiến mặt Chị Liêu hồng hồng như vậy?" Lâm Khả Nhi dí dõm mà cười hỏi.

Lư Vân Thiên lúng túng hơi đỏ mặt, chỉ nói câu: "Không có gì?"

"Thật không có gì? Có Anht giấu đầu lòi đuôi." Lâm Khả Nhi lắc đầu cười . Đột nhiên cô hạ thấp giọng lặng lẽ hỏi "Anh Trâm, anh nên thành thật nói, có phải không gồm ba chữ cái?"

"Không phải rồi, Khả Nhi , em không nên giỡn Chị Liêu. Chị cầu xin em, mau cùng Anh Chá của em khiêu vũ đi." Liêu Phàm lo lắng nhìn mặt ủ dột của Lư Vân Thiên, chỉ sợ anh nghe lời nói Khả Nhi sẽ tức giận.

"Một chút cũng không vui." Lâm Khả Nhi quay mặt, bất mãn kéo Đường Chá dính vào anh trốn vào một bên khiêu vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Đột nhiên tiếng nhạc thay đổi, từ giai điệu thông thả, chậm rãi biến thành vũ điệu sôi nổi. Lâm Khả Nhi lập tức lên tinh thần, cô kéo cả vạt của Đường Chá , ở trong lòng anh xoay tròn, lúc thì tựa vào ngực anh nhẹ nhàng lắc lư thân mình, lúc thì bay múa như một chú bướm đầy màu sắc ở giữa sân xoay tròn, hấp dẫn ánh mắt của cả đám đàn ông.

Đường Chá lạnh lùng nhìn những ánh mắt nóng lòng muốn thử của những tên đàn ông kia, trong lòng có chút khó chịu. Có mấy người thậm chí còn đến gần bọn họ, muốn anh đẩy ra để thế chỗ của anh.

Đường Chá nghiêng răng ném đi âu phục làm bằng thủ công cao quý sang trọng, cởi nút áo sơ mi làm lộ ra phần ngực khiêu gợi, lại giữa ánh nhìn chăm

chú đi dòm của Lâm Khả Nhi mà đảo loạn mái tóc được chải kĩ lưỡng. Chỉ với sự thay đổi qua loa như vậy mà Đường Chá lập tức mang bộ dạng phóng khoáng ngang ngạnh, làm mê hoặc trái tim của tất cả phụ nữ ở đó.

Nữ nọ cười tà mị, Đường Chá một tay kéo Lâm Khả Nhi vào trong ngực, trước ánh mắt sùng bái của cô, cùng cô tạo nên những bước nhảy kích tình cuồng dã.

Đường Chá thành thạo đem thân thể uyển chuyển của Lâm Khả Nhi xoay trong lòng mình, một lát ôm eo cô, để cho cô vui sướng ngửa người ra sau, mặc cho mái tóc dài xinh đẹp tung lên đầy hứng khởi, một lát lại kéo tay của cô, để cho cô không ngừng xoay tròn.

Đường Chá muốn hình muôn vẻ tựa như một vật sáng mê người, khiến Lâm Khả Nhi không thể dời đi tầm mắt.

Điệu nhạc kết thúc, Lâm Khả Nhi đột nhiên nhào vào lòng Đường Chá, ôm lấy mặt anh, in lên một nụ hôn nóng bỏng, vừa hôn vừa nói: "Chú Chá, làm thế nào đây, Khả Nhi càng ngày càng thích người."

Đường Chá kiêu ngạo cười rộ lên, anh đắc ý đem ánh mắt tràn đầy uy hiếp quét qua đám đàn ông tứ phía. Tay anh ôm chặt Lâm Khả Nhi tựa hồ đang hướng về mọi người công khai quyền sở hữu.

Nụ hôn kích tình bắn ra bốn phía đã dẫn tới tiếng huýt sáo của mọi người, khiến Lâm Khả Nhi đỏ mặt rời khỏi môi Đường Chá mà tiến sát trong ngực anh.

Lưu Vân Thiên nhìn bọn họ thân mật mà đau đớn ở trong lòng. Hắn hận không thể tiến lên tách bọn họ ra.

"Oa! Không ngờ tổng giám đốc còn có thể mê người như vậy!" Liêu Phàm ở trong ngực Lưu Vân Thiên thờ dài nói. Không ngờ Đường Chá bình thường một bộ dạng nghiêm chỉnh, âm trầm cũng có một mặt phóng túng như vậy.

"Nếu em ưa thích, tôi sẽ giúp em giành lấy tổng giám đốc." Lưu Vân Thiên nâng mặt Liêu Phàm lên, thử dò hỏi.

"Trời ạ, sao anh lại nói như vậy? Anh biết rõ em chỉ là hâm mộ, người em yêu chỉ có anh thôi." Liêu Phàm bất mãn nháy đôi thủy mâu nũng nịu.

Lưu Vân Thiên đột nhiên cúi đầu, hưng hăng đem cánh môi non mềm ngậm vào trong miệng, có chút cuồng loạn nói: "Phàm, chúng ta về nhà đi."

Liêu Phàm nhìn sang cặp đôi đang thân mật ôm nhau trong sàn nhảy, lo lắng nói: "Nhưng mà, tổng giám đốc với Khả Nhi."

Lời nói của Liêu Phàm khiến Lưu Vân Thiên nhú mày, đẩy mắt hắn thoáng chút bi thương.

Hắn lạnh nhạt nói: "Chỉ sợ bọn họ sớm đã quên hai chúng ta."

"Vậy cũng tốt." Liêu Phàm do dự gạt đầu một cái, bị Lưu Vân Thiên kéo đi khỏi hội quán thương vụ.

Liêu Phàm nhút nhát đi theo sau Lưu Vân Thiên, đi vào căn hộ độc thân sang trọng kia, không nghĩ tới một người đàn ông như Lưu Vân Thiên thế mà lại dọn dẹp ngay ngăn trật tự, gọn gàng sạch sẽ giống như là không có người ở qua.

Chẳng lẽ có người giúp anh dọn dẹp?

Vừa nghĩ tới sẽ có người phụ nữ xuất hiện trong nhà anh thì lòng Liêu Phàm liền cảm thấy một hồi chua xót.

"Vào đi." Lưu Vân Thiên quay người về phía Liêu Phàm đang đứng bất động sau lưng anh.

Thấy vẻ mặt Liêu Phàm u buồn, hắn cau mày kéo tay cô: "Thế nào? Hồi hận sao?"

Liêu Phàm lắc đầu một cái, dịu dàng cười dựa vào ngực hắn: "Không có. Vân Thiên, em không phải đang nằm mơ chứ?"

Lưu Vân Thiên cười nhạt lắc đầu một cái, Liêu Phàm dịu dàng cùng thâm tình làm cho hắn không cách nào không cảm động. Bàn tay của hắn khẽ vuốt ve mái tóc của cô, tràn đầy thương tiếc nói: "Không, đây là sự thực. Em đang ở trong lòng anh."

Liêu Phàm nhìn một phòng ngăn nắp sạch sẽ, có chút nghi ngờ hỏi "Vân Thiên, nơi này của anh không phải thường xuyên có phụ nữ tới chứ?"

Lưu Vân Thiên buồn bực nhìn Liêu Phàm, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có. Cho đến giờ chỉ duy nhất một người phụ nữ là em tới nhà của anh. Phàm, sao em lại hỏi như thế?"

"Có thật không? Thật xin lỗi, là em quá nhạy cảm. Thấy trong nhà gọn gàng như vậy, em còn tưởng rằng có phụ nữ giúp anh dọn dẹp. Trời ạ, chính ta lại ghen tỵ, anh tha thứ cho em nhé." Liêu Phàm nói xong, đưa hai cánh tay ôm cổ của Lưu Vân Thiên, đôi môi đỏ mọng ướt át dán lên môi mỏng của Lưu Vân Thiên.

"Phàm, anh sẽ không trách em." Lưu Vân Thiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng của Liêu Phàm lên, đổi bị động thành chủ động, kịch liệt mút hôn, hơi thở thơm mát quanh quẩn bên môi khiến cho người ta mê muội.

Bàn tay của hắn thăm dò vào trong vạt áo của Liêu Phàm, lòng bàn tay ấm áp dán lên da thịt trơn mịn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Liêu Phàm chỉ cảm thấy những nơi mà Luru Vân Thiên chạm trót đẩy lên ngọn lửa nóng bỏng, làm tim của nàng đập mạnh liệt.

Luru Vân Thiên không thành thạo cởi móc áo ngực của Liêu Phàm ra, đem cả áo ngoài lẫn áo lót kéo xuống.

"A!" Liêu Phàm bởi vì khí lạnh bất ngờ mà kinh ngạc há hốc mồm, lại vừa đúng lúc khiến Luru Vân Thiên đưa lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô, không chịu nổi kích thích đồng thời như vậy nên cô không ngừng yêu kiều rên rỉ.

Luru Vân Thiên nhanh chóng cởi hết quần áo trên người Liêu Phàm ra, ôm lấy cô đi về phía cái giường sang trọng ấm áp.

Cùng nhau ngã xuống giường, thân thể tinh trắng của Luru Vân Thiên đè trên người Liêu Phàm, có chút lo lắng hỏi "Phàm, em sẽ không hối hận chứ?"

Liêu Phàm rụt rè nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói: "Sẽ không. Đây là chuyện em vẫn mong đợi."

Ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Liêu Phàm, trong đầu Luru Vân Thiên đột nhiên hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn nghịch ngợm của Lâm Khả Nhi, hấn mạnh liệt lắc đầu, đem bóng dáng Lâm Khả Nhi xua khỏi đầu, mím môi nâng chân Liêu Phàm lên, quyết đoán thực hiện, hung hăng xông tới.

"A! Trời ạ, đau quá." Liêu Phàm run rẩy, đau đớn kêu lên.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Liêu Phàm đầy mồ hôi lạnh, Luru Vân Thiên ép buộc mình dừng lại ở trong cơ thể cô, động cũng không động. Cảm nhận được vật to lớn của mình chạm đến một tầng màng mỏng, Luru Vân Thiên kinh ngạc nhìn Liêu Phàm: "Phàm, em là lần đầu tiên?"

Liêu Phàm then thùng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chột đỏ ửng.

"Thật xin lỗi, anh không biết. Bằng không anh cũng không thô lỗ như vậy." Luru Vân Thiên thương yêu hôn môi Liêu Phàm, tỉ mỉ che chở, bàn tay của anh khẽ vuốt ve cơ thể cứng nhắc của Liêu Phàm, cho đến khi cảm nhận nơi bí ẩn đang siết chặt lấy anh tràn ra dịch yêu ngọt ngào và thân thể Liêu Phàm không còn cứng nhắc nữa, Luru Vân Thiên mới bắt đầu ở trên người của cô chuyển động.

Hắn cứng rắn xông vào phá tan tấm màng mỏng đang ngăn trở, trong tiếng kêu duyên dáng của Liêu Phàm bắt đầu luật động.

"A" lần đầu tiên cảm nhận cảm giác đau đớn và khoái hoạt cùng lúc, Liêu Phàm cắn răng rên rỉ. Ngực của cô không ngừng phập phồng, bởi vì kích thích mà không ngừng thờ dốc.

"Thiên, em yêu anh. Có thể trở thành người phụ nữ của anh, em cảm thấy thật hạnh phúc." Liêu Phàm vừa rên rỉ, vừa thờ hỗn hển nói.

"Đưa ngực, em chính là một bé ngực. Đã là thời đại nào rồi mà vẫn còn cô gái ngực như vậy." Luru Vân Thiên vui sâu vào trong cơ thể Liêu Phàm, làm đẩy lên một hồi cuồng triều.

Liêu Phàm chìm sâu trong sự kích thích bùng nổ không thể tự thoát ra được, không ngừng ngâm khẽ.

Không biết qua bao lâu, trận kích thích mới kết thúc. Trên người của cả hai phủ một tầng mồ hôi mỏng, dính chặt một chỗ kịch liệt thờ dốc.

"Người ngực có phúc của người ngực! Bằng không em làm sao có thể có được anh?" Liêu Phàm mảnh mai nằm úp sấp trên người Vân Thiên, đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên khuôn ngực nóng bỏng của hắn.

"Có được anh thì có gì tốt?" Trên mặt Luru Vân Thiên lộ ra nụ cười nhạt có chút chua xót. Hai người bọn họ đều là những chú chó nhỏ đáng thương, bị người mình yêu sâu đậm vứt bỏ, xem thường.

Nghe tới bóng dáng xinh đẹp trong lòng, chân mày Luru Vân Thiên liền nhíu chặt một chỗ. Ở trong mắt Khả Nhi cho tới bây giờ chưa từng có vị trí của hắn, chỉ có hấn ngây ngốc mê luyện cô.

Nếu nói ngực, thật ra thì hấn cùng với Liêu Phàm đều là đứa ngực, bọn họ đều yêu người không nên yêu.

So với sự ngu ngốc của hấn, Liêu Phàm lại càng có vẻ si ngốc hơn, bản thân cô không oán không hối hận nỗ lực, lại không chiếm được tình yêu của hấn, liệu cô có hạnh phúc không?

Thật sự không muốn làm tổn thương một Liêu Phàm thiện lương đa tình như vậy, nhưng giờ phút đau đớn này hấn chỉ có thể bắt lấy khối bè gỗ trôi nổi là cô để cứu vớt chính mình. Nếu không có Liêu Phàm, trái tim hấn không biết phải đau đớn đến mức nào mới có thể được cứu giúp.

Thượng Đế, xin cho phép hấn ích kỉ một chút, để cho Liêu Phàm tới an ủi trái tim đau thương của hấn, để cô mang ấm áp tới cho hấn.

"Vân Thiên, mặc dù anh không có gia thế hùng hậu cũng không có khuôn mặt tuấn đạt như tổng giám đốc, nhưng em yêu anh, rất yêu anh. Trong mắt em, chỉ có anh mới là người hoàn mỹ nhất. Cả đời này, em chỉ muốn có anh. Thiên, anh có thể để cho em cả đời có được anh sao? Cả đời không vứt bỏ em." Liêu Phàm lo lắng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Luru Vân Thiên.

Luru Vân Thiên gật đầu, cam kết với Liêu Phàm: "Cả đời có lẽ quá dài, nhưng anh sẽ làm hết khả năng bảo vệ em."

Trên mặt Liêu Phàm thoáng qua chút ưu thương nhàn nhạt, mặc dù biết rõ Luru Vân Thiên không thương cô, nhưng nghe được hấn nói, cô vẫn rất đau

lòng.

Hắn không thương cô, chỉ nói sẽ bảo vệ cô, có lẽ cô vốn không nên hi vọng xa vời được Luru Vân Thiên yêu?

Nước mắt đau lòng dần dần tràn đầy hai gò má.

Liêu Phàm nén lệ nói: "Không sao. Thiên, dù là chỉ có thể có được anh một ngày, Liêu Phàm cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc."

Nếu không thể bảo đảm vĩnh viễn, vậy hãy để cho cô quý trọng hạnh phúc trước mắt này.

Luru Vân Thiên đau lòng hôn lên đôi mắt đẹp đầy lệ, làm cho ngọn lửa nóng rực lại lần nữa cháy lên điên cuồng.

Trận hoan ái này làm cho lòng hai người gần nhau hơn, Liêu Phàm cuối cùng thỏa mãn vui trong ngực Luru Vân Thiên ngủ thật say.

Hôn lên mái tóc dài mềm mại của Liêu Phàm, vẻ mặt lạnh nhạt của Luru Vân Thiên thoáng qua trầm xuống.

Thật là một cô gái vừa ngốc lại đáng yêu!

Thật khiến cho người ta vừa yêu thương lại đau lòng.

Cô chính là cái bóng của hắn, trái tim của hắn cũng giống cô, mong mọi thứ hạnh phúc không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Editor: Fedfan

Khiêu vũ cuồng nhiệt cùng Đường Chá trên sàn nhảy, Lâm Khả Nhi dường như quên hết mọi thứ xung quanh. Mãi cho đến khi không nhảy nổi nữa cô mới lờ lợ kéo Đường Chá tỉnh thần vẫn còn sáng láng trở lại khu ghế lô của bọn họ.

Nhìn ghế ngồi trống rỗng, Lâm Khả Nhi kinh ngạc mở to hai mắt, khó hiểu nhìn Đường Chá: "Kỳ quái, chị Liêu Phàm với anh Vân Thiên đâu rồi? Sao cả hai đều biến mất rồi?"

Đường Chá bình thần cười nhẹ, từ phía sau ôm lấy hông Lâm Khả Nhi, vừa hôn lên gương mặt của cô, vừa cười nhạt nói: "Ai bảo em chỉ lo khiêu vũ, làm bọn họ tức giận bỏ đi rồi."

"Có thật không? Chị Liêu Phàm đang giận em sao? Chị ấy không phải trách em không để ý đến chị ấy đấy chứ?" Lâm Khả Nhi lo lắng nghiêng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Đường Chá.

Nghe ra Khả Nhi bé nhỏ đang khẩn trương, Đường Chá không khỏi cười khẽ. Anh điểm nhẹ lên chóp mũi thanh tú của cô, vui vẻ cười nói: "Anh gạt em thôi. Hai người bọn họ đã sớm dắt tay nhau đi rồi."

"Tốt quá! Chị Liêu Phàm không có giận em." Lâm Khả Nhi thở dài một hơi, sợ hãi vỗ vỗ ngực.

"Nhìn bộ dáng khẩn trương của em kìa! Em quan tâm đến thư kí Liêu còn nhiều hơn là quan tâm anh." Đường Chá có chút ghen tị nói, trong giọng nói nghe ra có chút không vui.

"Ai bảo chị ấy là người bạn duy nhất của em ở Canada? Em đương nhiên là quan tâm chị ấy rồi." Lâm Khả Nhi xoay người lại ôm cổ của Đường Chá, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, "Chỉ là, người em quan tâm nhất vẫn là anh."

"Ngoại trừ anh ra, không cho em để ý đến tên đàn ông nào khác." Đường Chá bá đạo thì thầm bên môi Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi khẽ hôn lên cánh môi của Đường Chá, vỗ vỗ gương mặt tuấn tú đang bắt mắt của anh giống như dỗ dành một đứa bé, cười đùa: "Tuân lệnh, tiểu bảo bối của em, Khả Nhi nhất định thương anh, chỉ để ý một mình anh."

Nghe được lời nói của Lâm Khả Nhi, gương mặt quá đỗi tuấn tú của Đường Chá lập tức căng thẳng, anh giả bộ không vui nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi: "Lâm Khả Nhi, em nói ai là tiểu bảo bối?"

"Anh nha!" Lâm Khả Nhi che miệng cười rộ lên.

Đường Chá mở hai tay ra, mặt sa sầm, lạnh lùng nói: "Lâm Khả Nhi, vậy phải cho em nếm thử sự lợi hại của tiểu bảo bối."

Nói xong, Đường Chá duỗi hai tay ra hướng dưới nách Lâm Khả Nhi, ra sức chọc lét. Lâm Khả Nhi bị anh trêu chọc cả người run rẩy, càng không ngừng cười duyên: "Anh Chá, nhột quá, tha cho em đi"

Đường Chá đột nhiên dừng tay lại, mặt uy hiếp hỏi: "Còn nói anh là tiểu bảo bối nữa không?"

Lâm Khả Nhi toét cái miệng nhỏ nhắn ngây thơ cười: "Không nói nữa, tuyệt đối không nói nữa. Em là tiểu bảo bối, còn không được sao?"

Bàn tay của Đường Chá lần nữa đưa về phía nách Lâm Khả Nhi, khiến cô lập tức hét âm lên: "Anh Chá, em sữa, anh đừng làm em nhột nữa."

Đường Chá đắc ý cười lớn vòng tay qua người Lâm Khả Nhi, đôi bàn tay đan nhau đặt trên lưng cô, đem cô ôm chặt vào trong ngực: "Xem em sau này còn nghịch ngợm không?"

"Không dám. Anh lợi hại như vậy, Khả Nhi nào dám lại đùa giỡn anh." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nói.

Đường Chá hừ lạnh một tiếng, cười nhạt nói: "Coi như em thức thời! Đi thôi, nếu trợ lý Lưu với thư kí Liêu đều không ở đây, chúng ta cũng về nhà thôi."

Lâm Khả Nhi vòng tay ôm chặt cổ anh, làm nũng nói: "Anh Chá, nhảy cả một đêm nên Khả Nhi mệt quá, em muốn anh ôm em"

Đường Chá bất đắc dĩ lắc đầu, cười nhạt ôm lấy Lâm Khả Nhi, đột nhiên tay anh buông lỏng, thiếu chút nữa làm rơi Lâm Khả Nhi. Lâm Khả Nhi hốt hoảng ôm sát cổ của Đường Chá.

Thấy Lâm Khả Nhi hoảng sợ, Đường Chá nhin không được cười lớn.

"Anh dám trêu chọc em?" Lâm Khả Nhi nắm tay thành quả đấm, đấm lên vai Đường Chá cho hả giận.

Đường Chá khẽ chạm môi lên quả đấm nhỏ, dịu dàng dụ dỗ nói: "Tiểu bảo bối, đừng nóng giận."

Lâm Khả Nhi nghe được lời Đường Chá nói, liền ngẩng đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi "Anh Chá, Khả Nhi phải làm bảo bối duy nhất của anh, không cho anh yêu người khác, cả mẹ cũng không được."

Nghe được lời nói của cô, sắc mặt của anh có chút chán nản, đôi mắt sáng ngời thoáng có chút thương cảm.

"Anh Chá!" Lâm Khả Nhi bất mãn dùng đôi tay ôm lấy gò má của Đường Chá, không vui nói, "Lời của em anh không muốn nghe cũng phải nghe! Anh chỉ có thể yêu thích Khả Nhi, không cho phép yêu người khác."

Đường Chá sâu kín thở dài một cái, buồn bã nói: "Tiểu Khả Nhi, trừ em ra, anh còn có thể yêu người nào?"

Nhìn đôi mắt đẹp có chút buồn bã, Lâm Khả Nhi cảm thấy khó chịu.

Chẳng lẽ anh ấy còn nghĩ đến mẹ sao?

Đường Chá ngồi trong thư phòng, tay cầm chiếc nhẫn cưới bị Phong vứt bỏ mà ngẩn người.

"Phong, anh muốn quên em, nhưng tại sao lại khó khăn như vậy?" Đường Chá đem chiếc nhẫn đặt ở bên môi, thâm tình hôn xuống.

Đau khổ nhắm mắt lại, trước mặt anh hiện ra bóng dáng xinh đẹp của Phong. Anh nhớ rõ khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng kiên cường của Phong năm cô mười hai mười ba tuổi, khi ấy cô đang làm việc ở cửa hàng bánh bao. Anh cũng nhớ rõ sự thương tâm cùng tuyệt vọng của cô khi mất đi người thân, và nhớ cả lúc cô kiếm được khoản tiền đầu tiên đã tự tay mua quà tặng cho anh.

Ký ức năm xưa dường như đã khắc sâu vào trong lòng anh không thể phai mờ.

Đột nhiên một tinh linh bé nhỏ hiện ra trong suy nghĩ của anh, là Lâm Khả Nhi, Tiểu Ma Nữ đáng yêu này, luôn mang đến cho anh những điều ngạc nhiên vui mừng.

Bởi vì có Lâm Khả Nhi, cuộc sống của anh mới bắt đầu trở nên có ý nghĩa.

Ngay lúc tìm anh đang bồi hồi thì cửa thư phòng bị người từ bên ngoài mở ra.

Đường Chá ngẩng đầu nhìn thấy bé con vừa xuất hiện trong đầu anh đang đứng ở cửa xoa xoa mắt nhìn anh.

"Anh Chá, em không ngủ được." Lâm Khả Nhi vừa nói vừa đi về phía Đường Chá.

Thấy Lâm Khả Nhi, Đường Chá vội vàng cất chiếc nhẫn vào ngăn kéo, anh vừa đóng ngăn kéo lại thì cô đã ngồi lên đùi anh.

"Tiểu Khả Nhi, không ngủ được sao? Có muốn uống một ly sữa tươi hay không?" Đường Chá ôm lấy cô, quan tâm hỏi.

"Không cần! Chỉ cần anh ôm em thì được rồi." Lâm Khả Nhi ngáp một cái, vùi trong ngực Đường Chá, nhắm mắt lại.

"Anh đưa em về phòng." Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi, đi về phòng ngủ của cô.

Dựa vào ngực Đường Chá, Lâm Khả Nhi lặng lẽ mở ra một con mắt, nhìn dung mạo tuấn tú đẹp trai của anh.

Anh Chá, anh mới vừa nghĩ đến người nào? Là mẹ sao? Chẳng lẽ tình yêu của Khả Nhi dành cho anh vẫn không thể làm anh quên mẹ? Lâm Khả Nhi chôn mặt trong ngực Đường Chá, không cam lòng mím môi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Editor: Fedfan

Đường Chá nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng giọng nói trầm thấp đầy từ tính nói: "Khả Nhi ngoan, ngủ một giấc thật ngon."

Lúc Đường Chá muốn xoay người rời đi, cô đột nhiên đưa tay ra kéo anh trở về, chỉ vào đôi môi phớt hồng xinh đẹp của cô nói: "Anh đã đồng ý hôn Khả Nhi mỗi ngày."

Đường Chá ngưng mắt nhìn cô: "Hôm nay anh hôn em không chỉ một lần nên giờ không hôn nữa."

Cô lập tức bĩu môi, chớp chớp đôi mắt hạnh phúc ướt nước: "Những lần đó là Khả Nhi chủ động, không tính. Nhanh lên một chút, anh chỉ cần hôn một cái là được rồi."

Đường Chá bất đắc dĩ thở dài, nhanh chóng chạm khẽ lên môi Lâm Khả Nhi một cái rồi lập tức ngẩng đầu lên: "Ngủ ngon!"

Lâm Khả Nhi nâng người lên, hôn lên môi Đường Chá, bất mãn nói: "Đây mà gọi là hôn sao? Em dạy cho anh."

Nói xong, cô liền đem cánh môi dán lên môi Đường Chá, nhiệt tình ngậm lấy môi của anh, càng không ngừng liếm mát, thậm chí chiếc lưỡi thom tho trúc trắc còn nhẹ nhàng quét qua hàm răng trắng khấp khểnh của anh. Lập tức một mùi hương thơm như mùi hoa sơn chi tràn đầy khoang miệng của Đường Chá. Cái lưỡi xinh xắn vụng về mở ra hàm răng trắng nõn của anh, hình như muốn chui vào trong miệng anh, hương vị thanh thuần mà ngọt ngào của cô khiến lòng anh rung động.

Sự chủ động của Khả Nhi khiến Đường Chá cảm thấy thất bại mà hít vào một ngụm khí lạnh, anh rút cuộc không chịu nổi sự dụ hoặc mà ôm chặt eo của cô, hóa bị động thành chủ động, hung hăng cắn nuốt đôi môi đỏ mọng trước mặt.

Lưỡi của anh liếm qua cánh môi ngọt ngào của Khả Nhi, trước đem môi dưới run run của cô ngậm vào miệng, từ từ thưởng thức, sau đó lúc Khả Nhi đang bất an giãy giụa thì chuyển qua mút lấy môi trên. Đôi môi cô sau khi bị anh ngậm lấy trở nên ướt át, trông rất mê người. Nhất là những tiếng ni non phát ra từ trong cái miệng nhỏ nhắn của Khả Nhi giống như thứ âm nhạc êm tai dễ nghe, khiến Đường Chá hôn càng thêm mãnh liệt, tựa hồ muốn đem cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở cắn nuốt.

"Anh Chá" nhìn khuôn mặt anh tuấn phóng đại trước mắt, Khả Nhi bị mê hoặc thật sâu. Đây thật sự là người đàn ông của Lâm Khả Nhi cô sao? Anh quả thực là cực phẩm. Anh có hàng lông mày lưỡi mác, đôi mắt sáng tinh xảo, chớp mũi cao, đôi môi nóng bỏng căng đầy; anh tuấn dật khiến Khả Nhi nhìn mãi không chán. Cô kim lòng không được đem tay vòng lên cổ của Đường Chá, say mê chìm vào nụ hôn này.

Đường Chá tách hàm răng còn trắng hơn cả ngôi sao quảng cáo kem đánh răng của Khả Nhi, ngậm lưỡi cô vào trong miệng, tiếng cười trầm thấp biến mất nơi môi hai người.

Hai chiếc lưỡi giống như hai con rắn chuyển động ở trong miệng đối phương, dây dưa không ngừng khiêu khích. Đường Chá ngậm môi của Khả Nhi giống như ăn kẹo que.

Khả Nhi đỏ mặt, nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt. Đầu lưỡi bị anh ngậm lấy không ngừng truyền đến từng trận tê ngứa, hại cô hô hấp dồn dập, nhịp tim cũng rối loạn.

Thân thể cao to của Đường Chá phủ lên Khả Nhi, một tay cố định đầu cô, khiến nụ hôn càng sâu, tay kia đặt ở lưng cô ôm chặt lấy thân thể của cô. Khả Nhi chỉ cảm thấy phía dưới có một vật vừa cứng vừa nóng dựng thẳng đứng chen vào giữa chân của cô.

Anh Chá có phản ứng rồi, Khả Nhi, cố gắng thêm chút nữa, anh ấy sẽ là của cô! Lâm Khả Nhi tự nhủ trong lòng.

"Có vị kem đánh răng." Khi Đường Chá buông môi anh ra thì Khả Nhi cười ngọt ngào, vẫn chưa thỏa mãn mà liếm môi của cô.

"Ha ha ha ha ——"

Đường Chá vui vẻ cười lớn, anh cúi thấp đầu xuống, trán nhẹ nhàng tì lên cái trán Khả Nhi: "Vật nhỏ, em thế mà học được cách mê hoặc đàn ông a."

"Người ta nào có? Rõ ràng là anh bắt ngờ tập kích Khả Nhi nha. Chỉ là Khả Nhi thích anh hôn, rất rất thích." Khả Nhi nháy đôi thủy mâu linh động, chủ động hôn lên môi Đường Chá, lập tức khiến anh găm nhẹ.

"Tiểu yêu tinh! Em muốn phá hư công sức của anh à!"

"Vậy thì phá đi, Khả Nhi sẽ không phản đối!" Khả Nhi đắc ý cười. Cô chính là muốn anh không thể kiềm chế mà “ăn” cô. Nếu anh không “ăn” cô, vậy cố gắng của cô chẳng phải là uổng phí sao?

Nhìn đôi mắt ngây thơ chân thành của cô, Đường Chá có cảm giác mình đang tàn phá bông hoa chưa trưởng thành, trong lòng đang có mâu thuẫn giằng giụa.

"Khả Nhi, nhắm mắt lại." Không chịu nổi đôi thủy mâu trong suốt đang nhìn thẳng vào mình, Đường Chá bá đạo ra lệnh.

"Hả? Tại sao?" Khả Nhi ngẩng đầu lên hỏi, vẻ mặt tò mò cùng khó hiểu.

Anh cưng chiều cười, "Đồ ngốc, chẳng lẽ em muốn trợn tròn mắt cùng anh hôn môi?"

Khả Nhi ngây người, thật lâu mới nháy nháy mắt, ngượng ngùng mà nói: "Dạ."

Vì vậy cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngay lập tức một cảm xúc nóng bỏng bao trùm môi của cô. Đầu tiên anh chậm rãi cọ sát, thật cẩn thận liếm qua cánh môi, sau đó tách hàm răng của cô ra, một vật ẩm ướt lườn vào trong, qua lại bên trong khoang miệng của cô, chốc chốc lại lướt qua hàm răng trắng ngà, rồi lại lần nữa ngậm đầu lưỡi Khả Nhi, dùng sức liếm mát.

Nụ hôn này mặc dù không giống vừa rồi, nhưng cũng tràn đầy kích tình.

Đường Chá kiên nhẫn mà tì mi hôn Khả Nhi, khi nhận ra cô đang run rẩy thì ngay lập tức đem nụ hôn dịu dàng hóa thành mãnh liệt, bắt đầu không kiêng nể đoạt lấy.

Toàn bộ sự thăm dò bình tĩnh trước đó đều bị ném lên chín tầng mây, anh cường thế chiếm đoạt, mạnh mẽ như vũ bão xâm nhập vào từng tế bào trên cơ thể Khả Nhi.

Khả Nhi được anh đặt trên chiếc giường mềm mại, bị anh cắn nuốt, từng bước xâm chiếm khiến tâm hồn của hai người hòa vào nhau. Đầu lưỡi quấn lấy dây dưa cùng một chỗ, quay cuồng trong miệng đối phương; hai người cùng nhau thổ lộ tình yêu của mình.

Dường như trong miệng Khả Nhi có thứ chất lỏng thơm ngọt nhất trên đời, khiến Đường Chá không cách nào buông tay, anh chỉ có thể theo bản năng xâm nhập, xâm nhập, xâm nhập càng sâu!

Môi lưỡi giao hòa, nụ hôn của anh càng thêm sôi sục mãnh liệt.

Ý thức mất đi, toàn bộ trở nên trống rỗng, Khả Nhi rất nhanh mất đi khí lực, thân thể mềm mại tê liệt dựa vào lòng anh, chỉ có thể đáp lại theo bản năng cảm nhận nụ hôn của anh.

"Anh Chá, muốn em." Cô đem đôi chân đẹp quán quanh hông Đường Chá giống như chú gấu koala ôm thân cây mà giữ chặt lấy anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn sâu của anh.

Nụ hôn này thiếu chút nữa làm thần trí Đường Chá rối loạn, anh nắm chặt quả đấm, dùng sức đẩy Lâm Khả Nhi từ trên người ra, vội vã bỏ lại hai chữ "Ngủ ngon", rồi không quay đầu lại mà lao ra khỏi phòng của tiểu Khả Nhi.

Đứng trong phòng tắm, anh nhìn đôi mắt nổi tơ máu trong gương, một bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng, thờ dài một tiếng, dùng đôi tay che mặt mình. Thân thể của anh ngay từ lúc tiểu Khả Nhi quấn chân lên người thì đã mất khống chế.

Mở nước lạnh ra, Đường Chá ngay cả quần áo cũng không cởi, liền đứng dưới nước lạnh đang chảy ra .

Thấy Đường Chá dừng ngay mà xông vào phòng tắm, Lâm Khả Nhi hài lòng nằm xuống, nắm lên ôm gối để ở trước ngực. Anh Chá, sớm muộn cũng có một ngày Khả Nhi sẽ đem anh quẹo vào giường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Editor: Fedfan

Lâm Khả Nhi xách túi lớn túi nhỏ đi vào tiệm áo cưới mà lúc trước Lê Tây Á và Đường Chá chụp ảnh cưới, cười ngọt ngào nói với nhân viên phục vụ: "Xin chào, ảnh tôi đặt đã rửa xong chưa?"

Nhân viên phục vụ vừa thấy cô, lập tức cười gât đầu: "Cô Lâm, sao lâu như vậy cô mới đến? Đã xong cách đây một tuần rồi."

"Thật tốt quá! Gần đây tôi tương đối bận, không rảnh tới đây. Các cô giúp tôi tìm chiếc xe chở về nhà đi, đây là địa chỉ." Lâm Khả Nhi đưa tờ giấy có viết địa chỉ cho nhân viên phục vụ.

"Không thành vấn đề."

Lâm Khả Nhi hài lòng rời khỏi tiệm áo cưới, vỗ vỗ hai tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cô nên đi đâu chơi đây?

Đi theo con đường sầm uất, cô rất thích phong cảnh phố xá nước ngoài này. Người nước ngoài rất cởi mở, có đôi tình nhân đang hôn môi nồng nhiệt ở ngay trên đường đông người qua lại, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt người đi đường.

Trong đầu Lâm Khả Nhi đang tưởng tượng hình ảnh nụ hôn nóng bỏng của cô với Đường Chá ngay trên đường phố phồn hoa nơi này; cười khê lắc đầu gạt đi ý nghĩ của mình. Chú Chá của cô là người biết tự kiểm chế như thế, làm sao có thể làm ra chuyện điên cuồng này?

Đột nhiên bà vai của cô bị người ở phía sau lưng vỗ một cái, cô khó hiểu quay đầu lại, thế nhưng thấy Lý Tư Đặc đang trưng ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

"Thối phí phí!" Lâm Khả Nhi hưng phấn nhào vào trong ngực cậu ta, thét lên nói, "Sao lại trùng hợp như vậy? Anh cũng đi dạo phố."

Lý Tư Đặc nhún vai, hướng về phía một đồng túi lớn túi nhỏ mà Lâm Khả Nhi đang đong đưa trên tay, bắt đầu dõ dạc đôi mắt màu lam mê người kia, nói: "Hết cách rồi, John quá bận rộn, anh chỉ là bị bắt làm người hầu thôi."

"Làm người hầu?" Lâm Khả Nhi khó hiểu nhìn Lý Tư Đặc, không biết anh ta có ý gì.

Lúc này, sau lưng Lý Tư Đặc vang lên một tiếng ho nhẹ, Lâm Khả Nhi lập tức tò mò nhìn về phía đối phương. Chỉ thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đứng sau lưng Lý Tư Đặc, cô hé ra khuôn mặt tựa như thiên sứ hoàn mỹ không hề vào đâu, một mái tóc vàng như ánh mặt trời chói mắt, đôi mắt màu lam long lanh sáng như ngọc thạch, lộ ra khí chất cao quý trang nhã. gương mặt này sao nhìn quen thuộc như vậy?

Lâm Khả Nhi kéo Lý Tư Đặc qua một bên, lén hỏi: "Thối phí phí, có phải anh giấu tôi kết giao bạn gái không? Thật không phải là bạn chí cốt nha, có bạn gái cũng không nói cho tôi biết."

Nghe được lời nói của Lâm Khả Nhi, Lý Tư Đặc không khỏi cười lớn: "Tiểu mỹ nhân, trí tưởng tượng của em cũng phong phú quá chứ? Chị ấy là vợ của John, anh làm sao dám ra tay với chị ấy?"

"Bà xã của John sao?" Lâm Khả Nhi hiếu kì lần nữa nhìn sang người phụ nữ xinh đẹp kia, "Thật không nghĩ tới anh John may mắn như vậy, thế mà lại theo đuổi được bà xã xinh đẹp như vậy."

Lý Tư Đặc đem đồng túi xách đang cầm dở vào một tay, sau đó kéo tay Lâm Khả Nhi đi tới trước mặt vị mỹ nữ kia, giới thiệu: "Tiểu mỹ nhân, cô gái xinh đẹp này chính là bà xã của John, cũng là chị gái yêu quý của anh, Elizabeth, công chúa nhỏ nhất của vương thất Tây Ban Nha."

Nghe được Lý Tư Đặc giới thiệu, Lâm Khả Nhi không khỏi há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Elizabeth: "Công chúa? Tôi thế mà lại gặp một vị công chúa?"

Lý Tư Đặc hưng hăng gõ vào đầu cô một cái: "Tiểu mỹ nhân, hồi hồn! Nhìn thấy công chúa có cần kinh ngạc như vậy không? Làm sao lúc em nhìn thấy anh thì một chút phản ứng cũng không có? Anh chính là hoàng tử Tây Ban Nha vô cùng tôn quý đây!"

"Thối phí phí, ít gây phiền phức cho tôi đi." Lâm Khả Nhi quay đầu lại, bắt mắt kháng nghị.

Elizabeth bị lời nói của Lâm Khả Nhi chọc cười: "Em trai yêu quý, đừng ngộ khác biệt thật lớn nha. Đây chính là người yêu bé nhỏ của em ở Canada sao?"

Lý Tư Đặc mặt trận xấu hổ, anh hài hước nói: "Đây là tiểu mỹ nhân của em, có chỗ không giống người thường, cô ấy thích nhất là làm phí phí cái của em đó. Tiểu mỹ nhân, em nói có phải không?"

Lâm Khả Nhi dấm một quyền vào ngực anh ta, hung tợn nói: "Nói hươu nói vượn! Tôi mới không muốn làm phí phí cái của anh nha."

Nói xong, cô xoay người về phía Elizabeth vừa cười vừa nói: "Chị gái xinh đẹp, chị đừng nghe anh ta nói bậy. Em không phải tiểu tình nhân của anh ta. Em là Lâm Khả Nhi, chị gọi em tiểu Khả Nhi thôi."

Trong mắt của Elizabeth lộ ra hứng thú dạt dào cười: "Sớm đã nghe John nói về em, quả nhiên là đáng yêu như anh ấy kể."

Lâm Khả Nhi vui cười sờ sờ đầu: "Cũng chỉ là đáng yêu sao? Chẳng lẽ anh John chưa nói em là đại mỹ nữ?"

"Đại mỹ nữ? Phí phí cái còn không sai biệt lắm!" Lý Tư Đặc giành mở miệng trước chị gái, nheo nheo má phấn non mềm của Lâm Khả Nhi, trợn mắt nhìn cô nói.

Lâm Khả Nhi bị lời nói của Lý Tư Đặc làm cho tức giận phồng hai má, cô chống nạnh trừng mắt về phía Lý Tư Đặc: "Không cho phép phá hư hình tượng xinh đẹp của tôi ở trước mặt công chúa tỷ tỷ!"

Elizabeth bị hành động của hai người chọc cười thiếu chút nữa phá đi hình tượng xinh đẹp lại cao quý, trang nhã, cô khiển trách em trai: "Tiểu Phi, không được đùa giỡn nữa. Chúng ta tìm một chỗ uống cà phê thôi."

Lâm Khả Nhi làm mặt quỷ với Lý Tư Đặc, hài hước nói: "Thối phí phí, tôi mới không thèm chấp nhận anh! Tôi muốn cùng công chúa tỷ tỷ xinh đẹp đi uống cà phê, anh nhanh đi lái xe, làm một tài xế ngoan ngoãn đi."

"Nhóc con thấy sắc quên bạn!" Lý Tư Đặc hừ nhẹ một tiếng, đem tất cả túi xách trong tay nhét vào tay Lâm Khả Nhi, xấu xa nháy mắt: "Cầm giùm anh, anh đi lái xe qua."

Suýt bị đóng túi bao phủ, Lâm Khả Nhi bất mãn thét chói tai: "Thối phí phí, anh muốn dè chết tôi sao?"

Lý Tư Đặc quay đầu lại, trêu tức nháy mắt với cô: "Anh muốn làm tài xế tốt, cho nên công việc của em trai này em phải đảm đương thôi."

Nói xong, Lý Tư Đặc ném tới một nụ hôn gió, rồi chạy đi lái xe.

"Thối phí phí!" Lâm Khả Nhi cắn răng rống giận.

Đóng túi xách nặng nề này, cũng mau dè ngã cô a. Công chúa sao lại mua nhiều đồ như vậy nha?

Elizabeth nhìn thấy đáng về Lâm Khả Nhi đáng yêu bị bắt cầm đóng túi, liền cầm lấy vài món, nói với Lâm Khả Nhi: "Chị giúp em."

Giúp cô sao? Lâm Khả Nhi trợn to hai mắt nhìn Elizabeth. Đây rốt cuộc là đồ ai mua chứ? Thế mà lại nói là giúp cô. Phải là cô đang giúp công chúa chứ?

Chẳng bao lâu, Lý Tư Đặc đã lái cái xe thể thao huênh hoang của anh ta đến dừng trước mặt hai người: "Nhanh lên xe! Tôi không muốn bị ghi vé phạt."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Editor: Fedfan

Lâm Khả Nhi tức giận trừng mắt nhìn Lý Tư Đặc, ném đóng túi xách xuống dưới chân, tay vịn cửa xe ung dung nhảy vào ghế lái phụ.

"Tiểu mỹ nhân, cầm túi xách!" Lý Tư Đặc cười xấu xa nhắc nhở cô.

"Tự anh đi mà cầm." Lâm Khả Nhi hếch khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không thèm để ý đến Lý Tư Đặc.

Elizabeth bị Lâm Khả Nhi chọc cười, cô ưu nhã lên xe, thả mấy cái túi xách trong tay vào chỗ ngồi phía sau, cũng không nhặt lên những thứ bị Lâm Khả Nhi vứt trên mặt đất.

Lý Tư Đặc thấy hai người đẹp ai cũng bất động, đành phải than thở xuống xe, vòng qua đầu xe, đi nhặt lên đồ quà tặng trên mặt đất.

Anh ta vừa đem tất cả túi xách bỏ vào chỗ ngồi phía sau, thì có một cảnh sát giao thông đi về phía này, anh ta bị dọa sợ nhảy luôn vào ghế lái lái xe bỏ chạy.

Cũng may anh có kỹ thuật cao, chạy trốn mau. Nhìn cái bộ dáng phẫn nộ của người cảnh sát giao thông kia, Lý Tư Đặc nghịch ngợm gửi cho đối phương một cái hôn gió.

"Tiểu Phi, bắt quá chỉ là nộp ít tiền phạt, em có cần khăn trang như vậy không?" Elizabeth xem thường cười hỏi.

"Chị gái yêu quý của em, chẳng lẽ chị không biết phụ vương yêu quý của chúng ta đã ra tối hậu thư với em sao? Chỉ cần em lại vi phạm quy định một lần

nữa, ông ấy liền tước đoạt quyền lái xe của em cả đời." Lý Tư Đặc lau mồ hôi lạnh trên trán, sợ hãi nói.

"Ai bảo em ngày nào cũng chạy xe như bay? Trái tim phụ vương lúc nào cũng treo lơ lửng, lo lắng nhiều cho em nha?" Nụ cười trên mặt công chúa Elizabeth không thấy nhạt đi, ngược lại càng lúc càng sâu.

"John cũng lái xe, nhưng cũng không trông thấy phụ vương khẩn trương như vậy, thế nào đổi lại là em thì luôn căng thẳng a?" Lý Tư Đặc vừa lái xe, vừa bất mãn kháng nghị.

"Đó là vì em là cậu con trai quý giá nhất của ông! John sao có thể so với em a?" Elizabeth cảm lên ví da dùng sức đánh vào gáy em trai.

"Phân biệt đối xử! Em muốn yêu cầu sự bình đẳng!" Lý Tư Đặc xoa xoa gáy, toét miệng cười khổ.

"Nói với phụ vương ấy." Công chúa Elizabeth kiêu kỳ ngẩng cao cái cằm, không thêm để ý tới Lý Tư Đặc.

Nhìn thấy tình cảm thân thiết nồng đậm của đôi chị em này, Lâm Khả Nhi rút cuộc chịu không được ôm bụng cười lớn: "Công chúa tỷ tỷ, chị thật đáng yêu!"

Elizabeth cười dựa gần cô, nháy mắt với cô nói: "Em gái Khả Nhi, em cũng thật đáng yêu, chị rất thích em, lúc về sẽ dẫn em về Tây Ban Nha chơi."

"Được!" Lâm Khả Nhi gật mạnh đầu, hưng phấn cực kỳ.

"Tiểu mỹ nhân, muốn đi Tây Ban Nha, anh sẽ dẫn em đi, không được đi cùng Elizabeth." Lý Tư Đặc ghen tị kéo Lâm Khả Nhi đến trước ngực mình, bất mãn nói: "Anh chính là hoàng tử Tây Ban Nha, cùng anh về nước, anh sẽ cho em được hưởng thụ đãi ngộ giống như nữ hoàng. Chị ấy không làm được!"

Lâm Khả Nhi che miệng, chỉ chỉ chiếc xe hơi chạy xiêu vẹo đang lao tới trước mặt, cười trộm: "Phí phí, sắp đụng xe nha."

Lý Tư Đặc vừa nhìn, lập tức khẽ nguyên rủa một tiếng: "Người nào? Hắn rút cuộc có biết lái xe hay không vậy?"

Thuần thực đem xe rẽ sang bên cạnh, cuối cùng cũng tránh thoát chiếc xe giống như say rượu kia.

Rút cuộc cũng tới một quán cà phê thanh nhã, Lâm Khả Nhi hoạt bát chạy vọt vào trong, Lý Tư Đặc xách theo một đồng lớn túi xách, bắt đầu đi đi theo sau lưng hai người đẹp.

Tiểu Khả Nhi với công chúa Elizabeth giống như hai người bạn thân chỉ hận gặp nhau quá muộn, vừa nói vừa cười, đem Lý Tư Đặc để qua một bên, không ai để ý đến anh ta.

Anh tức giận kéo Lâm Khả Nhi đến bên mình, kháng nghị với chị gái: "Chị gái thân ái, tiểu mỹ nhân là người của em, không cho giành với em."

Lâm Khả Nhi quay đầu lại, hung hăng gõ lên đầu Lý Tư Đặc một cái: "Ai là người của anh? Tôi là người của chú Chá, đã nói với anh mấy lần rồi, sao mà không nhớ rõ chứ? Nếu như anh động dục thì đi tìm phí phí cái của anh đi!"

"Ai u! Tiểu mỹ nhân, em thật nhẫn tâm!" Lý Tư Đặc xoa chỗ bị gõ đau, đáng thương nói, "Tôi hôm nay gặp phải hai người thật xui xẻo, thế nhưng lại bắt tay nhau khi dễ tôi."

Elizabeth đắc ý nhướn mày, khoác vai Lâm Khả Nhi nói: "Hai chúng ta vốn là chị em tốt trên cùng một chiến tuyến, Tiểu Phi, em cũng phải cẩn thận, không nên chọc tức hai người bọn chị."

Lâm Khả Nhi ôm lấy eo của Elizabeth, không ngừng gật đầu: "Công chúa tỷ tỷ nói đúng. Thối phí phí, không được phép chọc tôi nữa! Tôi có công chúa tỷ tỷ làm chỗ dựa nha."

"Xem như tôi phục hai người. Hai cô gái xinh đẹp, xin hỏi hai vị dùng gì?" Lý Tư Đặc vẻ mặt nịnh hót hỏi.

"Tôi muốn uống trà sữa chanh." Lâm Khả Nhi ác ý nói.

"Trà sữa chanh uống ngon sao? Tôi cũng muốn uống." Công chúa Elizabeth tò mò hỏi.

"Uống không ngon!" Lý Tư Đặc cắn răng trừng mắt nhìn Lâm Khả Nhi, hoàn toàn từ chối yêu cầu của chị gái.

"Ai nói không ngon? Công chúa tỷ tỷ, chị đừng tin anh ta, anh ta đang lừa chị đó. Trà sữa vừa thơm mát vừa nồng đậm, uống ngon vô cùng. Chẳng qua chỗ này không bán trà sữa." Lâm Khả Nhi cười meo meo liếc xéo khuôn mặt lo lắng của Lý Tư Đặc, chọc phá lời nói dối của anh ta.

"Được lắm, Tiểu Phi, em thế nhưng không muốn cho chị uống loại đồ uống ngon như vậy. Còn không mau đi mua cho chị!" Elizabeth chỉ vào cửa tiệm cà phê, ra lệnh cho Lý Tư Đặc.

"Chị à, chạy đi xa như vậy, trà sữa mua về cũng lạnh rồi. Vẫn là cà phê uống ngon, chị mau nhìn xem muốn uống gì." Lý Tư Đặc nịnh hót cầm trong tay tờ menu đưa cho chị gái.

"Chị muốn uống trà sữa." Elizabeth tựa lưng vào ghế ngồi, kiên trì.

"Tôi cũng muốn uống!" Lâm Khả Nhi đắc ý nháy mắt với Tư Đặc.

Bị hai cô gái làm cho tức giận, lồng ngực Lý Tư Đặc không ngừng phập phồng, đột nhiên lấy điện thoại di động ra, rống lên với người ở đầu kia: "John, mặc kệ anh đang mở cái hội nghị nghiên cứu và thảo luận y học quốc tế chết tiệt gì ở đây, anh cũng phải chạy tới đây trong vòng mười phút cho tôi, đem vợ anh về!"

Lâm Khả Nhi bị bộ dáng vô lực kia của Lý Tư Đặc chọc cho cười khom cả lưng rồi.

"Công chúa tỷ tỷ, em trai của chị còn chưa lớn nha." Lâm Khả Nhi lặng lẽ kể vào bên tai Elizabeth nói.

Elizabeth gật đầu một cái: "Nó còn là đứa bé, em nhất định phải tha thứ cho nó nhiều hơn."

Hai cô gái thân thiết cười cười, chọc Lý Tư Đặc tức giận tới nổi mặt đen xì.

John bị cú điện thoại của Lý Tư Đặc thúc giục chạy tới, anh tràn đầy lo lắng nhìn bà xã: "Cục cưng, hoàng tử của chúng ta bắt nạt em sao?"

Elizabeth nhào vào lòng chồng mình, giống như chim nhỏ nép vào người mà ôm chặt anh làm nũng, hoàn toàn không có dáng vẻ cao quý mới vừa này: "Tiểu Phi khi dễ em."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Editor: Fedfan

"Chúng ta về nhà đi, anh sẽ thương em." John vô cùng thâm tình ôm Elizabeth, nói một câu tạm biệt, rồi ôm bà xã rời đi.

"Elizabeth, rốt cuộc là ai khi dễ ai đây, chị nói rõ ràng mới được đi." Lý Tư Đặc bắt đầu hướng về phía bóng lưng của chị gái rống to.

"Hoàng tử của tôi, không cho phép lớn tiếng với bà xã của tôi. Nếu như dọa sợ em bé trong bụng cô ấy, tôi quyết không tha cho cậu." John trái ngược với bộ dáng vui đùa bình thường, vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn Lý Tư Đặc.

"Nô lệ của vợ! Trừ bà xã, trong lòng anh còn có người anh em này sao?" Lý Tư Đặc bắt đầu dĩ thân thoái.

John nhướn mày với Lý Tư Đặc: "Thế nào? Ghen tỵ với tôi sao? Vậy thì cũng tìm bà xã cho mình đi."

Nói xong, John tặng cho Elizabeth ở trong lòng mình một nụ hôn nóng bỏng.

Elizabeth say mê ôm cổ John, cùng nhau hôn đắm thiết: "John, không cần để ý Tiểu Phi. Nó đang ghen tỵ với anh."

John há hê lộ ra một nụ cười kiêu ngạo với Lý Tư Đặc, rồi mới ôm vợ yêu rời đi.

Nhìn bộ dáng thân mật ngọt ngào của John và công chúa Elizabeth, Lâm Khả Nhi dựa vào đầu vai Lý Tư Đặc, hâm mộ nói: "Tình cảm của công chúa tỷ tỷ và John thật tốt."

Lý Tư Đặc hài hước nháy mắt: "Hâm mộ sao? Chỉ cần em làm người yêu bé nhỏ của anh, anh sẽ làm tốt hơn John nữa."

Đổi mặt với lời dụ dỗ của hoàng tử, Lâm Khả Nhi khinh thường bĩu môi: "Tôi mới không lạ gì anh. Tôi có anh Chá của tôi là đủ rồi."

"Anh Chá có gì tốt? Anh ta làm sao cao quý bằng hoàng tử Tây Ban Nha như tôi được?" Lý Tư Đặc không cam lòng oán trách. Anh ta ưỡn ngực, lộ ra khuôn mặt tươi cười rực rỡ còn hơn cả ánh mặt trời với Lâm Khả Nhi, bày ra sức quyến rũ vô hạn với cô.

"Hoàng tử rất tôn quý, anh để lại những thứ đó cho cô gái cần anh đi." Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, khiến Lý Tư Đặc quay đầu lại.

Lý Tư Đặc không hiểu nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy một đám cô gái chừng mười mấy tuổi đang hưng phấn nhìn về phía anh. Anh liền tiêu sái nở nụ cười mỉa hoặc với họ, khiến đám người này lập tức hờn mê.

Thấy đám con gái kia đang nhao nhao muốn lấy lòng Lý Tư Đặc, Lâm Khả Nhi đẩy anh thúc giục: "Còn không mau qua đó, không thấy nhiều người đẹp như vậy đều coi trọng anh nha?"

Lý Tư Đặc cũng không đứng dậy, chỉ vẫy tay một cái với đám mỹ nữ, sau đó anh ta đắc ý chau mày, kiêu ngạo quay đầu lại nhìn Lâm Khả Nhi: "Thế

nào? Tiểu mỹ nhân, thấy được sức quyến rũ của anh rồi chứ? Bỏ qua anh là em tổn thất đó nha."

"Tổn thất? Sao tôi lại không có cảm giác đó?" Lâm Khả Nhi chớp chớp mắt nghịch ngợm cười, ngáy thơ nhìn Lý Tư Đặc. Bộ dáng không quan trọng của cô hiển nhiên không đem một hoàng tử như anh ta nhìn ở trong mắt, thậm chí là coi thường không thèm nhìn một cái.

"Nhóc con nghịch ngợm, toàn nói những lời anh không thích nghe." Lý Tư Đặc lấy tay lần nữa gõ lên đầu Lâm Khả Nhi, "Trên đầu của anh đúng là đội vương miện của hoàng tử Tây Ban Nha, ai mà không dốc sức muốn lấy lòng anh hả? Cũng chỉ có em, cô bé ngốc này, mới có thể không đem anh để trong mắt."

"Thối phí phí, anh muốn đánh tôi ngu luôn à?" Lâm Khả Nhi bắt mẫn đâm vào lồng ngực cứng rắn của anh, không thèm để ý việc anh toét miệng cười.

Quả đấm nhỏ của cô liền bị lòng bàn tay dày rộng của Lý Tư Đặc bao lấy, cũng không động đậy được nữa.

"Buông tôi ra!" Cô liều mạng giãy giụa, lại bị Lý Tư Đặc vững vàng nắm lấy, không cách nào tránh ra.

Lý Tư Đặc làm sao lại nhìn cô như vậy nha? Ánh mắt kia giống như muốn đem cô cắn nuốt sạch sẽ, mang nhiệt độ nóng rực, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phỉn hồng, ánh mắt xấu hổ nhìn thẳng vào anh ta.

Lý Tư Đặc kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở bên môi hôn nhẹ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: "Tiểu mỹ nhân, đánh em ngốc không phải tốt hơn sao? Anh có thể phụ trách chăm sóc em cả đời."

Nghe được lời Lý Tư Đặc nói, Lâm Khả Nhi cười xấu xa đem quả đấm vung vẩy trước mắt anh ta, hung dữ nói: "Vậy tôi đây đánh anh thành ngốc cũng tốt, để cho tôi chăm sóc anh. Yên tâm đi, Lý Tư Đặc đáng thương, tôi sẽ tìm mấy người khỏe mạnh coi chừng anh, quyết không để anh chạy trốn đi khắp nơi dọa người nữa."

"Lâm Khả Nhi!" Lý Tư Đặc vô lực buông tay Lâm Khả Nhi ra.

Tại sao anh ám chỉ rõ ràng mà cô cứ nhất định không hiểu lòng của anh đây?

Mặc dù anh có thói quen khắp nơi lưu tình, mỗi xó xỉnh trên thế giới đều có những cô tình nhân phong tình vạn chủng khác nhau, nhưng gặp phải Lâm Khả Nhi, tim của anh mới hoàn toàn bị chiếm đóng.

Cảm thấy âm ỉ đủ rồi, Lâm Khả Nhi liền kéo tay Lý Tư Đặc nói: "Thối phí phí, mang tôi đi đưa xe."

"Tiểu mỹ nhân, em tuyệt không hiểu lòng anh." Lý Tư Đặc bắt đắc dĩ đứng dậy, vừa oán trách, vừa đưa Lâm Khả Nhi rời đi.

"Lòng của anh không cần tôi hiểu, để cho phí phí cái của anh hiểu là đủ rồi." Lâm Khả Nhi che miệng cười trộm.

"Phí phí cái của anh chính là em đó." Lý Tư Đặc xoay người lại thất bại gầm nhẹ.

"Nhanh lên xe, không cần đứng đây chịu sự dòm ngó." Lâm Khả Nhi đẩy Lý Tư Đặc lên ghế lái phụ, mình thì nhảy lên ghế lái, vươn tay về phía anh ta ra lệnh, "Thối phí phí, đưa tôi chìa khóa xe."

Lý Tư Đặc đành phải ngoan ngoãn đưa chìa khóa cho Lâm Khả Nhi, nhưng vẫn không quên dặn dò một câu: "Lái chậm một chút, không được hại anh bị ghi giấy phạt."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức." Lâm Khả Nhi nháy mắt mấy cái, tra chìa khóa xe vào ổ, nổ máy, đạp chân ga liền lái xe lao vút đi với tốc độ chóng mặt.

"Chậm một chút!"

"Không được! Như vậy mới kích thích!"

"Trả xe lại cho anh!"

"Không trả, hiện tại thuộc về tôi!"

"Nơi này là khu sầm uất, phải hạn chế tốc độ."

"Sợ cái gì? Dù sao bị tóm đến phạt cũng không phải là tôi." Lâm Khả Nhi cười xấu xa, làm mặt quỷ với Lý Tư Đặc.

"Đúng là không phạt em, phạt anh đây nè!" Lý Tư Đặc cắn răng gầm nhẹ.

Lâm Khả Nhi nghe xong không nhịn được vui vẻ cười lớn.

Trêu chọc phí phí thật vui, cùng anh ta đùa giỡn khiến cô rất vui vẻ.

Hai người lại đánh lại ồn ào chơi đùa suốt một ngày, Lâm Khả Nhi mới lái xe trở về nhà Đường Chá. Nhảy xuống xe, cô vẫy tay nói với Lý Tư Đặc: "Thối phí phí, hôm nay thật vui, lần sau anh lại tới tìm tôi đi chơi nhé."

"Không tìm em thì tìm ai? Em chính là phí phí cái của anh." Lý Tư Đặc Nhị Thế đột nhiên kéo cái cổ của Lâm Khả Nhi qua, hôn trộm một cái lên môi cô.

Lúc Lâm Khả Nhi còn kinh ngạc, Lý Tư Đặc đã tiêu sái lái xe rồi đi.

Lâm Khả Nhi vừa đưa tay vuốt lên cánh môi vẫn còn nóng hổi của chính mình, sững sờ, liền bị người ta kéo vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Editor: Fedfan

Cô kinh ngạc quay đầu lại, thế nhưng thấy Đường Chá mím môi về mặt lo lắng.

Tìm Lâm Khả Nhi lập tức nhảy lên ‘thích’ một tiếng, hồng bét, nụ hôn vừa rồi nhất định đã bị anh ấy nhìn thấy hết rồi! Bằng không anh cũng không tức giận như vậy.

"Anh Chá, em... ", cô vừa định nói chuyện, liền bị thanh âm lạnh lùng, cứng rắn của Đường Chá cắt ngang.

"Im miệng!"

Cô đành giữ im lặng, ngoan ngoãn theo sau lưng Đường Chá đi vào nhà.

Đường Chá trực tiếp dẫn cô lên lầu hai, đi vào phòng tắm trong phòng ngủ của anh, nhân đầu của cô xuống thấp, rồi dùng nước cọ rửa đôi môi cánh hoa của cô.

"Đừng mà!" Lâm Khả Nhi bất mãn kháng nghị, môi của cô cũng sắp bị anh chà rách da rồi.

"Dơ bẩn phải rửa sạch sẽ." Đường Chá không vui tiếp tục động tác tay, anh thậm chí còn đổ sữa tắm lên môi của cô, nghiêm túc tẩy rửa sạch sẽ.

Đến khi bọt sữa tắm trên môi được Đường Chá rửa sạch, Lâm Khả Nhi mới có thể hé miệng nói to: "Anh Chá, anh hiểu làm rồi."

Lời của cô còn chưa nói hết, liền bị Đường Chá chặn lại đôi môi hồng.

Lần này, Đường Chá hôn tràn đầy bá đạo, cường thế in lại trên môi cô dấu ấn của anh, dùng sức ngậm mút cánh môi của cô, mùi xạ hương nam tính mê người của anh tràn ngập trong hơi thở của Lâm Khả Nhi, khiến cô trầm mê ôm lấy thất lưng Đường Chá, nhiệt tình nghênh đón nụ hôn sâu của anh.

Không biết qua bao lâu, lúc hai người sắp nghẹt thở thì Đường Chá mới buông môi Lâm Khả Nhi ra, thở hổn hển bá đạo nói: "Môi của em là của anh, không được phép để cho tên đàn ông khác chạm vào."

"Có thể được, nhưng Khả Nhi có điều kiện." Lâm Khả Nhi ôm cổ Đường Chá, liếm môi anh một chút, cười ngọt ngào nói: "Môi của anh Chá cũng là của Khả Nhi, không cho phép người phụ nữ khác đụng chạm."

"Được!" Đường Chá hơi đỏ mặt gật đầu.

Nghe được lời cam đoan của Đường Chá, Lâm Khả Nhi vui mừng khỏi phải nói, cô hưng phấn nhào vào Đường Chá, hôn lên môi anh.

Đường Chá lập tức đoạt lấy quyền chủ động, ở trên môi của cô trần trọc liếm mút, in xuống lời hứa cùng tình cảm nồng nàn của anh.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao, Lâm Khả Nhi lặng lẽ kéo tay của Đường Chá đặt lên nơi đầy dạt của cô, Đường Chá cũng đang chạm vào cô thì trong nháy mắt lại đẩy cô ra, ồ ồ thở gấp nói: "Tiểu Khả Nhi, em còn quá nhỏ."

Nói xong, anh đẩy cô ra ngoài cửa phòng tắm, tự giam mình ở bên trong.

Lâm Khả Nhi nở nụ cười rời khỏi phòng của Đường Chá, tim của cô còn đang nhảy lên kịch liệt. Chỉ cần ở chung một chỗ với anh Chá, tim của cô chưa từng đập một cách bình thường.

Cô vừa muốn trở về phòng mình, thì thấy Lance dẫn theo vài người giúp việc đang khiêng mấy cái khung hình thủy tinh to lớn đi tới.

"Cô Khả Nhi, những tấm hình này để ở đâu?" Lance đứng trước mặt Lâm Khả Nhi, trưng cầu ý kiến của cô.

Lâm Khả Nhi đi tới trước những bức hình kia; chọn ra tấm hình chụp nụ hôn ngẫu nhiên của hai người khi Đường Chá ôm eo cô còn người cô thì ngã về phía sau: "Đem tấm này vào phòng anh ấy, treo ở phía bên trái của giường đi, như vậy anh Chá vừa ngược mắt là có thể nhìn thấy."

Tiếp đó, cô lại lấy ra một tấm khác chụp cảnh cô nằm trên mặt đất, Đường Chá ngã xuống trên người cô, vừa đúng môi kề môi hôn thân mật; nói với Lance: "Bác Lance, bác treo tấm này phía trên đầu giường cháu đi."

Lance nghe xong, gật đầu một cái: "Những tấm khác thì sao?"

"Những bức ảnh khác, bác cứ tùy tiện bố trí, miễn là treo chúng ở trong phòng của cháu và anh Chá thì ok á." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy nháy mắt với Lance, cười xấu xa.

Lance cứng chiều lắc đầu một cái: "Cháu muốn khiến Đường Chá phá hỏng sự tự chủ mà cậu ấy vẫn luôn kiêu ngạo sao?"

"Đó là đương nhiên!" Lâm Khả Nhi kiêu ngạo mà gật đầu.

Cô tưởng tượng ra dáng vẻ lúng túng của Đường Chá khi thấy tấm hình, ở trong lòng cười trộm, cô muốn chính là hiệu quả này.

Lance lập tức chỉ huy người giúp việc, đem tấm hình treo lên tường trong hai gian phòng.

Vì để cho tấm hình trưng ra được bắt mắt, anh ta thậm chí còn đem cả bức danh họa đắt giá trong phòng Đường Chá dời đi, chỉ để lại mấy tấm hình to lớn chụp cảnh hai người hôn môi, nổi bật treo đầy cả gian phòng.

Khi Đường Chá tắm xong nước lạnh, từ phòng tắm đi ra, còn tưởng rằng chính mình đi nhầm phòng. Từng bức hình hôn môi mờ ám của hai người quả thực khiến anh nhìn mà đỏ mặt, nhất là tấm hình treo bên trái cái giường kia, làm cho người ta nhìn mà có ý nghĩ kỳ quái. Dáng vẻ của hai người giống như thâm tình ôm hôn, tay anh ôm eo tiểu Khả Nhi, còn mình thì cúi đầu, hôn cô say đắm. Đây chẳng phải là lúc anh với Lệ Tây Á đi chụp hình cưới sao, mấy tấm hình này chụp cảnh hôn môi thật khéo phải không? Người nào nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng anh đang chủ động hôn tiểu Khả Nhi, ai biết đây chỉ là tình cờ.

Hồi tưởng lại tình cảnh lúc chụp ảnh, mặt của Đường Chá càng hồng .

Dùng ngón chân cũng có thể đoán được, đây chính xác là tiểu Khả Nhi giờ trò quý. Trừ cô ấy, ai có lá gan lớn như vậy, ở trong phòng của anh giờ trò quý?

"Lâm Khả Nhi!" Đường Chá bước thật nhanh vào phòng Lâm Khả Nhi, vừa định nổi giận, liền nhìn thấy tám ảnh hai người hôn nhau treo trên đầu giường.

Tim của anh thiếu chút nữa là bị dọa sợ rồi.

"Anh Chá, nhìn đẹp không?" Lâm Khả Nhi xông tới, ôm eo Đường Chá hỏi.

"Đẹp cái đầu em!" Đường Chá dùng sức vỗ vào mông của Lâm Khả Nhi, bất mãn kháng nghị, "Nhanh cho người đem những tấm hình này bỏ đi!"

"Đừng mà! Những tấm hình này em phải bỏ ra không ít tiền để rửa đó. Em muốn treo!" Lâm Khả Nhi lắc đầu kiên trì.

"Em xài bao nhiêu tiền anh đều trả lại cho em. Chỉ cần em bỏ chúng đi, anh sẽ cho em tiền gấp mười lần." Đường Chá không vui nhìn tiểu Khả Nhi.

"Em lại không thiếu tiền, em muốn tiền của anh làm gì?", Lâm Khả Nhi chỉ vào tấm hình treo trên đầu giường, vẻ mặt mập mờ, "Anh Chá, anh xem tấm hình này có phải chụp được góc độ vô cùng đẹp không? Anh Chá thật thâm tình nha! Chúng ta có nên hồi tưởng lại một lần hay không?"

"Không được! Em cũng biết rõ đây là sự trùng hợp. Để cho người khác thấy sẽ hiểu lầm." Đường Chá khó chịu nhìn mấy tấm ảnh mập mờ, không biết nên làm thế nào với Lâm Khả Nhi.

"Sợ gì chứ? Anh Chá yêu em, em yêu anh Chá, cho dù chúng ta thật sự hôn nhau, cũng không cần sợ người khác nói." Lâm Khả Nhi nháy đôi mắt đẹp sáng long lanh như thạch anh, cười nhìn Đường Chá.

"Nhưng anh sẽ không chịu nổi!" Đường Chá không khống chế được tâm tình gặm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Lần nữa nhìn ảnh chụp đôi môi của hai người dán chặt vào nhau, Đường Chá chợt kéo Lâm Khả Nhi qua, nhắm ngay cánh môi mê người của cô in xuống một nụ hôn nóng bỏng, vừa hôn vừa thì thầm bên môi Lâm Khả Nhi: "Nhìn thấy chúng sẽ khiến anh không nhận được mà làm như thế này với em."

"Vậy thì làm đi, tiểu Khả Nhi sẽ không có ý kiến a." Lâm Khả Nhi cười trộm, không ngừng chớp chớp đôi lông mi xinh đẹp như cánh bướm kia, đáng vẻ ngây thơ mà đặc ý càng tăng thêm nét mỉa mai.

Đường Chá không chịu được nữa đẩy Lâm Khả Nhi ra, thân thể cứng ngắt nói: "Sớm muộn cũng có một ngày anh bị em hại chết."

Nói xong, Đường Chá cắn răng, cứng rắn kéo chính mình cách xa Lâm Khả Nhi, xông về phòng tắm của mình.

Nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, Lâm Khả Nhi thất bại ngồi trở lại trên giường.

Aiz, tại sao năng lực ý chí của anh Chá lại ương ngạnh như vậy chứ? Chính mình sắp đặt đủ mọi cách cũng không thành công đem anh quẹo vào giường. Bất quá Khả Nhi sẽ không nhụt chí, nhất định phải đem anh nằm trong tay.

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng, đem người đàn ông đang ngủ say đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp. Chỉ thấy anh khẽ nhủ đôi mày anh tuấn, đỉnh đặc; nhẹ nhàng mở ra đôi mắt đẹp đang mơ màng.

Vừa mở mắt, tầm nhìn hai người ôm hôn mập mờ liền đập vào mắt anh. Tầm nhìn này là thủ phạm quấy nhiễu anh cả đêm lại đang treo ở đó, hướng tới anh khiêu khích. Vừa nhìn thấy nó, trong đầu anh sẽ nhớ tới đôi môi thơm đỏ mọng của tiểu Khả Nhi, nhớ tới bộ dáng khả ái trầm mê của tiểu Khả Nhi khi ở dưới thân anh, làm hại anh lại bắt đầu vọng động.

Ảo não đứng dậy, chải lại mái tóc đen có chút lộn xộn, trong miệng Đường Chá càng không ngừng khẽ nguyên rủa, như muốn đem sự kích động ma quỷ trong lòng cường chế dòi đi.

Đi vào phòng tắm, anh thế nhưng nhìn thấy trong gương một người đàn ông bị dục vọng hành hạ đến không nhận ra hình dáng, chỉ thấy tóc anh rối bù, cặp mắt phiếm tơ máu, sắc mặt u ám.

Đây mà là Đường Chá luôn luôn tuấn dật tiêu sái kia sao? Anh lại vì tiểu Khả Nhi mà biến thành bộ dạng này.

Bất đắc dĩ thở dài, lặng lẽ gội đầu, rồi chải lại tóc.

Đang lúc anh chán nản, một bóng dáng nhỏ xinh ngây thơ lén lút ló đầu vào phòng tắm.

"Không cho nhìn lén!" Đường Chá vội vàng lúi kéo vạt áo ngủ đang mở rộng của mình, đem toàn bộ cảnh tượng trước ngực che giấu bên trong áo ngủ.

Lâm Khả Nhi vừa nghe, liền nhảy vào, vọt tới sau lưng Đường Chá, vòng tay ôm anh thật chặt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp là nụ cười vô cùng vui vẻ: "Không cho nhìn lén, vậy em quang minh chính đại nhìn còn không được sao?"

Nói xong, hai tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi đan lại đặt trên bụng Đường Chá, bàn tay ấm nóng của cô như muốn thiêu đốt cơ thể của Đường Chá, khiến dao cạo râu trong tay anh thiếu chút nữa rơi xuống đất.

"Buông anh ra!" Cơ bắp toàn thân Đường Chá căng thẳng, dùng âm thanh tỉnh táo khác thường ra lệnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi dán chặt ở sau lưng Đường Chá, dí dõm làm nũng: "Mới không cần! Anh Chá là đồ keo kiệt, ngay cả một cái ôm cũng tiếc rẻ không muốn bố thí cho Khả Nhi."

"Em như vậy thì anh làm sao rửa mặt?" Đường Chá bất đắc dĩ thở dài một tiếng, muốn đẩy cánh tay nhỏ bé đang quấn ở bên hông anh ra.

Lâm Khả Nhi đột nhiên vòng qua trước mặt Đường Chá, nghịch ngợm nói: "Em giúp anh rửa."

Nói xong, cô liền đoạt lấy dao cạo râu trong tay Đường Chá, thoa thật nhiều kem lên chiếc cằm trẻ trung của anh, rồi cẩn thận từng li từng tí cạo râu cho anh.

Nhìn động tác thuần thục này của Lâm Khả Nhi, trong lòng Đường Chá không khỏi ghen ghét.

Sau khi cô dùng khăn tay lau sạch sẽ bọt trên cằm anh, anh rốt cuộc không kiềm chế được kéo hai tay của Lâm Khả Nhi lôi cô vào trong ngực: "Tiểu Khả Nhi thường xuyên cạo râu cho đàn ông có phải không? Nói cho anh biết, hần là ai?"

Lâm Khả Nhi nghe được lời nói của Đường Chá, đầu tiên là giật mình há hốc mồm, sau đó liền chuyển thành cười trộm. Cô cố ý liếc xéo khuôn mặt của Đường Chá, nghịch ngợm hỏi "Đừng thì sao? Chẳng lẽ tiểu Khả Nhi chỉ có thể cạo râu cho anh thôi sao?"

Sắc mặt của Đường Chá khi nghe đến câu nói sau của tiểu Khả Nhi liền trở nên đặc biệt khó coi.

Tay của anh ở sau lưng cô nắm thành nắm đấm, mím chặt môi buông cô ra, cũng không thèm nhìn tới cô, đưa tay nặn kem đánh răng lên bàn chải.

Lúc anh đang đưa bàn chải vào miệng đánh răng, thì Lâm Khả Nhi lại nghịch ngợm nhảy đến, chen vào đứng giữa anh và gương.

Trên mặt cô lóe lên tia sáng thắng lợi, đắc ý nhìn Đường Chá: "Anh đang ghen nha."

Đường Chá hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cô, vẫn tiếp tục đánh răng. Chỉ là sắc mặt anh càng ngày càng ảm đạm, ánh mắt lộ vẻ không vui.

Lâm Khả Nhi che miệng cười duyên đứng lên: "Bộ dạng ghen tuông của anh thật đáng yêu."

Vội vội vàng vàng súc miệng xong, Đường Chá liền đem bàn chải lẫn cái ly ném trên mặt đất, một tay kéo Lâm Khả Nhi vào trong ngực, đem đôi môi còn lưu lại mùi kem đánh răng thơm mát chặn lại cái miệng nhỏ nhắn khiến người ta tức giận của cô.

Lâm Khả Nhi say mê nhắm mắt lại, ôm chặt cổ của Đường Chá nhiệt tình đáp lại.

"Không cho phép em giúp tên đàn ông khác cạo râu!" Đường Chá ghen ghét gầm nhẹ.

Lâm Khả Nhi thì thầm trong miệng Đường Chá: "Ông nội em với cha em cũng không được sao?"

"Không được! Cho dù là Lâm Vũ Mặc cũng không được! Anh ta đã có mẹ của em rồi, không cho chiếm lấy em nữa." Đường Chá vừa cuồng nhiệt hôn tiểu Khả Nhi, vừa ghen tỵ ra lệnh.

Nghe ra lửa ghen điên cuồng của Đường Chá, trên mặt Lâm Khả Nhi lộ ra nụ cười thắng lợi. Cô gật đầu một cái, bảo đảm với anh: "Được rồi, Khả Nhi nghe lời anh, cho dù cha cầu xin em...em cũng không giúp ông cạo râu nữa. Anh Chá, Khả Nhi có ngoan hay không?"

Đường Chá ở trên môi Lâm Khả Nhi nặng nề hôn xuống, rồi mới cười nói: "Thật ngoan, đây là phần thưởng cho em."

"Phần thưởng đơn giản như vậy sao? Chưa đủ!" Lâm Khả Nhi nhả cái mũi nhỏ xinh xắn, bắt mắt khẽ trách.

"Vậy em muốn thưởng cái gì?" Đường Chá khiêu mi, nhàn nhạt cười nhìn tiểu Khả Nhi.

"Một nụ hôn thứ thiệt, hoặc là lên giường." Lâm Khả Nhi cười xấu xa chặn lên đôi môi gọi cảm quyến rũ của Đường Chá.

Nghe được lời nói của Lâm Khả Nhi, Đường Chá thiếu chút nữa ngồi bệt xuống đất. Anh nhanh chóng bình ổn lại lòng mình, đem lưỡi của tiểu Khả Nhi ngậm vào trong miệng nói: "Nụ hôn thứ thiệt có thể, lên giường thì không bàn nữa."

Nói xong, anh liền mở miệng cắn nuốt môi lưỡi khéo léo của Lâm Khả Nhi, mút lấy giống như ăn kẹo que, mang cho tiểu Khả Nhi từng trận cực hạn hưng phấn.

Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng yêu kiều bật ra khỏi miệng của cô, Lâm Khả Nhi không nhận được bên trong thân thể thoáng qua từng trận nhiệt lưu, ở trong ngực Đường Chá khẽ run.

Đường Chá trần trọc liếm mút môi Lâm Khả Nhi, lặp đi lặp lại, cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy kích thích đỏ ửng, anh mới lưu luyến mà buông ra đôi môi đỏ mọng bị hôn sưng lên của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Nhìn đôi mắt đẹp của Lâm Khả Nhi mê ly, trong lòng Đường Chá thoáng kiêu ngạo.

Tiểu Khả Nhi thuộc về hắn, hoàn toàn thuộc về hắn. Không giống như Phong, mặc dù người đang bên cạnh hắn nhưng lòng lại bay đến cạnh Lâm Vũ Mặc.

Lần này hắn có thể chính có được trái tim của tiểu Khả Nhi. Vừa nghĩ tới mình là người đàn ông đầu tiên của tiểu Khả Nhi, thân thể của hắn liền hưng phấn căng

thẳng.

Cái cô nhóc nghịch ngợm này, cuối cùng lại gây thơ dụ hoặc hắn.

Đem Lâm Khả Nhi ôm ra khỏi bồn rửa mặt, để cho đôi mắt đẹp của cô quán ở bên hông của hắn, Đường Chá ôm tiểu Khả Nhi đi ra khỏi phòng tắm.

Lâm Khả Nhi ngây thơ nháy mắt linh động, mập mờ mà cười hỏi "Chú Chá, có phải chú muốn hay không"

Bà tay Đường Chá nặng nề đánh vào mông nhỏ của tiểu Khả Nhi , chứa đựng bao ám áp cười khiêu trách: "Nhóc con, không cho suy nghĩ lung tung."

Lâm Khả Nhi xoa mông của mình, quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị: "Không muốn thì không muốn a, làm gì lại động thủ đánh người?"

"Ai bảo Khả Nhi không ngoan." Đường Chá đem Lâm Khả Nhi thả xuống đất, lại xoay người trở lại toilet.

Nhìn cửa bị Đường Chá đóng thật chặt, Lâm Khả Nhi bất mãn dậm chân: "Chú Chá thôi, mỗi lần đều chỉ làm một nửa, làm hại trong lòng của người ta ngứa ngáy."

Bỏ chân ra khỏi dép, Lâm Khả Nhi nhảy lên giường Đường Chá lúc này tràn đầy hương xạ hương nam tính, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong gối: "Ủ, thơm quá, chỉ có mùi của chú Chá là dễ ngủ."

Nằm ở trên chăn, Lâm Khả Nhi nhếch hai chân lên, nghe này trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy.

"Chú Chá chính là một lão ngoan cố (Bảo thủ), thế nhưng thà bị tắm nước lạnh, cũng không nguyện ý đem tiểu Khả Nhi ăn hết." Lâm Khả Nhi nâng cằm xinh xắn lên, không vui nói.

Đột nhiên trong lòng cô nảy sinh ra một âm mưu, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa nghịch ngợm.

Cô nhắc chân của Đường Chá rồi chui vào, sau đó đem cùi hết y phục trên người ra, cứ như vậy, cô để thân mình không mảnh vải mà trốn trong cái chăn.

Để xem chú Chá còn có thể nhịn được hay không? Cô cũng không tin chú Chá lại có thể bình tĩnh được hơn nữa, có thể kháng cự được Lâm Khả Nhi hấp dẫn vô song.

Nói gì thì cô cũng muốn đem chú Chá biến thành người đàn ông của cô. Lúc mẹ 16 tuổi cũng đã sinh hạ cô á..., chú Chá lại vẫn coi cô như đứa trẻ, ngay cả đến chạm vào cũng không dám.

Xem ra không dùng thuốc độc thì không được rồi, trăm ngàn thủ đoạn cô đều sử dụng, cô không tin chú Chá không lập tức biến thành đại sắc lang.

Khi Đường Chá tắm nước lạnh xong, từ phòng tắm đi ra thì thấy Lâm Khả Nhi lưng trần nằm đối diện với hắn, tắm lưng trần nhẵn mịn lóe ánh sáng long lanh mê người, tựa hồ như đang hướng tới hắn mà dụ dỗ.

.

Dường như nghe được âm thanh hắn đi ra, Lâm Khả Nhi xoay người lại, dí dõm ngẩng đầu lên hướng tới hắn giơ tay: "Mau tới đây, chú Chá, tiểu Khả Nhi thấy trên người thật là nhột, chú giúp cháu xem xem."

Nói xong, tay nhỏ bé của cô lại chỉ chỉ cái gì đó khiến cái mền chỉ đáp đến ngực , nửa chặn nửa che con thỏ nhỏ xinh đẹp ở bên trong.

Chỉ thấy hai điểm đỏ tươi đang bị chặn che lấp lại len lén nhếch lên, mị hoặc ánh mắt của hắn.

.

Đường Chá vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Thấy bộ dáng kháng cự của Đường Chá, Lâm Khả Nhi liền lấy cái mền bao quanh người rồi nhảy xuống đất, đi tới trước mặt Đường Chá. Cô dí dõm nói: "Chú Chá, mặt của chú thật là đỏ a, tại sao vậy?"

Đường Chá cắn răng mở hai mắt ra, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: "Cháu thật không biết tại sao ư? Còn không mau mặc quần áo vào!"

Nhìn trên trán Đường Chá nổi gân xanh, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười lên: "Tay Khả Nhi bị thương không mặc được y phục đấy. Nếu không thì, chú Chá giúp cháu mặc."

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm chui vào trước ngực Đường Chá, ánh mắt lóe lên tia mê người hấp dẫn nhìn Đường Chá. Tay của cô nhẹ nhàng buông ra, cố ý khiến cái chăn từ từ tuột xuống.

.

Thân thể trắng nõn ở sau cái chăn lộ ra từng chút một, từng tác hiện ra trước mặt Đường Chá.

Trước khi chiếc chăn rơi xuống đất, Đường Chá đã vội vàng đem Lâm Khả Nhi ôm lấy, cắn răng rống giận: "Không cho cháu hấp dẫn chú nữa!"

Lâm Khả Nhi ở trong ngực Đường Chá nghiêng đầu nhỏ xinh đẹp, vô tội hỏi "Cháu nào có dụ hoặc chú? Chẳng lẽ muốn chú Chá giúp một tay cũng không được sao?"

"Tự mình mặc vào!" Đường Chá đem Lâm Khả Nhi vứt xuống giường ấm, nhặt quần áo tán loạn dưới đất ném lên người cô, sau đó liền quay đầu đi không để ý tới cô nữa.

Lâm Khả Nhi cắn cặp môi đỏ mọng, lộ ra dáng vẻ đáng thương, buồn bã nói: "Chú Chá thật là xấu! Chú một chút cũng không thương tiểu Khả Nhi."

Nói xong, liền bắt đầu khóc thút thít, nước mắt kia giống như hệ thống cung cấp nước uống, nói chảy liền ào ào chảy xuống.

Đường Chá lập tức đau lòng xoay người lại, muốn an ủi, nhưng lại thấy thân thể không gì che đậy thì liền rối loạn nhịp tim

Bàn tay của hắn dùng sức mà nắm chặt, gân xanh không ngừng nổi đầy trán. Cấn chặt răng, Đường Chá đoạt lấy quần áo trong tay Lâm Khả Nhi, nhanh chóng khoác lên thân thể của cô

Lâm Khả Nhi không dám tin mà tròn tròn đôi mắt đẹp, chú Chá là thánh nhân sao? Lại có thể bỏ qua người đẹp đã dâng tới miệng!

Cô đã làm đến mức này, chú Chá lại vẫn không có biến thành sói xám mà đem cô bé quàng khăn đỏ ăn hết.

Trong lòng đột nhiên tràn đầy thất bại, chẳng lẽ mình một chút sức quyến rũ cũng không có sao?

Không thể nào a!

Cô là Tuyệt thế đại mỹ nữ như vậy, toàn thế giới cũng tìm không ra mấy người. Chú Chá không thể nào không động lòng.

Chẳng lẽ bởi vì cô chỉ có 16 tuổi, nên chú Chá cũng không nguyện ý đụng cô sao?

Nhưng cô rất nhớ lửa nóng triền miên kia, mỗi khi ngủ thì cô lại sẽ nhớ nhưng sự dũng mãnh cùng nhiệt tình của chú Chá

Cô thật là nhớ cảm giác được Đường Chá thương yêu cưng chiều. Cho nên Chú Chá có nói cái gì cũng không thỏa mãn được cô.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi hiện đầy u oán, khi Đường Chá đem chiếc khuy cuối cùng cài lại thì cô cắn môi ngẩng đầu lên.

Lúc này cô lại phát hiện dưới mũi Đường Chá đang chảy hai dòng máu

Thì ra là chú Chá cũng không phải là đối với cô hoàn toàn không có phản ứng, chỉ là ý chí của hắn quá mức ương ngạnh, cô không thể dễ dàng công phá.

Nhìn hai dòng máu mũi kia, Lâm Khả Nhi kiêu ngạo mà cười lên. Máu mũi này là bởi vì Lâm Khả Nhi cô mà chảy, làm sao cô có thể không kiêu ngạo? Xem ra Lâm Khả Nhi cô có lực hấp dẫn phi phạm, thế nhưng có thể để cho người tự chủ ngoan cường như chú Chá chảy máu mũi, lửa này nhưng là lửa cực mạnh a!

Càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng hài lòng, xem ra chú Chá còn là rất khát vọng cô, chỉ là đang kiên trì đợi cô lớn lên.

Đường Chá siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không vui nói: "Nhóc con không có lương tâm, lại vẫn dám giễu cợt chú!"

Lâm Khả Nhi vội vàng rút lấy mấy tờ khăn giấy từ trên tủ đầu giường, lau máu mũi cho Đường Chá.

"Chú tự mình làm." Đường Chá muốn lui ra, lại bị Lâm Khả Nhi ép đến dưới thân thể.

"Đừng! Khả Nhi sẽ giúp chú! Đây chính là chứng cứ chú đã động lòng." Lâm Khả Nhi nháy mắt tinh nghịch, bá đạo nói.

Sau khi lau sạch sẽ, Lâm Khả Nhi đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào ngực Đường Chá, khuôn mặt thỏa mãn

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Bàn tay Đường Chá ôm ngang hông Lâm Khả Nhi, vô lực nói: "Tiểu Khả Nhi, cháu phải lớn lên nhanh một chút."

"Tiểu Khả Nhi đã sớm trưởng thành, chỉ là chú Chá không chịu thừa nhận." Lâm Khả Nhi chớp hàng mi xinh đẹp nói.

Cô than nhẹ một tiếng, ôm sát eo éch cường tráng của Đường Chá. Lòng ngực chú Chá thật là rộng rãi, ở trong lòng hắn, cô có thể cảm nhận được vô

hạn an toàn cùng ẩm áp, thật là muốn cứ như vậy vui ở trong ngực hân cả đời.

"Ồ trong mắt chú Chá, tiểu Khả Nhi mãi mãi không lớn" Đường Chá siết chặt tiểu Khả Nhi, đem mũi mình chạm vào cái mũi nhỏ, cung chiều nói.

"À? Vĩnh viễn không lớn, thế không phải tiểu Khả Nhi vĩnh viễn cũng không có cơ hội làm người yêu chú Chá sao?" Lâm Khả Nhi bắt mắt quay cái miệng nhỏ nhắn nhìn Đường Chá.

Thấy tiểu Khả Nhi chớp động con mắt linh hoạt giống như chú cún nhỏ, Đường Chá không khỏi cười nhạt.

"Có lẽ nói không chừng có một ngày, cô gái nhỏ trong chú Chá lại đột nhiên lớn lên." Đường Chá ôm vòng tay mảnh khảnh của tiểu Khả Nhi.

"Thật hy vọng ngày đó sớm một chút đến." Lâm Khả Nhi buồn bã than thở.

"Tiểu Khả Nhi, cháu đối với chuyện này cũng đừng quá chấp nhất" Đường Chá gõ vào đầu Lâm Khả Nhi, dạy dỗ, "Nhóc con, không cho cả ngày suy nghĩ lung tung. Chú lấy thân phận người giám hộ của cháu ra lệnh, cháu nhanh lên một chút trở về nhà, nghiêm túc chuẩn bị tự trường."

Lâm Khả Nhi ai oán kêu một tiếng, xoa cái đầu bị gõ đau đầy ủy khuất: "Chú Chá hư, làm đau tiểu Khả Nhi rồi."

Đường Chá ngồi dậy, dùng sức xoa xoa tóc của cô: "Đến thời điểm thì tự nhiên chú sẽ yêu cháu."

"Lúc nào thì mới thời điểm nên yêu? Chú Chá, bằng không thì ngày mai đi." Lâm Khả Nhi đột nhiên tựa sát mặt của Đường Chá, dí dóm nháy mắt.

"Ngày mai?" Đường Chá trừng lớn mắt tuần nỷ, hừ lạnh một tiếng, "Sang năm cũng không được!"

"Sang năm cũng không được? Lúc mẹ cháu 17 tuổi thì cháu đã bò đầy đất rồi á!" Lâm Khả Nhi dậm chân hướng Đường Chá kháng nghị.

"Kháng nghị không có hiệu quả! Nhanh đi về!" Đường Chá đem Lâm Khả Nhi đẩy ra phòng ngủ của mình, cố ý mặt lạnh đóng cửa lại.

"Ghét chú Chá, cháu nhất định muốn sẽ bắt chú đầu hàng trong năm nay." Lâm Khả Nhi đối với cánh cửa nói lên lời thề son sắt.

Chỉ là cô sẽ không thất bại lần nữa, cô sẽ làm Đường Chá chủ động yêu cô. Lần này cô nhất định phải lấy được thân thể cùng tấm lòng Đường Chá, để cho hân cam tâm tình nguyện trở thành người đàn ông của Lâm Khả Nhi cô.

Ôm trong lòng quyết tâm, Lâm Khả Nhi rời khỏi cánh cửa phòng Đường Chá, trở lại phòng mình.

Ngã xuống gối đầu, những bức ảnh trên tường đang ở vẫy tay về phía cô. Hà hê hướng Đường Chá trong hình le lưỡi, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn đưa lên một hôn gió: "Chú Chá, phải yêu cháu nha!"

Nghe được căn phòng cách vách có âm thanh truyền ra, Lâm Khả Nhi lập tức nghênh đón. Chỉ thấy Đường Chá mặc bộ âu phục màu xám đậm tinh xảo trên thể giới chỉ có mấy bộ, cả vạt màu bạc, gương mặt tuần tú của hân lại được quần áo tôn lên lại càng thêm thêm vẻ tuấn dật xuất trần, lộ ra sức quyến rũ thành thực, khiến người khác không cách nào ngăn cản được mà phải trầm trồ, quả thật đẹp trai ngây người.

Đường Chá mê người như vậy khiến tiểu Khả Nhi càng ngắm càng yêu, cô vọt vào trong ngực của hân, ôm lấy hông của hân, không từ bỏ nói: "Chú Chá, để Khả Nhi ôm chú một cái nữa. Chú đi làm cả ngày, Khả Nhi nhất định sẽ thật là nhớ rất nhớ chú."

"Nhớ chú? Trong phòng cháu bày đầy hình của chú, còn có thể nghĩ tới chur nữa sao?" Đường Chá mỉm cười mê người hỏi.

Lâm Khả Nhi quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn nói: "Hình có ích lợi gì, bọn họ cũng không phải là chú Chá đang đứng đây, không thể hôn, lại không thể ôm."

Đường Chá chạm khẽ môi cô, cung chiều nói: "Nghĩ tới chú thì thì có thể gọi điện thoại cho chú. Giờ chú đi làm, cháu bảo Lance đưa cháu đi mua chút học tập đi."

.

"Ừ." Lâm Khả Nhi làm nũng ở trong ngực Đường Chá, gật đầu một cái.

Mặc dù không muốn, nhưng Đường Chá lại tiểu Khả Nhi ra, bước chân đi làm.

Đến công ty, hân gọi một cú điện thoại cho bộ phận kỹ thuật, muốn quản lý John-son của bộ phận kỹ thuật đem mẫu điện thoại di động của nữ mới nhất cho hân.

Từ mấy số điện thoại di động trên bàn, hân chọn cái hoàn mỹ nhất, Đường Chá cười đối với John-son nói: "Tôi lấy cái này, những thứ khác cậu đưa về đi."

John-son chớp chớp con ngươi màu xanh ngọc bích, nhạo báng hân: "Tổng giám đốc, có phải hay không muốn tặng cho cho cô gái nào? Cái điện thoại di động này chúng ta mới nghiên cứu chức năng tân tiến bậc nhất, chỉ có duy nhất một cái, tuyệt đối khả năng hấp dẫn con mắt của người đẹp."

"Tiểu tử, muốn ăn đòn?" Đường Chá cười vỗ ót John-son một cái, trên mặt hiện ra một tia đồ ửng

"Tổng giám đốc đồ mặt? Tin tức sét đánh a. Sau khi trở về tôi có thể lấy làm đề tài cùng nhân viên tám chuyện !." John-son cười đem điện thoại di động cất vào trong hộp, đi ra khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Bị cấp dưới nhạo báng, Đường Chá ngồi trở lại ghế tổng giám đốc, vuốt vuốt chiếc điện thoại di động đang cầm trong tay.

Không biết tiểu Khả Nhi thấy cái này điện thoại di động thì vẻ mặt sẽ vui mừng như thế nào.

Thật là muốn lập tức nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của cô.

Lúc này Liêu Phàm đi vào phòng làm việc, đem một phần bản kế hoạch đưa cho Đường Chá: "Tổng giám đốc, xin ngài ký tên."

Đường Chá lúc này mới phục hồi tinh thần, đem điện thoại di động màu hồng bỏ vào trong túi, ký tên mình lên bản kế hoạch.

"Tổng giám đốc, xế chiều hôm nay có dạ tiệc, ngài đừng quên đấy nhé, tổng giám đốc Louis của công ty VBS mừng sinh nhật 60 tuổi, ngài cần phải tham gia." Liêu Phàm không quên dặn dò Đường Chá.

"Tôi hiểu. Dự án hợp tác lần này đối với Đường thị chúng ta vô cùng quan trọng, tôi đương nhiên sẽ đi chúc thọ tổng giám đốc Louis. Quà tặng giúp tôi chuẩn bị xong chưa?" Đường Chá đem bút ngòi vàng cầm trong tay vuốt vuốt, ngừng đầu hỏi.

Liêu Phàm lộ ra nụ cười kìm đồng tiền dịu dàng, gật đầu nói: "Tổng giám đốc yên tâm, quà tặng cũng sớm đã chuẩn bị xong, là một đồ gốm Đường Tam Thái (đồ gốm quý thời Đường)."

"Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi." Đường Chá đối với Liêu Phàm phất tay một cái, nhàn nhạt cười.

Liêu Phàm cung kính cong cong thân, liền đi ra phòng làm việc.

6 giờ chiều, Đường Chá cầm quà tặng, đúng lúc xuất hiện tại Louis đại sảnh tổ chức bữa tiệc. Hắn cung kính đem hộp quà tặng cho Louis, chững chạc nói: "Chúc Louis thúc thúc phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn." (Câu chúc sinh nhật mà người TQ thường dùng để chúc người lớn tuổi, thể hiện sự kính trọng ^^)

"Phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn?" Louis có chút không hiểu mà nhìn Đường Chá.

Đường Chá cười nhạt mà nói: "Đây là một câu Cổ Ngữ của Trung Quốc, chính là có ý chúc ngài trường thọ."

Louis nghe xong, hưng phấn vui vẻ cười to, đối với Đường Chá gật đầu không ngừng: "Quà tặng hôm nay tôi thích nhất không phải châu báu hay đồ cổ, mà là câu chúc này của cậu."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Editor: Sendyle

"Có thể hợp tác với Chú Louis, Đường Chá cảm thấy cô cùng vinh hạnh." Đường Chá kích động nói.

"Chúng ta sau này còn nhiều dịp hợp tác giúp đỡ lẫn nhau, không cần khách sáo như vậy, ở đây chơi tùy ý, tôi đi gặp những người khác." Louis cười sáng khoái vỗ vỗ bả vai Đường Chá.

"Tốt, Chú Louis không cần để ý đến cháu, cứ thông thả đi." Đường Chá lễ phép gật đầu.

Sau khi Louis đi, Đường Chá đi tới một góc vắng, một mình uống sâm banh.

Lúc này, một phụ nữ xinh đẹp đến bên cạnh anh, chỉ cảm thấy một mùi thơm lạ lùng thổi qua chóp mũi, ý thức của anh lập tức không rõ.

Đường Chá cảm thấy hoa mắt, sau đó mắt đi tri giác.

Khi anh tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một căn phòng xa lạ. Ánh sáng từ chiếc đèn chiếu vào mắt làm mắt anh đau híp lại. Nơi này xem ra giống khách sạn, anh đến đây bằng cách nào?

Anh nhớ rõ mình đang ở bữa tiệc của Chú Louis một mình uống sâm banh, làm sao chỉ chớp mắt lại nằm ngủ ở nơi này?

Xoa cái trán đau đớn, Đường Chá ngồi dậy, nhìn cách bố trí xung quanh.

Chỉ thấy trên bức tường đối diện giường treo một chiếc gương lớn, từ trong gương có thể thấy chiếc giường lớn màu hồng, thậm chí còn có thể nhìn thấy bên trong cổ áo anh lộ ra mông ngực lớn.

Có chút không tự nhiên, trợn mắt trừng nhìn chính mình trong gương, Đường Chá ngẩng đầu lên, chỉ thấy vây quanh nóc nhà là vô số vật màu sắc rực rỡ, trong mặt gương ánh sáng phản chiếu kỳ lạ trông mắt đen đông lạnh của Đường Chá.

Đường Chá đột nhiên cảm thấy trên người dâng lên từng đợt nóng bỏng, lửa nóng từ dưới bụng không ngừng sôi sục lên toàn thân, làm hại anh mặt hồng tím đập nhanh, nóng bỏng khó chịu vô cùng, nhanh chóng đi tới phòng tắm.

Giờ phút này toàn thân anh nóng bỏng cần tắm nước lạnh để thân nhiệt của mình ảm xuống. Cau mày đẩy cửa phòng tắm, lại thấy trong bồn tắm có một phụ nữ trần truồng đang ngồi xoa bóp.

Hình ảnh đập vào mắt là đôi đùi đẹp để dọc theo thành bồn tắm, tạo cho người nhìn một khung cảnh phong tình, tuyệt mỹ. Thân thể của cô trần đầy bọt dưới mặt nước bay bông, nhìn qua vô cùng quyến rũ.

Nhìn thấy Đường Chá, đối phương cũng không có thét chói tai, ngược lại vô cùng quyến rũ từ trong bồn tắm đứng dậy, không mảnh vải lại gần Đường Chá.

Nhìn vóc người hoàn mỹ kia đang đi tới gần làm thân thể Đường Chá lập tức càng trở nên nóng bỏng hơn, khó khống chế nổi. Anh ta lập tức nhắm mắt lại, không nhìn người phụ nữ xa lạ này nữa.

"Tổng giám đốc Đường, anh đã tỉnh?" Thân thể quyến rũ của người phụ nữ xa lạ dán lên người Đường Chá, âm thanh mềm mại nói.

"Tránh xa tôi ra!" Đường Chá lạnh lùng đẩy đối phương, cố gắng khống chế phản ứng của thân thể. Nhưng trong cơ thể anh lại càng nóng ran, càng lúc càng tệ, hành động của người phụ nữ này đủ để trêu chọc ngọn lửa đang muốn bùng phát trong cơ thể anh.

Đường Chá cắn chặt răng, mặc cho mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra từ trán. Tim của anh sắp không khống chế được mình, trong cơ thể muốn được giải phóng.

Phụ nữ xa lạ từ dưới đất đứng dậy, quần lên thân thể Đường Chá lần nữa, môi của cô nhẹ nhàng thổi ở bên tai Đường Chá: "Tổng giám đốc Đường, có phải rất nóng? Để em giúp anh dễ chịu hơn được không?"

Nói xong, môi người phụ nữ xa lạ liền chặn lại miệng Đường Chá.

"Khốn kiếp! Cô rút cuộc cho tôi ăn cái gì?" Dùng tia lý trí cuối cùng còn tồn tại, Đường Chá kéo tóc người phụ nữ xa lạ kéo cách mình, lạnh lùng hỏi.

Phụ nữ xa lạ quyến rũ cười một tiếng, câu hồn nói: "Thuốc con ruồi của Tây Ban Nha."

"Cái gì? Thuốc con ruồi của Tây Ban Nha?!" Đường Chá kinh ngạc trợn to cặp mắt.

Phụ nữ Đáng chết này! Cô dám dùng loại thuốc tăng cường mùi mạnh để bỏ thuốc anh. Phải biết nếu sau ba giờ anh không được thỏa mãn dục vọng sẽ chết.

Nhưng cho dù chết, anh cũng sẽ không cho người phụ nữ này được như ý.

Đường Chá vô tình đẩy đối phương ra phòng tắm, đóng cửa, khóa cửa, nhanh chóng xông về vòi phun tắm.

Quần áo bị anh kéo rơi từng món một, lộ ra thân thể cường tráng, da màu đồng, hấp dẫn không hề có chút thịt dư,

Thân thể càng ngày càng nóng, anh sắp không thể khống chế được.

Đường Chá ngâm mình vào nước lạnh trong bồn tắm. Nhưng trên thân thể, lửa nhiệt vẫn chưa vì nước lạnh leo mà ảm xuống, chỉ có càng ngày càng nóng. Hồ nước đầy sắp bị thân nhiệt từ thân thể anh đun sôi.

"Đường tiên sinh, cần gì kiên trì như vậy? Tôi vô cùng vui lòng hầu hạ ngài." Người phụ nữ xa lạ xinh đẹp mềm mại ở ngoài cửa dụ hoặc anh.

"Cút!" Đường Chá cắn răng rống giận.

Thân thể đang kịch liệt run rẩy, từng luồng sóng nhiệt đánh tới anh, mắt thấy mình sẽ bị bao phủ.

Nhìn thấy bên bồn tắm có một hộp cạo râu, Đường Chá không chút do dự lấy ra một lưỡi dao nhỏ, cắn răng cắt vỡ cổ tay của mình.

Máu đỏ thẩm từ trên cổ tay tràn ra, nhiệt độ trong cơ thể theo máu tươi tràn ra mà có chút dịu xuống, vết thương đau giúp anh ta tỉnh táo, thần trí dần

dần rõ rang.

Nhưng cũng không lâu lắm, khi máu trên cổ tay chảy khô, lửa nóng ran lại lập tức tới, đau đớn đã không thể giúp anh trấn định, anh nhất thời cảm thấy toàn thân run rẩy, nóng đến sắp nổ tung.

Lúc này bên ngoài cửa phụ nữ lộ ra nụ cười lạnh tràn đầy âm mưu, không phí lực mở ra cửa phòng tắm, giống như cánh cửa khóa đối với cô mà nói căn bản không có gì khó khăn cả.

Cô lắc lắc eo tựa như rắn nước từ phía sau ôm lấy khuôn ngực rộng của Đường Chá, ngậm vành tai của anh mút khe. Cô cố ý trêu chọc khiến anh hít vào một ngụm khí lạnh, trên cơ thể cơ bản đã sưng lên giống như núi nhỏ, tựa như thân thể đột nhiên đứng thẳng, lay động trong nước.

Đường Chá cắn chặt môi mình, khiến cơn đau ép mình tỉnh hơn.

Một tay kéo người phụ nữ qua sau lưng, Đường Chá vô cùng tức giận một quyền đánh về phía đối phương. Đáng thương cho người phụ nữ này, còn chưa có mê hoặc thành công, đã bị té xỉu trong phòng tắm.

Bởi vì bị phụ nữ đó cố ý trêu chọc, thân thể Đường Chá càng thêm nóng bỏng. Anh cắn răng cắn một vết sâu hơn ở bên cạnh vết thương, máu chảy càng nhiều, đau nhức giúp cho thần trí anh rõ ràng lần nữa.

Đột nhiên nghe tiếng điện thoại di động vang lên, Đường Chá cố hết sức từ nước lạnh đứng lên, bước ra bồn tắm, tiếp máy chỉ nói được một câu "Cứu tôi", liền té xỉu trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Editor: Sendyle

Lâm Khả Nhi ngồi ở trong phòng Đường Chá đợi anh trở lại, nhưng đứng ngồi không yên hết đi qua trái rồi lại đi qua phải. Nghe Chị Liễu nói tối nay anh đi xã giao, định là không muốn làm phiền anh, nhưng đợi đến nửa đêm cũng không thấy bóng dáng của anh. Vì vậy Lâm Khả Nhi lấy điện thoại di động bấm số Đường Chá, nhưng không ngờ nghe được anh nói "Cứu tôi!" Nghe âm thanh từ điện thoại, cô rất lo sợ, sau đó nói gì cũng không nghe được Đường Chá trả lời.

Lo lắng, cô nhanh chân trở về phòng của mình, từ trong bao Lâm Khả Nhi lấy ra một dụng cụ tinh xảo, mở ra nhìn vào màn ảnh nhỏ, trong màn hình hiện lên hình ảnh một căn phòng tắm rộng rãi, trên đất có một người phụ nữ xinh đẹp, mà cách người phụ nữ xinh đẹp này không xa vương vãi mấy bộ quần áo, đôi mắt tinh của Lâm Khả Nhi vừa nhìn thấy tây trang màu gỉ sét sắc và cả vạt màu bạc, lo lắng hô một tiếng: "Anh Chá!"

Đó là quần áo của chú Chá, chắc hẳn chú Chá ở trong đó.

Lâm Khả Nhi nén lệ bấm số Lưu Vân Thiên: "Anh Thẩm, anh Chá đã xảy ra chuyện, anh mau tới giúp em."

Mới vừa cùng Liễu Phàm hoan ái xong, Lưu Vân Thiên còn không kịp lấy hơi, bị một câu nói của Lâm Khả Nhi tóm ra cửa nhà.

Xe nhanh chóng lái đến biệt thự, còn chưa có dừng hẳn, Lâm Khả Nhi đã đeo túi xách ngồi lên xe.

"Anh Thẩm, anh đi về phía nam, em chỉ đường cho anh." Lâm Khả Nhi điều chỉnh dụng cụ, trên màn ảnh xuất hiện một tọa độ, điểm đỏ trên màn hình đang nhảy nhót.

Lưu Vân Thiên trấn tĩnh khởi động xe hơi, chạy về hướng Lâm Khả Nhi chỉ.

Khi Lâm Khả Nhi chạy tới phòng khách sạn, Đường Chá như một pho tượng đất bộ dạng tê liệt ngã trên mặt đất. Không để ý ngượng ngùng, Lâm Khả Nhi nhào tới bên cạnh anh gọi: "Anh Chá, anh tỉnh lại! Tiểu Khả Nhi đến rồi!"

Nhưng Đường Chá trên đất không hề chớp mắt.

"Khả Nhi, tổng giám đốc mất máu quá nhiều, phải gấp đưa vào bệnh viện." Lưu Vân Thiên vỗ vỗ bả vai Lâm Khả Nhi, tỉnh táo nói.

Lâm Khả Nhi lúc này mới tỉnh táo lại, lau nước mắt, đối với Lưu Vân Thiên nói: "Anh Thẩm, anh phải giúp em."

Lưu Vân Thiên gật đầu một cái, anh giúp Đường Chá mặc quần áo từ tế, liền cùng Lâm Khả Nhi nâng thân thể cao lớn của Đường Chá rồi đi.

Ở bệnh viện trong phòng bệnh đặc biệt, sắc mặt Đường Chá tái nhợt nằm ở trên giường bệnh.

Lâm Khả Nhi nằm bệnh cạnh giường bệnh, tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay Đường Chá, lo âu nhìn: "Anh Chá, anh nhất định phải tỉnh lại không được nằm mãi như thế, chẳng những Thượng Đế không cho phép, tiểu Khả Nhi cũng sẽ không đồng ý! Anh Chá, mặt trời cũng mọc đến cổ rồi, sao anh còn không tỉnh lại? Không cho tiếp tục ngủ nướng nữa!"

Nói xong lời cuối cùng, Lâm Khả Nhi trừng đôi mắt đẹp linh động, hung tợn uy hiếp.

Không biết có phải là do bị cô uy hiếp, con mắt khép chặt của Đường Chá chợt bắt đầu nhẹ nhàng chớp động.

Lâm Khả Nhi khẩn trương nhìn anh, hưng phấn nói: "Anh Chá, anh nếu cứ tiếp tục không tỉnh, em sẽ không nhớ anh! Em muốn đi tìm Bắc Dã Thương, đi tìm hoàng tử xấu xa, về sau không để ý tới anh nữa!"

"Không cho" trong miệng Đường Chá phát ra âm thanh khàn khàn.

Nghe được lời nói Đường Chá, nước mắt trên mặt Lâm Khả Nhi kích động chảy xuống. Cô nhào vào ngực Đường Chá, hưng phấn nói: "Anh Chá, anh đã tỉnh lại, ai tiểu Khả Nhi cũng không tìm, ngoan ngoãn sống ở bên cạnh anh."

"Em là của anh!" Đường Chá có chút bá đạo nói, mặc dù âm thanh của anh nghe có chút yếu ớt, nhưng giọng nói cường thế làm cho người ta cảm nhận được sự bá đạo của anh.

"Anh Chá, về sau không cho phép làm em sợ như vậy!" Mím cười thế nhưng trên mặt Lâm Khả Nhi nước mắt đầm đìa, cô lau nước mắt, cố nén cười nói, "Anh có biết không thiếu chút nữa anh bởi vì mất máu quá nhiều mà chết? Nếu không có em tiếp máu, cái mạng nhỏ của anh đã sớm thấy Diêm Vương rồi. Còn không mau cảm ơn em!"

Đường Chá bị nét mặt đáng yêu của tiểu Khả Nhi chọc cười, anh đưa bàn tay vừa thay cô lau nước mắt, vừa cảm ơn: "Có thật không? Xem ra bên trong cơ thể của anh đang chảy máu của tiểu Khả Nhi. Tiểu Khả Nhi, cảm ơn em cứu anh."

Lâm Khả Nhi bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Nào có không có thành ý như vậy?"

Đường Chá nhàn nhạt cười nói: "Vậy tiểu Khả Nhi phải làm như thế nào để cảm ơn em đây?"

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm đến trước mặt Đường Chá, cười tà nói: "Anh đã nói đại ân không thể không báo, liền lấy thân cảm ơn thôi."

Nghe được lời nói tiểu Khả Nhi, nhìn khuôn mặt bướng bỉnh tươi cười cô giờ phút này, Đường Chá không khỏi bật cười. Anh bóp nhẹ chóp mũi xinh xắn, cưng chiều nói: "Tất cả đều nghe theo em. Chờ tiểu Khả Nhi lớn chút nữa, anh sẽ tự mình cảm ơn."

"Không cần lớn hơn nữa, hiện tại có thể rồi!" Lâm Khả Nhi nháy mắt mấy cái.

"Em xem bộ dạng hiện tại của anh thật đáng thương, đã sớm có lòng không đủ lực." Đường Chá nhún nhún vai, khàn khàn giọng nói. Mới vừa tỉnh, anh chỉ cảm thấy cả người mình không có chút sức lực, yếu đuối giống như bệnh nặng.

Nghe được lời Đường Chá nói, vốn khuôn mặt Lâm Khả Nhi đang tươi cười bỗng biến mất không thấy gì nữa, biến thành bộ dáng uất ức. Cô nén lệ nhào vào trong ngực Đường Chá: "Anh Chá, về sau anh không được làm em sợ! Anh có biết hay không, thấy đáng về anh tái nhợt, lòng của tiểu Khả Nhi cảm thấy rất đau? Sau này còn không quý trọng bản thân, tiểu Khả Nhi sẽ bỏ rơi anh, vĩnh viễn cũng không để ý anh!"

Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi thật chặt, nháy mắt, hài hước hỏi "Tiểu Khả Nhi, anh hù được em sao? Anh nói xin lỗi với em. Ngán vạn lần không được bỏ rơi anh."

"Không cho có lần sau nữa!" Lâm Khả Nhi bá đạo ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Đường Chá. Ban đầu thấy bộ dáng tái nhợt vô lực của anh, cô thấy vô cùng khó chịu.

Cô thậm chí muốn thay thế anh nằm ở trên giường bệnh.

"Sẽ không." Đường Chá lắc đầu một cái, đem đầu Lâm Khả Nhi tựa trước ngực mình, ôm thật chặt.

"Nếu lại có người bỏ thuốc cho anh, anh trực tiếp đem người đó đập ngã, tiểu Khả Nhi sẽ không trách anh." Đột nhiên Lâm Khả Nhi lộ ra nụ cười xấu xa nghịch ngợm nói.

"Đứa nhỏ tính nghịch." Đường Chá bắt đầu đi thờ dài.

Lâm Khả Nhi đột nhiên nghịch ngợm cười đẩy thân thể Đường Chá ra, nâng anh nằm đầu giường: "Ngồi dậy em cho anh ăn. Khả Nhi nhất định phải đem anh khôi phục đáng về uy tráng mạnh như rồng hổ như cũ."

Chương 75

Editor: Sendyle

"Đúng là có cảm giác đói." Đường Chá sờ sờ bụng mình.

Lâm Khả Nhi bung tô cháo trên bàn, vụng về đút cho Đường Chá: "Anh Chá cần phải ăn nhiều, hạnh phúc của tiểu Khả Nhi phụ thuộc vào anh đó."

Có được sự phục vụ của Lâm Khả Nhi, mặt Đường Chá cảm động.

Từ trong tô cháo có mùi rất lạ khó ngửi khiến Đường Chá che lỗ mũi: "Cháo gì thế, sao lại khó ăn thế?"

"Là thuốc trắng dương nấu cùng gạo thành cháo, có thể tăng cường sự chịu đựng của đàn ông." Lâm Khả Nhi hướng về phía Đường Chá nháy mắt mấy cái, mặt hư tít.

Vừa nghe lời nói tiểu Khả Nhi, tất cả thức ăn trong miệng Đường Chá đều phun ra. Anh mới vừa bị người ta hạ dược hại thành bộ dạng thê thảm bây giờ tiểu Khả Nhi lại cấp cho anh thuốc trắng dương.

“Hôn mê”

"Lừa gạt anh, tùy tiện nói anh sẽ tin." Lâm Khả Nhi lắc đầu, từ biệt bộ dáng tiểu đại nhân nhìn Đường Chá.

Đường Chá bất đắc dĩ thở dài, cung chiều xoa đầu Lâm Khả Nhi : "Tiểu Khả Nhi, làm thế nào bây giờ? Anh Chá không muốn rời bỏ em."

"Vậy thì tìm sợi dây, đem anh buộc ở bên cạnh Khả Nhi." Lâm Khả Nhi ý xấu nháy mắt.

Đường Chá nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Khả Nhi, đem môi mình chặn lên đôi môi má lúm đồng tiền, thoáng cười.

Nhìn y tá bôi thuốc cho Đường Chá, trên cổ tay anh khắp nơi đều vết thương, làm tim cô đau nhói, đôi mắt tràn đầy nước mắt, cô đột nhiên phát hiện mình so trước kia yêu anh Chá hơn, thật yêu thật yêu.

Đột nhiên cảm thấy Anh Chá thật vĩ đại, người phụ nữ xinh đẹp như vậy anh thà cố nén khó chịu trong lòng chứ nhất quyết không chịu đựng vào cô ta. Nhớ lúc vừa mới đưa tới bệnh viện, bác sĩ sau khi kiểm tra hết một loạt nói với cô, anh ấy trúng xuân dược rất lợi hại , nếu không phải Khả Nhi truyền máu kịp thời, đem thuốc bỏ ra hơn phân nửa, nếu không sinh mệnh anh sẽ phải bị uy hiếp.

Sau khi y tá khi rời đi, Lâm Khả Nhi nhào vào trong ngực Đường Chá , bắt mẫn đầm ngực của anh: "Đứa ngốc, đứa ngốc! Anh Chá chính là đứa ngốc! Bị người phụ nữ kia bỏ thuốc, không chịu nổi sao anh không trực tiếp lên ...! Tại sao có thể lấy sinh mệnh chính mình làm trò đùa? Anh không nghĩ tiểu Khả Nhi thấy anh như vậy sẽ rất đau lòng sao?"

Đường Chá nâng lên tay không bị thương nhẹ vuốt đầu Lâm Khả Nhi, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm, giọng nói trầm đầy dịu dàng, cung chiều: "Nếu như Anh Chá thật lên người phụ nữ kia, nước mắt tiểu Khả Nhi sẽ nhiều hơn. Anh Chá làm thế nào để em chịu tổn thương."

"Anh Chá, có phải anh từ lâu đã yêu tiểu Khả Nhi? Bằng không khi tiểu Khả Nhi bỏ thuốc anh, anh lại cam tâm tình nguyện cùng với Khả Nhi?" khuôn mặt Lâm Khả Nhi đầy chờ mong nhìn Đường Chá.

Anh Chá rốt cuộc phải có bao nhiêu nghị lực, mới có thể chịu đựng được thuốc kia, không để cho mình đựng vào người phụ nữ khác. Anh Chá quả thật làm cho cô rất đau lòng.

Vì sự kiên trì của Anh Chá, cô nhất định sẽ yêu anh nhiều hơn nữa, trân trọng và lo lắng cho anh.

Trong đầu hiện ra chuyện lần trước Anh Chá cùng với cô cuồng nhiệt cả đêm, Lâm Khả Nhi lộ vẻ kích động. Anh Chá thà chết cũng không muốn đựng người phụ nữ diễm lệ như hoa kia, thế nhưng chịu cùng cô trải miên một ngày một đêm. Có thể chẳng từ đáy lòng anh đã sớm yêu Khả Nhi?

Nghe được lời nói Lâm Khả Nhi, trên mặt Đường Chá thoáng qua vẻ ngượng ngùng. Anh chưa từng nghiêm túc nghĩ tới tình cảm của mình đối với tiểu Khả Nhi, nhưng ngay từ sau khi bọn họ nhiệt tình trải miên, tim của anh cũng đã bị cô dẫn dắt.

Đường Chá ôm sát thân thể Lâm Khả Nhi, nhắm mắt lại trầm mê nói: "Tiểu Khả Nhi cùng người khác không giống nhau."

"Anh Chá không thành thực, nói yêu Khả Nhi khó khăn như vậy sao?" Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp nũng nịu.

Thật là mong chờ nghe Anh Chá gật đầu thừa nhận, nếu được vậy cô sẽ cảm thấy rất tự hào, thì ra vừa mới bắt đầu không phải là cô một mình yêu đơn

phương.

"Chuyện này" Đường Chá bị tiểu Khả Nhi làm khó làm ra vẻ ngại ngùng, nhưng ngực của anh lại kích động, tựa hồ đang cố nén cười.

Đột nhiên Lâm Khả Nhi giang đôi tay đem gương mặt tuần tú Đường Chá đang uốn éo, để cho hai mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, bá đạo nói: "Anh Chá sớm đã yêu tiểu Khả Nhi. Nói mau!"

"Nào có ai vội vã bắt người khác tỏ tình như vậy?" nơi cổ họng Đường Chá tràn ra một tiếng cười khẽ , bắt đầu đi lác đầu.

"Khả Nhi muốn thế! Bởi vì tiểu Khả Nhi không giống với những người khác." Lâm Khả Nhi bá đạo hạ xuống nụ hôn chạm khẽ môi Đường Chá, sau đó cười mi hoặc nói, "Nói mau, Anh Chá sớm đã yêu tiểu Khả Nhi."

Đường Chá giang bàn tay, đem Lâm Khả Nhi đang cầm gương mặt tuần tú của mình, cầm bàn tay nhỏ bé ấm áp, môi đặt xuống nụ hôn chạm khẽ: "Tiểu Khả Nhi, nói hay không nói thật ra thì không có gì quan trọng, tình yêu anh đối với Khả Nhi sẽ không thay đổi. Anh cũng không biết tình cảm anh dành cho tiểu Khả Nhi bắt đầu từ lúc nào, có lẽ đã sớm ở trong lòng Anh Chá này lắm từ rất lâu."

Nghe được tự bạch Đường Chá , Lâm Khả Nhi không nhịn được kích động cười khúc khích, cô bá đạo nhìn gương mặt tình xảo của Đường Chá trông mặt đen lộ vẻ thâm tình nói: "Không chỉ này lắm, còn phải nở hoa, kết quả, càng ngày càng tràn đầy!"

Đường Chá xoa xoa mái tóc của cô, trầm thấp cười: "Tuân lệnh! Tất cả đều nghe theo tiểu Khả Nhi."

Đột nhiên Lâm Khả Nhi lại gần thân thể Đường Chá, dí dõm chớp chớp mắt đẹp, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nói: "Anh Chá, chúng ta hiện tại liền khiến nó nở hoa thôi."

Mặt của Đường Chá lập tức hồng hồng, anh nhẹ nhàng gõ đầu Lâm Khả Nhi một cái: "Đứa nhỏ tình nghịch, em bây giờ chỉ là tiểu cô nương, nụ hoa cũng không có, muốn lái hoa, chờ em lớn lên hãy nói!"

"Cái gì tiểu cô nương? Tiểu Khả Nhi đã sớm là một nụ hoa hé nở rồi..., chỉ chờ Anh Chá tới hái." Lâm Khả Nhi bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu kháng nghị.

Anh Chá cũng sớm đã đem cô hái qua, chẳng những hái rất nhiều, còn hái rất vui, anh tại sao còn có thể nói cô là một tiểu cô nương?

Cô đã sớm tâm niệm phải làm người phụ nữ của Anh Chá!

"Anh Chá còn đang rất mệt mỏi, muốn đợi đến khi Khả Nhi lớn lên chút nữa. Tóm lại, không cho tiểu Khả Nhi nữa suy nghĩ lung tung." Đường Chá ra lệnh.

Vừa nghĩ tới tiểu Khả Nhi là người phụ nữ của anh, Khả Nhi còn quá nhỏ, Đường Chá cảm thấy mình nếu đối với tiểu Khả Nhi mới vừa 16 tuổi xuống tay có phải quá tàn nhẫn. Anh cố gắng nhẫn nhịn, muốn đợi cô lớn lên, thế nhưng chờ đợi thật làm người ta khó chịu.

Lời nói của Đường Chá khiến Lâm Khả Nhi suy nghĩ, không khỏi khó chịu, cô nói: "Cái người phụ nữ chết tiệt kia, làm hại Anh Chá thiếu nữa gặp nguy hiểm. Nếu để Khả Nhi gặp, quyết không tha cô ta! Khả Nhi muốn tìm 18 người đàn ông hành hạ cô."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Editor: Phục Hy

"Mười tám người đàn ông? Tiểu Khả Nhi, như vậy quá độc ác. Đừng làm thế!"

Đường Chá lắc đầu, nói với Lâm Khả Nhi: "Những chuyện đã qua thì nên để cho nó qua đi, đừng so đo nữa."

"Nhưng mà thiếu chút nữa cô ấy đã hại em mất đi anh." Nghĩ đến đây, Lâm Khả Nhi đột nhiên run rẩy ôm chặt hông Đường Chá, không muốn buông ra dù chỉ một khắc.

Nếu như chỉ vì một người phụ nữ xấu xa mà hại cô mất đi chú Chá, cô không biết liệu mình có sống nổi hay không nữa. Suy cho cùng, chú Chá cũng là mơ ước trong mười năm qua của cô, là người cô đã chờ đợi mười năm nhà.

"Trừ khi Tiểu Khả Nhi không quan tâm đến anh nữa, bằng không anh tuyệt đối sẽ không buông tay." Đường Chá nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên,

dịu dàng hôn lên đôi môi kiều diễm, ướt át.

“Chú Chá!” Lâm Khả Nhi thâm tình hôn trả lại. Cô cố gắng lâu như vậy, rốt cuộc cũng chiếm được trái tim chú Chá. Hiện tại chỉ còn thiếu chú Chá chủ động hiến thân nữa thôi. Cô tin tưởng, không bao lâu nữa, cô sẽ có được cái cô muốn, cô sẽ không để chú Chá chịu đựng quá lâu.

Tay nhỏ bé cũng không chịu yên phận, nghịch ngợm thăm dò vào trong quần áo bệnh nhân của Đường Chá, ở trên khuôn ngực rộng rãi cường tráng nhẹ nhàng châm lửa.

Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, bắt lấy tay của Tiểu Khả Nhi, ngăn cản cô trêu chọc hân. Nhưng trái lại, nụ hôn của hân lại càng thêm cuồng nhiệt, như thể muốn đem Lâm Khả Nhi nuốt vào trong bụng.

Môi của hân mút lấy cánh môi cô, lưỡi hân khiêu khích hàm răng của Tiểu Khả Nhi, nhiệt tình hưởng thụ hương thơm ngọt ngào, không buông tha bất kỳ một tác mềm mại nào.

Lâm Khả Nhi chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy hưng phấn, nhiệt độ cơ thể trở nên nóng bỏng, như muốn sôi trào. Ngực cô nóng lên, gần như không thể hô hấp. Đầu lưỡi chú Chá cố chấp cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của cô, điên cuồng dây dưa, hai khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, cặp mắt xấu hổ nhìn trộm dung nhan tuấn mỹ, lãnh khốc của Đường Chá.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, quả thật chính là cực phẩm thế gian, bộ dáng hân như vậy khiến cô mê muội thật sâu, chỉ muốn đem hân giấu đi, không cho bất kỳ cô gái nào nhìn thấy

Có lẽ vì chú Chá quá mê người, nên cô gái diễm lệ đó mới muốn có được hân đi?

Cũng khó trách lúc vừa mới đến Canada, Lance đã đem nàng trở thành hoa si chặn ngoài cửa, thì ra có quá nhiều cô gái mơ ước đến người đàn ông của cô.

Cô sẽ không để họ được như ý. Tôi một người, đánh một người, tới một đôi, đánh một đôi.

Ai cũng đừng nghĩ tranh với cô!

Ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Khả Nhi khiến trái tim Đường Chá như ngừng đập, chỉ muốn đem cô khám vào cơ thể mình, để trong anh có cô, trong cô có anh. Bọn họ sẽ không bao giờ tách ra, bởi vì bọn họ đã sớm hòa làm một.

Môi của hân không tự chủ được di chuyển xuống dưới, xoẹt qua vành tai hoàn mỹ, nhạy cảm của cô, hôn xuống xương quai xanh xinh đẹp. Nóng bỏng lưu lại trên cơ thể Lâm Khả Nhi từng chuỗi vết hôn.

“Chá, ôm em” Khả Nhi đem ngực vron lên cao, đem toàn bộ thân thể nhỏ nhắn dựa vào Đường Chá.

Lâm Khả Nhi khích lệ khiến cho Đường Chá càng thêm mê muội, hai tay của hân không thể khống chế, chui vào váy Lâm Khả Nhi thăm dò, một đường hướng lên đầy dãi hoàn mỹ. Xúc cảm mềm mại thiếu chút nữa khiến Đường Chá phát điên. Nhất là hai tiểu anh đào trên cùng đã trở nên cứng rắn, đang nằm gọn trong bàn tay hân, làm cho huyết mạch hân căng phồng, kích tình nhộn nhạo.

“A Chú Chá.” Lâm Khả Nhi mảnh mai ngồi phịch trong lòng Đường Chá. Mặc dù hai người đã từng triền miên cả đêm, nhưng thân thể non nớt của cô vẫn không thể thích ứng kích tình thể này. Cô không nhịn được run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng ưm rất nhẹ.

Hai tay Đường Chá vẫn không ngừng đem hai tiểu anh đào nhào nặn, ngón cái của hân thậm chí đã bóp lên hai trái đào kia, không ngừng vuốt ve khiến chúng nhiễm màu đỏ mê người.

“Chú Chá, Khả Nhi muốn ngắt xiú.” Lâm Khả Nhi bị kích tình mãnh liệt này làm cho kích động, cô nhắm mắt lại, ở trong ngực Đường Chá không ngừng run rẩy.

Đường Chá từ từ cúi đầu, đang muốn đem đôi môi nóng bỏng kia che lại, liè bị một tràng tiếng ho nhẹ cắt đứt.

Khả Nhi đỏ mặt vui vào trong ngực Đường Chá, vô cùng ngượng ngùng, lo lắng. Người này tới thật không đúng lúc, nếu chậm lại thêm chút nữa, có lẽ chú Chá sẽ đầu hàng.

Xem ra cô còn phải tiếp tục cố gắng rồi.

Đường Chá nhanh chóng sửa sang lại quần áo cho Khả Nhi, nâng trông mắt tinh xảo lên nhìn về phía người đang đứng ở cửa.

“Thật xin lỗi, khuấy rầy khung cảnh ấm áp của hai người.” Lưu Vân Thiên tỉnh táo cầm một xấp tài liệu đi vào phòng bệnh.

Nhận lấy tài liệu trong tay Lưu Vân Thiên, Đường Chá cau mày hỏi: “Là hạng mục nào mắc lỗi?”

Lưu Vân Thiên cung kính đứng ở bên cạnh Đường Chá, giọng nói có chút nặng nề nói: “Là Tổng Thống nước B tác quái, đột nhiên rút tiền đầu tư của tất cả các hạng mục. Ngân hàng đang hối thúc chúng ta, công nhân cũng thúc giục đòi tiền lương, nếu không giải quyết sớm, sợ rằng họ sẽ gây chuyện.”

“Tổng thống nước B? Lần trước không phải chúng ta đã đàm phán ổn thỏa rồi sao?” Đường Chá nhíu mày hỏi.

“Tôi cũng không hiểu tại sao lại như vậy, hần thể nhưng thà chịu bồi thường hợp đồng gấp mười lần cũng chịu thực hiện lời hứa.” Sắc mặt Lưu Vân Thiên càng thêm nặng nề, có thể thấy chuyện này nghiêm trọng cỡ nào.

“Thẩm thư ký, anh trước huy động tài chính từ tổng công ty, đem vấn đề lương của công nhân giải quyết trước. Tôi sẽ sang nước B tìm tổng thống nói chuyện.” Đường Chá vén chăn lên, định bước xuống đất. Nhưng thân thể Đường Chá mất máu quá nhiều, lại vừa mới tỉnh lại một ngày nên thiếu chút nữa ngã lộn xuống đất.

Lâm Khả Nhi thấy vậy, nhanh chóng chạy lại đỡ hần, giọng cô mang theo lo lắng, bất mãn nói: “Chú Chá, anh muốn làm mình mệt chết phải không? Em không muốn làm quả phụ. Nhanh nằm lên giường cho em!”

“Không được, công ty đang cần anh.” Đường Chá đáp lại cô, trong mắt thoáng qua lo âu, dường như đang rơi vào bước đường cùng.

Lâm Khả Nhi lại làm như không nghe thấy, một mực ép Đường Chá trở lại giường bệnh. Sau cùng mới mở miệng thương lượng: “Nếu anh không yên lòng, em sẽ đi cùng Lưu đại ca. Chú Chá yên tâm, Tiểu Khả Nhi mà ra tay, mọi chuyện đều có thể giải quyết.”

Lâm Khả Nhi nghe Lưu Vân Thiên nhắc đến tổng thống nước B, trong đầu cô liền thoáng qua một đêm trước kia, khi Lệ Tây Á ám sát hần, cô đã cứu hần một mạng vậy mà bây giờ hần lại dám làm như vậy với Chú Chá.

Dùng ơn cứu mạng này, cô, Lâm Khả Nhi cô nhất định phải thay chú Chá xử lý tốt chuyện này.

Thân thể Đường Chá quá yếu đuối, muốn đuổi theo cũng không kịp, đành trơ mắt nhìn Lâm Khả Nhi rời đi cùng Lưu Vân Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Editor: Phục Hy

Đến trụ sở chính của Đường thị, Lâm Khả Nhi liền đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Lưu đại ca, anh có thể giúp em lấy toàn bộ tài liệu có liên quan được không, em muốn tìm hiểu tình huống cụ thể một chút.” Lâm Khả Nhi hiện tại trông khác hẳn bộ dáng nghịch ngợm thường ngày, mà tinh táo ra lệnh, đáng vẻ cô bây giờ thật giống mẹ cô trước kia, một tướng soái bày mưu tính kế, khôn khéo và quả quyết.

“Được. Chờ anh một chút.” Lưu Vân Thiên vô cùng chuyên nghiệp gật đầu, sau đó nhanh chóng đi lấy tài liệu.

Lâm Khả Nhi cầm điện thoại trên bàn lên. ấn mấy con số, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn chờ đợi. Chỉ mấy giây sau, điện thoại đã được tiếp. Nghe thấy thanh âm mềm mại ở đầu dây bên kia, cô lập tức nhiệt tình chào hỏi: “Hoàn Nhi tỷ tỷ, đã lâu không gặp.”

“Khả Nhi, chị còn tưởng rằng em quên mất chị rồi chứ, rất lâu rồi chị không nhận được điện thoại của em.” Hoàn Nhi nói như đang báo oán.

“Hai ngày nữa, em sẽ sang Italy tìm chị.” Lâm Khả Nhi dí dỏm cười nói.

“Muốn đến thì cũng phải nhanh nhanh một chút, đừng để chị đợi quá lâu.”

“OK. Em còn đang hận không thể lập tức bay đến Italy xem đứa cháu nhỏ vừa mới ra đời của em đây.” Lâm Khả Nhi hưng phấn gật đầu một cái, sau đó như chợt nhớ ra vấn đề chính, liền nghiêm nghị hỏi: “Hoàn Nhi tỷ tỷ, chú Ngõa Luân Nặc đang ở bên cạnh chị sao?”

“Ừm, để chị giúp em đánh thức hần.” Hoàn Nhi mỉm cười nói.

Mấy giây sau, từ trong microphone, Lâm Khả Nhi liền nghe thấy thanh âm mơ màng, bao hàm cả cung chiều đối với Hoàn Nhi tỷ tỷ: “Lão bà, em không ngủ được sao? Có phải em muốn vận động lần nữa hay không?”

Chỉ thấy Hoàn Nhi nhẹ giọng nũng nịu: “Đừng đùa nữa, là Khả Nhi gọi điện tìm anh.”

“Hơn nửa đêm còn muốn quấy rầy chúng ta ân ái.” Ngõa Luân Nặc có chút bất mãn lắm bầm.

Lâm Khả Nhi nghe thấy, liền cười xấu xa nói với người ở đầu dây bên kia: “Chú Ngõa Luân Nặc đáng ghét, Khả Nhi gọi điện thoại cho anh, anh còn dám chê. Lần sau cứ nửa đêm em lại gọi điện thoại cho Hoàn Nhi tỷ tỷ, cho anh tức chết.”

“Tiểu tổ tông, coi như anh sợ em.” Ngõa Luân Nặc làm bộ lo sợ, cầu xin cô tha thứ. “Không cho quấy rầy Hoàn Nhi tý tý nghỉ ngơi, em không phải đã biết, một tháng nữa cô ấy sẽ sinh sao?”

“Có thể, có thể, nhưng anh phải giúp em một chuyện.” Lâm Khả Nhi gõ tay lên mặt bàn, bá đạo nói.

“Vội ái gì?” Ngõa Luân Nặc nghiêm nghị hỏi. Hắn hiểu rõ tính cách của Tiểu Khả Nhi. Nếu là chuyện cô có thể tự mình giải quyết, cô chắc chắn sẽ không tìm đến hắn, nhờ hắn giúp đỡ như thế này.

“Chuyện là thế này...” Lâm Khả Nhi đem mọi chuyện nói rõ với Ngõa Luân Nặc, cũng nói ra chuyện cô muốn nhờ hắn giúp đỡ, nói xong dường như vẫn chưa yên tâm mà dặn dò thêm: “Chú Ngõa Luân Nặc, anh nhất định phải giúp em xử lý chuyện này, bằng không anh cùng đừng nghĩ muốn hưởng thụ ngọt ngào cùng Hoàn Nhi tý tý.”

“Được, được, được. Tiểu tổ tông của anh, anh có lúc nào không nghe lời em à nha?” Ngõa Luân Nặc hài hước nói.

“Vây hai ngày sau gặp! Bye bye!” Lấy được lời hứa của Ngõa Luân Nặc, Lâm Khả Nhi mới hài lòng nở nụ cười.

Đúng lúc này, Luru Vân Thiên cũng đem tài liệu bước vào phòng, đồng thời giảng giải cặn kẽ mọi chi tiết của dự án hợp tác lần này. Chuyện dính dáng đến quan hệ hợp tác giữa nước A và nước B, mag Đường Chá chính là người được lợi lớn nhất trọng phi vụ lần này. Nhưng tổng thống nước B lại đột nhiên đổi ý, đã lâm trận còn rút lại tiền, làm cho Đường thị tổn thất không nhỏ. Tất cả tiền vốn đổ vào dự án đã sớm vượt qua mấy trăm tỷ, nếu dự án bị hoãn lại, Đường thị sẽ chịu đủ kích nặng nề, thậm chí có thể uy hiếp nền móng Đường thị vật và xây dựng những năm qua.

Lâm Khả Nhi nghe vậy, ý niệm trong lòng càng thêm kiên định. Cô nhất định sẽ giúp chú Chá giải quyết xong chuyện này.

Cô cùng Luru Vân Thiên nghiền cứu đối sách đến tận đêm khuya, khi Luru Vân Thiên bùng cả phê trở lại phòng tổng giám đốc thì thấy cô đã gục trên bàn làm việc ngủ thiếp đi.

Luru Vân Thiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Khả Nhi, ánh mắt lộ ra vô hạn quyền uy. Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài của cô, ngay cả chớp mắt một cái cũng không muốn. Trong đáy mắt toát ra một tia không đành lòng.

Run rẩy vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn khiến người ta yêu thích không buông tay kia. Lòng bàn tay chậm rãi cảm thụ cảm giác mịn màng, nhắn mịn như ngọc, tâm hắn không không chế được bay bổng.

Chưa bao giờ hắn dám nghĩ hắn có thể ở gần Lâm Khả Nhi như thế này. Giờ khắc này, hắn thật muốn thời gian ngừng trôi để hắn và Khả Nhi vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Lâm Khả Nhi liếm liếm cánh môi, khiến lòng Luru Vân Thiên trở nên cuồng loạn. Đôi môi kia như đang dụ hoặc hắn, khiến hắn không nhịn được từng bước đến gần Lâm Khả Nhi. Lúc môi hắn dán lên cái miệng nhỏ nhắn, hồng hồng của cô, tim hắn thiếu chút nữa ngừng đập.

Thật ngọt, hương thơm thật mê người. Luru Vân Thiên không tự chủ được tăng thêm lực đạo trên môi, muốn đem ngọt ngào này cắn nuốt.

Bởi vì Luru Vân Thiên mất không chế, khiến Lâm Khả Nhi đang mê man nhẹ nhàng rên rỉ.

Một giây trước khi Lâm khả Nhi tỉnh lại, Luru Vân Thiên cố gắng ép buộc chính mình dời khỏi đôi môi ngọt ngào kia.

Lâm Khả Nhi ngậy thơ hồn nhiên, từ trước đến nay chưa từng thuộc về hắn, có thể trộm hương một lần thế này đã là hạn phúc lớn nhất đời hắn.

Một khắc sau, thấy Lâm Khả Nhi mơ màng tỉnh lại, sắc mặt Luru Vân Thiên nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh nhạt lúc trước.

“Luru đại ca, thật xin lỗi, em ngủ quên mất.” Lâm Khả Nhi tỏ vẻ xin lỗi vuốt vuốt cái ót, cười đùa nói.

“Không sao, có mệt không, anh đưa em về nhà.” Luru Vân Thiên cố gắng trấn định cảm xúc hỗn loạn trong lòng, trên mặt duy trì sự lạnh nhạt vốn có, dịu dàng nói.

“Cám ơn anh!” Lâm Khả Nhi từ trên ghế nhảy dựng lên, nghịch ngợm dấn gần cốt rồi cười ngọt ngào nói : “Luru đại ca, anh đưa em đến bệnh viện được không, sáng sớm ngày mai phải lên máy bay rồi, em muốn đi thăm chú Chá một chút.”

Luru Vân Thiên nghe vậy, vội dề xuống chưa xốt trong lòng, gạt đầu một cái: “Được”

Khi Lâm Khả Nhi đến bệnh viện, chú Chá thế nhưng vẫn chưa ngủ, cặp mắt mờ to nhìn chăm chăm ra ngoài cửa.

“Chú Chá, đã trễ thế này, sao anh vẫn chưa ngủ?” Lâm Khả Nhi nhào vào trong ngực Đường Chá, nằm trên người hắn.

Luru Vân Thiên nhìn dáng vẻ thân thiết của hai người, tay nắm thành quả nắm. Khả Nhi là người phụ nữ của tổng giám đốc, cô sẽ vĩnh viễn không thuộc về hắn. Dù hắn đã ra lệnh cho chính mình không nên hy vọng xa vời, nhưng vẫn không thể thuyết phục bản thân. Tim hắn vẫn không nhịn được mà đau đốn.

Trong đầu đột nhiên thoáng qua gương mặt Lệ Tây Á, một ý niệm tà ác đột nhiên nảy ra trong đầu hắn, nhưng rất nhanh đã bị lý trí của hắn đè xuống.

không còn một mộng: “Luu Vân Thiên, người không thể hèn hạ như vậy.”

Trong khi những suy nghĩ trong lòng Lưu Vân Thiên mạnh mẽ khuấy đảo, thì giờ phút này bên trong phòng bệnh đang tràn đầy ảm áp và ngọt ngào.

“Hít sau mùi hoa son trà đang vây quanh chớp mũi, Đường Chá không khỏi ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực thêm chút nữa.

“Anh rất nhớ em” Mang theo ánh mắt thâm thúy, Đường Chá nhìn không chớp mắt vào cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, dùng ngón tay dịu dàng vuốt ve, thanh âm trầm thấp, khàn khàn lộ ra dục vọng chưa được thỏa mãn.

“Khả Nhi cũng rất nhớ chú Chá.” Lâm Khả Nhi cảm động ôm lấy hông hắn.

“Tiểu Khả Nhi, anh rất không muốn cùng em tách ra. Vừa nghĩ mấy ngày tới không nhìn thấy em, trong lòng anh đặc biệt không thoải mái.” Đường Chá vừa hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, vừa nhắm mắt lại thâm tình nói.

“Chú Chá, sau khi Khả Nhi rời đi, anh nhất định phải nhớ em, ngày nào cũng phải nghĩ đến em.” Lâm Khả Nhi vòng tay qua hông Đường Chá, ôm hắn thật chặt, bá đạo ra lệnh.

Cô cũng không muốn cùng chú Chá tách ra, nhưng Đường thị xuất hiện nguy cơ, chú Chá lại bị bệnh, cô không thể không ra mặt. Cô tin tưởng, dựa vào những kinh nghiệm mẹ cô truyền thụ, cô nhất định có thể hóa giải nguy cơ lần này.

Chỉ là nếu xa chú Chá, cô nhất định sẽ rất rất nhớ hắn.

“Mỗi phút, mỗi giây, anh đều sẽ nhớ đến em” Đường Chá thu hẹp hai cánh tay, đem tiểu nhân nhi trong ngực ôm thật chặt.

“Khả Nhi cũng thế.” Lâm Khả Nhi cười ngọt ngào ngẩng đầu lên, cường hôn lên đôi môi hình trái tim đa tình của chú Chá.

Vừa nghĩ mấy ngày tới sẽ không trông thấy cô, Đường Chá nhiệt tình đảo lại cô, hắn cuồng dã trêu chọc, chơi đùa cái lưỡi thơn thớt của cô.

Lật người một cái, Đường Chá đem Tiểu Khả Nhi đè xuống giường, môi hắn cũng thừa cơ áp lên môi Lâm Khả Nhi. Trong lúc cô vội vàng thờ gấp, Đường Chá nóng vội đem nụ hôn di chuyển xuống dưới, cách một lớp y phục điên cuồng hôn cô.

Từng trận kích thích hương Lâm Khả Nhi đánh tới, cô chỉ thấy toàn thân co rút, mỗi nơi bị chú Chá hôn đều dấy lên ngọn lửa hừng hực, chậm rãi thiêu đốt lý trí của cô.

Tình yêu này qua nóng bỏng nha, cơ hồ muốn đem cô thiêu cháy. Cô dùng sức ôm chặt đầu chú Chá, để môi hắn ở trước ngực cô mặc sức tàn sát.

“Chá, yêu em đi.” Lâm Khả Nhi kích động ngẩng đầu lên, đem đầy miệng đầy dãi mịn màng đưa vào trong miệng Đường Chá, nhỏ giọng ní non.

Lời nói của Lâm Khả Nhi như một gáo nước lạnh đột ngột dội lên đầu Đường Chá, làm cho lửa nóng toàn thân bị dập tắt trong nháy mắt.

Chán nản ngã xuống bên cạnh Lâm Khả Nhi, Đường Chá buồn bực nói: “Tiểu Khả Nhi, thật xin lỗi.”

Lâm Khả Nhi kéo bàn tay Đường Chá đặt lên trước ngực mình, bất mãn kêu to: “Tại sao Chú Chá lại nói xin lỗi? Tiểu Khả Nhi vốn là của anh.”

Xúc cảm nhu mĩ đột nhiên truyền đến khiến Đường Chá say mê, làm hắn thiếu chút nữa đã đầu hàng dục vọng đang lan tràn. Ép buộc chính mình rời khỏi đầy dãi của cô, Đường Chá đem Lâm Khả Nhi ôm vào trước ngực, thờ gấp nói: “Tiểu Khả Nhi, ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường sớm.”

“Chú Chá!” Lâm Khả Nhi không cam lòng nũng nịu. Cô đã chủ động dâng vào miệng hắn, hắn lại vẫn chống cự được sức hấp dẫn của cô.

Thất bại thờ dài, Lâm Khả Nhi trầm mặc chôn ở trước ngực Đường Chá, mặc tứ chi của hắn đem cô quấn chặt.

Hai người ôm nhau thật chặt, thân mật kề vào nhau, tình yêu ảm áp lan tỏa khắp không gian lạnh lẽo của phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Editor: Fedfan

Trời còn chưa sáng, khi Đường Chá vẫn còn đang ngủ say, Lâm Khả Nhi len lén khẽ hôn lên môi anh, rồi nhẹ nhàng đẩy bàn tay anh đang đặt ở bên

hông cô ra nhảy xuống đất, lưu luyến nhìn Đường Chá một lần nữa, mới cùng Lưu Vân Thiên rời đi.

Ngồi lên máy bay, bọn họ bay thẳng tới nước B.

Thời điểm bọn họ đến nơi, bầu trời ở nước ngoài có chút u ám. Ở ngoài cửa chi nhánh công ty, rất nhiều công nhân đang tụ tập tại quảng trường trước cửa thị uy, nhao nhao yêu cầu phát lại tiền lương tháng trước còn thiếu.

Lâm Khả Nhi mặc một bộ y phục trông rất thực nữ, ưỡn ngực, mang theo Lưu Vân Thiên đi tới trước mặt đám người kia. Khuôn mặt cô lộ ra nụ cười ngọt ngào, hướng về phía đám người dùng ngôn ngữ nước B thương lượng: "Các cô các chú, mọi người yên tâm một chút chớ nóng vội, tiền lương mà mọi người muốn sẽ được phân phát cho mọi người. Tôi là đại diện do Tổng Công Ty phái tới, tôi cùng trợ lý Lưu đây chính là đặc biệt tới để giải quyết vấn đề này cho mọi người. Xế chiều hôm nay, tiền lương sẽ được phát đến tay các cô các chú."

Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi hoài nghi hỏi: "Cô chỉ là một đứa trẻ, có thể làm chủ chuyện này sao? Tôi mới không tin."

"Ta nếu đã tới thì có thể giải quyết được. Tôi là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lâm thị lớn mạnh nằm trong Top 50 thế giới, nếu như Đường thị vô lực phát bỏ sung lương, tập đoàn Lâm thị tôi cũng có khả năng giải quyết vấn đề của mọi người. Huống chi Đường thị tiền bạc đầy đủ, căn bản không tồn tại bất cứ vấn đề gì." Lâm Khả Nhi vỗ ngực một cái, bảo đảm với mọi người.

"Tập đoàn Lâm thị? Tập đoàn Lâm thị nổi tiếng thế giới kia sao?" Đám người sau khi nghe lời nói của Lâm Khả Nhi mới dần dần bình tĩnh lại. Có tập đoàn Lâm thị làm hậu thuẫn, bọn họ liền không sợ nữa.

"Tôi cùng trợ lý Lưu sẽ giúp đỡ kế toán viên của chi nhánh công ty đối chiếu xem xét các hạng mục trong sổ kế toán một chút, buổi chiều nhất định phát tiền lương đến tay mọi người." Biểu tình thoải mái của Lâm Khả Nhi mang lại tác dụng trấn tĩnh cho mọi người. Đám người sau khi nghe cô nói xong, dần dần tản đi.

Trải qua thẩm tra đối chiếu cho tới trưa, buổi chiều tiền lương đúng hạn được phát đến công nhân. Lúc này cuộc bạo động của đám công nhân mới ngừng lại.

Một mối cả một ngày, Lâm Khả Nhi ngồi trên xe trở về khách sạn liền ngủ thiếp đi. Đầu của cô nhẹ nhàng tựa trên vai Lưu Vân Thiên, thân thể mềm mại không xương mang theo hương thơm của hoa son chỉ dán lên Lưu Vân Thiên, làm hại bắp thịt toàn thân anh cũng trở nên cứng ngắc.

Chỉ thấy đầu Lưu Vân Thiên dần dần hướng đến gần Lâm Khả Nhi

Đầu của Lưu Vân Thiên dần dần đến gần Lâm Khả Nhi, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của Khả Nhi lộ ra sự dụ hoặc mê người, khiến Lưu Vân Thiên thật muốn hung hăng cắn nuốt.

Ngay lúc anh sắp hôn lên môi Lâm Khả Nhi thì tài xế thắng xe gấp một cái, khiến cho thân thể Lâm Khả Nhi nhào về phía trước, Lưu Vân Thiên hôn tọt bất thành.

"A! Động đất á!" Đôi mắt Lâm Khả Nhi còn chưa có mở to rõ ràng, thì đã bắt đầu kinh hoàng hô to.

"Là thắng gấp, không phải động đất. Đừng sợ." Anh thất bại thở dài một tiếng, đem Lâm Khả Nhi đang mơ mơ màng màng nâng lên, lo lắng hỏi: "Khả Nhi, có bị đụng đau hay không?"

"Chỗ này đau quá." Lâm Khả Nhi chỉ vào cái trán bị đụng vào thành ghế, đáng thương cong cái miệng nhỏ nhắn.

"Anh giúp em thôi một chút." Lưu Vân Thiên ôm lấy đầu Lâm Khả Nhi, dịu dàng vừa thôi vừa xoa.

"Được rồi, anh Vân Thiên, không đau nữa." Lâm Khả Nhi toét miệng, dí dỏm cười. Bộ dáng cô xinh đẹp động lòng người như vậy khiến Lưu Vân Thiên mất hồn.

"Còn chưa tới khách sạn, em ngủ tiếp một lát đi, đến nơi anh gọi em." Lưu Vân Thiên vỗ vỗ bả vai của mình, dịu dàng nói với Lâm Khả Nhi, giọng nói trầm thấp có một loại tác dụng giúp người ta bình tĩnh.

Lâm Khả Nhi đuối lưng, dựa vào trong ngực Lưu Vân Thiên nghịch ngợm cười nói: "Trước mượn dùng bả vai của anh Vân Thiên một chút, chờ trở lại Toronto sẽ trả lại cho chị Liêu Phàm."

Vừa nghe Lâm Khả Nhi nhắc tới Liêu Phàm, thân thể Lưu Vân Thiên lập tức cứng ngắc. Ở chung một chỗ với Lâm Khả Nhi, tim của anh hoàn toàn bị cô mê hoặc, khiến anh thế nhưng cả ngày cũng không một lần nhớ đến Liêu Phàm.

"Cô nhóc nghịch ngợm, chị Liêu Phàm của em sẽ không để ý, mau ngủ đi." Lưu Vân Thiên đem đầu Lâm Khả Nhi đặt trên vai mình, vỗ nhẹ đầu vai của cô.

Lâm Khả Nhi tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt lại lười biếng: "Thật sự rất mệt mỏi."

Nhìn Lâm Khả Nhi dần dần ngủ say, sắc mặt của Lưu Vân Thiên từ từ trở nên mê muội. Anh một cử động cũng không dám ngồi trên ghế, sợ chính mình vừa động một cái sẽ làm Lâm Khả Nhi tỉnh dậy.

Mãi đến khi tài xế dừng xe trước cửa khách sạn, Lâm Khả Nhi cũng không tỉnh lại. Lư Vân Thiên nhẹ nhàng ôm Lâm Khả Nhi đang ngủ mê, đi tới thang máy.

Đi vào gian phòng bọn họ dự định, Lư Vân Thiên nhẹ nhàng đặt Lâm Khả Nhi lên giường. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp giống như một tiểu tinh linh này, anh không nhịn được ngồi ở bên giường, vươn tay vén lên mấy sợi tóc cho cô.

Nhìn đến cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy của cô, Lư Vân Thiên không kiềm chế được lần nữa cúi đầu, muốn thử nghiệm đôi môi thơm mùi hoa son chi kia.

Đang lúc môi anh sắp dán lên môi Lâm Khả Nhi thì điện thoại di động của anh lại đột nhiên vang lên. Anh chán nản vội vàng lấy điện thoại di động ra, chạy đến bàn công nghe máy.

"Alo, tôi là Lư Vân Thiên." Anh có chút ảo não gãi gãi đầu, lạnh mặt nói.

"Thiên, là em, Phạm đây, anh đang nghỉ ngơi sao? Trễ thế này gọi điện thoại có quấy rầy anh không?", Thanh âm dịu dàng như nước của Liêu Phạm truyền đến, khiến giọng nói vốn nguội lạnh của Lư Vân Thiên ngưng ngừng trở nên mềm mại.

"Không đâu, bọn anh vừa mới về khách sạn."

"Thiên, em rất nhớ anh! Nhớ đến ăn không ngon luôn."

Lời nói của Liêu Phạm khiến Lư Vân Thiên tâm loạn như ma. Anh cả ngày đều không nhớ tới Liêu Phạm, nhưng cô lại vô cùng nhớ nhung mình. Phần tình cảm này từ lúc bắt đầu đã không công bằng, nhất định Liêu Phạm sẽ bị tổn thương, bởi vì lòng của anh chưa từng yêu cô.

Tình cảm của anh đối với cô không phải tình yêu, chỉ có thể nói là đồng tình cùng yêu mến thôi. Sự quyến luyến của cô khiến anh đau lòng, cho nên muốn cho cô có được một giấc mơ trọn vẹn, nhưng không ngờ giấc mộng của cô trọn vẹn thì chính anh lại khổ sở hơn.

Ngày ngày nhìn tình cảnh Lâm Khả Nhi cùng tổng giám đốc thân thiết ở chung một chỗ khiến anh đố kỵ sắp phát điên.

Nhưng ghen tỵ thì có ích lợi gì, Lâm Khả Nhi cũng không thuộc về anh.

"Thiên, anh đang nghe đó chứ?" Giọng nói nghi ngờ của Liêu Phạm truyền đến.

"Anh đang nghe, em chú ý nghỉ ngơi, mấy ngày nữa bọn anh về." Lư Vân Thiên nhẹ giọng dặn dò.

"Được, em không quấy rầy anh nữa, mau ngủ đi." Liêu Phạm nghe xong, dịu dàng cười rồi cúp máy.

Đứng ở trên ban công, nhìn cảnh sắc phía dưới, Lư Vân Thiên không khỏi thở dài.

Trở lại gian phòng của Lâm Khả Nhi, giúp cô đắp kín chăn, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài, trở lại phòng của chính mình.

Nằm trên giường, Lư Vân Thiên trần trọc trờ mình, cả đêm không chợp mắt. Gần sáng hôm sau, anh mới miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Editor: Fedfan

Sáng hôm sau, Lâm Khả Nhi cùng Lư Vân Thiên đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc, cùng Tổng Thống nước B tiến hành bàn bạc cho tới trưa, nhưng không đạt được kết quả mong muốn. Tổng thống nước B này hình như rất quyết tâm, một chút cũng không bằng lòng nhượng bộ.

Lúc ra khỏi văn phòng, Lư Vân Thiên lo âu nói với Lâm Khả Nhi: "Khả Nhi, muốn nắm bắt vị tổng thống nước B này sợ rằng không dễ dàng. Chúng ta chuyển này sợ là phải kết thúc trong thất bại."

Lâm Khả Nhi nở nụ cười nghịch ngợm, nháy mắt mấy cái với Lư Vân Thiên: "Vậy cũng không nhất định nha. Anh Vân Thiên, đi theo em."

Cô hướng Lư Vân Thiên ngoắc ngoắc tay, rồi ngồi vào xe taxi.

Thấy Lư Vân Thiên không động đậy, cô vội gọi anh: "Anh Vân Thiên, nhanh lên một chút! Em dẫn anh đi tham quan."

"Đi tham quan?" Lưu Vân Thiên thật sự không nhìn ra trong hồ lô của Lâm Khả Nhi bán thuốc gì, chỉ đành phải đi theo cô lên xe.

Ngồi trên taxi, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nói với tài xế: "Chú tài xế, làm ơn chở chúng cháu đến quảng trường Hoa Thạc tham quan một chút."

Tài xế gật đầu một cái, cười nói: "Cô rất quen thuộc với đất nước chúng tôi, lại biết quảng trường Hoa Thạc. Đây chính là niềm tự hào của người dân nước tôi."

"Tùng theo bạn bè đi thăm quan rồi." Lâm Khả Nhi đắc ý cười.

Lưu Vân Thiên khó hiểu theo sát Lâm Khả Nhi dạo qua một vòng ở quảng trường Hoa Thạc, thường thức khối kiến trúc hùng vĩ này. Mặc dù quảng trường Hoa Thạc xác thực rất đẹp, rất đồ sộ, nhưng nó cùng với nhiệm vụ của chuyến đi này có quan hệ gì đây?

Thật sự không hiểu nổi Lâm Khả Nhi.

Sau khi đi dạo một lát, Lâm Khả Nhi đi tới chỗ ít người gọi điện thoại: "Alo, chú Ngõa Luân Nặc, chú bên kia sao rồi? Đều đã sắp xếp ổn rồi chứ? Quá tuyệt vời! Chú Ngõa Luân Nặc, cháu yêu chú!"

Lâm Khả Nhi hướng về phía ông nói gửi đi vài nụ hôn gió liên tiếp.

Lưu Vân Thiên chỉ có thể ngây ngốc nhìn Lâm Khả Nhi vui mừng kêu to, lại nghe không hiểu cô rốt cuộc đang làm gì.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Khả Nhi kéo tay Lưu Vân Thiên, vừa hưng phấn chạy chậm, vừa nói: "Anh Vân Thiên, đi mau, chậm thì diễn không được kịch hay đâu."

Lưu Vân Thiên bị động theo sát phía sau Lâm Khả Nhi, bị cô kéo đi.

Bọn họ đi vào một khách sạn lớn năm sao, Lâm Khả Nhi lôi kéo anh trực tiếp đi tới gian phòng nằm ở lầu trên cùng.

Khi hai người đi vào trong phòng, thế nhưng lại thấy tổng thống nước B ngồi ở trong đó, mà ngồi bên cạnh ông ta là một người nước ngoài cả người tản ra sức quyến rũ mê người.

"Chú Ngõa Luân Nặc, rất xin lỗi để chú chờ lâu." Lâm Khả Nhi hưng phấn ngồi xuống bên cạnh Ngõa Luân Nặc.

"Tổng thống, ngài không phải muốn trông thấy ân nhân cứu mạng là vị nào sao? Tôi mời người đó tới đây cho ngài đấy." Ngõa Luân Nặc cười nói.

"Là Lưu tiên sinh sao?", Tổng thống nước B kinh ngạc nhìn Lưu Vân Thiên, người đàn ông nho nhã kia thế nhưng lại là ân nhân cứu mạng của ông ta.

Nghe được lời nói của Ngõa Luân Nặc cùng với tổng thống nước B, Lưu Vân Thiên không hiểu ra sao. Mà Lâm Khả Nhi đang che miệng cười trộm.

"Tổng thống tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi. Ân nhân cứu mạng của ngài không phải Lưu tiên sinh, mà là con gái bạn tốt của tôi, Lâm Khả Nhi." Ngõa Luân Nặc đỡ Lâm Khả Nhi đến trước mặt ông ta.

"Cái gì? Vậy mà lại là cô ấy sao?" Tổng thống nước B kinh ngạc há hốc mồm, nhìn Lâm Khả Nhi.

"Tổng thống tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt rồi." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt.

Tổng thống nước B nghĩ đến tình cảnh sáng nay cùng Lâm Khả Nhi tan rã trong không vui, không khỏi lúng túng một hồi.

Ông ta có chút chột dạ nhìn Ngõa Luân Nặc một chút, lại thấy anh vẻ mặt cưng chiều ôm vai Lâm Khả Nhi, giống như vô cùng thân mật, trên trán ông ta mồ hôi hột bắt đầu càng lúc càng nhiều.

Xem ra Đường thị có lão đại Mafia Ý làm chỗ dựa, mình cũng không thể đắc tội, nhưng lời mà Bắc Dã Thương của Hắc Ám Đế Vương nói cũng không thể không nghe, đây thật là khiến ông rơi vào tình thế khó xử.

"Lâm tiểu thư, không ngờ cô lại là ân nhân cứu mạng của tôi. Vẫn hi vọng cô thứ lỗi nhiều." Tổng thống nước B mặt nịnh hót nói.

Bộ dáng thấp hèn kia của hắn khiến trong lòng Lâm Khả Nhi không khỏi khinh miệt hừ lạnh. Tên đàn ông nhát gan sợ phiền phức như vậy mà cũng có thể làm tổng thống một nước sao?

"Khả Nhi vì chú Chá mới cứu ngài tổng thống, ngài nói sự hợp tác của chúng ta có phải có thể cân nhắc một chút hay không?" Lâm Khả Nhi trực tiếp nói vào vấn đề, muốn ép tổng thống nước B đổi ý.

Tổng thống nước B móc khăn tay ra, sợ hãi lau mồ hôi lạnh trên trán, run rẩy nói: "Lâm tiểu thư, không phải là tôi không muốn cùng Đường thị hợp tác, thật sự là có người cản trở, tôi nếu như không nghe, hẳn ta sẽ muốn cái mạng nhỏ của tôi à!"

"Hừ! Sẽ không phải là Bắc Dã Thương chứ?", Lâm Khả Nhi bắt mắt hừ lạnh, "Ngài tổng thống, lần trước Khả Nhi cứu ngài từ trong tay hắn, nếu ngài nghe lời hắn nói, không phải là đang giúp đỡ kẻ thù của mình sao? Vậy tôi chẳng phải là cứu ông vô ích rồi sao?"

"Lâm tiểu thư đừng nóng giận, tôi cũng muốn có một phương pháp tốt đẹp song toàn, vừa có thể hợp tác với Đường thị, lại không bị Bắc Dã Thương uy hiếp. Phải biết rằng Bắc Dã Thương chính là tổng giám đốc tập đoàn CHD, người ta gọi là Hắc Ám Đế Vương, là nhân vật có thể hô phong hoán vũ." Tổng thống nước B khiếp đảm nói.

Ngõa Luân Nặc khinh thường nhìn ông ta: "Bắc Dã Thương chẳng lẽ có thể lợi hại hơn so với tôi? Có tôi Ngõa Luân Nặc, lão đại Mafia Ý bảo vệ, ông cho rằng Bắc Dã Thương sẽ được như ý?"

Tổng thống nước B vội lắc đầu, cười mỉa nói: "Sẽ không. Sẽ không. Ai mà không biết Ngõa Luân Nặc tiên sinh là nhân vật rất giỏi."

"Vậy thì không cần phải sợ Bắc Dã Thương, tôi sẽ phái người bảo vệ ông, mà ông, không được phép thất tín với Đường thị nữa." Ngõa Luân Nặc móc ra một cái bật lửa bằng bạch kim khảm kim cương, vừa đóng mở cái bật lửa, vừa tà mị nói ra.

"Nhưng..." Tổng thống nước B vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh lẽo đủ để chết rét kia của Bắc Dã Thương, thì không khỏi run rẩy.

"Ngài tổng thống, tôi nếu có thể phái người bảo vệ ngài, thì cũng có khả năng tiêu diệt ngài giống Bắc Dã Thương." Không chiếm được câu trả lời chắc chắn của tổng thống nước B, đôi mắt màu xanh dương của Ngõa Luân Nặc giống như hai thanh kiếm sắc bén bắn về phía ông ta.

Ngõa Luân Nặc giọng điệu cứng rắn nói xong, Lâm Khả Nhi đột nhiên từ bên hông móc ra một khẩu súng lục màu vàng kim tinh xảo chìa lên vùng thái dương của tổng thống nước B, cô ngây thơ cười ngọt ngào nói: "Ngài tổng thống, nếu ngài không thu hồi cái chỉ thị bội ước kia, đạn của tiểu Khả Nhi có thể không phải dùng để cứu ngài, mà là dùng để giết chính ngài!"

Tổng thống nước B bị khẩu súng đột nhiên xuất hiện trong tay Lâm Khả Nhi hù dọa, thoáng cái trượt chân xuống dưới gầm bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Editor: Fedfan

Mặc dù rất khiếp sợ khi nhìn thấy tất cả, Lưu Vân Thiên vẫn mặt không đổi sắc nhìn mọi người trong phòng. Khi tổng thống nước B trượt chân ngã dưới bàn thì anh vội vàng tiến lên đỡ ông ta dậy, mặt ôn hòa nói: "Ngài tổng thống, ngài sao vậy? Dưới mặt bàn hẳn không có thứ gì hấp dẫn ngài đó chứ?"

Tổng thống nước B vội vàng cười xấu hổ, giải thích: "Cái ghế trơn quá, cái ghế trơn quá."

Lâm Khả Nhi thu hồi súng lục, dùng âm thanh ngọt ngào đáng yêu nói: "Ngài tổng thống, ngài xem sự hợp tác của chúng ta có phải hay không..."

"Tiếp tục! Tiếp tục! Tôi quay về liền ra lệnh, tiếp tục cùng Đường thị hợp tác." Tổng Thống nước B không ngừng gật đầu, mồ hôi lạnh trên mặt một chút cũng không giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nhiều.

"Vậy ngân hàng cho vay thì sao?" Lâm Khả Nhi chống cằm, vẻ mặt khờ dại cười, ngón tay của cô thờ ơ gõ mặt bàn, chờ đợi Tổng Thống nước B trả lời.

"Tôi sẽ hạ lệnh, yêu cầu bọn họ không thúc giục khoản vay nữa." Ông ta cười mỉa gật đầu.

"Ngài tổng thống, ngài thật là người tốt, tôi thật sùng bái ngài a!" Lâm Khả Nhi nét mặt sùng kính nhìn tổng thống nước B, khuôn mặt tươi cười thiên chân vô tà kia làm cho không người nào có thể liên tưởng đến đó chính là sát thủ tràn đầy uy hiếp trí mạng vừa rồi.

Tim của tổng thống thiếu chút nữa từ trong ngực nhảy ra, thì ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng ngọt ngào này cũng thật sự đáng sợ a!

Mình tại sao lại xui xẻo như vậy? Bị hai tên đàn ông nguy hiểm như hai con cá sấu to lớn "chăm sóc", còn chọc tới một tiểu ma nữ Lâm Khả Nhi.

Ngõa Luân Nặc thấy chuyện đã giải quyết xong, liền sang sang cười to: "Tổng thống tiên sinh, vì tình hữu nghị của chúng ta, vì sự hợp tác giữa nước B và Đường thị, chúng ta cạn chén!"

"Được... được! Cạn chén!" Tổng thống nước B lập tức giơ ly rượu lên hướng về phía Ngõa Luân Nặc.

Lưu Vân Thiên rút cuộc yên lòng cười nhạt. Chưa bao giờ nghĩ đến Lâm Khả Nhi còn một bộ mặt khác biệt nhiều như vậy, cô giống như muôn hình muôn vẻ, mỗi một mặt đều mê người như vậy, đều đặc biệt như vậy, ở trước mặt bày ra nhiều vẻ phong tình khác nhau, khiến tim anh không thể dung nạp được người khác, chỉ vì một mình Lâm Khả Nhi mà nhảy lên.

Anh thậm chí quên mất cô gái Liễu Phạm dịu dàng đang chờ anh ở nhà, quên cô yêu anh thâm tình ra sao.

Tiệc rượu kết thúc trong tiếng cười, sau khi tiễn tổng thống nước B về, Lâm Khả Nhi nói với Ngõa Luân Nặc: "Chú Ngõa Luân Nặc, bụng của chị Hoàn Nhi đã rất lớn rồi phải không?"

"Còn một tháng nữa sẽ sinh, cháu nói xem có lớn hay không?" Ngõa Luân Nặc cung chiều nheo cái mũi vênh lên của cô, nháy đôi mắt tinh xảo nói.

"Thật muốn được nhìn thấy chị Hoàn Nhi ngay lập tức, được sờ cái bụng đưa hấu của chị ấy nữa." Lâm Khả Nhi nheo mắt lại, hưng phấn nói.

"Gì mà bụng đưa hấu? Đây chính là bụng bảo bối, bên trong mang cục cưng của Ngõa Luân Nặc ta đó, Khả Nhi!" Ngõa Luân Nặc bắt mắt gỗ gỗ đầu Lâm Khả Nhi, trừng to đôi mắt màu xanh lam kháng nghị.

"Ai bảo chị ấy tròn giống đưa hấu làm chi?" Lâm Khả Nhi vô tội bĩu môi.

"Tiểu Khả Nhi, Hoàn Nhi rất nhớ cháu, cháu có muốn đi theo chú về Italy không?" Ngõa Luân Nặc hỏi Lâm Khả Nhi. Cô nhóc đã nửa năm không đến chơi với Hoàn Nhi, anh thường không ở nhà, không có tiểu Khả Nhi, Hoàn Nhi ở nhà một mình sẽ rất cô độc.

"Thế nhưng ở đây..." Lâm Khả Nhi nhìn Lưu Vân Thiên, có chút khó xử muốn cự tuyệt.

Từ trong ánh mắt của Lâm Khả Nhi, Lưu Vân Thiên có thể cảm nhận được khát vọng của cô, vì vậy cười vỗ vai Lâm Khả Nhi, nói: "Tiểu Khả Nhi, em yên tâm đi đi. Chuyện kế tiếp anh tự xử lý được rồi."

"Cám ơn anh Vân Thiên!" Lâm Khả Nhi ôm Lưu Vân Thiên, cảm động ấn lên gương mặt anh một nụ hôn.

Bị tập kích bất ngờ, thân thể Lưu Vân Thiên lập tức trở nên cứng ngắc, trong mắt có chút hốt hoảng.

Ngõa Luân Nặc kéo Lâm Khả Nhi về bên cạnh mình, khoác vai cô, rồi bắt tay Lưu Vân Thiên: "Lưu tiên sinh, mọi việc phiền anh lo liệu. Chúng ta sau này còn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Sau khi tạm biệt Lưu Vân Thiên, Lâm Khả Nhi cùng Ngõa Luân Nặc bay thẳng đến tổng bộ Mafia tại Italy.

Ở trên máy bay, Ngõa Luân Nặc đột nhiên dặn dò Lâm Khả Nhi: "Tiểu Khả Nhi, về sau không nên tùy tiện hôn đàn ông lung tung nữa, cho dù là hôn má cũng không thể."

"Tại sao?" Lâm Khả Nhi không hiểu nhìn Ngõa Luân Nặc.

Đôi mắt màu xanh lam của Ngõa Luân Nặc thoáng qua một chút tinh quang, chỉ nhàn nhạt nói: "Làm cho người ta hiểu lầm không tốt."

"Ồ! Cháu hiểu rồi." Lâm Khả Nhi không thể làm gì khác hơn là nghe lời gật gật đầu.

Khi bọn họ về tới tổng bộ Mafia, nhà của Ngõa Luân Nặc, Lâm Khả Nhi vừa thấy được cái bụng tròn vo của chị Hoàn Nhi, liền lập tức hét lên chạy về phía cô, vừa chạy vừa hưng phấn gọi to: "Chị Hoàn Nhi!"

Cô còn chưa nhào vào trong ngực Hoàn Nhi, đã bị Ngõa Luân Nặc từ phía sau níu cổ áo lại: "Im lặng! Không được quấy rầy đến bảo bối của chú, Khả Nhi!"

"Người ta muốn ôm chị Hoàn Nhi nha!" Lâm Khả Nhi rụt cổ lại, sợ hãi nhìn gương mặt tuần tú đang căng thẳng của Ngõa Luân Nặc.

"Hoàn Nhi là của chú, chỉ có chú có thể ôm, cháu đợi đến kiếp sau đi!" Ngõa Luân Nặc khốc khốc nói xong, liền ném Lâm Khả Nhi lên trên ghế sa lon cách xa Hoàn Nhi mấy mét.

Một nhóc con tròn vo lập tức leo lên chân Lâm Khả Nhi: "Chị Khả Nhi, em cũng muốn ôm!"

Nhìn thấy đôi mắt màu lam đáng yêu, Lâm Khả Nhi không khỏi nghịch ngợm cười lên: "Quả bóng nhỏ, em còn nhớ chị à?"

Cậu bé bị gọi là 'quả bóng nhỏ' vẻ mặt không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú sa sầm, ra vẻ ông cụ non nói: "Không được gọi em là 'quả bóng nhỏ', em là nam tử hán. Chị Khả Nhi phải gọi em Cần."

"Tiểu Cần, 'quả bóng nhỏ' chị vẫn thấy gọi như vậy dễ nghe hơn." Lâm Khả Nhi cố ý trêu đùa cậu bé giống như một quả cầu thịt đáng yêu.

"Chờ em lớn lên, em còn muốn chị Khả Nhi làm cô dâu của em, chị sao có thể gọi em là 'quả bóng nhỏ' vậy?" Cậu nhóc bắt mắt bĩu môi.

Lâm Khả Nhi nhìn cậu bé đáng yêu như vậy, thiếu chút nữa cười bể bụng: "Muốn chị làm cô dâu của em sao? Quả bóng nhỏ, em ra đòi quá muộn rồi! Nếu em sinh ra sớm hơn mười lăm năm, thật còn có hi vọng."

"Em đã năm tuổi nha! Thêm mười năm nữa chính là một người đàn ông!" Cậu nhóc không cam lòng ở trên đùi Lâm Khả Nhi kêu lớn.

Nghe được lời nói của Cần Nhi, Ngõa Luân Nặc lắc đầu đem cậu bé từ Lâm Khả Nhi trên đùi ôm lên: "Người đàn ông nhỏ của cha, con trước tiên phải lớn lên rồi mới chiếm được chị Khả Nhi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Editor: cFedfan

Tiểu Cần bắt fãm nã ngừng ed cái cãm 3 đnhỏ kiêu 52 ngao lên: 6 "Lớn lên 1 có gì khó? bChị Khả b8Nhi, chị 8cnhất định 1 phải chờ 9em! Chờ em 47mười tám 0tuổi, chị 4phải gả 7cho em" 4f.

"Chờ 14em mười 13tám tuổi, catrời 4, 04vậy còn 47tới 13 năm, 9quả bóng 5fnhỏ à , 47em muốn khiến f5chị Khả caNhi trở thành 5bà cô không 02ai muốn d6sao?" aLâm Khả 8Nhi trợn 4to đôi mắt 1đẹp, chống 8anạnh trừng 8mắt nhìn 08bé trai vô 7cùng khô 84ngô kia.

Cậu fínhọc học 5bộ dáng 8dcủa cha, 10rướn ngực 5lên, dùng 43dùng nói: 92"Vậy e4thì sợ cái begi? Dù sao 3đã có em e0muốn chị."

Ngõa 63Luân Nặc 5bị lời ecủa con 5chọc cho 14nhếch môi c cười to, 8con trai anh 4thật đáng 63yêu.

Lâm bKhả Nhi 2hoảng sợ aflắc đầu: e"Quả 39bóng nhỏ, 3em muốn dchị cũng ckhông dám 2aga. Em hãy 2ctìm tiểu afmỹ nữ 27chơi đi, 0chị chính e0là cô dâu d2trung lai a0của anh deChá."

"Anh 4cChá là thứ cdgi? Lại 2dám tranh cgiành chị acùng em!" 31Tiểu Cần b9tránh thoát 28khỏi tay 68cha, nhào evề phía 22Lâm Khả fNhi.

Lâm 94Khả Nhi f1vội vàng a9trốn sau 3lưng Hoàn 1Nhi xinh đẹp, adle lưỡi 14vội về 62mặt khốc b0của tiểu 7Cần: "Tiểu 6ác ma, đừng dfngữi trêu fchọc chị! f5Chị mới akhông trúng aké của aem."

"Em alà nghiêm 33tức!" 9Tiểu Cần 4mặt không 84vui hồ to, 0giọng nói 20trẻ con 5fnghe một b3chút uy hiếp 1cũng không efco, ngược ddại làm 1cho người 1eta cảm thấy 7rất buồn 3cười.

Hoàn 2Nhi mặc 2dù có thai 0anhung về 55xinh đẹp 4cũng không 28giảm đi 0chút nào, 28lãnh ngao 1khiến trách 6con trai của bminh: "Tiểu 7Cần, không 4muốn làm 3con trai ngoan ccủa mẹ 55sao? Còn 04không im fmiệng cho 67mẹ!"

"Được 0rời." 39Tiểu Ngõa 8Luân Nặc dkhông thể 23làm gì khác 80hơn là ngoan c5ngoãn gặt 3đầu, không 0dám nói 2nữa, nhưng blà khỏe 1môi mím 7chặt cũng 66đang hiện 4lên quyết 55tâm của 7nó.

"Tiểu 96ác ma, chị 3có chị c3Hoàn Nhi alà chỗ 67dựa, xem aem còn dám adùa cọt 9chị nữa 4bkhông?" cdLâm Khả fbNhi đắc 6ý hát cãm bnhỏ lên, eliếc xéo 4tiểu Cần.

Trên 9emặt cậu 76nhóc đột 49nhiên lộ 5fra nụ cười 03sáng 4lan, c2nịnh hót 88nói với d4Lâm Khả fNhi: "Chị 1Khả Nhi, 05tiểu Cần 6vừa rồi 0ekhông hề 90nói gì, eem còn là 2quả bóng enhỏ nghe 1lời, chị 77đừng giận ebem nha."

Lâm aKhả Nhi 93lúc này 97mới nghịch 9ngợm cười, 17cô vọt 5tới trước 2mặt cậu 0bé, dùng 9sức nheo 6cái mũi 6nhỏ vểnh alên của 6cậu nói: d"Quả fbóng nhỏ fngoan, chị 2sẽ yêu 6aem!"

"Ôm. . . c0ôm!" dTiểu Cần 40đang hai tay 44mập 4mập, 3cười ngọt 34ngào với 8Lâm Khả 02Nhi.

Không bcó cách 1nào kháng 0cự yêu 0ecầu đáng 3đyêu như 6vậy, Lâm aKhả Nhi 99ôm lấy 7cậu nhóc 91từ trong 82tay Ngõa aLuân Nặc.

Câu d2bé lập 50tức vui 86về in lên 70gò má mịn btrắng của 2Lâm Khả 48Nhi một 86cái hôn 0kêu ướt 4nhẹp: "Chị eKhả Nhi, e8em rất yêu cmến chị!"

Lâm 0Khả Nhi f3lau vết 4dnước miếng 75trên mặt, 2toét cái c6miệng nhỏ c3nhấn cười 7nói: "Bản fquá, về 2sau không 34cho hôn chị 3nữa."

"Chị d9Khả Nhi ckhông thích a3quả bóng 0nhỏ sao?" 38Tiểu Cần 6đáng thương f1nhìn Lâm 5Khả Nhi, ahoàn toàn 2mất đi 0bộ dáng b8bá đạo 4vừa rồi, 26tựa như 6một nhóc 69con đáng 07thương, c3mặt buồn f2bã.

"Quả 71bóng nhỏ clà một fiểu đáng 2yêu người fgặp người dthích nha." aLâm Khả 6cNhi nheo 9nheo khuôn 6mặt nhỏ 8nhấn hồng ae hào của 9cậu, cười 69nói.

Đem 08cậu nhóc 7thả xuống b0ghế sa lon, 25Lâm Khả 7Nhi ngồi davào bên 1bạn chị ebHoàn Nhi, 8vuơn tay 3nhẹ nhàng 3vuốt ve 98bụng của b0cô: "Chị 20Hoàn Nhi, 0nơi này 92thật kỳ fcquái, thế anhung có 94thể trông 97giống một 2btòa núi 8en nhỏ như bvậy."

"Mỗi 09 người đều phải trải qua bước 29 này để trở thành 2 mẹ, phải biết, sinh mạng là 5 rất thiêng 3 thiêng." c Trên mặt b Hoàn Nhi 44 hiện lên 6 một loại 4 tình mẫu 9 tử chói lòa. Khuôn mặt tuyệt 8 đẹp của cô căn bản không cách 6 nào khiến 5 người ta 51 nghĩ đến 6 cô cùng 0 với sát thủ lãnh 4 điểm nhiều 4 năm trước 6 là cùng 1 một người.

"Đích 40 thực, sinh 58 mạng là 0 rất thiêng 5 thiêng." 5 Lâm Khả a Nhi đồng 27 ý gật đầu 5 nhìn bụng b7 của chị 2 d Hoàn Nhi 5 so với lần 5 trước cô 8 tới lớn 09 hơn chừng 9 một vòng, 6 cô liền 22 bắt đầu 9 cảm thấy 4 sự kỳ 82 diệu của 78 một sinh 1 mệnh.

"Khả a Nhi, sự 9 việc đều 9 giải quyết xong rồi 1 sao?" b Hoàn Nhi 4 yêu thương 5 nhìn Lâm 1 a Khả Nhi, a quan tâm 64 hỏi.

"Bà 6 xã, em không 5 thấy là 6 ra tay 91 sao? Có anh 4 ra tay, chuyện 6 còn không 6 thể giải 9 quyết sao?" 0 f Ngõa Luân f Nặc lập tức tiến 3 lên, ôm 3 lấy Hoàn 0 Nhi, nịnh 2 hót cười.

"Đề 7 anh ra tay, 6 không làm 4 mọi chuyện chồng 6 bet 9 thì không 4 được!" 8 Hoàn Nhi b liếc nhìn 6 ông xã giống 6 như một đứa trẻ 6 lớn, bắt 6 mẩn nói.

Ai 4 có thể 3 nghĩ tới 8 Ngõa Luân 5 d Nặc ở 6 trước mặt 6 người 95 uy vũ cường 3 thế, về 5 đến nhà 0 sẽ có 6 bộ 6 dáng này.

"Anh 1 thật đáng 65 thương a!" 7 Ngõa Luân b3 Nặc vỗ 6 ngực 6 dặm 6 chân ai oán.

"Chú a Ngõa Luân c Nặc, chú 45 không cần 5 làm đồ 6 mắm 6 chua 4 nữa nha! 29 Người cháu 6 nổi 6 đầy 6 da gà rồi 6 bñ!" 3 Lâm Khả 06 Nhi ở 6 phía 02 bên 6 kia Hoàn a Nhi, dùng 68 cánh tay 28 nhẹ 61 lần 6 da trên 5 cánh tay 7 mình, khoa 70 trương nói.

"Cả 2 cháu cũng 65 khi 6 dễ 6 chú 5 da? !" 54 Ngõa Luân 67 Nặc 6 cắn 6 răng 6 tròng 4 mắt về 9 phía Lâm 5 Khả Nhi, 1 "Chú 9 đây hai 9 ngày nay 6 frót 6 cuộc 6 abla 6 vì ai 81 bận 6 rộn 77 nha? Cô 6 nhóc 79 vô 6 lương 63 tâm!"

"Được 0 rồi, không 6 cho 6 phép 6 dbai 6 người 7 6 gây 6 nữa!" 3 f Hoàn Nhi 6 lấy 6 lại 6 e fuy 6 nghiêm 6 của 6 nữ 1 chủ 6 nhân 6 c2 khiến 6 trách 6 c6 hai 6 người 53 kia.

"Tuân 6 lệnh!" 4 Lâm Khả 6 Nhi hướng 7 về 6 phía 0 Hoàn Nhi a9 chào 6 theo 5 kiểu 6 quân 3 đội.

"Tiểu 6 Khả Nhi, 9 lần 6 này 6 tới 6 em 6 tính 6 9 ở 6 chơi 7 6 bao 6 lâu? 0 Chị 6 Hoàn f9 Nhi 6 rất 6 nhớ 6 em!" b0 Hoàn Nhi f1 yêu 6 thương 0 nhìn 6 Lâm 3 Khả Nhi.

"Em 6 gặp 6 qua 7 chị 6 rồi 6 a đi, anh 6 Chá 32 vẫn 6 còn 7 6 đang 6 chờ 6 c em." 59 Lâm Khả 2 Nhi bủ 6 bủ 48 cái 6 miệng 47 nhỏ 6 nhắn, 6 bắt 6 mẩn 20 nói.

"Như 94 vậy a!" 6 Hoàn Nhi 82 sau 6 khi 6 nghe 65 Lâm Khả 5 Nhi nói, 5 có 6 chút 6 thất 6 vọng 65 6 khẽ 6 than.

Tiểu 6 e Cần 6 lập 6 3 6 tức 6 nhào 6 tới 6 trong 6 e 6 ngực 6 Lâm 1 e Khả Nhi, 6 quần 6 lấy 95 cô 6 nói: b3 "Chị f Khả Nhi, c9 mẹ 6 mỗi 6 ngày 6 đều 94 nhớ 6 chị, c chị 6 không 58 đi 6 có 6 được 3 không?"

Ngõa f Luân Nặc 89 cũng 6 vì 6 bà 6 xã 6 với 6 e 6 con 6 trai 6 mà 6 6 nói 6 chuyện: 0 "Tiểu 9 Khả Nhi, 7 Đường 6 ed Chá 6 đã 6 b không 6 có 07 chuyện 6 gì, 0 mấy 6 ngày 6 17 này 6 cháu 01 lại 6 không 6 5 với. Hay 3 là 6 ở 6 lại 8 thêm 6 vài 6 ngày, 6 chơi 6 với 6 chị 76 Hoàn Nhi c4 của 6 cháu 8 đi."

Lâm 99 Khả Nhi 6 d 6 đành 6 phải 07 gật 6 đầu 99 một 6 cái, a 6 cười 6 duyên: 2 "Vây c9 cũng 6 được."

Mặc 6 dù 6 có 6 chút 6 blur 6 luyến 67 chị 6 Hoàn 3 Nhi, nhưng 6 cô 6 hiện 6 tại 6 muốn 6 6 làm 6 nhất 9 blà 6 bay 6 trở 6 về 6 bên 6 cạnh 6 Đường 5 Chá. Lâm 1 Khả Nhi f dưới 6 tình 6 bình 6 của 6 cả 6 nhà 3 Ngõa Luân 4 a Nặc, không 69 thể 6 làm 6 e gì 6 khác 6 6 hơn 6 là 6 ở 6 lại 6 thêm 6 8 hai 6 ngày.

Sự 75 thương 6 yêu 1 6 cùng 6 chiều 6 e của 6 chị 63 Hoàn Nhi 4 khiến 6 cô 57 cảm 6 thấy 6 frất 6 ấm 6 9 áp, cô 6 thật 6 69 sự 6 rất 6 9 không 6 nỡ 6 6 rời 6 khỏi 6 5 bọn 6 họ! 28 Có 6 cảm 6 d 6 giác 6 vui 6 đến 6 quên 6 1 cả 6 trời 6 đất, ngày 6 ngày 6 đêm 8 chìm 6 trong 6 17 vui 6 về.

Bụng 6 f của 6 chị 83 Hoàn Nhi 32 giống 6 như 6 e 6 quả 6 bóng, 03 bé 6 cứng 6 53 bên 6 trong 6 37 luôn 6 nghịch 6 0 ngòm 6 đá 6 d a cái 6 bụng 6 f của 6 mẹ 6 a c nỏ. Thấy 6 này 6 trên 24 bụng 6 Hoàn 4 Nhi từng 6 1 d 6ot 6 giống 6 b như 6 gỗ 6 trống, d Lâm Khả 61 Nhi bị 6 chọc 7 cho 6 thét 4 chói 6 tai.

Hai 48 ngày 6 nay, 0 a tiểu 6 Cần 32 cũng 6 không 6 3 nói 6 đến 6 b 6 việc 6 lớn 6 b d 6 lên 6 muốn 6 2 cười 6 cô 6 b n n 6, tuy 6 6 nhiên 6 nó 52 luôn 6 dính 6 2 chặt 6 lấy 48 cô. Chỉ 8 c cần 6 chỗ 23 nào 6 có 6 cô, 4 cũng 6 có 6 thể 6 tìm 51 được 6 bóng 63 đáng 6 của 6 3 6 cậu 6 bé.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Editor: Fedfan

Phần lớn thời gian, cậu bé đều đem thân thể mập mạp đánh vào người Lâm Khả Nhi. Lâm Khả Nhi căn bản không coi tiểu Cần là một người đàn ông, chỉ cảm thấy ‘quả bóng nhỏ’ thật ngây thơ, đáng yêu.

Thời điểm cô ở Italy ngây ngô đến ngày thứ ba, trong nhà Ngõa Luân Nặc có một vị khách không mời mà tới.

"Lâm Khả Nhi, em ở đây đủ vui vẻ đi! Thế nhưng đem anh quăng ra sau đầu, ở Italy ngần ngại tới mấy ngày, ngay cả nhà cũng không về!" Đường Chá về mặt ghen tức nhìn chằm chằm tiểu quý đang dính trên người Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi vui mừng đặt tiểu Cần mập mạp trên người xuống, kích động hét chói tai: "Anh Chá! Sao anh lại theo em tới Italy rồi?"

Gương mặt tuần tú của Đường Chá hơi lạnh lùng, bắt mắt đến gần Lâm Khả Nhi: "Anh tới đoạt về người phụ nữ của anh."

Thân thể mũm mĩm của tiểu Cần đột nhiên chạy đến ngăn cản trước mặt Lâm Khả Nhi, cậu bé ngẩng đầu lên, bắt mắt hờn dỗi: "Không được cướp người của cháu!"

"Nhóc là ai?" Đường Chá kỳ quái nhìn bé trai tuần mỹ trước mắt.

"Cháu là tiểu Cần, con trai của bố Ngõa Luân Nặc, bạn trai của chị Khả Nhi!" Cậu nhóc ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, tràn đầy ngạo khí nói.

"Cháu sao?" Đường Chá một tay nhấc cậu bé lên, để cho đôi mắt màu lam nhìn thẳng vào mắt anh, "Nhóc con, muốn làm bạn trai của Khả Nhi, cháu còn non lắm, hai mươi năm nữa trở lại tranh với chú đi."

Nói xong, Đường Chá bá đạo ném cậu nhóc vào trong ngực cái người Ngõa Luân Nặc đang nhếch môi cười trộm kia, bắt mắt hừ lạnh: "Quản con trai của anh cho tốt đi, không cần quay lại quấy rối tôi!"

"Con tôi không nghe lời tôi nha." Ngõa Luân Nặc ôm con trai, ủy khuất nhún vai, "Nó chỉ nghe lời nói của tiểu Khả Nhi thôi. Tôi thấy vẫn là để cho tiểu Khả Nhi tới trông nom thôi."

Nói xong, Ngõa Luân Nặc liền đem tiểu Cần ném về cho Lâm Khả Nhi.

"Chị Khả Nhi, hôn.. hôn.." Tiểu Cần ôm cổ của Lâm Khả Nhi, ở trên mặt của cô hôn một cái thật kêu, nước miếng ẩm ướt kia in đầy lên gò má phàn hồng của cô.

"Tiểu Cần!" Đường Chá rống giận đem tiểu Cần ôm cách xa khỏi lồng ngực Lâm Khả Nhi, lần nữa ném cái quả cầu thịt nhỏ về cho Ngõa Luân Nặc.

Ngõa Luân Nặc ôm con trai, không nhịn được cười lớn. Anh nhạo báng giễu cợt Đường Chá: "Mùi dấm chua quá nha! Bà xã, em nói có đúng không?"

Hoàn Nhi ngồi ở trên ghế sa lon, trên khuôn mặt lãnh diễm lộ ra một nụ cười tràn đầy mỉa mai, làm hại Ngõa Luân Nặc say mê thiếu chút nữa buông tay, đem con trai đáng yêu ném trên mặt đất.

Lâm Khả Nhi nheo lại một đôi mắt xinh đẹp cười, gật đầu nói với Ngõa Luân Nặc: "Đúng vậy a, chú Ngõa Luân Nặc, người nào đó có phải rơi vào vại dấm chua rồi không?"

"Là biển dấm ấy chứ?" Ngõa Luân Nặc ôm con trai kiêu ngạo, nháy mắt với Lâm Khả Nhi.

Nghe được lời nói của Ngõa Luân Nặc, đôi mắt Lâm Khả Nhi vốn đã tràn đầy ý cười càng trở nên sáng rực.

Đường Chá căn bản không để ý tới Ngõa Luân Nặc nhạo báng, lấy khăn tay ra, kéo Lâm Khả Nhi còn đang cười trộm qua, liền lau vết nước miếng trên mặt cô. Đôi môi mím chặt kia khiến Lâm Khả Nhi trong lòng rất hưng phấn.

Anh Chá càng ngày càng quan tâm cô. Tiểu Cần cũng chỉ là đứa bé, còn nhỏ hơn cả em trai cô, vậy mà anh cũng ghen!

Cho đến khi anh hài lòng, Đường Chá mới ôm lấy Lâm Khả Nhi, nói với Ngõa Luân Nặc: "Ngõa Luân Nặc, phu nhân Hoàn Nhi, tôi mang tiểu Khả Nhi đi."

Nói xong, cũng không quản vợ chồng Ngõa Luân Nặc có phản ứng gì, ôm lấy Lâm Khả Nhi đi ra cửa chính của tổng bộ Mafia, khuôn mặt lạnh lùng kia cũng không vì thấy mấy tên gác cửa hung hãn mà biến sắc một chút nào.

Lâm Khả Nhi ở trong ngực Đường Chá che miệng cười trộm. Anh Chá thật là bá đạo nha!

Giờ khắc này, Đường Chá khí thế cao ngất, rất có khí phách đàn ông! Người đàn ông tốt! Tính cách tốt!

Trời ạ!

Cô làm sao càng nhìn anh càng cảm thấy nhìn mãi không chán đây?

Người đàn ông này sau này sẽ là của cô rồi !

Cười to ba tiếng, Lâm Khả Nhi như tên trộm len lén ngẩng đầu lên nhìn Đường Chá.

"Muốn nhìn thì quang minh chính đại mà nhìn!" Đường Chá đột nhiên cúi đầu, áp vào mặt Lâm Khả Nhi, mập mờ nói.

"Ai nhìn lên anh chứ?" Lâm Khả Nhi nhip tim khác thường nhìn bờ môi khiêu gợi ngay trước mắt, cảm thấy đối diện thời tới hơi thở nóng rực.

Thật muốn ăn một miếng a! Xem có phải ngọt giống như trong trí nhớ hay không.

"Chỗ này ba trăm lạng!" Đường Chá ở trên môi Lâm Khả Nhi mở xuống một cái, âm áp cười.

Lâm Khả Nhi bá đạo ôm lấy đầu Đường Chá, chưa thỏa mãn mà mạnh mẽ hôn môi anh, vừa ra sức hôn, vừa kiêu ngạo nói: "Nhìn anh thì thế nào? Anh là người đàn ông của em, em cứ muốn nhìn anh!"

Đường Chá hít vào một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa bởi vì cô vô tâm hấp dẫn mà mắt không chế. Chật vật mở cửa xe, đem Lâm Khả Nhi ném vào bên trong, rồi ngồi vào xe.

"Lái xe!" Đường Chá ra lệnh cho tài xế, rồi ấn nút đem tấm chắn giữa hai hàng ghế nâng lên, đem hai không gian hoàn toàn tách ra, ngay cả âm thanh cũng không nghe được.

Nhìn động tác của Đường Chá, Lâm Khả Nhi trong lòng tràn đầy chờ mong, anh Chá có thể hay không ở trong xe trực tiếp muốn cô? Càng nhìn mặt anh ấy càng thấy giống như vậy lắm a!

Lâm Khả Nhi trong lòng đặc ý buồn cười, chú Chá rốt cuộc cũng nằm trong lòng bàn tay của cô rồi. Cô hưng phấn nhìn Đường Chá, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng vênh lên, chờ đợi anh hôn.

Nhưng không ngờ Đường Chá căn bản cũng không để ý tới đôi môi hồng thắm mát của cô, một phen thuận tay kéo thân thể của cô qua, đè cô xuống trên đùi rồi đánh: "Vật nhỏ đáng giận, vừa rời Canada, liền quên luôn anh rồi hả? Nếu anh không tới tìm em, có phải em cũng không tính về nhà?"

Bị đánh Lâm Khả Nhi ủy khuất xoa cái mũi nhỏ, nén lệ nói: "Ai nói Khả Nhi quên mất anh chứ? Anh Chá vẫn là người quan trọng nhất trong lòng Khả Nhi."

"Vậy em còn để thẳng nhóc tiểu Cẩn hôn em?" Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi lên, để cho cô ngồi ở trên chân mình, ghen tỵ nói.

"Tiểu Cẩn vẫn còn con nít." Lâm Khả Nhi ủy khuất bĩu môi. Không ngờ anh Chá thế nhưng không phải muốn cùng cô thân mật, mà lại nhẫn tâm đánh cái mũi nhỏ của cô, mặc dù không phải rất đau, nhưng trong lòng cô vẫn tức giận!

Mọi người đều nói, một ngày không gặp như cách ba thu, tại sao anh Chá không giống như những người đàn ông khác, nhìn thấy cô liền nhào tới a?

"Qua mười năm nữa, nó không còn là đứa bé nữa." Đường Chá ghen tỵ hừ lạnh.

"Anh Chá đang ghen sao?" Lâm Khả Nhi nín cồ Đường Chá, nháy mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Đường Chá ho khan kịch liệt, mặt của anh bất chợt ửng hồng .

Lâm Khả Nhi quý trước mặt Đường Chá , nâng gương mặt tuấn tú của anh lên, ngây thơ nói: "Chú Chá, tiểu Khả Nhi chỉ yêu một mình chú mà thôi."

Đường Chá nhìn vào cặp mắt óng ánh trong suốt như thủy tinh kia, găm nhẹ một tiếng liền hôn lên đôi mắt hồn nhiên này.

Lâm Khả Nhi dán lên ngực Đường Chá cười cười, sau đó cùng anh nhiệt tình hôn. Môi của bọn họ đầu tiên là chạm nhẹ vào nhau, như ong mật tìm hoa, như bướm bướm ở bên đóa hoa mà khiêu vũ, từng chút từng chút cảm nhận hương vị của nhau .

Chỉ trong chớp lát, nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước này không thể thỏa mãn Đường Chá, anh cường thế đẩy hàm răng của Lâm Khả Nhi ra, đem đầu lưỡi nóng bỏng đi vào

Trong lúc nhất thời, nhiệt huyết sôi trào, nhiệt độ trong xe bị hai người đốt nóng, càng ngày càng cao, càng ngày càng nóng.

Hai người quấn lấy nhau như lửa nóng bùng cháy, hình như cũng có thể nghe được âm thanh của những tia lửa văng vẳng khắp nơi.

"Chú Chá, có phải hay không nghĩ tới người ta đến đau lòng?" Lâm Khả Nhi vừa cùng Đường Chá hôn môi, vừa cười meo meo hỏi.

"Chú mới không muốn!" Đường Chá mặt đen lại, bất mãn hừ nhẹ, "Cháu đem chú ném ra sau đầu, chú muốn cháu làm cái gì?"

"Người nào quên chú?" Lâm Khả Nhi bất mãn nâng cái miệng nhỏ nhắn, ở bên môi Đường Chá nũng nịu, "Thật sự là Tiểu Cần quá nhiệt tình, nhất định cứ giữ người ta lại, chú Ngõa Luân Nặc cùng chị Hoàn Nhi cũng muốn người ta ở lại, không thể làm gì khác hơn là phải ở lại a."

"Tiểu Cần? Cái viên thị nhỏ đó sao?" Đường Chá vừa nghe thấy cái tên Tiểu Cần thì khó chịu nói, "Tiểu Khả Nhi, về sau không cho phép đề ý đến nó!"

Còn bé như vậy mà cũng dám mơ tưởng đến cô gái của anh, thật đáng chết!

"Không muốn! Tiểu Cần thật đáng yêu, cháu thật thích nó." Lâm Khả Nhi kiên quyết lắc đầu, cậu bé đáng yêu như vậy, là món đồ chơi tốt nhất, so với em trai ác mà Lâm Diệp Mạnh của cô còn tốt hơn nhiều. Muốn cô buông tha Tiểu Cần như vậy ư, cô mới không đồng ý.

Lâm Khả Nhi giọng điệu cứng rắn nói, chỉ thấy sắc mặt của Đường Chá trở nên rất khó coi. Môi của anh nhanh chóng che môi của Lâm Khả Nhi lại, không để cho cô nói tiếp.

"Không cho thích nó!" Đường Chá vừa hôn, vừa bá đạo ra lệnh.

Cái mặt rõ ràng đang ghen tị kia của anh khiến Lâm Khả Nhi cười duyên, chú Chá thật là bá đạo a! Một bé trai năm tuổi thôi mà cũng ăn dấm.

"Không cho cháu thích nó, vậy thì cháu có ích lợi gì?" Lâm Khả Nhi cười xấu xa, không ngừng nháy mắt mỉa mai Đường Chá.

"Cả người chú đều là của cháu đấy! Có được hay không?" Đường Chá gặm nhẹ một tiếng, lại nhanh chóng che cái miệng nhỏ xinh đẹp lại.

"Cả người à?" Lâm Khả Nhi cười hi hi khẽ run. Chú Chá hôn thật nhiệt tình, giống như đêm hôm đó, giống như anh chính là một đốm lửa, có thể cháy hết tất cả, muốn đem cô hủy diệt.

Đốt đi! Tận tình cuồng đốt đi!

Chú Chá, tiểu Khả Nhi đợi quá lâu rồi, lâu đến đều muốn quên ngày đó có bao nhiêu vui vẻ.

Lâm Khả Nhi nóng lòng bắt lấy bàn tay Đường Chá, dí dõm cười, đưa nó đặt vào trên ngực mình.

Đường Chá không khống chế được mà gặm nhẹ, bàn tay to của anh dùng sức xoa, trêu chọc Lâm Khả Nhi, trong cái miệng nhỏ thỉnh thoảng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Đường Chá đột nhiên cời áo sơ mi trên người Lâm Khả Nhi xuống, đem chướng ngại vật ngăn cản anh gạt bỏ hết, sau đó liền đem đôi môi nóng rực hôn lên.

"A! Chú Chá, thật là nhiệt!" Lâm Khả Nhi ôm đầu Đường Chá, kích động run rẩy.

Mặc dù đã trải qua một đêm, thế nhưng loại kích thích này đối với cô mà nói vẫn còn là rất mới mẻ. Thân thể của cô tựa như lần đầu tiên, có chút sợ sệt khẽ run.

Đột nhiên Đường Chá rời khỏi đôi môi Lâm Khả Nhi, trấn tĩnh hỏi: "Tiểu Khả Nhi, cháu chuẩn bị xong chưa? Chú Chá thật không thể đợi cháu lớn lên."

"Chú Chá còn chờ cái gì? Từ tám trăm năm trước Tiểu Khả Nhi đã chuẩn bị xong rồi." Lâm Khả Nhi hưng phấn ngậm lấy đôi môi Đường Chá, đem thân thể mình dán lên ngực anh.

Thân thể của hai người cách một lớp y phục động chạm vào nhau, Đường Chá không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đáng ghét! Làm sao mặc nhiều quần áo như vậy?" Bị quần áo trên người anh ngăn cách, Lâm Khả Nhi lập tức đưa tay đem áo sơ mi của anh lôi ra, từng viên khuy áo rơi xuống đất, lúc này lồng ngực màu đồng của Đường Chá đập thẳng vào mắt Lâm Khả Nhi.

Nhìn lồng ngực khiến người ta phải chảy nước miếng này, Lâm Khả Nhi mê muội nheo mắt lại.

"Có hài lòng không?" Đường Chá như rồng mây nhìn Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi đỏ bừng cả mặt vui vào trong ngực của anh: "Chú Chá thật là xấu!"

"Nhưng Khả Nhi yêu chú, không phải sao?" Đường Chá nâng mặt của tiểu Khả Nhi lên, tà mị

nheo mắt lại.

"Yêu! cháu yêu chết chú!" Lâm Khả Nhi nện một quyền vào ngực anh, ngây thơ nói.

Đường Chá cười lớn che kín môi cô, bàn tay đưa đến hông của cô, nhẹ nhàng đem thân thể của cô nâng lên. Lưu loát tháo quần nhỏ dưới váy bò của tiểu Khả Nhi ra, ngay lập tức Đường Chá không thể tiếp tục chịu đựng được nữa mà phải xông vào trong cơ thể chật khít của cô ngay.

"A!" Đột nhiên bị xâm nhập, đau đớn bất ngờ khiến Lâm Khả Nhi cắn một cái vào bả vai của Đường Chá. Chú Chá thối, lại dám làm cho cô bị đau như vậy?

Lần thứ hai không phải nên rất thoải mái mới đúng hả? Thế nào cô lại vẫn còn giống như lần đầu tiên

Đường Chá hốt hoảng vượt lưng tiểu Khả Nhi, lo lắng hỏi "Tiểu Khả Nhi, có phải hay không rất đau? Chú nên nhịn lại. Cháu còn nhỏ như vậy, làm sao có thể dung nạp thứ khổng lồ của chú đây."

Nói xong, Đường Chá lấy ra khỏi nhụy hoa chặt chẽ của cô, lại bị Lâm Khả Nhi lập tức ngăn lại: "Chú Chá, tiểu Khả Nhi có thể chịu được."

Cô thật vất vả mới dụ dỗ được chú Chá, làm sao có thể buông tha như vậy được? Đau nữa cô cũng phải kiên trì.

Đường Chá vừa nghe thế, kích động hôn cái miệng nhỏ của Lâm Khả Nhi, một đôi bàn tay hết sức mị hoặc ở trên thân thể cô phóng hỏa, để cho thân thể của cô dần dần mềm mại hơn, khi dây cung giường căng trở nên sự mềm dẻo, anh mới chậm rãi ra vào ở trong cơ thể Lâm Khả Nhi.

"Có thoải mái không?" Đường Chá vẫn yên tâm hỏi.

Lâm Khả Nhi chỉ dùng kích tình rên rỉ đáp lại.

Rốt cuộc có thể lần nữa cảm nhận được loại cảm giác vô cùng vui vẻ này, chú Chá thật quá tuyệt vời, sau khi đau đớn qua đi, cô được cảm nhận cảm giác bay bổng. Cô thật là muốn vui vẻ ở thết chói tai, để cho mọi người đều biết đến hạnh phúc của cô.

Nhìn ra Lâm Khả Nhi kích động, Đường Chá không có cách nào để tiếp tục chậm chạp nữa, anh đột nhiên gia tăng tốc độ, hướng vào chỗ sâu nhất mà đâm tới.

"Cốc cốc cốc!" Cửa sổ xe đột nhiên bị người từ bên ngoài gõ lên, ngăn trở Đường Chá đang muốn tăng tốc độ sừng sò tại chỗ.

"Chuyện gì?" Đường Chá cắn răng hỏi. Anh giờ phút này thật không hy vọng bị người quấy nhiễu.

"Tổng giám đốc, đã đến phi trường." Bên ngoài truyền đến giọng nói cung kính của tài xế

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

"Chờ tôi một lát thì cậu mất mạng sao?" Đường Chá không vui rống giận. Tên tài xế trời đánh, đang lúc mấu chốt lại lái xe vào phi trường.

Thất vọng rút ra từ trong cơ thể mỹ lệ của tiểu Khả Nhi, không được thỏa mãn, khuôn mặt Đường Chá cứng ngắc, anh đem từng món y phục mặc vào cho Lâm Khả Nhi xong, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Khả Nhi, trở về chú lại hảo hảo yêu cháu."

"Ừ." Tiểu Khả Nhi cười duyên gật đầu một cái, nếu chú Chá đã buông đao, cô cũng không gấp. Nhưng mới vừa rồi thật sự rất vui vẻ, bị đột nhiên cắt đứt, thân thể của cô thật khó chịu.

Áo sơ mi bị tiểu Khả Nhi tháo ra, Đường Chá không thể làm gì khác hơn là mở ngực áo, ôm lấy Lâm Khả Nhi ra khỏi xe hơi. Trên mặt hai người ửng hồng cùng quần áo xốc xếch, bộ dáng đó khiến Lưu Vân Thiên đang chờ máy bay trực thăng thờ hốc vì kinh ngạc. Bọn họ lại ở trong xe làm chuyện đó rồi. Nghĩ đến đây, lòng của Lưu Vân Thiên liền xuất hiện từng trận xé rách đau đớn.

Anh nắm chặt quả đấm, cung kính khom lưng, đối với Đường Chá nói: "Tổng giám đốc, mời lên máy bay."

Đường Chá gật đầu một cái, lưu loát ôm nhẹ nhàng tiểu Khả Nhi đi lên cầu thang

Trên máy bay trực thăng một trận trầm mặc, không có ai chủ động mở miệng.

Lâm Khả Nhi hạnh phúc rúc vào trong ngực Đường Chá, chỉ muốn cảm thụ cảm giác được anh ôm trong lòng ngực ấm áp

Lâm Khả Nhi đột nhiên đưa tay nhỏ bé lau cánh môi khô gọi của Đường Chá, nhớ lại cảm giác hạnh phúc khi được anh hôn.

Đường Chá liền đem tay nhỏ bé của tiểu Khả Nhi ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng mút lấy. Lâm Khả Nhi bởi vì hành động của anh mà đỏ bừng hai gò má.

Hai người bọn họ ở nơi này chàng chàng thiếp thiếp, hết sức ngọt ngào, nhưng không ngờ sau lưng còn có một người đang khổ sở, đó chính là Lưu Vân Thiên. Chỉ mới nghĩ bộ dáng hai người giống như mới vừa triền miên cũng đã làm để cho anh vô cùng khổ sở, bây giờ chính mắt lại thấy bọn họ ân ái, anh thật thiếu chút nữa là nổi điên.

Nếu như ánh mắt của anh có thể mù, thì anh sẽ không phải ở nơi này nhìn cảnh tượng chói mắt

Đau lòng nhắm mắt lại, nhưng không ngờ thính lực lại trở nên nhạy bén khác thường, anh có thể nghe được âm thanh mút khẽ. Trong lúc bất chợt tim như bị dao cắt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Sự khổ sở này đến khi nào mới có thể hết được?

Chẳng lẽ anh lại đứng nhìn bọn họ hạnh phúc cả đời sao?

Anh thật sự có thể nhẫn nại chịu đựng sao?

Bỗng chốc mở mắt, ánh mắt Lưu Vân Thiên theo tia ngoạn độc bắn về phía Đường Chá.

Khi bọn anh trở lại Canada, Liêu Phàm đã đến phi trường chờ từ sớm.

"Thiên, em ở đây." Liêu Phàm hưng phấn gọi Lưu Vân Thiên, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vui sướng khi nhìn thấy Lưu Vân Thiên.

Từ lối đi chuyên dụng dành cho khách quý đi ra, Lưu Vân Thiên liền bị Liêu Phàm ôm chặt lấy.

"Thiên, em rất nhớ anh! Thật là nhớ thật là nhớ! Vì sao anh không gọi cho em một cú điện thoại?" Liêu Phàm vừa in lên khuôn mặt hừng hờ của Lưu Vân Thiên từng chuỗi nụ hôn nóng bỏng, vừa làm nũng hỏi.

"Công việc quá bận rộn." Lưu Vân Thiên khe khẽ đẩy Liêu Phàm ra, lạnh lùng cười nhạt, khuôn mặt cười thế nhưng khiến Liêu Phàm có một loại cảm giác xa cách. Đây là người đàn ông ngày ngày ở trên người cô cây cây sao? Đây là ông trời của cô sao? Thế nào mà cô lại cảm thấy xa xôi như vậy?

"Thiên?" Liêu Phàm lo lắng khẽ gọi.

Lưu Vân Thiên lập tức lấy lại thần trí, anh cười nhạt vòng tay qua hông Liêu Phàm, nhẹ điểm vào trán của cô một nụ hôn, cung chiều nói: "Phàm, chớ giận anh. Một lát nữa anh đưa em đi ăn, rồi sẽ đền tội với em sau."

"Có thật không?" Liêu Phàm không thể tin vào tai của mình, Thiên đang nhận lỗi với cô à.

"Trợ lý Lưu nên như vậy sớm hơn! Liêu thư ký của chúng ta đáng yêu như thế, cậu phải hảo hảo thương yêu. Bằng không tôi liền lấy thân phận tổng giám đốc đuổi việc cậu." Đường Chá nhạo báng nói.

Lâm Khả Nhi ở trong lòng anh hoàn toàn gặt đầu: "Đừng! Chị Liêu, chị phải hung hăng ngược đãi anh Lưu mới được, nếu anh ấy không biết quý trọng chị...chị cứ tìm em, em sẽ thay chị dạy dỗ anh ấy."

Lưu Vân Thiên đặt tay lên vị trí tim mình, lo lắng nói: "Mọi người thế nào lại thiên vị Phàm, cũng không có ai thay tôi nói chuyện?"

Lâm Khả Nhi nhấp nháy đôi mắt thông minh linh hoạt, cười meo meo nói: "Nếu muốn chúng em thay anh nói chuyện cũng được, giờ mau đi ăn một bữa tiệc phong phú thôi. Không phải là anh nói muốn mời khách sao? Phải cho hai cái bóng đèn này đi theo nữa."

"Tiểu Khả Nhi, chớ hồ đồ." Đường Chá bắt nắn ôm sát cô, thân thể của anh chưa được thỏa mãn, thật là muốn lập tức chạy về nhà. Tiểu ma nữ Tiểu Khả Nhi này, lại đem anh để qua một bên, không để ý tới khát vọng của anh.

"Tốt! Một bữa tiệc lớn tôi vẫn có thể mời được. Tổng giám đốc, cùng đi chứ." Lưu Vân Thiên nhiệt tình ôm chặt hông của Liêu Phàm, đối với Đường Chá làm ra vẻ muốn mời.

Đường Chá chỉ đành phải gặt đầu đồng ý, anh ghé vào tai Lâm Khả Nhi, hung hăng nói: "Tiểu Khả Nhi, buổi tối xem chú trừng phạt cháu như thế nào!"

"Cháu thật là sợ!" Lâm Khả Nhi cười duyên nháy mắt, một ít đáng vẻ kinh hoàng cũng không có.

Ở trong phòng riêng của một nhà sang trọng, Bắc Dã Thương đang cùng đối thủ đàm phán, hai phái nhân mã cũng mắt lom lom nhìn chằm chằm đối phương. Bắc Dã Thương đột nhiên vỗ bàn một cái, lo lắng đứng dậy, ánh mắt hung ác như chim ưng lạnh như băng bắn về phía đối phương: "Matthew tiên sinh, nếu như ngài không muốn nhìn thấy ánh mặt trời sáng mai, thì có thể không đem lời của tôi để ở trong lòng."

Nói xong, Bắc Dã Thương thuận lợi đứng dậy, ưỡn ngực, gương mặt cuồng ngạo mang theo một đoàn thù hạ đi ra khỏi căn phòng xa xỉ, mới vừa đi ra khỏi phòng, tầm mắt của anh liền bị một bàn gài cửa sổ hấp dẫn

Lâm Khả Nhi!

Không thể nghĩ đến có thể ở nơi này đụng phải cô.

Thấy Lâm Khả Nhi bộ dáng xinh đẹp tựa vào trong ngực Đường Chá, Bắc Dã Thương mân mê môi, anh ngẩng đầu, ngăn trở bước chân của hộ vệ, sau đó nghiêng đầu, lạnh lùng đối với Mị Ảnh đang đứng sau lưng nói nhỏ: "Các người ở bên ngoài chờ tôi."

"Dạ!" Mị Ảnh nhìn sang bốn người bên cửa sổ kia, liền cung kính dẫn một đám người áo đen đi ra khỏi phòng ăn.

Đôi mắt lãnh mị của Bắc Dã Thương nheo lại, hướng về phía mấy người Lâm Khả Nhi mà đi tới.

Không kềm chế được mà ngồi xuống bên cạnh cô, đem cánh tay dài khoác lên vai Lâm Khả Nhi, Bắc Dã Thương tà mị nói: "Tiểu hồ ly, chúng ta thật có duyên, rất cuộc lại gặp mặt."

Lâm Khả Nhi bất mãn vuốt ve tay Bắc Dã Thương, hung hăng đập vào chân của anh: "Người nào hữu duyên với anh? Cút sang một bên, tôi mới không thích gặp lại anh!"

Bắc Dã Thương lưu loát nhấc chân, thoái mái mà tránh sự công kích từ Lâm Khả Nhi. Anh cười tà nâng mặt của Lâm Khả Nhi lên, muốn đến gần, không ngờ Đường Chá can bản không cho anh có cơ hội, một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi vào trong lồng ngực mình, tránh khỏi Bắc Dã Thương đang gài sát.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Editor: Sendyle

"Bắc Dã tiên sinh, xin tự trọng." Giọng nói Đường Chá trầm thấp mà vô cùng phong phú, nhàn nhạt, lại mang theo sức quyến rũ khiến người, trông mắt của anh ta như một thanh lợi kiếm bắn về phía khuôn mặt cười tà của Bắc Dã Thương.

"Tự trọng? Đường Chá tại sao anh lại nói như thế? Tôi thích tiểu hồ ly, chẳng lẽ theo đuổi cô ấy lại không được?" Bắc Dã Thương vòng tay quanh ngực, khiêu khích liếc xéo Đường Chá.

"Cô ấy vốn là hoa đã có chủ, anh đừng mơ tưởng đến người phụ nữ của tôi!" Đường Chá nhún mày nhàn nhạt, ưu nhã cười lạnh.

Lâm Khả Nhi hưng phấn ở trên môi Đường Chá hôn lên một nụ hôn, sau đó kiêu ngạo mà nhìn Bắc Dã Thương: "Lão hồ ly, không nghe thấy Anh Chá nói sao? Còn không mau đi!"

"Tiểu hồ ly, không tới cuối cùng, không ai có thể biết được ai mới là người chiến thắng." Bắc Dã Thương đứng dậy, kích động không kềm chế được, thân trang phục màu đen trên người nhẹ run, lạnh lùng kiêu ngạo nói: "Đường Chá, chó hạ hê quá sớm, tôi mới là người đàn ông cuối cùng của tiểu Khả Nhi."

Nói xong, Bắc Dã Thương tiêu sái rời đi, để lại Đường Chá nhìn theo bóng dáng anh ta như một bóng ma vừa rời đi.

Lâm Khả Nhi nhìn về phía bóng lưng Bắc Dã Thương làm mặt quỷ, nghịch ngợm nói: "Người đàn ông cuối cùng của Tiểu Khả Nhi nhất định không phải anh."

Bắc Dã Thương lắc đầu một cái, cũng không dừng bước lại, cuồng nịnh cười đi ra phòng ăn.

"Anh Chá, anh đừng để ý đến anh ta, anh ta chỉ khoát lát thôi." Lâm Khả Nhi nâng khuôn mặt của Đường Chá lên, nghiêng mặt khích lệ nói: "Anh Chá phải tin tưởng tiểu Khả Nhi, Bắc Dã Thương tuy rất anh tuấn, sức quyến rũ, nhưng tiểu Khả Nhi sẽ không động lòng đối với anh ta đâu."

Đường Chá thanh nhã cười, ôm chặt Lâm Khả Nhi: "Tiểu Khả Nhi, anh tin em."

"Vậy mới là người đàn ông ngoan!" Lâm Khả Nhi dí dỏm mà dùng đôi tay véo gò má tuấn mỹ của Đường Chá, giống như cung chiều thú cưng nhỏ, sùng ái tặng trên môi anh một nụ hôn.

Đường Chá cười rạng rỡ, đem hai tay của Lâm Khả Nhi nắm chặt lồng vào tay mình, đặt lên nụ hôn: "Tiểu Khả Nhi, làm sao em lại đáng yêu đến như thế?"

"Có phải anh đã mê em rồi không?" Lâm Khả Nhi kiều ngạo, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nựng gương mặt tuấn tú của Đường Chá, mặt nghịch ngợm nhếch lên, khoe miệng cười trộm.

"Đứa nhỏ tinh nghịch! Lòng của anh sớm đã bị em mê chết rồi." Đường Chá xoa tóc Lâm Khả Nhi, cưng chiều nói.

Lâm Khả Nhi cười hả hê, xấu xa. Lâu sau, cô vuốt lại mái tóc dài bị vò rối, bất mãn kháng nghị: "Anh Chá, về sau không cần sờ đầu em giống như sờ tiểu cầu, Khả Nhi vốn là tuyệt thế đại mỹ nữ, không muốn trở nên xấu xí, khó coi!"

"Em muốn đẹp như thế làm gì? Xấu cũng có điểm tốt mà." Đường Chá một tay kéo Lâm Khả Nhi vào trong ngực, ôm thật chặt: "Tiểu Khả Nhi, không cần mê người như vậy, có được không?"

"Khả Nhi không muốn bộ dạng mình xấu xí, xấu xí thì ai còn yêu Khả Nhi nữa?" Lâm Khả Nhi lao vào trước ngực anh chớp chớp đôi mắt to long lanh, mặc dù trong miệng không vui, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào. Anh Chá thật quan tâm cô, làm cô cảm thấy hạnh phúc quá.

"Anh yêu!" Đường Chá nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trán mình dán lên trán Lâm Khả Nhi, cử chỉ dịu dàng như nước trong mắt đen thẳm lấp lánh nhìn Lâm Khả Nhi, bên trong chứa đầy nhu tình.

Nhìn môi Đường Chá càng ngày càng gần môi mình khiến Lâm Khả Nhi ngượng ngùng, nhắm mắt lại mong đợi Đường Chá. Nụ hôn nóng bỏng, khiến tâm Lâm Khả Nhi lập tức như muốn bay lên.

Đường Chá đầu tiên hôn nhẹ nhàng, như điệp hồ nhẹ nhàng khiêu vũ, mút khê, tựa như một cổ gió xuân dịu dàng thổi vào Lâm Khả Nhi vậy không dừng nhảy động trong lòng.

Lâm Khả Nhi ưm một tiếng, ôm đầu Đường Chá, hướng về phía mũi của anh mũi liền găm đi xuống. Cô này tràn đầy nhiệt tình rồi lại không lưu loát hôn khiến môi Đường Chá khiến anh sinh ra cảm giác bị kích thích. Vừa đau, thế nhưng kỷ xảo không thành thạo của cô bé này lại thổi vào từng đợt kích thích mạnh mẽ lên thân thể anh.

Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, cắn nuốt sạch trên môi anh dùng sức mút đôi môi hồng, đem chủ quyền đoạt lại, cường thế hôn.

Liêu Phạm nhìn nụ hôn nóng bỏng của hai người, mặt hâm mộ tựa tại trong ngực Lưu Vân Thiên, dịu dàng nói: "Thiên, tình cảm của bọn họ thật tốt, em hi vọng một ngày nào đó hai ta cũng có thể giống như họ."

Lưu Vân Thiên cứng đờ nắm cánh tay Liêu Phạm, anh ta răng cắn phải chết chặt, sợ mình mất không chế.

Anh ta yêu nữ nhân ở trong ngực Đường Chá, cô thế nhưng lại hạnh phúc như vậy, gương mặt sao lại làm người ta say mê đến như thế.

Tại sao anh ta không có được tình yêu của Lâm Khả Nhi? Chẳng lẽ anh ta không anh tuấn bằng Đường Chá sao? Thời gian còn học đại học, anh nổi danh là hot boy của trường, anh ta không tin sức quyến rũ của mình kém Đường Chá. Hoặc là bởi vì anh ta không có tiền? So tài phú, thật sự không sánh bằng Đường Chá. Ở trước mặt Đường Chá, anh ta cảm thấy mặc cảm không bằng người.

Nhưng nếu Lâm Khả Nhi thật sự là một cô gái lỗ mãng như thế, anh sao có thể yêu cô ấy nhiều đến như vậy? Anh biết, cô rất đặc biệt, vì vậy mới càng ngày càng yêu cô ấy. Nhưng anh biết là mình còn thua xa Đường Chá.

Đang lúc anh sắp mất không chế thì tiếng chuông điện thoại di động dễ nghe ngăn trở động tác của anh, nói xin lỗi với Liêu Phạm: "Phạm, anh đi nhận điện thoại."

"Uhm anh đi đi." Liêu Phạm gật đầu một cái, trên mặt nở nụ cười dịu dàng như hoa.

Lưu Vân Thiên đi tới góc, mới dám tiếp thông điện thoại, anh không vui hướng về phía điện thoại di động bất mãn nói: "Lê Tây Á, không có việc gì không cần gọi điện thoại cho tôi."

"Vân Thiên, chuyện tôi đã nói, anh suy tính như thế nào?" Âm thanh yêu mị của Lê Tây Á truyền đến, lộ ra một cổ âm lãnh lạnh lẽo.

"Lê Tây Á, tôi sớm cũng đã nói, cô tìm lộn người, tôi sẽ không đồng ý với cô." Lưu Vân Thiên vội vã cúp điện thoại, lo lắng trở lại chỗ ngồi, lại thấy nơi đó chỉ còn lại một mình Liêu Phạm.

"Phạm, giám đốc bọn họ đâu rồi?" Lưu Vân Thiên nhìn bốn phía, lại không phát hiện người muốn tìm.

"Giám đốc cùng Khả Nhi đã về nhà. Nhìn bộ dáng giám đốc giống như không nhận được." Liêu Phạm buồn cười lắc đầu. Vừa nghĩ tới thấy giám đốc con mắt đỏ lửa sâu, Liêu Phạm không nhận được cảm thấy buồn cười.

Nghe được lời nói Liêu Phạm, trên mặt Lưu Vân Thiên hiện đầy lo lắng. Anh ta lạnh nhạt nói: "Phạm, anh đưa em về nhà."

Liêu Phạm đỏ mặt, thẹn thùng len lén nhìn Lưu Vân Thiên: "Thiên, không thể đi."

"Thế nào? Mặc cỡ ngại ngần." Luru Vân Thiên cau mày nhìn mặt đỏ bừng của Liêu Phàm, vẻ đẹp của cô cùng Khả Nhi không giống nhau, Khả Nhi hoạt bát nghịch ngợm, mà Liêu Phàm lại dịu dàng lịch sự tao nhã, họ giống như một luồng gió xuân thổi qua khiến người ta cảm thấy thoải mái.

"Em muốn đến nhà của anh." Liêu Phàm lấy hết dũng khí, nói ra lời nói trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Editor: Sendyle

Tìm Luru Vân Thiên đập mạnh, loạn nhịp nhìn Liêu Phàm không trả lời, Liêu Phàm nén lệ đứng dậy, đưa lưng về phía Luru Vân Thiên nói xin lỗi: "Thiên, thật xin lỗi, em không nên".

Lời của cô còn chưa nói hết, Luru Vân Thiên đã ôm cô vào trong ngực.

Bàn tay Luru Vân Thiên nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc của Liêu Phàm, thật sâu ngắm ánh mắt xinh đẹp của Liêu Phàm, giọng trầm thấp tràn đầy sức quyến rũ hỏi: "Phàm, có phải rất muốn anh?"

Liêu Phàm ừm gật đầu một cái. Lần này Luru Vân Thiên chỉ vừa đi chừng mấy ngày, lâu ngày việc gần gũi như hình với bóng, ngày ngày ở bên anh đã hình thành thói quen, mấy ngày không gặp làm cô cảm giác rất cô độc. Cô thật nhớ anh, muốn nhào vào trong ngực Luru Vân Thiên, cả đời không đứng lên.

Luru Vân Thiên nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt Liêu Phàm, dịu dàng dụ dỗ nói: "Chúng ta về nhà."

Kéo tay nhỏ bé mịn màng của Liêu Phàm, ánh mắt Luru Vân Thiên giống như tình thương yêu của người anh dành cho đứa em gái yêu vậy, cung chiêu nhìn Liêu Phàm

Liêu Phàm mắc cỡ cúi đầu, trên mặt xinh đẹp thoáng qua trên mặt hồng hào.

Đi ra cửa chính khách sạn, Luru Vân Thiên ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng sáng, trong lòng cúi đầu thở dài.

Trăng chiếu sáng thật đẹp hiện lên khuôn mặt sáng ngời đáng yêu của người trong lòng anh. Giờ phút này trong tim của anh ta tràn đầy ưu thương, ưu thương nhàn nhạt.

Thấy Luru Vân Thiên đứng bất động, Liêu Phàm giật nhẹ ống tay áo của anh, nhút nhát nói: "Phàm, lái xe đã tới."

Nghe lời cô nói Luru Vân Thiên anh mới từ mê hồi phục lại tinh thần, nhận lấy chìa khóa trong tay tiểu đệ ở bãi đậu xe, ôm Liêu Phàm ngồi vào trong xe.

Xe như tên rời hướng về đường về nhà anh, Liêu Phàm mặt ửng đỏ mỉm cười khê. Kể từ sau lần đầu tiên, cô đã trở thành khách quen nhà Luru Vân Thiên, ban đêm sau bữa kia nóng triền miên, cô thích nhất nằm ở chiều rộng trên ngực Luru Vân Thiên nghỉ ngơi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dán vào lồng ngực anh, sẽ làm cô có một loại cảm giác hạnh phúc, giống như anh ta chính là chồng của cô, mà cô là người vợ xinh đẹp của anh.

Từng cái ôm nhau ban đêm, cũng sẽ để cho lòng của cô trầm luân.

Đường Chá vội vàng ôm Lâm Khả Nhi đi xuống xe, thân thể của hai người thật chặt giao xoa ở chung một chỗ, ai cũng không nguyên ý rời nhau. Khi bọn anh họ vừa nhiệt tình hôn, vừa lúc đi vào phòng khách, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh Lance ho nặng.

Bị bác Lance thấy.

Lâm Khả Nhi ngượng ngùng vội vào trong ngực Đường Chá, trộm nhìn về phía Lance.

Chỉ thấy Lance cung kính đứng ở bên sofa, mặt lúng túng nháy mắt bọn họ. Lâm Khả Nhi tò mò theo hướng Lance chỉ dòi đi tầm mắt hướng trên ghế sa lon, thế nhưng thấy một người ông lão mái tóc đều trắng trũng mắt ngồi ở trên ghế sa lon, mặt không vui, bộ dáng mím chặt môi khiến Lâm Khả Nhi cảm thấy buồn cười.

Đây là ai, sao lại có lão đầu ở đây? Nhìn khuôn mặt có điểm nhìn quen mắt! Rốt cuộc đã gặp qua ở nơi nào?

Lâm Khả Nhi nâng mắt đẹp, đôi mày thanh tú trầm tư, lúc này nghe người đàn ông tràn đầy uy nghiêm mở miệng: "Đứa con bất hiếu! Cha anh ra tù cũng không biết đi đón, chỉ biết cùng phụ nữ ăn chơi lêu lộng! Còn không qua đây quỳ xuống cho ta!"

Lời của ông lão khiến Lâm Khả Nhi nhất thời mắt choáng váng, cô trợn to đôi mắt tràn đầy ngạc nhiên, chỉ vào lão đầu thét chói tai: "Anh Chá, ông ta ông ta là cha của anh Chá?"

Đường Chá gạt đầu một cái, sau đó đối với người đàn ông nói: "Cha, con mới từ Italy trở lại, không thể đón cha ra tù, cha đừng nóng giận."

"Ta có thể không tức giận sao? Nếu không phải là Lệ Tây Á đi đón ta...ta làm sao trở về cũng không biết." Ông lão thối râu ria, trừng trừng mắt, bộ dáng tức giận khiến Lâm Khả Nhi không nhịn được cười duyên.

Thật là càng xem càng thú vị. Nhìn cha Đường mặt giận tức, Lâm Khả Nhi không khỏi nhớ tới chuyện ông ta hại chết ông ngoại, nếu không phải là ông ta, mẹ làm sao từ nhỏ chịu đủ hành hạ cùng khổ nạn?

Vì vậy cô không cam lòng ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đối với Đường phụ nói: "Ngài chẳng lẽ không biết đón xe taxi, không tìm được đường về nhà mình sao? Chẳng lẽ lão đã già rồi, chức năng não bị thoái hóa rồi sao?"

"Đứa nhỏ không biết điều này từ đâu tới? Lại dám ở trước mặt ta càn rỡ!" Lão nhân râu ria thối trừng thêm vẻn, ánh mắt của ông ta nhìn chằm chằm hơn tròn, một dạng giống như anh trâu nhìn thật tức cười.

"Tôi mới không phải dã nữ nhân, tôi là bạn gái con trai ông." Lâm Khả Nhi kiêu ngạo mà nâng lên lồng ngực, liếc xéo Cha Đường.

"Vợ chưa cưới của con ta là Lệ Tây Á!" Lão nhân bắt mắt nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi.

"Anh Chá" Lâm Khả Nhi bắt mắt chuyển sang Đường Chá, lão đầu này vừa trở về, vừa muốn đem cô cưỡng chế đi sao? Còn nói cái gì Lệ Tây Á là vợ chưa cưới của anh Chá.

Quá ghê tởm!

Đường Chá đi lên trước đem tóc Lâm Khả Nhi về phía sau mũ, sau đó vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng giọng điệu vô cùng phong phú từ tính nói với cô: "Em trở về phòng, anh có lời muốn nói với cha."

"Em muốn đi cùng với anh." Lâm Khả Nhi không thuận theo ôm hông của Đường Chá, làm nũng nói.

"Ngoan, nghe lời, anh một lát sẽ tìm em." Đường Chá đem Lâm Khả Nhi đẩy hướng cửa cầu thang.

Lâm Khả Nhi quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn đối với Đường Chá nói: "Anh Chá, anh phải nhanh lên một anht, em đợi anh nghỉ ngơi."

"Nhất định." Đường Chá ở trên môi Lâm Khả Nhi nhanh chóng hôn hạ xuống, mới buông cô ra, để cho cô lên lầu.

"Đứng lại!" Lão nhân hét lớn một tiếng, ngăn trở bước chân Lâm Khả Nhi lên lầu.

Ông ta đột nhiên đeo lên một bộ kính lão, đi tới trước mặt Lâm Khả Nhi, hướng về phía mặt của cô nhìn chung quanh, cái kia bộ dáng nghiêm túc để cho cô bị sợ đến thân thể thẳng hướng ngã ra sau. Cô cà lăm hỏi: "Ông ông muốn làm sao?"

"Tần Phong, làm sao cô còn quần con ta? Cút cho ta! Gia đình ta không cần loại phụ nữ như cô!" Lão nhân đột nhiên duệ khỏi cổ áo của Lâm Khả Nhi, sẽ phải ra bên ngoài ném.

Lâm Khả Nhi còn chưa kịp động thủ, liền bị Đường Chá một tay lấy tay của lão nhân mở, anh ta đem Lâm Khả Nhi kéo về phía mình: "Cha, đây là Lâm Khả Nhi, Khả Nhi là con gái của Phong, cũng là con dâu tương lai của cha, cha đừng làm khó cô ấy."

Nghe được lời nói khẳng định của Đường Chá, Lâm Khả Nhi thiếu anht nữa hưng phấn thét chói tai, đây chính là lần đầu tiên Anh Chá ở trước mặt người khác thừa nhận địa vị của mình, con dâu tương lai lão đầu, nói cách khác anh Chá đồng ý muốn kết hôn cô.

Tâm vui như đào hoa mới nở, cô hưng phấn ôm lấy gương mặt tuấn tú của Đường Chá, hướng về phía môi anh tặng xuống một nụ hôn nặng nề: "Anh Chá, anh thật đáng yêu!"

Đường Chá lúng túng nhìn sang khuôn mặt cha mình bộ dáng bất mãn, ho nhẹ một tiếng, đối với phụ thân nói: "Cha, con trước đưa Khả Nhi lên lầu, một lát nữa cùng cha nói sau."

Nói xong, cũng không quản Cha Đường có vui mừng hay không, Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Editor: Sendyle

"Đưa con bắt hiểu, con trở lại cho cha!" Đường phụ bắt mãi ở dưới lầu kêu gào, Đường Chá làm như không nghe thấy, trấn định đi lên lầu.

Lâm Khả Nhi từ trong ngực Đường Chá ngẩng đầu lên, đôi tay nhỏ bé đặt ở mặt hai bên le lười làm mất quý: "Bác Đường bớt giận, nên cười nhiều sống thọ lâu năm!"

Đường phụ bị lời nói Lâm Khả Nhi làm cho giận đến râu ria cũng vểnh lên cả. Lâm Khả Nhi không nhịn được cười trộm, miệng cọt gan thỏ a, không ngờ ông ta lại giận đến như vậy, chỉ hai câu là có thể chọc giận ông ta. Xem ra sau này sẽ không còn buồn chán nữa, có chuyện vui có thể làm.

Đem Lâm Khả Nhi để lên giường, kéo cái mền đắp kín, Đường Chá cung chiêu nói: "Đang cười cái gì? Sao lại vui vẻ như thế?"

"Đang suy nghĩ về cha của anh. Thật thú vị." Lâm Khả Nhi cười duyên ôm cổ của Đường Chá, không để cho anh rời đi.

"Tiểu Khả Nhi" Đường Chá muốn nói lại thôi, nhìn Lâm Khả Nhi một chút, trong mắt hiện đầy vẻ buồn rầu.

"Làm sao rồi?" Lâm Khả Nhi không hiểu nháy đôi mắt đẹp linh động, đồng loạt lông mi dài không ngừng vút sáng, đáng vẻ trong lòng người chí cực.

"Anh biết em và mẹ đều giống nhau, đều vô cùng hận cha anh, nhưng ông đã ở trong ngực mười sáu năm cũng chịu không ít khổ, có một lần xém chút bị ngục tốt đánh chết, nếu không phải cấp cứu kịp thời, chi sợ cũng không thấy được anh." Đường Chá cau mày nhớ lại.

Mặc dù anh ta cũng rất hận cha mình, hận ông chia rẽ mình cùng Phong, nhưng ông ta đã vì anh làm ra chuyện sai lầm phải dùng nửa đời để đền bù, trả giá như vậy đủ rồi.

"Như vậy thật đáng thương?" Lâm Khả Nhi vừa nghe lời nói Đường Chá, lập tức dậy lên đồng tình với đối phương. Trong đầu của cô thoáng qua ông lão bị đánh đến bộ dáng thương tích khắp người, sợ đến phát run. Đúng là ngục giam ngoại quốc thật không có tình người, thật đáng sợ. Còn cảnh sát Trung quốc thì khác, họ có tình người giàu lòng vị tha!

"Đúng, tiểu Khả Nhi, ông đã vì lỗi lầm của mình chuộc tội, đã bị trừng phạt, về sau em cũng không nên gây khó khăn cho ông. Ông già rồi, không còn mấy bao nhiêu năm. Anh hi vọng khi ông còn sống, có thể làm cho ông được vui vẻ." Ánh mắt Đường Chá ồ dột nhìn Lâm Khả Nhi, hình như vô cùng lo lắng cô cùng cha mình xảy ra xung đột.

Lâm Khả Nhi gạt đầu một cái, cười nói: "Được rồi, em sẽ không gây khó khăn, bỏ qua cho ông ta. Chỉ là, nếu như là ông ta khơi lên, không cho anh trách cứ em."

"Anh sẽ giải thích tính tình cho cha, ông sẽ không trách em." Đường Chá vắn vắn gò má của Lâm Khả Nhi, cung chiêu nói.

Lúc này, từ dưới lầu truyền đến rống to một tiếng: "Đưa con bắt hiểu, nhìn thấy phụ nữ con liền quên ông già này sao? Không thèm quan tâm đến ta sao? Còn không xuống đây mau cho cha!"

Đường Chá nhíu nhíu mày, không tình nguyện đứng dậy, đi xuống lầu.

Chỉ thấy Đường phụ mặt lo lắng mà nhìn Đường Chá, ngực giận đến kịch liệt phập phồng.

Vừa thấy Đường Chá xuống lầu, ông ta liền kích động chỉ vào mũi của anh mắng: "Cái đứa con bất hiếu này, thế nhưng quên cha là bị người nào làm hại, còn cùng con gái của Tần Phong ở chung một chỗ. Nhanh đem cô ta đuổi ra ngoài, cha không chấp nhận con gái của Tần Phong làm con dâu của cha!"

Đường Chá nhìn mặt cha mình, kiên định lắc đầu: "Cha, xin tha thứ Đường Chá, Đường Chá không thể buông tiểu Khả Nhi. Con yêu cô ấy, con dẫu tương lai của cha chỉ có thể là cô ấy."

Núp ở lầu hai Lâm Khả Nhi nghe lên được lời nói của Đường Chá, cố gắng ngậm miệng không muốn mình vì vui quá cười trộm ra tiếng.

Anh Chá thật vĩ đại, không sợ cường quyền, hợp lực phản kháng chống lại thế lực ác.

Anh Chá, tiểu Khả Nhi thật yêu anh!

Nghe được lời nói Anh Chá, cô cảm thấy rất yên tâm...xem ra ai cũng không thể chia cắt cô cùng Anh Chá, mười đầu bò cũng đừng nghĩ lôi cô ra khỏi Anh Chá. Anh là của cô, cả đời đều chỉ thuộc về một mình cô.

"Đưa con bắt hiểu!" Đường phụ vừa nghe, lập tức vỗ bàn, ông ta tức giận đem tách cà phê trong tay ném trên mặt đất, cà phê tung rơi khắp nơi trên nền nhà.

"Lance, còn không mau đỡ lão gia trở về phòng đổi quần áo sạch?" Đường Chá lập tức nháy mắt với Lance.

Lập tức Lance đôi mắt nở nụ cười, đỡ cánh tay Đường phụ, cung kính nói: "Lão gia, tôi đỡ ngài trở về phòng."

"Cha không đồng ý! Cha quyết sẽ không đồng ý cho Lâm Khả Nhi vào cửa!" Đường phụ vừa đi lên lầu, vừa quay đầu hướng Đường Chá bắt mắt rống giận.

Đường Chá nâng thẳng người thể, đối với cha bất ty bất kháng nói: "Hôn nhân là chuyện của con, không nhọc người phí tâm."

"Ta là cha con!" Đường phụ bắt mắt kêu gào.

Đường Chá ngao thị Đường phụ, dùng âm thanh ừ đột nói: "Cũng bởi vì người là cha con, cho nên trước đây người mới chia rẽ con và Phong."

Nghe được lời nói Đường Chá, hai tay Đường phụ run rẩy, đối với chuyện mình từng làm qua, ông ta không dám vì mình cãi lại, há miệng, nhưng không có nói ra một câu.

"Lão gia, lên lầu thôi." Lance dàn xếp, đem lúng túng Đường phụ nâng lên lầu.

Thấy lão đầu lên lầu, Lâm Khả Nhi nhanh chóng chạy về phòng, nằm ở giường chờ Đường Chá quay trở lại.

Giăng co một đêm, rốt cuộc không biết anh Chá bây giờ sao rồi. Không biết anh Chá một lát sẽ nhiệt tình đến cỡ nào? Nghĩ tới cảnh tượng kích tình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một hồi đỏ bừng bừng.

Anh Chá thật nhiệt tình, đang trong ô tô liền đem cô...

Ai nha, không thể tiếp tục suy nghĩ, còn muốn lòng của cô muốn nhảy ra á.

Vuốt trái tim mình sắp nhảy ra, khoe miệng Lâm Khả Nhi chứa đựng nụ cười xinh đẹp chói lọi, nhếch lên đường cong động lòng người.

Khi Đường Chá đi vào nhìn thấy một cảnh tượng dự người đến như vậy, khuôn mặt tươi cười như hoa chói lọi, gò má trắng hồng hào, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, đôi mắt biết cười, tất cả đều hấp dẫn ánh mắt của Đường Chá.

Anh ta từng bước một hướng tới Lâm Khả Nhi, trong mắt mang theo khát vọng.

"Anh Chá, anh có phải hay không đói bụng rồi? Em xuống phòng bếp lấy cho anh bánh bao." Lâm Khả Nhi khéo cười tươi đẹp làm sao nhảy xuống đất, nghịch ngợm chạy ra ngoài.

Cô còn chưa có chạy được hai bước, liền bị Đường Chá ôm cổ: "Trở lại! Anh không đói bụng."

"Không đói bụng à? Đêm sẽ ăn!" Lâm Khả Nhi đẩy Đường Chá ra, đem bỏ cái mền phía dưới bước xuống, hướng về phía Đường Chá khoát tay hẹn gặp lại.

"Đưa nhỏ tinh nghịch, muốn đuổi anh?" Đường Chá đột nhiên một tay lấy áo sơ mi của mình tháo ra, hoàn toàn không để ý tới bởi vì động tác quá bạo lực, uốn éo cài chung quanh lẫn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Editor: Phục Hy

"Chú Chá, anh muốn làm gì?" Lâm Khả Nhi cố tình giả bộ kinh ngạc hỏi. Ánh mắt cô mở to kinh ngạc, nhưng sâu trong đáy mắt lại là chứa ý cười không dễ phát hiện.

Đường Chá cởi dây lưng, kéo khóa quần xuống, chưa đầy một khắc sau, chiếc quần dài đã dơi khỏi thân thể hắn. Lúc này trên cơ thể cường tráng chỉ còn dư lại một cái tiêu khố, nhưng nó căn bản không thể che hết thân thể to lớn kia. Nhìn bắp thịt cuộn cuộn trên cánh tay hắn, thật là đẹp a, căn bản không có chỗ nào giống một tổng giám đốc suốt ngày ngồi trong phòng làm việc, ngược lại có phần giống một vận động viên thể hình hơn.

Thân thể Đường Chá như vậy khiến Lâm Khả Nhi yêu thích đến nỗi không buồn nháy mắt một cái. Mặc dù lần trước đã xem đủ một ngày một đêm, nhưng như vậy làm sao đủ để cô hồi tưởng lại nha!

Thật muốn tiến lại gần hắn, sờ lên cơ ngực cường tráng kia xem có phải đồ thật hay không? Cô còn muốn siết chặt cánh tay kia xem có phải cứng rắn như nhìn bằng mắt thường.

Đường Chá nhìn tiểu Khả Nhi chăm chú, không bỏ sót bất kì biểu hiện nào trên gương mặt cô. Một nụ cười xấu xa thoáng qua trên gương mặt anh tuấn.

Nhân lúc Lâm Khả Nhi đang nhìn thẳng cái quần nhỏ của mình liền kéo tuột nó xuống.

Đột nhiên nhìn thấy vật không nên thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi lập tức đỏ bừng, vội vàng nắm mắt lại. Mặc dù chuyện thân mật hơn hai người bọn họ cũng đã làm, bất quá cô cũng chưa từng quan sát cơ thể chú Chá cẩn thận thế này bao giờ. Tuy vẫn còn xấu hổ, nhưng lòng hiếu kì nổi lên, khiến khuôn mặt thanh tú len lén mở mắt, hướng nơi nào đó của người kia dòm trộm. Sau khi nhìn thấy, cô vừa xấu hổ thì vừa quần bách, vội nhắm hai mắt lại, mí mắt còn hơi run rẩy.

Chú Chá quả là người nam nhân trong nam nhân, xứng đáng là niềm kiêu ngạo của Lâm Khả Nhi cô.

Bộ dáng Lâm Khả Nhi bây giờ thẹn thùng e lệ, khác hẳn với bộ dáng bá đạo, nghịch ngợm thường ngày của cô. Cuối cùng cô cũng có đáng về quyền rũ của một nữ nhân, không còn là Tiểu ma nữ bá đạo trước kia nữa.

Cô đáng yêu xinh đẹp như vậy khiến Đường Chá say mê. Giờ phút này, trong mắt hắn phát ra kích tình nồng đậm. Tiểu nữ nhân bách biến này, bảo anh sao có thể không cần cô đây?

Mang theo khí phách của một mãnh nam, Đường Chá nhào vào trên người Lâm Khả Nhi, một tay nhanh chóng kéo chăn che chắn thân thể hai người, giọng nói trầm thấp ở bên tai cô thủ thi: “Tiểu Khả Nhi thấy ái, anh đói rồi, hôm nay em phải phụ trách cho anh ăn no.”

“Chú Chá, anh không phải vừa mới nói không đói bụng sao? Tiểu Khả Nhi còn muốn mang bánh bao cho anh nhưng anh không muốn. Không cần trách em không cho anh cơm ăn.” Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt to, linh động, vẻ mặt ủy khuất, nhưng lại cười vô cùng mờ ám.

“Không phải nơi đó đói, là nơi này.” Vừa nói, Đường Chá vừa kéo tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi khoác lên thân thể đang nóng rực của mình.

“Ái!” Đột nhiên tiếp xúc với địa phương nóng rực, lại chưa bao giờ sờ vào thân thể nam nhân như vậy khiến Lâm Khả Nhi kinh hoàng thét chói tai, vội vàng đem tay dời đi.

Khuôn mặt vốn đã đỏ lại càng đỏ thêm, Lâm Khả Nhi nâng đôi mắt thẹn thùng lên, run rẩy nũng nịu: “Chú Chá, anh thật xấu!”

“Nam không hư, nữ không thương Tiểu Khả Nhi, em không yêu anh nữa sao?” Đường Chá kiêu ngạo cười, sau đó liền cúi xuống chặn lại cái miệng nhỏ nhắn, xinh đẹp động lòng người, còn thoang thoảng mùi hoa sơn trà của cô.

Ngay lập tức, một mùi thơm tràn ra trong miệng hai người, thấm sâu vào lòng Đường Chá.

“Yêu! Thật yêu, thật yêu.” Lâm Khả Nhi mở cái miệng nhỏ xinh ra, nghênh đón lưỡi Đường Chá đang treu chọc. Trong lúc môi lưỡi quấn quít si mê, quần áo cô, từng cái từng cái một bay ra.

Chỉ trong nháy mắt, khi Lâm Khả Nhi còn đang trầm mê trong nụ hôn cuồng nhiệt của Đường Chá, toàn bộ quần áo trên người cô đã biến mất. Cô lúc này thật giống như một đứa trẻ sơ sinh, trên làn da mịn màng, sáng bóng nhanh chóng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hài lòng nhìn thân thể Lâm Khả Nhi trước mắt, Đường Chá nhanh chóng rút lui khỏi miệng Lâm Khả Nhi.

“Chú Chá?” Lâm Khả Nhi dường như còn thấy chưa đủ, đôi mắt mê hoặc nhìn lên Đường Chá, ý bảo anh tiếp tục.

Đường Chá chỉ tay vào ngực Lâm Khả Nhi, dùng thanh âm trầm thấp mà vô cùng từ tính giễu cợt cô: “Tiểu Khả Nhi, nơi này phải cần chú Chá sủng ái, bằng không sẽ khô héo nha!”

Nghe Đường Chá nói vậy, khuôn mặt vốn hồng hồng của Lâm Khả Nhi trong nháy mắt trở nên đỏ rực. Cô thậm chí cảm thấy, mặt của mình lúc này có thể luộc trứng gà được rồi.

Thấy bộ mặt khả ái của Lâm Khả Nhi, Đường Chá cười lớn cúi đầu, mang theo lửa nóng nhiệt tình hôn cô.

Nhất thời, Thiên Lô câu động địa hỏa (thiên lô làm mặt đất bừng cháy), nhiệt tình Đường Chá ản ản suốt nhiều ngày qua rốt cuộc bộc phát, vô hạn treu chọc, hôn điên cuồng, hai người ôm nhau thật chặt, dùng nhiệt độ an ủi trái tim của nhau.

Cho đến khi Lâm Khả Nhi thở gấp, khàn cầu: “Chú Chá, Tiểu Khả Nhi không chịu nổi, nhanh lên một chút, yêu em”

Nghe được lời nói của Lâm Khả Nhi, cảm nhận được một mảnh ẩm ướt trong lòng bàn tay, Đường Chá mới nhanh chóng tiến vào. Hắn vốn không muốn làm cho Khả Nhi đau đớn, nhưng nếu cô đã sẵn sàng nghênh đón hắn, vậy thì hắn cũng không cần chờ đợi thêm nữa,

Như thể một chàng gấu dừng mãnh, Đường Chá đột nhiên quán chặt lấy hông của Lâm Khả Nhi, khiến u cốc xinh đẹp, động lòng người của cô mở ra.

Kịch liệt va chạm, giống như con sóng mạnh mẽ đánh vào bờ biển, như cuồng phong giận dữ thét gào, Đường Chá mạnh mẽ ở trong thân thể xinh đẹp của cô cây cày.

Chỉ thấy thân thể Lâm Khả Nhi không ngừng luật động, cái miệng nhỏ nhắn phát ra thanh âm rên rỉ yêu kiều.

Vật nam tính kiêu ngạo của Đường Chá rốt cuộc thỏa mãn. Kể từ khi mất đi Phong, đã rất lâu rồi hắn chưa có được cảm giác thỏa mãn như thế này. Mặc dù có vô số phụ nữ vây quanh nhưng hắn vẫn chỉ cảm thấy trống rỗng, đến nỗi ngay cả dục vọng làm tình cũng không có.

Nhưng thân thể chán chường nhiều năm này lại có thể lấy được sự thỏa mãn một cách nguyên thủy nhất trên người Tiểu Khả Nhi. Tiểu Khả Nhi của hắn, là thiên sứ được Thượng đế đặc biệt phái xuống để cứu vớt hắn sao? Cô đến khiến cho dục vọng của hắn tích tụ nhiều năm qua liên tục bộc phát, thậm chí hắn còn muốn cô nhiều hơn nữa.

Đứng trước Tiểu Khả Nhi, hắn mới thấy chính mình còn sống, tựa như hồi xuân, thân thể mạnh mẽ vô cùng, mà sự mạnh mẽ đó chỉ có thể đạt được hưng phấn ở trên thân thể Tiểu Khả Nhi.

Đây chính là tình yêu sao?

Hắn vốn nghĩ rằng, sau khi mất đi Phong, hắn sẽ không còn cảm nhận được cái gọi là tình yêu. Nhưng không ngờ, trái tim tịch mịch nhiều năm qua của hắn lại có thể ấm áp trở lại nhờ có Lâm Khả Nhi.

Hắn yêu cô! Có lẽ ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tương tự Phong của cô thì bất tri bất giác hắn đã vô tình lún sâu. Mỗi lần trông thấy cô, hắn đều không nhận được năng cô trong lòng bàn tay mà cứng chiều.

Từ nay về sau, hắn muốn đem cả trái tim mình giao cho Tiểu Khả Nhi, vĩnh viễn không cùng cô tách ra nữa.

Nghĩ vậy, trái tim Đường Chá đập nhanh hơn, tựa như có thêm động cơ, anh mạnh mẽ xuyên qua thân thể Lâm Khả Nhi.

Lần trước bị cô thiết kế, anh căn bản không cảm nhận được cảm giác khi yêu cô lại tuyệt vời như vậy. Lần này, anh muốn hưởng thụ hết cảm giác đó trên người Tiểu Khả Nhi.

“Chú Chá, anh còn chưa ăn no sao?” Lâm Khả Nhi cắn cái miệng nhỏ nhỏ nhắn đã sưng đỏ, giọng nói đứt quãng hỏi. Trên khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt ngập nước sau trận triển miên đã nhuốm đầy phong tình, nhìn thật mê người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Editor: Phục Hy

“Chưa no! Với em, anh vĩnh viễn cũng ăn không đủ no.” Đường Chá kích động hôn đôi môi đỏ mọng xinh đẹp trước mắt, nhẹ nhàng đem môi dưới đang bị cô cắn đầy ra, ngay sau đó chiếc lưỡi hữu lực vọt vào trong miệng cô. Cũng chiếc lưỡi xinh đẹp của cô chơi đùa.

Cho đến khi Lâm Khả Nhi sắp thở không nổi nữa, Đường Chá mới luyến tiếc buông tha cho cô.

“Chú Chá, ăn em có ngon không?” Lâm Khả Nhi cười duyên, nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ thế nhưng toát ra vô hạn phong tình, mê hoặc lòng người.

Cô quả thật chính là tổ hợp hoàn hảo của Thiên sứ và Ác ma, vừa có đáng vẻ thuần khiết như một cô bé, lại vừa có vẻ quyến rũ, mị hoặc của một cô gái trưởng thành, khiến Đường Chá ngay cả nháy mắt một cái cũng luyến tiếc. Giờ phút này, hắn chỉ muốn đem tiểu mỹ nhân này một ngụm nuốt vào bụng.

“Ăn ngon!” Đường Chá nhẹ nhàng cắn mút vành tai nhỏ mềm mại, vừa thở gấp, vừa trả lời.

“Vậy so với bà lão Lệ Tây Á thì thế nào?” Lâm Khả Nhi mang theo một thùng dấm chua trong bụng hỏi.

Cũng tại lúc đó cô còn quá nhỏ, không thể kịp thời ngăn cản những oanh oanh yến yến quẩn quanh chú Chá, để cho Lệ Tây Á có cơ hội đục nước béo cò. Vừa nghĩ tới, chú Chá cũng nhiệt tình chạm vào thân thể Lệ Tây Á như thế này, khiến lòng cô đau xót. Cô không muốn chú Chá ở chung một chỗ với cô gái khác, cho dù là ở trong quá khứ cô cũng cảm thấy không cam lòng. Nếu như thời gian có thể quay lại cô nhất định sẽ đến sớm hơn một chút nữa, đem Lệ Tây Á kia đuổi đi.

“Lệ Tây Á? Anh chưa từng ăn, không biết.” Đường Chá vừa nói xong liền đem môi dôi xuống, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của Tiểu Khả Nhi.

“Chưa từng ăn?” Lâm Khả Nhi nghe vậy, vui mừng ôm Đường Chá thật chặt, trong lòng tràn đầy cảm động.

Thì ra chú Chá của cô đã vì cô mà thủ thân.

Cô sao lại may mắn như vậy, có thể gặp được chú Chá đáng yêu? Nếu như ngay cả vị hôn thê, hắn cũng chưa từng chạm qua, như vậy mấy năm nay có thể hắn chưa từng cùng cô gái nào thân thiết?

Lâm Khả Nhi nâng cái đầu đang chôn ở trước ngực cô lên, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn đôi mắt anh tuấn làm say lòng người kia thủ thi: “Chú Chá, nếu đem Tiểu Khả Nhi so sánh với những cô gái anh đã từng ăn, ai ăn ngon hơn?”

“Thật nhiều năm qua chưa từng ăn nên không thể so sánh. Trong tí nhớ của anh chỉ có em ngọt nhất?” Đường Chá nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Lâm Khả Nhi, thâm tình nói.

“Oa! Chú Chá, sao anh có thể đáng yêu như vậy? Tiểu Khả Nhi yêu anh chết mất!” Lâm Khả Nhi kích động bỏ nhào vào lòng Đường Chá đang nằm dưới người mình, ôm lấy khuôn mặt tuấn tú kia mà hôn.

Cô hôn ngây ngô khiến răng cắn vào môi Đường Chá, hại hần khê rên lên đau đớn.

Lâm Khả Nhi thấy thế vội buông ra, đau lòng thổi lên vết thương trên môi hần: “Thật xin lỗi, chú Chá, Khả Nhi ngốc quá, ngay cả hôn cũng không xong.”

“Anh thích em ngốc như thế.” Ánh mắt nóng bỏng của Đường Chá bắn thẳng vào trong lòng Lâm Khả Nhi, hần dùng một tay kéo đầu cô xuống, đem môi cô đè lên môi mình, cuồng nhiệt hôn: “Anh không sợ bị thương, Tiểu Khả Nhi, em cứ toàn tâm làm đau anh đi, dùng nhiệt tình của em thiêu đốt anh đi.”

“Tuân lệnh.” Lâm Khả Nhi ngại thẹn cười, đem môi Đường Chá ngậm vào.

Lần này, cô cẩn thận từng chút, không để cho răng mình làm môi Đường Chá bị thương, cố gắng khơi dậy nhiệt tình của hần.

“Chưa đủ! Phải như thế này mới được.” Đường Chá đem cái lưỡi của Lâm Khả Nhi hút vào trong miệng, tay của hần cũng không nhàn rỗi, mang hai người gắn lại cùng một chỗ, nhẹ nhàng vuốt ve, tận tình khiêu khích.

Khả Nhi bị cảm giác vui sướng cực hạn tập kích, cô trầm luân trong sự đau đớn và hạnh phúc tột cùng. “A! Chú Chá, nhanh a.”

“Như em mong muốn.” Nghe thấy Lâm Khả Nhi mở miệng yêu cầu, Đường Chá càng thêm mãnh liệt ra vào, trong cơ thể Khả Nhi.

Cô vẫn chặt như vậy, khiến Đường Chá điên cuồng, gân xanh nổi lên, mang theo năng lượng khổng lồ đâm sâu vào cơ thể cô.

“Ừm” Hôm nay chú Chá thật mạnh mẽ, vật thể khổng lồ như muốn đem cô xé rách. Lâm Khả Nhi đau đến run rẩy. Nhưng thân thể lại phản bội ý thức của cô, run rã giờ chân lên, khiến cho cặp đùi xinh đẹp quăn chặt lấy hông Đường Chá. Mỗi lần Đường Chá đụng chạm đều xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, mang đến cho cô cực hạn vui vẻ.

Đường Cha không để ý tiếng kêu đau của Khả Nhi, hần liều mạng chạy nước rút, hung hăng công kích cơ thể nhr bé của cô. Mỗi lần đâm sâu vào cơ thể cô đều mang hần lên thiên đường, mà mỗi lần rút lui, lại như khiến hần rơi xuống địa ngục.

Hần điên cuồng luật động, đồng thời cũng mang Lâm Khả Nhi bay lên thiên đường.

“Em là của anh.” Hần gầm nhẹ, ở trong cơ thể Lâm Khả Nhi buông thả.

Khả Nhi thỏa mãn ôm chặt thắt lưng Đường Chá, cảm nhận được hần ở trong cơ thể cô vận động. Khi mầm mống nóng bỏng được bắn vào cơ thể, cô có cảm giác mình sắp chết chìm trong bể tình của hần.

Rốt cuộc, chú Chá cũng thuộc về cô, bị sức quyến rũ vô địch của cô chinh phục!

Cô đột nhiên có một loại kích động muốn khóc. Mặc dù con đường này tràn đầy chông gai nhưng cô tuyệt đối không hối hận.

“Khả Nhi, bảo bối của anh.” Đường Chá vừa thổ lộ, vừa đem cơ thể cô ôm thật chặt như muốn khảm cô vào trong cơ thể hần.

Hai người vừa mới bình tĩnh được một lát, Lâm Khả Nhi liền bắt đầu cảm thấy khó chịu mà vặn vẹo cơ thể. Cô thấy mặt mình lại bắt đầu nóng lên, từng dòng nước vẫn không ngừng chảy ra, thấm ướt ga giường bên dưới, cũng thấm ướt vật thể trưởng to đang chôn trong cơ thể cô.

Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, liền triển khai một trận chiến mới.

U cốc nhu mỹ kia của cô vẫn bó chặt lấy hần, khiến hần cảm thấy một loại vui vẻ cực hạn chưa từng có.

Khả Nhi của hần thế nhưng vẫn chặt khít như lần đầu tiên.

“Chá, không cần, Khả Nhi mệt quá.” Lâm Khả Nhi lười biếng nhìn hần cười, muốn ngăn cản công kích của hần. U cốc nhỏ thắt chặt lấy vật thể trắng kiện của Đường Chá, khiến nó không có cách nào đâm vào.

“Khả Nhi!” Đường Chá bất mãn cảnh cáo Lâm Khả Nhi. Hần lúc này như tên đã lên dây, sao có thể không bắn? Tay của hần trực tiếp vươn đến cánh hoa xinh đẹp của Khả Nhi, nhẹ nhàng trêu chọc, đồng thời một ngón tay mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể cô.

“A!” Lâm Khả Nhi non nớt như vậy sao có thể chịu được những kỹ xảo của Đường Chá? Thân thể cô cong lên, vì khó chịu mà giãy dụa.

“Muốn sao?” Đường Chá cười gian, ở bên tai Lâm Khả Nhi thổi hơi, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, như thể tỏa ra hào quang, điểm lệ vô cùng.

“Không cho phép nói dối, Chú Chá biết Khả Nhi muốn. Nơi này cũng đã ẩm ướt như vậy rồi.” Hắn cười vô cùng mê người, rút ngon tay ra khỏi thân thể cô, tự hào hướng Lâm Khả Nhi biểu diễn thành quả.

“Chá.” Cô thẹn thùng gọi tên hắn, không tự chủ được siết chặt lấy vật thể trứng đỏ vừa mới đâm vào.

Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu cắn mút trái dâu trước ngực cô, thân thể cũng không ngừng luật động, đột nhiên công kích thân thể mỹ lệ của Lâm Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Chương 90

Editor: Fedfan

"Chá, Khả Nhi muốn bị hư rồi", Khả Nhi khó khăn thở dốc, vô lực thấp giọng lầm bầm. Môi lưỡi của Đường Chá trêu chọc nơi đầy dẫy hoàn mỹ của cô, mà vật to lớn của anh không ngừng tiến công, để cho cô cực nhanh đạt được khoái cảm cao nhất.

Nghe được lời nói của Khả Nhi, trên mặt Đường Chá tràn đầy kiêu ngạo, anh đột nhiên giống con lắc đồng hồ được lên dây cót, không ngừng đung đưa, va chạm với Khả Nhi.

"A, thật là nhanh", cô bị những chuyển động nhanh chóng của anh làm cho cả người run rẩy, giống như muốn hòa tan ở dưới thân Đường Chá.

Đường Chá chưa thỏa mãn tiếp tục ra vào, dục vọng ả nhân nhiều năm của anh một khi bộc phát, liền không có khả năng dừng lại. Anh chỉ có thể áp chế Khả Nhi, nặng nề thẳng tiến, chậm rãi rút lui, thoáng cái tiến sâu vào, khiến nơi nhỏ hẹp của cô không ngừng phun ra nuốt vào vật to lớn của anh.

"Khả Nhi, bảo bối của anh, chỉ có anh mới có tư cách mang đến cho em sự khoái hoạt như vậy, những người khác không được phép!" Anh rất hí hửng, chỉ muốn chôn sâu ở nơi chật khít của Khả Nhi.

Khả Nhi cảm giác hơi thở nam tính mang theo mùi xạ hương của anh Chá càng hân bao vây lấy cô, sự nóng bỏng trong dẫy đạo chật hẹp khiến cô quên mất rụt rè căng thẳng, thở gấp muốn càng nhiều hơn.

"Đúng rồi, chính là như vậy, kẹp chặt anh, dùng sức kẹp chặt, Khả Nhi, em đúng là bảo bối của anh." Đường Chá cuồng dã hôn Khả Nhi, bá đạo ra lệnh.

Sự khoái hoạt mạnh mẽ ập tới, Khả Nhi rốt cuộc ở trong cực hạn hưng phấn mà ngất đi. Từng dòng nóng bỏng bắn vào trong cơ thể cô, tràn đầy trong hoa tâm của cô.

Những nụ hôn dày đặc khiến Khả Nhi tỉnh lại, cô còn chưa mở mắt, đã cảm thấy anh Chá đang vùi vào ngực cô, tận tình trêu đùa hai đóa hoa yêu kiều kia.

"Không cần, anh Chá, Khả Nhi mệt quá." Khả Nhi mở ra đôi mắt buồn ngủ lim dim, lười biếng cười. Cô tựa như một chú mèo nhỏ được cho ăn no, nằm yếu vô lực ngồi đờ ra trong lòng Đường Chá.

"Mệt mỗi sao?" Đường Chá nâng lên trông mắt đen sáng ngời, trong nụ cười tràn đầy thương tiếc và cưng chiều.

Khả Nhi gật đầu một cái, ôm chặt hông của anh. Hôm nay anh Chá rốt cuộc đã khôi phục sự săn sóc và dịu dàng trước kia, không còn làm cô sợ hãi. Anh Chá thật cưng chiều cô, cô muốn làm người thương yêu nhất trong lòng anh.

"Anh ôm em đi tắm." Đường Chá nói xong liền ôm lấy Khả Nhi đi đến phòng tắm.

Trong phòng ngủ của anh có một phòng tắm rộng lớn, bên trong có một bồn tắm mát xa lớn hình tròn, Đường Chá đem Khả Nhi đặt vào trong làn nước ấm tỏa ra hơi nóng, rồi cũng bước theo vào trong nước.

Bàn tay của anh xuyên qua dưới nách Khả Nhi, xoa nhẹ nơi no đủ chắc mẩy của Khả Nhi, đem hai quả đào mê người nặng trĩu giữ trong lòng bàn tay. Khả Nhi lập tức cảm thấy toàn thân tê dại, nhột nhột khiến cô không ngừng né tránh: "Anh Chá, nhột quá."

Đường Chá cười mỉa hoặc, hôn lên vành tai xinh xắn của cô, những cái mút hôn vô cùng tinh tế kéo dài trên choker khiến Khả Nhi trông giống như chú mèo con quỳn rũ, không ngừng rên rỉ, nắn ni anh ngừng động tác trên choker của đôi môi và bàn tay.

Nhìn nơi đầy đặn của Khả Nhi đã ứng hồng nở rộ trong lòng bàn tay mình, Đường Chá hài lòng nén cười, anh nhẹ giọng dụ dỗ Khả Nhi: "Ngoan, mở rộng hai chân để anh Chá đi vào."

"Không cần, nơi đó của Khả Nhi còn đau lắm", Khả Nhi liên tục lắc đầu. Nơi non nớt đó của cô căn bản không cách nào thừa nhận được quá nhiều khoái cảm, nhất là cửa động, sung đau quá.

"Thật xin lỗi, anh nhất thời nóng lòng, có chút quá thô lỗ. Nhưng là, với em, anh Chá thật sự rất muốn em, cho anh có được không? Lần này anh nhất định sẽ dịu dàng." Đường Chá vừa xoa bóp hai khối mềm mại trong lòng bàn tay, vừa nghĩ cách dụ dỗ Khả Nhi.

Khả Nhi cảm thấy sau lưng có một to lớn đứng thẳng đã muốn chui vào cửa động của cô, muốn phá vỡ phòng tuyến của cô.

"Đau." Khả Nhi run rẩy dựa vào ngực Đường Chá, tấm lưng trắng nõn dán chặt vào lồng ngực cường tráng của anh, có vẻ mập mờ như vậy.

Đường Chá mở vòi hoa sen, để cho nước nóng phun vào ngực Khả Nhi, bàn tay của anh nhẹ nhàng nhào nặn vuốt ve, nắm được tiểu anh đào, nhẹ nhàng xoay tròn. Nước từ trên ngực của Khả Nhi trượt xuống, chảy qua bụng bằng phẳng, đi tới nơi rậm rạp kín đáo kia.

Đường Chá đột nhiên cúi đầu, xoay người Khả Nhi nghiêng qua, nghiêng người hôn lên hai đóa hồng môi trước ngực cô, đồng thời đem một tay mò về phía hoa tâm của cô, ở trong làn nước nóng cọ rửa xuống dưới, vạch ra đám cỏ dại, thăm dò vào cửa động.

"A.. ừ nhột... không muốn" Khả Nhi cảm thấy nơi riêng tư lại bị căng ra một lần nữa, ngón tay của anh Chá mang cho cô cảm giác tê liệt, còn kèm theo một loại đau đớn khiến cô khó chịu gãi gãi.

"Khả Nhi không phải rất hưởng thụ sao?" Đường Chá cười nhẹ rút ngón tay ra khỏi, thẳng lưng một cái, đem vật to lớn đẩy vào trong cơ thể Khả Nhi, động tác không còn hung mãnh cuồng dã giống như lần đầu, mà chậm rãi thông thả ra vào, chín cận một sâu, từ từ cọ sát, chính là không chịu dừng sức.

Vật sưng tấy giầy vò lấp đầy thân thể Khả Nhi, môi mọng của anh không ngừng hôn Khả Nhi đang ngồi ở trên đùi anh, nóng bỏng mà dịu dàng hôn lên toàn thân Khả Nhi, in lên làn da trắng nõn những dấu ấn của Đường Chá anh, chỉ thuộc về anh, không phải người khác.

Thân thể của Khả Nhi theo sự cọ sát của Đường Chá mà từ từ vũ động, hai khối đầy đặn lúc lên lúc xuống phiêu đảng động lòng người, khiến trông mắt đen của Đường Chá đầy lên tia sáng cuồng dã.

Anh nắm lấy hai khối nhũ phong đầy đặn, hung hăng động thân, dùng tốc độ chuyển động cực nhanh. Giờ khắc này anh không hề dịu dàng nữa, ngược lại tràn đầy cường hãn và cướp đoạt.

Phản kích tình này khiến Khả Nhi vô lực ní non, cô gượng hai tay lên, ôm lấy đầu của Đường Chá ở phía sau, mỉa hoặc nâng người lên, chuyển động theo anh: "Anh Chá, Khả Nhi... Khả Nhi muốn bẻ nát rồi."

Đường Chá đắc ý cười, ở trong nước ấm trơn ướt, chạy nước rút ở trong mặt đạo chật khít của Khả Nhi, theo động tác của anh, ở nơi hai người giao hợp phát ra âm thanh "Phù phù", mập mờ khiến người ta đỏ mặt.

"Khả Nhi, Khả Nhi, em là của anh" Đường Chá ôm lấy Khả Nhi sắp đạt tới cực hạn khoái cảm, từng lần từng lần gọi tên cô.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi phát ra tiếng rên khê mê người, cô nhắm mắt lại, cảm thụ vật khổng lồ trong cơ thể liên tục đánh tới nơi mẫn cảm nhất của cô, khoái cảm như muốn điên cuồng. Cô không tự chủ co rúc lại, co rúc lại, bỗng chốc buộc chặt, kẹp chặt khiến Đường Chá phát ra âm thanh thờ gấp thô ráp cùng tiếng gầm nhẹ.

"Khả Nhi, em muốn bẻ gãy anh" Đường Chá đột nhiên siết chặt đôi tay, đem thắt lưng Lâm Khả Nhi kéo vào trong ngực, đem hai chân mò hết cỡ, dùng sức lực siêu cường chuyển động ra vào.

Khả Nhi quả thật là một cực phẩm, khiến Đường Chá nhiều lần xung động suốt đầu hàng. Anh cắn răng, không để cho mình dễ dàng buông khí giới.

Hai người kích tình nước vắng đầy đất, khắp nơi thể hiện mức độ tình cảm mãnh liệt đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Edit: Fedfan

Thế nhưng Đường Chá chưa thỏa mãn, anh đột nhiên đem thân thể của Khả Nhi ôm lên, để cô vịn tay vào thành bồn tắm, đồng thời nâng lên cái mông xinh xắn của cô, vừa vỗ vỗ cái mông nhỏ trắng nõn nà, vừa hung hăng tiến vào.

"Ừ a ——" Khả Nhi ngửa đầu lên, giống như một con ngựa mẹ bị người ta điều khiển, khăn khăn gào thét, run rẩy, bị Đường Chá va chạm rung động mãnh liệt. Từ đầu đến cuối nơi đây đã kia càng không ngừng kịch liệt lay động, bầu ngực ướt át mê người cuốn hút ánh mắt Đường Chá, anh nắm chặt hông của Khả Nhi, tăng nhanh công kích, không ngừng ân cô hướng tới vật to lớn của anh. Đang lúc tia lửa bắn tán loạn, từng cỗ bạch trọc phun vào trong cơ thể Khả Nhi.

"Khả Nhi muốn chết rồi!" Khả Nhi say mê trong khoái cảm cực hạn, đôi thủy mâu mê ly nheo lại, thân thể ở trong tay Đường Chá run rẩy, phía dưới từng trận co rút, kẹp chặt khiến anh không ngừng thờ gáp ồ ồ.

"Khả Nhi, còn chưa đủ!" Đường Chá mới vừa bắn ra đã lại đứng thẳng lên, anh nâng một chân của Khả Nhi lên, đem chân cô mở ra, sau đó lấy tư thế giao nhau hình chữ thập lần nữa đoạt lấy Khả Nhi.

Khả Nhi bị tư thế không giống bình thường này xâm chiếm, yêu mị thờ gáp, một cái chân cô bị nâng lên, chỉ có thể bám chặt vào thành bồn tắm, tìm kiếm sự chống đỡ.

Loại tư vị dục tiên dục tử này khiến huyết dịch trong cô sôi trào, trên má phẩn che kín một tầng mồ hôi mịn. Cô biết người đàn ông phía sau có thể cho cô tình yêu mà cô vẫn muốn, mà cô cũng sẽ đem tình yêu giống như vậy tới hồi đáp phần đam mê này của anh Chá.

"Khả Nhi, nhớ kỹ sự khoái hoạt này, chỉ có anh mới có thể cho em!" Đường Chá vừa ra sức vận động, va chạm vào Khả Nhi mềm mại, đánh tan tất cả dè dặt cùng lý trí của cô, khiến cô chỉ có thể không ngừng đáp lại nhiệt tình của anh. Trong cái miệng nhỏ của cô phát ra tiếng rên rỉ tràn đầy tư vị tình dục.

"A... quá nhanh", rốt cuộc cũng không chịu nổi quá nhiều vui sướng, Khả Nhi hốt hoảng lắc mông. Khoái cảm tăng vọt nhanh chóng nhấn chìm lý trí của cô, cô giống như người chết đuối, quỳ rạp xuống bên bồn tắm, cũng vô lực chống đỡ cơ thể của chính mình.

"Kiên trì một lúc nữa, anh Chá muốn cùng Khả Nhi khoái hoạt!" Cảm nhận được trong cơ thể Khả Nhi bắt đầu phun ra suối nước nóng bỏng, Đường Chá kích cường nâng eo Khả Nhi lên, gia tăng lực đạo công kích, cuồng dã đoạt lấy đóa hoa mềm mại xinh đẹp này.

"A"

"Ừ...a"

Tốc độ của Đường Chá càng lúc càng nhanh, sức lực cũng càng lúc càng mãnh liệt, hai người đồng thời phát ra tiếng nỉ non khó nhịn.

Khả Nhi cảm thấy nếu nhiều hơn nữa, cô sẽ bị điên mất, phần khoái hoạt này khiến cô vừa mới nếm thử hoan ái cảm thấy có chút không chịu nổi, cô chỉ có thể đi theo tiết tấu của anh Chá, cùng anh đung đưa, kích tình đến đột nhiên như thế, cô mất khống chế thét chói tai, hoa tâm mãnh liệt co rút lại.

Đường Chá giống như một mãnh thú vĩnh viễn không thỏa mãn, giữa lúc cuồng dã sau cùng thốt lên: "Khả Nhi, nói em muốn anh."

Bị xâm chiếm đến mức thần trí mê ly, Khả Nhi vô lực nỉ non: "Em...em muốn anh... a...không cần nhanh như vậy... a..."

"A ——!"

Hai người đồng thời phát ra thét chói tai rung động, giữa tia lửa rực rỡ ôm chặt lấy nhau.

"Anh Chá lớn hay không? Mãnh liệt hay không? Khả Nhi có hài lòng hay không?" Đường Chá ngồi ở bên thành bồn tắm, ôm Khả Nhi đặt trên đùi, vừa khẽ vuốt ve lưng của cô, vừa đắc ý nheo lại đôi mắt sáng cười hỏi.

"Anh Chá thật hư, Khả Nhi không trả lời." Khả Nhi thẹn thùng đầm ngực anh. Loại vấn đề này muốn cô trả lời thế nào đây?

Câu trả lời của Lâm Khả Nhi làm cho Đường Chá há hê cười lớn, anh ôm lấy Khả Nhi, dùng khăn tắm bao lấy cô, ôm trở về phòng ngủ.

"A...anh Chá thế nào vẫn còn...", khi Đường Chá đem mình đè lên thân thể mềm mại kia trên giường lớn thì Khả Nhi nũng nịu kinh ngạc hô lên.

Bởi vì động tác ngã nhào khiến vật to lớn của Đường Chá lần nữa vọt vào trong cơ thể cô, loại cảm giác bị lấp đầy này khiến cô không tự chủ mà run rẩy.

Đường Chá hôn môi Khả Nhi, thất lưng khỏe mạnh nâng lên thật cao, ngay khi Khả Nhi còn không phòng bị bỗng chốc hạ thấp, ép xuống, mạnh mẽ xâm nhập lối vào chật chội kia, một lần nữa triển khai công kích mãnh liệt.

Giường lớn bởi vì anh tiến công mà kịch liệt lay động, thân thể của hai người ở trên giường lúc chìm lúc nổi, cái giường này tựa như biển lớn mệnh mông,

mà hai người bọn họ giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trên mặt biển, đang đưa theo sóng lớn.

"Anh Chá.. a... nhẹ một chút", tiếng rên rỉ yêu kiều từ trong cái miệng nhỏ nhắn của Khả Nhi phát ra.

"Nhẹ một chút sao? Phải như vậy không?" Đường Chá đột nhiên thả chậm tốc độ, bắt đầu chậm chạp ở trong cơ thể Khả Nhi ma sát, xoay quanh, chính là không cho cô.

"Úm... ", Khả Nhi bắt đầu nhăn nhó, trong cơ thể truyền đến từng trận cảm giác trống rỗng.

"Vật nhỏ, còn muốn anh nhẹ một chút sao?" Đường Chá khẽ cắn vành tai của Khả Nhi, khiến cô từng trận thở gấp khê rên.

"Anh Chá, nhanh hơn chút nữa." Khả Nhi thẹn thùng nhắm mắt lại, vì lời nói mắc cỡ của mình mà mặt hồng hồng tràn ra.

Anh Chá còn hành hạ cô như vậy, cô nhất định sẽ chết.

Đôi mắt sáng của Đường Chá híp lại, nhàn nhạt cười. Anh đột nhiên gia tăng tốc độ, va chạm khiến thân thể Khả Nhi không ngừng lắc lư ở trên giường lớn, mái tóc màu đen phiêu đảng trên gối, trong vẻ hồn nhiên lại lộ ra nét quyến rũ phong tình.

Khả Nhi dưới sự công kích của Đường Chá, lần lượt trầm luân, lần lượt mất đi ý thức. Nhưng Đường Chá thể mà lại giống như một con mãnh thú đói khát, vĩnh viễn muốn cô không đủ. Anh đang muốn khơi xướng một đợt công kích mới với cô, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng gõ cửa gấp gáp.

"Thằng con bất hiếu, còn không mau cút ra ngoài nói chuyện với ta!" Tiếng gào rống bất mãn của ba Đường đột ngột truyền đến, cắt đứt nhiệt tình vừa muốn khơi lại của hai người.

"Ba?" Đường Chá nghe được tiếng hô ngoài cửa, lập tức dừng lại động tác phía dưới, sững sờ nhìn về phía cửa.

"Anh Chá", không chiếm được thỏa mãn, Lâm Khả Nhi đưa tay ra ôm cổ Đường Chá, kéo anh trở về trên người mình.

Thật đáng ghét nha! Lại đúng lúc anh Chá muốn bắt đầu tiến công thì tới quấy rầy bọn họ, cô mới không muốn để anh Chá rời đi!

Lâm Khả Nhi kiên quyết, nhiệt tình mút chặt cánh môi Đường Chá, làm hại anh lập tức trầm mê ở bên trong hương thơm hoa son chi thẩm người này, không cách nào tự kiềm chế.

Nụ hôn kịch liệt của Đường Chá lại lần nữa đẩy lên, hôn lên khuôn ngực mê người của tiểu Khả Nhi, mút lấy khiến cô không tự chủ rên rỉ, tiếng ngâm khê lúc cao lúc thấp tựa như một thứ âm nhạc êm tai, khiến lòng của Đường Chá càng thêm mê loạn, anh đã sớm quên cha già ngoài cửa đang gào thét, chỉ muốn vui đùa vào trong trận trền miên vô tận này.

Hai quả tiểu anh đào đỏ tươi hấp dẫn ánh mắt của Đường Chá. Anh cuồng mãnh ngậm chúng vào trong miệng, hai tay đem một đôi con thỏ nhỏ nâng lên, ở trên trái đầu đó thay phiên cung chiêu, trêu chọc khiến thân thể tiểu Khả Nhi không ngừng phát run, cô rốt cuộc không chịu nổi đè lại đầu của anh Chá, để cho anh hôn sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Edit: Fedfan

Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, nhưng giờ phút này Đường Chá đã sớm không để ý bất kỳ cái gì, anh muốn tiểu Khả Nhi, muốn ngay lập tức!

Lâm Khả Nhi hài lòng cười duyên, vì anh Chá mê luyến cô mà vui sướng.

Lúc Lâm Khả Nhi đang thở gấp, Đường Chá đột nhiên nâng lên đùi đẹp mê người của tiểu Khả Nhi, đem vật thô ráp của chính mình vùi sâu vào vườn hoa tư mật mê người này.

"A!" Lâm Khả Nhi không nhịn được yêu kiều hô ra tiếng.

Anh Chá tiến công thật là mạnh, mỗi lần cũng xuyên thẳng đến chỗ sâu nhất của cô, làm hại thất lưng mảnh khảnh của cô thiếu chút nữa bởi vì trận kích tình này mà bị bẻ gãy.

Anh Chá chính là con sư tử dũng mãnh, mang theo sức lực cường hân đem cô toàn bộ cắn nuốt, khiến cô không ngừng yêu kiều kêu lên, không ngừng rên rỉ.

Cô giống như một chú chim nhỏ vui vẻ, được hùng sư nhiệt tình cung chiều lên tận trời.

Người bên ngoài cửa kia không buông tha mà vẫn còn ra sức gõ cửa phòng cô, Đường Chá ở trên người cô theo tiếng gõ cửa kịch liệt này mà luật động, càng ngày càng kịch liệt, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt.

Cho đến khi hai người cùng đạt tới cực điểm khoái hoạt, Đường Chá mới rút cuộc bộc phát ở trong cơ thể của tiểu Khả Nhi, đem khát vọng kiềm nén cả ngày toàn bộ rót vào nơi thân bí của tiểu Khả Nhi.

"Tiểu Khả Nhi, em thật giỏi!" Đường Chá lưu luyến chôn ở trong thân thể tiểu Khả Nhi không muốn ra ngoài. Nếu như có thể, anh thật muốn ở trong đó bảy ngày bảy đêm, nhưng tiếng gầm nhẹ của cha già từ ngoài cửa truyền đến, anh đành phải rút ra khỏi vườn hoa mê người, mặc quần dài vào.

Lâm Khả Nhi đột nhiên đưa tay kéo cánh tay Đường Chá, nói với anh: "Anh Chá, tiểu Khả Nhi không muốn cùng anh tách ra. Ở lại, có được hay không? Để Lance đi bồi bác trai là được."

Đường Chá khó xử nhìn cửa phòng, anh đã để cha già ở ngoài cửa chờ cả ngày, thật có chút không đành lòng. Nhưng tiểu Khả Nhi lại tràn đầy mị hoặc mê hoặc tim của anh, khiến anh một khắc cũng không muốn rời đi.

Lâm Khả Nhi đột nhiên mặc bộ áo ngủ hình chuột Mickey bảo thủ lên người, rồi đem Đường Chá đè ở phía dưới, nặng nề mút hôn một cái, cười duyên nói: "Anh Chá, bác trai để em giải quyết, anh ngoan ngoãn chờ em"

Nói xong, Lâm Khả Nhi kéo cái chăn lên che kín Đường Chá, nói với anh: "Không cho phép lên tiếng."

Đường Chá buồn cười nằm dưới chăn thờ dài, tiểu đáng yêu này, lúc nào mới có thể không biến hóa như vậy nữa?

Lâm Khả Nhi ngay trước lúc ba Đường nhấc chân đạp cửa, đã mở cửa hé ra một cái khe hẹp, lập tức vọt ra ngoài cửa, đem cửa phòng mình khép lại. Cô vừa ngáp, vừa dụi mắt, mơ mơ màng màng nói: "Chỗ nào động đất à? Sao âm thanh lớn như vậy, cả gian phòng đều rung động theo rồi nha?"

"Động đất cái gì?! Tiểu yêu tinh, mau trả con ta lại cho ta!" Ba Đường không vui rống lên.

"Con trai của ông?" Lâm Khả Nhi tò mò mở to hai mắt, không rõ chân tướng hỏi, "Ông là nói anh Chá sao? Tối hôm qua anh ấy nói công ty có việc gấp, đi làm việc rồi. Ông tìm anh ấy hả? Hay là tôi giúp ông gọi điện thoại gọi anh ấy về?"

"Đừng nghĩ gạt ta! Ta còn không biết con trai của mình sao, chỉ cần gấp phải cô gái giống Tần Phong một chút, là có thể mất hồn nửa ngày, huống chi là cô? Một đứa con gái được đúc ra từ khuôn mẫu là Tần Phong, đứa con trai ngu ngốc của ta cam lòng rời khỏi cô mới là lạ!" Ba Đường bắt màn quở trách, trong mắt tất cả đều biểu tình không vui đối với Lâm Khả Nhi.

"Bác trai, đó chỉ có thể nói mẹ cháu cùng cháu có sức hút vô địch." Lâm Khả Nhi cười meo meo nói, "Chỉ là, anh Chá thật không ở nơi này, anh ấy ngày hôm qua thật sự đến công ty rồi..., nói là có người công kích mạng Internet của công ty, anh ấy phải lập tức đến giải quyết, nếu không bí mật của công ty cũng bị người ta đánh cắp á. Không tin, ông liền gọi điện thoại thử xem. Chỉ là không biết anh Chá có rảnh nghe điện thoại hay không. Nhưng thật tiếc quá, bác trai muốn biểu hiện tình thương hiếm có của cha, thế nhưng anh Chá lại không được thấy."

"Công ty thật bị hacker công kích?" Ba Đường có chút bối rối hỏi.

Lâm Khả Nhi gật đầu mạnh, cũng nói với ba Đường: "Không tin, ông hỏi bác Lance một chút, bác ấy còn biết rõ hơn tôi, ngày hôm qua chính bác ấy tự mình đưa anh Chá đến công ty. Bác Lance, bác nói có đúng hay không nha?"

Khuôn mặt Lance giống như diễn viên vậy, thay đổi rất nhiều về mặt, rốt cuộc mới tìm được một loại nét mặt phù hợp, về mặt trung hậu mà nói với ba Đường: "Đúng là như thế. Thiếu gia còn nói nếu tài khoản ngân hàng bị hacker xâm nhập sẽ thảm hại hơn. Cho nên sau khi nhận được điện thoại, liền vội vã đến công ty rồi."

"Bác trai, bác tìm anh Chá có chuyện gì sao? Có muốn gọi anh ấy về hay không?" Lâm Khả Nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội lên, khéo léo cười tươi hỏi han.

"Không cần, chỉ là tối nay ta mất ngủ, muốn tìm người đến nói chuyện với ta." Ba Đường yếu ớt thờ dài, lắc đầu nói.

Từ sau khi ngồi tù, ông ở trong ngục chịu nhiều hành hạ, tạo thành giấc ngủ không bình thường, thường phải dựa vào thuốc mới có thể ngủ được.

Tối nay, có lẽ là bởi vì mới vừa về đến nhà, tâm tình của ông quá mức kích động, mới có thể như thế nào cũng không ngủ được. Ông muốn tìm người nói chuyện, nhưng mà trong phòng con trai lại không thấy bóng người.

Vốn dĩ tưởng rằng con trai ở chung một chỗ với tiểu yêu tinh này, nhưng không ngờ là trách lầm con rồi. Nếu nó đang làm việc, ông còn quấy nhiễu nó làm cái gì?

"Các người đi ngủ đi, ta cũng trở về phòng nghỉ ngơi." Ba Đường lạnh nhạt xoay người, về cô đơn trong mắt kia khiến người ta đau lòng.

"Bác trai, để tiểu Khả Nhi bồi bác nhé?" Lâm Khả Nhi xưng phong nói, "Cháu sẽ kể rất nhiều chuyện cười, bảo đảm khiến bác cười không khép miệng nha."

Ba Đường xoay người lại tròn mắt nhìn Lâm Khả Nhi một cái: "Cô muốn ta buổi tối ngủ không yên sao? Ta mới không cần cô bồi!"

"Vậy thì hết cách rồi." Lâm Khả Nhi nhún nhún vai, nháy mắt mấy cái với Lance đang đứng ở một bên, Lance lắc đầu một cái, tiểu Khả Nhi lại ra sức bĩu môi.

Lance ảo não thờ dài, đi tới sau lưng ba Đường, nói: "Lão gia, để Lance đến nói chuyện với ngài đi. Ngài muốn biết cái gì, Lance cũng sẽ nói cho ngài, bao gồm cả tình sử mấy năm nay của thiếu gia, tôi đều rất rõ ràng, bảo đảm sẽ không để cho ngài nhầm lẫn."

Ba Đường cười lớn gật đầu, ông vỗ vỗ bả vai của Lance, hài lòng nói: "Tốt! Đem nói hết cho ta nghe tình sử mấy năm nay của Chá nhi, ta cũng không tin đứa con trai bảo bối này của ta lại không hề có người phụ nữ nào? Tại sao có thể treo cổ trên cái cây Tần Phong này?"

Nói xong thì cười đi về phòng mình.

Lâm Khả Nhi sau khi ba Đường xoay người, chấp tay hướng về phía Lance, cười hi hi nói cảm ơn, Lance trừng mắt ra vẻ muốn đánh Lâm Khả Nhi, cười hướng Lâm Khả Nhi chau mày, rồi mới theo ba Đường rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Edit: Fedfan

Lâm Khả Nhi đặc ý che cái miệng nhỏ nhắn, len lén cười trộm, không ngờ bác trai này dễ dàng bị lừa như vậy, mới mấy câu nói liền đẩy đi được rồi! Chẳng trách năm đó không chịu nổi bà vợ bé thủ thi bên tai, bị mê hoặc tâm hồn, ra tay tàn nhẫn với ông ngoại.

Thật may là anh Chá của cô không giống ông ta!

Vừa nghĩ tới Đường Chá đang bị cô nhốt ở trong phòng, Lâm Khả Nhi lập tức trở về phòng, nhảy vào lòng Đường Chá.

"Anh Chá, bác trai có bác Lance ở bên cạnh rồi, không có việc gì, anh không cần phải lo lắng." Lâm Khả Nhi chui vào lồng ngực rộng rãi của Đường Chá, kéo bàn tay của anh vòng chắc eo của mình.

"Anh không lo lắng, có tiểu Khả Nhi ra tay, chuyện gì mà không giải quyết được a?" Đường Chá ảm áp cười nhẹ, bàn tay của anh nghe lời siết chặt eo của tiểu Khả Nhi, lời cô tới gần ngực mình.

Thân thể của hai người chỉ cách một cái áo ngủ Chuột Mickey đơn bạc, Đường Chá cơ thể nóng rực tràn đầy nị hoặc vuốt ve đóa hoa Lâm Khả Nhi. Một dòng nước nóng bỏng truyền khắp thân thể Lâm Khả Nhi, cô run rẩy nâng lên con mắt linh hoạt, quyến rũ hờn dỗi: "Anh Chá thật là xấu!"

"Chẳng lẽ tiểu Khả Nhi không yêu?" Đường Chá cười lớn đề tiểu Khả Nhi ở phía dưới, tràn đầy mê hoặc nói nhỏ ở bên tai cô.

"Yêu! Em yêu anh chết mất!" Lâm Khả Nhi ôm cổ của Đường Chá, đem hai chân thon dài tuyết trắng quấn lên hông của Đường Chá.

"Đừng vội, mèo hoang nhỏ của anh. Em vũ trang đầy đủ như vậy bảo anh làm thế nào nha?" Đường Chá nở nụ cười mê người nhạo báng Lâm Khả Nhi đang nóng vội.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi sau khi nghe lời nói của Đường Chá càng lúc càng ửng hồng, cô buông tay đang ôm Đường Chá ra, nằm chết đi một bên, vung quả đấm nhỏ bất mãn kháng nghị: "Rất gấp gấp sao? Nói người ta giống như cô gái không đang hoàng vậy. Ngủ đi! Tối nay không cho chạm vào em!"

Đường Chá sang sáng cười kéo Lâm Khả Nhi qua, bàn tay của anh chui vào trong áo ngủ của cô, xoa nhẹ hai con thỏ nhỏ xinh đẹp, vừa nhẹ nhàng vờ về xoa nhẹ, vừa ở trên cánh môi thờ gấp không ngừng của Lâm Khả Nhi nói nhỏ: "Muốn anh không động vào em, thật sự rất khó khăn."

Dứt lời, tay anh liền kéo rơi áo ngủ bảo thủ kia, đem thân thể nóng bỏng của chính mình dán lên thân thể tinh tế trắng như ngọc của Lâm Khả Nhi. Anh một bên chơi đùa vườn hoa bí ẩn đã sớm đầy tràn chất lỏng, vừa dựa vào bên môi Lâm Khả Nhi mê hoặc nói: "Mèo hoang nhỏ, tối nay chúng ta có một cả đêm nha, anh nhất định muốn từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ trước đến sau, đem em mỗi một tác đều ăn sạch sành sanh, để cho khắp nơi trên người em đều dính đầy hơi thở của anh."

Nói xong, anh dùng hành động thực tế thực hiện lời hứa của mình, đem nhiệt tình tiến hành tới cùng, đem triền miên tiến hành tới cùng.

Chỉ nghe được Lâm Khả Nhi không chịu nổi tiếng la yêu kiều không ngừng tràn ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn, tay của cô tự động mò về phía ngực của Đường Chá, không ngừng vờn về vuốt ve.

Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, xông vào trong cơ thể Khả Nhi, anh vừa chạy nước rút vừa tà mị gầm nhẹ: "Con mèo hoang nhỏ mê người này! Lúc nào thì học được cách dụ dỗ mê hoặc đàn ông như thế này?"

Lâm Khả Nhi ngậy thớ vành cái miệng nhỏ nhắn, vừa chuyển động theo Đường Chá, vừa nỉ non: "Còn không phải đều là anh Chá... a... dạy nha... ừ.. a.. thật sâu."

"Còn có sâu hơn nữa đây!" Đường Chá kiêu ngạo nâng cao hông của Lâm Khả Nhi, đem hai chân của cô đặt lên trên hai cánh tay mình, cùng cô thực hiện những va chạm càng thân mật hơn.

Lần lượt tiến công dồn dập, lần lượt đẩy sâu vào rồi hơi rút ra, lần lượt liều chết triển miên.

Hai người càng không ngừng thờ dốc, càng không ngừng hô hào, điên cuồng gào thét muốn đem thất lưng của hai người bẻ gãy, dồn sức tiến vào muốn đem thân thể của tiểu Khả Nhi đâm thủng.

"Anh Chá, anh thật giỏi! Anh là đàn ông nhất trong đám đàn ông!" Lâm Khả Nhi kích tình kêu gào. Cô rốt cuộc lại được thể nghiệm nhiệt tình không gì sánh kịp của anh Chá lần nữa, so với lần đầu tiên, anh Chá tình táo càng có sức quyến rũ. Kỹ xảo của anh thành thạo, thể công mạnh mẽ, mỗi lần trêu chọc rút ra đến lúc cô không cách nào chịu đựng thì anh mới dùng sức lực còn mãnh liệt hơn cả hùng sư tiến vào trong cơ thể cô, mang cho khoái cảm khó nói ra lời.

Cô cảm thấy mình thật hạnh phúc, vậy mà có thể phải gặp được người đàn ông được ông trời ưu ái này!

Từ nay về sau, anh Chá thật sự chỉ là của một mình Lâm Khả Nhi, anh là của cô, cả đời đều là của cô.

Cho dù anh muốn chạy trốn, cô cũng sẽ không đồng ý. Cô sẽ dùng tình yêu đem anh khóa chặt bên người mình, không để cho người phụ nữ khác mơ ước tới.

Nghe được lời nói của tiểu Khả Nhi, Đường Chá trở nên càng thêm cuồng dã, anh đột nhiên tăng nhanh tốc độ, tựa như một cái máy móc vừa đồ đầy xăng, ở trong thân thể non nớt của Lâm Khả Nhi lướt động.

Lâm Khả Nhi rốt cuộc nói không ra một câu hoàn chỉnh nữa, chỉ có thể chìm đắm trong nhiệt tình của Đường Chá, cùng anh vũ động ra một bản giao hưởng tình yêu động lòng người.

Suốt đêm, Đường Chá dùng hết các phương thức khác nhau để yêu Lâm Khả Nhi, anh để cho cô chân chính thể nghiệm được khoái hoạt của việc trở thành người phụ nữ, cô giờ mới hiểu được, tại sao có nhiều người cũng thích trầm mê trong loại vận động kịch liệt này. Thì ra việc này không chỉ có đau đớn, còn có nhiều khoái hoạt như vậy, khiến cô thật sâu mê luyện loại cảm giác được yêu này.

"Anh Chá, anh phải yêu em mãi mãi!" Câu nói đòi hỏi tình yêu đầy bá đạo phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào này của Lâm Khả Nhi.

"Chỉ cần em muốn, anh tất cả đều cho em!" Đường Chá kích cuồng như lửa, từng lần chạy nước rút, hình như vĩnh viễn cũng muốn không đủ tiểu Khả Nhi.

Sau khi mưa gió kết thúc, hai người mới mệt mỏi ôm nhau ngủ.

Tay chân của hai người thân mật quấn quýt, thân thể của bọn họ vẫn dính chặt một chỗ, đang ngủ, nhưng Đường Chá cũng không rời khỏi vườn hoa làm cho anh mê say kia. Biểu hiện tràn đầy tham muốn giữ lấy này khiến trong lòng Lâm Khả Nhi mừng như điên.

Lúc mở mắt ra, cô cảm thấy vật to lớn trong cơ thể vẫn cứng rắn như sắt, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng nhắm mắt lại, ngượng ngùng vùi vào trong ngực Đường Chá.

"Tình chưa? Mèo hoang nhỏ của anh." Thanh âm của Đường Chá từ bên tai truyền đến, khiến Lâm Khả Nhi lập tức kinh ngạc mở to mắt.

"Anh Chá, anh..anh..", không ngờ trông mắt đen trong tròng kia của Đường Chá tràn đầy ý cười, anh thế nhưng đã sớm tỉnh.

"Nếu tỉnh rồi, thì thoải mái hưởng thụ đi!" Đường Chá cười lớn xông tới, làm hại Lâm Khả Nhi bối rối run rẩy.

Sau khi tất cả dừng lại, Lâm Khả Nhi đánh vào ngực Đường Chá, bất mãn kháng nghị: "Anh lừa em!"

Đường Chá cười lớn ôm lấy Lâm Khả Nhi đi tới phòng tắm: "Trên người đều là mồ hôi, cùng nhau tắm đi."

Lâm Khả Nhi đỏ mặt vùi vào trước ngực Đường Chá, cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Qua vài phút, liền nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng cười duyên của Lâm Khả Nhi cùng tiếng thờ dốc thô ráp của Đường Chá. Tình huống chiến đấu kịch tình từ tiếng gầm nhẹ của Đường Chá là có thể tưởng tượng ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Edit: Fedfan

Triền miên suốt đêm cũng không làm cho tỉnh lực vô tận của Đường Chá xuất hiện vẻ mệt mỏi, ngược lại càng đánh càng hăng, kích thích bắn ra khắp nơi, nước trong bồn bị hai người nhiệt tình đun nóng, sôi trào, một phòng hơi nước mờ mờ.

Tại đây, trong tiếng thở gấp cùng tiếng gầm nhẹ mờ ám, mơ hồ truyền ra một hồi mấy tiếng cô lỗ không thể nghe thấy, Đường Chá nở nụ cười ôm sát hông của tiểu Khả Nhi.

"Đói bụng sao?" Đường Chá dán vào bên tai Lâm Khả Nhi, vừa in lên những cái hôn mát nóng bỏng, vừa nhỏ giọng hỏi.

Nghe được lời nói của Đường Chá, tiểu Khả Nhi mới cảm thấy bụng mình kêu ục ục. Chỉ biết đắm chìm trong hoan ái, cho nên không biết thời gian trôi qua nhanh như vậy, cũng đã gần trưa.

"Thật đói nha! Anh Chá, anh không nói Khả Nhi thật không chú ý tới đây." Lâm Khả Nhi ở trong ngực Đường Chá ngẩng đầu lên, dí dõm le lưỡi.

"Bé ngốc!" Đường Chá xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Lâm Khả Nhi, cưng chiều hôn môi cô.

"Em cứ thích làm bé ngốc của anh." Lâm Khả Nhi ngây thơ cười, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Một đôi tình nhân ôm ấp, vừa hôn vừa đi xuống lầu, bọn họ giống như một đôi 'cá hôn môi', không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

(Cá hôn môi:

[http://thienduongcacanh.com/threads/ca- ... h-yeu.320/](http://thienduongcacanh.com/threads/ca-...h-yeu.320/))

Một tiếng hừ lạnh nặng nề từ sofa phòng khách vang lên, cắt đứt hai người đang quấn quýt si mê nhau.

"Nghiệt tử! Lê Tây Á sáng sớm đã tới tìm anh, anh chẳng những không để ý tới nó, còn cùng con bé ngang ngược này lêu lổng, anh làm sao ăn nói với Lê Tây Á?" Bà Đường tức giận chỉ vào Đường Chá mắng to.

Đường Chá cùng Lâm Khả Nhi lúc này mới nhìn thấy Lê Tây Á đứng bên cạnh bà Đường, chỉ thấy cô ta vẻ mặt dịu dàng vỗ bả vai bà Đường, không ngừng an ủi ông lão: "Bác trai, bác đừng nóng giận. Cháu... cháu không sao."

Nói xong, trên khuôn mặt xinh đẹp còn rơi ra hai giọt nước mắt đáng thương.

Lâm Khả Nhi mắt lạnh nhìn Lê Tây Á biểu diễn, không biết cô ta rốt cuộc còn mặt mũi nào tới gặp anh Chá.

"Cháu không có việc gì? Không có việc gì lại khóc sao? Đều là Đường Chá đưa con bất hiếu này, có vị hôn thê xinh đẹp dịu dàng như vậy không để ý tới, lại muốn ở chung một chỗ với tiểu ma nữ." Bà Đường càng nói càng giận, trên trán ông ta gân xanh nổi hết lên.

"Bác trai, bác đừng có gấp, cẩn thận thân thể của bác. Chỉ cần trong lòng Chá còn có thể chứa lại cho Lê Tây Á một góc nhỏ, Lê Tây Á cũng rất thỏa mãn rồi. Chỉ cần Chá chịu muốn cháu, coi như đem vị trí vợ cả này tặng cho Lâm tiểu thư, Lê Tây Á cũng sẽ không phản đối." Lê Tây Á dịu dàng như nước, trong mắt chứa đầy nước mắt, giống như có vô hạn uất ức.

"Nghiệt tử, còn không mau tới đây đền bù lỗi lầm cho Lê Tây Á?" Bà Đường dậm chân hét lớn.

Đường Chá kéo tay Lâm Khả Nhi, trầm tĩnh xuống lầu, trên mặt của anh không nhìn ra một tia khác thường, lạnh lùng nhìn Lê Tây Á, trong mắt không hề có nhiệt độ.

"Lê Tây Á, đã lâu không gặp." Đường Chá lễ phép chào hỏi.

Lâm Khả Nhi nhìn màn biểu diễn đặc sắc này của Lê Tây Á, trong lòng tràn đầy không vui.

Cái lão yêu bà này, lại vẫn dám xuất hiện ở trước mặt anh Chá, cô ta muốn lợi dụng bác trai để chia rẽ cô cùng anh Chá.

Người đàn bà ghê tởm, nếu cô để cho Lê Tây Á toại nguyện, tên của cô Lâm Khả Nhi sẽ viết ngược lại.

"Chá, đúng là lâu rồi, lâu đến nỗi anh đã quên mất Lê Tây Á." Lê Tây Á ưỡn khuỷu nhìn Đường Chá, hai tay đang đỡ bà Đường thậm chí khẽ run rẩy.

"Lệ Tây Á đừng sợ, có bác trai ở đây, sẽ không để cho con bé ngang ngược kia cướp đi vị trí của cháu." Ba Đường vỗ vỗ tay Lệ Tây Á, giọng nói cứng rắn.

"Dì Lệ Tây Á, sao cô không đi tìm tình nhân cũ của cô a?" Lâm Khả Nhi ngây thơ nghiêng đầu hỏi.

"Tôi... tôi nào có? Lâm Khả Nhi, cô không cần nghi oan cho người khác!" Lệ Tây Á một chút cũng không vì những chuyện mình đã làm mà cảm thấy không chịu nổi, trái lại hùng hồn phủ nhận, cô ta quay đầu, ưỡn khuỷu nhìn ba Đường: "Bác trai, Lệ Tây Á là hạng người gì, bác còn không biết sao? Cháu đối với Chá một lòng say mê, đều là do Lâm Khả Nhi này hoành hành đoạt ái, dụ dỗ cướp đi toàn bộ tâm tư của Đường Chá. Bác trai, Lệ Tây Á không biết kỹ thuật quyến rũ, không biết cầu xin người yêu niềm vui, giống Lệ Tây Á như vậy thật không thú vị, cháu vẫn là thức thời rồi đi thôi."

Nói xong, Lệ Tây Á vừa lấy tay lau mắt, vừa đáng thương nói: "Bác trai, là Lệ Tây Á không có phúc khí, không thể làm con dâu của người, kiếp sau, Lệ Tây Á lại đến tận hiếu với bác vậy."

Nói xong, Lệ Tây Á liền khóc lóc chạy ra khỏi Đường gia.

"Lệ Tây Á!" Ba Đường đau lòng vẫy gọi Lệ Tây Á, nhưng không gọi được Lệ Tây Á đang giống như vừa chạy, vừa khóc thầm.

"Thật biết diễn trò." Lâm Khả Nhi cong cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói.

"Nghiệt tử! Còn không quỳ xuống cho ta!" Ba Đường thổi đám râu ria đang nhếch lên, không vui rống to.

"Cha, người không hiểu chân tướng sự tình, xin không cần vội vàng kết luận. Người bị bộ mặt giả tạo của Lệ Tây Á lừa gạt, cô ta không hề giống cái người mà cha cho là tốt kia." Đường Chá ưỡn ngực, nhìn thẳng vào mắt cha mình.

"Khôn kiếp! Ta thấy là anh bị quỷ mê hoặc mới đúng! Lệ Tây Á dịu dàng cỡ nào, thiện lương cỡ nào! Cái đứa nghiệt tử này, thế nhưng người phụ nữ tốt như vậy không cần, lại muốn một tiểu ma nữ. Anh tính làm ta tức chết sao?" Ba Đường tròn to hai mắt, căm tức nhìn Đường Chá.

"Anh Chá nói rất đúng, Lệ Tây Á lão yêu bà chẳng những quý kẻ đa đoan, còn lòng dạ độc ác, cô ta còn phản bội anh Chá, phóng đảng với tên đàn ông đã man khác. Người đàn bà như vậy nếu như làm con dâu của bác, bác sẽ phải hối hận cả đời!" Lâm Khả Nhi bất mãn ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mặc dù người khác đều gọi cô là tiểu ma nữ, nhưng đó đều là biểu hiện mọi người thương yêu cô, mới không giống ông lão này, về mặt bất mãn, quả thật coi cô như cô gái lừa gạt vạn người.

Cái ông già này, thật là già mà còn hồ đồ!

"Ta mới không hối hận! Có cô gái hiếu thuận này làm con dâu, là do ta đã tu luyện phúc khí." Ba Đường ngược đầu lên, khinh thường nhìn Lâm Khả Nhi.

"Cha, con quyết không cưới Lệ Tây Á, người con yêu là tiểu Khả Nhi, xin cha chấp nhận thực tế. Đời này, cha chỉ có thể có tiểu Khả Nhi là con dâu duy nhất." Đường Chá thâm tình nhìn Lâm Khả Nhi, kiên định nói với ba Đường tình yêu của mình, nói ra kiên trì của mình.

"Mày...mày phải làm ta tức chết sao? Đuổi Lâm Khả Nhi đi cho ta! Ta không bao giờ muốn thấy con gái của Tần Phong nữa!" Ba Đường tức giận giơ tay, hung hăng hướng về phía Đường Chá đánh một cái tát.

Nhận một cái tát, Đường Chá cũng không lùi bước, thân thể thẳng tắp như cũ, kiên định nói: "Con muốn tiểu Khả Nhi, con muốn cưới cô ấy."

Nghe được lời nói của Đường Chá, khuôn mặt của ba Đường xanh mét một hồi, một chút sức lực cũng không có, thân thể của ông lão liền thẳng tắp ngã nhào về phía trước.

"Cha!" Đường Chá lo lắng ôm lấy thân thể của ông lão, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Bác sĩ riêng của Đường gia sau khi kiểm tra kỹ lưỡng sức khỏe của ba Đường xong, bình tĩnh nói với anh: "Đường tiên sinh huyết áp hơi cao, chức năng tim có chút suy kiệt, nên tránh việc làm cho ông ấy kích động."

"Tôi hiểu." Đường Chá gật đầu một cái, trên mặt tràn đầy vẻ buồn rầu.

Sau khi tiễn bác sĩ ra về, Đường Chá trở lại bên giường cha mình, đưa tay cầm lấy bàn tay đầy nếp nhăn của ông. Trên khuôn mặt ông đã hiện đầy vẻ tang thương sau bao năm tháng vất vả, cuộc sống mười sáu năm trong lao ngục khiến một người đàn ông vốn mạnh mẽ như rồng hổ trở thành một vị lão ông.

Bản thân anh đã từng muốn nhờ cậy các mối quan hệ để cha mình có thể được giảm hình phạt, nhưng lương tâm của anh lại không cho phép anh làm như vậy. Cha của anh chỉ phải chịu đựng một chút ít khổ sở bị hành hạ, so với lỗi lầm ông gây ra với cha của Phong thì không thể sánh nổi. Đều do cha của anh năm đó mất mù, thế nhưng lại tin tưởng vào lời nói sáng bầy của người phụ nữ kia, hại Vân thị phá sản, hại cha của Phong phải nhảy lầu tự sát. Nghiệp chướng nặng nề như vậy là do ông gây ra, vậy nên ông phải tự mình gánh chịu hậu quả.

Vừa nghĩ tới đây, kế hoạch cứu cha ra khỏi tù của Đường Chá liền tan biến, để cho ông ở trong ngục chuộc lại tội lỗi của mình mới là quyết định đúng đắn. Nhưng ông giống như cũng không có nhận ra lỗi lầm của mình, ngược lại đối với Phong vẫn sinh lòng chán ghét như cũ.

Thật không biết nên như thế nào mới có thể làm cho cha tỉnh ngộ.

"Anh Chá, bác không sao chứ?" Lâm Khả Nhi đến bên cạnh Đường Chá, lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, cha rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi." Đường Chá vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi, an ủi cô.

Lâm Khả Nhi đột nhiên bá đạo đem mặt của Đường Chá quay lại đối diện với mình, thái độ khác thường, hỏi "Anh Chá, anh hãy nói thật cho Khả Nhi biết, nếu như bác trai nhất định ép anh cưới Lệ Tây Á, anh sẽ làm như thế nào? Anh sẽ nghe lời bác sao?"

Cô chưa từng có cảm giác hoảng hốt như vậy, vẫn tưởng rằng chỉ cần anh Chá yêu cô là ok rồi, lại không nghĩ rằng nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim. Ba Đường quả thật chính là một ông già bảo thủ, một ít cũng không thông tình đạt lý. Nếu ông ấy kiên trì muốn anh Chá cưới Lệ Tây Á, cô nên làm cái gì? Cô đã không thể sống mà không có anh Chá nữa rồi

Nhìn ra sự hốt hoảng trong mắt tiểu Khả Nhi, Đường Chá cười nhạt cầm tay nhỏ bé của cô, đưa chúng đặt ở mình bên môi thâm tình che chở: "Tiểu Khả Nhi, tin tưởng anh Chá, Lệ Tây Á quyết sẽ không là chướng ngại chúng ta, cho dù là bây giờ, và cũng sẽ là không bao giờ. Tương lai của anh là thuộc về em, tiểu Khả Nhi, cuộc đời này, anh sẽ chỉ kết hôn với em."

Nghe được lời nói của Đường Chá, trên mặt Lâm Khả Nhi rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười sáng lạn. Cô ôm mặt của Đường Chá, đem cánh môi xinh đẹp in vào đó, mặc dù vẫn là nụ hôn không lưu loát nhưng lại mang đến cho Đường Chá cảm giác hưng phấn không thôi.

Đường Chá nhiệt tình đáp lại, anh một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi, đi ra khỏi phòng của ba Đường.

Bọn họ đi tới phòng bếp, Đường Chá để cô ngồi trên bồn rửa, từ trong tủ lạnh lấy ra mấy quả trứng gà cùng một túi bánh mì.

Lâm Khả Nhi trầm mê nhìn Đường Chá tự tay nấu cơm cho cô, trong lòng ngọt ngào. Anh Chá điều hành Đường thị một ngày kiếm tỷ bạc thế nhưng lại vì cô mà tự mình xuống bếp, có thể nào không đề cho cô cảm động nha?

Khi Đường Chá làm xong sandwich đem cho tiểu Khả Nhi thì tâm hồn cô đã sớm bay đi đâu.

Hai người một người một miếng, thân mật chia sẻ sandwich trong tay, Đường Chá còn vừa ăn, vừa hôn Lâm Khả Nhi, không ngừng đem nước miếng ngọt ngào trong miệng cô mút hết vào trong miệng mình.

"Thơm quá!" Đường Chá vẫn chưa thỏa mãn liếm môi của mình, dùng một đôi mắt đen tinh xảo nhìn tiểu Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi bị Đường Chá hôn nhiệt tình đến đỏ bừng cả mặt, cô nháy nháy mắt, che giấu ngượng ngùng của mình: "Sandwich ăn ngon thật."

Ngón tay Đường Chá nhẹ nhàng mân mê ở trên môi Lâm Khả Nhi, mập mờ gần sát bên môi cô nói: "Nơi này càng ăn ngon."

Nói xong, môi của anh liền cắn nuốt sạch cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi, lần nữa khơi lên nhiệt tình vô tận.

Hồi lâu sau, Đường Chá mới buông tha cho cánh môi của Lâm Khả Nhi, thở hồng hộc nói: "Thật là muốn ở chỗ này ăn hết em!"

Lâm Khả Nhi đem hai cánh tay treo ngược ở trên cổ của Đường Chá, dí dỏm nói: "Vậy hãy nhanh ăn đi! Tiểu Khả Nhi không có phản đối."

Đường Chá trợn to hai mắt, ngất đầu mũi nhỏ đang ngạo nghễ ưỡn lên của cô, lại dùng âm thanh tràn đầy cưng chiều nói: "Đứa nhỏ tình nghịch, không cần dụ hoặc anh."

Lâm Khả Nhi cười hi hi, cô nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, ngây thơ mà cười nói: "Chẳng lẽ anh Chá không thích?"

"Thích! Thích đến mức hận không thể lập tức biến thành sói xám lớn. Nhưng là hôm nay anh Chá có chuyện quan trọng, phải đến công ty." Đường Chá bắt đầu dĩ nhiên.

Lệ Tây Á xuất hiện làm cho hấn rốt cuộc phải quyết định, nên sớm phải thu lưới lại. Bắc Dã Thương bên kia, cũng nên hành động, anh sẽ khiến cho hấn phải bề đầu sút trán, báo thù hấn trước đây.

"Tôi nay đi không được sao?" Lâm Khả Nhi đáng thương nháy đôi mắt ai oán, bộ dáng lả chã chực khóc này của cô khiến Đường Chá không nỡ buông cô ra.

Lòng hấn đầy thương yêu, nâng mặt của tiểu Khả Nhi lên, ở trên môi sưng đỏ của cô khẽ hôn.

Lâm Khả Nhi đột nhiên đem áo sơ mi Đường Chá tháo ra, đem bàn tay mảnh mai nhỏ bé dán lên lồng ngực màu đồng cường tráng .

Bị Lâm Khả Nhi đột nhiên tập kích làm đảo loạn tâm trí, Đường Chá gằm nhẹ ôm lấy Lâm Khả Nhi, anh ngồi ờ trên ghế, đem tiểu Khả Nhi thả vào trên đùi của mình, thân thể hai người chỉ cách nhau một lớp vải thật mỏng, thậm chí anh có thể cảm nhận được hương thơm kín đáo của cô.

Cũng không kịp suy nghĩ nhiều nữa, Đường Chá đã bị khát vọng mãnh liệt khống chế tâm hồn. Anh một tay kéo roi y phục của tiểu Khả Nhi , vọt vào nơi tràn đầy thơm tho cùng ẩm ướt

"A!" Lâm Khả Nhi cắn đầu vai Đường Chá , kích tình kêu lên. Trên mặt của cô lộ ra một nụ cười xấu xa, nghịch ngợm, đến cả khóe mắt cũng tràn đầy nụ cười.

Anh Chá của cô thật đáng yêu, hoàn toàn bị cô nắm giữ, chỉ cần cô muốn là có thể hoàn toàn lấy được anh. Cô sẽ không bao giờ đau lòng nữa, cũng sẽ không bao giờ phí sức bầy anh nữa.

Anh Chá, anh là người đàn ông của tiểu Khả Nhi , cả đời đều là như vậy!

Tình yêu của Đường Chá khiến Lâm Khả Nhi không nén nổi mà kêu ra tiếng.

Anh Chá quả thực là trong đàn ông cực phẩm , mỗi một lần đụng chạm vào đều đạt tới chỗ sâu nhất, làm hại cô chỉ có thể vô dụng ôm chặt cổ của anh, đem đầu anh ép chặt vào ngực mình.

Bị anh nhiệt tình cắn nuốt, Lâm Khả Nhi cảm giác mình sắp muốn điên rồi, trong cơ thể cô, mỗi một cái dây thần kinh cũng bởi vì Đường Chá đụng chạm mà cực kỳ hưng phấn, muốn hét lên to hơn.

Quá nhiều kích tình giống như sóng biển hướng cô cuốn lấy, để cho cô ở trong ngực Đường Chá run rẩy kịch liệt

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

"Đủ chưa?" Đường Chá đột nhiên dừng cử động bên hông lại, hài hước đánh vào bên tai Lâm Khả Nhi hỏi .

Lâm Khả Nhi đem đầu hấn kéo qua, hung hăng cắn cánh môi nở nang , kích động nói: "Chưa đủ! Chưa đủ! Vĩnh viễn cũng không đủ!"

"Vậy thì tiếp tục !" Đường Chá đột nhiên mập mờ nói. Lời của anh khiến Lâm Khả Nhi đỏ bừng cả mặt.

"Anh Chá hư! Tiểu Khả Nhi không để ý tới anh!" Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, đầy then thùng quở nhẹ, cũng ra vẻ muốn rời khỏi.

"Thôi." Đường Chá kéo Lâm Khả Nhi lại, mút lấy vành tai nhỏ , thờ hờn hờn nói, "Tự mình động thủ, com no áo ấm. Tiểu Khả Nhi, hãy để cho anh cho em ăn no đi."

Nói xong, Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi, dùng lực mà đứng đưa thân thể của cô, để cho cô ở bên trên thân anh mà không ngừng phập phồng, để cho thân thể hai người càng không ngừng giao tiếp, chia lìa, giao tiếp, lại chia cách

Mỗi lần mỗi lần đều là mãnh liệt đánh tới, rồi lần lượt chậm chậm lui ra, khiến tiểu Khả Nhi khẽ rên.

"Anh Chá, người ta sắp chết rồi!" Lâm Khả Nhi lớn tiếng duyên dáng kêu to.

Cô thật muốn chết, muốn chết trong nhiệt tình của anh Chá . Thân thể của cô đã không thể tiếp tục chịu đựng nhiều hơn cuộc yêu điên cuồng này, cả người cô tràn đầy dòng huyết dịch, nếu tiếp tục nữa, cô sợ mình sẽ bởi vì kích tình mà chết đi.

Đường Chá cười lớn hôn Lâm Khả Nhi đang duyên dáng kêu to: "Anh Chá sẽ không để em chết đi, chúng ta còn có một cuộc đời hạnh phúc ở phía trước."

Chặn lại miệng của tiểu Khả Nhi , lại ngăn không được cô ấy bởi vì kích tình mà rên rì.

Chỉ nghe cô tại lúc Đường Chá đang mãnh liệt chạy nước rút , không ngừng yêu kiều, đem kích tình tràn đầy buông thả.

Phản ứng thỏa mãn của Tiểu Khả Nhi khiến Đường Chá kiêu ngạo, anh càng thêm nhiệt tình, càng thêm dũng mãnh, không ngừng ra vào phía trong tiểu Khả Nhi xinh đẹp cực hạn, quấy lên tầng tầng bọt sóng

Anh đột nhiên gia tăng tốc độ, cố gắng hết sức đánh thẳng vào, rốt cuộc sau một hồi vội vã cũng buông thả ở trong cơ thể tiểu Khả Nhi.

"Hừ!" Ba Đường hừ lạnh một tiếng, tiếp tục không để ý tới Lâm Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Editor: Sendyle

"Cháu nhớ có một lần, cháu đem một bộ tranh chữ mà ông thích nhất làm ướt ...thế nhưng ông nội một câu nói nặng cũng không nói, thẳng đem tranh vẽ ném vào trong đồng rác rưởi, còn dụ dỗ cháu nói ‘ không sao, không phải chỉ làm hao tổn một tờ giấy sao, làm hư cũng không sao’ Bác Lãnh, bác nói xem ông nội cháu có phải rất tốt và dịu dàng không?"

Lâm Khả Nhi một lát bắt chước giọng nói của ông ta, một lát lại dí dỏm hỏi ngược lại, tình cảm dào dạt, rốt cuộc trên mặt của Đường phụ không còn căng thẳng nữa.

"Đó là bởi vì ông ta thương cô." Đường phụ không đồng ý hừ nhẹ.

Lâm Khả Nhi đem một miếng táo nhét vào trong miệng Đường phụ, dí dỏm nói: "Này Bác Lãnh, bác cũng thương cháu đi, cháu muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Bác Lãnh. Ngày ngày cùng bác ở chung, tâm tình sẽ thay đổi càng ngày càng tốt hơn, không còn buồn bực nữa."

Miệng Đường phụ bị miếng táo lấp đầy, một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể trợn to hai mắt, không vui nhìn Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi cười lớn nói: "Bác Lãnh, bác bây giờ bộ dáng nhìn rất đáng yêu. Có điểm giống với anh Chá. Cháu quyết định, về sau muốn cùng bác hòa hảo. Bác Lãnh, chúng ta làm bạn đi!"

Lời vừa nói qua Lâm Khả Nhi liền đưa ra bàn tay nhỏ bé hướng đến Đường phụ, không để ý đến sự tránh né của ông ta, cường thế cầm tay của đối phương, nhiệt tình phe phẩy.

Đường phụ khó khăn mà đem miếng táo nuốt xuống, đem tay mình rút ra, khinh thường hừ nhẹ: "Đừng tưởng rằng lấy lòng ta thì ta sẽ đồng ý để Đường Chá cưới cô."

"Cái gì hồi lộ cùng lấy lòng? Cháu cần gì phải làm như vậy? Anh Chá muốn hay không muốn lấy cháu, bác cũng không quản được." Lâm Khả Nhi nghiêng đầu đến trước mặt ông ta, dí dỏm mà cười hỏi.

"Nó là con ta", Đường phụ bất mãn quát.

"Bác xin bớt giận, anh Chá là con trai của bác không sai, nhưng anh Chá cũng là người đàn ông của cháu. Ông nghĩ xem anh Chá sẽ nghe lời ai?" Lâm Khả Nhi há hê cười, bộ dáng căn bản không sợ ông ta.

"Nó phải nghe ta" Đường phụ không có nắm chắc nói .

"Bác cũng biết tính tình anh Chá kiên định đến cỡ nào, bác đã phá hư hạnh phúc lần thứ nhất của anh Chá, bác cho là anh ấy còn có thể cho bác cơ hội làm như thế lần thứ hai sao?"

Nói xong, nhìn khuôn mặt của Đường phụ lộ một chút lúng túng, Lâm Khả Nhi không khỏi sinh lòng thương tiếc, cô lại đem một miếng táo nhét vào trong miệng Đường phụ.

"Ăn nhiều táo vào, có thể giúp tính khí của bác tốt hơn. Bác Lãnh nhất định phải ăn nhiều vào!"

"Không ăn!" Đường phụ mím chặt môi, cự tuyệt sự ân cần của Lâm Khả Nhi .

"Bộ dáng của bác với anh Chá rất rất giống nhau." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nhăn nhu mũi thon.

"Mẹ cô vẫn tốt đó chứ?" Đường phụ đột nhiên mở miệng hỏi, ánh mắt thận trọng khiến trong nội tâm Lâm Khả Nhi xao động. Ông ta vẫn còn quan tâm đến mẹ cô, rốt cuộc là hận mẹ, hay là đối với mẹ cảm thấy áy náy?

Cái này còn phải chờ kiểm chứng, cô sẽ từ từ tìm hiểu tâm tư của ông ta thôi.

"Mẹ cháu? Bà thật đáng thương! Khi ông cháu mất đi mẹ phải sống trong khổ sở, ngày tháng trôi qua rất khó khăn. Còn có một người đàn bà độc ác, ngày ngày tìm đến mẹ cháu gây phiền toái." Lâm Khả Nhi đem tình cảnh mẹ cô lúc gặp khó khăn nói xong, cô cẩn thận quan sát phản ứng ông ta.

Chỉ thấy trong mắt Đường phụ lóe lên một chút khổ sở cùng hối tiếc, cũng không phải loại cảm giác nghe được chuyện kẻ thù gặp khổ sở mà vui sướng.

Có lẽ là Bác Lãnh đã sớm hối hận hành vi của mình...cô nghĩ nên tha thứ cho ông ta, không muốn so đo với ông nữa. Anh Chá không phải đã nói sao? Ông ở trong ngục bị không ít tội, ông ta đã vì lỗi lầm của mình chuộc tội, cô cũng không cần thiết so đo quá khứ nữa.

"Trôi qua không được, tại sao còn không rời đi cái nhà kia?" Đường phụ lo lắng nói nhỏ.

"Bởi vì ở đó còn có nhiều người yêu thương bà. Cha cháu, ông nội cháu, bà nội cháu, tất cả mọi người che chở bà, cho nên họ một chút biện pháp để bà rời đi cũng không cho." Lâm Khả Nhi kiêu ngạo mà cười lên.

Vừa nhắc tới người nhà của mình, Lâm Khả Nhi vì bọn họ cảm thấy kiêu ngạo. Hơn một tháng không có thấy ông nội bà nội rồi, thật sự rất nhớ họ.

Kể từ khi mẹ cô là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị, người đàn bà kia luôn tìm tất cả phương pháp hãm hại mẹ, nhưng mẹ cô là ai? Mẹ cô là Tần Phong, không ai có thể đánh bại được Tần Phong, làm sao mẹ có thể thua một lão bà chứ? Đương nhiên không trị được sự ương ngạnh của mẹ cô, cuối cùng trở thành kẻ thua cuộc thần phục dưới mẹ cô.

Bây giờ nhà họ Lâm là thiên hạ của mẹ, ai dám khi dễ bà.

"Vây thì tốt." Đường phụ nói xong, liền đứng dậy muốn rời khỏi.

"Bác Lãnh, ăn xong đồ, phải vận động, không thể lập tức nằm xuống. Đi, cháu mang bác đi phơi nắng." Lâm Khả Nhi kéo tay Đường phụ đi ra ngoài.

Đứng trong vườn hoa tràn đầy ánh mặt trời, Lâm Khả Nhi vừa đưa eo, vừa nhiệt tình ra lệnh cho ông ta: "Tay giờ cao khỏi đỉnh đầu, đứng, cứ như vậy, khom lưng về phía sau".

Một già một trẻ ở trong hoa viên, làm vận động, chỉ nghe được tiếng cười duyên của Lâm Khả Nhi không ngừng truyền ra, mà Đường phụ lại theo sát cô làm các loại vận động.

"Trái ba vòng, phải ba vòng, cổ vận vận, vận vận, ngủ sớm dậy sớm chúng ta phải làm vận động" Lâm Khả Nhi vừa hát vừa nhảy, vừa làm động tác mẫu, tiếng cười của cô cùng tiếng hát truyền khắp cả đình viện.

Đường phụ nghe lời theo sát ở phía sau Lâm Khả Nhi cùng nhau khoa tay múa chân.

Hai người ở trong đình viện tạo thành một cảnh thú vị, một đứa nhỏ bướng bỉnh khá ái, một ông lão mặt căng thẳng lại nghe lời mà vận động thân thể.

"Bác Lãnh, bác làm tốt lắm!" Lâm Khả Nhi đột nhiên nhào vào trong ngực ông ta, bộ dạng như đứa nhỏ đang cùng người thân làm nũng, ở trên mặt ông ta in một nụ hôn.

Ông ta che mặt của mình, lúng túng đỏ mặt. Bao lâu rồi không có hưởng thụ qua thân tình vui vẻ? Đứa con bất hiếu kia so với ông không biểu đạt tình cảm, hơn hai mươi năm, ngay cả cái ôm cũng không thấy. Không nghĩ tới hôm nay một đứa nhỏ tình nghịch để cho ông cảm nhận được tình cảm thân thích.

Ông ta trong lòng thoáng qua một chút ấm áp.

Nhưng ông vẫn nguội lạnh nói: "Đừng tưởng rằng lấy lòng ta, muốn ta thay đổi chủ ý! Ta chỉ muốn Lệ Tây Á làm con dâu mà thôi!"

"Bác Lãnh, anh Chá muốn ai mới là quan trọng nhất. Lệ Tây Á đời này không thể là cô dâu của con trai bác đâu, bác sớm một chút tiếp nhận thực tế thôi. Người nhìn cháu xem, Lâm Khả Nhi, người thừa kế hợp pháp thứ nhất tập đoàn Lâm thị, đáng đáp ngọt ngào động lòng người, xinh đẹp đáng yêu, thực là tuyệt thế mỹ nữ, cháu làm vợ con trai ông là ông có tích phúc khí. Nói mau yêu thích cháu!"

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm ôm lấy bả vai ông ta, hướng đối phương yêu cầu thân tình.

"Tuyệt thế mỹ nữ? Cô như một tiểu ma nữ thì giống hơn! Muốn ta thích cô, trước biến thành nữ nhân dịu dàng động lòng người sau lại nói tiếp." Âm thanh trầm thấp của ông ta lại không phát giác có chút cứng nhắc

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Editor: Sendyle

"Dịu dàng động lòng người? Bác Lãnh, vậy còn không đơn giản." Lâm Khả Nhi vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, làm ra bộ dáng ngọt ngào, dịu dàng khuôn mặt tươi cười hướng về phía Đường phụ, "Như thế nào, cháu có dịu dàng không?"

Khuôn mặt cứng rắn của Đường phụ rốt cuộc bị Lâm Khả Nhi chọc cười, nặn ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng, ông ta chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi nói: "Muốn trở nên dịu dàng? Sợ rằng cô còn phải tu luyện mấy chục năm"

"Mấy chục năm? Thật lâu! Bác có thể thay đổi một yêu cầu khác được không? Cháu sợ không đảm nhiệm nổi nhiệm vụ đi dựa núi này?" Lâm Khả Nhi bá đạo nhìn Đường phụ, bộ dáng nghịch ngợm chọc cười Đường phụ.

"Phải đi dựa núi? Lời như thế, cũng chỉ có cô có thể nói ra." Đường phụ không tin bật cười, lắc đầu. Ông ta rốt cuộc hiểu rõ con trai tại sao phải trầm mê ở con bé này.

Cô quá cường thế, quá nhiệt tình, mà đứa con vụng về kia của ông, sao có thể là đối thủ của cô! Chỉ có nộ khí giới đầu hàng mà thôi.

"Bác trai." Một âm thanh dịu dàng cắt đứt tiếng cười đùa của Lâm Khả Nhi, cô phòng bị mà nhìn về Lệ Tây Á. Cô ta sao da mặt dày như vậy, cũng bị cô phát hiện cô ta cùng Mị Ảnh ở chung một chỗ, thế nhưng một chút cũng không ngượng ngùng, vẫn như thể công khai tới Đường Trạch tìm Bác Lãnh.

Đường phụ vừa thấy Lệ Tây Á, trên khuôn mặt băng bó lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười vui sướng. Lâm Khả Nhi bắt mắt hừ lạnh, sự đối xử khác biệt Bác Lãnh cũng quá lớn, đối với cô cười cũng không có, đối với Lệ Tây Á mặt lại tươi cười.

Ghê tởm lão yêu bà Lệ Tây Á, cô ta cho rằng đối với Bác Lãnh bỏ công sức, là muốn đem anh Chá đoạt lại sao? Không thể nào! Anh Chá đã sớm là người của Lâm Khả Nhi cô, ai cũng đừng nghĩ cướp đi. Huống chi Lệ Tây Á đã sớm là bại tướng dưới tay, cô sẽ không sợ cô ta.

"Lệ Tây Á, cháu tới thật không khéo, Đường Chá không có ở đây." Đường phụ mặt từ ái nhìn Lệ Tây Á.

Lệ Tây Á dịu dàng lắc đầu một cái, không ngại nói: "Bác trai, cháu biết rõ Chá không có ở đây, cháu không muốn làm cho anh ấy nhìn thấy cháu sinh chán ghét. Cháu hôm nay là đặc biệt đến thăm bác."

"Cái đứa nhỏ nghiệt tử kia, không biết mất thế nào, thế nhưng không thấy được vẻ đẹp của cháu." Đường phụ thờ dãi, bất đắc dĩ nói. Người phụ nữ xinh đẹp động lòng người như Lệ Tây Á này, vậy mà đứa con bất hiếu kia của ông thế nhưng nhìn trúng một đứa con nít, bỏ qua một cô gái tốt như Lệ Tây Á.

Nếu như ông là đứa nghiệt tử kia, tuyệt đối sẽ chọn Lệ Tây Á, cô sẽ trở thành một người vợ tốt! Dịu dàng, mỹ lệ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, một chút cũng không giống tiểu ma nữ kia, nghịch ngợm đến khiến người ta đau đầu. Đứa nhỏ tính quái, tính tình xảo trá, con trai ngốc của ông có thể trị được mới là lạ.

Trong lòng không khỏi vì con trai lo lắng, chớ để cho tiểu ma nữ cười đến trên đỉnh đầu mà khi dễ.

Nghe được lời nói Đường phụ, hai người hai loại vẻ mặt.

Lâm Khả Nhi khinh thường hừ lạnh rời đi, kêu cũng không trở lại, đi lên trên lầu. Trên mặt của cô tràn đầy tính toán, nghĩ cô ta muốn khi dễ cô, nhất định sẽ phải nhận sự trừng phạt.

Mà mặt Lệ Tây Á tỏ vẻ bị ủy khuất cúi đầu, đôi mắt đẹp dịu dàng như nước, trung ngưng tụ lại hơi nước: "Bác trai, là Lệ Tây Á không có phúc khí, không thể làm con dâu bác."

Nói xong, Lệ Tây Á bắt đầu roi lệ đầm đìa, lệ kia lập tức khiến lão nhân luống cuống, ông ta vội vàng khuyên nhủ: "Lệ Tây Á, chớ khổ sở, bác sẽ làm chủ cho cháu."

Nhìn đến con dâu ông hài lòng nhất khổ sở rơi lệ, Đường phụ trong lòng lập tức mềm ra. Ông ta không chịu nổi khi nhìn nữ nhân khóc khóc, nhớ lại một năm này là Lệ Tây Á đến ngục thăm ông ta.

Mấy năm này, đứa con bất hiếu kia chưa từng hiếu thuận qua như vậy, một năm cũng không thấy được nó mấy lần, mỗi lần chỉ có Lệ Tây Á đi thăm ông ta. Đứa con bất hiếu lúc thì ở Nhật Bản, khi thì ở Châu Âu, dù thế nào đi nữa nó cũng chạy khắp cả toàn thế giới, duy chỉ có đem ông ta nhét vào trong ngục giam, không đi thăm một chút.

Ở trong ngục ngày gian nan dường nào, nếu không phải Lệ Tây Á quan tâm, ông ta thậm chí mấy lần muốn tự sát, nhờ có Lệ Tây Á mỗi tuần đi thăm ông ta, để cho ông ta kiên trì sống đến lúc ra tù.

Nhưng con bất hiếu kia lại đem người ta đối xử lạnh lùng, lại yêu chiều đứa nhỏ xảo trá hoạt bát, muốn Lệ Tây Á phải làm sao? Người ta vẫn một lòng về đứa con trai ngốc của ông.

Càng nghĩ càng vì Lệ Tây Á bất bình, nếu như có thể, ông ta thật muốn mạnh mẽ mệnh lệnh con trai ngốc lấy Lệ Tây Á làm vợ.

"Bác trai, Chá sẽ không nghe. Cháu biết rõ, tim của anh ấy sớm đã bị Lâm Khả Nhi tiểu hồ ly kia mê hoặc, đâu còn nghe được vào người khác khuyên." Lệ Tây Á nén lệ lắc đầu, "Lệ Tây Á đã không dám hi vọng, chỉ muốn ở bên cạnh bác trai như một đứa con tận tâm với bác."

Lời nói Lệ Tây Á thấu tình đạt lý, khiến Đường phụ một hồi áy náy. Nói gì ông ta cũng muốn vì Lệ Tây Á lấy lại công bằng.

"Đi, cùng bác trai vào nhà, một lát Đường Chá trở lại, ta liền bắt nó cưới cháu. Còn Lâm Khả Nhi, sẽ để cho cô ta đứng sang một bên. Con dâu của ta, ta sẽ làm chủ!" Đường phụ cố chấp mím chặt môi, đi vào trong nhà.

Lệ Tây Á trên mặt lộ ra nụ cười, đi theo sau lưng Đường phụ vào nhà.

Lệ Tây Á lượm cái, ngồi xuống gần chỗ Đường phụ, cầm lên dao gọt trái cây trên bàn, bắt đầu gọt trái cây, gọt thật đẹp, còn nghĩ cắt quả táo thành một phần nhỏ một phần nhỏ, đặt ở trong đĩa trái cây.

"Bác trai, ăn chút trái cây đi, có lợi đối với mạch máu của bác." Lệ Tây Á dùng âm thanh nhu nhược, ngọt ngào nói.

Thấy quả táo trên bàn được cắt khéo léo, trong đầu Đường phụ đột nhiên nghĩ đến hình ảnh Lâm Khả Nhi mạnh mẽ cho ông ta ăn quả táo. Cái đó đưa nhô tình nghịch, cùng Lệ Tây Á quả thật tựa như người của hai thế kỷ, một ít cũng không giống. Vừa nghĩ tới cô đem quả táo nhồi vào miệng mình, trên mặt của lão nhân không tin lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Lệ Tây Á nhìn trên mặt cười của Đường phụ, ngao nghể cười lạnh, lão già này đã bị cô chinh phục, bước kế tiếp cô phải tìm cách phá hư chuyện Đường Chá cùng tiểu ma nữ. Thứ cô không có được, cũng sẽ không cho Lâm Khả Nhi dễ dàng lấy được.

"Cha, con đã trở về." Đường Chá đi vào phòng khách, đang định cùng phụ thân chào hỏi, liền gặp được Lệ Tây Á dịu dàng ngồi ở bên cạnh ông ta.

"Chá, thật xin lỗi, em hiểu biết rõ anh không yêu thích em, em bây giờ sẽ đi." Lệ Tây Á mặt lúng túng cùng bộ dáng ủy khuất thật đáng thương, nhất là đôi mắt đẹp của cô ta đang nhỏ nước càng làm cho lão nhân đau lòng.

"Không cho đi! Tất cả đều ngồi xuống cho ta!" Đường phụ không vui lớn tiếng ra lệnh. Nhìn bộ dáng vô tình của con trai đối với Lệ Tây Á, Đường phụ tức cảnh hòng. Lệ Tây Á nếu mất đi đứa con bất hiếu này, sợ rằng ngay cả sức lực sống tiếp cũng không có, mà Lâm Khả Nhi đứa nhỏ kia, có hay không Đường Chá vẫn sẽ vui vẻ như thường.

Con trai ông ta tại sao có thể ích kỷ như vậy, chỉ nghĩ đến mình, hoàn toàn không để ý Lệ Tây Á?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Editor: Sendyle

Người ta vì nó chịu bao nhiêu uất ức, nó vì sao lại đối xử lạnh nhạt đối với Lệ Tây Á như thế.

"Cha, con còn có chuyện, không thể theo cùng." Mặt Đường Chá lạnh trợn mắt nhìn Lệ Tây Á một cái, muốn nhắc chân lên lầu.

"Đứng lại! Nghiệt tử, trong mắt con có còn người cha này không?" Đường phụ không vui rống giận.

Đối với đứa con lãnh khốc này, Đường phụ trong lòng tràn đầy bất mãn.

Đường Chá đứng lại, quay người lại đối với phụ thân cung kính nói: "Cha vĩnh viễn đều là cha của con. Điều này con sẽ không quên."

Đường phụ cường thế mà mệnh lệnh nói: "Vậy thì con phải cưới Lệ Tây Á làm vợ, ta muốn Lệ Tây Á làm con dâu của ta."

"Con không đồng ý!" Đường Chá lãnh khốc mà nhìn Lệ Tây Á, trong mắt lóe ánh sáng uy hiếp.

Ánh mắt của anh quá mức khiếp người, khiến Lệ Tây Á thấy hoảng hốt.

Cô ủy khuất ngẩng đầu, đối với Đường phụ nói: "Bác trai, bác không nên nói nữa, Lệ Tây Á không có duyên làm con dâu của bác."

"Ai nói không có duyên? Ta nói có duyên là có duyên! Con bất hiếu, gạt đầu đồng ý cho ta. Ngày mai hai người các con đi công chứng, một tháng sau cử hành hôn lễ!" Đường phụ bá đạo ra lệnh, một chút cũng không cho con trai phản bác.

"Cha, chẳng lẽ người đã một lần phá hư hạnh phúc của con như vậy chưa đủ sao, còn phải lại phá hư lần thứ hai sao?" Đường Chá bi thống mà nhìn Lão Phụ.

Bởi vì lo cho thân thể của cha, anh ta không muốn cùng ông ta cãi cọ, nhưng đối với hạnh phúc cả đời của mình, anh quyết sẽ không nhượng bộ.

Lần này, anh ta nhất định phải cùng tiểu Khả Nhi ở chung một chỗ, ai cũng đừng nghĩ ngăn trở.

Đột nhiên Tv Lcd trên tường trong phòng khách được bật lên, bên trong truyền ra âm thanh rên rỉ làm cho người nghe đỏ mặt.

"A Mị Ảnh sâu hơn chút, dùng sức em còn muốn" chỉ nghe được một cái âm thanh quen thuộc từ trong TV truyền đến.

"Người nào mở TV, thế nhưng để cho ta !" Trên mặt Đường phụ lúc đỏ lúc trắng, mà so với ông ta mặt cũng trắng bệch còn có một người, đó chính là chủ nhân của âm thanh, Lệ Tây Á.

Thấy trên màn ảnh mình cùng Mị Ảnh đi chung với nhau, mặt của Lệ Tây Á lúc trắng lúc xanh, cô cắn răng hận hận nguyên rủa Lâm Khả Nhi. Tiểu ma nữ ghê tởm, chuyện này nhất định là do cô ta, chỉ có video trong tay cô ta quay cảnh cô cùng Mị Ảnh đi chung với nhau.

Khỏe miệng Đường Chá lộ nụ cười nhạt cung chịu, chắc là trò đùa của tiểu Khả Nhi khá ái, thế nhưng để cho cha anh xem những hình ảnh này, không biết cô nhóc này muốn làm gì đây.

Thấy sắc mặt của Lệ Tây Á, trong lòng Đường Chá không khỏi sung sướng, dám phá đám chuyện của anh ta cùng tiểu Khả Nhi, cũng đừng nghĩ toàn thân mà lui, trừng phạt lợi hại hơn vẫn còn ở phía sau.

"Còn không mau tắt tv cho ta! Như vậy còn ra thể thống gì!"

Đường phụ chạy đến trước TV, liều mạng ấn cái nút, muốn tắt, tuy nhiên nó thế nào cũng không dùng được, này TV vẫn còn đang phát hình ảnh phần khích càn phóng đại to hơn.

Khi Đường phụ thấy rõ thân thể cùng khuôn mặt điểm lệ của người kia thì không khỏi sùng sốt. Ông ta quay người lại, chỉ chỉ Lệ Tây Á, chỉ chỉ nữ nhân trong ti vi, không dám tin tưởng trọn to hai mắt: "Cô cô Lệ Tây Á cô thế nhưng"

Bị vạch trần Lệ Tây Á rốt cuộc xé phá vỡ mặt nạ dịu dàng của cô ta, hung tợn nhìn chằm chằm Đường phụ: "Là tôi thì thế nào? Ai cho con trai ngu ngốc của ông không để ý tới tôi? Tôi vì anh ta mất đi năm năm thanh xuân, các người nhất định phải trả lại cho tôi gấp bội!"

"Lệ Tây Á, là cô có dã tâm hại người. Cô mới phải nên xem lại bản thân." Đường Chá bất đắc dĩ thờ dài, đến lúc này rồi mà Lệ Tây Á vẫn gây sự, một chút tỉnh lại cũng không có.

Tất cả lỗi, thật ra thì cũng là do lòng người tham lam. Nếu như cô không phải có lòng tham như vậy, có lẽ anh sẽ cưới cô ta, cho dù tiểu Khả Nhi nhiệt tình như lửa, anh ta cũng sẽ không thay đổi tâm ý.

Là cô ta chính mình làm hư tất cả, ngược lại muốn trả thù tiểu Khả Nhi, phụ nữ như vậy thật sự không có thuốc chữa.

Thật may là có sự xuất hiện của tiểu Khả Nhi, vạch trần quỷ kế của Lệ Tây Á, nếu không anh ta sẽ bị vùi lấp ở trong thiết kế của cô ta, không cách nào thoát thân.

Chưa bao giờ so giờ phút này càng làm cho anh ta kích động, anh ta thật muốn cảm tạ tiểu Khả Nhi, nếu không phải sự nhiệt tình của cô đem lòng của anh cướp đi, nếu không phải cô đem diện mạo thật sự của Lệ Tây Á nói cho anh biết, anh ta cả đời này chỉ sợ bị hủy ở trong tay Lệ Tây Á.

"Lệ Tây Á, cô thật làm cho ta thất vọng." Đường phụ thất vọng lắc đầu, chính mình không thể tin được những gì mình đã thấy, nghe được.

Này Lệ Tây Á dịu dàng như nước thế nhưng tất cả đều là cô ta giả vờ, mà mình vẫn yêu thương coi cô như con gái, bởi vì sự hiếu thuận của cô mà cảm động, thậm chí không tiếc tổn thương tiểu ma nữ, cũng muốn thành toàn cho cô.

Thì ra tất cả đều là giả tạo, ông mới là kẻ ngu nhất. Có lẽ ông ta là người không thông minh, từ hơn hai mươi năm trước, đến bây giờ, ánh mắt của ông ta luôn là bị quỷ kế của nữ nhân che mờ.

Ngày trước vì cả tin, ông ta làm hại đứa con gái vô tội của Tàn tổng giám đốc, hại Tàn Phong chịu khổ.

Lần này, ông ta xem chút phá hư hạnh phúc con trai mình, làm tổn thương con gái Tàn Phong.

"Là do ông có mắt như mù? Đó cũng không phải là lỗi của tôi." Lệ Tây Á hả hê cười lạnh. Nếu bị vạch trần, cô cũng không sao cả, cô nhất định phải ở chỗ này đại náo một chút.

Trên TV còn đang phát hình cô cùng Mị Ảnh triền miên, lửa nóng hoan ái không thua gì phim của Nhật Bản.

Đột nhiên một tiếng thét lên truyền đến, một thân thể hỏ nhún nhào vào trong ngực Đường Chá: "Anh Chá, trên TV đang chiếu là cái gì vậy? Thật là mắc cỡ!"

"Lâm Khả Nhi, cô sao lại không biết chứ?" Hai mắt bén nhọn của Lệ Tây Á mang theo cái nhìn ác độc nhìn Lâm Khả Nhi.

Bộ dạng Lâm Khả Nhi đáng thương tội nghiệp nhìn Lệ Tây Á: "Cô Lệ Tây Á, cháu làm sao biết? Mà người phụ nữ trên ti vi với cô rất giống nhau? Đây là cô quay lúc nào vậy?"

Lệ Tây Á tức giận cắn răng, Lâm Khả Nhi không khỏi biết diễn trò, rõ ràng tất cả đều là trò quỷ của cô ta, lại dám ở chỗ này làm bộ vô tội.

Lệ Tây Á nổi giận mà đem bàn tay hướng bên hông, đang muốn móc ra súng lục, hai tay của cô liền bị người từ phía sau giữ chặt: "Lệ Tây Á, cô đã bị bắt. Cô có quyền giữ yên lặng, nhưng những lời cô nói mỗi một câu đều trở thành bằng chứng trước tòa."

Đột nhiên cảnh sát xuất hiện khiến Lâm Khả Nhi cùng Đường phụ mắt choáng váng, nói chỉ là Lệ Tây Á đang bị vịn chặt.

"Các người tại sao bắt tôi? Tôi là công dân tuân theo luật pháp." Lệ Tây Á nghiêm mặt xanh trắng, có chút run rẩy hỏi.

"Tôi cố ý mưu sát." Cảnh sát nói xong, liền cường thế đè ép Lệ Tây Á rồi đi.

Đường phụ bị tất cả những việc xảy ra ngày hôm nay hoàn toàn đánh ngã, ông ta không thể tin vào tai của mình, Lệ Tây Á đưa con dâu có một không hai mà ông ưng ý thế nhưng trên người có súng, hơn nữa còn bị cảnh sát bắt về tội cố ý mưu sát.

Trời ạ, Lệ Tây Á rốt cuộc là phụ nữ gì? Ông ta quả thật là người mù, thế nhưng không nhìn ra âm mưu xảo trá cùng âm hiểm của cô ta.

"Anh Chá, cảnh sát làm thế nào biết mà đến? Có phải là anh giữ trò quỷ hay không?" Lâm Khả Nhi nháy đôi mắt linh hoạt, liếc xéo Đường Chá.

Đường Chá cười nhạt ôm lấy Lâm Khả Nhi, cung chiều nói: "Ai bảo cô ta chạy tới phá hư hạnh phúc của chúng ta? Đây là trừng phạt dành cho cô ta."

"Anh Chá, anh thật giỏi! Em hôm nay mới phát hiện thì ra anh lợi hại như vậy! Anh rốt cuộc còn có chuyện gì gạt em, mau thành thực nói ra!" Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn, mặt nghiêm nghị uy hiếp Đường Chá.

"Cái nên nói cũng đã nói, không nên nói vẫn không thể nói cho em biết." Đường Chá thần bí nháy mắt mấy cái, cười lớn ôm lấy cô đi lên lầu.

Đường phụ nhìn con trai cùng Lâm Khả Nhi ở chung một chỗ vui vẻ làm ông không khỏi xấu hổ.

Bao nhiêu năm không nhìn thấy đứa con cười, cũng bởi vì chính mình năm đó ngu dốt, chẳng những hại Tần Phong, cũng làm khổ con trai của mình. Nếu không phải là mình ban đầu gây nghiệp chướng, con của ông ta cùng Tần Phong cũng sớm đã thành đôi. Nào có cô đơn như bây giờ, trong nhà ngay cả bóng dáng đứa trẻ cũng không có.

Chuyện tình cảm của đứa con này, sau này để cho nó quyết định thôi. Ông thật vô lực xen vào.

Nếu chỉ có Lâm Khả Nhi mới có thể làm cho nó lần nữa cười vui, ông còn có lý do gì mà ngăn cản.

Ông ta già rồi, già thật rồi.

Đường phụ nhắm mắt lại, tựa người vào ghế sa lon, nghĩ về những chuyện sai lầm trong quá khứ mà không dứt khỏi ý.

Đường Chá đem Lâm Khả Nhi ném lên trên giường, liền nhào tới để cô dưới thân thể mình: "Đứa nhỏ tinh nghịch, hôm nay có nhớ anh không?"

"Ai yêu! Thật là đau!" Lâm Khả Nhi bị đau kêu thành tiếng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi nhú lại, Đường Chá lập tức lo lắng ôm cô lên: "Tiểu Khả Nhi, làm sao rồi? Rốt cuộc nơi nào bị thương?"

Lâm Khả Nhi chỉ chỉ dưới người mình là một cái hộp nhỏ màu đen nói: "Đều là cái hộp điều khiển tv gây họa. Tức chết em rồi!"

Đường Chá liếc nhìn cái hộp nhỏ màu đen, không khỏi ôm bụng cười lớn: "Cái này gọi là tự làm tự chịu. Tiểu Khả Nhi, thành thực khai báo, trên TV có phải là em giữ trò quỷ không?"

"Cái gì TV? Cái gì lực tượng? Em không biết, anh không cần hỏi em." Lâm Khả Nhi vừa phủ nhận, vừa lui về phía sau.

"Còn muốn gạt anh? Mau tắt hộp điều khiển tv, chẳng lẽ em muốn cho cha anh nhìn cả đêm cảnh đùa giỡn này?" Đường Chá đem thân thể nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi siết vào trong ngực, mặt người cười yếu ớt, ra lệnh cho Lâm Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Lâm Khả Nhi lập tức "ai yêu" một tiếng, lấy tay che lại cái miệng nhỏ nhắn, ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, chú Chá, em quên mất, em tắt ngay đây."

Nói xong Lâm Khả Nhi cầm điều khiển tivi lên, nhấn nhấn vài cái.

Cô vừa đem điều khiển cất xong liền bị Đường Chá đè xuống giường. Con người tinh xảo của hắn nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt dọa dẫm nói: “Tiểu Khả Nhi, em muốn anh hung hăng trừng phạt em có phải không?”

Dáng vẻ Lâm Khả Nhi phòng bị nhìn Đường Chá, cười hi hi lấy lòng: “Đừng! Hôm nay em ngoan như vậy, còn giúp anh quản lão yêu bà Lệ Tây Á, anh nên hảo hảo cảm ơn em mới đúng.”

“Cảm ơn em? Cảm ơn em đã để cho lão cha xem một màn hí kịch trên giường miễn phí sao?” Đường Chá nâng mày, lãnh mị nhìn bộ dáng nghịch ngợm của Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi cười hi hi lấy lòng: “Đúng vậy a, miễn phí a. Tim Lãnh bá bá không được tốt lắm, cần rèn luyện thêm a.”

Đường Chá nghe vậy, đưa tay véo má Lâm Khả Nhi nói: “Em đấy, đứa nhỏ tinh nghịch, em không sợ ông ấy không chịu nổi kích thích mà phá hủy chỗ này sao.”

“Cũng tốt, Lãnh bá bá rốt cuộc có thể thấy rõ diện mạo của Lệ Tây Á nha. Như vậy ông sẽ không bắt anh lấy cô ấy nữa.” Lâm Khả Nhi hả hê mà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dí dỏm tranh công.

“Cứ cho là ông ấy có ép buộc anh, thì anh nhất định phải nghe theo ông ấy sao? Nếu em đã không tin tưởng anh vậy thì sau này có chuyện gì, anh sẽ tự giải quyết, em không cần nhúng tay vào.” Đường Chá cung chiêu dí nhẹ vào trán Lâm Khả Nhi, bất mãn khăng nghị.

Nghe Đường Chá nói vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi hé ra nụ cười thiên chân vô tà, vô cùng vui vẻ.

Chú Chá không hổ là người đàn ông cô chọn, một đại trượng phu đội trời đạp đất, quyết sẽ không vì vài ba câu của người khác mà chấp nhận bị thao túng. Cô biết mình không nhìn lầm người mà.

“Chú Chá, em thật sự rất yêu anh!” Lâm Khả Nhi nhào vào trong lòng Đường Chá, vẻ mặt mang theo sùng bái nhìn hắn.

“Bây giờ em mới nhận ra anh tốt?” Đường Chá nâng đôi mày rậm, giận dữ nhìn Lâm Khả Nhi.

“Không phải, Tiểu Khả Nhi đã sớm biết, cho nên từ lúc năm tuổi em liền tuyên anh làm chồng tương lai của em nha.” Lâm Khả Nhi đắc ý nói.

Nhớ năm đó, khi cô năm tuổi, lần đầu tiên cô nhìn thấy chú Chá, cô liền quyết định chọn hắn, sự thật chứng minh cô lúc đó quả là có con mắt tinh tường. Chú Chá quả nhiên không phụ sự kì vọng của cô, vừa ra tay đã có thể tạo nên một mảnh giang sơn. Đường thị bây giờ đã khác xa Đường thị mười mấy năm trước. Nếu như Đường thị năm đó chỉ là một công ty của gia tộc thì nay, Đường thị đã đứng trên đỉnh cao của thế giới, trở thành một tập đoàn xuyên quốc gia lớn mạnh.

Của cải của Chú Chá cũng đã tăng lên gấp mấy trăm lần, Đường thị trong tay hắn đã có thể sánh ngang với Lâm thị - tập đoàn nằm trong top 50 của thế giới.

Người đàn ông kiệt xuất này chính là lão công của cô, điều này làm cô cảm thấy vô cùng tự hào.

“Chờ sau khi em tốt nghiệp, chúng ta liền kết hôn.” Đường Chá cung chiêu nhìn Lâm Khả Nhi thiên chân vô tà, trong lòng tràn đầy tình yêu say đắm.

Nguyên tưởng rằng, sau khi mất đi Phong, hắn sẽ không bao giờ còn gặp được tình yêu chân chính nữa. Một khắc kia, khi Phong rời bỏ hắn, tim hắn liền bị đóng băng. Nhưng không ngờ, sự xuất hiện của Tiểu Khả Nhi đã đem tảng băng trong lòng hắn hòa tan, khiến cho tình yêu trở về với trái tim đã sớm chai sạn của hắn.

Giây phút này, hắn vô cùng cảm tạ trời cao đã mang Tiểu Khả Nhi đến bên cạnh hắn.

Cô là bảo bối của hắn, là báu vật duy nhất của hắn trong cuộc đời này.

Hắn yêu cô, thật yêu cô.

Hắn muốn đem hạnh phúc cả phần đời còn lại của hắn giao cho tiểu Khả Nhi.

“Đây là câu hôn sao?” Lâm Khả Nhi nháy mắt, đôi con ngươi linh hoạt hiện lên ý trêu đùa, nghiêng đầu nhìn Đường Chá hỏi.

“Em nghĩ thế nào thì là thế đó thôi.” Đường Chá cung chiêu xoa nhẹ má phả của cô, gật đầu nói.

Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn kháng nghị: “Nào có ai cầu hôn như vậy a? Chú Chá, anh không xem tivi sao? Người ta cầu hôn đều có hoa tươi, nhẫn kim cương, không khí lãng mạn nha, nhìn dáng vẻ của anh xem, không có hoa, cũng không có nhẫn kim cương, cứ như vậy muốn em đồng ý lấy anh, như vậy em không phải lỗ lớn a!”

Nghe Lâm Khả Nhi nói vậy, Đường Chá không khỏi bật cười. Tiểu nhân nhi này thật nghịch ngợm, phản ứng của cô luôn nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn còn tưởng rằng cô sẽ hét lên sung sướng rồi nhào vào lòng hắn, không ngờ cô lại oán giận hắn không hiểu phong tình.

Hắn cười vô cùng quyến rũ, bước xuống đất. Từ trong túi lấy ra một chiếc hộp tinh xảo, quỳ một chân xuống, mở hộp ra nâng lên trước mắt Lâm Khả Nhi.

“Tiểu Khả Nhi, gả cho anh đi. Làm vợ anh, anh hứa sẽ nâng niu, thương yêu, cung chiều em cả đời.” Ánh mắt nóng bỏng của Đường Chá nhìn thẳng vào Lâm Khả Nhi, chân thành nói.

Thấy chú Chá lãng mạn như vậy, Lâm Khả Nhi cảm động đến nỗi rơi nước mắt, chú Chá rót cuộc cũng hướng cô cầu hôn. Đây chính là ước mơ mười năm nay của cô à!

Cô hưng phấn nhào vào trong ngực Đường Chá, vừa đánh vào lòng ngực hắn, vừa nũng nịu: “Chú Chá đáng ghét, anh làm Khả Nhi khóc, em muốn anh đền bù.”

Nói xong, cô nâng khuôn mặt tuần tú của hắn lên, đặt môi mình lên môi hắn nhẹ hôn.

Đường Chá nhiệt tình đáp lại, bàn tay hắn đem cả người cô ôm lên, sải bước về phía giường lớn, đem tiểu nhân nhi xinh đẹp ném lên giường mềm.

“Lão bà, lão công hiện tại muốn yêu em” Đường Chá kích động, điên cuồng hôn lên mỗi tác trên cơ thể cô, dùng lại trên động mạch cổ của cô mà hôn

Lâm Khả Nhi chỉ cảm thấy một luồng nhiệt từ đầu lưỡi Đường Chá truyền khắp toàn thân, làm cô không nhịn được khẽ run rẩy: “Lão công, yêu em”

Lão bà, nghe thật êm tai nha! Lâm Khả Nhi vì một câu này của Đường Chá, mà kích động không thôi. Cô là lão bà của chú Chá à! Chú Chá, lão công, lão công, từ nay cô có thể thân mật gọi chú Chá là lão công rồi.

Được Lâm Khả Nhi đồng ý, Đường Chá liền hấp thu toàn bộ ngọt ngào trên môi cô, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên ngực cô, đem từng cái cúc áo cởi ra, nhanh chóng trút bỏ toàn bộ những gì ngăn trở giữa hai người.

Hai thân thể nóng bỏng nhanh chóng dán lấy nhau, chưa bao giờ trái tim hai người gần nhau như giờ khắc này. Đường Chá như một trận cuồng phong mang theo vô hạn nhiệt tình đánh úp về phía Lâm Khả Nhi, mặc cho từng đợt tình triều như cuồng phong bao phủ lấy hai người.

“Khả Nhi, Khả Nhi của anh...” Từng trận hôn như những hạt mưa không ngừng rơi xuống trên người Lâm Khả Nhi, bàn tay cũng không ngừng trêu đùa trên da thịt cô.

“Uhm...” Thân thể mềm mại của Khả Nhi cong lên theo tay Đường Chá, thân thể không ngừng giãy dụa, như muốn nhiều hơn.

Thấy Lâm Khả Nhi phối hợp như vậy, Đường Chá mừng rỡ mỉm cười, bàn tay của hắn lại không ngừng ma sát trên ngực cô: “Khả Nhi nơi này thật xinh đẹp, vừa lớn lại vừa mềm mại, nắm trong tay hảo thoải mái a...” Nói xong Đường Chá liền há miệng đem đỉnh hoa anh đào ngậm lấy, đầu lưỡi không ngừng trêu đùa, nhẹ nhàng gặm cắn, khiến cho thân thể mềm mại phía dưới run rẩy không ngừng.

“A chú Chá!” Lâm Khả Nhi nâng người, đưa tay nắm lấy tóc Đường Chá, động tình rên rỉ, cảm thụ khoái cảm hắn mang lại.

Đường Chá hài lòng cười, tay khẽ mở hai chân cô ra, đỡ lấy hạ thân đã sớm trương đau, động thân liền đâm vào, đem chính mình chôn thật sâu trong cơ thể cô.

Bởi vì hắn đột nhiên tiến vào khiến cho Lâm Khả Nhi không ngừng run rẩy, hoa tâm từng đợt co rút.

“Khả Nhi, em thật chặt, làm anh thật thoải mái a...”

Đường Chá sáng khoái than thở, hưởng thụ cảm giác bị hoa tâm non mềm của cô bao lấy, hắn vội vàng nhưng không kém phần dịu dàng chuyển động hạ thân.

Khi Lâm Khả Nhi yêu kiều thờ dốc trong lòng hắn thì hắn đột nhiên đem hai chân cô nâng lên, gác lên bả vai, triển khai một vòng công kích mãnh liệt. Hắn cảm nhận được hoa tâm của cô nuốt lấy tiểu huyệt đệ đã sớm sưng to của hắn, mà chỗ kết hợp bởi vì hắn ra sức phấn đấu mà không ngừng chảy ra chất lỏng sền sệt, thấm xuống đệm giường mềm mại phía dưới.

“A... ừm... Chú Chá!” Khả Nhi mở hai chân nghênh đón hắn, khi hắn dịu dàng xâm chiếm, thân thể mềm mại cũng không ngừng giãy dụa, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra thanh âm yêu kiều.

“Khả Nhi, hôm nay em nhiệt tình như vậy khiến anh cảm thấy vĩnh viễn cũng không đủ a...” Đường Chá gặm nhẹ, thanh âm khàn đục, hạ thân thô ráp đang chôn sâu trong thân thể cô đột nhiên gia tăng tốc độ chạy nước rút, sau một hồi lật động, mầm mống của hắn bắn thẳng vào cơ thể Lâm Khả Nhi.

Nhưng hắn vẫn chưa chịu nghỉ ngơi, lại đem Lâm Khả Nhi kéo vào trong ngực. Hạ thân lại bắt đầu pháp phồng. Trong lúc hai người lật động, trên giường, bàn trang điểm, trên đất, trong phòng tắm, khắp nơi đều lưu lại dấu vết hoan ái của hai người.

Cho đến khi thân thể non nớt của cô không thể tiếp tục được nữa, Đường Chá mới bằng lòng buông tha.

Nằm ở trên giường lớn, Đường Chá ôm lấy thân thể cô ôm vào trong ngực. Mở chiếc hộp tinh xảo, Đường Chá đem chiếc nhẫn lấy ra, giọng nói mang theo thâm tình, khàn thiết nói: “Lão bà, em thích không, chiếc nhất kim cương Cartier duy nhất trên thế giới này, được khám kim cương hảo hạng từ Nam

Phi a.”

Lâm Khả Nhi vừa nhìn thấy chiếc nhẫn xinh xắn, phía trên có đính một viên kim cương hình trái tim màu hồng, liền lập tức yêu thích không buông tay. Tạo hình thật đáng yêu, lại nhân nhạ lộ ra vẻ hồn nhiên, ngây thơ, quả thật tựa như vì cô mà làm vậy.

“Lão công, giúp em đeo.” Lâm Khả Nhi đưa bàn tay xinh xắn lên, thanh âm mang theo nũng nịu hướng Đường Chá yêu cầu.

Cô tươi cười động lòng người như vậy khiến cho Đường Chá không cách nào kháng cự. Hắn nhẹ nhàng giúp cô đeo nhẫn. Hào quang tỏa ra nhân nhạ làm cho ngón tay Khả Nhi càng trở nên mỹ lệ. Đường Chá nâng tay cô lên, thâm tình hơn.

Lâm Khả Nhi ngượng ngùng, len lén ngước mắt lên nhìn gương mặt tuấn tú của Đường Chá, gò má phớt hồng như màu hoa anh đào, tựa như đứa bé sơ sinh, đáng yêu vô cùng.

“Lão bà, em thật đáng yêu.” Trong mắt Đường Chá tràn đầy kích tình, bàn tay hắn ôm lấy hông cô, kéo cô lại gần, nhẹ nhàng hôn lên thân thể xinh đẹp, mỹ lệ. Làn da trẻ con trơn mịn, tựa như mỹ ngọc thượng đẳng, ngậm trong miệng như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

“Chú Chá thật là nhột, không cần hôn nơi đó.” Lâm Khả Nhi yêu kiều nũng nịu, vì cơ thể không cách nào chịu nổi hưng phấn mà nhẹ giọng năn nỉ. Nhưng cô năn nỉ càng khiến cho Đường Chá cắn môi càng thêm điên cuồng. ...

Thấy hắn như vậy, cô chỉ có thể đem thân thể cong lên, mặc cho Đường Chá đắm vào trong cơ thể cô.

Hai thân thể tuyệt mỹ phối hợp, soạn thành một khúc động lòng giai nhân.

Trong phòng một mảnh kiều diễm.

“A... “Không kịp ngấm ngấm, một cỗ lực lượng khổng lồ mang theo lửa nóng trực tiếp xuyên qua thân thể Khả Nhi. Lâm Khả Nhi cảm giác, mình trong nháy mắt bị mắp đầy, cảm giác thỏa mãn khiến cô thét thành tiếng.

Ôm chặt lấy cơ thể cô, Đường Chá mãnh liệt lướt động, trước chậm rãi rút ra, sau lại mãnh mẽ đung vào. Lâm Khả Nhi chỉ cảm thấy toàn thân mình bị bao phủ bởi xúc cảm tê dại.

“A a a” Khả Nhi nghênh đón hắn, miệng không ngừng rên rỉ khiến cô không nhận được ngượng ngùng, mặt đỏ tía tai, càng thêm chôn sâu vào trong lòng Đường Chá.

“Khả Nhi, thật chặt.” Đường Chá ngừng đầu thờ, hạ thân đột nhiên bị kẹp chặt, Đường Chá đỡ lấy thân thể cô, đem chính mình đẩy sâu thêm mấy phần.

“A... Chú Chá, thật sâu.” Khả Nhi động tình, không nhận được nỉ non.

“Khả Nhi, gọi anh lão công, mau.” Đường Chá nói xong, nặng nề tiến vào thật sâu vào trong hoa tâm mềm mại.

“A... Lão công, chú Chá là Lão công của Khả Nhi.” Lâm Khả Nhi chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, vui vẻ cực hạn trải ra theo từng động tác của Đường Chá khiến cho cô ngâm nhỏ thành tiếng. Nghe được tiếng thét của Lâm Khả Nhi, Đường Chá cảm thấy vật nam tính của mình đã càng trưởng đến tận cùng. Khoái cảm kích tình xông thẳng lên đại não, khiến hắn càng thêm mãnh liệt động thân đắm vào.

Dần dần, động tác càng thêm cuồng dã, Khả Nhi dường như không thể chịu đựng nổi loại ngược đãi này, lại tựa như vui thích, giơ tay lên, ôm lấy bả vai Đường Chá, như muốn hòa hoãn lại động tác có chút hung hãn của hắn. Thấy Lâm Khả Nhi như vậy, Đường Chá càng thêm hưng mãnh, ôm lấy hông cô, cuồng mãnh tiến vào.

“A... không cần... Chá... um... a... a...” Lâm Khả Nhi như bị nhấn chìm trong khoái cảm khổng lồ, cả thân thể theo từng động tác của Đường Chá mà co rúm lại. Trong phút chốc, hai thân thể va chạm vào nhau tạo ra âm thanh kiều mị hòa lẫn trong tiếng nước chảy, kéo dài không ngừng, hơi thở kích tình tràn đầy cả căn phòng.

“Lão bà, anh yêu em!” Kèm theo từng trận gầm nhẹ, Đường Chá dồn dập, mãnh liệt đắm vào, đem nóng bỏng của chính mình bắn vào trong cơ thể Lâm Khả Nhi, sau đó, té trên thân thể cô.

Không ngừng đóng mở, tinh dịch chậm rãi chảy ra, ngay cả hơi thở cũng tràn đầy ái muội. Đường Chá đang say mê nhìn, đột nhiên đưa ngón giữa tay phải ra, lau xung quanh cánh hoa, sau đó lại đắm vào, đem toàn bộ dịch đang chảy ra chặn lại.

“Khả Nhi, em xem, thật là ẩm ướt a.” Đường Chá vừa nói, vừa dùng ngón tay khẽ động, khiến chất lỏng càng chảy ra nhiều hơn. Theo động tác của Đường Chá, Lâm Khả Nhi cảm thấy bụng dưới lại bắt đầu rục rịch, cảm giác lửa nóng vừa giảm bớt lại lan tỏa toàn thân, hơi thở còn chưa trở lại bình thường lại lần nữa rối loạn. Hai chân không tự chủ được mà sát, như muốn nhiều hơn.

“A, lão công!” Lâm Khả Nhi thở dốc ngày càng nặng nề, hàm răng cắn chặt lấy môi dưới, từng trận rên rỉ từ cổ họng phát ra.

Nhìn tiểu Khả Nhi hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm, Đường Chá nheo mắt, khẽ cười, rút ngón tay ra. Đứng dậy kéo Lâm Khả Nhi qua, khiến cô quỳ ở trên giường. “Khả Nhi, chú Chá cho em nếm thử tư thế mới.”

Nói xong Đường Chá cúi xuống, nằm trên lưng cô, đôi tay vươn ra phía trước, đem toàn bộ ngực cô nắm trong tay. Đôi tay vừa liêu mạng xoa nắn, vừa tỉ mỉ hôn lên sống lưng của Khả Nhi: “Khả Nhi, em thật là nắn cảm.”

Nói xong, hắn đem hai chân cô banh ra, cường thế, mãnh liệt đâm vào thân thể cô từ phía sau.

“A ... Chá, không thể, em không chịu nổi.” Khả Nhi kinh sợ thét chói tai, loại tư thế này khiến chú Chá tiến vào thật sâu, xúc cảm mãnh liệt kia như muốn đem cô xé rách, cô chịu không nổi, cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được phát ra thanh âm nghẹn ngào,

Đường Chá lại làm như không thấy, mỗi một lần lượt động đều dùng hết toàn lực, đôi tay bắt được bắt được bộ ngực không ngừng đung đưa, mạnh mẽ xoa nắn khiến chúng vươn cao.

“A, chú Chá, không cần dừng a.” Khả Nhi chau chặt chân mày, trên người đổ đầy mồ hôi, không ngừng thở gấp.

“Lão bà, thoải mái sao?” Đường Chá dường như không có nửa điểm buông lỏng, vẫn ra sức đụng vào nơi sâu nhất trong thân thể cô.

“Ừm... a, không cần, Chá, Khả Nhi không chịu nổi!”

Đường Chá với lấy chiếc chăn đang che phủ trên thân thể cô, kéo tuột xuống. Cánh tay đem cô ôm vào càng chặt, lượt động càng thêm mãnh liệt.

“Ồ...ô...ô, không cần.” Đường Chá kịch liệt đòi hỏi khiến cho toàn thân Lâm Khả Nhi run rẩy không ngừng, khoái cảm cực hạn làm cho cô vô lực kiềm chế, chỉ có thể nắm chặt lấy ga giường phía dưới.

Chú Chá hôm nay thật mạnh, cô sắp bị đụng hư rồi.

“Tiểu bảo bối, chúng ta viễn viễn bên nhau.” Đường Chá nhắm chặt hai mắt, sáng khoái găm nhẹ, tinh dịch nóng bỏng bắn ra, rưới vào bên trong hoa tâm đã sớm sưng đỏ của Khả Nhi. Hai người cùng nhau chạm đến thiên đường hoan ái.

Sau một hồi vận động kịch liệt, chỉ thấy đùi thon dài của Lâm Khả Nhi vắt qua cơ thể cường tráng của Đường Chá, hai tay cô ôm lấy eo hữu lực của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào trước ngực Đường Chá, dung nhan thanh nhã, yên tĩnh nằm trong lòng hắn. Cô dịu dàng đối lập với Đường Chá cứng rắn, khung cảnh yên bình tựa như một bức tranh ý vị, đẹp mê hồn.

Trên giường lớn, hai người yêu nhau đan vào cùng một chỗ, trong lòng tản ra tình yêu sâu đậm.

Khi Đường Chá tỉnh lại, mắt cũng chưa mở, liền đưa tay ra tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp, lại chụp hụt.

Không thấy cô.

“Lão bà!” Đường Chá kinh hoàng ngồi dậy, trên giường lớn chỉ còn mình hắn, căn phòng trống rỗng, tiểu Khả Nhi không biết đã đi đâu.

Cô không có ở bên cạnh hắn?

Đường Chá vội vàng mặc một chiếc quần dài, sau đó liền chạy ra khỏi phòng.

Khi đi ngang qua vườn hoa trước cửa sổ, tai hắn nghe thấy giọng cười quen thuộc, tiếng cười ngọt ngào khiến Đường Chá dừng chân lại.

Hướng tầm nhìn ra vườn hoa, quả nhiên là cô. Chỉ thấy Lâm Khả Nhi như một tinh linh rơi xuống vườn hoa, cả thân hình nhỏ bé của cô bị hàng trăm khóm hoa bao lấy. Bên cạnh cô là một ông lão lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Edit: Fedfan

"Cùng cháu tập, khom lưng, cần dùng sức á..., lại khom một xuống chút nữa. Bác trai, thắt lưng của bác cứng quá, về sau cần phải rèn luyện nhiều hơn mới được." Lâm Khả Nhi vừa khom người, vừa trách ba Đường đứng bên cạnh.

Khuôn mặt ba Đường hơi lúng túng, có chút ửng đỏ, nhưng vẫn tập luyện theo sự chỉ huy của Lâm Khả Nhi.

"Bác trai, kế tiếp tập theo cháu a! Trái ba vòng, phải ba vòng, xoay xoay cổ, xoay xoay hông." Lâm Khả Nhi vừa hát vừa lắc lắc cổ cùng hông, bộ dáng đáng yêu như vậy khiến Đường Chá cười rung người, tiểu gia hỏa này, không ngờ sáng sớm thức dậy, liền theo cha già của anh ra ngoài tập thể dục.

Mặc dù cô đôi đôi hiểu thuận với cha già như vậy, anh nên khen cô, nhưng sau khi ngủ dậy mở mắt nhìn không thấy tiểu Khả Nhi, anh thật sự cảm thấy rất tịch mịch, giống như mất đi thứ trân bảo quan trọng nhất vậy.

Thật là nhớ mỗi ngày mở mắt ra, người anh nhìn thấy đầu tiên chính là tiểu Khả Nhi.

Bình tĩnh cười nhạt đi vào vườn hoa, trong lòng Đường Chá cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Hai người trong vườn hoa này là người nhà thân nhất của anh. Từ nay về sau, bọn họ sẽ có thể vô ưu vô lo mà sống chung một chỗ, không còn bị quấy rầy nữa.

Lúc Lâm Khả Nhi ngẩng đầu nhìn thấy Đường Chá, lập tức hưng phấn nhào vào trong ngực anh: "Anh Chá, anh dậy rồi à!"

"Vừa rời giường liền nhìn thấy em cùng ba anh luyện tập rất hăng say." Đường Chá cưng chiều siết chặt đầu mũi nhỏ xinh xắn của Lâm Khả Nhi, trông mặt đen tình xảo tràn ngập nhu tình.

"Thân thể bác trai không tốt, phải chuyên cần rèn luyện mới được. Cho nên trời còn chưa sáng, em liền kéo bác ấy từ trong chăn ra." Lâm Khả Nhi đắc ý ngược đầu lên, ngây thơ toét cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên.

"Cái nha đầu này! Một chút cũng không lo lắng bộ xương già ta đây có thể thích ứng hay không, mà lôi kéo ta chạy." Ba Đường có chút báo oán mà quở trách Lâm Khả Nhi, thế nhưng trong mắt của ông lại hàm chứa ánh nhìn cưng chiều.

"Nhưng em xem bác trai khỏe vô cùng nha, thắt lưng chẳng phải cứng ngắc nữa, đi đứng cũng linh hoạt hơn nhiều." Lâm Khả Nhi cười meo meo nói.

"Tiểu Khả Nhi chính là linh đan, có em ở đây thân thể ba anh sẽ trở nên khỏe mạnh nha." Đường Chá sang sảng cười.

"Tất nhiên!" Lâm Khả Nhi kiêu ngạo cái đuôi lập tức vênh lên đến trời. Bộ dáng đáng yêu kia của cô khiến hai cha con họ Đường cũng phì cười.

"Đi thôi, tiểu Khả Nhi, anh đưa em đi học." Đường Chá kéo tay Lâm Khả Nhi, nói với cô.

"Ai ui, đau quá." Bị Đường Chá lôi kéo, Lâm Khả Nhi lập tức bị đau kêu thành tiếng.

Toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của cô nhăn lại, bộ dáng khổ sở này khiến Đường Chá luống cuống tay chân. Anh lập tức ôm Lâm Khả Nhi lên, lo lắng hỏi thăm: "Làm sao vậy, chỗ nào bị đau? Mới vừa rồi không phải còn bình thường hay sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi lập tức đỏ ửng lên, cô len lén nâng lên cặp thủy mâu linh động, nhìn sang ba Đường, sau đó ngượng ngùng tới sát bên tai Đường Chá, lặng lẽ, tràn đầy ngượng ngùng nói: "Anh Chá, đều muốn trách anh! Ai bảo anh mạnh như vậy? Làm hại tiểu Khả Nhi vừa nhức nhích, nơi đó liền đau theo."

Nghe được lời nói của tiểu Khả Nhi, Đường Chá vừa kiêu ngạo, vừa đau lòng.

Anh là người đàn ông của tiểu Khả Nhi, được cô khen ngợi dũng mãnh, làm sao có thể mất hứng? Anh thật muốn trốn vào một chỗ vụng trộm vui mừng. Nhưng mà thân thể của tiểu Khả Nhi bởi vì yêu cầu vô độ của chính anh mà đau đớn, điều này làm cho anh hối hận không thôi. Sớm biết rằng, anh tất nhiên không thể mãnh liệt, muốn tiểu Khả Nhi ít hơn vài lần.

Thế nhưng nếu muốn cô ít đi mấy lần, thân thể của anh sẽ chịu được sao?

Thật là mâu thuẫn.

"Tiểu Khả Nhi, anh dẫn em đi bôi thuốc." Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi, đi lên lầu.

Vừa nghĩ tới bôi thuốc, tiểu Khả Nhi liền nhớ lại lần đầu tiên bôi thuốc anh Chá, sau khi làm xong, anh Chá đã từng dịu dàng bôi thuốc cho cô, thuốc kia phải bôi ở chỗ đó, nghĩ đến đây, mặt của cô liền trở nên đỏ hơn.

Quả nhiên, khi Đường Chá cầm thuốc mỡ đi tới bên người cô, tay quệt lấy một ít thuốc mỡ, rồi bôi thuốc vào vườn hoa sưng đỏ kia. Bàn tay anh Chá thật ấm áp, mang theo nhiệt độ mê người, thiếu chút nữa khiến cô mất khống chế.

Từng dòng nước nóng bỏng từ những chỗ bị ngón tay của anh đụng chạm truyền đến, làm hại cô thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như được phủ một lớp phấn của tiểu Khả Nhi, lòng Đường Chá cuồng loạn. Ngón tay của anh đột nhiên tăng thêm sức, đè mạnh lên vách tường non mềm ở đó.

"A! Anh Chá!" Lâm Khả Nhi kích động hét chói tai, tay anh Chá giống như mang theo ma lực, thiếu chút nữa làm cô sụp đổ.

"Gọi anh là ông xã!" Đường Chá ngậm môi Lâm Khả Nhi, thân mật nói.

"Ông xã!" Lâm Khả Nhi nháy con mắt linh hoạt tràn đầy ma mị, kích động thở gấp.

"Thật muốn hung hăng muốn em thêm lần nữa." Đường Chá dán vào bên tai Lâm Khả Nhi, thờ gấp khăn khăn nói.

Lâm Khả Nhi một tay đẩy Đường Chá ra, nghịch ngợm tháo chạy tới trước bàn trang điểm, đỏ mặt nũng nịu: "Mới không để cho anh ăn. Em muốn đi xuống kiếm đồ ăn, anh không muốn xuống thì tùy."

Đường Chá cười tà tràn đầy uy hiếp nhào tới Lâm Khả Nhi, chỉ thấy cô nhẹ nhàng tránh thoát, nhanh như chớp chạy xa.

Nhưng chân nhỏ của cô sao địch nổi chân dài của Đường Chá, anh chỉ cần hai bước liền đem Lâm Khả Nhi bắt vào trong ngực, bá đạo hôn đôi môi hồng đang tươi cười của Lâm Khả Nhi: "Không phải em đói bụng sao? Anh cho em cơ hội ăn anh đó."

"Anh cứng rắn như vậy, chỗ nào gặm được chứ? Em muốn xuống lầu gặm đùi gà, ăn sandwich." Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, nghiêng đầu lên nói.

Đường Chá dùng ngón cái vuốt ve cánh môi hồng non mềm của cô, trầm thấp nói bên tai cô: "Bà xã, bỏ qua mỹ vị như anh, sau này em đừng có hối hận."

Lâm Khả Nhi che cái miệng nhỏ nhắn, cười đến mức giống như cành liễu bị gió thổi lay động, vẻ mặt cười xấu xa làm cho cô thoát nhìn giống như một tiểu tinh linh nghịch ngợm: "Dù sao sau này còn có rất nhiều cơ hội, mỹ vị anh đây vĩnh viễn đều là của Khả Nhi, Khả Nhi còn sợ bỏ lỡ hôm nay à!"

"Thua em rồi!" Đường Chá bắt đắc dĩ lắc đầu, giúp Lâm Khả Nhi sửa sang lại quần áo, vuốt vuốt lại mái tóc rối bời, mới kéo tay nhỏ bé của cô, cùng nhau đi xuống lầu.

Ba Đường đã sớm ngồi ở trong phòng khách chờ bọn họ, thấy bọn họ xuống, mới đi vào phòng ăn, vừa đi vừa lạnh mặt nói: "Trước khi ăn cơm không cần làm vận động lâu như vậy, bữa ăn sáng để nguội ăn không ngon."

Ba Đường giọng điệu cứng rắn vừa nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi liền lập tức đỏ lên, cô không bỏ qua mà đấm lên ngực Đường Chá, trợn mắt một cái, bất mãn kháng nghị: "Đều tại anh, khiến bác trai hiểu lầm."

Đường Chá cười cầm tay cô, đưa lên môi hôn: "Sợ cái gì? Chúng ta cũng không phải chưa làm qua. Nếu như không phải em phản đối, anh thật muốn vận động cùng em thêm mấy lần."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

Edit: Fedfan

Lâm Khả Nhi ôm lấy gương mặt tuần tú của Đường Chá, cắn răng khê kêu: "Cái người da mặt dày, Khả Nhi thế nào không nhìn ra anh cũng có một mặt tà ác như vậy chứ?".

Đường Chá đắc ý cười to, một chút cũng không vì lời nói của tiểu Khả Nhi mà tức giận.

Ba người ngồi quanh bàn ăn yên tĩnh ăn sáng, dưới bàn chân nhỏ của Lâm Khả Nhi lại không nhàn rồi, trực tiếp đạp lên chân to của Đường Chá, trong mắt mang theo ý cười, giống như đang nói: "Ai bảo anh khiến bác trai giận cô em"

Đường Chá hướng về phía tiểu Khả Nhi nháy nháy đôi mắt đen sâu thẳm, dùng thanh âm dễ nghe mà trầm thấp nói: "Tiểu Khả Nhi, anh còn chưa ‘ăn’ no. Chúng ta có cần..."

"Anh còn nói!" Lâm Khả Nhi nhảy dựng lên nhào về phía Đường Chá, ngay trước mặt ba Đường che lại cái miệng nhỏ nhắn khiến cô bực mình của Đường Chá.

Cúi đầu nhìn xuống bàn tay nhỏ bé đang che đôi môi nóng rực của anh, Đường Chá cười mập mờ vươn cái lưỡi trơn bóng ra, liếm hôn lòng bàn tay cô.

Động tác bất ngờ này khiến Lâm Khả Nhi lập tức rút tay nhỏ bé về, đỏ mặt lùi tới chỗ cách xa anh một mét: "Anh Chá thật là xấu! Khả Nhi cũng không để ý tới anh nữa!"

Nói xong, liền ngồi vào bên cạnh ba Đường, thân thiện trò chuyện với ông.

"Bác trai, bác muốn ăn gì? Sandwich được không? Cháu lấy cho bác." Lâm Khả Nhi cố ý ân cần hầu hạ ba Đường, ném Đường Chá qua một bên.

Ba Đường thấy một đôi tiểu tình nhân đang trêu nhau, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Ông đột nhiên mở miệng hỏi Đường Chá: "Đường Chá, cái bông tai ngọc thạch truyền lại cho con dâu không truyền cho con gái của nhà ta đâu rồi? Nếu thích tiểu Khả Nhi, còn không đi lấy đưa cho nó."

"Bông tai ngọc thạch?" Đường Chá kinh ngạc sững sờ, không nói gì. Suy nghĩ của anh hiển nhiên không ở nơi này, không biết bay đi nơi nào rồi.

Lâm Khả Nhi tò mò bới ra ở Đường phụ cánh tay, dí dõm hỏi: "Bác trai, là khuyên tai gì vậy?"

Ba Đường kiêu ngạo nói: "Đó là cái khuyên tai ngọc thạch do tổ tiên truyền lại, làm ra từ loại ngọc thượng đẳng, điêu khắc huy hiệu của gia tộc Đường thị, ở giữa còn có khắc một từ hiếm dùng. Người nào có cái khuyên tai ngọc kia, có nghĩa là sắp trở thành nàng dâu của Đường gia ta."

"Có khắc từ hiếm dùng?" Lâm Khả Nhi vui mừng tròn to hai mắt, còn nhớ rõ cô từ chỗ của mẹ vợ vét được cái khuyên tai ngọc có khắc một chữ 'Đường'.

"Cha, khuyên tai ngọc này con tặng cho bạn rồi." Đường Chá nhú lại đôi mày kiếm, lạnh lẽo nói.

"Tặng bạn? Cái đó là vật định tình để tặng cho vợ của con, làm sao con có thể tùy tiện tặng người khác?" Ba Đường thổi râu mép, bắt nạt chất vấn.

"Muốn đưa thì đưa, con sẽ mua quà tặng khác cho tiểu Khả Nhi." Đường Chá ngạo nghễ ưỡn ngực, lạnh nhạt nói. Nhìn vẻ mặt anh giống như cái khuyên tai ngọc đối với anh mà nói căn bản là không quan trọng.

"Con cái đứa nghiệt tử! Đây chính là gia bảo truyền lại của gia tộc Đường thị chúng ta, con cứ như vậy mà tùy tiện tặng người khác! Con... con... con muốn ta tức chết sao!" Ba Đường càng nói càng kích động, vung tay lên muốn đánh Đường Chá.

"Bác trai đừng nóng giận, nói không chừng cháu có thể đem biến ra nó." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười xấu xa.

"Thật sao?" Ba Đường không tin nhìn Lâm Khả Nhi. Cũng đã tặng cho người nào đó, làm sao có thể tìm trở lại được.

Ngay cả Đường Chá cũng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cô.

"Chờ cháu một chút." Lâm Khả Nhi vui sướng chạy lên lầu, qua không tới mấy giây, cô liền cầm một cái hộp tinh xảo chạy xuống.

Giống như dâng lên vật quý, Lâm Khả Nhi đem cái hộp nhỏ đặt trước mặt Đường phụ, thần thần bí bí nói: "Bác trai, đoán xem bên trong là cái gì?"

Ba Đường lúng ta lúng túng nhận lấy cái hộp, nhìn tới cái khuyên tai ngọc nằm ở bên trong thì trên mặt lập tức tràn đầy tươi cười.

"Cái đứa nghiệt tử này, nếu đã sớm đem khuyên tai ngọc tặng cho tiểu Khả Nhi, nói thật thì được rồi, cần gì phải gạt ta?" Ba Đường không vui hừ lạnh.

"Bác trai, đây là cháu trộm được từ chỗ mẹ cháu đó." Lâm Khả Nhi ngượng ngùng le lưỡi. Xem ra khuyên tai ngọc này đúng là năm đó chú Chá tặng cho mẹ, có phải là vật định tình của bọn họ hay không?

"Trộm thật giỏi!" Ba Đường khoái trá cười to, giơ ngón tay cái lên khen ngợi Lâm Khả Nhi. Ngượng cười, ông cầm khuyên tai ngọc lên, lạnh lùng cứng rắn ra lệnh cho con trai: "Đưa con bắt hiểu, còn không mau đeo lên cho con dâu của ta!"

Đường Chá kinh ngạc nhìn Lâm Khả Nhi, nhận lấy khuyên tai ngọc, trịnh trọng giúp cô đeo lên, nhìn khuyên tai ngọc này ở trên cổ tiểu Khả Nhi lóe lên u quang, ánh mắt Đường Chá trở nên thâm u.

"Anh Chá, anh không vui sao? Nếu đã như vậy, em vẫn là mang nó trả cho mẹ." Lâm Khả Nhi nhìn ra tim Đường Chá đập mạnh và loạn nhịp, chu cái miệng nhỏ nhắn mắt húng nói.

Anh Chá là bởi vì mẹ sao? Chẳng lẽ mình cùng anh thân mật như vậy rồi, mà anh còn nghĩ tới mẹ sao?

Đột nhiên trái tim dâng lên một cổ chua xót, trong hốc mắt ngưng đầy nước mắt.

Không muốn làm cho anh Chá nhìn ra cô đau lòng, cô cố nén nước mắt, cười muốn đem khuyên tai ngọc tháo xuống.

"Không cho tháo ra!" Ba Đường không vui rống giận. Tiếng hô của ông ngăn trở động tác của Lâm Khả Nhi.

Thấy mình rống giận hù đến tiểu Khả Nhi, ba Đường lập tức lúng túng nói: "Đừng sợ, ta không có ý tứ gì khác. Tiểu Khả Nhi, cháu là con dâu của

Đường gia ta, cái này nên thuộc về cháu. Vĩnh viễn cũng không cho tháo xuống, có nghe không!"

"Bác trai, thật sự có thể chứ?" Lâm Khả Nhi cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Bác trai đây là đang thừa nhận cô sao? Lão nhân gia rút cuộc cũng tiếp nhận cô. Cô thật sự rất vui, thật sự rất rất vui mừng.

Nhưng còn anh Chá? Quan trọng nhất là thái độ của anh Chá. Nếu anh không hài lòng, cho dù cô mang cái khuyên tai ngọc này, cũng sẽ không vui vẻ.

Đường Chá nhẹ nhàng nâng đầu Lâm Khả Nhi lên, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Tiểu Khả Nhi, nếu nó ở trong tay em, đã nói lên rằng nó với em có duyên. Có lẽ trời cao đã sớm sắp đặt sẵn, muốn để em làm cô dâu của anh."

"Anh Chá không vui mừng sao?" Lâm Khả Nhi tìm tòi nhìn vào tròng mắt đen của Đường Chá.

"Anh Chá rất vui mừng, duyên phận đúng lúc, khuyên tai ngọc này có thể rơi vào trong tay tiểu Khả Nhi không phải nói rõ rằng cô dâu của anh nhất định là tiểu Khả Nhi sao? Tiểu Khả Nhi, không cần hoài nghi tình yêu của anh nữa. Anh yêu em, anh muốn em làm cô dâu của anh." Ánh mắt kiên định này của Đường Chá khiến Lâm Khả Nhi rút cuộc yên tĩnh lại.

"Anh Chá, em cũng rất yêu anh!" Lâm Khả Nhi hạnh phúc nhào vào trong ngực Đường Chá, một đôi đôi đẹp thon dài quần lên người Đường Chá, treo trên người anh, khuôn mặt tươi cười rực rỡ kia tràn đầy vui sướng của tuổi trẻ, khiến Đường Chá nhìn thấy phải mê.

"Bà xã, không cần dụ hoặc anh." Đường Chá dán vào môi tiểu Khả Nhi, thâm tình nói.

Lời còn chưa dứt, môi Đường Chá đã đặt lên đôi môi xinh đẹp của Lâm Khả Nhi. Hai người thỏa thích hôn sâu, răng môi quần quýt. Chỉ thấy từng chuỗi tia lửa ở phần môi hai người nổ rộ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương104

Edit: Fedfan

"Vật nhỏ, hôm nay cháu khai giảng đó." Ba Đường đột nhiên bình tĩnh mở miệng, sắc mặt của ông cho người ta một loại cảm giác vui sướng khi người gặp họa: "Bây giờ đã bây giờ rồi rồi, hi vọng còn kịp."

"A! Bây giờ rồi rồi! Anh Chá, đều tại anh, em sắp trễ rồi!" Lâm Khả Nhi bắt khẩn đấm vào lồng ngực Đường Chá, cô cũng không muốn ngày đầu tiên đi học đã lưu lại ấn tượng xấu cho giáo sư. Cô thật sự dự định làm cục cưng ngoan ngoãn mà.

"Ai bảo em mê người như vậy chứ?" Đường Chá chẳng những không nhận lỗi, ngược lại tràn đầy vui vẻ.

Lâm Khả Nhi tức giận chống nạnh, khê kêu với Đường Chá: "Sau này không cho chạm vào em!"

Lời của cô khiến hai người đàn ông đồng thời cười thật to.

"Tiểu Khả Nhi, cháu hãy khéo bao dung cho con trai ngốc này của ta. Nhịn nhiều năm như vậy rút cuộc cũng thông suốt, sao có thể không chế được chứ?" Ba Đường nhếch môi cười nhạo báng. Hai chòm râu kia vì ông cười to mà không ngừng rung động, thoát nhìn bình dị gần gũi hơn nhiều, không giống như lúc mới trở về nhà, cả một bộ dạng độc tài bạo quân. Ông bây giờ, trên mặt dần dần hiện ra tươi cười.

"Bác trai, thế nào mà ngay cả bác cũng khi dễ cháu?" Lâm Khả Nhi không thuận theo mà giậm chân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã sớm ửng đỏ, tiếng cười của ba Đường càng lúc càng lớn, khiến cô cũng thấy xấu hổ không dám tiếp tục ở lại, kéo tay Đường Chá chạy ra ngoài: "Anh Chá, nhanh lên một chút á, còn không đi thì thật sự tới trễ đó."

Tiếng cười trầm thấp của Đường Chá khiến Lâm Khả Nhi bắt mắt quay đầu lại trừng anh: "Còn cười! Cười nữa em liền che miệng anh lại!"

"Được! Dừng cái miệng nhỏ của em để che." Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi, cười lớn đi về phía xe hơi.

Khi xe dừng trước cửa trường đại học, Lâm Khả Nhi ngửa không ngừng vó chạy vào cổng lớn, vừa chạy, vừa hôn gió với Đường Chá bên trong xe: "Anh Chá, buổi chiều nhớ tới đón em."

Đường Chá cười nhạt khoát tay với Lâm Khả Nhi, đưa mắt nhìn cô tiến vào cửa trường, mới khởi động xe hơi đi tới công ty.

Thấy Đường Chá lái xe đi, Lâm Khả Nhi mới quay người lại, sốt ruột muốn chạy vào trong, nhưng không ngờ đụng phải một bức tường cứng rắn.

"Là ai không mở to mắt, lại dám đụng vào bản tiểu thư!" Lâm Khả Nhi xoa cái trán bị đụng đau, bắt mẫn ngẩng đầu lên khề kêu.

Khi nhìn rõ chàng trai tóc vàng đang nén cười thì cô hưng phấn nhào vào trong ngực cậu ta: "Phí phí, thật là khéo a! Vậy mà lại gặp anh ở đây."

"Là rất khéo, khéo đến mức anh đứng ở chỗ này cũng có thể bị em đụng vào." Lý Tư Đặc nở nụ cười xấu xa hài hước nói. Thật ra thì ngay từ lúc nhìn thấy Lâm Khả Nhi chạy vào sân trường, anh liền đứng ở chỗ này chờ đợi, không ngờ nhóc con nghịch ngợm này thậm chí ngay cả đường cũng không nhìn, trực tiếp đụng vào ngực anh.

"Điều này nói rõ hai ta có duyên, nếu không tôi tại sao người khác không đụng, đặc biệt đụng anh nha?" Lâm Khả Nhi đắc ý ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngao khí mườì phân nói.

"Dù sao cũng đều là lý lẽ của em." Lý Tư Đặc dùng sức nắm chóp mũi của Lâm Khả Nhi, trợn to đôi mắt màu xanh dương xinh đẹp cười nói.

"Đau quá! Anh muốn bóp nát lỗ mũi của tôi à?" Lâm Khả Nhi đập vào tay Lý Tư Đặc, bắt mẫn sa sầm khuôn mặt nhỏ nhắn mê người.

"Lỗ mũi của em tẹt như vậy, anh giúp em miễn phí nâng mũi, em còn không muốn?" Lý Tư Đặc hừ nhẹ, khuôn mặt rực rỡ như ánh mặt trời kia tràn đầy ý cười hài hước.

"Tôi giúp anh nâng mũi miễn phí trước!" Lâm Khả Nhi vịn vào bả vai Lý Tư Đặc, gior tay nhỏ bé hướng trên mặt của anh bóp.

Lý Tư Đặc che cái mũi của mình, lập tức xoay người bỏ chạy. Anh vừa trốn vừa cười cợt: "Lỗ mũi của anh không cao không thấp, cái dáng này vừa đẹp, cần nâng mũi của em là được rồi!"

"Ai nói? Lỗ mũi của phí phí (khi đầu chó) là tẹt nhất, không nâng một chút sao được? Xấu như vậy tương lai khó tìm bà xã lắm." Lâm Khả Nhi vừa đuổi theo vừa đuổi dài tay đùa với Lý Tư Đặc.

Lý Tư Đặc đột nhiên dừng lại bước chân không chạy nữa, Lâm Khả Nhi không có phòng bị cứ như vậy đụng vào sau lưng anh.

Ai ui một tiếng, Lâm Khả Nhi lần này quả là thật sự đụng đau cái mũi nhỏ cao thẳng xinh xắn. Cô bắt mẫn giậm chân: "Thối phí phí, anh đứng lại cũng không nói cho người ta một tiếng. Nhìn đi, cái mũi của tôi lúc này thật sự bị anh đụng bẹp rồi, xem anh bồi thường thế nào?"

"Anh xem một chút." Lý Tư Đặc kéo tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi ra, cười nói: "Chóp mũi gần bị đụng cho bẹp rồi? Khuôn mặt như cái bánh mì lớn thế này đoán chừng cũng không còn ai muốn em, chỉ bằng cùng anh làm thành một đôi đi!"

Nói xong liền đem Lâm Khả Nhi ôm lấy.

Lâm Khả Nhi vuron chân ra, dùng sức đá Lý Tư Đặc, hại anh bị đau phải buông tay.

"Tiểu mỹ nhân, em muốn mưu sát chồng à? Em có biết tính phúc đời sau của em suýt nữa bị em phá hủy hay không?" Lý Tư Đặc bị đau nhú lại khuôn mặt đẹp trai tuấn mỹ phi phạm, khổ sở kháng nghị.

"Ai muốn làm một cặp với anh. Tôi sớm có anh Chá rồi! Anh đi tìm phí phí cái thuốc về anh đi! Tôi muốn lên lớp, bye-bye!" Lâm Khả Nhi ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lướt qua Lý Tư Đặc đang bị đau ngồi chồm hồm trên mặt đất, sôi nổi đi tới phòng học.

Thật may là, khi cô đi vào phòng học, giáo sư còn chưa tới.

Sau khi cô ngồi xuống, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào chào hỏi các bạn học bên cạnh: "Các anh các chị, xin chào, em là Lâm Khả Nhi, về sau xin chiếu cố nhiều hơn."

Một đám sinh viên lớn hơn cô hai ba tuổi, thấy khuôn mặt tươi cười ngọt ngào này, cũng buông lỏng cảnh giới, lập tức thích cô gái Phương Đông đáng yêu này.

"Lâm Khả Nhi, em bao nhiêu tuổi rồi a? Mườì hai tuổi sao?" Một cậu sinh viên người da trắng tò mò nhìn Lâm Khả Nhi nhỏ nhắn.

"12? Tôi thoát nhìn nhỏ như vậy sao?" Lâm Khả Nhi nhìn lại đường cong cơ thể mình, nơi đó có hơi nhỏ à? Nhưng mà bạn học chung quanh xem ra đều rất trưởng thành, có lẽ người ngoại quốc vốn là trông có vẻ già hơn, mình đứng giữa bọn họ, thật là có chút giống trẻ con chưa trưởng thành.

"Vậy em rất cuộc bao nhiêu tuổi?" Một người con trai da đen khác cũng tò mò mở miệng lộ ra hàm răng trắng, cao hứng hỏi.

"Sinh nhật mườì sáu tuổi của em cũng sắp đến." Lâm Khả Nhi ngọt ngào nói.

Khuôn mặt tươi cười đầy vẻ Đồng Phương ý nhị của cô khiến một đám con trai trong nháy mắt đều mê đắm, thẳng tắp nhìn cô.

Lúc này một bạn học nữ đi tới hưng phấn nói nhỏ với những người bên cạnh: "Giáo sư sao còn chưa tới? Tổ chính là đặc biệt vì thầy ấy mới chọn môn học này."

"Đúng a! Giám đốc trường học của chúng ta a, anh tuấn tiêu sái, tác phong quý tộc mườì phần. Thầy ấy chính là bạch mã hoàng tử trong mộng của tó."

Một bạn học nữ khác cũng nheo mắt lại, mặt say mê nói.

"Cái gì bạch mã hoàng tử trong mộng? Người ta chính là hoàng tử! Ngu ngốc!"

Cô gái thứ nhất cầm bút hùng hăng gõ xuống đầu cô gái thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Edit: Fedfan

Giám đốc trường học? Giáo sư? Hoàng tử? Họ đang nói đến người nào vậy? Nếu nói hoàng tử, cô mới vừa đụng phải một người, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Mới nghĩ như vậy, ở cửa liền nổi lên một hồi xôn xao, cái người trong suy nghĩ của Lâm Khả Nhi đã xuất hiện ở cửa phòng học.

Chỉ thấy Lý Tư Đặc toàn thân mặc quần áo cao cấp thuần trắng thoải mái đi vào phòng học, con mắt xanh lam của anh ta lướt qua tất cả các sinh viên, thẳng tắp bắn về phía Lâm Khả Nhi đang núp sau lưng các bạn học, trên mặt lộ một chút cười xấu xa.

"Chào các bạn, tôi là Lý Tư Đặc, từ hôm nay trở đi, sẽ do tôi tới dạy mọi người môn học này." Lý Tư Đặc nghiêm nghị tự giới thiệu mình với mọi người.

Lâm Khả Nhi núp phía sau người khác, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, miệng càng không ngừng lẩm bẩm: "Sao lại xui xẻo như vậy? Thế nhưng lại gặp phải thói phí phí. Anh ta sẽ không trả lại mối thù một cước mới vừa rồi chứ?"

"Lần đầu tiên gặp mặt, mọi người cần phải làm quen nhau một chút, sau đây bạn học nào tôi gọi đến tên xin mời đáp trả." Lý Tư Đặc lấy ra danh sách học sinh bắt đầu từng bước từng bước nhớ kỹ. Khi đọc đến tên Lâm Khả Nhi, trên mặt của anh ta lộ ra một chút cười sâu xa.

Lâm Khả Nhi núp ở sau lưng bạn học, nói gì cũng không đứng lên.

"Bạn học Lâm Khả Nhi hôm nay chưa tới sao?" Lý Tư Đặc cố ý nhìn về phía Lâm Khả Nhi, giống như không thấy cô.

Lúc này một bạn học nam bên cạnh chọc chọc vào sau lưng cô, nói với cô: "Lâm Khả Nhi, giáo sư đang kêu bạn kia."

Âm thanh của người bạn học kia đặc biệt vang dội, làm hại Lâm Khả Nhi không chỗ nào ẩn trốn. Cô đành phải ngoan ngoãn đứng lên, hướng về phía Lý Tư Đặc lộ ra một nụ cười lúng túng: "Phí phí... oh không... hoàng tử - bệ hạ Lý Tư Đặc, chào ngài."

Một chuỗi dài xưng hô của Lâm Khả Nhi khiến tất cả mọi người không nhịn được cười rộ lên.

"Sắc mặt bạn học Lâm Khả Nhi không tốt lắm, có phải không thoải mái hay không?" Lý Tư Đặc nén cười xấu xa hỏi.

"Đừng... đừng... đúng! Em đau bụng." Lâm Khả Nhi lập tức không ngừng luôn miệng nói, cô ôm bụng nói với Lý Tư Đặc: "Em đi WC một tí, mọi người cứ tiếp tục."

Nói xong, cô bần chân giống như bôi dầu, nhanh chóng chạy trốn từ cửa sau.

"Tiết này tự học, tôi đưa bạn học Lâm tới phòng y tế khám bệnh." Lý Tư Đặc mặt không đổi sắc bỏ lại những lời này, liền chạy theo, bỏ lại một đám sinh viên mờ mịt.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, chỉ nhún nhún vai, nói không ra nguyên do.

Lý Tư Đặc đuổi ra một đôi chân dài, đuổi theo Lâm Khả Nhi nhỏ nhắn ở phía trước. Chạy được mấy bước, liền đem đôi phương cùng té nhào xuống đất.

Đề Lâm Khả Nhi trên thảm cỏ xanh mướt trong sân trường, Lý Tư Đặc vẻ mặt uy hiếp nhìn cô chằm chằm: "Tiểu mỹ nhân, hôm nay em rất không ngoan, anh muốn trừng phạt em!"

"Đừng! Tôi về sau không đá anh nữa còn không được sao?" Lâm Khả Nhi cười theo vẻ mặt năn nỉ.

Lý Tư Đặc quả thật giống như một người biến đổi muôn hình vạn trạng, nhiều thân phận như vậy, không biết rốt cuộc cái nào mới là nghề chính của anh ta. Hoàng tử? Tay đua xe? Nhà thiết kế các bộ phận xe hơi? Giám đốc trường học? Giáo sư?

Ôi trời, người này còn lợi hại hơn Lâm Khả Nhi cô, xem ra sau này không thể đắc tội anh ta nữa, anh ta thế nhưng là giám đốc trường học nha.

Lý Tư Đặc ‘hắc hắc’ cười lạnh hai tiếng, khuôn mặt lãnh khốc kè sát khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Khả Nhi: "Tiểu mỹ nhân, em không cảm thấy đã quá muộn sao? Anh muốn trừng phạt em! Hung hăng trừng phạt em! Ai bảo em mới vừa đá mệnh căn của anh?"

"Đừng!" Thấy Lý Tư Đặc nâng lên một bàn tay, Lâm Khả Nhi yêu kiều kêu lên nhắm mắt lại, chờ đợi quả đấm rơi xuống.

Nhưng chờ nửa ngày cũng không thấy quả đấm rơi xuống. Cô nhút nhát mở hé mắt ra, từ giữa hai hàng lông mi nhìn lên Lý Tư Đặc.

Chỉ thấy trên vẻ mặt anh ta nén cười sắp chết, hài hước nhìn cô.

"Được lắm! Anh dám trêu chọc tôi!" Lâm Khả Nhi tròn to một đôi mắt đẹp, tức giận đâm vào lồng ngực Lý Tư Đặc.

Hoàng tử rút cuộc phá hư hình tượng của chính mình cười lớn, giống như quả đấm của Lâm Khả Nhi chỉ là đang cù lét anh ta. Rút cuộc cười đủ rồi, anh nằm ngửa trên mặt cỏ như tấm nệm, vươn tay vò rối mái tóc mềm mại của Lâm Khả Nhi.

"Đáng ghét, anh muốn làm tóc của tôi biến thành cỏ dại à?" Lâm Khả Nhi bất mãn đánh rơi tay của Lý Tư Đặc, nằm ở bên cạnh anh ta, nhếch lên chân nhỏ.

"Sợ cái gì? Xấu xí nữa anh cũng muốn em." Lý Tư Đặc siết chặt đầu mũi nhỏ của cô, hài hước nói.

"Ai thích bị anh muốn! Tôi có anh Chá của tôi rồi!" Lâm Khả Nhi tức giận nhìn anh ta chăm chăm, cái mũi của cô sắp bị Lý Tư Đặc bóp rơi rồi!

"Đường Chá có gì tốt? Giã như vậy! Nào có sức quyến rũ giống như hoàng tử Tây Ban Nha anh đây?" Lý Tư Đặc kiêu ngạo mà chỉ chỉ gương mặt tuấn tú còn xinh đẹp hơn hoa của mình, dùng đôi mắt màu xanh lam nóng bỏng nhiệt tình nhìn Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi nhỏ lên một cọng cỏ, ở trên mặt Lý Tư Đặc quơ nhẹ: "Không biết xấu hổ! Da mặt dày quá a! Tôi thật sự lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông tự đại như vậy."

"Anh có tư cách kiêu ngạo! Đừng quên, anh là hoàng tử Tây Ban Nha, cả Tây Ban Nha đều là nhà anh mở." Lý Tư Đặc đắc ý lật người, lần nữa đè Lâm Khả Nhi ở phía dưới.

"Đứng lên! Anh nặng quá! Không cần đè ép tôi." Lâm Khả Nhi dùng sức đẩy thân thể cứng rắn như sắt này của Lý Tư Đặc.

Lý Tư Đặc cầm bàn tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi, đột nhiên sự hài hước mới rồi biến mất, trở nên nghiêm chỉnh khác thường: "Thật muốn đè ép em cả đời không đứng lên."

Lâm Khả Nhi vừa nghe, bất mãn đâm lồng ngực của anh ta: "Anh muốn đè tôi chết à? Tôi còn có anh Chá, mới không muốn bị anh đè ép cả đời."

"Tiểu mỹ nhân, làm vợ anh đi, anh đem Tây Ban Nha cho em chơi." Lý Tư Đặc mang theo bộ dáng tươi cười tà mị cố gắng mê hoặc tiểu hồ ly trong ngực.

"Ách, người ta không cần Tây Ban Nha á, người ta muốn anh Chá, Tây Ban Nha lại không thể ‘ăn’." Lâm Khả Nhi nhăn cái mũi nhỏ xinh không cho là đúng trả lời.

"Oh, my god!" Lý Tư Đặc khuôn mặt khê biến, tê liệt ngã xuống trên người Lâm Khả Nhi!

Lâm Khả Nhi đẩy Lý Tư Đặc đang ép chặt ở trên người cô ra, cười duyên né ra.

Khi cô trở lại phòng học, các bạn học quan tâm hỏi: "Lâm Khả Nhi, bụng của bạn còn đau không?"

Lâm Khả Nhi lập tức lộ ra một nụ cười duyên ngọt lịm, khéo léo nói: "Đã khỏe hơn rồi ạ, cảm ơn các anh chị đã quan tâm."

"Vào học!" Lý Tư Đặc đi vào lớp, mặt nghiêm nghị nói. Vừa thấy được hoàng tử tiêu sái, đám sinh viên nữ lập tức ồn ào lên, ánh mắt của họ toát ra tia lửa bắn về phía Lý Tư Đặc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

"Nếu hoàng tử là bạn trai của tớ thì tốt biết bao!" Một cô gái hơi mập đem đôi tay ôm trước ngực, vẻ mặt say mê nói.

"Chỉ với bộ dáng này của cậu sao? Kiếp sau cũng đừng hi vọng." Cô gái bên cạnh khinh thường giễu cợt, "Giống tớ đẹp thế này còn có khả năng. Tớ muốn làm bạn gái của hoàng tử, tớ muốn làm vương phi."

"Tớ mới là người duy nhất được chọn làm vương phi, hai người các cậu cứ nằm mơ đi." Một cô bé khác kiêu ngạo hất đầu lên, căn bản không đem hai cô gái này nhìn vào mắt.

Không ngờ thối phí phí còn rất có giá thị trường a! Lâm Khả Nhi nâng cằm lên, nhàm chán gõ mặt bàn. Nghe Lý Tư Đặc giảng bài vô cùng chuyên nghiệp, Lâm Khả Nhi không thể không đối với anh ta có thêm vài phần kính trọng.

Thật không nghĩ tới một hoàng tử cũng vui lòng trải qua cuộc sống của người bình thường, chạy đến trường đại học làm giáo sư.

Nhưng mà anh ta mới mười tám tuổi, làm sao đã có thể làm giáo sư nha? Chẳng lẽ anh ta là thần đồng?

Lâm Khả Nhi lúc này mới ý thức được mấu chốt của vấn đề, phí phí là giáo sư của cô nha! Anh ta chỉ lớn hơn cô hai tuổi.

Thần đồng! Phí phí tuyệt đối là thần đồng!

Không ngờ hoàng tử phí phí của cô rất giỏi a!

Có phí phí ở đây, cuộc sống đại học của cô sẽ không quá nhàm chán. Càng nghĩ càng thấy chơi thật vui, trên mặt Lâm Khả Nhi xuất hiện một chút cười trộm.

"Đang nghĩ gì vậy? Cười đến tà ác như vậy?" Gương mặt tuấn tú của Lý Tư Đặc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Lâm Khả Nhi, mang theo vẻ hài hước cười hời hợt.

"Đang nghĩ đến phí phí" Lâm Khả Nhi ý xấu nháy mắt với Lý Tư Đặc.

"Nghịch ngợm!" Lý Tư Đặc hạ thấp giọng ở bên tai cô khẽ trách.

Nét mặt Lâm Khả Nhi ý cười càng sâu.

Sau giờ học, một đám nữ sinh liên vây quanh Lý Tư Đặc, từng người từng người liều mạng phóng điện với anh ta. Hoàng tử đáng thương bị vây trong vòng vây của đội quân tóc dài, muốn tránh cũng không tránh được.

Lâm Khả Nhi giống như xem kịch hay nhìn Lý Tư Đặc, nhất là vẻ mặt bức bối khó chịu của anh ta, thật sự chơi vui quá nha.

"Khả Nhi, buổi trưa tan học tới phòng làm việc của tôi một chuyến!" Lý Tư Đặc đột nhiên ở trước mặt mọi người, lộ ra nét mặt cung chiêu ra lệnh cho Lâm Khả Nhi.

Nghe được lời nói của hoàng tử, một đám con gái lập tức bắn ánh mắt tới Lâm Khả Nhi, ánh mắt kia hung ác dường như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, làm hại cánh tay Lâm Khả Nhi nổi da gà.

Con gái thật là đáng sợ! Xem ra con gái ghen tỵ thật không dễ chọc.

Thối phí phí muốn cô trở thành mục tiêu công kích của mọi người sao? Lâm Khả Nhi tức giận cong cái miệng nhỏ nhắn.

Lý Tư Đặc nhân cơ hội chạy thoát, đang né ra phía trước, vẫn còn hướng về phía Lâm Khả Nhi ném lại một nụ hôn gió, các bạn học lập tức một đám xôn xao.

"Lâm Khả Nhi, nói, cậu cùng hoàng tử có quan hệ như thế nào?"

"Thầy ấy tại sao gọi cậu thân mật như vậy?"

"Thầy ấy thế nhưng quảng cho cậu một nụ hôn! Cậu còn không thành thật khai ra!"

Từng cô từng cô vây quanh như muốn đem Lâm Khả Nhi ăn tươi nuốt sống, những ánh mắt ác độc kia hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi.

"Tớ... tớ... tớ là bạn tốt với chị của anh ta, anh ta rất hay khi dễ tớ." Lâm Khả Nhi cái khó ló cái khôn, mang công chúa Elizabeth ra chống đỡ.

Nếu để cho các bạn học hiểu lầm cô cùng phí phí có quan hệ, cô còn có thể hòa đồng ở chỗ này sao?

Nhất định phải giải thích!

Thối phí phí đáng ghét, anh ta tuyệt đối là thật lòng đấy!

"Nhưng thầy ấy ném cho cậu nụ hôn gió nha! Cậu chắc chắn đang nói dối!" Một cô gái âm ngoan trừng mắt nhìn cô.

"Trời đất chứng giám, tớ thật sự không có bất cứ quan hệ gì với anh ta. Phụ nữ của anh ta cả một đồng lớn, không thiếu một người như tớ. Lại nói tớ đây xấu xí thế này, hoàng tử làm sao lại coi trọng tớ nha? Các bạn xinh đẹp hơn Khả Nhi, tớ thấy các bạn thích hợp hơn nhiều so với tớ, các bạn ai muốn làm bạn gái của anh ta, tớ giúp các bạn làm mối." Lâm Khả Nhi tranh thủ thời gian giải thích, hơn nữa thành khẩn muốn làm hồng nung.

"Có thật không? Lâm Khả Nhi, cậu thật tốt quá." Một cô gái mập mập đi tới một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi, "Cậu trước giúp tớ giới thiệu đi, tớ thật muốn làm bạn gái của hoàng tử. Cho dù chỉ là một ngày cũng được."

"Tớ tận lực giúp cậu sắp xếp." Lâm Khả Nhi ngượng ngùng cười nói, sức lực của cô gái béo này ghê gớm thật, suýt siết chết cô rồi.

Nữ sinh mập mập hôn lên mặt cô một cái thật kêu, kích động nói: "Tớ sẽ đi viết thư tình."

"Tớ cũng đi!"

Đám con gái bỏ lại Lâm Khả Nhi, tất cả đều cúi đầu viết thư tình.

Lâm Khả Nhi nâng cằm lên, nét mặt cười xấu xa.

Thối phí phí, xem tôi không đem anh chinh trấn đông trấn tây, tôi sẽ không gọi là Lâm Khả Nhi.

Vừa nghĩ tới bộ dạng Lý Tư Đặc bị một đám con gái vây quanh, cô liền muốn cười thật to.

Không bao lâu, trong tay Lâm Khả Nhi liền cầm một đồng lớn thư tình, cô yếu điệu cười ngọt ngào: "Các chị gái, mọi người không thể gấp gấp a, Khả Nhi sẽ giúp các bạn tự tay giao cho Lý Tư Đặc, nhưng tớ không thể bảo đảm anh ta sẽ coi trọng người nào."

"Không sao, chúng ta chờ tin tốt của cậu." Cô gái mập đưa ra bàn tay dùng sức vỗ vào vai Lâm Khả Nhi, hại cô thiếu chút nữa ngã xuống.

Cái người mập này, sức lực ghê gớm thật!

Nếu Lý Tư Đặc bị cô ta đụng ngã, không biết sẽ là kỳ quan như thế nào a!

Lâm Khả Nhi ý xấu quyết định, bức thư tình đầu tiên sẽ đưa là của cô gái mập này.

Cô ôm một đồng lớn thư tình, một đường hồi thăm đi tới phòng làm việc của Lý Tư Đặc, chỉ thấy hai cái chân dài của anh ta đang gác lên bàn làm việc, tựa vào ghế dựa xoay, vô cùng thỏa mãn nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Khả Nhi ném lá thư lên bàn, rồi nhào về phía Lý Tư Đặc: "Thối phí phí, anh dám tính kẻ tôi!"

Lý Tư Đặc bị Lâm Khả Nhi siết cổ không thở nổi, anh ta càng không ngừng ho khan: "Tiểu mỹ nhân, buông anh ra"

Thấy gương mặt tuần tú của Lý Tư Đặc sung huyết đỏ bừng, Lâm Khả Nhi mới buông tay ra, từ trên người anh ta bò dậy: "Thối phí phí, cho một cơ hội sửa sai, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày anh phải ăn tối cùng cô gái mà tôi sắp xếp. Người ước hẹn do tôi sắp xếp, địa phương mặc tôi chọn, mà anh phải có mặt!"

"Hả? Hẹn hò? Không!" Lý Tư Đặc mãnh liệt lắc đầu. Phụ nữ muốn cùng anh hẹn hò đã xếp hàng dài đến tận Nam Cực, làm sao đến lượt một đám tiểu oa nhi này?

Lâm Khả Nhi tay chống eo, trừng mắt quát: "Không muốn cũng phải làm! Anh hại tôi suýt nữa bị người ta ghen tỵ ăn sống, hẹn hò là còn tiện nghi cho anh."

Vừa nghĩ tới tình huống nguy hiểm mới vừa nãy, Lâm Khả Nhi liền một bụng tức giận. Nếu cô bị bọn con gái ghen tỵ này ăn tươi nuốt sống, Lý Tư Đặc nhất định rất đắc ý sao?

Lý Tư Đặc ngượng ngùng hỏi "Thật phải đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

"Nhất định phải đi! Nếu không tôi sẽ không tha thứ cho anh! Đây là người hôm nay anh sẽ gặp mặt, buổi tối ở Hilton, nếu anh dám không đi, tôi sẽ đánh hỏng anh!" Lâm Khả Nhi đem thư tình của cô gái mập ném cho Lý Tư Đặc, bá đạo ra lệnh.

"Anh có thể biết cô ta là người nào không?" Lý Tư Đặc lúng ta lúng túng hỏi, trên gương mặt tuần tú tràn đầy bất đắc dĩ. Hắn là hoàng tử Tây Ban Nha, bao nhiêu người hận không thể đưa con gái đến để cho hắn cưng chiều, hắn còn cần để cho người ta giới thiệu sao? Nhất là trong lòng của hắn bây giờ đã có người trong mộng, cô gái khác đáng đáp có xinh đẹp thế nào cũng không lọt nổi vào mắt xanh của hắn, không chạm vào được đến tim của hắn.

"Buổi tối là biết! Chính là một Đại Mỹ Nữ a, tôi sẽ không bạc đãi anh đâu!" Trong mắt Lâm Khả Nhi tràn đầy vẻ quý bí xấu xa. Không biết khi Tư Đặc thấy cô bạn mập mạp duyên dáng đó thì sẽ có vẻ mặt như thế nào nhỉ? Nhất định là sẽ rất thú vị.

"Thế nào mà càng nhìn càng thấy em có cái gì đó không đúng?" Thân thể Lý Tư Đặc không nhịn được run lên. Ánh mắt giảo hoạt của Lâm Khả Nhi khiến cho mí mắt hắn giật giật, mình sẽ không bị cô ấy tính toán chứ?

"Tôi đói rồi, đưa tôi đi ăn com!" Lâm Khả Nhi bá đạo ra mệnh lệnh cho Tư Đặc, tuyệt không khách khí.

"Tuân lệnh! Tiểu tổ tông của anh. Chẳng qua anh có một điều kiện, tối nay anh muốn em cùng đi." Lý Tư Đặc kéo hông của Lâm Khả Nhi, nâng đôi mắt màu xanh dương lên nói, một đầu tóc vàng hắc ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, thoát nhìn liền giống như một thiên sứ mê người.

"Tôi mới không làm kỳ đà cản mũi!" Lâm Khả Nhi che cái miệng nhỏ nhắn, lập tức mở miệng cự tuyệt.

"Em không muốn cũng phải đi! Nếu không anh liền không đến buổi hẹn, để cho người ta phải chờ một đêm. Hừ hừ! Xem em ngày mai có còn đường vào phòng học để học nữa không?" Lý Tư Đặc hả hê hếch mày, chờ đợi Lâm Khả Nhi trả lời.

Lâm Khả Nhi tức giận đấm ngực Lý Tư Đặc, bất mãn kháng nghị: "Thối Phỉ Phỉ, anh muốn cho tôi bị chết đuối vì nước miếng của các bạn học sao? Tôi còn muốn ngoan ngoãn, không cho anh phá hư hình tượng của tôi."

"Vậy thì cùng đi." Lý Tư Đặc nắm tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi, dùng ánh mắt thâm u mà nhìn Lâm Khả Nhi, hại tim của cô đập kịch liệt liên hồi.

Thối Phỉ Phỉ này lúc nghiêm chỉnh lại cũng rất được a, nếu như không phải là cô đã có chủ Chá thì có phải là cô cũng sẽ giống đám hoa si kia, đối với hắn động lòng hay không?.

Hoảng hốt hất tay Lý Tư Đặc ra, Lâm Khả Nhi bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tôi đồng ý với anh. Phỉ Phỉ, anh cũng không thể làm hư hình tượng của tôi."

Lý Tư Đặc dùng sức nắm lấy chóp mũi của Lâm Khả Nhi, cười xấu xa nói: "Không thành vấn đề."

Lý Tư Đặc cười rục rồ, khiến Lâm Khả Nhi lại một lần nữa mất hồn. Nếu như Apollo hạ phàm, chỉ sợ cũng kém xa Lý Tư Đặc.

(Apollo là thần ánh sáng, chân lý và nghệ thuật trong thần thoại Hy Lạp, thường được thể hiện dưới hình dạng một chàng trai tóc vàng, đeo cung bạc và mang đàn lia)

Lý Tư Đặc nâng ngón tay Lâm Khả Nhi lên, nháy đôi mắt màu xanh dương mỉa mai hoặc nói: "Một lời đã định, nuốt lời chính là tiểu Cầu." (chó con đấy ạ

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Lâm Khả Nhi núp ở bãi đất trống bị hoa cỏ che giấu nơi hậu viện trường học, móc ra một chiếc điện thoại di động màu hồng, gọi cho Đường Chá một cú điện thoại. .

Tiếng chuông chỉ vang hai cái, đối phương liền lập tức nhận điện thoại.

Chỉ thấy trên màn ảnh xuất hiện gương mặt Đường Chá thâm tình tuần tú, vẻ mặt của hắn có chút xấu hổ, giống như nhìn bốn phía một cái, mới cúi đầu hướng về phía điện thoại di động nói với Lâm Khả Nhi: "Tiểu Khả Nhi, anh lập tức đi đón em."

Lâm Khả Nhi hướng về phía gương mặt tuần tú của Đường Chá ngây thơ hỏi: "Chú Chá, có nhớ tiểu Khả Nhi hay không?"

Đường Chá lúng túng ngược mắt, nhìn chung quanh một chút, trên mặt của hắn xuất hiện một tia đồ hồng nhàn nhạt, nghiêm nghị nói với cô: "Anh đang đi họp."

Vừa nghe Đường Chá nói đang đi họp, Lâm Khả Nhi che cái miệng nhỏ nhắn cười vang, chú Chá đang họp, thế nhưng ngay trước mặt nhiều người như vậy nhận điện thoại của cô.

"Chú Chá, anh có phải hay không đang ngượng ngùng? Như vậy đi, anh nháy mắt một lần, là nghĩ tới em một chút xú, nháy mắt hai lần, là rất muốn em, nháy mắt ba lần, bày tỏ ý là vô cùng nghĩ tới em, nghĩ tới em đến mức không cách nào làm việc được." Lâm Khả Nhi mặt chờ mong mà nhìn chằm chằm vào gương mặt tuần tú đầy đồ ùng của Đường Chá.

Chỉ thấy hần lại lúng túng lần nữa mà nhìn chung quanh một chút, sau đó hướng về phía màn ảnh nháy một cái mắt.

"À? Chỉ nghĩ tới em có một chút nha?" Lâm Khả Nhi thất vọng nâng cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương nói: "Người ta chính là vô cùng nghĩ đến anh Chá ! Thật là muốn lập tức bay đến bên cạnh anh. Em thật đáng thương a!"

Nghe thấy Lâm Khả Nhi thở dài, Đường Chá đau lòng nhúu đôi mày rậm như kiếm lại , hướng về phía màn ảnh nháy mắt hai cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi lập tức biến thành vui sướng, cô hưng phấn thét lên: "Chú Chá rất muốn người ta sao? Làm thế nào? Chú Chá, em càng ngày càng thích anh! Anh có hay không càng muốn em? Em nhớ anh muốn chết á!"

Nghe được Lâm Khả Nhi điên cuồng tỏ tình, trên mặt Đường Chá lộ ra vẻ thoải mái, anh cười yếu ớt, hướng về phía tiểu Khả Nhi chớp mắt vô số lần. Động tác của anh khiến Lâm Khả Nhi như mở cờ trong bụng, hướng về phía màn ảnh càng không ngừng in dấu hôn sâu: "Chú Chá, làm sao anh lại đáng yêu như vậy? Em yêu chết anh á!"

Đường Chá thật là muốn hướng về phía màn ảnh hôn trả lại, liền nghe tiếng của Lưu Vân Thiên vang lên: "Tổng giám đốc, mắt của anh bị đau sao? Thế nào mà lại không ngừng nháy mắt?" (

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi lập tức đỏ rực một mảnh, cô lo lắng ngẩng nhìn bốn phía, thấy không có ai phát hiện, mới an tâm đáp lại.

Không biết hôn bao lâu, Đường Chá mới thỏa mãn mà cười , khép lại màn ảnh, mang theo ý cười nhàn nhạt trở lại phòng làm việc, tiếp tục hội nghị quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

Editor: Sendyle

Buổi chiều còn chưa hết giờ học, Lý Tư Đặc đã chặn trước cửa phòng học, trước mặt bạn học lỗi Lâm Khả Nhi đi. Bạn học nữ trong lớp nhìn Lâm Khả Nhi với ánh mắt độc ác như muốn đem cô ăn hết.

Phí phí thôi, hại cô vừa mới vất vả khôi phục lại uy tín, thành công đã trắng. Cô muốn có kiếp sống của một học sinh ngoan ngoãn chẳng lẽ không thể thực hiện sao?

"Hoàng tử, anh không cần đánh em. Em biết mình làm sai rồi, em xin anh tha thứ." Lâm Khả Nhi mặt sợ hô to, thành tâm khiến nữ sinh trong lớp đều nghe được.

Quả nhiên mọi người nghe cô cầu xin tha thứ, mới không dùng ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm cô nữa, ngược lại biến thành vẻ mặt khinh thường, tựa như đang xem kịch hay bộ dạng hứng thú nhìn Lý Tư Đặc túm Lâm Khả Nhi đi.

Nhìn vẻ mặt bọn họ, giống như vô cùng thích thú muốn nhìn Lâm Khả Nhi bị đánh.

Bất quá các bạn nam ngoài cửa cũng không giống đám con gái kia ..., tất cả đều đau lòng vì cô, thậm chí có người nắm chặt quả đấm, nghĩ tiến lên muốn liều mạng với hoàng tử. Nhưng hoàng tử tôn quý như vậy, vừa là chủ tịch của trường, còn là giáo sư, ai dám đắc tội anh ta? Không thể làm gì khác hơn là nhìn, ai cũng không dám làm anh hùng, đi cứu người đẹp.

Lý Tư Đặc bỗng chốc xoay người, quay đầu lại trừng mắt nhìn Lâm Khả Nhi, anh ta cảm tức dán vào bên tai của cô hỏi "Người đẹp nhỏ bé, em lại đang chơi trò gì vậy?"

"Hoàng tử, ai cho anh đem hình tượng em làm hồng hết?" Lâm Khả Nhi cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng trả lời, nhưng trên mặt của cô lại lộ ra bộ dáng hoảng sợ vô cùng, bộ dạng giống như rất sợ Lý Tư Đặc, ở trước mặt bạn học tạo nên một hình tượng đáng thương .

"Cho nên anh cố ý bắt nạt em?" Lý Tư Đặc hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Khả Nhi một cái.

Đem Lâm Khả Nhi ném vào sau xe, Lý Tư Đặc tựa vào chỗ tài xế ngồi hài hước hỏi "Người đẹp nhỏ bé, anh đây ra dáng người xấu như thế nào?"

"Coi như miễn cưỡng chấp nhận." Lâm Khả Nhi phe phẩy đầu nhỏ, chậm rãi nói.

"Người đẹp nhỏ bé, anh là vì em hy sinh thân phận Vương Tử cao quý ưu nhã, em nói nên lấy cái gì để báo đáp anh?" Lý Tư Đặc nghiêng người dựa vào ghế ngồi sau lưng Lâm Khả Nhi, đem một cánh tay vòng qua đầu vai cô , khoác lên trên ghế dựa, nhúu mày hỏi. Một đôi mắt màu xanh dương sáng chói lóe ánh sáng mỉa mai.

"Vương Tử? Anh có sao? Em thế nào chỉ thấy một con công phi phi đang bán lấy?" Lâm Khả Nhi che miệng lại, mặt cười trộm nói.

"Lâm Khả Nhi!" Lý Tư Đặc tức giận đem cánh tay khoác lên trên ghế dựa vòng qua cổ của Lâm Khả Nhi, dùng hai bàn tay捏 cổ của cô, hung tợn nói: "Em không thể khen anh đôi câu sao? Sao em cứ gọi anh là phi phi, cách gọi này thật là xấu!"

"Anh vốn cũng không xinh đẹp, sợ cái gì?" Lâm Khả Nhi vừa cười duyên, vừa trêu chọc Lý Tư Đặc .

"Cái người này, không hiểu mắt nhìn người của em như thế nào nữa!" Lý Tư Đặc bắt đắc dĩ co quắp tựa lưng vào ghế ngồi.

Ngẫm nghĩ, thân phận anh ta tôn quý là vương tử một nước bảo bối hiếm thấy, toàn thế giới tìm không ra mấy người, nhất là anh ta vốn đẹp trai anh tuấn tiêu sái, cô gái nào nhìn thấy anh ta mà không chạy theo như vịt? Mặc kệ anh ta ở góc nào trên thế giới, đều trở thành mục tiêu mà các cô gái tranh nhau truy đuổi.

Chỉ có ở trong mắt Lâm Khả Nhi, anh ta không bằng một hạt bụi, cô căn bản không đem sự anh tuấn của anh ta để ở trong mắt. Ở trong mắt quý tộc linh này sự hấp dẫn của anh đối với cô là không có.

Lúc nào trong mắt cô ấy cũng chỉ có Đường Chá, chẳng lẽ cô chưa bao giờ đặt anh ta ở trong lòng cô sao?

Cảm thấy không có chút sức lực, anh ta không có bất kỳ lời nói nào để nói nữa.

"Phi phi, em cảnh cáo anh , không cho ở trước mặt các bạn học đối với em quá thân thiết. Bằng không em sẽ bị fans hâm mộ cuồng của anh hại chết!" Lâm Khả Nhi bá đạo vung quả đấm nhỏ, mặt uy hiếp nói.

"Vậy lúc không có bọn họ em với anh có thể thân thiết hay không?" Lý Tư Đặc hài hước gần sát bờ môi Lâm Khả Nhi, mập mờ dưới đất thấp lăm bằm.

"Không được! Lúc nào thì cũng không được!" Lâm Khả Nhi đỏ mặt đầy lồng ngực Lý Tư Đặc ra, phi phi chết tiệt này, không có chuyện gì sao lại dựa gần cô như vậy, toàn bộ khí nóng trên người của anh ta nhào vào trên mặt cô, hại thân thể của cô nóng lên theo. Nếu cảm quả trứng gà đặt ở trên mặt cô, nhất định sẽ bị luộc chín.

"Người đẹp nhỏ bé, em có biết em đã bỏ lỡ ai hay không? Đó là kim cương hoàng tử sức quyến rũ, người đàn ông hấp dẫn nhất toàn thế giới là anh đây." Lý Tư Đặc nháy nháy mắt, hài hước cười khòì động xe hơi.

"Người đàn ông hấp dẫn nhất trên thế giới là anh Chá của em, anh nha, nhiều lắm là xếp thứ hai." Lâm Khả Nhi ngẩng cằm hơi nhon lên thật cao, kiêu ngạo mườì phần nói.

Mí mắt Lý Tư Đặc bắt đắc dĩ bay vùn vụt, đối với Lâm Khả Nhi không chấp nhất, cảm thấy vô lực. Đường Chá quả thật thành thực tuấn đạt, quả quyết khôn khéo, Phú Khả Dịch Quốc, xác thực vô cùng có sức hút, nhưng anh ta đây là ai chứ? Anh ta so với Đường Chá cũng không kém!

Thật muốn gỡ não nhỏ của Lâm Khả Nhi ra, xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì, tại sao cứ chấp nhất với một ông chú như thế.

So với độ tuổi gần mười tám tuổi của Lý Tư Đặc mà nói, Đường Chá xác thực có thể cấp cho chức ông chú.

Mặc dù bất mãn trong lòng, nhưng tay lái Lý Tư Đặc lại không mơ hồ, chỉ thấy dưới chân anh ta hung ác đạp ga, anh ta là tay đua xe thần kỳ, so với người đi bộ vội vã tốc độ của xe thật phi thường, không lâu sau đã tới khách sạn lớn Hi Nhĩ Đốn.

Nhảy xuống từ phía sau xe, Lâm Khả Nhi nói với Lý Tư Đặc: "Phi phi, em đi WC một chút, anh trước đi vào trong chờ, người đẹp tuyệt thế có lẽ đến rồi, anh không nên để cho người ta chờ."

"Nhanh lên một chút." Lý Tư Đặc không thôi nhốt chặt hông của Lâm Khả Nhi, thật là nhớ, mỗi một phút mỗi một giây đều muốn cùng cô ở chung một chỗ. Đồng ý cùng người khác ước hẹn chỉ là hoàn toàn bắt đắc dĩ, bằng không, anh ta thà cùng Lâm Khả Nhi ở trong nhà của anh ta, cũng không đi đâu cả. Về đẹp của cô anh ta chỉ muốn một mình độc hưởng.

Lâm Khả Nhi đẩy tay Lý Tư Đặc ra, nhanh chóng thoát đi, vừa trốn, vừa quay người lại đối với hoàng tử ra lệnh: "Còn không mau đi vào chờ, để người đẹp chờ đợi đây không phải là hành động nên có của người đàn ông tốt."

Lý Tư Đặc tặng một nụ hôn gió về phía Lâm Khả Nhi, đẩy cửa phòng quyết định đi vào chờ.

Mặc kệ hôm nay cô gái cùng tới dự tiệc có đẹp như thế nào, anh ta cũng sẽ nói rõ với đối phương, anh ta không muốn cho đối phương bất cứ hy vọng nào, bởi vì lòng của anh ta sớm bị Lâm Khả Nhi chiếm giữ, không chứa thêm bất kì ai nữa.

Lâm Khả Nhi từ WC thò đầu ra bên ngoài, nhìn Lý Tư Đặc đi vào, mới len lén đi ra. Cô nhẹ chân nhẹ tay đi tới cửa tiệm rượu. Núp phía sau cây cột, cô nhìn thấy một bạn học nữ hào hứng nhảy xuống xe taxi, che cái miệng nhỏ nhắn cười xấu xa.

Chương 110

Editor: Sendyle

Không biết phí phí thối thấy cô gái vừa mập vừa xấu như vậy sẽ có vẻ mặt như thế nào? Càng nghĩ càng thú vị, Lâm Khả Nhi đi theo đuôi cô gái mập, nhìn cô ta đi vào phòng, liền nhanh như mèo, hướng bên trong thò đầu nhìn.

Chỉ thấy bên trong nháy mắt Lý Tư Đặc đang bị cô gái mập nhiệt tình ôm lấy, kinh ngạc tròn to đôi mắt màu xanh dương đầy căm tức, trong miệng không ngừng nguyên rủa.

Cô gái mập hoàn toàn vui lắp chính mình trong sự kích động, dùng môi cô ấy chặn lại môi tuần mỵ của Lý Tư Đặc.

Thấy Lý Tư Đặc bộ dạng xấu hổ thiếu chút nữa nôn mửa ra, Lâm Khả Nhi ôm bụng, thiếu chút nữa cười thật to ra tiếng.

Sợ tiếng cười của mình phá hư kịch hay bên trong, Lâm Khả Nhi vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn. Khi cô đang xem kịch hay hăng hái thì bả vai của cô ta bị người từ phía sau vỗ vỗ.

"Ai lại không biết điều như vậy? Không biết tôi đang bận rộn sao? Cút ngay!" Lâm Khả Nhi hạ thấp giọng, bắt mắt rống, xoay người lại, bị vẻ mặt lãnh mị và ác của người kia lúc này làm cho sợ đến há hốc mồm.

"Tiểu hồ ly thân ái, chúng ta lại gặp mặt." Bắc Dã Thương giống một tên ác ma, miệng mở rộng, cười tà đầu cúi thấp xuống, đe dọa nhìn Lâm Khả Nhi.

"Thì ra là lão hồ ly, anh không phải đi tản bộ trong rừng sao, chạy đến khách sạn này làm gì?" Lâm Khả Nhi chê cười ngửa ra sau, trên người anh ta có một cổ hơi thở âm lạnh, làm cho trong lòng cô ta không khỏi căng thẳng.

Cái tên đàn ông đáng sợ này, ít chọc tới anh ta mới là tốt.

Lâm Khả Nhi quan sát đường xá sau lưng Bắc Dã Thương, vừa tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

"Đương nhiên là tới bắt tiểu hồ ly." Bắc Dã Thương đưa bàn tay, một tay bắt lấy Lâm Khả Nhi kéo dậy, dáng vẻ túm lấy cô đi giống như xách một con gà con.

"Khốn kiếp! Anh thả tôi xuống! Phí phí thối, mau tới cứu em!" Lâm Khả Nhi bắt mắt đá thân thể của hắn, nhưng căn bản không có hơi sức.

Bắc Dã Thương vỗ vào mông Lâm Khả Nhi, âm thanh lạnh lẽo nói: "Im miệng! Nếu không im miệng, tôi sẽ đem cô cho bày sới, để cho bọn chúng đem cô gặm đến nổi ngay cả xương cũng không thừa!"

Nghe được lời nói của Bắc Dã Thương, Lâm Khả Nhi vội vàng ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, không nói thêm gì nữa, ánh mắt tỉnh quái kia của cô lại xoay chuyển loạn.

Đá văng cửa vách phòng ra, Bắc Dã Thương đem Lâm Khả Nhi ném vào bên trong.

Lưu loát khóa lại, Bắc Dã Thương hà hê neho lại đôi mắt tà mị lạnh lùng, cười lạnh nói: "Tiểu hồ ly, lần này, Thiên Hoàng Lão Từ cũng đừng nghĩ đem cô từ trong tay của tôi cướp đi."

Lâm Khả Nhi vừa trốn ra sau, vừa cười mỉa: "Lão hồ ly, anh anh tuần như vậy, phụ nữ nhất định nhiều cực kỳ, lại hơn tôi gấp mấy trăm lần không cần chịu ủy khuất như vậy."

"Ai kêu cô muốn chui vào xe hơi của tôi? Kể từ khi hai ta ở phi trường chạm vào nhau, từ lúc đó trở đi đã định trước duyên phận của chúng ta, tiểu hồ ly, cô nên cam chịu số phận đi."

Bắc Dã Thương một tay đung ngã Lâm Khả Nhi xuống đất, sử dụng lồng ngực cường tráng của hắn thật chặt ngăn Lâm Khả Nhi, bàn tay của hắn vững vàng đem cánh tay Lâm Khả Nhi nâng cao đến trên đỉnh đầu, để cho cô ta không thể động đậy.

"Lão hồ ly, tôi là hoa đã có chủ, anh tới chậm. Trong tương tượng của tôi anh đàn ông như vậy, nhất định không muốn ăn hàng đã xài rồi, cho nên anh nên thả tôi đi thôi." Lâm Khả Nhi liếm liếm đôi môi khô khốc, khẩn trương nói.

Thân thể của cô ta là của anh Chá, không muốn bị Bắc Dã Thương ăn hết.

"Tiểu nữ nhân, dẹp ngay mưu kế của cô đi, cô chỉ có thể là của Bắc Dã Thương tôi." Bắc Dã Thương lãnh mị nhếch miệng, trên cao nhìn mị vị ngon

miệng phía dưới nói. Nói xong, Bắc Dã Thương liền dán lên môi Lâm Khả Nhi.

"Quả thật như trong trí nhớ của tôi thật ngọt. Tiểu hồ ly, về sau chỉ có tôi có thể ăn cô!" Bắc Dã Thương cường thế cắn nuốt môi hồng Lâm Khả Nhi.

Thật là bá đạo! Nhưng anh ta xem Lâm Khả Nhi cô là cái gì đây? Trái cây sao? Người ta không muốn như vậy.

"Bắc Dã Thương, tôi, tôiđóitôi muốn ăn trái cây". Lâm Khả Nhi đang bị hôn âm thanh đứt quãng nói.

"Trái cây? Chờ tôi ăn no, sẽ gọi cho cô. Cô muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu." Bắc Dã Thương nói xong, liền đưa tay xé rách y phục của Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi đưa tay vào trong túi quần jean, móc ra một quả đạn ở trong lớp kịch nghệ, nhưng đạn lép vô dụng, hướng về phía gương mặt tuần tú Bắc Dã Thương.

Chỉ thấy chất lỏng đen đen mang theo mùi hôi thối lao thẳng đến mặt Bắc Dã Thương, hấn ảo não nguyên rủa, từ trên người Lâm Khả Nhi bò dậy.

"Thật là thú!" Lâm Khả Nhi cũng bị đạn lép phát ra mùi mùi thú, cô che cái miệng nhỏ nhắn nòn ọc, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ nhú lại một chỗ.

"Tiểu hồ ly, đừng nghĩ cách chạy trốn. Chờ tôi một lát trở lại trừng trị cô!" Mang về mặt căm tức, dơ bản Bắc Dã Thương vọt vào phòng tắm.

Nghe được trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào, Lâm Khả Nhi hả hê cười lên. Muốn chinh cô ta, Bắc Dã Thương công lực thiếu chút nữa.

Cầm điện thoại trên tủ đầu giường, Lâm Khả Nhi bấm điện thoại quày phục vụ cho khách sạn: "Này, đây là phòng 512, làm phiền ngài đem tất cả trái cây đến đây, chúng tôi muốn mở par-ty trái cây. Đúng, có bao nhiêu đem hết bấy nhiêu, càng nhiều càng tốt."

Sau khi gọi điện thoại, Lâm Khả Nhi chạy đến cửa, muốn đẩy cửa chạy trốn, lại phát hiện cửa này không có chìa khóa căn bản không mở được.

Ảo não đứng cạnh cửa, Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm: "Tên lão hồ ly này, đúng là giáo hoạt."

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, Lâm Khả Nhi lập tức từ trong khe cửa nhìn, chỉ thấy một nhân viên phục vụ đẩy một xe trái cây lớn đứng ở ngoài cửa.

Cơ hội tới!

Lâm Khả Nhi thiếu chút nữa hưng phấn nhảy dựng lên, cô hướng về phía cửa nói: "Đại ca ca, chìa khóa của tôi rơi vào trong bồn toilet rồi, phiền anh mở cửa ra giúp tôi."

Nhân viên phục vụ nghe lời mở cửa ra, Lâm Khả Nhi lập tức nghiêng người sang, lướt qua nhân viên phục vụ.

"Đại ca ca, trái cây bày trong phòng là được rồi. Tôi đi ra ngoài, lập tức sẽ trở lại." Nói xong, Lâm Khả Nhi ba chân bốn cẳng, như một làn khói chạy thoát thân.

Ba mươi sáu hế, chạy trốn là thượng sách. Hiện tại không trốn, đợi đến bao giờ?

Bỏ lại trái cây khắp phòng, Lâm Khả Nhi phát phát ồng tay áo, vỗ vỗ mông đi.

Khi Bắc Dã Thương vất vả đem chất dính trên mặt rửa đi, lúc ra khỏi phòng tắm, chỉ thấy khắp phòng toàn trái cây, tiểu hồ ly giáo hoạt kia bóng dáng sớm không thấy đâu.

"Shit!" Bắc Dã Thương tức giận đem trái cây vứt vào trong thùng rác, mặc bộ quần dài đuổi theo ra cửa.

Khi hấn chạy ra cửa phòng, thấy Lâm Khả Nhi đang ở khúc quanh, hấn sải bước đuổi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111

Editor: Sendyle

"Lâm Khả Nhi, cô đứng lại đó cho tôi!" Bắc Dã Thương hướng về phía bóng lưng Lâm Khả Nhi rống giận.

Nghe được âm thanh Bắc Dã Thương, Lâm Khả Nhi từ khúc quanh quay đầu lại, hướng về phía Bắc Dã Thương làm mặt quỷ: "Lão hồ ly, muốn bắt tôi, luyện mười năm nữa lại nói."

Bắc Dã Thương bị Lâm Khả Nhi khiêu khích dưới chân gia tăng tốc độ, mặt dữ tợn nhìn chăm chăm Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi theo cầu thang chạy xuống, thể nhưng thấy Bắc Dã Thương vượt đến cầu thang, theo cầu thang liền hướng trượt, lúc Bắc Dã Thương sắp bắt được cô, cô hốt hoảng rời đi cầu thang, chạy đến lầu hai trong hành lang.

Bắc Dã Thương từng bước từng bước mà ép sát, Lâm Khả Nhi liều mạng trốn tránh, đến cuối hành lang dừng lại. Thật thê thảm, thể nhưng không có đường lui.

Lâm Khả Nhi từ cửa sổ trong suốt sát đất nhìn ra ngoài, tìm kiếm nơi chạ đất.

Đang lúc này, một chiếc quần thuộc màu đen chạy băng băng đang dừng ở phía dưới cửa sổ trên đất trống, từ trong đi ra là bóng dáng quen thuộc của Đường Chá.

Lâm Khả Nhi hưng phấn hướng về phía dưới Đường Chá hô: "Anh Chá, anh phải đón được tiểu Khả Nhi đó!"

Nói xong, lúc Bắc Dã Thương sắp nắm được cô, từ cửa sổ rộng mở cô bay vọt xuống.

Đường Chá mới vừa bước ra cửa xe, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Lâm Khả Nhi từ lầu hai nhảy xuống, anh ta vội vàng đưa hai cánh tay bên chắc, nhảy vọt đến không trung, đem thân thể tiểu Khả Nhi nhẹ nhàng tiếp được.

"Anh Chá, em biết ngay anh sẽ đón được em." Lâm Khả Nhi dí dõm nói.

"Em phải hù chết anh mới chịu sao? Thể nhưng vừa thấy mặt đã nhảy lầu." Đường Chá hận không thể hung hăng đánh Lâm Khả Nhi, mới vừa hù dọa anh ta toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Nếu không phải là đúng lúc anh ta chạy tới, tiểu Khả Nhi chẳng phải là rơi xuống lầu sao?

"Ai bảo Bắc Dã Thương như Diêm Vương đuổi ở phía sau không buông tha em?" Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn, hận hận nói, "Lão hồ ly kia, lại giảo hoạt, hại em thiếu chút nữa rơi vào tay anh ta."

"Bắc Dã Thương?" Đường Chá kinh ngạc ngẩng đầu, thấy mặt của Bắc Dã Thương quý mị, bộ dạng lo lắng.

Đường Chá đem Lâm Khả Nhi ôm vào trong ngực an ủi: "Tiểu Khả Nhi không sợ, có anh Chá ở đây, anh ta không dám làm gì em đâu."

Không sợ trông mặt nhìn Bắc Dã Thương, Đường Chá ngồi vào trong ô tô, đối với Lâm Khả Nhi nói: "Anh Chá dẫn em đi Aizen, nơi đó thịt bò bit tết ăn rất ngon."

Chưa hoàn hồn Lâm Khả Nhi tựa trong ngực rộng rãi của Đường Chá, nghe lời gật gật đầu.

Chỉ cần cùng anh Chá ở chung một chỗ, nơi nào đều là thiên đường.

Nhìn Lâm Khả Nhi ăn say sưa ngon lành, Đường Chá cầm khăn giấy, vì cô lau mồ hôi đông khỏa môi: "Từ từ ăn."

"Thịt bò bit tết này ăn thật ngon, có thể sánh ngang cùng tay nghề mẹ em." Lâm Khả Nhi nhếch lên khỏa miệng, toét ra nụ cười nghịch ngợm.

"Tiểu Khả Nhi, làm sao em bị Bắc Dã Thương đuổi theo?" Đường Chá nghi ngờ nhíu chặt lông mày. Mấy ngày nay, anh ta bày ra cục diện khiến cho Bắc Dã Thương bay khắp nơi trên thế giới, không nghĩ tới hôm nay anh ta mới vừa trở về Canada, liền đụng phải tiểu Khả Nhi, còn hại cô diễn xuất một màn nhảy lầu kinh hồn.

Vừa nghĩ tới tình cảnh tiểu Khả Nhi từ lầu hai bay xuống, trán của anh ta còn đang đổ mồ hôi lạnh. Nếu như anh ta không phải vừa đứng chạy tới lầu dưới, nếu như anh ta không có tiếp tiểu Khả Nhi, không biết cô sẽ như thế nào.

Vừa nghĩ tới tiểu Khả Nhi có thể sẽ bị thương, sống lưng Đường Chá liền lạnh cả người.

"Còn không phải là bởi vì phí phí thôi!" Lâm Khả Nhi bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, bắt mắt khuấy động trong mâm thức ăn.

"Phí phí thôi? Em hôm nay lại đụng phải hoàng tử Lý Tư Đặc sao?" Đường Chá nhíu mày, thể nào hôm nay tiểu Khả Nhi trùng hợp như thế, hai kinh địch lớn nhất của anh ta thể nhưng toàn bộ xuất hiện.

"Anh Chá, anh không phải biết chưa? Phí phí thôi là chủ tịch trường, hơn nữa còn là giáo sư của em. Thật quá thần kỳ, anh ta mới mười tám tuổi." Lâm Khả Nhi không chút kích động nói.

"Hoàng tử xác thực không đơn giản." Nghe được Lâm Khả Nhi khen Lý Tư Đặc Nhị Thế, Đường Chá trong lòng có chút không vui. Vị hoàng tử này sức quyến rũ kinh người, anh ta có mặt khắp châu lục.

Đột nhiên anh thật muốn đem tiểu Khả Nhi giấu không cho ai thấy, không để cho hoàng tử Lý Tư Đặc mơ tưởng.

"Anh Chá, anh không phải biết, hôm nay anh ta cùng ước hẹn với một cô gái mập cực kỳ xấu xí, nhắc tới chơi thật vui." Lâm Khả Nhi đột nhiên nheo cặp mắt lại, xấu xa cười lên.

"Anh ta nhất định vô cùng không tình nguyện phải không?" Đường Chá cung chiều xoa tóc Lâm Khả Nhi. Vật nhỏ này bướng bỉnh thế nào anh ta quá rõ, chỉ hy vọng vương tử kia không có bị tiểu Khả Nhi làm cho quá thảm.

"Không tình nguyện? Làm sao lại như vậy? Nhưng anh ta là vô cùng ‘hưởng thụ’, bị nữ nhân cường hôn!" Lâm Khả Nhi ôm bụng, không cố kỵ gì mà cười to lên, "Ai yêu, thật là làm em cười chết mất."

Nghĩ tới phí phí thời bị gái mập cường hôn bộ dạng xấu hổ, cô chỉ muốn cười thật to.

"Nhất định đều là em giờ trò quỷ chứ gì?" Đường Chá đốc định hỏi.

Có thể ép Lý Tư Đặc Nhị Thế cùng một cô gái xấu xí ước định, chuyện như vậy trừ tiểu Khả Nhi, sợ rằng tìm không ra người thứ hai.

Lâm Khả Nhi hắc hắc hai tiếng, khiếp khiếp hỏi "Anh Chá, làm sao anh biết?"

"Anh à, là con giun đũa trong bụng em." Đường Chá nhẹ nhàng ngắt gò má tròn mịn như ngọc của Lâm Khả Nhi, tràn đầy yêu thương nói.

Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt đen thông minh, mặt cười trộm: "Em hôm nay cùng cô gái mập nói, hoàng tử vô cùng yêu thích cô, thậm chí đã thăm mền cô từ lâu. Cô gái mập sau khi nghe, đừng nói tới nhiều hưng phấn, vừa thấy phí phí thời đã hưng phấn nhào tới nhiệt tình mãnh liệt. gương mặt phí phí thời quả thật so với mông chó Hươu Tử còn khó coi hơn."

"Em đó! Về sau không cần nghịch ngợm như vậy. Chọc hoàng tử thăm như vậy, còn ở nơi này vui mừng như vậy." Đường Chá bắt đầu dĩ thời dài. Anh ta thấy mình thật may mắn vì là người yêu của tiểu Khả Nhi, mà không phải đối tượng bị cô trêu chọc. Bị cô trêu chọc, không thể toàn thân mà lui.

"Phí phí thời khi nào thăm chứ? Thăm nhất cũng không phải là anh ta, mà là Bắc Dã Thương. Mới vừa rồi anh ta định khi dễ em, bị em chen lấn đập vào mặt, vốn là muốn dùng vào trên người bạn cùng lớp, không ngờ ‘đưa’ cho Bắc Dã Thương." Lâm Khả Nhi nói, xem ra giống như đặc biệt vui vẻ.

"Bắc Dã Thương, không có làm gì em chứ?" Đường Chá có chút lo lắng nhìn tiểu Khả Nhi, mặc dù anh ta biết tiểu Khả Nhi là tự nhiên năng lực bảo vệ, nhưng là đối với Bắc Dã Thương, Hắc Ám Đế vương, tiểu Khả Nhi của anh ta có thể đấu lại Bắc Dã Thương giáo hoạt lãnh mị kia sao?

"Làm sao có thể? Lâm Khả Nhi em là ai? Chỉ có em trêu chọc người, không có cơ hội người khác chơi em. Anh Chá, anh cứ việc yên tâm, tiểu Khả Nhi vĩnh viễn đều là của anh." Lâm Khả Nhi vỗ vỗ lồng ngực của mình, cười mị hoặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112

"Đừng đùa nữa, em biết rõ chuyện anh lo lắng không phải cái này, anh chỉ sợ em bị hấn khi dễ."

Người hấn yêu là Tiểu Khả Nhi, cho dù cô thật sự bị Bắc Dã Thương xằng bậy, hấn cũng sẽ không giận cô, cả đời này hấn chỉ cần cô.

"Em biết mà, chỉ có chú Chá hiểu em nhất." Lâm Khả Nhi cười ngọt ngào, dựa vào trong ngực Đường Chá, đầu mũi nhỏ nhấn lên tò vò cô đang làm nũng.

"Không cần được voi đòi tiên." Đường Chá cười nhẹ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước nhẹ rơi xuống trên đôi môi phấn hồng.

"Em cứ muốn đòi tiên, em muốn trở thành bảo bối trong lòng chú Chá!" Lâm Khả Nhi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, dí dõm nháy mắt.

Mặc dù cô bá đạo nhưng không khiến người ta cảm thấy chán ghét mà ngược lại, nhìn cô như tiểu thiên sứ, trong sáng, ngây thơ, thiên chân vô tà khiến Đường Chá yêu chết đáng về của cô lúc này.

Nếu như không có người ngoài làm loạn, hai người bọn họ sẽ hạnh phúc biết bao!

Vừa nghĩ tới cảnh Bắc Dã Thương nhìn chăm chăm tiểu Khả Nhi, đôi mắt Đường Chá liền trở nên thâm trầm. Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, hấn cũng sẽ không buông tay, tạo cơ hội cho Bắc Dã Thương chen vào giữa hấn và Tiểu Khả Nhi.

Mà bản thân hắn cũng rất có lòng tin, Tiểu Khả Nhi quyết sẽ không thay lòng.

Giải quyết xong bữa tối, Đường Chá không đưa cô về nhà ngay mà lái xe lên đỉnh núi, cùng Tiểu Khả Nhi ngắm sao.

Từ trên đỉnh núi nhìn ra xa, hàng ngàn vì sao lấp lánh cùng với những đốm sáng từ ánh đèn của những ngôi nhà trong thành phố hòa thành một thể, khiến cho không gian tựa như ảo mộng, thật giống như Tiên cảnh chốn trần gian.

Lâm Khả Nhi kích động nhay cà tung, hướng về phía thành thị đằng xa mà hò hét.

Nhìn cô như vậy, trên môi Đường Chá hàm chứa ý cười, từ phía sau ôm lấy cô. Hơi thở nóng bỏng từ trên người hắn thổi lất phất bên cạnh Lâm Khả Nhi khiến cô cảm thấy một trận tê ngứa bên cổ. Ngay lập tức đôi môi mang theo lửa nóng dán lên cô.

“Tiểu Khả Nhi, đẹp không?” Vừa hỏi, hắn vừa tinh tế lưu lại từng chuỗi dấu hôn ẩm ướt trên cằm cổ thon dài, trơn mịn của cô khiến cơ thể nhạy cảm kia khẽ run lên.

“Đẹp.” Lâm Khả Nhi không nhịn được khát vọng đã sớm bùng lên, cô đem cả thân thể dán chặt vào Đường Chá đang đứng phía sau.

“Nơi nào đẹp, là nơi này sao?” Vừa dứt lời, hai tay Đường Chá đột nhiên dõn lên trên, đặt lên đỉnh núi kiêu ngạo, tròn trịa của cô.

“A!” Bị hắn kích thích, Lâm Khả Nhi run rẩy, duyên dáng kêu to, cô rõ ràng đang nói đến cảnh sắc đẹp, chứ Chá liền cố tình hiểu lầm thành thân thể cô đẹp. Hắn thật là xấu!

Tại sao chú Chá có thể ở trên đỉnh núi trống trải thế này làm như vậy với cô? Nếu như bị ai đó nhìn thấy sẽ rất xấu hổ a! Hắn trêu chọc khiến hai gò má cô ửng hồng một mảnh. Hư nhiên dựa vào trong ngực Đường Chá, Lâm Khả Nhi nhẹ giọng nũng nịu: “Chú Chá, không cần sờ nơi đó.”

“Muốn anh tiếp tục sao?” Đường Chá lại làm như không hiểu, cố ý vắn vẹo lời nói của cô. Cách một lớp y phục, đôi bàn tay thô ráp, nóng bỏng dùng sức xoa nắn hồng đào của cô.

Hắn vỗ về chơi đùa khiến Lâm Khả Nhi không nhịn được yêu kiều rên rỉ, trán cô cũng bối vì khát vọng mà xuất hiện một tầng mồ hôi nhàn nhạt.

“A, chú Chá thật là xấu, cố ý xuyên tạc lời nói của Khả Nhi.” Cô bất mãn phản kháng lại làm cho Đường Chá càng thêm cuồng dã.

Hắn xoay người cô lại, đem toàn bộ lời nói từ đôi môi xinh đẹp kia cắn nuốt.

Lưỡi hắn cường thế đẩy hàm răng của cô ra, vọt vào trong khoang miệng hấp thu mùi vị ngọt ngào và mùi hương của hoa son trà trong miệng cô. Phác họa lại mỗi tắc trên đôi môi cô, nụ hôn của hắn tràn đầy bá đạo cùng dục vọng xâm chiếm. Bàn tay dày rộng kia cũng không nhàn rỗi, nhanh chóng thăm dò vào trong vạt áo Lâm Khả Nhi, dán lên đôi gò bồng đã sớm cứng lại vì động tình của cô.

“Tiểu Khả Nhi, cho anh.” Đường Chá đột nhiên đem Lâm Khả Nhi áp lên xe hơi, để lưng cô tựa lên mặt kính chịu lực.

“Đừng, chú Chá, chúng ta về nhà trước được không?” Lâm Khả Nhi thẹn thùng đề nghị. Dù đôi khi cô có hơi nghịch ngợm nhưng cũng chưa từng trải qua loại tình huống này, ở trên đỉnh núi không người làm tình.

“Anh hiện tại liền muốn.” Đường Chá ngang ngược ôm chặt hông của Lâm Khả Nhi, bàn tay hắn nhanh chóng cởi quần áo trên người cô, đồng thời bế bổng cô đặt lên đầu xe. Hắn bắt chọt công kích, vừa dịu dàng lại vừa mạnh mẽ, bá đạo chiếm lĩnh toàn bộ vẻ đẹp của cô.

“Tại sao có thể như vậy?” Lâm Khả Nhi chưa bao giờ thể nghiệm qua loại vui vẻ vụng trộm này, vừa khổ sở lại vừa kích thích, khiến thân thể cô suýt chút nữa đã sụp đổ.

“Tại sao không thể? Anh muốn yêu em!” Giọng nói trầm khàn mang yêu thương cuồng dại, thật không ngờ có thể tuôn ra từ miệng một người đàn ông thâm trầm như Đường Chá.

Không biết trải qua bao lâu, Đường Chá mới buông thả. Hắn ôm Lâm Khả Nhi đã sớm xụi lơ ngồi vào trong ô tô. Nhưng dường như vẫn chưa đủ no, ở trong không gian nhỏ hẹp của ghế lái, hắn lại lần nữa đem Tiểu Khả Nhi ăn sạch sẽ.

Suốt đêm, chiếc xe hơi không ngừng rung động, theo mỗi lần luật động của Đường Chá mà không ngừng đung đưa.

Sáng sớm, khi những tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống đỉnh núi, Đường Chá hưng phấn vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang vô cùng mệt mỏi của Lâm Khả Nhi, thanh âm mang theo dụ dỗ nói: “Tiểu Khả Nhi, mau nhìn, mặt trời mọc!”

Nghe hắn gọi, Lâm Khả Nhi khó khăn mở ra đôi mắt vì buồn ngủ mà díp lại, mơ màng nhìn về phía mặt trời đang ló rạng.

Những ánh nắng mới lên xuyên thấu qua lớp lớp mây mù, chiếu sáng cả một vùng cỏ xanh mướt vẫn còn ướt đẫm sương đêm. Trong khung cảnh huyền ảo là thế, hai người bọn họ giống như đang đắm chìm giữa một vầng hào quang, mỹ lệ vô cùng.

“Thật muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh như thế này.” Lâm Khả Nhi cảm khái.

“Nhất định sẽ. Có chú Chá bảo vệ, sẽ không có người nào dám làm tổn thương em.” Trong mắt Đường Chá thoáng qua một tia lo lắng. Những chuyện tương tự như Bắc Dã Thương đã làm với Lâm Khả Nhi tối qua, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra lần thứ hai.

Ngồi trong lòng Đường Chá, ngắm nhìn cảnh mặt trời mọc phía xa, trong lòng Lâm Khả Nhi tràn đầy ấm áp. Chú Chá của cô không phải là người hiểu phong tình, thế nhưng lại có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn thế này: cùng cô đón mặt trời mọc.

So với trước kia, Đường Chá đã tiến bộ rất nhiều. Cô nhất định sẽ huấn luyện hắn thành người đàn ông lãng mạn nhất thế giới.

Tỷ như tặng hoa dưới trăng, tỷ như bữa tối trong không gian tràn ngập ánh nến, hay tỷ như 999 đóa hồng.

Những chuyện lãng mạn còn rất nhiều, quãng đời còn lại của hai người bọn họ còn rất dài, cô nhất định sẽ cho chú Chá nếm thử toàn bộ. Cô tin tưởng những ngày về sau sẽ càng thú vị.

Khi bọn họ trở lại Đường Trạch, ngoài ý muốn thấy Đường phụ đã sớm ngồi trong phòng khách, trầm mặc.

“Nghiệt tử, có tiểu Khả Nhi liền quên mất cha. Cả đêm thế nhưng không về nhà! Nói! Hai người các ngươi rốt cuộc đi lâu lẳng ở nơi nào?” Đường phụ lạnh lùng chất vấn, trong mắt còn chứa ánh lửa, dường như đang tức giận không nhỏ.

“Cha, không phải người cả đêm không ngủ đấy chứ?” Nhìn lão nhân nghiêm mặt ngồi trên sofa, Đường Chá không khỏi lo lắng hỏi.

“Ta chờ các ngươi trở về không được sao?” Đường phụ lúng túng ho nhẹ, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lâm Khả Nhi nghe xong, cảm động nhào vào trong ngực Đường phụ, kích động nói: “Lãnh bá bá, ngài rất giống cha cháu, thật là đáng yêu, tiểu Khả Nhi rất yêu mến người!”

“Đáng yêu cái gì? Ta không phải trẻ con!” Đường phụ bất mãn hừ nhẹ nhưng vẫn không có ý định đẩy Lâm Khả Nhi ra, ngược lại còn cung chiêu ôm cô, giống như ôm lấy con của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Ngồi trong phòng học, trong đầu Lâm Khả Nhi lúc này tràn đầy ký ức của đêm triền miên hôm qua, nhất là lúc hai người ở trong xe, chú Chá thế nhưng dùng phương thức kia tiến vào thân thể cô, hại cô bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy đỏ mặt. Suốt đêm, hai người ở trong không gian nhỏ hẹp, hẳn dường như không bao giờ thấy đủ, không ngừng đòi hỏi cô cho hắn. Nhưng mà cô thích, cô thật sự rất thích.

Đây là chú Chá của cô, là người đàn ông cô ao ước đã lâu. Cô nguyện ý đem cả thân thể mình giao cho hắn.

Lại nhớ tới buổi sáng về nhà, khi cô đang cùng Lãnh bá bá hàn huyên, Chú Chá liền đem cô ôm lên, hưởng Lãnh bá bá nói: “Cha, cơ thể tiểu Khả Nhi rất lạnh, con mang cô ấy đi tắm nước nóng.”

Nghe được lời nói của chú Chá, mặt cô liền đỏ rực, trong đầu lập tức xuất hiện vài hình ảnh.

Quả nhiên, bọn họ không đơn thuần là đi tắm nước nóng.

Sau khi đem toàn bộ quần áo của cô thoát ra, Chú Chá liền ôm nàng vào trong bồn tắm đã sớm chuẩn bị tốt.

“Chú Chá, anh ra ngoài đi, em muốn tự mình tắm rửa.” Cô thẹn thùng dùng đôi tay che lại thân thể mình, mặc dù cô thừa nhận: nó không hiệu quả cho lắm. Thế nhưng chú Chá căn bản không vì hành động của cô mà dừng lại.

Bàn tay hắn cường thế kéo hai tay của cô ra, mập mờ dùng ngón cái kẹp lấy tiểu anh đào xinh đẹp, âm thanh trầm thấp cười nói: “Nơi này còn cần anh giúp đỡ thì mới có thể rửa sạch nha, còn có nơi này, nơi này, nơi này...”

Bàn tay chú Chá xẹt qua toàn thân cô, một tác cũng không bỏ qua, ngón tay hắn linh hoạt chu du khắp nơi, đầu tiên là đỉnh căng tròn, sau đó hắn thế nhưng đưa tay vào u huyết sưng đỏ của cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

“A! không cần.” Lúc đó cô chỉ cảm thấy một dòng nhiệt lưu theo nước bên dưới thân thể không ngừng ấm lên. Nơi ngón tay chú Chá tà ác trêu chọc dần nhóm lên một ngọn lửa thiêu đốt các giác quan của cô. Một loại cảm giác thoải mái kì dị lan tỏa khắp toàn thân, tầm mắt cô bắt đầu chìm trong sương mù. Cô khẽ run, ngượng ngập quờ nhẹ: “Ghét! Chú Chá thế nào càng ngày càng xấu, không có chút ý tốt nào.”

Chú Chá đột nhiên cười lớn, tự mình rút đi một thân y phục, nhảy vào trong bồn tắm, chân của hắn vòng quang thân thể cô, đầu hắn dán lên lỗ tai cô: “Lão bà, anh chưa bao giờ nói qua anh là người tốt.”

“Anh là sói đội lốt cừu.” Cô bắt đầu hừ nhẹ. Nguyên tưởng rằng chú Chá là một người đàn ông đáng hoàng, tốt bụng lại có chút ngốc, thật không ngờ ở trước mặt cô, hần càng ngày càng trở nên tà ác, chẳng những không đáng hoàng một chút nào, mà còn giáo hoạt giống như hồ ly ngàn năm.

Chú Chá cười lớn đem cô nhào xuống phía dưới làm nước trong bồn dâng lên đến hông của cô, để cho thân thể hai người thân mật dán vào một chỗ. Chỉ cần hần nhẹ dùng sức là có thể thuận lợi tiến vào. “Chỉ có tiểu Khả Nhi hiểu anh. Hiện tại sói sám lớn muốn ăn cô bé quàng khăn đỏ!”

Nói xong chú Chá liền ăn cô triệt để, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, một chỗ cũng không tha. Cho đến khi hoa tâm của cô bị ma sát đến đau đớn, chú Chá mới không đành lòng buông cô ra.

Ôm thân thể cô, những nụ hôn nóng bỏng liên tiếp rơi xuống, khiến cho cô bị hần mê hoặc. Đột nhiên, trong tròng mắt hần dâng lên một tia xấu xa, mỉa mai hoặc cười một tiếng, đem cô dựa vào thành bồn, hạ thân càng thêm dịu dàng, ở trên hoa tâm của cô xoay quanh, ma sát những chỗ nhạy cảm bên trong, khiến cho khát vọng nguyên thủy trong cơ thể cô bộc phát.

“Lão công còn đủ sức sao?” Cô nghịch ngợm chế nhạo. Thật ra thì cô biết rất rõ chú Chá cường tráng thế nào, một lần sao có thể đủ? Thân thể cô cũng khát vọng hần lần thứ hai, thứ ba...!

“Tiểu yêu tinh, công phu của em càng ngày càng cao rồi.” Chú Chá đem tiểu huynh đệ sắp bộc phát gần sát hoa tâm, đẩy mạnh một cái, nhưng lửa nóng nam nhân cũng không có vào sâu bên trong. Hần bắt chắp khát vọng trong lòng, ở trên hoa tâm của cô xoay quanh, ma sát những chỗ nhạy cảm bên trong, khiến cho khát vọng nguyên thủy trong cơ thể cô bộc phát.

“Ừm...” Cảm giác tê liệt bắt đầu truyền khắp toàn thân, thân thể cô cong lên, nghênh hóp hần: “Lão công, van cầu anh, nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa.”

“Tuân lệnh lão bà.” Chú Chá cười gian, đẩy nhanh tốc độ, làm cho ý thức của cô bắt đầu tan rã, như thể sắp hỏng mất.

“Cô bé quàng khăn đỏ muốn phản kháng?” Bị chú Chá trêu chọc khiến cô vô cùng bất mãn, cảm thấy vừa yêu vừa giận.

“Phản kháng? Tốt! Đến đây đi, chú Chá tùy em xử trí.” Toàn bộ động tác tiến công của Chú Chá đột nhiên dừng lại, cười nhìn nàng. Mặc dù phía dưới không còn luật động, nhưng môi cùng tay hần vẫn chu du trên người cô, thậm chí còn có ý trêu chọc những chỗ mẫn cảm trên cơ thể nhỏ xinh kia.

Cô không thể bị chú Chá khống chế như vậy được, không chỉ là thuận miệng nói, cô thật sự muốn phản kháng.

Mang theo nụ cười mê hoặc, nàng đánh bay bàn tay xấu xa của Chú Chá, đồng thời cơ thể cũng nhẹ nhàng thoát li khỏi môi hần, sau đó tư thế liền đảo lộn. Bàn tay nhỏ bé, mềm mại của cô dùng sức ấn lên cơ thể cứng rắn, cường tráng của Chú Chá.

“Có đau hay không?” Cô không có ý tốt hỏi. Bộ ngực này tự nhiên cương cứng thế này để làm gì? Hại cô ấn đau cả tay.

“Nhột, thật là nhột!” Chú Chá chẳng những không kêu đau, ngược lại còn say mê rên rỉ.

“Đại phu đàn, xem em thế nào thu thập anh. Cô không vui rống lên, môi cô cắn lên khuôn ngực rộng trước mặt, cổ tình lưu lại dấu răng ở phía trên. “Lần này có đau không?”

“Đau, đau chết anh, lão bà, em cắn thêm hai cái nữa cũng không sao.” Chú Chá cố ý cau mày, trong mắt lại tràn đầy ý cười.

Cô bắt đầu vỗ ngực hần, thấy khuôn mặt tươi cười của chú Chá, cô tức giận. Môi cô mang theo lửa nóng di động xuống dưới, ở trên người hần lưu lại thật nhiều dấu răng.

Chỉ nghe thấy tiếng chú Chá không ngừng thờ gấp truyền vào màng nhĩ cô.

Còn chưa đủ, cô muốn hần hoàn toàn mất khống chế, vì vậy, mang theo nụ cười giáo hoạt, cô đem môi dán ngay lên điểm hồng trước ngực hần.

“Lão bà, em thật giỏi!” Đường Chá gầm nhẹ, ngay sau đó là một trận khuấy động long trời lở đất.

.....

“Lâm Khả Nhi, cô có nghe tôi nói không đấy?” Bất chợt giọng nói của một bạn học nữ truyền đến làm cắt đứt mà hồi tưởng đầy kiêu diễm của Lâm Khả Nhi.

Cô đỏ mặt ngẩng đầu lên, làm như không biết chuyện gì mà nhìn đối phương. Mới vừa rồi, cô chỉ lo nhưng nhớ chú Chá, cô căn bản không nghe thấy bạn học nói với cô cái gì.

“Tôi nói, tôi nay cô nhất định phải giúp tôi, tôi muốn cùng hoàng tử ước hẹn. Một cô mập cũng có thể khiến hoàng tử nhiệt tình hôn, tôi không tin tôi đẹp như vậy, mà không chiếm được tình yêu của hoàng tử.” Bày ra vẻ đẹp thủy mì, cô gái kiêu ngạo tuyên thệ.

“Chị họ yên tâm, cứ để em lo.” Lâm Khả Nhi ngây thơ hướng đối phương giờ ngón tay cái nhỏ bé lên bảo đảm.

Chương 114

"Tiểu Khả Nhi thật ngoan, lát nữa chị mua kẹo cho em ăn." Cô gái xoa xoa gương mặt của Lâm Khả Nhi, giống như đang dụ dỗ một đứa bé.

Lâm Khả Nhi mặc dù chán ghét, nhưng vẫn cười meo meo nói: "Chị ơi, em muốn ăn sô-cô-la."

"Đúng là trẻ con, ngay cả thứ em thích ăn cũng khác mọi người." Cô gái cao ngạo ngẩng cao đầu, tự xưng là thành thực.

"Đúng vậy a, em không thích đồ trang sức kim cương, nhưng em thích búp bê, em không muốn ăn những bữa tiệc lớn cách thức tiêu chuẩn, lại chỉ thích ăn sôcôla. Thật không có biện pháp, chị ơi, em như thế chính là chưa trưởng thành mà? Như vậy có ai sẽ thích một đứa con nít như em nha?" Lâm Khả Nhi giả vờ bất đắc dĩ nhún nhún vai, giống như vì mình vĩnh viễn thật lâu cũng không lớn nên tâm tình vô cùng ảo não.

"Không sao, đừng có gấp, nói không chừng qua mười năm nữa, em có thể lớn lên. Nếu là mười năm sau, còn không có người đàn ông nào thích em, chị liền giúp em giới thiệu." Trong giọng nói của cô gái tràn đầy khinh miệt, giống như Lâm Khả Nhi thật xấu xí đến mức không ai thích.

Lâm Khả Nhi ở trong lòng khinh miệt cười, cái cô gái không coi ai ra gì này, một chút tư sắc kia lại dám ở trước mặt Lâm Khả Nhi cô khoe khoang. Cô xinh đẹp hơn chị ta gấp mấy trăm lần ấy chứ, đàn ông theo đuổi cô từ châu Á xếp hàng đến châu Âu, lại từ châu Âu xếp hàng đến châu Mỹ, không thể đếm hết được, nếu không phải bởi vì trong lòng cô sớm đã có anh Chá, sợ rằng những người đó sẽ đem cửa nhà cô đập đổ luôn rồi!

Nhưng cô không thể nói, cô cũng không muốn trở thành mục tiêu công kích của mọi người, khiếm tốn, cô cần phải khiếm tốn vượt qua khoảng thời gian bốn năm đại học này.

"Chị gái, chị thật tốt!" Lâm Khả Nhi cứng rắn nặn ra hai giọt nước mắt, cảm động nói.

"Lâm Khả Nhi, em ra đây cho anh!" Đột nhiên một tiếng bạo rống từ ngoài cửa truyền đến, người còn chưa thấy, cũng đã nghe được tiếng rống giận dữ này.

Lâm Khả Nhi cố tình khiếp đảm co rụt người lại, đáng thương núp sau lưng bạn học: "Các anh các chị, nhất định phải nói tiểu Khả Nhi không có ở đây nha."

Nói xong, cô liền chui xuống dưới gầm bàn, không dám lên tiếng.

Vùi đầu vào đầu gối, Lâm Khả Nhi cũng đang cố nén cười trộm. Phí phí này, xem ra ngày hôm qua trải qua thật sự rất "Không tệ" a, sáng sớm tâm tình đã tốt như vậy.

Một đôi chân to dừng ở trước mặt Lâm Khả Nhi, lúc cô còn chưa kịp thu hồi nụ cười trộm thì đã túm lấy cô.

"Lâm Khả Nhi, em thật đáng giận!" Nói xong, liền nhắc cổ áo của cô lên, lôi cô đi ra ngoài.

"Các anh các chị, cứu em!" Lâm Khả Nhi đáng thương chấp tay vái các bạn học, hy vọng có thể được người ta cứu ra từ trong tay Lý Tư Đặc. Xem ra anh ta thật sự tức giận không nhẹ, rơi vào tay anh ta, còn không chính chết cô sao!

Một sinh viên nam diện mạo tuấn tú lịch sự rút cuộc đứng ra, ngăn trước mặt Lý Tư Đặc, cậu ta có chút khiếp ý nhưng lại cố tình cường thế nói: "Giáo sư, buông bạn ấy ra!"

Lý Tư Đặc một tay đẩy ngã cậu sinh viên, cường thế lôi Lâm Khả Nhi ra khỏi phòng học. Trên khuôn mặt anh tuấn kia mang theo một cỗ tức giận, giống như nếu ai dám ngăn cản anh nữa, anh sẽ liều mạng với đối phương.

Đem Lâm Khả Nhi đẩy mạnh vào trong phòng làm việc của mình, Lý Tư Đặc neho lại đôi mắt màu lam tinh thâm, hung dữ nói: "Tiểu mỹ nhân, ngày hôm qua em tính kế anh, có phải rất vui mừng hay không?"

"Nào... nào có, em là vô tội, em... em bị Bắc Dã Thương bắt đi á..., bằng không nhất định sẽ trở về cứu anh." Lâm Khả Nhi hắc hắc cười nhạt hai tiếng vì mình mà cãi lại.

"Em thế nhưng nói với cô gái xấu xí kia là anh yêu cô ta! Anh từng nói yêu cô gái xấu xí đó lúc nào? Lâm Khả Nhi, anh muốn bóp chết em!" Nói xong, bàn tay Lý Tư Đặc liền bóp cổ của Lâm Khả Nhi.

"Phí phí, anh thật muốn bóp chết em, sẽ không có người chơi với anh đâu." Cảm thấy hai bàn tay trên cổ căn bản là không có dùng lực, vì vậy Lâm Khả Nhi không chút kiêng kỵ mà cười xấu xa.

"Đưa nhỏ tình nghịch, anh thua em rồi!" Lý Tư Đặc nhìn thấy nụ cười trên mặt Lâm Khả Nhi, thất bại buông cô ra.

Vốn là một bụng lửa giận nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lâm Khả Nhi thì toàn bộ đều biến mất trong phút chốc, cô chỉ lộ ra một nụ cười duyên nhàn nhạt, vậy mà cũng làm có thể xoa dịu cơn giận nộ của anh. Xem ra chính anh thật sự bị cô khống chế, trúng độc của cô quá sâu, không muốn động tay với cô.

"Phí phí, ngày hôm qua rất hưởng thụ đi? Mỹ nữ hôn nóng bỏng nha!" Lâm Khả Nhi che miệng, cười trộm nói.

Nghĩ tới ngày hôm qua lúc Lý Tư Đặc bị cô gái mập kia cưỡng hôn, hai mắt tròn to, bộ dáng thảm thương, Lâm Khả Nhi liền cảm thấy rất thú vị.

"Hưởng thụ? Dạ, rất hưởng thụ, cho nên cũng muốn cho em hưởng thụ một chút!" Lý Tư Đặc cầm tức núm lấy cổ áo của Lâm Khả Nhi, kéo cô vào trong ngực, dùng cánh môi nhiệt tình của anh ngăn cản sự phản kháng của Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi không nhịn được tròn mắt một cái, thối phí phí này, sáng sớm liền động dục. Dám cưỡng hôn cô, xem cô trừng trị anh ta thế nào!

Cô giờ chân lên đạp vào chân của Lý Tư Đặc.

Lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết tựa như giết heo, Lý Tư Đặc ôm lấy chân của mình, ai oán kêu đau.

Vừa mới nếm đến cái miệng nhỏ nhắn mang theo mùi hoa son chi này, còn chưa kịp hưởng thụ thật tốt, liền bị Lâm Khả Nhi hung hăng giẫm lên chân, Lý Tư Đặc bất mãn than thở.

"Đây mới gọi là hưởng thụ chứ? Phí phí, có muốn lại một lần nữa hay không?" Lâm Khả Nhi nâng lên cằm nhỏ, ngược nhìn Lý Tư Đặc cao hơn cô nửa cái đầu, mang trên mặt ý cười xảo quyết.

"Đừng! Một lần đủ rồi." Lý Tư Đặc lập tức cười khổ lắc đầu. Lại đạp lên chân anh lần nữa, anh còn có thể đi được sao?

Lâm Khả Nhi hả hê xoay người, nhảy lên trên ghế sa lon mềm nhũn kia, nằm thẳng cẳng trên ghế nghỉ ngơi.

"Tiểu mỹ nhân, về sau không được sắp xếp cuộc hẹn cho anh nữa, loại thống khổ này chịu một lần là đủ rồi." Vừa nghĩ tới tình cảnh đôi môi béo mập ghé tòm kia cắn nuốt môi mình, tim của anh liền cảm thấy một hồi muốn ói mãnh liệt.

"Nhưng mà... nhưng mà em cũng đã đồng ý với người ta rồi." Lâm Khả Nhi đáng thương ngẩng đầu lên, không chịu đồng ý.

"Em nói cho các cô đó biết, nếu lại sắp xếp cuộc hẹn cho anh, anh liền chê em ra!" Lý Tư Đặc cầm tức cào cào mái tóc vàng rực rỡ của mình, hung ác gầm nhẹ.

Nếu như lại hẹn hò với những cô gái đó, anh sợ rằng sẽ điên mất.

"Anh không sợ phá hư hình tượng hoàng tử ưu nhã của mình sao?" Lâm Khả Nhi đứng đưa hai cái chân nhỏ, nhàn nhã cười.

"Hình tượng hoàng tử ưu nhã? Từ ngày gặp phải em cũng đã bị em phá hỏng rồi. Anh còn sợ cái gì?" Lý Tư Đặc bất mãn nói.

Anh ta sai bước đi tới ghế sa lon, đem Lâm Khả Nhi dọn qua một bên.

"Em còn chưa nghỉ ngơi đủ." Lâm Khả Nhi đẩy thân thể gầy gò của Lý Tư Đặc, nhưng anh ta vậy mà vẫn không nhúc nhích.

"Anh cũng muốn nghỉ ngơi, không bằng cùng nhau." Lý Tư Đặc tà mị nheo lại đôi mắt màu xanh dương cười xấu xa, ôm Lâm Khả Nhi vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Lâm Khả Nhi néo ngực anh ta một cái, không cam lòng yêu kiều gào lên: "Ai muốn ở cùng một chỗ với anh? Thối phí phí, em đã có anh Chá rồi, không cần lung lay suy nghĩ của em nữa. Anh có nhiều bạn gái như vậy, tùy tiện túm lấy một người không được sao."

"Ngay từ ngày đầu tiên gặp được em, phụ nữ bên cạnh anh liền cũng bị anh đuổi đi hết, hiện tại bên cạnh anh chỉ có một mình em là bạn gái, cho nên chỉ có em có thể theo anh." Lý Tư Đặc đem thân thể đặt lên người Lâm Khả Nhi, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

"Hoàng tử Lý Tư Đặc phong lưu lỗi lạc vậy mà không có bạn gái? Ai sẽ tin?" Lâm Khả Nhi không tin bữu môi, cô dùng ngón tay nhẹ chỉ vào ngực anh ta, về mặt uy hiếp nói, "Không cho đánh chủ ý lên em, em là của anh Chá."

"Anh Chá? Há mồm ngậm miệng đều là anh Chá, ngoại trừ Đường Chá, thiên hạ này cũng không có đàn ông sao?" Lý Tư Đặc nổi giận gầm nhẹ, đôi mắt màu lam tràn đầy sự không cam lòng cùng đau đớn.

Anh có điểm nào thua kém Đường Chá, trong lòng tiểu Khả Nhi thế nhưng một chút vị trí của anh cũng không có.

"Có đàn ông nha, hơn nữa còn có rất nhiều, nhưng lọt vào mắt tiểu Khả Nhi cũng chỉ có một mình anh Chá thôi." Lâm Khả Nhi che miệng cười xấu xa.

Anh Chá của cô là cực phẩm trong đám đàn ông, không ai có thể so sánh được với anh. Hiện tại lòng cô tràn đầy bóng dáng của anh Chá, bị phí phí nhắc tới như vậy, cô liền lại bắt đầu điên cuồng nhớ nhung anh Chá.

Mặc dù bọn họ vừa mới tách ra chưa tới hai tiếng.

"Còn anh thì sao? Trong mắt em anh là gì?" Lý Tư Đặc ghen tỵ cất giọng, vì địa vị của mình ở trong lòng tiểu Khả Nhi mà tức giận.

"Anh sao? Phí phí đực đó." Lâm Khả Nhi cười duyên nháy mắt mấy cái, phun ra lời nói hài hước khiến Lý Tư Đặc nhức đầu.

"Nếu như anh là phí phí đực, vậy em liền làm phí phí cái đi." Nói xong, Lý Tư Đặc mang theo tràn đầy lửa ghen ngăn chặn Lâm Khả Nhi, đem nhiệt tình của chính mình trút xuống trên người Lâm Khả Nhi.

"Không... không muốn" Lâm Khả Nhi dùng sức đẩy, nhưng Lý Tư Đặc có lực như vậy, căn bản đẩy không ra. Cô chỉ có thể mặc cho nụ hôn nóng bỏng của Lý Tư Đặc in dấu xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Ngay khi đôi môi của Lý Tư Đặc hôn lên cái cổ trắng nõn phía bên trong cổ áo của cô thì đột nhiên dừng lại động tác. Anh nâng lên đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vết hồng phía trên kia, ghen tỵ hỏi "Đây là cái gì?"

"Dấu hôn nha? Phí phí không biết sao? Vậy em giúp anh tìm một người phụ nữ tới làm thử mấy cái nha." Nói xong, Lâm Khả Nhi mạnh mẽ đẩy Lý Tư Đặc tìm đập mạnh và loạn nhịp ra, chạy trốn ra cửa.

"Không được giới thiệu phụ nữ cho anh nữa!" Lý Tư Đặc căm tức gầm nhẹ.

Không được giới thiệu phụ nữ cho anh ta nữa? Được rồi, tạm thời bỏ qua cho phí phí, dù sao còn nhiều thời gian, về sau có rất nhiều cơ hội trêu chọc anh ta.

Nhưng mà làm sao để xóa bỏ ý niệm của đám người mê phí phí đây? Chính mình thật là nhận được một đồng lớn theo đuổi tình yêu.

Lâm Khả Nhi mắt to xoay chuyển, có rồi, trong lòng đã có dự tính cô sôi nổi đi tới cửa lớp học.

Đi lên phía trước của lớp học, vì để tạo hiệu quả giống như thật, Lâm Khả Nhi dùng sức捏o đầu mình một cái, nước mắt lập tức ào ào chảy xuống. Cô che miệng nén lệ, một bộ dáng giống như vừa bị ai đó trút giận lên đi vào.

"Lâm Khả Nhi, hoàng tử có bắt nạt em không?" Cậu sinh viên nam có đôi mắt màu xanh biếc trước đó vì cô ra mặt, quan tâm đi tới bên cô.

Lâm Khả Nhi cắn môi dưới, nhẹ nhàng gật đầu, bộ dáng là chẳng chực khóc kia làm cho người ta nhìn rất đau lòng. Cậu sinh viên kia lập tức ôm cô vào trong ngực an ủi "Được rồi, không khóc."

"Hoàng tử đánh em sao?" Một bạn học khác cũng quan tâm hỏi.

"Mông em bây giờ vẫn còn đau đấy. Hoàng tử là người xấu." Lâm Khả Nhi dùng giọng nói giống như một đứa bé, bất mãn nói.

"Có phải là cậu chọc hoàng tử mất hứng hay không nha?" Một cô gái cao ngạo châm chọc cười lạnh, cô ta vẫn nhìn Lâm Khả Nhi cùng hoàng tử Lý Tư Đặc ở chung một chỗ mà ghen tỵ, hôm nay thấy Lâm Khả Nhi bị đánh, thật là sáng khoái lòng người.

"Anh... anh hoàng tử không cho phép em giới thiệu bạn học cho anh ấy nữa." Lâm Khả Nhi oa một cái khóc lên, cô vừa khóc vừa ủy khuất nói, "Khả Nhi cũng là vì tốt cho anh ấy a! Nhiều chị gái đều thích anh ấy như vậy, Khả Nhi không muốn nhìn các chị đau lòng mới chịu làm mối, không ngờ hoàng tử thối đó tuyệt không cảm kích. Khả Nhi về sau không bao giờ quản anh ta cái khí gì nữa!"

Nói xong, Lâm Khả Nhi liền chạy đến chỗ ngồi nằm xuống bàn khóc lên. Nhưng cô gục xuống bàn, trong mắt đầy ý cười hài hước, cô từ trong khe hở của cánh tay len lén quan sát về mặt của mọi người, thấy những cô gái kia trước đó còn mong mỏi cô giúp một tay tát cả đều lộ ra nét mặt thất vọng.

"A?" Cô gái cao ngạo kia lập tức sắc mặt khó coi sừng sờ chốc lát. Một lát sau, cô ta đi tới bên người cô, nịnh hót nói, "Tiểu Khả Nhi ngoan, giúp chị một lần cuối cùng nữa, lần này là được rồi. Em xem, chocolate chị cũng đã giúp em mua xong rồi nè."

Nói xong, cô ta liền từ trong túi xách lấy ra một hộp chocolate đóng gói tinh xảo, đưa tới trước mặt Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi lập tức tròn to hai mắt sáng lấp lánh, hưng phấn nhận lấy chocolate, cũng đang nhận lấy thì trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên chán nản: "Quên đi, bị hoàng tử đánh vào mông thật khó chịu, em không muốn bị thêm lần nữa. Cảm ơn chocolate của chị."

Cô gái cao ngạo xấu hổ thu hồi chocolate, héch đầu lên đi ra ngoài: "Không giúp một tay thì dẹp đi, tôi không tin bằng sức quyến rũ của chính tôi sẽ

không chiếm được hoàng tử."

Một cô gái lạnh lùng vẫn ngồi ở trên ghế cười nhạo: "Hoàng tử nếu dễ dụ dỗ như vậy, còn có thể độc thân đến bây giờ sao?"

"Đúng!" Một cô gái khác cũng xem thường nói. Cô ta vỗ vai Lâm Khả, an ủi: "Lâm Khả Nhi, không sao, chị đây không trách em."

"Các chị không tức giận Khả Nhi sao?" Lâm Khả Nhi vẻ mặt hi vọng nhìn đám bạn học trước mặt.

Các bạn học đều đồng tình nói: "Không tức giận, ai bảo hoàng tử vốn chính là đặc biệt, anh ấy cao ngạo mọi người đều biết. Linda đi cũng phí công, hoàng tử căn bản sẽ không để ý đến cô ấy."

"Há? Hoàng tử thật không dễ theo đuổi sao?" Lâm Khả Nhi bối rối nhìn mọi người, làm sao Lý Tư Đặc trong mắt bọn họ với trong lòng cô không giống nhau?

Cô lại cảm thấy Lý Tư Đặc giống như một khối kẹo cao su, dính vào trên người cô liền không quăng đi được, nhiệt tình đến mức khiến cô có chút không thể chống đỡ được.

"Đó là đương nhiên, cả học viện, cô gái nào không mơ ước trở thành người phụ nữ của hoàng tử chứ? Dù là chỉ có một đêm cũng được. Nhưng hoàng tử cũng không để ý tới ai. Nếu không phải em, con bé mập kia căn bản không có cơ hội chạm vào hoàng tử một chút, chứ đừng nói là cường hôn, còn không mau bị hoàng tử đá bay tới Nam Cực á." Một cô gái khoa trương nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

"Sao các anh chị lại biết rõ ràng như vậy? Em cũng là tân sinh viên, nhưng em ngay cả hoàng tử là hạng người gì cũng không biết." Lâm Khả Nhi tò mò nhìn đám bạn học.

"Ai giống em chứ? Chúng tôi chính là vì có thể học môn học của hoàng tử mà cố ý bị rớt để học lại." Một cô gái xem thường nói.

"Há?" Lúc này đổi lại Lâm Khả Nhi kinh ngạc há hốc mồm.

Sức quyến rũ của phí phí lớn như vậy sao? Đám nữ sinh này vì có thể đến gần anh ta mà cố ý đợi tới khóa này để học lại.

"Còn có tớ, tớ là sinh viên ngành khác, vì hoàng tử, cố ý tới dự thính đó." Một cô bé khác thò đầu vào, trịnh trọng nói.

"Còn có tớ, tớ cũng đặc biệt vì hoàng tử, mới lựa chọn chuyên ngành này. Chuyên ngành khác không có hoàng tử, cho dù môn học có tốt hơn tớ cũng không học."

Những sinh viên nữ này, cô một câu tôi một câu, đem Lý Tư Đặc hình dung thành sức quyến rũ vô biên, siêu cấp đại soái ca, người người đều hận không thể xoi tái anh ta đi.

Thật không nghĩ tới thời phí phí còn có nhiều người ái mộ như vậy, Lâm Khả Nhi không khỏi thầm giật mình.

Bất quá, nói thật, dung mạo của phí phí quả thật rất anh tuấn. Nhớ lại thời điểm chính mình lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, còn từng xem anh ta như thiên sứ mà. Nếu không phải cô sớm đã có anh Chá, nói không chừng cũng sẽ trở thành cô gái mê trai giống bọn họ thôi.

Chỉ là, cô sớm đã có anh Chá rồi, phí phí căn bản không lọt được vào mắt xanh của cô. Làm người đàn ông của cô thì không được, thế nhưng làm anh trai còn có thể.

Lâm Khả Nhi ở trong lòng vụng trộm vui mừng, đột nhiên phát hiện có một hoàng tử làm anh trai cũng rất tốt.

"Lâm Khả Nhi, tiếp theo không có tiết học, cậu muốn đi chỗ nào chơi?" Một bạn học quan tâm hỏi.

"Tớ à? Muốn đi tìm bạn tớ." Lâm Khả Nhi ngọt ngào nở nụ cười.

Đã lâu không tới công ty của anh Chá, cô thật muốn tìm chị Lâm Phàm chơi nha. Dĩ nhiên, chủ yếu nhất vẫn là đi nhìn anh Chá của cô.

"A, vốn còn muốn tìm cậu cùng đi dạo phố." Cô gái tiếc nuối nhún vai.

"Lần sau đi." Lâm Khả Nhi vỗ vỗ bả vai của đối phương, khí phách nói, "Lần sau tớ mời mọi người đi ăn điểm tâm sáng kiểu Trung Quốc."

"Được!" Một đám bạn học đều hưng phấn hét chói tai.

Lâm Khả Nhi đeo cặp sách lên lưng. Khoát tay với mọi người: "Tớ đi trước đây."

Nói xong, liền lao như bay ra khỏi phòng học.

Khi cô tới Đường thị, một đường thông suốt dùng thang máy dành riêng cho tổng giám đốc đi tới tầng trên cùng.

Mới vừa ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy chị Lâm Phàm cùng với anh Vân Thiên đang ôm nhau hôn môi. Cô lập tức che mặt, từ giữa kẽ ngón tay nhìn lên hai người: "Anh Vân Thiên, chị Lâm Phàm, em không nhìn thấy nha. Em cái gì cũng không có thấy. Hai người cứ tiếp tục."

Nghe được Lâm Khả Nhi nhạo báng, mặt của Lâm Phàm lập tức đỏ bừng một mảng, cô vội vàng đẩy Lưu Vân Thiên ra, mềm mại cầu giãn: "Tiểu Khả Nhi, em thật xấu!"

"Em xấu sao? Xấu chỗ nào?" Lâm Khả Nhi về mặt vô tội cười nhìn Lâm Phàm, vì chị ấy cùng Lưu Vân Thiên thân mật ngọt ngào mà vui mừng.

Chị Lâm Phàm cuối cùng cũng có được tình yêu của anh Vân Thiên, không uổng phí cô vất vả tâm sức.

Lưu Vân Thiên vòng chắc bả vai Lâm Phàm, nói với Lâm Khả Nhi: "Khả Nhi, đừng trêu đùa chị Lâm Phàm của em nữa, da mặt cô ấy mỏng, không chịu được em trêu chọc đâu."

"Bây giờ đã bắt đầu che chở chị Lâm Phàm, nếu kết hôn, còn không biết sẽ cưng chiều chị ấy như thế nào. Khả Nhi thật hâm mộ." Lâm Khả Nhi về mặt cười xấu xa, hướng về phía Lâm Phàm nháy mắt.

Lưu Vân Thiên lúng túng ho nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Khả Nhi: "Khả Nhi, em tới tìm tổng giám đốc?"

"Ai nói? Em tới tìm chị Lâm Phàm chơi, không được sao?" Lâm Khả Nhi nhướn mày cười duyên.

Thấy bộ dáng của Lâm Phàm cùng Lưu Vân Thiên đứng chung một chỗ xứng đôi, Lâm Khả Nhi cảm thấy rất vui vẻ yên tâm, rốt cuộc lại thấy được một cặp đẹp đôi.

Ngẫm lại chính mình cùng anh Chá cũng hạnh phúc như vậy, cô liền muốn làm cho mọi người cũng đều hạnh phúc.

"Vậy hai người nói chuyện, anh đi làm việc." Lưu Vân Thiên buông Lâm Phàm ra, đi tới phòng làm việc của trợ lý đặc biệt của mình.

Lâm Khả Nhi nằm úp sấp trước bàn của Lâm Phàm, hài hước nháy đôi mắt đẹp linh động, nghịch ngợm hỏi: "Chị Lâm Phàm, anh Vân Thiên thật nhiệt tình a, ngay cả đi làm cũng muốn hôn chị nha."

"Khả Nhi, em còn nói!" Lâm Phàm đập Lâm Khả Nhi một cái, trong đôi mắt dịu dàng tràn đầy thẹn thùng. "Là chị cưỡng hôn."

"Oa!" Lâm Khả Nhi khoa trương tròn to đôi mắt đẹp, cô giơ ngón tay lên khen ngợi nói "Chị Lâm Phàm thật dũng cảm."

"Còn nói chị, em không phải còn dũng cảm hơn chị sao? Chị còn nhớ rõ hôn lễ của tổng giám đốc hôm ấy, scandal của em với ngài ấy đúng là huyền ảo đầy trời." Lâm Phàm nũng nịu nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi hi hi hai tiếng, lúng túng nói: "Thời kỳ đặc biệt, thủ đoạn đặc biệt. Bằng không anh Chá sẽ chạy mất rồi."

Lâm Phàm nghe xong, cười không ngừng đến mức ôm bụng kêu đau: "Khả Nhi, em thật sự rất hài hước."

"Chị Lâm Phàm, nói thật đi, anh Vân Thiên đối xử với chị như thế nào?" Lâm Khả Nhi quan tâm dựa sát vào Lâm Phàm, dùng đôi mắt mím cười nhìn Lâm Phàm.

"Cũng được, rất dịu dàng." Lâm Phàm nhàn nhạt cười, thế nhưng trong nụ cười kia có một tia bất đắc dĩ không dễ phát giác.

"Vậy em yên tâm rồi. Chị Lâm Phàm, anh Chá có phải đang ở trong phòng làm việc hay không?" Lâm Khả Nhi xinh đẹp cười ngọt ngào, khiến Lâm Phàm càng nhìn càng thích. Cô bé đáng yêu như vậy, ai lại không đem cô nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu nha?

"Có, em nhanh đi tìm ngài ấy đi." Lâm Phàm gật đầu một cái, nhìn dáng vẻ cấp bách của Lâm Khả Nhi, không biết còn tưởng rằng bọn họ đã bao lâu không gặp nhau, kỳ thật họ mới tách nhau ra có mấy tiếng mà thôi.

Thật sự rất hâm mộ tình cảm giữa tổng giám đốc và Khả Nhi, đó là loại tình cảm nồng nàn sâu đậm đến mức không thay đổi, không giống cô với Thiên, cô luôn cảm thấy có một chương ngại không thấy rõ ngăn trở giữa hai người.

Lâm Khả Nhi từ trong ba lô lấy ra một hộp chocolate đóng gói tinh xảo đưa cho Lâm Phàm: "Chị Lâm Phàm, đây là chiến lợi phẩm của em hôm nay, tặng cho chị nè."

Nói xong, cô không trực tiếp vào phòng làm việc của tổng giám đốc, ngược lại chạy vào phòng giải khát, giống như lúc trước đi làm ở chỗ này, cô luôn lột lấy ra hạt cà phê, xay nát, đun nước.

Chỉ chốc lát sau, một ấm cà phê thơm ngon đã nấu xong.

Lâm Khả Nhi bê tách cà phê hương thơm nồng đậm đi tới bên ngoài cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái.

"Vào đi!" Thanh âm trầm thấp vô cùng phong phú từ tính của Đường Chá vang lên.

Lâm Khả Nhi cười duyên mở cửa, đi vào.

Cho đến khi cô đi tới bên cạnh Đường Chá, cũng không thấy anh ngẩng đầu lên.

Nhìn anh Chá đang vui đầu vào công việc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi tràn đầy si mê, người đàn ông chuyên tâm như vậy mới càng làm cho cô yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

"Tổng giám đốc, mời uống cà phê." Lâm Khả Nhi đem ly cà phê nhẹ nhàng đặt lên bàn, nghịch ngợm nói.

Vừa nghe đến âm thanh quen thuộc xinh đẹp này, Đường Chá lập tức ngẩng đầu lên, vui mừng nhìn cô: "Tiểu Khả Nhi, sao em tới rồi?"

Lâm Khả Nhi cong cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất nói: "Người ta nhớ anh thì tới thôi. Anh Chá cũng không nhớ em, cả điện thoại cũng không gọi cho em."

Đường Chá một tay kéo cô vào trong ngực, đặt cô ngồi trên đùi mình: "Tiểu Khả Nhi ngoan, anh Chá sáng sớm hôm nay có cuộc họp dài ba tiếng đồng hồ, vừa mới trở lại. Anh Chá cũng nhớ em, thật đó. Không tin, em sờ tim của anh, nơi đó không phải đang kêu 'anh nhớ tiểu Khả Nhi' sao?"

Nói xong, anh còn nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi lên, đặt vào nơi trái tim đang đập thình thịch của anh.

"Không có a." Lâm Khả Nhi cười trộm lắc đầu.

"Tiểu bại hoại!" Đường Chá bắt mãi nắm lấy cằm của cô, vô cùng nhiệt tình cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn thơm mùi hoa sơn chi kia.

Thân thể Lâm Khả Nhi lập tức xụi lơ ở trong ngực Đường Chá, cùng chuyển động theo môi lưỡi của anh. Nước bọt ngọt ngào trong miệng hai người dây dưa lẫn nhau, môi lưỡi triền miên, tình yêu cuộn cuộn.

Ngây thơ ngẩng đầu nhìn Đường Chá đang liếm đôi môi khô khốc, Lâm Khả Nhi bê lên ly cà phê, xinh đẹp nói: "Anh Chá, khát nước không? Cho anh uống ngụm cà phê trước này."

"Đưa nhỏ tình nghịch, em không biết anh khát cái gì sao?" Đường Chá một hộp đem cà phê uống vào, rồi lại nhanh chóng che lại môi của Lâm Khả Nhi, hôn mãi đến khi đôi môi nhỏ kiều diễm như hoa, ẩm ướt dục hoặc.

"Tiểu Khả Nhi, anh nhớ em, hận không tìm được sợi dây đem em buộc ở bên cạnh anh." Đường Chá tựa trán vào cái trán của Lâm Khả Nhi, vừa thô ráp thờ gấp, vừa say mê thấp giọng lẩm bẩm.

"Em cũng thế. Hận không thể đem anh Chá giấu đi, không để cho người phụ nữ khác mơ ước." Hai tay của Lâm Khả Nhi dán lên lồng ngực cường tráng của Đường Chá, thờ gấp nỉ non.

Anh Chá của cô thành thực như vậy, cả người cũng tràn đầy hơi thở nho nhã, sức quyến rũ nam tính cực hạn kia không biết làm say mê bao nhiêu cô gái. Nhất là sau khi hôn lễ bị phá hủy, càng có thêm vô số phụ nữ không biết xấu hổ tìm đủ mọi cơ hội tới quấy rối lấy anh.

Nếu không phải anh Chá ý chí kiên định, chỉ sợ sớm đã bị người phụ nữ khác đoạt đi á.

Thật may là, anh Chá cũng yêu cô, bây giờ anh là người đàn ông của Lâm Khả Nhi, là vị hôn phu đã hứa hẹn cả đời với cô.

"Tiểu Khả Nhi, hôm nào đó anh dẫn em về nước, nói xin lỗi với cha em, cũng xin phép cha em cho chúng ta kết hôn." Đường Chá ôm sát bé cưng vào trong ngực, cưng chiều vuốt ve lưng của cô.

"Cha á? Ông ấy đã cắt đứt quan hệ với em rồi, còn có thể để ý đến em sao?" Lâm Khả Nhi bắt mãi bầu môi.

"Là lỗi của anh, nếu không phải lúc ấy anh cự tuyệt cưới em, cha em cũng sẽ không không em. Tin tưởng anh Chá, tất cả anh đều sẽ xử lý tốt. Chờ em tốt nghiệp, anh sẽ tặng cho em một hôn lễ vô cùng xa hoa." Đường Chá trịnh trọng nói.

Anh tuyệt đối không để cho tiểu Khả Nhi đi theo anh mà phải chịu uất ức, Lâm Vũ Mặc đó cho dù khó thuyết phục hơn nữa, anh cũng sẽ giải quyết. Anh muốn tiểu Khả Nhi thật vui vẻ gần gũi cho anh.

Lâm Khả Nhi đột nhiên ôm lấy đầu của Đường Chá, nhiệt tình hôn đôi môi đầy đặn kia: "Anh Chá, anh thật tốt. Tiểu Khả Nhi thật yêu anh."

"Anh cũng yêu em!" Đường Chá đoạt lấy quyền chủ động, tiếp tục kéo dài nụ hôn này.

Tia lửa nhiệt tình càng đốt càng cháy lớn, Đường Chá chỉ cảm thấy trong cơ thể có ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, anh không để ý đây là phòng làm việc, bàn tay đem đồ trên bàn gạt toàn bộ xuống đất, rồi đặt tiểu Khả Nhi lên trên bàn.

"Bà xã, anh muốn yêu em!" Nói xong, Đường Chá không đợi Lâm Khả Nhi trả lời, liền ôm lấy hông của cô, đem toàn bộ nhiệt tình trút xuống thân thể tiểu Khả Nhi.

Xé rách quần lót nơi hạ thân của Khả Nhi, bàn tay của Đường Chá lập tức xoa nhẹ vườn hoa rậm rạp của cô, trong tiếng rên rỉ của cô, đem vật to lớn của chính mình đẩy vào bên trong cơ thể cô.

Bởi vì Đường Chá đột nhiên tiến vào khiến hành lang nhỏ hẹp của Khả Nhi mảnh liệt co rút lại, từng cổ dịch lỏng phun ra, dính ướt vật khổng lồ của Đường Chá.

"Kẹp chặt anh, dùng sức kẹp chặt, bà xã, cảm giác này thật là tuyệt!" Đường Chá hôn Khả Nhi nóng bỏng, lồng ngực cứng rắn dùng sức chen lấn nơi đây đã non mềm của cô, từng cái mảnh liệt tiến vào hoa tâm mềm mại của cô.

"Uhm... a... anh Chá" Khả Nhi không tự chủ cũng hướng tới anh, bị cảm giác xa lạ này xâm chiếm.

"Anh ở đây, Khả Nhi" anh lần nữa hôn đôi môi ngọt ngào này, thất lung ra sức vận động, va chạm nơi mềm mại của cô đồng thời cũng đánh tan tất cả lý trí của cô.

"A... a... a" không chịu nổi nhiều vui thích hơn, Khả Nhi ghì chặt lồng ngực Đường Chá, vô dụng thờ gáp rên rỉ.

Đường Chá đột nhiên lật người Lâm Khả Nhi lại, từ phía sau lần nữa xông vào trong cơ thể Khả Nhi, bằng tư thế thân mật yêu cô. Bàn tay của anh mò về phía trước, nắm lấy hai bên ngực non mềm của cô ở trên bàn xoa tới xoa lui, ra sức vuốt ve nhào nặn.

"Anh Chá không nên quá sâu" Khả Nhi vô dụng nằm trên mặt bàn, cảm thụ vật to lớn của anh Chá ở trong vườn hoa của mình không ngừng cày cấy.

"Chúng ta cùng tới thiên đường!" Anh gia tăng sức lực, càng thêm cuồng dã ra vào vườn hoa xinh đẹp kia, mỗi một lần đều tiến thẳng đến chỗ sâu nhất của cô.

Tốc độ của Đường Chá càng ngày càng nhanh, sức lực cũng càng ngày càng nặng, đến cuối cùng, thân thể Khả Nhi chỉ có thể đồng đưa theo tiết tấu của anh. Khi cô mất khống chế thét chói tai, anh điên cuồng lại thô lỗ xé nuốt cô.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao, chỉ nghe được tiếng Lâm Khả Nhi thờ gáp không ngừng vang lên.

Từng tiếng găm nhẹ, như tuần mã chạy điên cuồng, từng tiếng thờ gáp, như giọng hát khê ngâm nga.

Tiếng đàn đẹp đẽ kèm theo khúc giao hưởng vui sướng ở trong phòng tấu lên, cho đến rất lâu sau đó, tất cả mới yên tĩnh lại.

"A ——!"

"Ừm ——!"

Hai người đồng thời phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, lúc sau cùng chạy nước rút, Đường Chá hưng phấn mang theo Khả Nhi đạt được cảm giác hoa mỹ, bắn vào trong cơ thể cô mềm mại nóng rực mà nồng nặc.

"Ông xã, anh thật hư." Nằm ở trong ngực Đường Chá, Lâm Khả Nhi nũng nịu cong cái miệng nhỏ nhắn.

"Ai bảo anh đừng phải em. Chỉ cần vừa thấy được em, anh chỉ muốn biến thành sói xám lớn." Đường Chá đắc ý chau mày.

Thân thể của anh đã bị cấm dục mấy chục năm rồi, trước khi gặp được Lâm Khả Nhi, anh không biết khoái hoạt vì điều gì, cũng không biết quan hệ lưỡng tình tương duyệt lại mê người như thế.

Sau khi gặp được tiểu Khả Nhi, anh mới biết anh hạnh phúc cỡ nào, thân thể của anh mọi lúc đều muốn đẩy cô ngã, hưng hăng đoạt lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118

Không phải anh ham mê nữ sắc, người phụ nữ khác, anh chính là một chút ý nghĩ đụng chạm cũng không có, nếu không phải tiểu Khả Nhi, anh mới khinh thường ấy chứ. Thân thể của anh chỉ nhận thức tiểu Khả Nhi, anh điên cuồng nhớ cô. Ngay cả lúc họp, trong đầu anh cũng tràn đầy hình ảnh của cô, thiếu chút nữa không còn lòng dạ nào làm việc.

Tiểu Khả Nhi mê người này thiếu chút nữa phá hết sự tỉnh táo và bình tĩnh mà anh giữ vững mấy chục năm. Anh phát hiện mình càng ngày càng không giống chính mình, trở nên giống như một thằng nhóc mới yêu, trong lòng tràn đầy yêu say đắm điên cuồng, lo được lo mất, một ngày không gặp như cách ba năm. Mới một buổi sáng không thấy, liền giống như đã cách một mùa vậy. (Anh trúng độc quá nặng rồi...)

"Đây là phúc khí của tiểu Khả Nhi." Lâm Khả Nhi lộ ra nụ cười ngọt ngào ngây thơ, trên gương mặt tuấn mỹ của Đường Chá in lại một nụ hôn khẽ.

Đường Chá đột nhiên buộc chặt bàn tay, đem Lâm Khả Nhi ôm sát vào người hơn nữa.

"Không cần trêu chọc anh nữa." Đường Chá gầm nhẹ, mãnh liệt khống chế thân thể của mình.

Mới vừa rồi anh quá mạnh mẽ, làm tiểu Khả Nhi mệt muốn chết rồi, anh cũng không muốn khiến tiểu Khả Nhi ngay cả bước đi cũng không được.

"Người ta nào có?" Lâm Khả Nhi vô tội nháy đôi thủy mâu tràn đầy linh khí.

"Còn nói không? Đáng đánh!" Đường Chá ra vẻ muốn đánh mông của tiểu Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi nén cười, đem mông nhỏ nhếch lên, dẫu môi nói: "Anh đánh đi, đánh xong anh cũng đừng hối hận."

Bàn tay của Đường Chá nhẹ nhàng rơi vào trên người Lâm Khả Nhi, căn bản một chút hơi sức cũng không có, chẳng những không giống đang đánh, ngược lại giống như là đang xoa bóp hơn.

"Đưa nhỏ tinh nghịch, đem anh ăn vào gút gao, cũng biết anh không nỡ đánh em." Đường Chá xoa xoa gương mặt phấn nộn của Lâm Khả Nhi, cưng chiều nói.

"Ai bảo anh Chá yêu em như vậy nha!" Lâm Khả Nhi cười hi hi le lưỡi, bộ dáng ngây thơ kia đáng yêu đến mức khiến Đường Chá thật muốn đem cô nhào nặn, tiến vào trong thân thể cô.

"Vâng! Anh yêu em! Chẳng những yêu em, càng yêu cơ thể của em hơn." Đường Chá mập mờ nháy mắt với Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi bởi vì lời nói của Đường Chá mà đỏ bừng hai gò má, cô xấu hổ vùi vào trong ngực anh, không thuận theo nói: "Anh Chá thật là xấu. Khả Nhi không để ý tới anh nữa."

"Em bỏ được sao?" Đường Chá ngậm vành tai của Lâm Khả Nhi, lúc thì hút mạnh, lúc lại khẽ mút.

Lâm Khả Nhi chợt cảm thấy trong cơ thể dâng lên một cỗ nóng ran, cô run rẩy vòng chặc hông của Đường Chá, mặc cho nhiệt tình của anh chiếm lấy cô.

"Ai bảo anh vừa thấy mặt đã ăn thịt người, tiểu Khả Nhi về sau không bao giờ tới tìm anh nữa." Lâm Khả Nhi ai oán nũng nịu.

"Em không bỏ được." Đường Chá bình tĩnh cười tà, che lại cái miệng nhỏ nhắn đang oán trách.

Cuộc sống ngọt ngào luôn giống như vậy, kể từ sau khi anh Chá thổ lộ tình cảm, Lâm Khả Nhi cảm thấy mình giống như sống trong một hũ mật, từ trong ra ngoài đều ngọt ngào.

Cách vài ngày, cô sẽ tới công ty thăm anh, thuận tiện cùng Liêu Phàm và Lưu Vân Thiên ăn cơm. Quan hệ của bốn người bọn họ giống như càng ngày càng hòa hợp, nhất là cô cùng Liêu Phàm đã sớm trở thành bạn tốt không cần nói cũng hiểu nhau.

Lúc này, bọn họ lại cùng nhau đến một nhà hàng Ý ăn cơm, bốn người bọn họ xuất hiện lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt của người ngoại quốc. Nhất là trên người cô cùng Liêu Phàm đều có vẻ đẹp Đông Phương đặc biệt, khiến rất nhiều đàn ông ghé mắt.

Lâm Khả Nhi cười khẽ nháy mắt với Lưu Vân Thiên: "Anh Vân Thiên, anh xem chị Liêu Phàm quyến rũ bao nhiêu, những tên đàn ông kia đều nhìn mãi á. Anh phải yêu thương chị Liêu Phàm thật tốt, bằng không chị ấy sẽ bị người khác cướp đi á."

Lưu Vân Thiên nhận nhặt cười nhìn một chút khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm đỏ bừng của Liêu Phàm, bình tĩnh nói: "Anh tin tưởng Liêu Phàm"

Một câu nói thật đơn giản, khiến Liêu Phàm trong lòng tràn đầy cảm động, cô lập tức hồng hồng hốc mắt.

"Anh Chá, không ngờ tình cảm giữa anh Vân Thiên cùng chị Liêu Phàm đã sớm trở nên sâu đậm như vậy. Thật là cho người ta hâm mộ." Lâm Khả Nhi cười ngọt ngào uống vào một hớp kem nước dâu tây.

Đường Chá dùng khăn giấy giúp cô lau khô miệng dính bơ, vừa cưng chiều nói: "Lâm tiểu thư dịu dàng mỹ lệ, có thể có được cô ấy là may mắn của Vân Thiên."

Lâm Khả Nhi chui vào trong ngực Đường Chá, nín lấy vạt áo của anh cười đùa: "Anh Chá, có được em có phải cũng là phúc khí của anh hay không?"

"Em cứ nói đi?" Đường Chá xoa nhẹ hai gò má của Lâm Khả Nhi, nở nụ cười hạnh phúc hồi ngược lại.

"Đáp án đương nhiên là khẳng định, Khả Nhi là hạnh phúc của anh Chá." Lâm Khả Nhi kiêu ngạo nói.

Đường Chá dù chưa thừa nhận, nhưng ý cười trong mắt anh lại biểu lộ tâm tình của anh. Khả Nhi là hạnh phúc của anh, chỉ có ở cùng với cô thì anh mới có thể quên đi phiền não của công việc, cô ngọt ngào khiến anh si mê.

"Khả Nhi, em nói sai rồi." Liêu Phàm đột nhiên nở nụ cười dịu dàng mở miệng, khuôn mặt phớt hồng của cô lộ ra một loại rục rờ nhu mỹ.

"Cái gì?" Lâm Khả Nhi không hiểu há to cái miệng nhỏ nhắn, hỏi Liêu Phàm.

"Em không cần hâm mộ chị, bởi vì tổng giám đốc đối với em cưng chiều toàn thể giới cũng không tìm được mấy người, chị mới phải hâm mộ em chứ." Khuôn mặt Liêu Phàm bởi vì nụ cười mà lộ ra một lúm đồng tiền thật sâu, nhìn qua xinh đẹp tựa như một mỹ nữ từ trong tranh bước ra, tràn đầy phong vận tao nhã. Mà váy chiffon mềm mại trên người cô càng làm cho cô trông giống như một tiểu tiên nữ, cả người tản ra vẻ đẹp Phương Đông mê người.

"Chị này, chị đẹp như vậy, ngay cả Khả Nhi cũng không nhịn được nhìn chị chăm chăm, huống chi là anh Vân Thiên? Anh ấy còn không nằng nịu chị trong lòng bàn tay mà thương yêu à?" Lâm Khả Nhi cười nói.

Vẻ đẹp của Liêu Phàm là loại nét đẹp không dính khói bụi trần gian, xinh đẹp tinh khiết tinh lặng, xinh đẹp mềm mại đáng yêu. Chỉ cần là đàn ông, không có mấy người có thể thoát được sức quyến rũ của chị ấy. Tin rằng anh Vân Thiên nhất định sẽ bị phần xinh đẹp này mê hoặc.

Nâng niu trong lòng bàn tay yêu thương? Nghe được lời nói của Lâm Khả Nhi, Liêu Phàm cảm thấy lòng mình một hồi đau nhói, tay của cô thiếu chút nữa cầm không chắc dao nữa. Thật ra thì tất cả đều là chính mình đang nhiệt tình theo đuổi anh, mà anh chỉ là vô điều kiện tiếp nhận mà thôi.

Kể từ lúc trở thành người phụ nữ của anh, cô liền danh chính ngôn thuận trở thành nữ chủ nhân của căn hộ kia. Mặc dù mỗi ngày cùng anh chen chúc trên chiếc giường lớn, mặc dù mỗi đêm Lưu Vân Thiên đều sẽ cùng cô triền miên, nhưng cô lại không nhận thức được tình yêu trong lòng Vân Thiên, cô cảm thấy lòng của Vân Thiên cùng cô cách nhau xa thật là xa, xa tới độ cô không chạm tới được tim của anh.

Mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, Lưu Vân Thiên sẽ ngắm sao ngoài cửa sổ ngẩn người. Anh cho là cô đã ngủ thiếp đi, cho nên mới không chút kiêng kỵ thờ dài, một tiếng thờ dài kia nín chặt lòng của cô, làm cho cô rất khó chịu.

Đoán không ra lòng của Vân Thiên, cô chỉ có thể nhân lúc cô độc một mình mới dám lộ ra nỗi bi thương của mình.

Cố gắng khống chế nụ cười nhạt dịu dàng trên mặt, Liêu Phàm cố tình hạnh phúc nói: "Hai người chúng tôi chính là pháo đài không người nào có thể phá vỡ. Em với tổng giám đốc cũng vậy a, hơn nữa so với bọn chị còn kiên cố hơn."

"Nói rất tuyệt á! Chúng ta chính là nhóm bốn người kiên cố không thể phá vỡ!" Lâm Khả Nhi khoa trương gật đầu một cái, khuôn mặt tươi cười hài hước của cô khiến Đường Chá nhìn thấy mà như si như cuồng. Không để ý có Liêu Phàm cùng Lưu Vân Thiên ở bên cạnh, anh nặng nề hôn xuống đôi môi hồng xinh đẹp của cô.

"Đáng ghét, không nhìn thấy chị Liêu Phàm đang nhìn chúng ta sao?" Lâm Khả Nhi đỏ mặt trách nhẹ.

Đường Chá đắc ý cười to: "Sợ cái gì? Em là bà xã của anh."

Nghe được lời nói của Đường Chá, Lâm Khả Nhi cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Mặc dù bốn người trên mặt đều treo nụ cười hạnh phúc, nhưng có một người trong lòng lại đang khổ sở, người kia chính là Lưu Vân Thiên. Mặc dù cùng Liêu Phàm ở chung một chỗ, nhưng sâu trong nội tâm của anh, tình yêu đối với Khả Nhi chẳng những không giảm bớt, ngược lại cùng cô tiếp xúc càng lâu thì tình yêu càng nhiều. Anh sắp thoát không ra vũng bùn tình cảm này, anh cảm giác mình sắp hít thở không thông.

Không biết từ lúc nào, anh mới có thể thoát ra khỏi tình cảm si mê với Lâm Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

Sáng sớm, trời mới vừa tờ mờ sáng, Lâm Khả Nhi đã cấn môi dưới, nhủ đôi mày thanh tú ở trong phòng bếp bận rộn. .

"Khả Nhi tiểu thư, cô ở đây làm cái gì?" Lance bồn chồn nhìn Lâm Khả Nhi, Lâm Khả Nhi chưa bao giờ xuống phòng bếp, hôm nay tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

"Lance bá bá, bá đã dạy cháu rất kỹ rồi, vậy tại sao cháu rán trứng lại luôn bị cháy đen?" Lâm Khả Nhi kéo Lance tới, để cho ông nhìn một mâm lớn trứng bị cô làm cho cháy đen.

"Sao đột nhiên lại muốn làm trứng rán?" Lance lo lắng nhìn một loạt trứng gà bị cháy đen thui, không biết chuyện ra làm sao.

"Chị Liêu ngày ngày đều làm bữa sáng cho Lưu đại ca , cháu thật hâm mộ, cho nên cũng muốn dậy sớm làm thức ăn ngon cho chú Chá thưởng thức." Lâm Khả Nhi cười ngọt ngào nói.

Nghe được lời của cô..., Lance không khỏi phì cười. Hóa ra yêu một người là giống như tiểu Khả Nhi vậy? Hận không thể làm tất cả mọi chuyện cho hắn.

"Cho nên cô liền đem tất cả chỗ trứng ra nấu hết rồi hả ?" Lance lắc đầu, cười hỏi.

« Cháu cứ nghĩ chỉ cần làm qua một lần là thành công, nhưng lần nào cũng thất bại." Lâm Khả Nhi dẫu môi nói, "Không phải là không thành thực, chỉ là cái nào cũng bị nám đen một mảnh."

"Cô không cho dầu vào thì làm sao có thể rán trứng được?" Lance đưa ngón trỏ chỉ chỉ, điểm vào đầu Khả Nhi .

"À? Còn phải cho dầu?" Lâm Khả Nhi ngượng ngùng xoa xoa cái ót, dí dóm le lưỡi.

"Để tôi dạy cho cô." Lance lưu loát lấy ra một cái trứng, mở lửa lên, vẩy dầu chảo, sau khi dầu nóng lên, liền đập trứng vào .

"Lance bá bá, ông thật giỏi!" Lâm Khả Nhi vui mừng tán dương .

"Cô tới thử một chút đi." Lance lui sang một bên, chỉ đạo Lâm Khả Nhi.

Sau khi Lâm Khả Nhi đã phá hỏng rất nhiều quả trứng, rốt cuộc cũng làm thành công một lần, cô hưng phấn nhảy dựng lên: "Quá tuyệt vời! Cháu cũng biết làm bữa ăn sáng á!"

"Mỗi chuyện này mà vui mừng đến dạng đó? Thật đúng là một đứa bé." Lance vì nét mặt của Lâm Khả Nhi mà bị chọc cười.

"Lance bá bá không biết đâu, mẹ cháu là một cao thủ nấu nướng, nếu mẹ ở nhà, ba bữa cơm tất cả đều do một mình bà ấy nấu. Cha cháu chỉ ăn cơm mẹ làm. Cháu là bị mẹ làm hư á..., đến cả đánh trứng cũng không phải làm." Lâm Khả Nhi vuốt cái ót, ngượng ngùng nói.

"Không sao. Tiên sinh yêu cô, chứ không phải tài nấu nướng của cô. Mặc kệ cô như thế nào, tiên sinh cũng đều sẽ yêu cô." Lance vỗ vỗ bả vai Lâm Khả Nhi , an ủi cô.

Lâm Khả Nhi cười nheo lại đôi mắt đẹp, ngọt ngào nói: "Nhưng cháu rất muốn nấu canh cho anh ấy."

"Từ từ đi. Hôm nay cô đã làm rất tốt rồi. Khả Nhi tiểu thư, cô cứ làm đi, tôi đi xem xét xung quanh tòa nhà một lát." Lance vỗ vỗ hông của Lâm Khả Nhi liền rời đi.

Trong phòng ngủ Đường Chá còn chưa có mở mắt, liền đem tay sang bên cạnh tìm người, lại chụp hụt, cái gì cũng không chạm được.

Tiểu Khả Nhi đâu? Sớm như vậy cô thế nào không nằm trong ngực mình?

Lập tức mở mắt, Đường Chá kéo áo ngủ liền khoác lên người.

Vừa đi xuống lầu, đã nghe đến một mùi hương nồng của bữa ăn sáng, vì vậy anh đi theo nơi phát ra âm thanh . Chứng kiến cái bóng dáng bận rộn ở phòng bếp thì Đường Chá lập tức sải bước đi lên trước, một tay từ phía sau ôm lấy Lâm Khả Nhi: "Tiểu Khả Nhi, anh nhớ em."

Lâm Khả Nhi gạt tay của anh, nũng nịu nói: "Vừa mới tách ra một lát, anh liền bắt đầu nghĩ tới em à nha?"

"Một lát cũng không được! Anh muốn mở mắt liền muốn nhìn thấy em đầu tiên." Đường Chá buộc chặt hai cánh tay , đem tiểu Khả Nhi hung hăng cố định trong ngực.

Nghe được lời nói của anh, Lâm Khả Nhi chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào , trong lòng của cô có một loại cảm giác mãnh liệt.

.

"Chú Chá có đói bụng không?" Lâm Khả Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác, hỏi Đường Chá anh tuần thành thực.

Đường Chá dùng một đôi mắt đen tràn đầy khát vọng, nhiệt tình nói: "Đói! Anh hiện tại rất là đói! Tiểu Khả Nhi, em phải phụ trách cho anh ăn no."

"Cho anh ăn no? Không thành vấn đề, hôm nay em đã làm một đồng lớn bữa ăn sáng, đảm bảo anh sẽ được ăn no." Lâm Khả Nhi hả hê nói.

Đường Chá môi mím chặt lỗ tai của cô, lè lưỡi liếm láp, âm thanh của anh tràn đầy đói khát: "Này đói không phải kia đói, tiểu Khả Nhi, anh muốn ăn em."

"Đã ăn một đêm, anh còn chưa có ăn đủ sao?" Lâm Khả Nhi bắt mắt tròn mắt một cái.

"Chưa đủ! Vĩnh viễn đều ăn chưa đủ!" Đường Chá bá đạo nói, thật giống như trên người anh có năng lượng vô cùng lớn, muốn trút xuống ở trên người Lâm Khả Nhi.

"Em có quyền cự tuyệt." Lâm Khả Nhi cắn răng nói.

Chú Chá thật giống như lúc nào cũng đói khát, vĩnh viễn cũng không biết thỏa mãn, làm hại thân thể của cô cho đến bây giờ rất đau. Làm một đêm, cô không có biện pháp chống đỡ nổi nhiệt tình của anh nữa.

Vì vậy cô gõ gõ đầu Đường Chá, nũng nịu nói: "Đi rửa tay, bữa ăn sáng lập tức liền đưa lên. Cho anh ăn đủ!"

"Thật đáng tiếc, vốn là muốn cùng em làm một cuộc ‘ luyện công buổi sáng ’, không có hy vọng rồi." Đường Chá bất đắc dĩ nhún nhún vai, nghe lời đi rửa tay.

Khi Lâm Khả Nhi đem bữa ăn sáng bung lên bàn ăn, thì Đường Chá lập tức ăn ngấu ngiến.

Nhìn anh ăn gấp thế kia, Lâm Khả Nhi vội vàng khuyên nhủ: "Chú Chá, chậm một chút. Thật đồ ăn ngon như vậy sao?"

"Bà xã làm bữa sáng tình yêu cho anh, làm sao có thể ăn không ngon?" Đường Chá cuồng nhiệt nói. Trong giọng nói của anh hiển thị rõ sự kiêu ngạo, khiến Lâm Khả Nhi hả hê cười.

"Em cũng muốn ăn." Lâm Khả Nhi muốn gấp một miếng trứng rán lên, lại bị Đường Chá ngăn lại.

"Đây là của anh, bà xã, một lát nữa em đợi ăn bữa sáng đầu bếp làm đi." Đường Chá nói gì cũng không cho Lâm Khả Nhi ăn.

"Em muốn ăn!" Lâm Khả Nhi cười đánh về phía Đường Chá, cùng anh triển khai một cuộc chiến tranh đoạt.

Cuối cùng cũng đem một phần nhỏ trứng rán cướp được cho vào miệng, đang ăn thì bị vị đắng làm cho khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại: "Sao lại khó ăn thế này? Chú Chá, anh thế nhưng vẫn nuốt trôi!"

Đường Chá vì cô lau cái miệng nhỏ nhắn, thâm tình nói: "Đây là của bà xã vì anh mà đặc biệt làm sớm, anh đương nhiên muốn ăn rồi. Lại nói cũng không có rất khó ăn, chỉ là có một chút mặn mà thôi."

"Cái này gọi là một chút xiu mặn?" Lâm Khả Nhi cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Đây chính là phương thức chú Chá yêu cô, anh yêu không cần dùng đến ngôn ngữ, hành động của anh đã sớm chứng minh tất cả.

Cảm động đưa bàn tay nhỏ bé chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ của Đường Chá, cô khoan khoái nắm chặt gò má của anh

Khi Đường Chá thấy trên bàn tay kia bị bóng đèn sung đỏ nổi bóng nước thì lập tức đau lòng lấy tay nhỏ bé của cô đang sờ loạn trên mặt mình xuống đau lòng thối: "Bà xã, còn đau không?"

"Không đau." Vốn là có chút đau ở ngón tay, nhưng được Đường Chá tận tâm che chở nên trở đã không hề đau đớn nữa.

"Bé góc!" Đường Chá nhẹ điểm lên lên chóp mũi của Lâm Khả Nhi, cưng chiều nói: "Thế nhưng lại muốn chiến ngón tay cho anh ăn."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

"Người ta liền muốn cho chú Chá làm bữa ăn sáng thơm ngào ngạt, cho nên không có chú ý. Mà cái nồi cũng không nghe lời, nó cứ dính trên tay người ta." Lâm Khả Nhi khoa trương cười nói.

"Không cho em vào phòng bếp lần nữa! Nếu như để anh biết, anh liền hung hăng đánh cái mông nhỏ của em." Đường Chá đau lòng ở nâng mặt của tiểu Khả Nhi lên, dùng giọng độc ác nói.

"Như vậy sao được? ! Em còn muốn cùng mẹ học nấu ăn. Em muốn được giống như mẹ, tự mình làm cơm cho chú Chá ăn." Lâm Khả Nhi quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn kháng nghị.

"Em làm anh cũng không ăn! Chính là không cho làm!" Đường Chá kiên quyết nói.

Lần đầu tiên rán trứng liền đem ngón tay uốn thành như vậy, nếu là học nấu ăn, còn không biết đôi tay nhỏ bé non mềm này sẽ biến thành cái dạng gì. Anh không muốn tiểu Khả Nhi bị thương.

Thà anh không được ăn bữa sáng tình yêu, anh không muốn ngón tay tiểu Khả Nhi sưng đỏ một mảnh.

"Chú Chá không nói đạo lý." Lâm Khả Nhi đầm bả vai Đường Chá, khắp khuôn mặt không vui

Đường Chá cầm tay nhỏ bé của cô, một tay kéo cô vào trong ngực, cuồng đã hôn lên cánh môi ngọt ngào động lòng người: "Tiểu Khả Nhi, anh sẽ đau lòng."

Nghe được lời nói chú Chá, Lâm Khả Nhi lúc này mới cao hứng mà cười. Cô cười duyên ôm cổ của Đường Chá, nhiệt tình đáp lại anh.

"Sáng sớm liền lên diễn cảnh hạn chế người xem, có muốn lão già ta đây có thể sống yên ổn hay không?" Đột nhiên một âm thanh đạo bá từ sau lưng của bọn họ truyền đến, cắt đứt nụ hôn nóng bỏng của hai người.

Lâm Khả Nhi then thùng trốn vào trong ngực Đường Chá, không thuận theo kháng nghị: "Lãnh bá bá!"

Ba Đường nhướn mày ngồi vào đối diện bọn họ, mặt lạnh quát: "Còn không mau trở về phòng! Sớm một chút để cho ta cùng cháu trai vui đùa!"

Thế nào càng nói càng quá? Thật là mất mặt! Lâm Khả Nhi nóng ran hai gò má, đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Khả Nhi còn quá nhỏ, cha muốn cháu trai, chờ mười năm sau này hãy nói." Đường Chá ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Khả Nhi trong ngực, một lời cắt đứt đề nghị của Ba Đường.

"Mười năm? Ta đều muốn xuống mồ á!" Ba Đường thối hai chòm râu, không cam lòng rộng to, "Con còn muốn ta chờ như thế nào? Hiện tại liền sinh!"

"Mười năm!" Đường Chá kiên trì lập trường của mình.

"Hiện tại!"

"Liền mười năm!"

"Con trai, hai ta thương lượng một chút, năm năm có được hay không?" Ba Đường thấy mình không nói lại được với con trai, không thể làm gì khác hơn là bày ra khuôn mặt nịnh hót, cùng Đường Chá thương lượng.

"Có thể suy tính." Đường Chá rút cuộc lộ ra nụ cười. Bàn tay lửa nóng của anh thả vào bụng của Lâm Khả Nhi, mập mờ vân vân, giống như nơi đó có bảo bối gì đó.

Lâm Khả Nhi đỏ mặt nhìn chằm chằm Đường Chá: "Hai người thật là độc tài! Có muốn sinh hay không là việc của em, hai người không thể xen vào!"

Ba Đường cười to nói: "Tiểu Khả Nhi, ta đối với năng lực của con ta rất có lòng tin. Nó muốn để cho người sinh thì người không thể trốn được."

Nghe được lời nói của Ba Đường, trong mắt Lâm Khả Nhi tràn đầy then thùng.

"Cha, chúng con lên lầu luyện tập trước, tranh thủ năm năm sau cho cha một thằng cháu trắng mập." Đường Chá đột nhiên ôm lấy Lâm Khả Nhi, cười, đối với Ba Đường nháy mắt mấy cái.

"Chú Chá, thế nào anh cũng ồn ào theo vậy?" Lâm Khả Nhi không thuận theo, đầm lòng ngực Đường Chá, tức giận cắn cái miệng nhỏ nhắn.

"Bà xã? Chẳng lẽ em không muốn sinh ra bảo bối cho anh?" ánh mắt Đường Chá nóng bỏng nhìn tiểu Khả Nhi, giống như muốn lập tức đem cô ăn hết.

"Không muốn! Muốn sinh chính anh tự sinh đi!" Lâm Khả Nhi che lỗ tai, trên mặt đầy ý xấu hổ.

"Một mình anh sao được? Em phải nhiệt tình phối hợp mới được." Nói xong, Đường Chá bước nhanh chân, hướng căn phòng trên lầu đi tới.

Ba Đường vui vẻ vuốt râu nói với Lance vừa đi vào phòng ăn: "Xem ra ngày ta được bông cháu không xa. Cái tên tiểu tử chết tiệt này, còn dám mạnh miệng, nói gì năm năm, ta xem không được đến một năm là đã có con nít chạy khắp nơi rồi."

Lance cũng vui mừng cười nói: "Nhìn thiếu gia nhiệt tình như vậy, vô cùng có khả năng."

Hai người đàn ông này bèn nhìn nhau cười.

Trong lòng Ba Đường không nói ra được thỏa mãn, đầu óc con trai ông rốt cuộc cũng đã thoát khỏi ám ảnh của quá khứ, tránh được sự trôi buộc của Tần Phong. Có thể nhìn con trai đạt được hạnh phúc, sự áy náy nhiều năm mới rốt cuộc được vui đi.

Cô gái nhỏ Lâm Khả Nhi này càng xem càng đáng yêu, so với mẹ còn phải đáng yêu hơn nhiều, khó trách thằng con trai ngu ngốc của ông một chút liền rơi vào.

Trước mắt Ba Đường hiện ra một đứa nhỏ trắng trẻo mập mạp, liền lập tức cười không thể khép miệng.

"May nhờ thiếu gia không có cùng Lệ Tây Á kết hôn, nếu không phải là Khả Nhi tiểu thư, chúng ta tại sao có thể biết cô ta có tâm địa xấu xa như vậy." Lance vừa lau cái bàn, vừa cảm khái nói.

"Hôn lễ Đường Chá đến cùng là có chuyện gì xảy ra, ta chỉ biết hắt hủi Lệ Tây Á nhét vào lễ đường, nhưng đến ba giờ sau cũng không xuất hiện." Ba Đường đột nhiên mở miệng hỏi Lance.

Lance vừa nghe Ba Đường hỏi, cái khuôn mặt có chút đã nấp nhãn lập tức dâng lên đỏ ửng: "Chuyện này nói ra không tốt lắm."

"Cùng ta còn có cái gì khó nói hay sao? Nói mau!" Ba Đường trầm mặt, cường thế mà

nói.

Lance chỉ đành phải đem chuyện tốt mà Lâm Khả Nhi đã làm toàn bộ nói hết nói cho Ba Đường nghe.

Chỉ thấy Ba Đường ban đầu từ vẻ mặt không dám tin, càng về sau thì lại nheo cặp mắt lại, đến cuối cùng biến thành ôm bụng cười lăn lộn: "Tiểu tinh linh này, tại sao có thể làm ra chuyện như vậy? Thế nhưng lại bỏ thuốc con trai ngốc của ta! Quả nhiên là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, so với mẹ thì còn bé lại cao tay hơn."

Ba Đường càng nói càng hưng phấn.

"Có thể gặp được Khả Nhi tiểu thư là phúc khí của thiếu gia." Lance tâm tình cũng vô cùng kích động. Ông cơ hồ là nhìn thiếu gia một đường đi qua vận mạng quanh co, từng xem qua hần khổ sở, xem qua hần sa sút, cho nên hiện tại thấy thiếu gia hạnh phúc thì tim của ông thật cảm thấy thật kích động.

"Lance, làm sao ông lại đem lời muốn nói của ta nói ra à nha?" Ba Đường nhướn mày, như thằng bé bị cướp lời nói.

Lance không khỏi cười lớn: "Lão gia, cái này kêu là anh hùng thấy lược đồng!"

Ba Đường kích động hươ ra hữu chương, cùng Lance đánh nhau: "Anh hùng thấy lược đồng!"

Lâu một tràn đầy tiếng cười vui của Ba Đường cùng Lance, lâu hai cũng không an tĩnh.

Đường Chá xông về gian phòng, sau khi đem tiểu Khả Nhi ném tới trên giường, liền dẫn cường thế khí phách đem tiểu Khả Nhi chiếm đoạt. Trái xông bên phải đâm, trong trong ngoài ngoài đem lấy cô ăn đủ, thẳng chọc vào cho Lâm Khả Nhi không ngừng rên rỉ yêu kiều.

"A thật là nhột, chú Chá bỏ qua cho em đi" Lâm Khả Nhi ôm ngực mình, cong người lại

"Gọi anh là ông xã!" Đường Chá ngẩng đầu lên, nhìn tới cô ấy xinh đẹp má phấn, trên mặt cô này hai đóa hoa như rặng mây đỏ rất là đáng yêu, để cho anh thế nào cũng ngắm không đủ.

"Ông xã, cầu xin anh tha cho em." Lâm Khả Nhi mềm mại ra tiếng, ánh mắt e lệ, ánh mắt như nước, cái miệng nhỏ nhắn chu lên nũng nịu, giống như một tiểu thiên sứ, tràn đầy mê hoặc.

Đường Chá cười lớn giờ eo, liều mạng xông lên: "Thả em ra, có thể, nhưng phải chờ anh thỏa mãn lại nói."

Nói xong, liền lại bắt đầu một cuộc truy đuổi mười phần công kích.

Nhất thời núi rung địa chấn, cả căn phòng đều đi theo xoay tròn, bên trong nhà kịch liệt khiến độ ẩm của phòng gia tăng mấy chục độ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Editor: Sendyle

Được Đường Chá yêu thương như vậy, Lâm Khả Nhi cảm thấy thật hạnh phúc.

Ngày ngày, cô núp ở trong rừng cây nhỏ sau khuôn viên trường học, nằm ở trên sân cỏ nhìn điện thoại di động, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc.

Chỉ thấy trên màn ảnh là gương mặt tuấn tú thành thực của Đường Chá đang làm việc, anh ta thật mê người khiến cho Lâm Khả Nhi phải ngây dại.

Cô hướng về phía màn hình ấn lên một nụ hôn, cười hi hi nói: "Anh Chá, bộ dáng của anh thật tuyệt, quả thực làm em rất thích. Em muốn đem anh bỏ vào khung hình đặt ở đầu giường của em"

Điện thoại không có chút phản ứng, giống như không biết tiểu Khả Nhi đang gọi cho anh ta, đây là chuyện gì?

Lâm Khả Nhi lật người, trốn trên sân cỏ, nâng điện thoại lên, hà hê nhếch khóe miệng lên: "Em phải làm thế nào bây giờ? Không thể mọi lúc mọi nơi được gặp và nhìn thấy anh, cho nên chỉ có thể cài chức năng camera trên laptop để được nhìn thấy anh Chá như vậy thôi."

"Lâm Khả Nhi, em lại cúp cua!" Một âm thanh quen thuộc không vui ở bên tai Lâm Khả Nhi vang lên.

Lâm Khả Nhi sợ thiếu chút nữa vứt bỏ điện thoại trong tay, nhanh chóng cất điện thoại vào trong túi áo, mặt nịnh hót nói: "Hoàng tử tôn kính, em rất ngoan, anh không nên đi mất báo!"

"Nếu em ngoan ngoãn đi học, anh làm gì phải mất báo?" Lý Tư Đặc dùng sức vò rối mái tóc dài của Lâm Khả Nhi, nhướn mày hỏi ngược lại.

"Hê, những thứ đó tám trăm năm trước em sớm đã được học .... còn cần thầy ấy dạy sao?" Lâm Khả Nhi khinh thường bĩu môi. Lão giáo sư không bằng mẹ cô, cô không muốn lãng phí thời gian của mình ở trên lớp nghe ông ta giảng.

Thay vào đó cảm thấy có hứng thú ở sân cỏ thường thức anh Chá hơn. Vừa nghĩ tới anh Chá, trên mặt của cô lại lộ ra nụ cười. Không biết anh Chá có nhớ cô hay không, còn cô thì nhớ muốn anh vô cùng! Mới trốn tiết học len lén chạy đến nơi này nhìn anh.

"Vậy em trốn tiết của anh tại sao cũng không xin phép?" Lý Tư Đặc bắt mẫn héch mảy lên, chất vấn Lâm Khả Nhi.

Khi anh ta ở trong phòng học không thấy Lâm Khả Nhi thì trong lòng cảm giác mất mát, không có cô ở đây, giảng bài cũng cảm thấy nhàm chán.

Vừa nghĩ tới chuyện buổi sáng, mặt Lâm Khả Nhi lập tức hồng, đều do anh Chá, sáng sớm lại ăn cô, hại cô đi học trễ. Cô lắp bắp nói: "Em em em tới chậm không được sao? Ai kêu anh dạy ở tiết thứ nhất."

"Vậy đến tiết thứ ba em không được trốn, em phải trình diện, nếu ngày nào đó anh không thấy em, anh sẽ cho em rớt!" Lý Tư Đặc chống nạnh, hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Khả Nhi, trong ánh mắt đầy khí phách không cho Lâm Khả Nhi phản kháng.

"Được thôi. Em đi học là được chứ gì? Hung dữ như vậy làm gì?" Lâm Khả Nhi đáng thương nhìn Lý Tư Đặc.

Bàn tay Lý Tư Đặc lộ ra, dùng sức đặt trên mặt Lâm Khả Nhi, hài hước nói: "Ai bảo em là vợ của phí phí thối, anh không hung dữ với em thì hung dữ với ai?"

"Người ta là tuyệt thế mỹ nữ, mới không phải vợ của phí phí thối. Muốn tìm phí phí cái thì anh đi mà tìm!" Lâm Khả Nhi xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình bị nắm đau, bất mãn kháng nghị.

"Anh đã tìm được, phí phí cái chính là em - Lâm Khả Nhi." Lý Tư Đặc đột nhiên đung ngã Lâm Khả Nhi, bá đạo nuốt trọn cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Lâm Khả Nhi mở cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng cắn, đem môi của Lý Tư Đặc cắn chảy máu, Vương Tử Điện Hạ đành ảo não buông Lâm Khả Nhi ra: "Một nụ hôn cũng không chịu cho anh, tiểu Khả Nhi, em thật keo kiệt!"

Lâm Khả Nhi đâm một quyền vào ngực Lý Tư Đặc, hung tợn nói: "Nụ hôn của em không phải dành cho anh, chỉ để dành cho anh Chá thôi!"

"Một mực kháng kháng!" Lý Tư Đặc hừ lạnh một tiếng, kéo Lâm Khả Nhi, nói với cô, "Đi, anh dẫn em đi đưa xe."

"Đưa xe! Quá tuyệt vời!" Lâm Khả Nhi hưng phấn gật đầu. Rất lâu không có cùng phí phí thối đi ra ngoài điên cuồng, thật rất muốn.

Hai người trẻ tuổi tay cầm tay chạy ra sân trường, nhảy lên chiếc xe thể thao mới tinh của Lý Tư Đặc bay đi.

Đang làm việc Đường Chá đột nhiên nhướn mày, theo bản năng nhìn laptop trước mặt mình một cái. Trong đầu của anh ta hiện ra một màn kịch tình buổi sáng, thân thể lập tức cảm thấy hưng phấn.

"Tổng giám đốc, ngài còn chưa ký tên." Liêu Phàm chỉ vào phần tài liệu trước mặt Đường Chá, nhắc nhở anh ta.

Đường Chá đáp một tiếng, lấy cây bút vàng ra, ký tên mình lên.

Lúc này, cửa bị người bên ngoài đột nhiên mở ra, Luru Vân Thiên có chút bối rối xông tới, mặt anh ta khẩn trương nói: "Tổng giám đốc, có chuyện không ổn, buổi sáng nay Lệ Tây Á đã vượt ngục."

"Cái gì?" Cây bút vàng trong tay Đường Chá lập tức rơi xuống đất.

Chuyện Lệ Tây Á vượt ngục cực kỳ bất lợi đối với anh ta, anh ta làm mất đi một đá kích Bắc Dã Thương cơ hội. Anh ta lo lắng cô ta sẽ trả thù, không muốn tiểu Khả Nhi không xảy ra chuyện gì.

"Trợ lý Thẩm, tăng thêm người bảo vệ bên cạnh Khả Nhi, nhất định phải bảo vệ tốt cho cô ấy." Đường Chá vừa đạo điện thoại, vừa phân phó cho Luru Vân Thiên.

Luru Vân Thiên gật đầu cung kính ra khỏi phòng.

An bài xong tất cả sau, Đường Chá mất hồn ngồi ở trong phòng làm việc, tâm trạng khẩn trương rồi cuộc cũng bình tĩnh lại.

Một lát nữa nhất định phải tự mình đi đón tiểu Khả Nhi.

Vừa tan tầm, anh ta lái chiếc Limousine Lạp Phong đi tới cửa học viện.

Khi anh ta bước ra cửa xe, lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt của những cô gái. Anh ta thành thực cùng chứng chạc, tự nhiên cùng kín kẽ, phong cách lạnh lùng khiến vô số thiếu nữ điên đảo. Ở trường học ít khi thấy có người đàn ông nào phong độ như vậy, phần lớn bạn trai trong trường rất ngây thơ, trừ hoàng tử Lý Tư Đặc, đúng là tìm không ra người đàn ông thứ hai có thể so sánh cùng Đường Chá.

"Các cậu nhìn xem, ngoại hình người đàn ông này thật tuyệt, cậu nhìn cằm của anh ta xem, thật quyến rũ!" Một cô gái hưng phấn chỉ vào Đường Chá nói.

"Còn có vóc người của anh ta kìa, thật cao, các cậu nhìn bả vai xem thật rộng! Nếu như bị anh ta ôm, nhất định rất ấm áp, rất an toàn. Thật là người đàn ông cực phẩm."

"Còn có ánh mắt của anh ta, thật sâu, tựa như một vùng đầm, làm cho người ta không nhìn thấy đáy. Đây mới thật sự là đàn ông. Nếu là bạn trai của tớ thì thật hoàn hảo!" Một cô gái khác tràn đầy ảo tưởng mà nắm chặt hai tay, mặt ước mơ nói.

"Năm mơ đi! Dựa vào bộ dáng của cậu muốn người đàn ông cực phẩm này coi trọng sao?" Một cô gái khác gõ vào đầu của cô ta, chế nhạo nói.

"Năm mơ cũng là tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

Editor: Sendyle

Một đám bạn gái tụm lại, mặt sùng bái nhìn Đường Chá.

"Anh ta tới đón ai vậy nhỉ? Còn lái xe hơi Lạp Phong nữa kìa."

"Khẳng định không phải tới đón cậu!"

"Các cậu không biết thôi? Anh ta là người đàn ông độc thân giàu có, tổng giám đốc của Tập Đoàn Đường Thị Đường Chá. Người ta sẽ không coi trọng loại vịt con xấu xí các cậu đâu."

"Chúng tớ là vịt con xấu xí, cậu cũng không phải Thiên Nga đâu."

Một đám bạn gái tranh nhau vì Đường Chá.

Khi Lâm Khả Nhi đi tới cửa học viện thì thấy Đường Chá nghiêng người dựa vào cửa xe, bộ dáng trầm tư. Toàn thân anh đắm chìm dưới ánh mặt trời, một thân quần áo cao cấp thoải mái mặc ở trên người anh ấy nhìn thật quý phái và quyến rũ, vóc người cao lớn rắn rỏi của anh ấy có thể so sánh với những nam người mẫu trên tivi.

Mà người đàn ông tuyệt vời này lại là người đàn ông Lâm Khả Nhi cô.

Bộ dạng kiều ngạo, Lâm Khả Nhi nhào vào trong ngực Đường Chá: "Anh Chá, em rất nhớ anh!"

"Nhớ bao nhiêu?" Đường Chá đem Lâm Khả Nhi nhẹ nhàng nâng lên, để cho hai chân cô bao quanh eo của anh ta, đôi mắt long lanh như sao nheo lại hỏi.

"Toàn thân đều nhớ anh, cả tâm trí cũng nhớ đến anh." Lâm Khả Nhi cười hì hì nói.

Đường Chá ở trên môi của cô in một nụ hôn khẽ, cưng chiều nói: "Ngoan! Đây là phần thưởng!"

Lúc này, chung quanh vang lên một ồn ào.

"Oa! Anh ta anh ta thế nhưng hôn cô ấy, hôn cái tiểu bất điểm đó!"

"Cô ta chẳng có gì tốt? Làm sao xứng với Đường tổng giám đốc chứ?"

"Đúng là, nhìn đáng vẻ cô ta xem thật xấu xí, không đẹp chút nào, muốn vóc người không có vóc người, muốn gương mặt càng không có, lại dám hôn Đường Chá!"

Một đoàn âm thanh ghen tỵ vang lên bốn phía.

Lâm Khả Nhi nghe đến mấy lời bàn tán của bọn họ, trong lòng cảm thấy không vui.

Họ đây là trong lòng đang ganh tỵ đây mà, không chiếm được anh Chá, dĩ nhiên đem cô nói thành tệ hại như thế. Họ mới là một đám chẳng ra gì, người thì bóc lột, người thì xấu xí, lại dám nói đại mỹ nữ như cô là xấu xí chứ.

Các người cứ đổ kị đi? Vậy để tôi cho các người ăn nhiều đấm thêm nữa.

"Anh Chá, chưa đủ!" Lâm Khả Nhi hạ cổ của Đường Chá, hướng về phía môi của anh liền in xuống một nụ hôn. Nụ hôn của cô tràn đầy nhiệt tình, làm hại Đường Chá thiếu chút nữa cầm giữ không được.

Anh ta lập tức đoạt lấy quyền chủ động, không để ý hai người đang trên đường cái, răng môi giao thoa, nhiệt huyết sôi trào.

Lâm Khả Nhi cười duyên hếch mày lên, dường như đang thị uy trừng mắt về phía một đáng con gái đang ghen tỵ.

Thấy bộ dáng những người đó mất mát, trong lòng Lâm Khả Nhi vui bất tức giận trong lòng.

Đường Chá thở gấp buông Tiểu Khả Nhi ra, bàn tay của anh nhẹ nhàng vỗ vào cái mông của cô: "Đứa nhỏ tình nghịch, lại làm loạn!"

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm le lưỡi, vô tội nói: "Nào có? Người ta thật rất rất nhớ anh."

"Về nhà sẽ trừng trị em!" Một tay Đường Chá đẩy mạnh Lâm Khả Nhi vào bên trong xe, mình cũng ngồi vào ghế lái nhanh chóng rời đi.

Hai người bọn họ từ đầu đến cuối cũng không có chú ý tới ở cửa chính học viện ước chừng hơn hai trăm mét, có một bóng dáng tà ác, hẳn là Lê Tây Á. Chỉ thấy ánh mắt cô tràn đầy oán hận nhìn chăm chăm Đường Chá lái chiếc limousine đi, trong miệng không ngừng nguyên rủa: "Lâm Khả Nhi, tôi sẽ không để cho cô có ngày vui vẻ như thế nữa!"

Nhìn bóng dáng bận rộn của Liêu Phàm trong bếp, Lưu Vân Thiên có chút cảm giác ảm áp. Liêu Phàm thật sự là một cô gái tốt hiếm có, cô dịu dàng, hiền lành trong xã hội hiện nay tìm ra được cô gái giống như cô thật hiếm. Đối với những gì cô đã làm và tình cảm cô dành cho anh làm cho anh vô cùng cảm động, khiến anh thân là cô nhi có thể ném trải cảm giác được người ta yêu thương, chăm sóc.

Cho nên anh ta để cho cô từng bước từng bước ở bên cạnh chăm sóc mình.

Nhưng tim của anh ta không dành cho cô, anh không thương cô. Trong đầu thoáng hiện ra bộ dáng ngọt ngào động lòng người của Lâm Khả Nhi, tim Lưu Vân Thiên cảm giác đau nhói.

Vật nhỏ kia vẫn làm tim của anh ta rung động, làm cho anh ta không thể không yêu cô.

Mỗi khi thấy tổng giám đốc cùng tiểu Khả Nhi ở chung một chỗ, tim của anh ta giống bị cào xé, hận không thể đem cô đoạt lại. Anh ta muốn lớn tiếng nói với cô: "Lâm Khả Nhi, anh yêu em!"

Nhưng anh ta không thể làm vậy. Anh ta biết trong trái tim Lâm Khả Nhi chỉ có tổng giám đốc, không thể có vị trí dành cho anh ta. Nhưng anh ta thật sắp không chịu được.

Tình yêu này ngày ngày hành hạ anh ta, hành hạ anh ta sắp điên mất.

Khi Liêu Phàm từ sau phòng bếp đi ra, thấy chân mây Lưu Vân Thiên nhú chung một chỗ, cô nhẹ nhàng đi tới bên cạnh anh, từ phía sau lưng ôm chặt lấy: "Thiên, mệt rồi sao?"

Nghe được âm thanh của Liêu Phàm, Lưu Vân Thiên lập tức từ trong khỏ sở thanh tỉnh, anh ta giơ tay lên cầm ngược tay Liêu Phàm, một tay kéo cô vào trong ngực: "Không có việc gì."

Liêu Phàm dựa vào trong ngực Lưu Vân Thiên, dịu dàng nói: "Thiên, em yêu anh."

"Anh biết rồi." Lưu Vân Thiên ôm lấy Liêu Phàm, đi tới giường lớn nơi mà bọn họ triển miên vô số lần.

Một cuộc hoan ái kịch liệt qua đi, khiến toàn tâm Liêu Phàm chìm đắm trong hạnh phúc. Cho dù cô biết rõ tâm của anh không có trên người cô, cô cũng cam tâm. Bởi vì giờ khắc này, cô đang ở bên cạnh anh, đang ở trong ngực anh. Bên cạnh anh không có nữ nhân khác, chỉ có cô.

Hạnh phúc nằm trong ngực Lưu Vân Thiên, Liêu Phàm cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Thiên là người đàn ông của cô, là hạnh phúc suốt đời của cô.

Đột nhiên một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ yên tĩnh, cắt đứt giây phút hạnh phúc của hai người.

Lưu Vân Thiên mơ mơ màng màng lấy di động, khi anh ta nghe được đầu kia truyền tới âm thanh quen thuộc chột trộn to đôi mắt ngồi dậy.

Sợ bị Liêu Phàm nghe được, anh ta lặng lẽ xuống đất, đi tới phòng vệ sinh nghe.

"Vân Thiên, gần đây anh quả thật rất tệ! Thậm chí quên mất người bạn tốt này rồi." Chỉ nghe tiếng cười quyến rũ của Lệ Tây Á từ trong điện thoại di động truyền đến, khiến Lưu Vân Thiên rùng mình một cái.

"Lệ Tây Á, cô muốn gì?" Lưu Vân Thiên cau mày hỏi. Trong lòng anh ta mơ hồ lo lắng, bị điện thoại của Lệ Tây Á làm cho tóc gáy tất cả đều dựng đứng.

"Làm gì? Đương nhiên là muốn tìm anh giúp tôi một tay." Lệ Tây Á điên cuồng cười to, âm thanh của cô lộ vẻ tà tính.

"Lệ Tây Á, không nên làm ra chuyện làm cô hối hận." Lưu Vân Thiên lo âu khuyên răn. Chỉ hy vọng Lệ Tây Á không làm ra chuyện điên cuồng gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123

Editor: Sendyle

"Nếu như anh chịu giúp tôi, có lẽ tôi có thể suy nghĩ." Lời nói của Lệ Tây Á tràn đầy mưu mô truyền vào tai Lưu Vân Thiên.

"Nếu như cô cần tiền, tôi có thể giúp cô."

"Tiền? Anh cho rằng tôi cần tiền sao? Thật là chuyện buồn cười!" Lệ Tây Á cười châm chọc.

"Xin lỗi, tôi không thể giúp cô." Lưu Vân Thiên nói xong, liền cúp điện thoại. Đề nghị lần trước của Lệ Tây Á vẫn còn in sâu trong đầu anh ta, anh ta làm sao có thể vì tình cảm cá nhân của mình mà tổn thương người vô tội như Liêu Phàm.

Đang muốn đi ra phòng vệ sinh, điện thoại của Lệ Tây Á lại điên cuồng vang lên.

"Vân Thiên, nếu như không muốn nhìn người phụ nữ đáng thương của anh bị thương, anh cứ cúp điện thoại." Lời nói này của Lệ Tây Á tràn đầy âm trầm khiến sống lưng của Lưu Vân Thiên lạnh cả người. Anh ta biết Lệ Tây Á là đệ nhất sát thủ, ngay cả tổng giám đốc cũng phải kiêng kỵ cô ta, vì e sợ cho tiểu Khả Nhi gặp chuyện không may nên đã an bài hộ vệ bên cạnh cô. Nhưng nếu cô ta muốn thương tổn Liêu Phàm, chuyện này quả thật dễ như trở bàn tay.

Hoàn toàn bất đắc dĩ, anh ta chỉ có thể trầm giọng hỏi: "Cô rốt cuộc muốn thế nào?"

"Rất đơn giản, đem người phụ nữ đáng thương của anh cho tôi mượn một ngày tất cả đều vui vẻ, không ai bị thương." Lệ Tây Á uy hiếp mà cười lạnh.

"Không cho cô động vào cô ấy!" Lưu Vân Thiên tức giận rống to. Anh ta mặc dù không thương Liêu Phàm, nhưng cô dịu dàng nhã nhặn đối với anh, anh ta không muốn tổn thương cô, thật rất không muốn.

Cô cùng mình đều giống nhau, đều bị người mình yêu tổn thương, bản thân anh không cách nào có được tình yêu của tiểu Khả Nhi, nên muốn đền bù phần tiếc nuối ở trên người Liêu Phàm. Cho dù anh không thương cô, nhưng sẽ bảo vệ cô thật tốt.

"Anh không phải là sợ tôi giết cô ta chứ?" Lệ Tây Á ác ý cười lạnh.

"Lệ Tây Á! Tại sao nhất định phải làm cho mọi người bị thương cô mới cam tâm?" Lưu Vân Thiên chán nản ngồi trên ghế, xoa trán của mình.

"Bởi vì bọn họ làm tổn thương tôi!" Lệ Tây Á ác độc nói, âm thanh của cô ta lộ ra vẻ oán hận lạnh lẽo, "Nếu như không phải là Lâm Khả Nhi, tất cả kế hoạch của tôi sẽ thành công, tôi sớm đã là phu nhân của tổng giám đốc Đường thị, làm sao có thể trở thành một kẻ tù tội? Tôi muốn trả thù! Vân Thiên, chẳng lẽ lòng của anh không khổ sở sao? Thấy Đường Chá cùng Khả Nhi thân mật, tôi không tin anh không ghen tỵ? Anh có tưởng tượng người trong lòng của anh nằm ở dưới thân Đường Chá bộ dáng yêu kiều như thế nào không? Anh thật có thể chịu được sao?"

"Không được nói nữa!" Lưu Vân Thiên khổ sở gầm nhẹ, anh ta không thể chịu được, anh ta thật sự không thể chịu được. Mỗi ngày thấy tổng giám đốc cùng tiểu Khả Nhi thân mật đi chung với nhau, anh ta sắp điên. Nếu không phải ý chí kiên định, anh ta sớm đã tiến lên đánh tổng giám đốc.

Anh ta không chịu nổi trên môi tiểu Khả Nhi đỏ tươi, không chịu nổi trên cổ cô có vết hôn màu đỏ tím, không chịu nổi từ phòng làm việc tổng giám đốc phát ra âm thanh rên rỉ.

Nhưng anh ta phải làm thế nào đây? Tiểu Khả Nhi là của tổng giám đốc, cô cho tới bây giờ cũng không thuộc về anh ta.

"Anh sẽ khổ sở sao? Vậy tại sao không cùng tôi hợp tác? Cùng tôi hợp tác, anh có thể có được Lâm Khả Nhi. Vân Thiên, anh nhất định phải suy nghĩ thật kỹ! Lại nói chỉ cho tôi mượn cô bạn gái đáng thương dùng một chút, dùng xong sẽ trả lại cho anh, ai cũng không bị thương." Lệ Tây Á lợi đồ, muốn công phá phòng tuyến đạo đức của Lưu Vân Thiên.

"Không được nói nữa! Không được nói!" Lưu Vân Thiên khổ sở ném điện thoại di động vào gương trang điểm, mặc cho điện thoại và kiếng đều bể, thủy tinh rơi trên đất kèm theo một tiếng vang lớn.

Lưu Vân Thiên vui mặt vào giữa gối, tận trong đáy lòng anh ta có một con quỷ dữ tồn, ma quỷ bị Lệ Tây Á kêu tỉnh muốn xông ra ngoài.

"Vân Thiên, sao vậy?" Liêu Phàm hét hoảng vọt vào phòng vệ sinh, khi cô thấy đầy đất thủy tinh thì kinh hoàng ôm lấy Lưu Vân Thiên.

Lưu Vân Thiên cắn răng kéo ra một trấn an cười, ngẩng đầu đối với Liêu Phàm nói: "Không có việc gì, tay anh bị trơn không cần thận trọng đụng vào gương thiếu chút nữa phá bỏ cánh tay này rồi."

"Em xem một chút." Liêu Phàm quan tâm kéo cánh tay Lưu Vân Thiên, cẩn thận quan sát, phát hiện phía trên kia xác thực có một vết đỏ nhuộm máu, nước mắt của cô lập tức rơi xuống:"Thiên, sao lại không cẩn thận như vậy?"

Lưu Vân Thiên kéo Liêu Phàm vào trong ngực, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn nhu mì: "Phàm, anh thật sự không sao, đừng khóc."

Liêu Phàm cảm động ôm chặt thân thể anh ta, cùng anh trao cho nhau nụ hôn nóng bỏng: "Thiên, em yêu anh."

Lưu Vân Thiên ôm lấy Liêu Phàm vào trong ngực, trầm giọng nói: "Phàm, không còn sớm nữa, mau ngủ đi."

Liêu Phàm nhắm mắt lại, tựa vào trong ngực ấm áp của Lưu Vân Thiên, khoe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Nhìn Liêu Phàm ngủ say, Lưu Vân Thiên lâm vào mớ suy nghĩ khổ sở, suốt đêm không chợp mắt.

Ở dưới sự bảo vệ Đường Chá, liên tiếp mấy ngày, Lệ Tây Á cũng không được như ý.

Ngày hôm đó, Lâm Khả Nhi đang dựa vào trong ngực Đường Chá, hai người ngồi ở trên ghế sofa xem tivi. Lâm Khả Nhi trong tay cầm một đại túi khoai tây chiên, cô cười trộm leo lên thân thể Đường Chá, đem vật cầm trong tay khoai tây chiên nhét vào trong miệng Đường Chá.

Đang trầm tư Đường Chá đột nhiên bị nhồi thức ăn, trong lúc nhất thời sững sờ.

Lâm Khả Nhi phe phẩy đầu nhỏ, cười mỉa hoặc hỏi: "Anh Chá, ăn ngon không?"

Đường Chá cố gắng đem khoai tây chiên nuốt xuống, cười nhạt xoa xoa đầu tiểu Khả Nhi: "Vật nhỏ, em làm như anh Chá là đứa nhỏ ba tuổi? Cho anh ăn cái này sao?"

"Chỉ cần đồ ăn ngon, ba tuổi cùng ba mươi tuổi khác nhau ở chỗ nào sao?" Lâm Khả Nhi cười đùa hỏi.

Đường Chá nghiêng đầu một chút, sau đó cười nhạt mà nói: "Lời nói này có chút đạo lý."

"Vốn chính là thế mà!" Lâm Khả Nhi đem sải chân đến hai bên Đường Chá, giơ tay cầm khoai tây chiên, đưa đến miệng Đường Chá, "Đồ ngon phải cùng người yêu chia sẻ. Anh Chá ăn nữa đi."

Đường Chá tránh miếng khoai tây chiên trong tay Lâm Khả Nhi, ngậm bàn tay nhỏ bé của cô: "Anh không muốn ăn khoai tây chiên, anh muốn ăn em!"

Lâm Khả Nhi xấu hổ nhảy xuống đất, nghịch ngợm thoát đi: "Em mới không cần bị anh ăn!"

"Tối nay anh ăn hết em." Đường Chá từng bước một tiến tới gần Lâm Khả Nhi, bàn tay của anh ôm eo nhỏ của cô vào lòng, môi nóng rực muốn dán lên cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp này thì một hồi chuông điện thoại di động vang lên.

Đường Chá thất bại buông Lâm Khả Nhi ra, không biết là ai không thức thời như thế... ảo não không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124

Editor: Phức Hy

Lâm Khả Nhi nở nụ cười, đem khoai tây chiên nhét vào trong miệng Đường Chá, dí dóm nói: "Chớ đói bụng trước ăn tạm chút khoai tây chiên này đã."

Đường Chá nhìn miếng khoai tây, lại nhìn Tiểu Khả Nhi, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Lâm Khả Nhi nhảy qua Đường Chá, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, lấy điện thoại ra nghe

"Tiểu Khả Nhi! Có phải con quên ông nội rồi không? Sao lâu như vậy rồi cũng không về nhà thăm ta. Lão già ta nhớ con đến muốn ngã bệnh rồi đây!" Thanh âm nghiêm nghị mang theo cung chiều của Lâm Ngao từ trong điện thoại truyền đến.

Lâm Khả Nhi nghe vậy, lập tức dùng giọng điệu vô cùng ngọt ngào an ủi lão nhân gia. "Ông nội, Tiểu Khả Nhi cũng rất nhớ người nha? Con mới đi học, rất bận, ngay cả một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có, nào có không muốn về nhà, nha! Ông nội, người tha thứ cho Tiểu Khả Nhi một lần này thôi có được hay không? Tiểu Khả Nhi yêu ông nội nhất."

Lâm Ngao hừ lạnh một tiếng, hướng cô ra lệnh: "Có gì khác nhau sao? Con thật không có lương tâm, hiện tại t ra lệnh cho con, lập tức trở về nhà cho ta."

"Hiện tại sao?" Lâm Khả Nhi ngẩng đầu lên, nhìn sang người đang ngồi bên cạnh cô, Đường Chá, che ống nghe lại nói với hắn: "Chú Chá, ông nội muốn em về nhà."

Đường Chá cười, ôm cô vào lòng, nhận lấy điện thoại di động từ tay cô, hướng người bên kia nói: "Lãnh lão gia, ngày mai cháu sẽ đưa tiểu Khả Nhi trở về, một là muốn đi thăm ngài, hai là cháu muốn bàn bạc với người chuyện hôn sự."

"Hôn sự? Ta với tên tiểu tử nguoi có chuyện hôn sự gì mà nói?" Lâm Ngao bắt mẫn hỏi ngược lại.

"Ông nội, cháu muốn thỉnh cầu ngài đem tiểu Khả Nhi gả cho cháu." Đường Chá đột nhiên thân thiết gọi một tiếng "ông nội", đồng thời hướng đối phương đề nghị chuyện hôn sự.

"Tiểu Khả Nhi? Nguoi không phải không cần nó sao? Tiểu Khả Nhi của ta khi nào đáng giá để cho nguoi quý trọng như vậy?" Thanh âm Lâm Ngao nghe qua có phần tức giận, dường như có rất nhiều bất mẫn với Đường Chá.

Đường Chá bởi vì lời nói của lão nhân gia mà sùng sốt. Lúc trước, khi Lâm Vũ Mặc bức hôn, hắn đã kiên quyết cự tuyệt, nhưng lúc đó hắn vẫn chưa biết mình sẽ yêu Tiểu Khả Nhi a!!!

Lâm Khả Nhi thấy biểu tình phức tạp trên mặt hắn, nhanh tay đoạt lấy điện thoại di động, hướng người ở đầu dây bên kia ra lệnh: "Gia gia thôi, người nhất định phải đồng ý, nếu không con liền vĩnh viễn không trở về."

"Đường Chá có gì tốt? Cùng lắm cũng chỉ là một đại khối băng." Lâm Ngao tràn đầy khinh thường nói.

"Nhưng con yêu chú Chá, nam nhân khác có ưu tú hơn cũng phải là của con." Lâm Khả Nhi bá đạo nói. "Hiện tại con cho người hai lựa chọn: một, đồng ý, ngày mai chúng con liền trở về; hai, cự tuyệt, tiểu khả Nhi vĩnh viễn cũng không về nhà nữa!"

"Cái gì? Vĩnh viễn cũng không về? Như vậy sao được!" Lâm Ngao giận dữ rống to.

Ở đầu dây bên này, Lâm Khả Nhi che miệng cười trộm, cô biết ông nội vĩnh viễn cũng không bỏ cô được mà.

Đường Cha hôn tay nhỏ bé của cô, cung chiều nói: "Nha đầu tinh nghịch, ngay cả ông nội cũng dám uy hiếp."

“Ai bảo ông không chịu đồng ý!” Lâm Khả Nhi há hê, nâng cái miệng nhỏ nhắn. Tính tình ông nội cô còn không hiểu sao? Có Lâm Khả Nhi cô ở đây, nhất định có thể dễ dàng giải quyết.

“Lâm Khả Nhi, ngày mai con lập tức lăn trở về đây cho ta.” Lâm Ngao bá đạo ra lệnh.

“Ông nội đồng ý rồi? Ok! Ngày mai con cũng cháu rể tương lai về thăm người.” Lâm Khả Nhi ngây thờ hướng Đường Chá nháy mắt, ra vẻ thắng lợi.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Khả Nhi nhào vào trong ngực Đường Chá, dí dỏm nói: “Mọi chuyện đã được giải quyết!”

“Nha đầu nghịch ngợm! Ông nội thương em như vậy... em lại dám uy hiếp người.” Đường Chá nhìn cô, lắc lắc đầu.

“Ai bảo ông ấy ngăn cản em gả cho anh.” Lâm Khả Nhi khí thế bưng bưng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên, bá đạo nói.

“Anh kêu Thẩm thư kí đi đặt vé máy bay.” Đường Chá hôn nhẹ lên môi cô, rồi mới lấy điện thoại di động ra gọi.

Sau khi Lưu Vân Thiên nhận được điện thoại của Đường Chá, tâm hần lập tức rơi vào hố băng. Tổng giám đốc muốn đi cầu hôn, Tiểu Khả Nhi đã đồng ý gả cho hắn. Tiểu Khả Nhi thật sự muốn lập gia đình, mà người cô lấy lại không phải là hắn.

Mang theo mắt mát nồng đậm, hần đi an bài vé máy bay ngày mai cho hai người bọn họ.

Tại sao khi nghe thấy thanh âm hưng phấn của tổng giám đốc, tim hần lại đau như vậy?

Đó hần là tuyệt vọng đi, cũng tốt, không cần kháng kháng một mực theo đuổi nữa.

Nhưng nếu hần thật sự có thể cắt đứt đoạn tương tư này, sao có thể gọi là tình yêu nữa?

Nghĩ vậy, lòng hần tràn đầy chua xót.

Trong đầu lại thoáng qua đề nghị củ Lê Tây Á, nhưng ngay lập tức, một giây sau, hần hốt hoảng lắc đầu. Sao hần có thể làm như vậy? Sao hần có thể làm cô tổn thương?

*****

Khi Lâm Khả Nhi kéo tay Đường Chá đi vào đại sảnh Lâm gia thì người thân của cô đã sớm đến đầy đủ, đang chờ bọn họ.

Lâm Vũ Mặc vừa nhìn thấy Đường Chá, không nói hai lời, dùng quyền cước phục vụ. Hần đem tiểu Khả Nhi kéo ra phía sau lưng, hươu quỵên hướng Đường Chá đánh tới. Đường Chá không né, cứng rắn chịu một quyền này, cũng không kêu ca nửa lời.

“Cha! Con không để ý đến người nữa.” Lâm Khả Nhi kéo tay Đường Chá đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Dù sao cái nhà này cũng không cần con, con muốn cũng Chú Chá lưu lạc bốn phương.”

“Ai nói cái nhà này không cần con? Quay trở lại cho ta.” Thanh âm vô cùng tức giận của Lâm Ngao từ phía sau truyền đến khiến hai người bọn họ dừng lại cước bộ.

Nghe thấy lời cả ông nội, Lâm Khả Nhi thu hồi gương mặt đang cười trộm, nháy mắt một cái, lập tức một giọt lệ trong suốt rơi xuống. Trong nháy mắt, khi cô quay người lại, giọt lệ kia vẩy lên không trung, khiến Lâm Ngao đau lòng đi về phía cô, một tay ôm cô vào lòng dỗ dành.

“Tiểu Quai Quai! Còn có ông nội thương con.” Lâm Ngao trợn mắt nhìn con trai một cái, bàn tay không ngừng vỗ nhẹ sau lưng Tiểu Khả Nhi.

Lời nói vô hạn sủng ái của ông nội khiến Lâm Khả Nhi cười rộ lên, cô vừa lau nước mắt, vừa làm nũng, ủy khuất báo oán: “Cha đã cùng tiểu Khả Nhi đoạn tuyệt quan hệ, cha không cần con nữa rồi!”

Hai mắt Lâm Ngao mở lớn, cường thế nói: “Hần muốn đoạn liên đoạn? Hần còn để ta vào mắt sao?”

“Cha, đó chỉ là lời nói lúc con nhất thời tức giận nói ra, sẽ không thành sự thật. Tiểu Khả Nhi vẫn là cháu gái của cha, là con gái của con.” Vì không muốn làm cho Lâm lão tức giận, Lâm Vũ Mặc lập tức cười cười an ủi.

“Như vậy còn tạm được.” Lâm Ngao hài lòng hừ nhẹ.

Lâm Khả Nhi há hê nhếch khóe miệng lên, ngọt ngào cười: “Vẫn là ông nội hiểu Khả Nhi nhất, ông nội, con thật yêu người.”

Nói xong, cô liền ấn một nụ hôn lên khuôn mặt không mấy già nua của Lâm Ngao.

“Chị, còn em nữa.” Lâm Ngao Phong hai tay chống nạnh, như một tiểu bá vương đứng trước mặt Lâm Khả Nhi, trong mắt hần tràn đầy khát vọng nhìn cô.

Lâm Khả Nhi cúi người xuống, hướng về phía tiểu ác ma mới 6 tuổi neho mắt lại nói: “Thân ái, chị thương em nha!”

Thấy Lâm Khả Nhi mở đôi tay như muốn bắt gà con hướng về phía mình, Lâm Ngao Phong lập tức nũng nịu chạy trốn sau lưng Tần Phong: “Mẹ, con sợ.”

Tần Phong cười cười, ôm lấy Lâm Ngao Phong, nói: “Hai chị em các con, vừa thấy mặt đã bắt đầu quậy phá, thật không thể an tĩnh một lát sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Editor: Phục Hy

“Nếu mẹ có thể khiến tên tiểu tử này câm miệng, con liền không trêu chọc hắn.” Lâm Khả Nhi nở nụ cười nói.

Cô kéo tay Đường Chá, dẫn hắn đến trước mặt Lâm lão, kiêu ngạo nói: “Ông nội, đây là chồng chưa cưới của cháu gái bảo bối của ngài, ngài không được khi dễ hắn.”

Mặt Lâm Ngao căng cứng, không biểu cảm nói: “Ta còn không biết Đường tiên sinh sao? Còn cần con giới thiệu.”

Lâm Khả Nhi mang theo vẻ mặt lấy lòng nhìn ông nội đáp: “Nhưng đây là lần đầu tiên hắn chào người với tư cách là cháu rể nha.”

“Ông nội.” Đường Chá cung kính hướng Lâm lão cúi chào một cái.

“Miệng cũng thật ngoan. Rất tốt!” Lâm Ngao hài lòng cười.

“Đường Chá, cậu định thế nào với Khả Nhi đây? Có phải hay không muốn lập tức cho nó một danh phận?” Lâm Vũ Mặc ngạo mạn ngồi trên ghế sa lon, đem chân gác lên bàn trà, liếc xéo Đường Chá hỏi.

“Tôi muốn cho một Tiểu Khả một lễ đính hôn thật long trọng, ba năm sau, tôi sẽ lấy cô ấy.” Đường Chá không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp.

“Tại sao muốn đợi thêm ba năm nữa? Con gái của tôi hiện tại không xứng với cậu sao?” Lâm Vũ Mặc không vui nhảy dựng lên, vọt tới trước ường Chá chất vấn.

“Tiểu Khả Nhi còn nhỏ, tôi không muốn gồng xiềng hôn nhân trói buộc cô ấy. Nhưng Lâm tiên sinh cứ yên tâm, tôi đảm bảo cả đời này cháu chỉ có một mình Khả Nhi.” Đường Chá chân thành hứa hẹn, đem hạnh phúc cả quãng đời còn lại của hắn giao cho Tiểu Khả Nhi.

“Cậu muốn kết hôn với nó? Tôi còn chưa đồng ý đâu...” Lâm Vũ Mặc đột nhiên cười tà, nhướn lông mày, mị hoặc nheo mắt lại.

“Cha!” Lâm Khả Nhi bắt mất nắm giày chân, cửa ải của ông nội cũng đã đi qua rồi, sao cha còn muốn phá hư như vậy? Chẳng lẽ cha không muốn nhìn thấy cô có được hạnh phúc sao?

“Chú Chá, sao không nói gì?” Lâm Vũ Mặc há hê, nhìn Đường Chá chỉ nhỏ hơn hắn vài tuổi, tựa như đang xem kịch vui chờ Đường Chá đáp lại.

“Cha!” Lâm Khả Nhi không vui, kéo hắn ngồi xuống ghế sa lon, đám đám vào vai hắn, gắt gỏng:

“Chú Chá vẫn nhỏ tuổi hơn cha nha, cha không phải sợ giảm thọ?”

“Giảm thọ? Cha sợ gì? Cha chỉ muốn nghe thanh âm của chú Chá.” Lâm Vũ Mặc tà mị cười, ánh mắt hắn mang theo chế nhạo bắn về phía Đường Chá, thậm chí còn hướng hắn nháy mắt.

“Con thay hắn kêu, chú, chú, chú, cha, như thế đã được chưa?” Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn, quát lên.

“Không hài lòng, cha muốn nghe đích thân hắn gọi.” Lâm Vũ Mặc cố chấp không chịu nhượng bộ.

Cái câu ‘chú’ này khiến Đường Chá vẫn lúng túng chưa mở miệng. Dù sao cũng từng là tình địch, lại là bằng hữu, hiện tại đột nhiên thân phận đại biến. Hắn phải gọi Lâm Vũ Mặc một tiếng chú, thật sự có chút khó khăn. Nhưng tiểu Khả Nhi cũng gọi hắn là Chú Chá, theo lý mà nói, hắn cũng nên gọi một tiếng chú mới đúng. Không thể để tiểu Khả Nhi khó xử, kêu liên kêu thôi.

Vì vậy, hắn đem tiểu Khả Nhi ôm vào trong ngực, hướng về phía Lâm Vũ Mặc nhẹ nhàng gọi một câu: “Chú”

“Không nghe thấy, lớn hơn chút nữa.” Lâm Vũ Mặc cố ý móc lỗ tai, trêu chọc Đường Chá.

“Cha, Chú Chá đã gọi rồi, cha còn không bỏ qua cho hắn.” Lâm Khả Nhi hung hăng nhìn chăm chăm, hận không thể xông lên đem khuôn mặt tươi cười

kia đánh rụng.

Thấy Tiểu Khả Nhi bảo vệ mình như vậy, Đường Chá khẽ cười, hấn ôm hông cô, nhẹ giọng nói: “Tiểu Khả Nhi, đừng nóng giận, đây là anh nọ hấn.”

“Chú Chá, là cha em không nói đạo lý, anh không cần để ý đến ông ấy.” Lâm Khả Nhi vuron tay, khẽ xoa dung nhan tuần lãg của Đường Chá.

“Không sao.” Đường Chá đứng thẳng tấp, hướng về phía Lâm Vũ Mặc đồng dặc kêu: “Chú!”

Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo cười to, đứng lên dùng sức vỗ bả vai Đường Chá: “Không tệ! Không tệ! Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Lâm Vũ Mặc, anh náo đủ chưa?” Tần Phong đột nhiên lạnh lùng nhìn Lâm Vũ Mặc, trong giọng nói tràn đầy không vui.

Vừa thấy lão bà mất hứng, Lâm Vũ Mặc lập tức thu hồi tâm tư chơi xấu, chạy đến trước mặt Tần Phong, khấn trương đồ dánh: “Tiểu Phong, đừng nóng giận, anh không đùa hấn nữa là được chứ gì!”

Tần Phong không thêm quan tâm đến lão công mình, ôm con trai hướng Đường Chá ngọt ngào nói: “Đường Chá, một tháng sau đính hôn, anh chuẩn bị kịp sao, có cần em giúp một tay hay không?”

Đường Chá ôm bả vai tiểu Khả Nhi, điềm dậm nói: “Không thành vấn đề, nhân viên của anh đang gấp rút chuẩn bị, nhất định anh sẽ cho tiểu Khả Nhi một lễ đính hôn khó quên.”

Lâm Vũ Mặc hừ lạnh nói: “Đường tiên sinh tốt nhất không nên phụ Khả Nhi. Nếu lại xuất hiện một nữ nhân dám phá hư hạnh phúc của tiểu Khả Nhi, tôi liền giết chết cậu.”

“Sẽ không! Trong lòng tôi chỉ có một mình tiểu Khả Nhi.” Giọng nói Đường Chá tràn đầy kiên định đáp. Hấn hiểu trái tim mình, mặc dù đối với Phong, hấn vẫn có một tình cảm bất đồng so với người khác, nhưng đối với tiểu Khả Nhi, tình yêu hấn dành cho cô sâu đậm hơn bất cứ người nào. Cả đời này, hấn chỉ muốn hảo hảo yêu cô.

Thật không ngờ, bất tri bất giác, hấn đã thay đổi nhiều như vậy.

Mọi người trong phòng rốt cuộc cũng bị lời nói của Đường Chá làm cho cảm động, không ai còn có ý định ngăn cản hạnh phúc của bọn họ nữa.

Buổi tối, Đường Chá được an bài ở trên lầu ba, phòng dành cho khách, mà tiểu Khả Nhi thì bị cha cô mạnh mẽ đẩy vào phòng cô ở lầu hai. Hai người bị người nhà soi mói, buộc phải tách ra.

Nhưng ánh mắt Lâm Khả Nhi vẫn không ngừng dõi theo Đường Chá, nhìn hấn biến mất ở khúc quanh cầu thang.

Đang nằm chết dí trên giường, Lâm Khả Nhi như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng lấy di động ra, bấm số điện thoại của Đường Chá, trên màn hình lập tức xuất hiện khuôn mặt có chút bất đắc dĩ của Đường Chá.

“Chú Chá, em rất nhớ anh!” Lâm Khả Nhi vừa đưng đưa hai chân, vừa nâng cằm nói.

“Anh cũng thế!” Đường Chá nhìn quanh phòng, mặc dù nơi này rất rộng rãi thoải mái nhưng không có tiểu Khả Nhi bên cạnh, hấn cảm thấy thật cô đơn.

“Có muốn em đến bên anh ngay lập tức hay không nha?” Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Đừng làm cho cha em tức giận thêm nữa. Tiểu Khả Nhi, anh có thể chịu được.” Đường Chá dịu dàng, thâm tình nhìn cô gái nhỏ dí dỏm trên màn hình, trong mắt tràn đầy yêu thương cùng cưng chiều.

Nơi này dù sao cũng là Lâm gia, hấn không thể làm loạn. Nếu như ở trước mặt ông nội phá hủy hình tượng tốt mới xây dựng, hấn sợ rằng nguyện vọng kết hôn cùng Khả Nhi của hấn sẽ bị ngăn cản.

Bọn họ đã trải qua thật nhiều khó khăn mới có thể bên nhau, hấn không muốn xảy ra thêm bất kì sự cố nào nữa. Hấn chỉ muốn cùng Tiểu Khả Nhi sống một cuộc sống bình an.

“Chú Chá! Anh còn sợ cha em gây khó dễ sao? Em đây mặc kệ hấn.” Lâm Khả Nhi căn bản không sợ cha, cô có mẹ cùng ông nội che chở, cho nên không cần thiết phải sợ hấn. Huống chi cha cũng sùng cô không kém ông nội đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126

"Ngủ đi, tiểu Khả Nhi, sáng mai dậy sớm." Đường Chá nằm xuống, nói với Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi cũng không bằng lòng, chỉ là cười duyên cúp điện thoại.

Khi toàn bộ căn biệt thự lâm vào yên tĩnh thì Lâm Khả Nhi lặng lẽ đi tới sau cửa, cô nhẹ nhàng mở ra cửa phòng mình, thấy ngoài cửa không có ai, cô liền rút rì đi ra khỏi phòng. Cô vừa muốn quay người đi lên lầu, liền nghe từ phía sau một giọng nói non nớt truyền đến: "Chị gái yêu quý, chị đây là muốn đi làm cái gì?"

Lâm Khả Nhi cắn răng, thiếu chút nữa xoay người đem tiểu ác ma kia bóp chết. Quá đáng ghét, cha còn không quản cô, tên tiểu quý này lại dám tới gần trở cô.

Thế nhưng tên tiểu quý, cô không thể đắc tội, cô chỉ đành xoay người, cười ngọt ngào nói: "Em trai thân mến, chị là muốn xuống lầu uống ly nước."

"Khát à? Cho chị! Phong đã chuẩn bị sữa tươi cho chị rồi nè." Lâm Ngạo Phong đột nhiên lấy ra một ly sữa tươi từ phía sau lưng đưa cho Lâm Khả Nhi.

Cắn răng, Lâm Khả Nhi nhận lấy sữa tươi, mặt tươi cười nói: "Phong, chị rất yêu mến em. Em sao lại đáng yêu như vậy chứ?"

"Không cần lời kéo em, cha nói rồi, muốn em trông coi chị." Trên mặt Lâm Ngạo Phong xuất hiện một nụ cười nham hiểm của ác ma, cười hắc hắc nói.

"Trông coi chị? Chị lại không muốn đi đâu." Lâm Khả Nhi một hơi uống cạn ly sữa tươi, rồi ném cái ly về cho Lâm Ngạo Phong, tức giận xoay người trở về phòng.

Muốn ngăn cản cô đi gặp anh Chá, cha cho rằng cô dễ quản lý như vậy sao?

Cười gian lấy ra ba-lo của mình, lấy ra một sợi dây thừng từ bên trong, Lâm Khả Nhi chạy đến ban công.

Đem cái móc sắt của một đầu sợi dây ném lên trên lầu bám chắc vào lan can của ban công, cô theo sợi dây liền leo lên dễ dàng.

Ai cũng đừng nghĩ giam cô lại, cô muốn nửa đêm vụng trộm đi gặp người yêu.

Leo lên ban công, Lâm Khả Nhi nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng của Đường Chá, nhìn thấy Đường Chá ngủ không yên ổn, liền cười lớn nhào tới trên người anh.

Tay nhỏ bé của cô bám vào ngực Đường Chá, làm anh tỉnh lại, cười xấu xa nói: "Anh Chá, một mình có phải rất cô đơn hay không? Tiểu Khả Nhi đến với anh đây."

"Tiểu Khả Nhi?" Đường Chá nhìn Lâm Khả Nhi, còn chưa có tỉnh táo đã bị che miệng lại.

Sau khi nụ hôn nhiệt tình chấm dứt, Lâm Khả Nhi kéo cái chăn ra chui vào trong ngực Đường Chá, ôm chặt hông của anh làm nũng nói: "Anh Chá, tiểu Khả Nhi rất nhớ anh á. Không có anh ôm đều ngủ không được."

Đường Chá nở nụ cười ôm cô càng chặt hơn. Không ngủ được đâu chỉ có mình tiểu Khả Nhi? Anh cũng thế.

Vốn tưởng đây là một đêm gối đầu một mình khó ngủ, có tiểu Khả Nhi ấm áp, anh rốt cuộc có thể ngủ ngon rồi.

Hai người bên nhìn nhau cười, môi của bọn họ từ từ dán vào nhau, mặc cho tình yêu xâm nhập giữa hai người, mặc cho kích tình bao phủ bọn họ.

"Tiểu Khả Nhi, anh trúng độc rồi." Đường Chá đột nhiên vui mặt vào ngực Lâm Khả Nhi, thô ráp thở gấp nói.

Lâm Khả Nhi sợ hãi nâng mặt anh lên, quan sát cẩn thận: "Trúng độc? Anh Chá, anh không thoải mái chỗ nào? Em gọi bác sĩ khám cho anh."

Đường Chá cầm lấy tay cô đặt lên trái tim mình, tràn đầy khổ sở nói: "Nơi này, lòng anh trúng độc rồi. Trúng một loại độc gọi là Lâm Khả Nhi."

Nghe được lời nói của anh, tiểu Khả Nhi mỉm cười đầm ngực anh, bất mãn cong cái miệng nhỏ nhắn: "Đáng ghét! Làm người ta hoảng sợ."

Đường Chá cười cắn nuốt sạch đôi môi mỉm cười kia, động tác của anh tràn đầy mạnh mẽ cùng nhiệt tình, hung hăng gặm xé cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của Khả Nhi.

"Ông xã, em muốn anh" Khả Nhi bầu vú vào hông của Đường Chá, vừa đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, vừa ní non.

Đường Chá khăn khăn thở gấp đem vật khổng lồ đưa vào trong cơ thể Khả Nhi, lần lượt mãnh liệt va chạm vào hoa tâm của cô: "Đủ chưa? Có muốn mạnh hơn chút nữa không?"

"Chưa đủ! Khả Nhi muốn anh mạnh hơn nữa a" Đường Chá lại tăng nhanh tốc độ khiến Khả Nhi không cách nào nói nên lời nữa, thân thể ở trên giường đong đưa.

Đường Chá hài lòng đem cơ thể của Lâm Khả Nhi lật lại, để cho cô quỳ rạp xuống trên giường, sau đó dán chặt vào lưng của cô rồi vọt vào trong thân

thể cô.

"Ừm..." Khả Nhi phát ra tiếng rên rỉ, cơ thể của cô theo mỗi cú va chạm của Đường Chá mà không ngừng đung đưa, một đôi ngực đầy đặn ở trên gối đang lay động, rất mê người.

"Khả Nhi, em thật mê người." Đường Chá vươn tay, mãnh liệt nắm bóp nơi đầy đặn mềm mại của Khả Nhi, khiến chúng ở trong tay anh biến đổi hình dáng, từng dấu tay rõ ràng xuất hiện trên bầu ngực trắng nõn kia.

Anh bá đạo hành hạ nơi non mềm của Khả Nhi, không để cho cô có cơ hội thờ dốt. Mỗi một lần va chạm mạnh mẽ đều thiếu chút nữa làm cô muốn vỡ nát, cửa động nứt ra, Khả Nhi thậm chí cảm thấy có máu chảy ra.

"Đau!" Khả Nhi hơi nhúu chân mày, nhưng là trong cái đau ấy, lại có một phần vui sướng cực hạn, trong cái miệng nhỏ nhắn của cô phát ra âm thanh rên rỉ làm người ta đỏ mặt.

"Còn có mạnh hơn nữa đây!" Đường Chá đột nhiên đứng lên, nâng hông của Khả Nhi lên. Khả Nhi cứ như vậy khom người, đầu rũ xuống, bị Đường Chá lần lượt chơi đùa tiến vào. Động tác khiến người điên cuồng vừa kiên quyết lại mãnh liệt, làm hại Khả Nhi không ngừng thét chói tai.

Đường Chá hài lòng nhắc cái mông vênh lên của Khả Nhi, vừa ở trên giường đi lòng vòng, vừa đụng chạm vào hoa tâm của cô.

"A... Khả Nhi muốn nát vụn rồi!" Anh Chá hôm nay thật là mạnh mẽ, sức lực quá lớn, đụng cô sắp vỡ vụn rồi. Thân thể của cô theo anh đang trên giường đi lòng vòng, đong đưa, giống như một con điều mềm mại, anh Chá chính là người cầm dây điều khiển, đưa cô lên đỉnh điểm đau nhức cùng cực lạc.

Khi Đường Chá phóng thích trong cơ thể Khả Nhi thì tất cả mới hết cuộc yên tĩnh lại.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng, cửa phòng Đường Chá liền bị người một cước đá văng ra, hai người bọn họ còn chưa mở mắt, liền nghe đến một tiếng gầm gừ phẫn nộ: "Cậu được đấy Đường Chá, lại dám chạy đến nhà tôi khi dễ tiểu Khả Nhi. Cậu ở nhà còn chưa ăn no sao?"

"Cha!" Lâm Khả Nhi bất mãn tròn trắng mắt "Người âm ỉ đủ chưa? Ngày hôm qua để cho Phong canh giữ cửa phòng con, hôm nay lại chạy đến phòng anh Chá. Cha có phải ngại mình những ngày này sống quá thoải mái rồi hay không? Dứt khoát buổi tối con đi theo người ngủ là được rồi, nằm ngủ giữa cha với mẹ, để cho cha ngay cả chạm thử bàn tay nhỏ bé của mẹ cũng không có cơ hội!"

Lâm Vũ Mặc cười hi hi, mặt giả dối: "Phong canh giữ cửa phòng con sao? Tiểu Khả Nhi, này chỉ là hiểu lầm. Tiểu Phong là sợ con khát nước, mang sữa tươi cho con uống. Về phần mẹ con, cô ấy là của cha đấy, đừng nghĩ tranh giành với cha."

"Vậy con đành phải dùng tạm anh Chá một chút, mặc dù ngực của anh ấy không mềm mại như của mẹ, ôm vào **, miễn cưỡng có thể tiếp nhận. Chỉ là, nếu cha không đồng ý, con vẫn là xuống lầu ôm mẹ thôi." Lâm Khả Nhi vẻ mặt không cam lòng đứng dậy, giống như muốn đi tìm Tần Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Cha muốn chinh cô sao? Cũng không nhìn xem cô là Khả Nhi của ai. Cô chính là một thể tổng hợp các ưu điểm của cha và mẹ nha. Cô cũng biết cha yêu mẹ yêu đến mức dấm chua nào cũng ăn, buổi tối nhất định phải ôm mẹ mới ngủ được, làm sao có thể cho cô cơ hội làm bóng đèn chứ?

Chỉ thấy mặt của Lâm Vũ Mặc đều tối lại, anh ta giờ quả dấm quất Đường Chá: "Đường Chá, không được khi dễ ta bảo bối nha tôi!"

Gào xong, liền chạy thật nhanh xuống lầu, tìm bà xã của mình thân thiết.

Lâm Khả Nhi che miệng cười duyên, người cha cuồng ngạo không ai bì nổi này của cô chỉ cần vừa gặp phải mẹ liền mất đi tác phong tiêu sái ngang ngạnh, biến thành một ông chồng ghen chuẩn mực đáng thương.

"Đưa nhỏ tình nghịch!" Đường Chá cung chiêu néo nhẹ lỗ mũi Lâm Khả Nhi, trong mắt tràn đầy tình cảm nồng nàn đắm chìm.

"Ai bảo cha muốn tới quấy rối." Lâm Khả Nhi ngẩng cái cằm xinh xắn lên thật cao, bá đạo nói.

"Cho nên em liền tóm lấy nhược điểm yêu vợ như mạng của ba em mà kiên quyết tận dụng?" Đường Chá không khỏi bật cười. Vật nhỏ này, thật là nghịch ngợm đến độ làm cho người ta phát điên. Tin rằng Lâm Vũ Mặc không có cách nào nắm tiểu Khả Nhi trong tay, chỉ có thể mặc cho cô áp bức.

Sau khi chinh phục được ông bà nội và cha mẹ, Lâm Khả Nhi cuối cùng cũng thành công đất tay vị hôn phu đi vào sân bay.

Thời điểm bọn họ chờ đăng kí, cô nghe được cha quan tâm hỏi mẹ: "Tiểu Phong, chúng ta cùng Bắc Dã hợp tác lúc nào thì tiến hành hai bên gặp gỡ?"

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần Phong lộ ra nụ cười tự tin: "Ngay trong mấy ngày này, tin rằng thông qua lần hợp tác này, chúng ta có thể làm công ty lớn mạnh lọt vào top 10 thế giới."

"Bà xã, không cần vất vả như vậy, anh thấy đau lòng." Lâm Vũ Mặc đau lòng nói.

Tần Phong vẻ mặt hạnh phúc dựa vào ngực chồng: "Chuyện gì cũng đều do anh một tay làm xong mới giao tới tay em, em chỉ động thủ ký tên thôi, có gì vất vả chứ?"

"Lòng anh thương em a! Sao nỡ để em bôn ba khắp nơi?" Lâm Vũ Mặc cười ôm lấy Tần Phong.

"Mọi người đều nói Tần Phong em thủ đoạn cao siêu, lại không biết còn có một mảnh hồ ả sau lưng, nếu không phải là anh, tổng giám đốc em đây cũng sẽ không chơi vui như vậy." Tần Phong dí dõm mà cười.

"Lâm tiên sinh, Phong, chúng tôi đi đây." Đường Chá nghe được âm thanh thúc giục lên máy bay truyền tới, lễ phép cùng Lâm Vũ Mặc bắt tay.

"Chúc thuận buồm xuôi gió." Lâm Vũ Mặc vòng tay ôm bả vai Tần Phong, cùng Đường Chá trịnh trọng bắt tay.

"Đường Chá, Khả Nhi liên lạc cho anh, anh nhất định phải bảo vệ con bé thật tốt." Tần Phong không yên tâm dặn dò. Mặc dù Khả Nhi của cô không sợ trời không sợ đất, nhưng tình cảm của con bé rất nhạy cảm, cô sợ Khả Nhi bị tổn thương, cho dù chỉ là một chút xú cũng không được.

"Anh biết rồi, Phong, bữa tiệc đính hôn một tháng sau, anh sẽ phái chuyên cơ tới đón mọi người." Đường Chá thành khẩn gật đầu với sự bảo hộ của Phong.

"Sẽ không phiền hà, tự chúng tôi thuê máy bay đi được rồi." Tần Phong cười nhạt, vì Đường Chá chu đáo mà cảm động.

Cô tin tưởng lựa chọn của Khả Nhi, Đường Chá đích thực là người đàn ông tốt hiếm có. Ban đầu nếu như không phải trời xui đất khiến, duyên phận giữa cô cùng Đường Chá sẽ không bị chặt đứt. Chỉ là, cũng muốn cảm ơn Đường lão tiên sinh, nếu không phải ông ấy ngăn trở, cô cũng không thể gặp được Lâm Vũ Mặc, gặp được hạnh phúc cả đời của cô.

Hi vọng Khả Nhi không chọn sai, cũng có thể có được hạnh phúc cả đời. Mà cô đối với Đường Chá có lòng tin, tin tưởng anh có thể bảo vệ tốt bảo bối của cô.

"Mẹ!" Một khắc cuối cùng trước khi lên máy bay, Lâm Khả Nhi cảm động nhào vào trong ngực Tần Phong, lưu luyến nói: "Mẹ, tiểu Khả Nhi sẽ rất nhớ người."

"Chỉ biết nhớ mami của con, vậy cha thì sao?" Lâm Vũ Mặc bá đạo vỗ nhẹ cái ót của Khả Nhi, bất mãn kháng nghị.

"Còn có em nữa!" Lâm Ngạo Phong cũng chống nạnh, chui vào trước mặt Lâm Khả Nhi, tràn đầy ngạo khí nói.

Lâm Khả Nhi khom người, dùng sức nheo khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt của Phong, tràn đầy thương yêu cưng chiều nói: "Cha mẹ chị đều sẽ nhớ, chính là không nhớ em, ai bảo em bình thường luôn tranh giành với chị."

"Ai bảo chị luôn nói mẹ thiên vị, em liền để cho bọn họ thiên vị cho chị xem." Lâm Ngạo Phong ngẩng cao đầu, ngạo mạn nói.

"Tiểu ác ma!" Lâm Khả Nhi giang hai cánh tay, liền hướng Lâm Ngạo Phong đánh tới.

Lúc ôm thân thể nhỏ bé vào trong ngực, cô cắn răng nói: "Nhất định phải nhớ chị, mỗi ngày nhớ, lúc nào cũng nhớ, nếu như để chị phát hiện em có một ngày không nhớ chị... chị sẽ về đánh cái mông nhỏ của em!"

Lâm Ngạo Phong ôm chặt Lâm Khả Nhi, trong mắt ngấn nước: "Chị mới phải nhớ em, mỗi ngày nhớ, lúc nào cũng nhớ, nếu như để em phát hiện chị có một ngày không nhớ em... em liền chạy tới Canada tìm chú Chá đánh chị!"

Lâm Khả Nhi một tay đem Lâm Ngạo Phong ném trên mặt đất, giọng quả đấm rống to: "Tiểu ác ma, em bắt chước chị!"

"Không được đánh em!" Lâm Ngạo Phong chạy nhanh chuồn ra sau lưng Lâm Vũ Mặc, dùng đôi mắt to đen tuyền nhìn Lâm Khả Nhi, trong mắt một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại tràn đầy hài hước.

"Tiểu Khả Nhi, đi thôi. Cũng không phải là vĩnh viễn không trở lại. Chỉ cần có thời gian rảnh, anh nhất định sẽ dẫn em trở lại." Đường Chá ôm chắc bả vai Lâm Khả Nhi, cười nhẹ nói.

Lâm Khả Nhi lúc này mới lưu luyến cùng Đường Chá rời đi.

Thời gian trở lại Canada, ngoại trừ ngọt ngào như mật, căn bản không có bất kì từ nào có thể hình dung. Hai người đã đính ước cả đời, ngoại trừ đi làm cùng học tập, mỗi ngày đều dính vào một chỗ.

Không biết có phải gần đây công việc của Đường Chá quá dễ dàng hay không, ngày ngày tự mình tới trường học đón cô, làm hại cô ở trường học lập tức nổi tiếng. Mọi người đều biết cô có bạn trai giàu có, anh tuấn, sức quyến rũ thành thực. Nhưng cũng có những lời không dễ nghe, những lời đồn đại

nói cô được tổng giám đốc Đường thị bao dưỡng...

Bọn bà tám này, dám nói cô là người tình của anh Chá! Cô mới không phải! Cô chính là vợ chưa cưới của anh Chá nha!

Ngày hôm sau, trang đầu của các trang web lớn đều xuất hiện tin tức cô cùng Đường Chá sắp đính hôn. Thấy tin tức trên mạng, Lâm Khả Nhi hả hê cười lạnh, đây chính là kết quả cố gắng một ngày của cô. Cô lấy tư thế hacker xâm nhập các trang web lớn, đem tin tức mình viết xong truyền đi, lập tức gây nên một trận bão loạn. Cả trường học đều sôi trào, vì mẩu tin tức này mà kinh ngạc không thôi.

Nhất là đám sinh viên nữ, rất nhiều người say đắm Đường Chá đều ghen tỵ nhìn cô chăm chăm, giống như đang nói, cô có gì tốt, Đường tổng giám đốc thế nhưng lại coi trọng Tiểu Bát Điểm này. Thật không biết ánh mắt anh ta có phải có tật hay không nữa.

Lâm Khả Nhi trừng mắt nhìn bọn họ, cô giơ lên ngón tay đeo nhẫn kim cương xinh đẹp, hướng họ khoe khoang.

Tức giận đi! Tốt nhất là tức chết các người!

Lâm Khả Nhi cô chính là người thừa kế hợp pháp thứ nhất của tập đoàn Lâm thị trong Top 50 thế giới, làm sao có thể làm người tình chứ? Cô chính là phải làm chính thất đấy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

"Phí phí, anh làm sao đấy?" Lâm Khả Nhi khó hiểu nhìn Lý Tư Đặc đang kích động, không hiểu anh ta tại sao lại phản ứng như vậy.

Nhìn đôi mắt linh hoạt chớp chớp trước mặt, Lâm Khả Nhi nghịch ngợm đáng yêu, Lý Tư Đặc đột nhiên dùng lực, ôm cô vào trong ngực: "Lâm Khả Nhi, không cho phép em gả cho anh ta! Anh yêu em! Anh muốn em làm vương phi của anh!"

Lâm Khả Nhi kinh ngạc há hốc mồm, từ trong ngực Lý Tư Đặc ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn gương mặt tuấn tú tràn đầy ghen tị: "Phí phí, anh không phải làm thật chứ?"

"Ai bảo anh không làm thật? Anh đang vô cùng thành kính cầu hôn em! Nha đầu ngốc!" Lý Tư Đặc trừng đôi mắt đào hoa tuấn mỹ, hung hăng gõ lên đầu cô.

"Phí phí, anh muốn đánh tôi ngốc luôn à?" Lâm Khả Nhi bất mãn nhìn chăm chăm hoàng tử, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai nhường ai.

Lý Tư Đặc chau mày, hài hước nói: "Đánh em ngốc luôn thì tốt rồi, trực tiếp kéo em vào động phòng làm vương phi của anh."

"Phí phí, không phải chứ? Anh nhất định là đang nói giỡn, em mới không tin anh." Lâm Khả Nhi cắn môi dưới, cúi đầu, cự tuyệt làm một người thông minh. Cô thà ngốc đến mức không đi tin lời nói của Lý Tư Đặc, ngốc đến mức cho rằng anh vẫn đang diễn trò.

Nhưng cái vẻ mặt nghiêm túc kia, làm sao có thể là giả được?

"Anh vì sao phải nói giỡn?" Lý Tư Đặc tức giận kéo cơ thể Lâm Khả Nhi lên, xách cô tới nhìn thẳng vào anh, mắt sáng như đuốc mà nhìn cô.

Ánh mắt của Lý Tư Đặc khiến lòng cô bối rối, chưa bao giờ thấy qua phí phí nghiêm túc như thế, chưa bao giờ từng nghĩ anh sẽ có ngày cầu hôn cô. Cho tới nay, hình thức hai người ở cạnh nhau chính là anh đánh tôi đầu, bình thường chơi đùa quen rồi, anh nghiêm chỉnh như vậy, cô thật là có chút không quen.

"Phí phí, em cũng biết tình nhân của anh ở khắp nơi trên thế giới, anh phong lưu tiêu sái như vậy, làm sao có thể chuyên tâm vào em một đóa hoa tươi này đây? Em mới sẽ không ngu ngốc đến độ tin tưởng lời anh nói, anh vẫn là đi lừa gạt những cô gái đơn thuần kia đi." Lâm Khả Nhi lo lắng đẩy cơ thể Lý Tư Đặc ra, lùi sang một bên.

"Các cô ấy sao có thể so với em? Họ chỉ là những người mà anh trước kia quen chơi bởi giết thời gian, chỉ có em, là người anh yêu, là cô gái anh muốn kết hôn!" Lý Tư Đặc không cho cô cơ hội lùi bước, từng bước từng bước ép sát, nói những câu thâm tình.

"Không thể chỉ làm bạn bè thôi sao?" Lâm Khả Nhi cảm thấy rất vô lực, cô thật muốn làm một con đà điểu, không để ý tới tình cảm sâu đậm của Lý Tư Đặc.

"Anh yêu em như vậy, làm sao có thể sẽ bằng lòng chỉ làm bạn em? Khả Nhi, gả cho anh đi." Lý Tư Đặc thành khẩn yêu cầu, một đôi mắt sáng lấp lánh mong đợi.

"Lý Tư Đặc, em cảm thấy rất xin lỗi, em vẫn coi anh là anh trai, người em yêu là Đường Chá." Lâm Khả Nhi cố gắng giải thích với Lý Tư Đặc, nhưng

chưa nói xong, liền bị Lý Tư Đặc che lại đôi môi hồng.

"Không cho nói! Người em yêu không phải Đường Chá! Anh muốn em yêu ta!" Lý Tư Đặc giống như nổi điên hôn lên môi của tiểu Khả Nhi, dùng nhiệt tình của anh chiếm lấy cô.

"Không... không muốn..." Lý Tư Đặc anh tỉnh lại đi..." Lâm Khả Nhi muốn thuyết phục phí phí, nhưng tình cảm của anh kiên quyết như vậy, làm sao có thể bởi vì một câu nói ngắn ngủi của Lâm Khả Nhi mà dao động?

Chỉ thấy Lý Tư Đặc ôm sát hông của Lâm Khả Nhi, bá đạo cắn nuốt đôi môi đỏ mọng của cô, khiến đôi môi cô nở rộ trong miệng của chính mình. Nụ hôn của anh ta càng ngày càng nóng bỏng, giống như một đám lửa sắp đem cô thiêu đốt.

"Buông em ra! Phí phí..." Lâm Khả Nhi bị cường hôn hoảng loạn lên, cô không thể để cho Lý Tư Đặc đem mình ăn hết. Đang lúc cô muốn giơ chân đá vào chân đối phương thì mười người áo đen đột nhiên lần đến gần người bọn họ, Lâm Khả Nhi không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy đỉnh đầu Lý Tư Đặc đã có vài chục họng súng lục.

"Không được nhúc nhích!" Một người áo đen kéo ra chốt an toàn của súng, lên đạn, mắt lộ tia nguy hiểm nhìn chằm chằm vào Lý Tư Đặc. Khi anh ta còn đang kinh ngạc thì kéo Lâm Khả Nhi ra khỏi lồng ngực của anh ta.

"Khả Nhi!" Lý Tư Đặc không nỡ kêu tên Lâm Khả Nhi, anh mới vừa vươn tay muốn ôm cô, liền bị người áo đen chĩa súng vào trán bức lui đến một bên trước cây đại thụ.

"Hoàng Tử Điện Hạ tôn kính, xin đừng buộc tội động thủ." Người áo đen ánh mắt lạnh lùng vô tình bắn về phía Lý Tư Đặc.

"Các người là ai? Tại sao muốn cướp Lâm Khả Nhi đi?" Lý Tư Đặc lo lắng nhìn Lâm Khả Nhi bị cướp đi, rất muốn đoạt lại cô, thế nhưng trên đầu mình chĩa vào vài chục họng súng, chỉ cần anh vừa khẽ động, có thể sẽ có viên đạn xuyên vào đầu anh. Anh chỉ có thể tựa vào thân cây, bất mãn chất vấn.

Lại dám động đến hoàng tử Tây Ban Nha anh, mặt của đối phương cũng không khỏi quá lớn.

"Chúng tôi là đang bảo vệ Lâm tiểu thư." Người áo đen nói xong, một quyền đánh vào bụng Lý Tư Đặc, khi anh ta đau đến ôm bụng cúi người xuống kêu đau thì người áo đen ôm lấy Lâm Khả Nhi rời đi.

"Này! Các người rốt cuộc là ai phái tới? Tại sao muốn bắt tôi?" Lâm Khả Nhi bất mãn giãy giụa trong ngực người áo đen. Những người này thế nhưng ban ngày ban mặt bắt cô đi, lá gan thật to! Bọn họ sẽ không sợ bị cảnh sát bắt sao?

"Lâm tiểu thư không cần sợ hãi, chúng tôi là hộ vệ do Đường tiên sinh phái tới, đặc biệt phụ trách an toàn của cô." Tên áo đen ôm Lâm Khả Nhi cung kính trả lời.

Cái gì? Anh Chá phái tới sao? Anh sao lại phái hộ vệ ở bên người cô? Cô cũng không phải là đứa bé, còn cần người bảo vệ sao?

Lâm Khả Nhi bồn chồn trầm tư, mãi cho đến khi đi vào phòng làm việc của Đường Chá, bị anh kéo vào trong ngực, cô cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

"Tiểu Khả Nhi, em không sao chứ?" Đường Chá khăn trương ôm lấy cô, chặt đến mức khiến cô hít thở không thông.

"Anh Chá, sao anh khăn trương như vậy? Em không có chuyện gì cả." Lâm Khả Nhi kinh ngạc nhìn ánh mắt hốt hoảng của anh Chá, nhìn bộ dáng kia của anh, giống như cô xảy ra chuyện gì vậy.

Cô thật sự bình an, một sợi tóc cũng không mất xuất hiện trước mặt anh.

Đường Chá nhìn đôi môi của Lâm Khả Nhi bị Lý Tư Đặc hôn sưng, tức giận lấy ra khăn tay, càng không ngừng lau: "Đáng ghét! Lại dám cướp đoạt người phụ nữ của anh!"

Lâm Khả Nhi nhìn ánh mắt anh Chá tràn đầy lửa ghen, không khỏi cười duyên: "Anh Chá, anh không cần lo lắng. Lòng của Tiểu Khả Nhi rất kiên định, quyết sẽ không bị người khác cướp đi."

Đường Chá nhìn dung nhan đẹp đẽ của Lâm Khả Nhi một hồi lâu, đột nhiên ôm cô vào trong ngực, kích động nói: "Mặc kệ ai giành em với anh, anh cũng sẽ không buông tay."

"Em cũng vậy nha. Ngay cả lão yêu bà Lê Tây Á cũng bị em đánh bại. Ai cũng đừng nghĩ cướp đi người đàn ông của em." Lâm Khả Nhi kiêu ngạo nói.

Anh Chá quan tâm cô xem ra còn sâu nặng hơn cả tưởng tượng của cô, tuyệt không kém hơn chút nào so với sự quan tâm của cô dành cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129

Đường Chá đột nhiên ôm cơ thể Lâm Khả Nhi ngồi lên trên đùi, kéo cái áo thun của cô xuống, nụ hôn nhiệt tình in lên da thịt trắng nõn của cô, nhất là hai tiểu anh đào đang run rẩy trong không khí lại càng được yêu thương gấp bội, phát ra ánh nước sáng bóng: "Tiểu Khả Nhi, anh không muốn để trên người em có mùi vị của người đàn ông khác. Em là của anh!"

"Em vốn chính là của anh, anh Chá không cần sợ." Lâm Khả Nhi ưỡn người, mặc cho môi lưỡi của Đường Chá dao động ở trên người của cô, đem ngọn lửa rải khắp toàn thân cô.

"Anh muốn em!" Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, nâng hông của Khả Nhi lên, đem vật to lớn đỏ ngầu của chính mình xông vào đầm nước ẩm áp của cô, làm cho cô cùng anh điên cuồng say mê.

"Đừng mạnh như vậy..." Lâm Khả Nhi không chịu nổi thờ dốc, hôm nay anh Chá thể nào lại không giống thường ngày, anh của hôm nay mang theo chiếm đoạt cường thế, như muốn nhét cô vào trong ngực, siết chặt cô đến mức bọt khí trong phổi cũng suýt nữa bị ép ra hết. Mà động tác của anh cũng hung mãnh khác thường, mỗi một lần tiến vào nơi sâu nhất trong vườn hoa của cô, hại cô hưng phấn thét chói tai.

Chỉ là, anh Chá như vậy cô thật thích, cho dù làm cho cô bối vì hưng phấn mà chết, cô cũng cam nguyện.

"Không mãnh liệt em sẽ thích sao?" Đường Chá nắm hông của tiểu Khả Nhi, để cho thân thể cô ở trên đùi anh không ngừng vũ động, cùng anh múa ra vũ khúc kích cuồng nhất.

"Thích... em rất thích..." Lâm Khả Nhi ôm eo Đường Chá, ưỡn người, đưa thân thể xinh đẹp vào trong miệng Đường Chá, để cho anh tùy ý liếm mát trên đầu.

Đường Chá cuồng dã cười, dùng sức đẩy thẳng lên, mỗi một lần đều đưa Khả Nhi lên vui vẻ tột cùng.

"A" Khả Nhi kích động kêu to, xoắn chặt, đem vật nam tính của Đường Chá cắn chặt, bao lấy khiến anh thiếu chút nữa đầu hàng, dịch lỏng từ chỗ sâu trong vườn hoa của cô phun ra mạnh mẽ. May là anh có lực khống chế siêu cường.

Đường Chá đột nhiên ôm lấy Khả Nhi, đem cô chống đỡ trên cửa kính trong suốt, từ phía sau dán lên cơ thể Khả Nhi. Lúc cô đang cười ngọt ngào mềm mại thì chiếm lấy cô.

"Bà xã, ông xã mạnh hay không? Sâu hay không?" Đường Chá vừa đóng đưa eo mạnh mẽ, dùng sức công kích thân thể Khả Nhi, vừa mút lấy vành tai xinh đẹp của cô.

"A... mạnh... ông xã mạnh nhất... ừ... a..." Khả Nhi vô dụng thờ gáp. Anh Chá dường như càng ngày càng sắc, luôn chẳng phân biệt được thời gian, địa điểm mà muốn cô. Vừa nghĩ tới những lúc triền miên làm cho người ta mặt đỏ tim đập trước đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một hồi nóng bừng lên, phun ra một luồng nhiệt lưu, làm ướt vật to lớn của Đường Chá.

Từng trận cuồng hoan, từng tiếng kêu yêu kiều vang lên trong phòng làm việc to lớn, kéo dài không ngừng.

Đứng ở ngoài cửa, Lưu Vân Thiên nắm chặt quả đấm, nghe được tiếng kêu yêu kiều yếu ớt cùng tiếng gầm nhẹ từ trong phòng làm việc truyền đến, tim của anh bị xé rách, bị thủng một cái lỗ to.

Vốn là có chuyện muốn tìm tổng giám đốc bàn bạc, nhưng không ngờ từ bên trong cánh cửa hiệu quả cách âm rất tốt kia truyền ra từng tiếng rên rỉ mập mờ, có thể tưởng tượng mức độ kịch liệt ở nơi này.

Trong đầu của anh thoáng qua hình ảnh Lâm Khả Nhi bị tổng giám đốc cầu hoan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, trông mất mê ly kia, và cả tiếng rên rỉ yêu kiều kích tình kia của cô.

Anh ta bị điên rồi, anh ta điên thật rồi, nguyên tưởng rằng anh ta có thể chịu đựng, có thể trốn đi len lén liếm vết thương, nhưng không ngờ khi anh ta rõ ràng nghe thấy âm thanh hoan ái thì lại đau như thế, đau đến độ anh ta hận không thể giết người.

Máu toàn thân cũng sôi trào, có một loại kích động muốn giết người, anh ta điên thật rồi, vì yêu mà điên khủng, vì Lâm Khả Nhi mà điên khủng. Có cái gì có thể ngăn cản anh ta nổi điên? Có cái gì có thể ngăn cản anh ta yêu cô?

Thật sự không có!

"Vân Thiên, anh làm sao vậy?" Liêu Phạm kinh ngạc đi tới bên cạnh Lưu Vân Thiên đang có vẻ mặt âm u, lo lắng hỏi anh ta.

Anh ta một tay ôm Liêu Phạm vào trong ngực, thật chặt, đem cô dán vào ngực mình. Anh ta kịch liệt thờ dốc, lồng ngực phập phồng. Phạm, có thể trở thành cứu tinh của anh sao? Anh rốt cuộc nên làm như thế nào? Làm sao làm mới có thể giảm bớt khổ sở trong lòng?

Bởi vì sự thất thường của Lý Tư Đặc, Lâm Khả Nhi mất đi động lực đi học, mấy ngày liền, đều ở lại trong nhà không bước chân ra khỏi cửa. Mà nghi thức đính hôn của cô cùng Đường Chá đang tiến hành hùng hục khí thế, ngay cả ba Đường cũng lấy niềm vui sướng này, cả ngày đều treo vẻ mặt kích

động, mừng rỡ cười không khép miệng.

"Tiểu Khả Nhi, mau nhìn cái thực đơn này xem, có muốn sửa đổi một chút hay không?" Ba Đường cầm một tờ thực đơn đưa cho Lâm Khả Nhi đang nằm trên ghế sa-lon chơi trò chơi.

Từ màn hình laptop ngẩng đầu lên, Lâm Khả Nhi cười duyên ngồi dậy: "Bác trai, người xem là được rồi. Cháu cũng đều không hiểu á."

"Cháu xem có cái gì không thích ăn, ta lập tức đổi đi." Ba Đường cung chiêu cười nói.

"Cái này... dạ... còn có cái này nữa" Lâm Khả Nhi chỉ vào tên hai món ăn, nói với ba Đường: "Vậy đổi hai món này đi, cháu không thích mùi vị cà rốt, những thứ khác cũng không có vấn đề gì."

Ba Đường cười ha hả nói: "Được, ta sẽ nói bọn họ đổi món ăn. Tiểu Khả Nhi, bác trai nhất định sẽ không để cháu chịu uất ức. Nếu Đường Chá tiểu từ thú kia dám khi dễ cháu, cháu liền nói cho bác, để bác thay cháu làm chủ."

Lâm Khả Nhi làm nũng dựa vào trong ngực ba Đường, hạnh phúc nói: "Bác trai, bác thật giống ông nội cháu, không, còn thương cháu hơn cả ông nội cháu."

"Cháu là con dâu của ta, ta không thương cháu thì thương ai? Đám phụ nữ trên đường bắt về thì Đường Chá cũng không yêu, ta thương bọn họ làm gì?" Ba Đường hừ lạnh nói, trong mắt lại tràn đầy sùng ái đối với Lâm Khả Nhi.

"Phụ nữ trên đường? Bác trai thật biết nói đùa! Cháu còn nhớ ban đầu bác liều mạng phản đối, nhất định bắt anh Chá cưới Lệ Tây Á, lúc này mới bao lâu, bác đã thay đổi tâm tư a." Lâm Khả Nhi che miệng cười trộm, nhìn ba Đường sắc mặt lúng túng, cô liền không tiện trêu chọc ông nữa.

"Lệ Tây Á người đàn bà kia, có đưa ta mười tỷ, ta cũng sẽ không gật đầu nữa. Vẫn là Khả Nhi vợ của con ta đáng yêu, con dâu của Đường gia cháu nhất định phải làm." Ba Đường nở nụ cười uy hiếp Lâm Khả Nhi.

"Hà? Cháu thật đáng thương a!" Lâm Khả Nhi cố tình bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng.

Ba Đường gõ gõ đầu cô, thổi râu khiển trách: "Cháu còn đáng thương sao? Chính mình vụng trộm cười đi!"

Lâm Khả Nhi cười xoa xoa đầu: "Bác trai, bác làm sao biết? Cháu chính là ngày ngày vụng trộm vui mừng!"

Nhìn Lâm Khả Nhi cười lộ lúm đồng tiền ngọt ngào, ba Đường ôm bụng cười lăn lộn.

Cái đứa con trai ngốc kia lần này thật sự nhặt được bảo vật nhỏ này, thật sự rất hợp lòng ông, cùng con bé cãi vã đối với ông mà nói thật là một loại hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130

"Tiểu Khả Nhi, còn có mười ngày sẽ cử hành nghi thức đính hôn, anh cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, giống như đây tất cả đều không phải là thật vậy." Từ phía sau lưng ôm lấy Lâm Khả Nhi đang đếm sao trên ban công, Đường Chá xúc động nói.

"Có muốn em nhéo anh một cái hay không?" Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt, khoe mắt đuôi mày tất cả đều là hạnh phúc cười ngọt ngào.

"Đứa nhỏ tinh nghịch, đáng đánh?" Đường Chá ra vẻ cắn lên cái cổ mịn màng của cô, ở trên đó lưu lại một dấu răng nhàn nhạt.

"Nhột quá!" Lâm Khả Nhi co rụt cổ, cười duyên nói. Hàm răng anh Chá cắn lên cổ của cô, không chỉ đau, mà còn có một loại cảm giác khác thường, vừa tê dại vừa nhột, còn hơi đau, loại cảm giác này thật là khó hình dung, nhưng chính là thoải mái khiến cô run rẩy, thật là muốn để anh tiếp tục cắn.

"Nhột sao? Có muốn anh cắn thêm vài ngụm nữa hay không?" Đường Chá nở nụ cười đem Lâm Khả Nhi xoay người lại, mập mờ tựa trán vào trán của cô hỏi.

"Mới không cần!" Lâm Khả Nhi nghịch ngợm le lưỡi, đẩy lồng ngực màu đồng cường tráng kia ra, cười duyên tránh né.

"Muốn chạy trốn? Xem anh như thế nào thu thập em!" Đường Chá nhào tới Lâm Khả Nhi.

Hai người chơi đuổi bắt, anh đuổi em trốn, chơi cực kỳ vui vẻ. Lâm Khả Nhi cũng không phải thật sự muốn chạy trốn, Đường Chá cũng không thật sự bắt không được, bọn họ chỉ là thể nghiệm loại vui thú khi chơi đùa, thể nghiệm loại hạnh phúc không cách nào nói rõ này.

Rốt cuộc sau khi đùa giỡn đủ rồi, Đường Chá đem Lâm Khả Nhi đi ở phía dưới, hơi thở nóng rực cũng phun đến trước mũi Lâm Khả Nhi, hại cô đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, không dám nhìn tới ánh mắt nóng bỏng tràn đầy chiếm đoạt của anh Chá.

"Tiểu Khả Nhi, anh đói rồi." Đường Chá đột nhiên thô ráp thở gấp mở miệng, thân thể của anh đứng thẳng kêu gào muốn chui thẳng vào vườn hoa nhu mỹ kia, cách chất liệu quần áo thật mỏng chống đỡ trên thân thể Lâm Khả Nhi.

"Em đi mua bánh mì cho anh." Lâm Khả Nhi dí dỏm nói, cô từ dưới nách Đường Chá chui ra, đỏ mặt tránh né.

Đường Chá làm sao có thể để cho mỹ vị đến miệng còn bay mất, bàn tay to tóm lấy Lâm Khả Nhi lần nữa kéo về trong ngực: "Tiểu Khả Nhi, em hẳn phải hiểu rõ em chính là bánh mì của anh à? Ngoan một chút, anh muốn ăn em!"

Nói xong, bàn tay của Đường Chá liền nhanh chóng kéo rơi quần áo của Lâm Khả Nhi, đè cô dưới thân, nhiệt tình vuốt ve, yêu thương.

Môi của anh tàn sát bừa bãi toàn thân Lâm Khả Nhi, khơi lên từng chuỗi rên rỉ yêu kiều của cô, khiến cô chìm vào nhiệt tình của anh.

Nơi non nót xinh đẹp tràn đầy mùi hoa sơn chi kia thừa nhận vật cứng rắn như sắt của anh tiến vào, ma sát, lật khuấy, đụng chạm, lúc nông lúc sâu, thoát nặng thoát nhẹ, Đường Chá dùng hết các loại tư thế, nhiệt tình yêu cô.

Suốt đêm, hai người đều ở đây chơi trò quyến rũ nhau, trắng đêm cuồng hoan.

Lý Tư Đặc thất tình, đây là lần đầu tiên anh thất tình kể từ lúc sinh ra. Mười tám năm này, anh miệng ngậm thìa vàng ra đời, đầu đội lên vương miện hoàng tử, đi tới chỗ nào cũng được một đám phụ nữ bao quanh, lấy lòng? Vui chơi mười tám năm, anh phong lưu lối lạc, khắp nơi lưu tình, nhưng lại cứ vì Lâm Khả Nhi mà thuyền lật trong mương.

Chỉ có cô —— Lâm Khả Nhi hoàn toàn không coi anh là thứ gì to tát, nhưng cố tình trong lòng anh chỉ chứa được cô. Đường Chá đáng ghét, tại sao muốn cùng anh giành cô chứ?

Lý Tư Đặc khổ sở ngồi trong quán rượu mua say, đã không biết bao nhiêu ngày, anh ngày ngày đem mình uống say, nhưng say rượu cũng không thể khiến lòng anh dễ chịu một chút nào.

Anh uống quá nhiều rượu, bia, rượu đỏ, Whisky, trên bàn bày đầy chai rượu, mắt say lơ lơ mê man anh lao đảo đi ra khỏi quán rượu, đang muốn nhảy lên cái xe thể thao sang trọng cao cấp, liền thấy được một người giống búp bê Barbie ẩn nấp ở ghế sau xe anh. Chỉ thấy cô có một mái tóc vàng rực rỡ, tròn mắt xanh biếc long lanh bên dưới hai hàng mi yêu kiều cong lên, lộ ra vẻ ngây thơ mà xinh đẹp.

Ai để búp bê ở đây vậy? Nhưng mà thật đáng yêu, thật xinh đẹp, nhất là đôi mắt xanh biếc kia lộ ra vẻ ngượng ngùng rụt rè, thật giống như thiên sứ làm sai chờ trừng phạt.

Bàn tay của anh bá đạo kéo búp bê này qua, say khướt mà ôm cô vào trong ngực.

Búp bê barbie này sao lại ấm như vậy? Lý Tư Đặc mơ hồ vuốt ve Barbie ấm áp này.

"Không được làm hại tôi!" Barbie đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Đây là búp bê gì? Là sản phẩm công nghệ cao sao?

Lý Tư Đặc lắc lắc cái đầu mê man, không cách nào tập trung tinh thần nghĩ cái vấn đề này.

Lúc này, anh quá khát vọng cái giường to lớn ấm áp ở nhà, thật là muốn nằm lên đó đánh một giấc.

Tay tự động khởi động xe hơi, lái về nhà.

Dọc theo đường đi, không biết vượt qua đèn đỏ bao nhiêu lần, không biết đụng hư bao nhiêu chướng ngại vật trên đường, đem xe thể thao sang trọng đụng đến không hết vết lõm, anh mới rốt cuộc không đụng phải bất kì người nào mà về đến nhà.

Đem búp bê ôm vào trong ngực, Lý Tư Đặc lao đảo đi vào trong nhà. Đem Barbie công nghệ cao ấm áp kia ném lên trên giường, rồi anh nhào tới, đè cô dưới thân, ngáy khò khò.

"Tiên sinh, anh đè chết tôi rồi." Barbie nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, khiếp đảm nói.

Nhưng Lý Tư Đặc đã sớm không nghe được âm thanh của cô, bàn tay của anh đem Barbie công nghệ cao này thật chặt ôm siết vào trong ngực, đang ngủ gọi tên Lâm Khả Nhi: "Lâm Khả Nhi, tại sao em không thể yêu anh?"

Barbie không hiểu nhìn Lý Tư Đặc, mắt lộ vẻ khiếp sợ, thật giống như chuyện tình trong đêm nay dọa cô sợ chết đi được. Cơ thể run rẩy của cô núp ở trong ngực Lý Tư Đặc, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Đột nhiên Lý Tư Đặc lật người, ôm cô lên trên ngực mình, dùng hai cánh tay có lực ôm lấy đầu Barbie, đem cô ép chặt vào trong ngực mình.

Búp bê barbie hoảng sợ nhắm mắt lại, bắp thịt toàn thân cũng cứng ngắc, cô run rẩy chờ đợi, rất sợ bị đánh tàn nhẫn một trận, tựa như cha dượng của

cô, một khi không hài lòng liền lấy cô ra trút giận.

Cô tên là Catherine, vốn là người thừa kế của một tập đoàn, đã trải qua cuộc sống hạnh phúc. Nhưng sau khi mẹ cô qua đời, mọi thứ trong nhà đều bị cha dựng tiêu xài hết sạch. Chính hắn không biết tiết chế thậm chí đi Las Vegas đánh bạc, kết quả chẳng những đem toàn bộ tài sản đều thua hết, còn nợ sòng bạc một số tiền lớn, cộng thêm lợi tức đất đỏ, bây giờ đã lên tới mười hai vị con số, thiếu nợ vài tỷ Dollar khiến hắn bị xã hội đen đuổi giết. Cha dựng ghê tởm liền nghĩ động đến trên người của cô, bảo là muốn mang cô đi ăn cơm, nhưng không ngờ ăn cơm xong, cô liền bị bán cho một tổ chức tên là Hắc Ám đế quốc, bảo là muốn đưa cô cho lão đại của bọn hắn giải sầu. May là cô nói muốn đi nhà vệ sinh, mới từ cửa sổ bò ra ngoài chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

Mới vừa rồi vì tránh né đám Hắc Ám đế quốc kia đuổi giết, cô mới trốn trong chiếc xe này, không ngờ lại gặp phải một người đàn ông say rượu này

Trên mặt người đàn ông này mang vẻ mặt khổ sở giống như vẻ mặt của cha dựng cô khi bị thua tiền, cô thật là sợ hắn sẽ xuống tay đánh cô giống như cha dựng cô. Vết thương trên người cô còn chưa khỏi, thật chịu không được tổn thương lần nữa. Nhất là trên lưng còn miết vết thương đang rỉ máu còn chưa đóng vảy, bàn tay Tư Đặc ở trong chăn siết đến nơi đó rất đau, đau đến mức trên trán cô toát ra mồ hôi lạnh.

Nhắm hai mắt chờ thật lâu, mà người kia cũng không có đánh lên người của cô. Cô len lén mở mắt, từ ánh mắt trong khe hẹp lặng lẽ quan sát người đàn ông đang ôm chặt cô. Người đàn ông này đẹp trai đấy chứ? Mặc dù không thấy được ánh mắt của hắn, nhưng từ cái gương mặt tuấn tú này có thể thấy được người đàn ông này rất ưu tú. Sống mũi thật cao thẳng, tựa như một cái cây vươn lên núi nhỏ, chóp mũi không lớn, không hề lớn giống chóp mũi của người da trắng bình thường, ngược lại lại tương đối thanh tú, môi của hắn màu đỏ thắm, cảm thật nhơn, ở giữa còn có một rãnh lõm, cả người tựa như Thái Dương thần Apollon một dạng.

Chưa bao giờ thấy người đàn ông nào đẹp như vậy, giống như không phải người thật.

Không nghĩ giống như bị ngược đãi, Catherine yên lòng nằm ở trong ngực người đàn ông đó mà ngủ.

Khi Tư Đặc tỉnh lại, trong ngực của anh lại có một cô gái xinh đẹp giống như một đứa trẻ, anh bèn chôn nhả mảy lại. Cô bé này là từ đâu mà đến? Anh chỉ nhớ mình đêm qua uống rất nhiều rượu, đi ra quầy rượu lúc nhìn đến trên xe có một búp bê Barbie công nghệ cao, liền ôm cô về nhà.

Búp bê Barbie công nghệ cao?

Chẳng lẽ không phải mình nhặt được một đứa con nít, mà là một cô gái xinh đẹp bộ dáng giống như một đứa trẻ?

Thấy đáng yêu cô gái nhỏ co rúc cùng một chỗ, anh không nhịn được muốn động thủ trên người của cô.

Khi tay anh đụng phải lưng nhỏ của cô gái kia thì thấy cô gái cau mày rên rỉ. Anh tò mò nhìn về phía lưng của cô, thế nhưng phát hiện phần lưng của quần lụa mỏng màu hồng nhạt bị nhuộm đầy máu đỏ.

"Barbie" bị thương?

Lý Tư Đặc lập tức ngồi dậy, đem cô gái đặt ở trên đùi, nhẹ nhàng cởi quần lụa mỏng của cô ra. Quả nhiên, một vết thương hở miệng nhìn thấy mà hoảng hiện ra trong tầm mắt anh.

Là ai ác tâm như vậy, thế nhưng lại động thủ đánh cô gái nhỏ đáng yêu như vậy?

Lý Tư Đặc vội vàng nhảy xuống đất, đi tìm hòm thuốc, giúp cô gái nhỏ bôi thuốc.

"Đau!" Bởi vì thuốc khử trùng kích thích, cô gái nhỏ đau đến mờ mắt.

Khi cô nhìn thấy gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt mình thì kinh hoàng thét chói tai muốn né ra.

"Không được nhúc nhích!" Lý Tư Đặc đè thân thể cô gái nhỏ, để cho cô tiếp tục nằm lỳ ở trên giường.

"Không, không được đánh tôi!" Catherine run rẩy nói, cặp mắt màu xanh ngọc mê người lộ ra vẻ sợ hãi, thật giống như đem Lý Tư Đặc thành kẻ giết người đáng sợ

"Ai nói muốn đánh cô, tôi là đang giúp cô bôi thuốc." Lý Tư Đặc bắt đầu dĩ lắc đầu. Rốt cuộc là người nào đem cô bé này hù dọa thành bộ dáng khiếp đảm này? Nếu như đây là em gái anh, anh sẽ không nỡ đánh cô. Búp bê Barbie này có bao nhiêu khả ái a, nhất là cặp mắt kia như bảo thạch màu ngọc bích, long lanh, lộ ra nét thanh thuần cùng Vô Tà.

Catherine khẩn trương nhìn Lý Tư Đặc , vẫn không thể tin được trên thế giới còn có người tốt như vậy, có thể vì người xa lạ như cô mà băng bó vết thương.

Nhưng hẳn thật sự đang cần thận giúp cô bôi thuốc, Catherine cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Cô thật gặp phải người tốt rồi.

"Cô tên là gì?" Lý Tư Đặc vừa bôi thuốc vừa nói. Vết thương này đã sinh mủ, nếu lại không có thuốc, sợ rằng sẽ thối rữa.

"Tôi tên là Catherine (Khải Sát Lâm)." Catherine nhút nhát nháy đôi mắt trong suốt trả lời.

"Có thể nói cho tôi biết là ai tổn thương cô không?" Lý Tư Đặc cảm nhận được thân thể người dưới tay mình có chút run rẩy, cứng ngắc cùng rồi rãm ở chung một chỗ, không khỏi đau lòng . Cô gái nhỏ như vậy, không nên chịu đựng tổn thương nặng như vậy.

Catherine có chút sợ hãi mà đem chuyện của mình nói hết cho Lý Tư Đặc.

Nghe được Catherine tự thuật, Lý Tư Đặc giận đến thiếu chút nữa vọt tới nhà của cô, đem cha dượng vô lương tâm của cô giết chết. Tại sao có thể có người đàn ông vô xi như vậy, chẳng những đem toàn bộ tài sản nhà vợ tiêu xài hoang phí, còn đem người nhà bán đi.

Người đàn ông như vậy thật là người cặn bã, không nên được sống trên đời này.

"Catherine, nhà của cô còn có thể trở về sao?" Lý Tư Đặc quan tâm hỏi, cô gái này nếu trở về, có thể hay không lại bị cha dượng bán đi? Anh bắt đầu lo lắng nâng thân thể thê thảm của cô gái nhỏ lên.

"Về nhà? Không! Tôi không muốn về nhà!" Catherine đột nhiên sợ hãi nhào vào trong ngực Lý Tư Đặc, run rẩy hô to.

"Đừng sợ, đừng sợ, hẳn sẽ không còn có cơ hội tổn thương cô." Lý Tư Đặc quan tâm vỗ lưng cô gái an ủi.

Tên cha dượng kia khiến Catherine sợ đến như vậy, đáng ghét! Nếu hẳn để Lý Tư Đặc anh gặp phải, anh nhất định phải thay cô bé này đòi lại công bằng. Người đàn ông như vậy không xứng được sống trên cái thế giới này.

"Không cần đưa tôi về nhà, có được hay không?" Catherine khiếp đảm nâng tròng mắt xanh lục lên, nấn nỉ người đàn ông giống người tốt bụng này, "Người tốt, để cho tôi lưu lại được không? Tôi sẽ không ăn không com của anh. Thật, tôi bảo đảm. Tôi có thể làm rất nhiều công việc, nấu com, quét sân, dọn dẹp phòng, giặt quần áo"

Nghe được lời nói của Catherine, Lý Tư Đặc lập tức chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, mặt nặng nề nói: "Tôi không muốn sử dụng lao động trẻ em"

"À?" Catherine khỏ sở rũ mí mắt xuống, trong mắt tụ một tầng hơi nước.

"Thật xin lỗi, tôi hiểu rõ yêu cầu của mình rất quá phận. Tôi sẽ rời đi." Nói xong, Catherine liền nén lệ muốn rời khỏi. Thiên hạ rộng lớn, luôn có chỗ dung thân cho cô chứ ?

"Trở lại!" Lý Tư Đặc một tay đem Catherine kéo về trong ngực, nở nụ cười nói: "Barbie xinh đẹp, tôi không nói không cho em ở lại"

Catherine kinh ngạc ngẩng đầu, mặt khiếp sợ nhìn anh

.

"Nếu không có nơi nào để đi, thì đem nơi này trở thành gia đình của em. Một lát tôi bảo quản gia giúp em dọn dẹp một gian phòng ngủ." Lý Tư Đặc vỗ vỗ mặt của Catherine ,dụ dỗ nói.

"Cám ơn!" Catherine cảm kích khóc lên.

"Barbie, em bao nhiêu tuổi rồi?" Lý Tư Đặc ôm cô gái nhỏ đáng thương hỏi. Thân thể cô gầy yếu, nhẹ tựa như một cây lông vũ, nhỏ nhắn như một đứa trẻ không tròn mười tuổi, nhưng khi dính vào trên lồng ngực của chính anh lại rất dịu dàng, hướng tới anh lộ ra sức quyến rũ nữ tính.

Thật là tổng thể của một Thiên sứ cùng Yêu tinh . Cô không có bất kỳ động tác nào, dĩ nhiên cũng làm cho thân thể anh nổi lên phản ứng không nên có .

"15 tuổi." Catherine nhút nhát trả lời, "Tiên sinh, tôi sẽ không cho anh thêm phiền toái . Thật, không cần chê tôi nhỏ tuổi."

"Mới 15 tuổi?" Không ngờ một cô gái nhỏ 15 tuổi lại có thể để cho thân thể anh nổi lên phản ứng sinh lý. Anh vội vàng buông Catherine ra, đỏ mặt nói, "Em cứ ở nơi này nghỉ ngơi, tôi đi gọi quản gia chuẩn bị phòng cho em"

Nói xong, Lý Tư Đặc lúng túng chạy đi.

Mất đi hơi ấm của lồng ngực Lý Tư Đặc, Catherine thế nhưng có chút cảm thấy mất mát

Khi Catherine đi xuống lầu thì thấy Lý Tư Đặc ngồi đối diện tờ báo đang ngẩn người. Cô tò mò đi tới, ở bên cạnh anh ngồi xuống. Cô dùng khóe mắt dư quang len lén nhìn qua thông tin trên báo.

Chỉ thấy phía trên có dòng chữ to đùng đỏ thắm: "Hai đại cự đầu của thế giới * kết thân, thiên kim tập đoàn Lâm thị cùng tổng giám đốc Đường thị sắp đính hôn."

(* câu này giống như là hai ông trùm (kinh tế) của thế giới kết thông gia đấy ạ, tớ thấy dễ nguyên hay hơn nên quyết định giữ nguyên ^^)

"Tiên sinh?" Catherine nhút nhát kêu Lý Tư Đặc, muốn gọi thần trí của anh trở về.

"Đừng làm phiền tôi!" Lý Tư Đặc đột nhiên hét lớn một tiếng, liền đem tờ báo xé thành mảnh nhỏ. Bỏ lại Catherine ngồi đó, rồi đi đầu không ngoảnh lại.

Catherine bị thương ngồi ở chỗ đó, mặc cho nước mắt ướt nhẹp quần áo của cô.

"Tiểu thư chớ khổ sở, hoàng tử không phải nổi giận với cô, cậu ấy chỉ là tâm tình không tốt, có lẽ qua chuyện này thì tốt rồi." Quản gia sáng tỏ an ủi Catherine đáng thương.

Tâm tình không tốt? Là bởi vì báo chí viết về cô gái xinh đẹp này sao? Nhìn thấy cô gái nở nụ cười duyên, cô thế nhưng cảm thấy thật ghen tỵ, ghen tỵ hạnh phúc của cô ấy. Chẳng lẽ tiên sinh cũng thích cô ấy?

Vừa nghĩ như vậy, tâm nhỏ của cô thế nhưng đau, giống như tiên sinh không nên cùng Lâm Khả Nhi ở chung một chỗ. Nhưng cô lại không hiểu nỗi tim của mình, không hiểu cô rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thế nhưng giống như là tâm bị đào rỗng một dạng.

Tiên sinh chịu chứa chấp cô, cô không phải nên vô cùng vui mừng mới đúng hả? Tại sao phải khổ sở?

Sau khi ăn cơm xong, cô không để ý quản gia phản đối, bắt đầu quay lại phòng của Lý Tư Đặc, cô đem phòng dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi, ở chỗ tối cũng bị cô quét sạch sẽ. Mặc dù sau lưng vẫn còn ở đau, nhưng là bây giờ cô cũng hạnh phúc rồi, về điểm này thì đau đớn cũng không thấm thía gì.

Rốt cuộc có thể thoát khỏi sự hành hạ của cha dượng, cô nên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tiên sinh, không, Hoàng tử Điện Hạ thật sự là người tốt. Từ trong miệng quản gia, cô mới biết thì ra người cứu mình người là hoàng tử Tây Ban Nha tôn quý. Hoàng tử tôn quý như vậy thế nhưng lại vì một tiểu nhân vật như cô mà tự mình bôi thuốc, cô thật sự rất cảm động. Vì thế, cô nhất định càng thêm cố gắng hầu hạ anh, cảm kích thiện lương của anh.

Cho đến đêm, Hoàng tử Điện Hạ cũng không trở về nhà. Vì có thể tự mình cùng hoàng tử nói tiếng ngủ ngon, cô vẫn ngồi trong nhà chờ, nhưng thời gian qua thật lâu, cũng không đợi được đến khi Lý Tư Đặc trở lại, cô mệt mỏi ngã vào trên giường hoàng tử.

Lý Tư Đặc say khướt ngã xuống giường, nhưng không ngờ lại chạm phải một thân thể mềm mại

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

Là cô gái nhỏ sao? Trong mơ mơ màng màng, bàn tay Lý Tư Đặc liền đem Catherine ôm vào trong lòng, mang theo cả người đầy mùi rượu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người.

Nụ hôn này giống như trong ký ức ngọt ngào, là tiểu Khả Nhi sao? Nhất định là cô! Nếu không còn có ai mềm mại ngọt ngào như vậy? Nghĩ như vậy, anh hôn liền sâu hơn, càng hôn càng nặng, càng hôn càng tràn đầy kích tình.

Catherine bị hoàng tử hôn chỉ cảm thấy tim của mình bùm bùm nhảy lên nhảy xuống, giống như muốn bay ra khỏi ngực của cô. Đây chính là hôn sao? Hoàng tử đang hôn cô, không phải là nằm mơ chứ?

"Tiểu Khả Nhi, phí phí cái của anh." Lý Tư Đặc say mê trong nụ hôn say lòng người

Không bao giờ nữa thỏa mãn với là một nụ hôn, ánh mắt say lơ mơ mê ly, Lý Tư Đặc nhanh chóng nắm y phục của cô gái nhỏ phía dưới kéo ra, mang theo nhiệt tình tràn ngập xâm nhập vào trong thân thể xinh đẹp.

"A! Đau!" Chìm đắm trong sự kích động, Catherine không ngờ sẽ đau như thế. Toàn thân giống như bị xé rách, nhất là phía dưới, đau rát. Nhưng cô không có đẩy Lý Tư Đặc ra, bởi vì anh là ân nhân của cô, là cô muốn hầu hạ người đàn ông này cả đời

Lý Tư Đặc mê mẩn mở cặp mắt vô hồn, anh lắc đầu, lại như cũ hôn mê. Phía dưới thật chặt siết chặt lấy anh, để cho anh không thể tiếp tục im lìm bất động, mang theo cuồng dã kích tình, anh mãnh liệt ở đó vì trong đào hoa nguyên trông không xen kẽ. (Chắc là chỗ này tg miêu tả anh ấy đang abc xyz trong cơ thể cô ấy ý mà)

Tiểu Khả Nhi, tại sao muốn vứt bỏ anh? Tại sao cứ cố chấp yêu Đường Chá? Chẳng lẽ thân phận Hoàng tử này của anh cũng không hấp dẫn được cô

sao?

Bị anh bỏ lại, trong con mắt xanh của Catherine chứa đầy nước, cô dùng ngón tay lưu luyến vuốt đôi môi bị hôn sưng của mình, hít lấy hơi thở nam tính còn lưu lại bên môi mình.

Cho dù hoàng tử không thương cô, nhưng có thể hầu ở bên cạnh anh, cô cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

Đây chính là tình yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Editor: Sendyle

"Tiểu Khả Nhi, chúng ta có cần đi chụp hình đính hôn không?" Ngồi ở trong thư phòng, Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi vừa xử lý công sự, vừa nói.

Gần đây có mấy kế hoạch đầu tư, anh ta rất bận, loay hoay mãi nên quên mất chuyện quan trọng như vậy, may nhờ có Liêu Phàm nhắc nhở.

"Hình đính hôn? Chúng ta không phải đã sớm có sao?" Lâm Khả Nhi nghịch ngợm摸摸 cánh môi Đường Chá, cười đùa nói.

"Đã sớm có sao? Chúng ta chụp lúc nào?" Đường Chá buồn bực hỏi. Anh ta không nhớ rõ cùng tiểu Khả Nhi đi chụp lúc nào? Chẳng lẽ nằm mơ?

"Đi theo em." Lâm Khả Nhi nhảy xuống chân Đường Chá, thần thần bí bí lôi kéo anh ta hướng về phòng ngủ.

Chạy vào phòng ngủ, cô chỉ vào những bức hình trên tường nói với Đường Chá: "Những thứ này! Không phải rất đẹp sao?"

"Những bức hình này?" Đường Chá đỏ mặt nhìn những thứ kia ban đầu cùng Lệ Tây Á đi thử áo cưới lại bị tiểu Khả Nhi quấy rối nên mới chụp những bức hình mập mờ này, nếu bị người ta thấy sẽ rất lúng túng.

"Anh Chá, anh không phải cảm thấy những tấm hình này nếu đặt ở cửa tiệc cưới sẽ rất đẹp sao?" Lâm Khả Nhi chỉ vào tấm cô làm bộ ngã xuống được anh Chá vội đỡ mà nói, trong tấm ảnh cô ngửa ra sau, mà môi Đường Chá đang đè ở trên môi hồng nhu mỵ của cô. Mặc dù là bị cô thiết kế mới có động tác này, nhưng khi nhìn đứng lên lại cảm thấy họ rất thân mật, giống như hai người khi đó là một đôi đang yêu.

"Tấm này không được." Đường Chá đỏ mặt nói, đặt ở trong phòng ngủ theo ý tiểu Khả Nhi chơi thì được, sao có thể đem nó đặt tới trước mặt mọi người?

Lâm Khả Nhi nghe xong, làm nũng dán lên thân thể Đường Chá, ôm cổ của anh ta nói: "Anh Chá, nhưng tiểu Khả Nhi thích nhất tấm này. Anh đáp ứng em, có được hay không?"

"Không được."

"Được."

"Tiểu Khả Nhi!" Đường Chá nhướn mày lên cao, giọng điệu tỏ vẻ không đồng ý.

"Em muốn!" Lâm Khả Nhi bá đạo cười, nhón đầu ngón chân lên hôn môi đang mím chặt của Đường Chá.

Hình đẹp mắt như vậy mà anh không cần, còn tấm nào để lấy nữa chứ ?

Đường Chá bất đắc dĩ thở dài, vật nhỏ này làm cho anh ta không đành lòng cự tuyệt.

"Đưa nhỏ tình nghịch." Đường Chá cắn nuốt sạch cái miệng nhỏ nhắn, cung chiều mà gật đầu.

Tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi ở sau lưng Đường Chá làm thành hình chữ "v".

Thuận lợi! Cô ở trong lòng cười trộm.

Tấm hình này nếu để cho mọi người thấy, không biết sẽ khiến bao nhiêu đám phụ nữ thêm thương anh Chá vì ghen ghét đến chết mất. Nhìn bức hình anh Chá rõ ràng mặt nhu tình cùng tỏ vẻ cung chiều, là ai cũng nhìn ra được trong mắt của anh ta tràn đầy thâm tình.

Nói không chừng thật lâu trước đây anh Chá nói đã yêu cô mà bản thân lại không biết. Hoàn hảo! Cô Lâm Khả Nhi thông minh tuyệt đỉnh, giúp anh Chá thấy rõ lòng của mình. Bằng không, hai người bọn họ bây giờ không biết sẽ như thế nào.

Anh Chá, anh nên cảm ơn tiểu Khả Nhi đi!

Đổi bị động làm chủ động, Lâm Khả Nhi nhiệt tình găm cắn cánh môi Đường Chá, làm cho anh ta không nhịn được mà thốt ra tiếng rên rỉ.

"Tiểu Khả Nhi, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. Chờ em vừa tốt nghiệp, chúng ta liền kết hôn. Thượng Đế a, anh sợ mình chờ không kịp." Đường Chá thật muốn lập tức đem tiểu Khả Nhi lấy về nhà, nhưng cô còn phải đi học.

"Đợi không kịp? Vậy anh còn sững sờ làm cái gì?" Lâm Khả Nhi dí dõm nháy mắt, nở nụ cười tràn đầy mê hoặc mà đối với Đường Chá.

"Vật nhỏ, không đem em ăn hết anh không phải Đường Chá." Đường Chá cười hắc hắc hôn môi Lâm Khả Nhi.

Cảm nhận được Lâm Khả Nhi đã sẵn sàng, anh ta mới lấy ngón tay ra, đem chính mình đã trưởng to phiến hồng vui sâu vào thân thể cô, hung ác công kích, nhàn nhạt rút ra rồi hưng hăng tiến vào.

Âm thanh mập mờ ở bên trong phòng vang lên, nhiều tiếng không ngừng.

*****

Gần đây Liêu Phàm có chút tiêu tụy, hiển nhiên, vì cô cảm thấy Lưu Vân Thiên đang lo lắng chuyện gì đó. Vào những lúc đêm khuya yên tĩnh anh thường dựa đầu vào tường nhìn trời nhìn đất mà trầm tư. Anh ta cho rằng cô không hay biết, thật ra thì mỗi lần anh khổ sở trần trọc cô đều biết rõ ràng.

Cô biết Vân Thiên không vui, vô cùng không vui, nhưng cô cũng không biết nguyên nhân làm anh ta không vui, chỉ có thể lẳng lặng ở bên cạnh anh ta. Có lúc cô thậm chí muốn mở miệng hỏi, nhưng lại sợ làm anh tức giận mà không dám mở miệng.

Vì bận tâm đến Lưu Vân Thiên mà cô ngày càng sa sút, cô đang hoài nghi bản thân mình rốt cuộc kiên trì vì điều gì? Tình cảm anh dành cho cô ra sao, cô có thể cảm nhận được. Cô vẫn biết trong lòng của anh có hình bóng một người, thế nhưng là ai thì cô không biết.

Cô có một tình địch, nhưng bộ dáng của tình địch ra sao cô lại không biết, vừa nghĩ tới đó, lòng của cô tràn đầy chua xót. Chính mình đang ở bên cạnh Thiên, có phải vì điều này làm để cho anh khổ sở? Cô cứ chiếm lấy anh, làm cho anh không cách nào cùng người mình yêu đoàn tụ sao? Nếu sự thật là như vậy, cô có nên rời đi hay không?

Lòng của cô bồi hồi mâu thuẫn. Rời đi Thiên, cô sẽ đau lòng, cô không biết nếu không có anh, bản thân có thể tiếp tục sống hay không. Cô sớm hình thành thói quen ngày ngày làm bạn cùng anh, nếu có một ngày không còn anh ta, cuộc sống của cô còn có ý nghĩa gì nữa?

Không rời đi Thiên, những nhìn anh khổ sở như vậy, lòng của cô càng đau hơn. Hơn nữa mấy ngày nay, Lưu Vân Thiên mặc dù thường ngày vẫn muốn cô, nhưng cô nhìn vào những động tác điên cuồng kia có thể cảm nhận được nỗi khổ sở cùng lo lắng của anh ta.

Mỗi khi anh ta ngủ say cô sẽ lặng lẽ mở mắt, nhẹ nhàng vuốt chân mày đang nín chặt của anh. Nếu như có thể, cô chấp nhận thay anh ta mà chịu khổ.

Liêu Phàm đang cắt thức ăn, bởi vì suy nghĩ lung tung mà không cẩn thận cắt trúng ngón tay mình.

Khi Lưu Vân Thiên về đến nhà, thấy Liêu Phàm nắm ngón tay đang chảy máu đi ra phòng bếp.

"Phàm, sao vậy?" Anh ta quan tâm đi tới bên cạnh Liêu Phàm

"Thiên, anh đã về rồi. Thật xin lỗi, em không cẩn thận." Liêu Phàm xin lỗi nhìn Lưu Vân Thiên.

"Đừng nói xin lỗi, để anh xem." Lưu Vân Thiên kéo tay Liêu Phàm, nhìn kỹ vết thương trên ngón tay cô, "Chờ anh một lát."

Lưu Vân Thiên chạy vào trong phòng ngủ, lấy ra băng ok quấn lên tay giúp Liêu Phàm: "Phàm, anh dẫn em ra ngoài ăn."

Liêu Phàm cảm động với sự dịu dàng của Lưu Vân Thiên. Không biết còn tưởng rằng anh ta đối với mình si tình đến cỡ nào. Không thể phủ nhận, anh đối với cô xác thực rất tốt, luôn quan tâm cô. Nếu như có một ngày thật phải rời xa Lưu Vân Thiên, cô sẽ chịu không nổi.

*****

Hai người vào một phòng ăn tao nhã của một nhà hàng Nhật Bản, Lưu Vân Thiên cười nói: "Phàm, dẫn em tới ăn cá phiến sống, mấy ngày trước anh cùng tổng giám đốc đã tới đây, mùi vị rất ngon."

"Cám ơn." Liêu Phàm nở nụ cười dựa vào trong ngực Lưu Vân Thiên, vì sự dụng tâm của anh mà cảm động. Anh biết cô thích ăn đồ Nhật, cho nên đặc biệt dẫn cô tới?

Nhưng sau khi người phục vụ bưng lên miếng cá sống, vốn là Liêu Phàm rất thích ăn miếng cá sống nhưng hôm nay cô lại cảm thấy ghê tởm muốn ói, cô che miệng chạy vào toilet, suy yếu tựa lên trên bồn rửa tay nôn một trận. Cái loại đó cảm giác buồn nôn làm cho cô thật khổ sở, nôn lại nôn nhưng chẳng

nôn được gì, chỉ cảm thấy dưới bụng cảm giác khó chịu.

"Liêu Phàm, thế nào?" Lưu Vân Thiên quan tâm hỏi Liêu Phàm. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô làm cho người ta lo lắng.

"Không có việc gì, chỉ là dạ dày có chút không thoải mái, mấy ngày nay cũng ăn không ngon." Liêu Phàm yếu mà ọt nói. Không biết bắt đầu từ khi nào, cô bắt đầu ăn không biết ngon, cái gì cũng ăn không vô. Có lẽ là từ khi thấy Vân Thiên khổ sở thì bắt đầu như vậy.

"Bệnh đau bao tử phải trị sớm, ngày mai anh dẫn em đi bệnh viện." Lưu Vân Thiên cau mày nói.

"Mấy ngày nay anh bận rộn như vậy, thời gian đâu mà đi. Chờ sau bữa tiệc đính hôn của tổng giám đốc và Lâm tiểu thư, em sẽ đi khám." Liêu Phàm dịu dàng lắc đầu.

Hai ngày nay Vân Thiên bận lo chuẩn bị bữa tiệc đính hôn của tổng giám đốc, cô không muốn gây thêm phiền toái cho anh.

Lưu Vân Thiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng của Liêu Phàm lên, cảm động nói: "Phàm, em thật khéo hiểu lòng người, em làm cho anh cảm thấy áy náy. Anh không thật tốt yêu em, không che chở tốt em, hại em trở nên tái nhợt như thế, anh"

Liêu Phàm lập tức vươn tay chặn lại môi Lưu Vân Thiên: "Thiên, không nên nói như vậy, tất cả đều là em cam tâm tình nguyện. Liêu Phàm không yêu cầu gì khác, chỉ cầu mong anh để cho em yêu anh."

Lưu Vân Thiên ôm Liêu Phàm, cảm động nói: "Đứa ngốc! Anh có điểm gì tốt chứ? Để cho em cuồng dại như vậy."

Chôn ở trong ngực Lưu Vân Thiên, Liêu Phàm hạnh phúc nói: "Em chính là biết anh rất tốt nên mới yêu anh. Đổi lại là người đàn ông khác, em mới không để ý tới anh ta."

"Anh dẫn em đi ăn đồ ăn Trung Quốc." Lưu Vân Thiên ôm Liêu Phàm, dùng giọng nói trầm thấp nói.

Nếu đồ ăn Nhật Liêu Phàm ăn không trôi, liền đổi đi ăn thức ăn nhẹ thôi.

*****

Khi bọn anh ta từ khách sạn về đến nhà, đã rất trễ. Lưu Vân Thiên ôm Liêu Phàm vào nhà, tự tay vì cô chuẩn bị nước tắm, tự mình tắm rửa cho cô. Sự dịu dàng hiếm thấy của anh khiến Liêu Phàm cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Việc tắm rửa ôn nhu theo diễn biến giúp lửa cháy lan ra đồng cỏ, hai người cùng nhau vừa diễn tiết mục tình yêu vừa kích tình bán ra bốn phía.

Cuối cùng Liêu Phàm vô lực ngồi phịch ở trong ngực Lưu Vân Thiên, mặc anh ta đòi lấy.

Đêm tối yên tĩnh, một đôi nam nữ yêu nhau đang cùng nhau hoan ái, ôm chặt nhau.

Đột nhiên, một hồi điện thoại chói tai lần nữa ở trong căn phòng nhỏ ầm ập vang lên, thức tỉnh giấc ngủ say của Lưu Vân Thiên.

Anh ta vừa thấy số điện thoại, lập tức cắt đứt điện thoại.

Trong tim của anh ta sợ hãi, đêm hôm khuya khoắc, Lê Tây Á tại sao lại gọi điện thoại cho anh ta? Anh ta đều đã cự tuyệt cô.

Lặng lẽ đi tới ban công, Lưu Vân Thiên tận lực nhẹ giọng nói: "Lê Tây Á, hi vọng về sau cô đừng gọi điện thoại cho tôi nữa."

"Vân Thiên, tôi chỉ muốn cùng anh ôn chuyện, chẳng lẽ yêu cầu như vậy anh cũng không thể thỏa mãn tôi sao?" Lê Tây Á dùng âm thanh tràn đầy buồn bã nói, sau khi nói xong là một tiếng thở dài.

Cùng Lê Tây Á biết nhau sáu năm, cuối cùng anh ta không cách nào đối với cô lạnh lùng như vậy được: "Cô rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Sáng ngày mai chín giờ gặp nhau ở chỗ cũ, tôi chờ anh. Không gặp không về." Lê Tây Á bỏ lại những lời này liền cúp điện thoại.

"Ngày mai?" Ngày mai là bữa tiệc đính hôn của tổng giám đốc cùng Khả Nhi, Lê Tây Á tại sao lại chọn thời gian trọng yếu như vậy gặp anh ta? Cô ta vẫn còn chưa chịu buông tay sao?

Trong lòng tràn đầy lo lắng, trở lại bên giường, nhìn nụ cười hạnh phúc của Liêu Phàm, Lưu Vân Thiên có không bỏ được, vươn tay thăm dò lên gương mặt của cô.

Liêu Phàm, cô dịu dàng như thế, tốt đẹp như thế. Cô gái động lòng người như vậy, đi theo anh thật uất ức cho cô rồi. Nếu như mình tổn thương cô, không biết cô sẽ khổ sở như thế nào?

Nằm chết dí bên cạnh Liêu Phàm, Lưu Vân Thiên ôm cô vào lòng, nhìn trần nhà, suốt đêm không chợp mắt, trong mắt anh ta tràn đầy giằng giụa cùng khổ sở.

Chương 134

Editor: Sendyle

Tại quán cà phê, Lệ Tây Á ngồi trong một góc xó xinh uổng cà phê, trên cánh tay của cô ta còn quần băng gạc, máu tươi phía trên vẫn không ngưng, xem ra phát súng kia của Lâm Khả Nhi đối với cô ta tạo thành vết thương không nhẹ.

Cô không nhận được, nhìn bề ngoài thì xinh đẹp nhưng trong mắt cô ta tràn đầy không vui cùng lo lắng.

Không biết qua bao lâu, cửa quán cà phê mới bị người mò ra, từ bên ngoài một người đàn ông có dáng dấp không thua kém Đường Chá là mấy đi vào, anh ta chính là Lư Vân Thiên.

"Vân Thiên, anh đến muộn." Vừa thấy Lư Vân Thiên, Lệ Tây Á biểu lộ vẻ bất mãn của mình đối với anh ta.

Lư Vân Thiên tựa vào ghế sa lon không nói lời nào, chỉ là yên lặng mà nhìn Lệ Tây Á.

Lệ Tây Á gọi người hầu bàn, đối với anh ta nói: "Một ly Cappuccino."

Lư Vân Thiên hờ hững nhìn Lệ Tây Á, lạnh lùng mà nói: "Cô lúc nào cũng chu đáo như vậy."

"Chúng ta quen biết nhiều năm, anh có thói quen gì tôi đều biết rõ ràng, những thứ anh yêu thích tôi tự nhiên cũng biết rõ như lòng bàn tay." Lệ Tây Á cười quyến rũ.

"Quen biết nhiều năm, nhưng tôi vẫn không hiểu hết cô, là mắt tôi quá kém cỏi." Lư Vân Thiên chế nhạo lắc đầu.

Lệ Tây Á vừa nghe lời nói của Lư Vân Thiên, chẳng những không tức giận, ngược lại cười tà: "Không phải mắt anh vụng về, mà phải nói tôi nguy trang quá khéo. Ở trên thế giới này, nếu muốn sinh tồn, nhất định phải đem lấy chính mình nguy trang tốt."

"Lệ Tây Á, theo như tôi biết cô vốn là một người phụ nữ dịu dàng. Cô bây giờ, làm cho người ta cảm thấy xa lạ. Tôi tình nguyện cô trở lại lúc ban đầu." Lư Vân Thiên ngồi thẳng người, tiếc nuối nói.

"Trở lại lúc ban đầu? Làm một người phụ nữ mềm yếu không có chút khả năng nào sao? Anh quá khinh thường tôi...tôi là sát thủ số một đế quốc CHD, tôn chỉ của tôi ai nghịch tôi thì chết." Trong mắt Lệ Tây Á lóe lên ánh sáng ác độc.

"Cho nên cô mới tới tìm tôi?" Lư Vân Thiên nhíu lại mày đẹp, trịnh trọng nhìn Lệ Tây Á.

Khuôn mặt lộ vẻ ác độc của Lệ Tây Á cười mỉa hoặc, cô chuyển động tách cà phê trước mặt đối với Lư Vân Thiên nói: "Sự hợp tác của chúng ta hai bên đều có lợi. Chia rẽ Đường Chá cùng tiểu ma nữ, cũng không phải là hy vọng của anh sao?"

"Tôi không muốn làm tiểu nhân." Lư Vân Thiên lắc đầu một cái, hờ hững rũ mí mắt xuống, đứng đưa cà phê trong tay.

"Làm tiểu nhân có cái gì không tốt? Vì sinh tồn, chuyện gì tôi chưa từng làm? Huống chi chỉ là muốn anh" Lệ Tây Á châm chọc cười lạnh.

"Làm như vậy rất hèn hạ, sẽ tổn thương đến người vô tội, lương tâm của tôi không cho phép." Lư Vân Thiên đem cà phê đặt lên bàn, liền muốn đứng dậy rời đi.

Lệ Tây Á một thanh ngăn chặn tay của anh ta, có chút lo lắng hỏi: "Vân Thiên, chẳng lẽ thấy Đường Chá cùng tiểu ma nữ thân thiết, lòng của anh không đau sao?"

"Thương! Rất đau! Nhưng Khả Nhi không thuộc về tôi, thương cũng vô ích." Lư Vân Thiên khổ sở nói.

"Vậy đem cô ta đoạt lấy, để cho cô ta thuộc về anh." Lệ Tây Á buồn lời dụ hoặc Lư Vân Thiên, muốn anh ta gạt đầu đồng ý hợp tác.

"Đoạt lấy? Tôi không muốn làm Khả Nhi khổ sở." Lư Vân Thiên vô lực ngồi trở lại ghế sa lon, dùng đôi tay che khuôn mặt tràn đầy đau đớn của mình, bộ dạng thoát nhìn rất vô dụng.

"Anh đã có lòng tốt như vậy, vậy hãy để cho mình khổ sở đi!" Lệ Tây Á ác độc cười lạnh.

"Lệ Tây Á, tôi không giống cô, có thể trở nên máu lạnh vô tình." Lư Vân Thiên khổ sở nói.

"Tôi máu lạnh vô tình cũng vì cái xã hội ăn thịt người này ép thành ra như thế. Vân Thiên, tất cả mọi thứ đều do bản thân mình chủ động, tranh giành nó mới thuộc về anh. Giống như anh cứ bị động như thế, làm sao có thể lấy được thứ anh muốn?" Lệ Tây Á không ngừng mê hoặc Luru Vân Thiên.

Luru Vân Thiên khỏ sở nói: "Vậy cũng không nên hy sinh người vô tội, cô ấy trong sáng như vậy, tôi"

Nhớ tới này khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng, trong lòng Luru Vân Thiên không yên. Đột nhiên đứng dậy, Luru Vân Thiên đối với Lệ Tây Á nói: "Lệ Tây Á, thật xin lỗi, tôi không thể đồng ý."

"Vân Thiên, đừng khẳng định như thế, anh có thể suy nghĩ thêm mấy ngày, tôi hi vọng có được câu trả lời chắc chắn của anh." Lệ Tây Á hướng về phía bóng lưng cứng ngắc của Luru Vân Thiên nói, "Chỉ là, cho dù anh có đồng ý hay không, tôi cũng sẽ làm như thế, chỉ là như vậy có thể đối với cô ta tạo thành tổn thương sẽ sâu hơn."

"Đừng! Lệ Tây Á, không cho cô tổn thương cô ấy!" Luru Vân Thiên thẳng lưng, ngẩng khuôn mặt khỏ sở lên nói.

Nghe được lời nói của Luru Vân Thiên, trên mặt Lệ Tây Á lộ ra nụ cười xảo trá, cô yêu mị nói: "Vân Thiên, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Luru Vân Thiên nhếch nhác chạy ra quán cà phê, trong mắt tràn đầy khỏ sở.

Lệ Tây Á âm hiểm cười lạnh: "Kịch hay sẽ bắt đầu, Lâm Khả Nhi, cô dám phá hư hôn lễ của tôi, chóng mặt nhận lấy sự trả thù của tôi."

Đeo mắt kính lên, Lệ Tây Á phủ thêm áo khoác, đi ra ngoài.

*****

Để chuẩn bị cho bữa tiệc đính hôn tối nay, Đường Chá thành ý phái chuyên cơ đến Canada đón người nhà Lâm Gia. Vốn là Lâm Vũ Mặc vẫn cự tuyệt, nhưng trước thịnh tình khó chối của Đường Chá, bọn họ không thể làm gì khác hơn là ngồi lên máy bay của Đường Chá phái tới, tham gia hôn lễ của tiểu Khả Nhi.

Đứng ở cửa nhìn trên người Đường Chá mặc một bộ lễ phục số lượng có hạn tay may tây trang, mỗi viên cúc áo dùng năm viên kim cương vây quanh mà thành, hào quang chói mắt. Trên cổ anh ta mang cà vạt màu xanh dương, phía trên một kim cương cao nhất chế thành đồ kẹp cravat. Cả trang phục tạo cho người ta một cảm giác quý phái và tiêu sái.

Nhìn bộ dáng hiên ngang của Đường Chá, Lâm Khả Nhi tràn ngập kiêu ngạo, anh Chá rốt cuộc cũng trở thành người đàn ông của Lâm Khả Nhi cô. Chỉ mình cô thôi!

Ở cửa đại sảnh bày tám hình hai người bọn họ hôn nhau, bộ dạng hai người thân mật ôm hôn làm không ít khách đến tham dự ghen chết, cũng khen tình cảm hai người bọn họ thật tốt. Nghe được mọi người ca ngợi, trong lòng Lâm Khả Nhi cảm thấy vui vẻ, trên mặt tràn đầy hạnh phúc mỉm cười.

Đường Chá bao cả khách sạn, vì cô cử hành một bữa tiệc đính hôn xa hoa, chính thương các nơi trên thế giới, giới nhân sĩ toàn bộ trình diện, rất nhiều khách chẳng những là bạn tốt của anh Chá, còn cùng là chỗ quen biết của cha mẹ cô. Dù sao họ Lâm gia cũng là Top năm mươi trên thế giới, quan hệ giao thiệp nhà bọn họ cũng không thua so với anh Chá.

Cả hội trường ngăm dâm ở một mảnh sung sướng phân trong.

Y hương tán ánh, vui vẻ cười nói không ngừng.

Đứng ở trong đám người Lâm Khả Nhi tựa như một điểm sáng lên từ lò lửa nhỏ, đem toàn bộ ánh mắt của mọi người dồn lên bên cạnh cô. Chỉ thấy trên người cô mặc một bộ áo cưới do nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng nước Pháp thiết kế, không xuất bản nữa kịp đầu gối màu trắng quần lụa mỏng, phía trên vây quanh vô số viên mượt mà trần châu, làm thành hình cánh hoa.

Càng tô đậm thêm sự hoàn mỹ, phơi bày trên vai thom chỉ có hai cây dùng cực phẩm trân châu Nam Hải xuyên thành, đem cả xương quai xanh hoàn mỹ của cô lộ ra, lộ ra vẻ mỹ lệ.

Tóc của cô được búi nghiêng thật cao, tô điểm thêm mấy đóa hoa hồng trắng, làm cho người ta một loại dí dỏm đẹp, mà cần cổ của cô rủ xuống mấy túm tóc quăn cong giống như hải tảo bình thường, nhẹ nhàng xuất hiện, làm nôn nao lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135

Editor: Sendyle

Trên mặt Lâm Khả Nhi trang điểm nhàn nhạt, màu hồng của son môi càng tô thêm nét long lanh xinh đẹp, trên mắt tô màu hồng nhạt của bóng mắt, cách trang điểm làm cho cô thoát nhìn giống như một tinh linh hoạt bát động lòng người. Bình thường không trang điểm về đẹp của tiểu Khả Nhi đã kinh người, sau khi trang điểm càng làm cho người ta kinh ngạc trước vẻ đẹp lộng lẫy của cô.

Đường Chá mang theo nụ cười kiêu ngạo đi về phía Lâm Khả Nhi, kéo tay của cô đi về phía trước đài, dưới sự chủ trì của người điều khiển chương trình. Đường Chá nhận lấy đồ trang sức trong mâm kim cương, đeo lên cho cô, lập tức cả người cô sáng lên.

Đường Chá nở nụ cười hôn lên môi hồng hơi vênh của Lâm Khả Nhi, toàn hội trường lập tức phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, chúc mừng hai người.

Nhìn chị bị Đường Chá hôn, Lâm Ngao Phong chui vào giữa hai người bọn họ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nanh ta tuần mỵ lên, ác bá nói: "Lâm Khả Nhi, em cũng vậy muốn hôn chị!"

Bị cắt đứt Đường Chá lúng túng nhìn tiểu ác ma, đang không biết phải ứng phó thế nào thì thấy Lâm Vũ Mặc đã sớm tiến đến, níu cổ áo của tiểu ác ma đem cậu ta túm đi: "Đứa nhỏ tính nghịch, không cho quấy rối chị con!"

"Vì sao chú Chá có thể hôn, con lại không được? Con cũng muốn!" Lâm Ngao Phong bất mãn kháng nghị, cậu ta nâng khuôn mặt nhỏ nhắn cao ngạo ngẩng lên, vẻ mặt biểu hiện cậu nhóc đang bất mãn không uchi.

Lâm Vũ Mặc bỏ cậu xuống, trừng mắt nói: "Hôn cô dâu là quyền lợi chứ ư, con đợi thêm hai mươi năm hẵng nói!"

"Hai mươi năm? Quá dài, cha, mười năm sau con phải làm chú rể! Con muốn hôn cô dâu!" Lâm Ngao Phong bá đạo nói.

Lâm Vũ Mặc không khỏi cười lớn: "Cái đứa nhỏ háo sắc này, mới mười sáu tuổi đã muốn vợ?"

"Vậy thì thế nào, nếu con không nhanh lên chẳng lẽ để cho cô dâu nhỏ bé của con bị người khác cướp đi? Con sẽ không ngu như vậy, đem cơ hội nhường cho người khác." Lâm Ngao Phong tỏ vẻ mười phần nói.

Lâm Vũ Mặc vừa nghe, lập tức đem tiểu tử nhắc tới: "Hắc! Tiểu tử, có phải con đã có đối tượng?"

Lâm Ngao Phong tuyệt không sợ hãi cười hắc hắc nói: "Đúng thì sao? Con muốn vợ, cha không cần phải trông nom!"

"Không cần cha trông nom? Cần thận cha đánh vào mông con!" Lâm Vũ Mặc tà mị mà cười, mặt uy hiếp nói. Tiểu tử này, mới sáu tuổi, đã bắt đầu để ý tiểu cô nương rồi, xem ra anh ta phải suy nghĩ thật kỹ cách giáo dục tên tiểu ác ma này. Anh ta không muốn tiểu tử này nước mũi còn chảy thì có cô gái tìm tới cửa nói mang thai đứa bé của nhóc.

"Con mới không sợ cha." Lâm Ngao Phong le lưỡi chạy trốn sau lưng ông nội.

Cung chiều cháu trai Lâm Ngao lập tức cười ngăn con trai mình lại: "Không cho con khi dễ cháu đích tôn của ta!"

Lâm Vũ Mặc bất đắc dĩ nhún nhún vai, trừng mắt: "Về nhà thu thập người."

Lâm Ngao Phong nhảy đến trong ngực ông nội, nịnh hót nói: "Chỉ có ông nội đối với con tốt nhất. Ông nội, con yêu ông!"

Nói xong, nhiệt tình ở trên mặt lão nhân gia ấn lên một nụ hôn.

"Tiểu Phong, cháu chỉ thích ông thôi sao?" Lâm phu nhân cười mi mi nhìn cháu.

Lâm Ngao Phong lập tức lấy lòng hôn bà nội một cái: "Bà, Tiểu Phong cũng yêu bà. Chính là không thương cha."

Nói xong, còn tỏ vẻ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cũng không thèm nhìn tới Lâm Vũ Mặc một cái.

Bộ dáng nghịch ngợm của cậu thật đáng yêu cùng với tiểu Khả Nhi không sai biệt lắm, khó trách là chị em, bộ dạng của hai nhóc linh tinh này giống đến như vậy. Đường Chá mỉm cười dời tầm mắt trở về trên người vợ nhỏ bé của anh ta.

Tiểu Khả Nhi hôm nay thật đẹp, tựa như một khối trong suốt tuyệt mỹ chui ra, phát ra hào quang chói mắt, khiến phụ nữ chung quanh toàn bộ không ai sánh kịp. Nhất là đôi mắt linh động của cô, càng người khác không giống nhau. Tiểu Khả Nhi, cô chính là người phụ nữ của Đường Chá. Bất chợt cảm thấy rất kiêu ngạo, có thể có được tiểu Khả Nhi là nhờ phúc khí kiếp trước của anh ta.

Ánh mắt chứa đầy nhu tình như nước, anh ta ôm sát hông của cô, tham lam ngửi mùi hoa son chỉ phát ra từ trên người cô, nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, anh ta khát vọng lại tang lên, cũng may nhiều người không để ý, anh ta càng cuồng nhiệt hôn lên môi của cô.

"Hôn tốt! Trở lại một!" Mọi người thấy đôi tân nhân đang hôn nhau, lập tức hoan hô lên. Mà Đường Chá không phụ sự mong đợi của mọi người, hôn tiểu khả ái xinh đẹp trong ngực này, khiến không khí càng trở nên náo nhiệt thêm.

Có một người, trên mặt lộ vẻ âm thầm mờ phọt, đó chính là Lưu Vân Thiên. Nhìn hai người ngọt ngào hôn làm lòng anh giống như bị người ta đâm bị thương thật đau đớn.

"Thiên, bọn họ thật hạnh phúc." Liêu Phàm hâm mộ nhìn Lâm Khả Nhi, vì tình yêu sâu đậm của bọn họ mà cảm động.

Ánh mắt Lưu Vân Thiên trở nên căng thẳng, anh ta nói khẽ với Liêu Phàm nói: "Phàm, không khí nơi này có chút không thoải mái, theo anh đi ra ngoài hóng mát một chút."

Liêu Phàm cười gạt đầu một cái, kéo cánh tay Lưu Vân Thiên đi ra ngoài. Lúc này một nữ phục vụ mỉm cười đi về phía bọn họ, trong tay của cô bưng một khay, mà trong mâm có một ly nước cam cùng một ly hương tân.

"Tiên sinh, tiểu thư, mời uống." Nữ phục vụ cười chào hỏi hai người, ánh mắt của cô ở trên người của Lưu Vân Thiên dừng lại mấy giây mới dời tầm mắt đi.

Lưu Vân Thiên cầm lên hai ly thức uống, Liêu Phàm cũng không phát hiện tay anh ta có chút run rẩy, không nghi ngờ gì mà cười nhận lấy nước cam, ưu nhã uống cạn.

Nhìn Liêu Phàm đem thức uống uống xong, mày Lưu Vân Thiên cau lại, anh ta dùng ánh mắt nhìn nữ phục vụ kia một cái, nhìn thấy đối phương cười hả hê, anh ta có chút hoảng hốt mà cúi thấp đầu.

"Phàm, anh có chút mệt mỏi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút." Lưu Vân Thiên lời kéo tay Liêu Phàm, liền đi hướng bên cạnh phòng nghỉ ngơi. Vừa đi vào phòng nghỉ ngơi, chỉ thấy thân thể Liêu Phàm đột nhiên lay động một cái liền ngã vào trong ngực Lưu Vân Thiên.

Nữ phục vụ kia đem khay ném qua một bên sau, liền theo vào phòng nghỉ ngơi, mặt cô ta cười tà nói: "Vân Thiên, anh làm rất tốt, tôi sẽ khiến anh lấy được Lâm Khả Nhi."

"Lệ Tây Á, không cho cô tổn hại tới Liêu Phàm, cô ấy vô tội." Lưu Vân Thiên trầm mặt nói.

Thì ra nữ phục vụ này là Lệ Tây Á cải trang.

"Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn hại đến cô nhóc đáng thương của anh đâu, là mượn cô ta dùng một chút." Lệ Tây Á nhướn mày diêm dúa lăng ló mà cười, trong đôi mắt kia có một loại ánh sáng quỷ bí.

Lưu Vân Thiên đem Liêu Phàm nhẹ nhàng giấu đi, thủ thi bên tai cô, trong mắt có một loại thương tiếc mà chính anh ta cũng không rõ ràng.

"Liêu Phàm, tha thứ cho anh." Lưu Vân Thiên nắm chặt quả đấm, độc ác đứng dậy, theo Lệ Tây Á đi ra phòng nghỉ ngơi.

Phía ngoài tân khách vẫn náo nhiệt bàn luận viển vông, đột nhiên cửa truyền đến rồi loạn tung bùng, chỉ thấy một người đàn ông lãnh mị chia vào ngạo nhân hào quang đi vào hội trường, sự xuất hiện của anh ta lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người.

Anh ta bước đi ưu nhã như báo bước chân bình thường hướng Lâm Vũ Mặc đi tới: "Thật xin lỗi, tôi giống như đã tới chậm."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

Editor: Phục Hy

Khi Bắc Dã Thương vui vẻ hàn huyên cùng Lâm Vũ Mặc như người cùng một nhà, ánh mắt hắn lại như có như không liếc nhìn cô. Con người sắc bén như loài báo bản về phía Lâm Khả Nhi. Trông thấy cô tươi cười xán lạn như nụ hoa mới nở, trông mắt đen sâu thẳm ngưng tụ lại thành một mảnh u ám.

"Tân tổng giám đốc, Lâm tiên sinh, tôi xin phép ra ngoài một lát." Bắc Dã Thương đột nhiên lễ phép khom người, hướng Lâm Vũ Mặc nói.

"Được. Bắc Dã tiên sinh cứ tự nhiên." Tân Phong ưu nhã nở nụ cười, ánh mắt thương thức đánh giá Bắc Dã Thương một thân khí phách.

"Tiểu Phong, vị Dã tiên sinh này dường như đối với Tiểu Khả Nhi của chúng ta có ý." Lâm Vũ Mặc yên lặng nhận xét.

Tân Phong nghe ông xã nói vậy cũng bày ra vẻ mặt như đã biết trước, cười nói: "Đây không phải càng chứng minh sức quyến rũ của Tiểu Khả Nhi nhà chúng ta sao. ự xuất hiện của Bắc Dã Thương sẽ chỉ làm cho Đường Chá càng yêu tiểu Khả Nhi hơn, làm cho cậu ta luyện tiếc rồi xa nó. Dĩ nhiên, Bắc Dã tiên sinh cũng là một thanh niên ưu tú hiếm có. Chỉ tiếc, hắn cùng Tiểu Khả Nhi vô duyên. Thật muốn sinh thêm một tiểu Khả Nhi nữa, như vậy có thể tiếp nhận cả hai người bọn họ rồi."

“Thật tham!” Lâm Vũ Mặc hài hước siết nhẹ lên chóp mũi Tần Phong, cung chiều nói.

“Không cho siết mũi em! Nói anh bao nhiêu lần anh cũng không chịu sửa tật xấu này. Mũi em cũng bị bóp xẹp.” Tần Phong ai oán liếc nhìn Lâm Vũ Mặc.

“Có thật không? Để anh xem một chút. Đâu có, vẫn hoàn hảo như trước đây thậm chí còn đẹp hơn nha.” Lâm Vũ Mặc trêu chọc Tần Phong.

Một đôi phu thê ân ái hấp dẫn không ít ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tỵ từ bốn phương tám hướng. Không khí xung quanh hai người như được một luồng ấm áp bao phủ. Nam nhân cuồng ngạo, nữ nhân dịu dàng, xinh đẹp, quả thật là tuyệt phối.

Khi âm nhạc dừng lại, Đường Chá nắm tay Tiểu Khả Nhi, kéo cô đi về phía một nhà Lâm gia.

“Cha, mẹ, hai người trình diễn màn tình yêu ướt át xong chưa?” Lâm Khả Nhi chế nhạo cười cười, nhìn Lâm Phong như tên trộm bị bắt quả tang, nháy mắt.

“Tiểu ma nữ, con đây là đang đồ kị sao? Ta cùng bà xã của ta ân ái, con xem đồ mắt thì về nhà cùng Đường Chá luyện tập lại cho tốt đi.” Lâm Vũ Mặc bá đạo ôm eo bà xã, hướng mọi người tuyên bố tình yêu của bọn họ.

“Chúng con mới không cần luyện tập.” Lâm Khả Nhi cười duyên, dựa vào trong ngực Đường Chá, kiêu ngạo nói: “Cha mới là người nên ghen tỵ với chùng con đây.”

Hai cha con nhìn chằm chằm đối phương, ai cũng không muốn nhường. Thấy hành động trẻ con của hai cha con, Đường Chá và Tần Phong không hện mà cùng bật cười.

Đường Chá vươn tay ra, lễ phép nói với Lâm Vũ Mặc: “Lâm tiên sinh, cảm ơn người đã đồng ý giao tiểu Khả Nhi cho ta.”

“E hèm!” Lâm Vũ Mặc mặt lạnh, kiêu ngạo nhìn Đường Chá, lấy bộ dáng trưởng bối đáp: “Còn gọi Lâm tiên sinh?”

Nhìn bộ dáng cuồng ngạo của Lâm Vũ Mặc, Đường Chá không khỏi cười nhạt. Ai bảo người hấn yêu là tiểu Khả Nhi, chỉ có thể chấp nhận a. “Nhạc phụ đại nhân, ngài có thể đem tiểu Khả Nhi giao cho tôi, Đường Chá vô cùng cảm kích.

Nghe được câu “Nhạc phụ đại nhân” của Đường Chá, Lâm Vũ Mặc kích động nhếch môi. Hấn vỗ mạnh vào bả vai Đường Chá, cười lớn nói: “Con rể, tốt lắm.”

“Yên nào! Anh đã là nhạc phụ rồi, sao vẫn còn không đứng đắn như vậy.” Tần Phong lắc đầu cười nói.

Lâm Vũ Mặc nắm bả vai Đường Chá, kiêu ngạo nói: “Điều này chứng tỏ, tình cảm của cha vợ và con rể vô cùng tốt.”

Đường Chá khẽ nhếch khóe miệng, trịnh trọng hướng Tần Phong nói: “Phong, cảm ơn em đã sinh ra một tiểu Khả Nhi đáng yêu như vậy.”

“Chỉ cần anh thật tâm yêu nó, em liền thấy thỏa mãn rồi.” Khuôn mặt không để lại dấu vết thời gian của Tần Phong tràn đầy hạnh phúc.

Lâm Khả Nhi tháo cánh tay của cha ra, bá đạo hướng hấn tuyên bố: của “Chú Chá là của con, cha muốn ôm thì đi ôm lão bà của cha kia kìa.”

“Có nam nhân liền quên cha, thật là tiểu quý không có lương tâm!” Lâm Vũ Mặc bắt mẫn véo khuôn mặt nhỏ nhắn phún hồng của Lâm Khả Nhi.

“Còn có con nữa, chị không có lương tâm, có nam nhân liền quên đệ đệ, đánh đánh.” Lâm Ngạo Phong mang theo bộ mặt ác bá ôm chân Khả Nhi, học tập cha, làm bộ khiển trách cô.

“Tiểu ác ma, ai dám đem em quên mất? Chị còn muốn sống đến sáng mai a...” Lâm Khả Nhi cũng hùa theo cậu nhóc, làm bộ sợ hãi nói.

“Đường Chá, bảo bồi nhà ta liền giao cho cậu, không cho phép khi dễ nó. Nếu cậu dám làm nó tổn thương dù chỉ một chút, Lâm Ngao ta sẽ là người đầu tiên không tha cho cậu.” Lâm Ngao nghiêm mặt, giọng nói tràn đầy uy nghiêm nói.

“Ngao, đừng như vậy. Hừ cháu rể a.” Lâm phu nhân dịu dàng kéo kéo cánh tay chồng khuyên giải.

“Bà nội, không sao đâu ạ, ông nội dạy dỗ rất đúng, tiểu Khả Nhi là bảo bối trong tay mọi người, con sẽ yêu thương, chăm sóc cô ấy thật tốt.” Đường Chá trịnh trọng hứa hẹn.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, một nhà Lâm gia yêu thương tiểu Khả Nhi đến nhường nào. Cô bé này, đáng yêu đến mức khiến cho người ta hận không được trực tiếp nâng niu trong lòng bàn tay.

Lúc này, Đường lão cũng bỏ lại mấy lão bằng hữu lâu năm, đi tới trước mặt Tần Phong. Mười sáu năm sau, gặp lại Tần Phong, áy náy trong lòng hấn không có giảm ngược lại càng sâu thêm. Mỗi lần nhớ lại hành vi năm đó của mình, ông lại không dám gặp lại cô.

“Tần tiểu thư, ta .... ta ....” Đường lão tiên sinh lúng túng không biết nói thế nào cho phải. Là ông phá hủy gia đình Tần Phong, hại chết cha cô, không biết cô có thể đồng ý tha thứ cho sai lầm năm đó của ông hay không.

“Đường lão tiên sinh, hôm nay là ngày đại hỷ của Đường Chá, chúng ta vẫn nên vui mừng mới phải. Mọi chuyện đã qua thì để cho nó qua đi thôi.” Tần Phong khoan dung vươn tay ra nắm lấy tay Đường lão.

Đường lão cảm động, dùng hai tay nắm chặt lấy tay Tần Phong: “Tần tiểu thư, cảm ơn cô đã chịu tha thứ cho ông già này.”

“Đường lão tiên sinh, chúng ta sắp trở thành người một nhà, nên hòa thuận với nhau.” Tần Phong thanh nhả cười, trên mặt một chút oán hận cũng không có. Cô tha thứ khiến Đường lão mừng như điên. Băn khoăn nhiều năm của ông rốt cuộc cũng có thể buông bỏ.

“Đường Chá, anh đi tiếp khách đi, không cần để ý đến chúng ta.” Tần Phong nhìn những nhân vật nổi tiếng thương giới đang đứng trong đại sảnh, cười nói.

“Được.” Đường Chá kéo tay Lâm Khả Nhi, sau khi hướng một nhà Lâm gia lễ độ gật đầu, mới hướng những vị khách kia đi tới.

Hắn nhiệt tình chào hỏi, bàn luận chuyện thương giới với mấy vị khách nhân.

Lâm Khả Nhi có chút nhàm chán nhìn mấy vị khách này. Mặc dù đại bộ phận đều là những thương nhân nổi tiếng, ngày ngày xuất hiện trên truyền hình, nhưng cô đối với bọn họ thật không có hứng thú.

Đứng bên cạnh Đường Chá nửa ngày, bụng có chút đói, không bằng cô đi tìm chút gì bỏ bụng trước.

Vì vậy, cô lặng lẽ rời khỏi bên người Đường Chá, hướng khu vực ăn uống đi tới.

Cô vừa mới đi tới khu ăn ở góc đại sảnh, liền bị một người nhanh chóng kéo ra phía ban công. Một đôi cánh tay hữu lực đem nàng ghì chặt trong ngực: “Tiểu Khả Nhi thân ái, chúng ta lại gặp lại.”

“Bác... Bác Dã...” chữ “Thương” còn chưa kịp thoát ra, môi cô liền bị hắn gắt gao chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Editor: Phúc Hy

Bác Dã Thương hung hăng hôn, hơi thở mang theo khí phách mạnh mẽ cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của cô, đem toàn bộ son môi như thủy tinh sáng chói ăn hết.

“Ừm, ưm” Lâm Khả Nhi dùng sức đẩy khuôn ngực rộng lớn của Bác Dã Thương, muốn thoát ra nhưng hắn căn bản không cho cô cơ hội.

“Tiểu Vũ Mao, em cho rằng tôi sẽ dễ dàng buông tay như vậy sao?” Chống đỡ bên môi Lâm Khả Nhi, Bác Dã Thương mang theo vẻ mặt uy hiếp nói.

“Tiểu Vũ Mao? Làm sao anh biết?” Nghe hắn đột nhiên gọi như vậy khiến Lâm Khả Nhi sửng sốt. Ngay cả chú Chá cũng không biết biệt hiệu này của cô, ngoại trừ Ngõa Luân Nặc thúc thúc, cô chưa từng nói biệt hiệu này cho bất kì kẻ nào. Làm sao Bác Dã Thương biết được?

Bất ngờ kinh ngạc khiến cho cô thậm chí quên cả phản kháng, mặc cho Bác Dã Thương ôm cô trong ngực.

“Em làm việc cho tôi một tháng, nếu như tôi ngay cả thủ hạ của mình là ai cũng không hiểu rõ, thì sao còn tư cách làm Hắc Ám Đế Vương.” Bác Dã Thương hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lâm Khả Nhi nháy mắt, trên môi lộ ra nụ cười mê hoặc.

Lâm Khả Nhi mờ mắt, không tin nhìn chằm chằm Bác Dã Thương. Hắn mới bao nhiêu tuổi? Nhiều lắm cũng chỉ 25, 26 tuổi, làm sao có thể khiến toàn thế giới sợ hãi xưng tôn Hắc Ám Đế Vương? Theo như cô biết, Hắc Ám Đế Vương là thống lĩnh hai nhà hắc bạch, là nhân vật hồ phong hoán vũ trên thương trường cũng như trong bóng tối, khiến mọi người chỉ cần nghe thấy tên của hắn thôi cũng đủ run rẩy.

Vậy mà Bác Dã Thương này cư nhiên lại là Hắc Ám Đế Vương?

Hắn nhất định đang nói đùa. Làm sao có thể...

Lâm Khả Nhi nghĩ vậy, sau liền cười đùa nói: “Bác Dã Thương, không cần tự mình khoe khoang. Anh sao có thể là Hắc Ám Đế Vương? Cho dù thật sự muốn hấp dẫn sự chú ý của tôi cũng không cần phải sử dụng chiêu này.”

“Mục tiêu: chặn lại kế hoạch mang số hiệu T186, tổng chỉ huy: Wing, người chấp hành: Tiểu Vũ Mao. Tôi nói cặn kẽ như vậy, em còn hoài nghi sao?”

Bắc Dã Thương nhướn mày, thần bí dính vào bên tai Tiểu Khả Nhi nói. Đây là bí mật mà chỉ có hắn và Tiểu Vũ Mao biết, nếu như Lâm Khả Nhi còn không hiểu thì năng chính là đũa ngoặc.

Lâm Khả Nhi che cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nói: “Anh, anh thật sự là Hắc Ám Đế Vương? Tôi còn tưởng rằng...”

“Tưởng tôi là một Tao Lão đầu?” Bắc Dã Thương nhướn mày hỏi.

Lâm Khả Nhi nghe vậy càng thêm khoa trương nói: “Đúng a! Tôi cảm thấy Hắc Ám Đế Vương nên là một người có bộ mặt dữ tợn, mặt toàn râu, mắt lộ hung quang – Tao Lão đầu. Mà anh chính là một thương nhân âm hiểm, cùng lắm cũng chỉ là một lão bản, chỉ biết vô lại khi dễ nữ nhân.”

Nói xong câu cuối cùng, cô thành công nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Bắc Dã Thương, vì vậy cười hắc hắc nói: “Wing, anh đừng tức giận. Là tôi hiểu lầm anh.”

“Tôi vô lại sao?” Bắc Dã Thương lãnh mị cúi thấp đầu, ánh mắt đe dọa nhìn Lâm Khả Nhi.

“Làm sao có thể như vậy? Anh vĩ đại như vậy, là tôi có mắt không trông, không nhìn ra a.” Lâm Khả Nhi cười đùa nói. Liên lạc với Hắc Ám Đế Vương qua Internet một tháng, cô đối với người đàn ông này vô cùng sùng bái. Cách xử lý quả quyết, thủ đoạn khí phách, là nhân vật cảnh sát cả thế giới ngưỡng mộ.

Nếu như không nhờ có hắn, tên lừa xuyên lục địa bán về phía Trung Quốc có lẽ sẽ trực tiếp bán vào Địa Trung Hải.

Thật may cô có cơ hội tham dự vào kế hoạch này, cho nên có thể tận mắt chứng kiến Hắc Ám Đế Vương lợi hại đến mức nào.

Mà thật không ngờ, vị sán sát cô vẫn luôn sùng bái lại có thể là Bắc Dã Thương, thật là làm cho cô có cảm giác ngoài ý muốn. Trừ ngoài ý muốn còn có cả khiếp sợ, thì ra năng lực của Bắc Dã Thương cao như vậy, một chút cũng không kém cô và Chú Chá.

“Vậy tôi có hay không có tư cách làm nam nhân của em?” Bắc Dã Thương tà mị cười, môi hắn cũng đồng thời dán lên môi hồng của Lâm Khả Nhi.

Nghe Bắc Dã Thương nói vậy, Lâm Khả Nhi lúc này mới hốt hoảng nhận ra tư thế mập mờ giữa hai người. Cô hốt hoảng giằng co. Mặc dù Bắc Dã Thương rất lợi hại, cô rất sùng bái hắn, nhưng cô đối với hắn chỉ có sùng bái mà thôi. Người cô yêu là chú Chá, cô mới không cần hắn làm nam nhân của cô.

“Không được hôn tôi.” Lâm Khả Nhi muốn đẩy gương mặt tuần tú đang dán chặt trên môi chính mình ra, nhưng hắn một chút cũng không dịch chuyển. Bắc Dã Thương tựa như tường đồng vách sắt, đem cô siết chặt trong ngực hắn, khiến cô không thể động đậy.

Miệng của cô bị hắn chặn lại, liền ngay cả một tiếng kêu cũng không phát ra được.

Đang cùng mấy người quen bàn luận, Đường Chá đưa tay ra muốn kéo cô gái nhỏ bên cạnh, lại ngoài ý muốn chụp hụt. Tiểu Khả Nhi vốn nên ở bên cạnh hắn đã sớm không thấy bóng dáng. Cảm lý sâm banh đã uống một nửa thả vào trong khay trên tay nữ phục vụ, hắn lễ phép chào hỏi, sau đó nhanh chóng rời đi.

Đang lúc tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng tiểu Khả Nhi, Đường Chá nhìn thấy Lưu Vân Thiên đang đi về phía hắn.

“Vân Thiên, cậu có thấy tiểu Khả Nhi đâu không?” Đường Chá vội vàng hỏi. Không tìm được tiểu Khả Nhi, lòng hắn một mực hốt hoảng không yên.

“Tôi vừa mới từ đằng kia tới. Nên không biết cô ấy rốt cuộc đi chỗ nào?” Lưu Vân Thiên chỉ về phía một gian phòng nghỉ nói.

Đường Chá nghe vậy, lập tức sai bước đi về phía căn phòng kia.

Vừa đẩy cửa ra, hắn liền thấy một cô gái nằm nghỉ trong phòng. Đang muốn đi qua nhìn một chút xem có phải Tiểu Khả Nhi hay không, thì dưới chân đột nhiên lão đảo, té xỉu bên cạnh bàn.

Lúc này, Lệ Tây Á cười tà đi tới bên cạnh hắn, đem toàn bộ y phục trên người hắn thoát ra, sau đó kéo hắn đến bên giường. Mà cô gái đang nằm dưới mềm, thể nhưng cũng toàn thân không mảnh vải.

Cô ta đem thân thể hai người áp vào nhau, tứ chi giao hợp.

“Lệ Tây Á, không được để hắn đụng vào Liêu Phàm!” Lưu Vân Thiên xông vào phòng thì thấy Lệ Tây Á đem chân Đường Chá gác lên hông Liêu Phàm, hắn lập tức tức giận rống to.

Lệ Tây Á không nói sẽ làm ra cái loại trình độ này, hắn thể nhưng nhận ra trong lòng chột đau nhói.

“Không làm vậy sao có thể đạt tới hiệu quả giống như thật? Còn nữa, chỉ là đặt bên cạnh nhau cũng không phải thật sự đụng vào cô ấy. Tôi cũng không dùng xuân dược với hắn.” Lệ Tây Á âm tà cười lạnh.

Cô ta dùng một tay, đẩy Lưu Vân Thiên ra khỏi phòng, kéo tới đằng xa.

“Đi tìm Lâm Khả Nhi đi, đừng phá hỏng kế hoạch của tôi.” Trên khuôn mặt trang điểm dày của Lệ Tây Á lúc này tràn đầy âm hiểm.

“Tiểu Khả Nhi?” Lưu Vân Thiên lúc này mới nhớ tới Lâm Khả Nhi, cô ấy đi đâu vậy? Tại sao tìm khắp nơi cũng không thấy.

Lo lắng tìm kiếm tiểu Khả Nhi, trong đầu Lưu Vân Thiên hoàn toàn đem Liễu Phàm ném ra sau óc.

Đang lúc hần tìm kiếm Lâm Khả Nhi, Lê Tây Á giả bộ bùng một bàn trái cây chạy từ phòng nghỉ ra, vừa chạy vừa hoảng sợ hét chói tai.

“A!”

Thấy trê khuôn mặt nữ phục vụ lúng túng cùng kinh hoàng, khách khứa tò mò hướng phòng nghỉ đi tới. Khi bọn họ đẩy cửa ra, thế nhưng nhìn thấy hình ảnh Đường Chá cùng Liễu Phàm ôm chặt nhau nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138

Khách khứa bắt đầu bàn luận âm ỉ, khi Lâm Vũ Mặc kỳ quái đẩy mọi người ra, thấy hai người trên giường thì lập tức nổi giận một tay tóm lấy Đường Chá, hung ác dằm một cái vào mặt Đường Chá.

Bị đánh đau, Đường Chá lắc lắc cái đầu mê man, kinh ngạc há to mồm: "Lâm tiên sinh?"

"Ghê tởm! Đường Chá, cậu chính là thương yêu Khả Nhi của tôi như vậy sao? Trong lễ đính hôn lại phóng đảng với người phụ nữ khác?" Lâm Vũ Mặc tức giận quát.

"Phụ nữ?" Đường Chá lắc lắc đầu, muốn cho mình tỉnh táo hơn một chút, anh quay đầu lại, thế nhưng nhìn thấy Liễu Phàm ở sau lưng mình.

"Tôi... tôi..." Đường Chá không biết nên giải thích thế nào, anh còn chưa lên tiếng, quả đấm của Lâm Vũ Mặc lại đánh về phía anh.

Phòng nghỉ ngời hỗn loạn khiến Lâm Khả Nhi chú ý. Bắc Dã Thương tà mị cười lạnh buông cô ra, mặc cho cô chạy khỏi ban công.

Khi Lâm Khả Nhi thấy hình ảnh mập mờ trên giường này thì cô đau lòng rơi lệ. Tại sao có thể như vậy? Chị Liễu Phàm mà cô tin nhiệm nhất thế nhưng cùng anh Chá lên giường.

"Không! Không! Đây không phải là sự thật!" Lâm Khả Nhi vọt tới trước giường, hướng về phía Liễu Phàm đã thức tỉnh, núp dưới cái chăn ở trên giường tức giận hô, "Chị Liễu Phàm, đây chính là tình bạn của chị với tôi sao? Chị đã có anh Lưu, tại sao còn phải tới cướp anh Chá của tôi?"

"Tiểu Khả Nhi, chị... chị không có", Liễu Phàm không hiểu nháy mắt. Trước mắt một mảnh hỗn loạn, khiến cô không biết nên làm cái gì. Cô sao có thể xuất hiện trên giường của tổng giám đốc chứ?

"Tiểu Khả Nhi, anh không có", Đường Chá không để ý đến quả đấm bén nhọn của Lâm Vũ Mặc, muốn đi lên ôm lấy Lâm Khả Nhi. Rồi lại bởi vì chính mình không mặc quần áo mà không tiện xuống giường.

"Anh Chá, em nhìn lầm anh rồi." Lâm Khả Nhi đau lòng lắc đầu. Chưa từng nghĩ tới có một ngày anh Chá có thể phản bội cô. Nhìn đến hình ảnh anh cùng Liễu Phàm nằm cạnh nhau, lòng của cô lại đau như vậy, đau đến mức thật muốn giết chết hai người bọn họ.

Anh là anh Chá mà cô yêu! Anh tại sao có thể... tại sao có thể phản bội cô?

"Khả Nhi, loại đàn ông này đáng giá để em yêu sao?" Bắc Dã Thương chẳng biết từ lúc nào đã đi tới sau lưng Lâm Khả Nhi, ôm eo cô an ủi.

"Bắc Dã Thương, dẫn tôi đi, tôi không muốn nhìn đến bọn họ nữa." Lâm Khả Nhi chảy nước mắt nói.

"Tốt! Tôi dẫn em đi tới nơi không có hán ta." Bắc Dã Thương tà mị cười kéo tay Lâm Khả Nhi.

Nhìn một lần cuối Đường Chá đang lo lắng, cô đau lòng theo Bắc Dã Thương rời đi.

"Tiểu Khả Nhi!" Đường Chá nhặt quần lên, vội vã mặc vào, mở ra chân dài muốn đuổi theo.

Lưu Vân Thiên đột nhiên xuất hiện, một quyền dằm vào ngực Đường Chá, tức giận gầm nhẹ: "Tổng giám đốc, làm sao anh có thể ra tay với Liễu Phàm? Chẳng lẽ anh quên cô ấy là người phụ nữ của tôi sao?"

"Tôi... Vân Thiên... nghe tôi giải thích" Đường Chá hiện tại trong lòng không hiểu ra sao, anh không biết là ai đang cài bẫy anh. Lời giải thích của anh còn chưa nói hết, liền lại bị lão ba tát một cái.

"Nghiệt tử! Làm sao mày có thể làm ra chuyện như vậy? Mày trả con dâu lại cho ta!" Ba Đường bắt mẫn đánh một cái tát vào mặt của con trai, tâm tình đau xót này quả thật không thể dùng ngôn ngữ nào thay thế.

"Cha, con thật sự không có! Con cũng không biết tại sao có thể như vậy." Đường Chá ảo não giải thích với cha mình. Chuyện ngày hôm nay rất kỳ hoặc, rốt cuộc là ai đem anh cùng Liễu Phàm đặt nằm cạnh nhau? Anh rõ ràng nhớ chính mình đi tìm tiểu Khả Nhi, sau đó thấy người phụ nữ trong phòng nghỉ thì không còn nhớ gì nữa hết.

Chẳng lẽ đây là có người thiết kế một cái bẫy thật hoàn chỉnh, thế mà anh lại ngây ngốc chui vào trong.

Anh nhất định phải tra được rốt cuộc là ai ở phía sau màn gài bẫy anh.

Tần Phong thở dài đi tới bên cạnh Đường Chá, dùng một đôi mắt linh hoạt nhìn thấu tất cả nhìn Đường Chá: "Đường Chá, nếu như anh ngay cả chính mình cũng không bảo vệ được, em thật lo lắng bảo bối của em đi theo anh sẽ phải chịu uất ức."

"Phong" Đường Chá hốt hoảng nhìn Phong, bị sự thất vọng trong lời nói của cô làm cho thất kinh.

Lâm Vũ Mặc ôm chắc bả vai Phong, lạnh lùng kêu gọi nói với Đường Chá: "Đường tiên sinh, không làm rõ ràng vụ lộn xộn này, cũng đừng trở lại tìm tiểu Khả Nhi. Tôi hi vọng có thể nhìn thấy anh trong sạch."

"Tôi sẽ trả lại sự trong sạch cho mình." Đường Chá ưỡn ngực, trầm giọng nói.

"Trả lại trong sạch cho anh? Còn sự trong sạch của Liễu Phàm thì tìm ai lấy lại?" Lưu Vân Thiên tràn đầy lửa giận mà rống lên, hấn tức giận đẩy lồng ngực Đường Chá, nghiêm nghị nói, "Cho tới nay tôi đều xem anh là anh em, không ngờ cái người anh em này lại đụng chạm tới phụ nữ của tôi. Đường Chá, từ nay về sau tình bạn của chúng ta kết thúc."

Nói xong, Lưu Vân Thiên tức giận rời đi.

Nhìn bóng lưng tràn đầy lửa giận của Lưu Vân Thiên, Đường Chá một hồi kinh ngạc. Một sai lầm, anh lại đắc tội với trợ thủ đắc lực nhất, người bạn tốt nhất của mình.

Đáng ghét!

Rốt cuộc là ai tính kế anh? Anh quyết sẽ không tha cho hắn!

Bị mọi người bỏ lại trong phòng nghỉ ngơi, Liễu Phàm đau lòng tan nát, cô làm sao có thể ngủ cùng tổng giám đốc, vừa nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi mình cùng tổng giám đốc dính vào nhau, trên mặt của cô liền một hồi lúng túng và ảo não.

Bộ dáng này của cô lại bị Thiên thấy, hấn sẽ không bao giờ để ý đến cô nữa đi? Cô đã không còn trong sạch, còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt Thiên?

Lệ trong nháy mắt tràn đầy hốc mắt cô, đầy một bụng uất ức thế nhưng không thể nói với ai. Khả Nhi tiểu thư cũng hiểu lầm cô, Thiên cũng bỏ rơi cô mà đi, nơi này còn có ai sẽ lưu luyến cô?

Không có, không có nữa.

Thiên, là Liễu Phàm có lỗi với anh, tổn thương anh là chuyện mà em không muốn nhất. Liễu Phàm yên lặng rơi lệ, thừa dịp tất cả mọi người đi vậy xem Đường Chá, cô lặng lẽ mặc quần áo vào, từ trong đám người biến mất.

Thiên, hi vọng anh có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn, em không có phúc khí, không cách nào ở bên cạnh anh nữa.

Ôm tâm tư một mối, Liễu Phàm trở lại căn phòng nhỏ mà cô đã thuê.

Cô chôn mình thật sâu vào dòng nước lạnh lẽo, dùng sức chà rửa thân thể của mình. Thân thể của cô dơ bẩn, cũng không còn xứng với Thiên nữa. Hai hàng nước mắt bị thương tràn ra khỏi hốc mắt, ai có thể trả lại sự thanh bạch cho cô, ai có thể trả lại tình yêu cho cô?

Đột nhiên một cảm giác muốn ói xông lên, cô úp sấp trên bồn cầu ói như điên. Gần đây dạ dày vẫn không thoải mái, ngày mai thật phải đi khám bệnh.

Khi dạ dày trở nên trống rỗng, cô mệt mỏi vùi mình vào trên sofa tàn tạ, rơi lệ đến khi trời sáng.

Kính ngạc há hốc mồm, cô kính ngạc không biết là nên khóc hay nên cười.

Đứa nhỏ này tại sao lại tới trễ như thế? Lại vào sau khi cô rời khỏi Thiên, mới phát hiện ra mình mang thai. Tay của cô khẽ vuốt ve bụng mình, một cổ hào quang tình thương của mẹ ở trên mặt cô sáng lấp lánh.

Bảo bối, mặc dù cha rời đi, nhưng mẹ sẽ không vứt bỏ con.

Tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, Liêu Phàm từ đó biến mất khỏi tầm mắt mọi người, cũng không tìm được cô nữa.

Khi Lưu Vân Thiên lòng áy náy đi đến căn phòng nhỏ Liêu Phàm muốn thì chỉ thấy gian phòng trống không.

Hắn một lần làm kẻ tiểu nhân, chẳng những không có được Lâm Khả Nhi, ngay cả Liêu Phàm cũng mất đi. Giờ phút này ngoại trừ ảo não, không còn có bất kỳ từ nào có thể hình dung tâm tình của hắn.

Đòi người thật không thể làm sai, bỏ lỡ liền không cách nào quay đầu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139

Từ hôm Bắc Dã Thương dẫn Lâm Khả Nhi trở về trụ sở chính của Hắc Ám đế quốc, cô nhốt mình ở trong phòng đã năm ngày không ăn không uống. Anh ta bị dọa sợ đến độ gấp gấp đón một nhà Lâm gia tới đây, nhưng cũng không khuyên được cô mở cửa.

Tần Phong cau mày gõ cửa: "Khả Nhi, tiểu bảo bối của mẹ, mở cửa ra cho mẹ có được hay không?"

"Không nên làm phiền con!" Lâm Khả Nhi tức giận làm nũng rống lên. Chuyện xảy ra tại bữa tiệc đính hôn ngày đó luôn hiện lên trước mắt cô, cô không nghĩ ra rất nhiều chuyện. Tại sao anh Chá yêu cô thương cô có thể cùng Liêu Phàm ở chung một chỗ?

Chẳng lẽ bọn họ đã sớm quan hệ vụng trộm sau lưng cô, mà cô vẫn không phát hiện?

Nhưng anh Chá không phải người như vậy a!

Trong tay cầm khuyên tai ngọc sáng loáng tượng trưng cho thân phận con dâu của Đường gia ngay trước mắt, Lâm Khả Nhi chân mày nhíu chặt hơn.

"Tiểu Ma Nữ, nếu không mở cửa, cha liền cùng với ma-mi của con về nhà, cũng không để ý tới con nữa!" Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo uy hiếp.

Cửa đột nhiên bị mở ra từ bên trong, Lâm Khả Nhi tràn đầy khí phách nhìn chăm chăm cha: "Cha đi a! Không muốn tiểu Khả Nhi, các người cứ việc đi! Dù sao con là nhóc đáng thương không ai thương không ai yêu!"

Nói xong, trong mắt vốn là khí phách bắt đầu tràn đầy ưu sầu, nước mắt cứ như vậy lách tách rơi xuống.

Lâm Ngao đẩy con trai ra, một tay ôm lấy cháu gái vào trong ngực: "Tiểu bảo bối ngoan, không khóc, ông nội thương cháu! Đường Chá tên khốn kia, quăng hắn sang một bên đi, cháu gái Lâm Ngao ta còn lo không có người yêu sao? Đi! Cùng ông về nhà, giới thiệu cháu cho toàn đám tinh anh của thế giới. Ông cũng không tin không ai hơn được Đường Chá!"

"Ông nội!" Lâm Khả Nhi ủy khuất bỏ nhào vào ngực Lâm Ngao, "Anh Chá xấu xa, anh ấy sao có thể làm ra chuyện như vậy?"

"Được rồi, bảo bối ngoan, chúng ta về nhà." Lâm Ngao ôm bả vai cháu gái, nhẹ giọng an ủi.

Cháu gái bảo bối của ông là bảo bối của Lâm gia, sao có thể để người ta khi dễ như vậy? Ông nhất định phải làm cho Đường Chá hối hận. Lập tức đi gọi điện thoại cho đám bạn già kia, giúp giới thiệu bạn trai cho tiểu Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi gạt đầu một cái, đi theo ông nội ra ngoài, lại bị Bắc Dã Thương một phen ngăn lại, anh ta dựa vào bên tai tiểu Khả Nhi thì thầm nói: "Tiểu Vũ Mao, như vậy liền bỏ rơi tôi thì có chút không tử tế. Nhớ, tôi sẽ đi tìm em."

Nói xong, anh ta thối lui về sau, nhiệt tình nắm chặt tay Tần Phong: "Tần tổng giám đốc, chúng ta sau này còn gặp lại."

"Tôi ở Trung Quốc chờ anh hạ cố đến chơi." Tần Phong mỉm cười nói. Tay của cô còn chưa rút khỏi tay của Bắc Dã Thương, liền bị Lâm Vũ Mặc đoạt lại, nhìn thấy cái gương mặt ăn dấm kia, Tần Phong dí dóm cười, trên khuôn mặt không thấy một chút nếp nhăn của cô tràn đầy nụ cười yếu ớt hạnh phúc.

"Tiểu tử, đến Trung Quốc tôi mời cậu uống rượu Mao Đài trăm năm, đây chính là thứ tôi cất giấu riêng." Lâm Ngao vui vẻ nói với Bắc Dã Thương.

"Không thành vấn đề, đến lúc đó hai ta không say không về." Bắc Dã Thương tà tứ cười to.

Một nhà Lâm gia rời khỏi Canada, trở lại Trung Quốc.

Dựa vào lan can ngoài ban công phòng ngủ của mình, Lâm Khả Nhi ảo não chống cằm. Hạnh phúc của cô vừa sắp tới tay lại bị Liêu Phàm luôn luôn tin tưởng hoàn toàn hủy diệt, cô nên làm cái gì?

Một hồi chuông điện thoại di động cắt đứt sầu tư của cô, cô lập tức móc điện thoại ra.

Một dãy số xa lạ, Lâm Khả Nhi cau mày bất náy: "Tôi là Lâm Khả Nhi, xin hỏi bạn tìm ai?"

"Khả Nhi, là chị." Thanh âm tràn đầy áy náy của Liêu Phàm vang lên.

"Chị Liêu?" Lâm Khả Nhi thấy không vui muốn cúp điện thoại. Khi cô đang vì Liêu Phàm mà buồn bực ghen tuông thì chị ta sao còn có mặt mũi gọi điện thoại cho cô?

"Đừng cúp điện thoại của chị. Khả Nhi, chị hiểu rõ em rất khổ sở, nhưng chuyện không phải như em nghĩ. Chị cũng không biết tại sao lại ngủ cùng tổng giám đốc, chị cũng không biết rốt cuộc chúng tôi có xảy ra chuyện gì hay không. Nhưng chị có thể thề, chị không nghĩ muốn quyến rũ tổng giám đốc, em đừng hiểu lầm chị. Khả Nhi, trở về đi, đi tìm tổng giám đốc. Chị sẽ không tranh với em, thật đó." Lời nói thành khẩn của Liêu Phàm truyền đến trong tai Lâm Khả Nhi, khiến lòng của cô lại càng thêm đau nhói.

Chị ta sẽ không tranh giành với cô? Anh Chá vốn chính là của Lâm Khả Nhi cô, cô căn bản không sợ chị ta tranh giành.

Nhưng vừa nghĩ tới Liêu Phàm cùng anh Chá xảy ra quan hệ, cô liền sinh lòng bất mãn, không muốn tha thứ cho Liêu Phàm: "Bây giờ nói những thứ này có tác dụng không? Chị với anh Chá làm cũng đã làm rồi."

"Thật xin lỗi, chị không phải cố ý. Chị cũng không biết tại sao lại xảy ra quan hệ với tổng giám đốc. Nhưng em yên tâm, chị sẽ không đi giành ngai ấy." Liêu Phàm khổ sở nhắm mắt lại, đau lòng nói.

Một đêm lộn xộn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô một chút trí nhớ cũng không có. Chỉ nhớ mình đi theo Thiên vào phòng nghỉ ngơi, sau thì cũng không nhớ ra nữa. Thiên! Liêu Phàm chợt ngồi thẳng người, cô thế nào không nghĩ qua hần? Là hần mang cô vào phòng nghỉ ngơi.

Không! Không thể! Cô không nên hoài nghi hần.

Hôm nay, khi Lâm Khả Nhi vô cùng nhàm chán lười biếng nằm trên giường chơi điện tử thì trong nhà có khách không mời mà đến.

Tần Phong nhiệt tình chiêu đãi Bắc Dã Thương vừa vặn theo tới Trung Quốc: "Bắc tổng giám đốc đến chơi hân xá, Phong cảm thấy rất vinh hạnh."

Bắc Dã Thương một đôi mắt tà mị chăm chú, vừa bắt tay với Tần Phong, vừa nhìn lên lầu: "Tần tổng giám đốc, không biết Lâm tiểu thư gần đây tâm tình tốt hơn một chút chưa?"

"Khả Nhi?" Tần Phong có chút nghịch ngợm cười, dùng con mắt linh hoạt nhìn Bắc Dã Thương. "Khả Nhi từ nhỏ chưa từng chịu uất ức, lần này đã kích không nhỏ. Không biết còn có thể yêu người khác nữa hay không."

"Tôi sẽ làm cho lòng cô ấy sống lại." Bắc Dã Thương đông lạnh nói, "Tần tổng giám đốc, tôi có thể lên lầu thăm cô ấy hay không?"

Thấy trong mắt Bắc Dã Thương giấu giếm nóng nảy, Tần Phong xinh đẹp cười lên: "Khả Nhi nhà tôi gặp lại anh có lẽ sẽ vui mừng một chút. Mau đi đi."

Bắc Dã Thương lễ phép cúi người rồi sải bước đi lên lầu.

Khi Lâm Vũ Mặc xoa mi tâm từ thư phòng đi ra thì khi thấy bóng lưng của Bắc Dã Thương: "Tiểu Phong, Bắc Dã Thương vì sao lại tới?"

Tần Phong ôm lấy Lâm Vũ Mặc, dựa vào trong ngực anh cười nói: "Người ta nhớ Khả Nhi của anh, còn không được tới sao?"

"Tiểu tử này quấy rối, Đường Chá sợ là không có hi vọng rồi." Lâm Vũ Mặc nghe xong, thân mật hôn môi vợ một cái, tiếu nuối nói.

"Công bằng cạnh tranh, người nào đối tốt với bảo bối của chúng ta, sẽ để cho con bé gả cho người đó." Tần Phong dí dỏm nháy mắt mấy cái, một chút cũng không lo lắng cho Đường Chá.

"Anh còn tưởng rằng em thích Đường Chá hơn." Vừa nghĩ tới tên tình địch Đường Chá này, anh đến nay còn canh cánh trong lòng, năm đó anh thiếu chút nữa thua Đường Chá. Làm sao Phong lại không đứng về phía cậu ta chứ?

"Em thích nhất là anh." Tần Phong ôm khuôn mặt đẹp trai tuấn khốc của Lâm Vũ Mặc, nghịch ngợm cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140

"Chỉ thích thôi thì làm sao đủ? Anh còn muốn em yêu anh!" Nghe được Tần Phong tỏ tình, Lâm Vũ Mặc đã sớm mở cờ trong bụng, anh ôm chặt lấy eo bà xã, cuồng ngạo cười hân hân này cánh môi thủy nộn.

Môi bị ngâm trong miệng Lâm Vũ Mặc, Tần Phong nũng nịu nói: "Em đối với anh yêu còn chưa đủ sâu sao?"

"Chưa đủ! Anh muốn nhiều hơn!" Lâm Vũ Mặc bá đạo hôn Tần Phong, ôm cô đẩy ra một bên cửa thư phòng, đem một màn kiểu điểm giầu vào trong phòng.

Lâm Khả Nhi liều mạng gõ bàn phím, giống như đang trút giận, coi bàn phím là kẻ thù của cô mà đập vào.

"Tức giận?" Đột nhiên bên tai cô truyền tới một giọng nói tà mị, bị dọa sợ đến độ bàn tay cầm bàn phím đột nhiên buông ra, bàn phím rơi xuống giường.

"Bắc Dã Thương?" Lâm Khả Nhi kinh ngạc nhìn Bắc Dã Thương, anh ta bây giờ không phải nên ở Canada sao? Minh mới vừa rồi còn cùng anh ta liên lạc, anh ta còn khen cô nhiệm vụ lần này hoàn thành rất khá.

Bắc Dã Thương gõ đầu Lâm Khả Nhi, lạnh nhạt tà mị nhướn mày ngồi ở bên người cô: "Không hoan nghênh tôi sao?"

"Sao lại như vậy? Anh là Wing của tôi mà!" Lâm Khả Nhi khoa trương nói. Sau khi biết thân phận của Bắc Dã Thương, đối với anh ta hiểu rõ càng ngày càng sâu, sự ngưỡng mộ cũng càng ngày càng nhiều. Trong một vụ mà họ vừa hợp tác, anh ta thể nhưng thoải mái mà phá sập hệ thống tài chính của một nước, chỉ vì chủ nghĩa bá quyền của quốc gia này khiến anh ta nhìn mà bất mãn.

"Thế nào bày tỏ sự hoan nghênh của em?" Bắc Dã Thương đột nhiên sát lại mặt của Lâm Khả Nhi, môi mỏng lạnh lẽo dán lên môi của cô.

Lâm Khả Nhi lui sang một bên, nghịch ngợm cười nói: "Cho anh hai cái bánh bao hấp."

"Bánh bao hấp?" Quanh năm sống ở nước ngoài, Bắc Dã Thương không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, mờ mịt nhìn cô.

Lâm Khả Nhi nhẹ nhàng đem bàn tay đặt lên mặt của Bắc Dã Thương, nghịch ngợm nói: "Đây chính là bánh bao hấp."

Nghe được cô cười đùa lên, mặt của Bắc Dã Thương cũng xanh như tàu lá, anh ta trừng đôi mắt tà khí sáng rực về hai cánh tay kia: "Em được đẩy Lâm Khả Nhi, lại dám trêu tôi!"

"Không được đánh tôi!" Lâm Khả Nhi cười duyên từ một đầu khác của giường nhảy xuống đất, muốn né tránh uy hiếp của Bắc Dã Thương. Nhưng không ngờ chân mới vừa chạm đất, thân thể liền bị anh ta ôm lại.

"Muốn chạy trốn?" Bắc Dã Thương tà mị mút tai cô, hơi thở nóng bỏng thổi lất phất phát bên gáy Lâm Khả Nhi, khiến cô ngửa ngáy thân thể co rút cười duyên.

"Wing, đừng mà, tôi về sau không đùa anh nữa còn không được sao?" Lâm Khả Nhi dẫu môi cầu xin tha thứ, hàng lông mi dài vệt sáng, đem một đôi con ngươi đen nhánh thấp thoáng lúc sáng lúc tối, rất mê người.

"Không thả! Tôi còn nhớ chuyện bị em cho leo cây, em thể nhưng lưu lại một phòng trái cây, hại tôi mặc áo choàng tắm ở trong khách sạn cao cấp năm sao chạy đuổi theo em. Tôi bỏ qua cho em mới là lạ!" Bắc Dã Thương quần chặt hông của Lâm Khả Nhi, xoay đầu cô qua, liên cường thể che kín môi cô.

Lâm Khả Nhi bời vì Bắc Dã Thương hành động ngang ngược mà sững sốt. Chưa bao giờ bị đoạt hôn mạnh mẽ như thế, anh Chá của cô vẫn rất dịu dàng, rất săn sóc, cũng không ép buộc cô.

Cái tên Bắc Dã Thương này thể nhưng một chút cũng không để ý đến ý nguyện của cô, bắt đầu đem lưỡi mạnh mẽ luồn vào trong miệng cô, quần lấy lưỡi cô hôn mút.

Cũng không biết anh ta hôn qua bao nhiêu phụ nữ, nhớ lại mình đụng vào anh ta nhiều lần, một cảm giác buồn nôn mãnh liệt xông lên ngực, cô đẩy Bắc Dã Thương ra, che miệng chạy vào phòng vệ sinh.

Cô cảm thấy môi của mình thật bẩn, giống như nơi đó có vô số vi khuẩn, thật là muốn ói. Mặc dù không có phun ra bao nhiêu, trong ngực lại buồn ói đến khó chịu. Nhìn trong kính đôi môi của chính mình bị hôn sưng đỏ, Lâm Khả Nhi ảo não nhăn mày.

Bắc Dã Thương về mặt lo lắng dựa bên cạnh cửa, lạnh mị ngưng mắt nhìn Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi ngẩng đầu lên, bất mãn kháng nghị: "Bắc Dã Thương, về sau không cho dùng cái miệng hôn qua vô số phụ nữ này đụng tôi!"

"Thứ cho tôi khó nghe theo!" Bắc Dã Thương ôm lấy Lâm Khả Nhi, tà tứ cười tiến sát cô.

Đầu Lâm Khả Nhi không ngừng ngửa ra sau, nói gì cũng không để cho anh ta đụng được mình: "Không cho đến gần tôi!"

Bắc Dã Thương mỉa mai hoặc tà tứ cười buông eo Lâm Khả Nhi ra, ngạo mạn nói: "Tạm thời bỏ qua cho em."

"Ác ma!" Lâm Khả Nhi hướng về phía Bắc Dã Thương le lưỡi, làm mặt quỷ, "Dám không buông tha tôi, bản tiểu thư lại tặng cho anh một xe lửa trái cây!"

Nghe được lời nói của Lâm Khả Nhi, Bắc Dã Thương chẳng những không tức giận, ngược lại ngẩng đầu cười lớn. Những năm này, kể từ sau khi người kia đi, mình không còn vui vẻ cười nữa. Mà Lâm Khả Nhi, chỉ vô ý trêu chọc, là có thể làm anh vui vẻ.

"Wing, ngày mai là sinh nhật tôi, anh tính tặng tôi cái gì?" Lâm Khả Nhi nằm ly ở trên giường, vừa chơi trò chơi, vừa nghịch ngợm hỏi.

"Muốn quà sao?" Bắc Dã Thương nhướng lông mày cười lên, thân là Hắc Ám Đế vương, có chuyện gì là anh ta không biết? Anh ta chính là biết được sinh nhật của cô, nên mới tới Trung Quốc vào hôm nay.

Lâm Khả Nhi ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nháy đôi mắt đẹp linh động nói: "Tôi không muốn thứ mà dùng tiền có thể tùy tiện mua được."

Lâm Khả Nhi cô muốn chỉ là một phần tâm ý, thứ dùng tiền có thể tùy tiện mua được thì chính cô cũng có thể mua, căn bản không cần người khác tặng.

"Hả?! Tôi đang định tặng em một va-li Đô-la." Bắc Dã Thương cau mày, làm bộ khó xử nhìn cô.

"Một va-li Đô-la? Một cho anh nghĩ ra!" Lâm Khả Nhi vô lực tròn trắng mắt. Nào có người tặng quà như vậy chứ?

"Hơn một triệu, em thật không muốn?" Bắc Dã Thương dán vào sau tai Lâm Khả Nhi, hướng cô thổi khí nóng, cố ý mê hoặc cô.

"Dưới trường tập đoàn Lâm thị có hơn mười ngân hàng, tôi muốn nhiều Đô-la như vậy làm gì?" Lâm Khả Nhi bất mãn hỏi ngược lại. Cô cũng không phải là cô gái háms tiền, mới không thích nhận được Đô-la làm quà sinh nhật, dù thật sự là cả một va-li.

Không để ý đến Bắc Dã Thương nữa, Lâm Khả Nhi tiếp tục chui đầu vào game hù cầu của cô, chơi cũng không quá vui vẻ.

Đôi đồng tử tối tăm của Bắc Dã Thương rất có thâm ý nhìn Lâm Khả Nhi, khoe miệng anh ta cười tà tràn đầy ngang ngược.

Mặc dù chỉ là một tiệc sinh nhật, Lâm gia lại làm náo nhiệt giống như lễ mừng năm mới. Bọn họ mời tới rất nhiều nhân vật trong hai giới chính thương tới chúc mừng.

Lâm Khả Nhi đứng ở cửa, cười duyên bắt tay với khách khứa. Sau khi khách tiến vào, cô vung bàn tay có chút mỏi nhừ than thở, mệt quá, loại tiệc sinh nhật này quả thật không muốn cho người ta sống. Kể từ khi bữa tiệc bắt đầu, cô liền toét miệng cười, cười đến cơ mặt cũng căng cứng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

Bắc Dã Thương cầm trong tay một cái hộp xinh xắn, nở nụ cười mê hoặc đến gần Lâm Khả Nhi: "Sinh nhật vui vẻ!".

"Cám ơn!" Lâm Khả Nhi tự đáy lòng cười nhận lấy cái hộp nhỏ. Thật tò mò Bắc Dã Thương rốt cuộc sẽ tặng cô cái gì, cô rất muốn mở ra xem ngay tại chỗ.

Dường như nhìn ra tâm tư của cô, Bắc Dã Thương dựa vào bên tai cô tà mỉa cười nói: "Là chi phiếu, bên trong có năm triệu."

Nghe được lời nói của Bắc Dã Thương, Lâm Khả Nhi không vui đem cái hộp nhỏ ném về cho Bắc Dã Thương: "Còn nói không tặng tôi tiền! Chi phiếu với tiền khác nhau chỗ nào?"

Thấy cái miệng nhỏ nhắn kia cong lên, Bắc Dã Thương không khỏi cười tà, anh ta gõ đầu Lâm Khả Nhi: "Tôi nói em liền tin sao? Đồ ngốc!"

Lâm Khả Nhi xoa đầu, nháy đôi mắt to xinh đẹp nhìn Bắc Dã Thương, đây nếu không phải là chi phiếu, vậy rốt cuộc là cái gì?

"Nhận đảng hoàng cho tôi! Bên trong này chứa thẻ từ có thể tùy ý điều động Hắc Ám đế quốc, tổng cộng chỉ có ba cái, chỉ cần em cầm nó là có thể tự do ra vào Hắc Ám đế quốc, có thể thoải mái tìm đến tôi." Bắc Dã Thương lãnh mỉa nói.

Anh ta chính là coi cô như bảo bối quan trọng nhất, mới có thể tặng cho cô cái thẻ này. Phải biết rằng nó quý giá đến mức không phải người bình thường có thể có được. Tấm thẻ duy nhất còn sót lại này chính là thứ mà toàn thế giới cũng muốn tranh đoạt, có nó liền có thể điều động thiên quân vạn mã.

"Tổng cộng chỉ có ba cái? Vậy hai cái khác nằm trong tay ai?" Lâm Khả Nhi tò mò hỏi.

Không trách được cái hộp nhẹ như vậy, thì ra bên trong chứa một thẻ từ. Xem ra Bắc Dã Thương xác thực dụng tâm, không có tùy ý xài tiền cho qua chuyện.

"Trong tay tôi có một cái, một cái khác..." Trên mặt Bắc Dã Thương đột nhiên thoáng qua một chút mù mịt, không nói tiếp nữa.

Từ trong mắt anh ta, Lâm Khả Nhi thấy được sự đau lòng, vì vậy không tiếp tục hỏi tới.

"Wing, cảm ơn anh!" Lâm Khả Nhi nhón đầu ngón chân lên, hôn khẽ lên mặt Bắc Dã Thương, tỏ vẻ cảm ơn.

"Chỗ này!" Bắc Dã Thương chỉ môi mỏng của mình, tà mị cười.

Về hải hươc trong mắt Bắc Dã Thương khiến Lâm Khả Nhi đỏ bừng hai má, cô đâm vào lưng đối phương, ngây thơ nói: "Nghĩ hay lắm! Nụ hôn của tôi là để dành cho Đường..."

Lời còn chưa nói hết, cô đột nhiên ngậm miệng. Những lời này nói theo thói quen, bây giờ muốn đổi cũng không đổi được.

Anh Chá phản bội cô, cô còn chấp nhất cho anh làm gì?

Vết sẹo trong lòng lần nữa bị mở ra, vô cùng đau đớn. Nước mắt cứ như vậy đột nhiên ứa vào hốc mắt cô, thật là muốn khóc.

Chóp chóp đôi mắt chưa xót, cô ép buộc mình lộ ra một giọng nói ngọt ngào cười: "Wing, cùng tôi khiêu vũ đi."

"Thật là vinh hạnh." Bắc Dã Thương kéo tay Lâm Khả Nhi, kéo cô vào sàn nhảy. Nhìn vẻ ưu thương trên mặt cô, Bắc Dã Thương cũng không vạch trần. Đường Chá phản bội thật sự tôn trọng cô ấy sâu sắc như vậy sao?

Trong lúc bất chợt cảm thấy mình có phải quá tàn nhẫn hay không?

Không!

Để lấy được thứ hắn muốn, thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng!

Hắn là Bắc Dã Thương, Hắc Ám Đế vương, một người đàn ông có thể thống ngự thế giới, người phụ nữ hắn muốn đừng mơ tưởng thoát được. Hắn quyết sẽ không giống như trước đây, ngu ngốc mặc cho hạnh phúc trượt khỏi tầm tay.

Vẫn lạnh nhạt kiêu ngạo theo sát bà xã ngồi ở trong góc, Lâm Ngao tràn đầy lo âu nhìn cháu gái bảo bối của mình.

Lâm phu nhân cười trấn an ông: "Ngao, không phải lo lắng, con cháu tự có phúc khí của con cháu. Là của con bé thì trốn cũng trốn không được, không phải là của con bé thì tranh cũng tranh không được. Mặc kệ là Đường Chá hay là Bắc Dã Thương, đều là nhân trung chi long, tiểu Khả Nhi của chúng ta ở bên ai cũng sẽ không ủy khuất con bé."

(nhân trung chi long: tài hoa hơn người)

Lúc này, bà vợ lớn đã bị bắt ly hôn với Lâm Ngao mĩa mai nói: "Lại một đũa hồ ly tinh, khắp nơi câu dẫn đàn ông, còn tưởng rằng đàn ông khắp thiên hạ đều là của nó."

"Câm miệng! Bà không mở miệng, cũng không ai trách bà." Lâm Ngao nhìn trừng mắt nhìn bà vợ trước đã ằm ỉ với ông cả đời kia, bất mãn nói.

Nghe thấy Lâm Ngao giận dữ nằng nặc, bà ta không dám nữa nói, chỉ là trên mặt thoáng qua vẻ không cam lòng. Mặc dù lúc ly hôn, Lâm Ngao đã cho bà ta một số tiền lớn, nhưng lại làm cho bà ta từ đó mất đi tất cả đặc quyền, không thể lấy thân phận của Lâm phu nhân khoe khoang trước mặt người.

Đang cùng Bắc Dã Thương khiêu vũ, Lâm Khả Nhi đột nhiên cảm thấy bên hông bị một đôi bàn tay ôm lấy, dùng lực kéo cô cách xa lồng ngực Bắc Dã Thương.

"Cô ấy là của tôi đấy!" Thanh âm lãnh khốc của Đường Chá từ sau lưng truyền đến, khiến thân thể Lâm Khả Nhi trong nháy mắt cứng ngắc. Cô giống như hoá thạch ngây ngô đứng đó, mặc cho Đường Chá ôm vào trong ngực.

Anh Chá thể nhưng tìm đến cô!

Phản bội sau lưng cô, anh ta còn mặt mũi nào tới gặp cô? (Haiz, ngu quá...)

Nước mắt bất chợt tràn đầy hốc mắt.

Sau lưng ấm áp vẫn giống như trước đây, mặc dù hận, cô lại vẫn rất muốn quay đầu lại nhìn một chút khuôn mặt tuấn đạt mỗi đêm xâm nhập vào trong giấc mơ của cô.

Bắc Dã Thương tà mị cười tay kéo Lâm Khả Nhi, khinh thường nói với Đường Chá: "Anh đã mất đi quyền lợi nói câu này."

"Tôi không có! Mặc dù còn chưa tìm được Lệ Tây Á, nhưng tôi đã tra ra chủ mưu ngày đó chính là cô ta. Tôi sẽ tìm được cô ta, trả lại sự trong sạch

cho mình." Đường Chá cắn răng nói.

Vì sự thanh bạch của mình, anh đã triệt để kiểm tra đám nhân viên tham dự ngày đó, trên một tờ giấy báo danh do nữ phục vụ điền, anh nhìn thấy nét chữ quen thuộc của Lệ Tây Á. Mặc dù cô ta dùng tên giả, nhưng mà chữ của cô ta có hóa thành tro cũng không thay đổi.

Anh gắng lười lớn lòng bắt Lệ Tây Á, nhưng đến nay vẫn không có kết quả. Nếu không phải bởi vì hôm nay là sinh nhật của tiểu Khả Nhi, anh sẽ đợi đến khi tìm được Lệ Tây Á mới trở lại chứng minh mình vô tội với tiểu Khả Nhi.

Anh bị người ta tính kế, lại có miệng khó trả lời, mọi người chỉ tin cái mà bọn họ đã thấy, cho rằng anh lãng nhăng với Liêu Phàm.

Bá đạo ôm Lâm Khả Nhi vào trong ngực, không để cho cô cùng Bắc Dã Thương có tiếp xúc. Bắc Dã Thương cũng không chịu nhượng bộ, vẫn nắm chặt tay Lâm Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Hai người lôi kéo khiến Lâm Khả Nhi đau đến mức rống to: "Tất cả đều buông tay cho tôi!"

Thấy trên mặt tiểu Khả Nhi xuất hiện vẻ khổ sở, Đường Chá lập tức buông hai cánh tay ra, mặc cho Bắc Dã Thương bá đạo lôi cô đi.

"Anh Chá, anh có biết anh khiến tôi thật thất vọng hay không." Lâm Khả Nhi nén lệ chậm chọc cười lên, "Anh nói anh bị người khác tính kế, chẳng lẽ bị người khác tính kế mà có thể cùng chị Liêu lên giường sao?" (LKN cũng khiến tớ thật thất vọng...haiz)

Đường Chá trăm miệng cũng không thể bào chữa ngay người ngay tại chỗ, anh cùng Liêu Phàm không thanh không bạch quả thực khiến anh không cách nào giải thích cho mình. Mặc dù anh bị người ta gài bẫy, nhưng anh cũng không cách nào bảo đảm mình không làm ra chuyện thất lễ.

Chỉ có thể đợi Lệ Tây Á, bắt cô ta đến nói rõ tất cả. Nếu như anh thật có làm chuyện có lỗi với Liêu Phàm, có lỗi với Khả Nhi, anh sẽ chịu tất cả hậu quả.

Đau lòng đứng thẳng lưng, Đường Chá trầm trọng nói với Lâm Khả Nhi: "Tiểu Khả Nhi, đợi anh... anh sẽ điều tra rõ mọi chuyện. Nếu anh đã làm chuyện có lỗi với em, anh tuyệt sẽ không trở lại làm phiền em."

Nói xong, Đường Chá bước nhanh rời đi. Lưng của anh cao ngạo thẳng tắp, dần dần biến mất hẳn khỏi tầm mắt của mọi người.

Tuyệt sẽ không trở lại làm phiền cô! Nghe được những lời này của anh Chá, Lâm Khả Nhi chợt cảm thấy đau lòng không hiểu được.

"Wing, đỡ tôi lên lầu." Lâm Khả Nhi xoa xoa trái tim vỡ vụn của mình, suy yếu nói với Bắc Dã Thương.

Bắc Dã Thương gật đầu một cái, đỡ cô rời khỏi bữa tiệc huyền ảo.

Nằm trên giường, Lâm Khả Nhi buồn bực nói với Bắc Dã Thương: "Giúp tôi đóng kỹ cửa lại, tôi muốn một mình yên tĩnh một chút."

"Tôi ở cùng em!" Bắc Dã Thương kéo cái ghế ngồi bên giường, đưa bàn tay ra xoa đầu Lâm Khả Nhi.

"Không nên đụng vào tôi! Đi ra ngoài!" Lâm Khả Nhi đột nhiên điên cuồng hô to, không phải tay anh Chá, chạm vào người cô thế nhưng làm cô cảm thấy khó chịu, đau giống như bị ong châm vậy.

Bắc Dã Thương tà từ một đôi mắt giá lạnh nhìn chăm chú: "Tiểu Vũ Mao, lúc nhớ tôi thì gọi tôi."

Lâm Khả Nhi không nói chuyện nữa, chỉ đem thân thể mình chôn thật sâu vào trong gối nằm.

Cô thật sự có thể chịu đựng được việc mất đi anh Chá sao? Còn nhớ rõ lúc trước anh Chá bị một người phụ nữ bỏ thuốc, thà tự hại mình cũng không đụng vào người phụ nữ kiểu diêm đó, lúc ấy cô vẫn không sao cả trêu chọc anh, muốn thì lên chứ sao. Nhưng hôm nay chuyện thật xảy ra, cô lại không thể chịu đựng. Thì ra là ham muốn độc chiếm của cô mãnh liệt như vậy, cô chỉ muốn anh Chá thuộc về một mình cô, cô không muốn anh đụng đến những người phụ nữ khác, dù là anh là bị người ta tính kế, dù là lúc đó anh cũng không tính tào.

Anh Chá, anh tại sao không thể như lần trước gắng gượng vượt qua?

Nhưng vừa nghĩ tới lần trước anh Chá cắt lên cổ tay anh rất nhiều vết thương, cô lại đau lòng, không đành lòng.

Anh Chá, anh không thể bỏ lại em, anh không thể không để ý tới em!

Lâm Khả Nhi đột nhiên nhảy dựng lên, đeo lên người cái túi bảo bối của cô, rồi lao ra khỏi phòng ngủ.

Vẫn canh giữ bên ngoài cửa phòng, Bắc Dã Thương nhìn thấy bóng dáng cô lao ra lập tức đuổi theo: "Tiểu Vũ Mao, em muốn đi đâu?"

"Buông tôi ra, tôi muốn đi tìm anh Chá." Lâm Khả Nhi không biết sức lực từ đâu tới, dùng sức tránh thoát khỏi sự áp chế của Bắc Dã Thương, cấp tốc chạy cách xa khỏi Bắc Dã Thương.

Đi tìm Đường Chá? Bắc Dã Thương ảo não nhỏ giọng nguyên rủa. Lấy điện thoại di động ra, anh ta lãnh mị hạ lệnh: "Mị Ảnh, thu lưới. Đi đem người phụ nữ của cậu đi, không cho cô ta lại xuất hiện trước mặt Đường Chá. Nếu không hai người các người cũng đừng nghĩ tiếp tục ở CHD làm việc!"

Mị Ảnh sau khi nhận được mệnh lệnh, trên mặt chẳng những không tức giận, ngược lại vui mừng như nở hoa. Kể từ sau khi Lệ Tây Á vượt ngục, hắn vẫn muốn tìm cô ta về, nhưng lão đại vẫn ngăn cản, bọn họ tận mắt nhìn Lệ Tây Á từng bước một đưa Đường Chá bấy, lão đại ngồi sau ngư ông đắc lợi.

Lão đại rút cuộc cũng chịu thả cho hắn đi tìm Lệ Tây Á. Lần này, hắn nhất định phải dùng tình yêu nồng nhiệt của mình đem lại ấm áp cho trái tim băng lạnh của cô.

Cúp điện thoại Bắc Dã Thương lao ra khỏi Lâm gia, đuổi theo Lâm Khả Nhi.

Khi anh ta vọt vào sân bay, chậm một bước, chỉ kém mấy phút mà thôi, Lâm Khả Nhi đã ngồi máy bay rời khỏi thành phố B, ẩn vào trong tầng mây.

Ảo não anh đang muốn liên lạc với máy bay tư nhân của mình, liền nhìn thấy một cô gái quần áo đơn giản thoáng qua trước mắt anh.

"Cách Nhi?!" Bắc Dã Thương cắn răng rống giận, búp bê đáng chết không có lương tâm kia, cô gái đã từng được anh nâng niu trong lòng bàn tay, cô gái âm hiểm lợi dụng anh, cô gái phản bội sự tin tưởng của anh, thế nhưng đang mặc quần áo công nhân làm vệ sinh, ở nơi này trong sân bay quét dọn vệ sinh!

Thời gian cũng chẳng lưu lại dấu tích gì trên mặt cô, cô vẫn đẹp như trước. Khuôn mặt lạnh nhạt khác với vẻ mềm mại trước kia, sau khi rời khỏi anh, cô rút cuộc đã trải qua chuyện gì? Tại sao lại nhận làm loại công việc này?

Trí nhớ về trước kia như thủy triều tràn tới, còn nhớ rõ năm đó, cha cô bị kẻ thù đuổi giết, chỉ còn lại mình cô còn sống. Thân là thủ lĩnh CHD, anh chịu trách nhiệm bảo vệ cô, coi cô như đóa hoa trong nhà kính, dùng toàn bộ tình yêu chăm sóc cô. Anh vận dụng cả lực lượng của CHD báo thù cho cô, nhưng không ngờ sau khi báo thù, anh lấy được lại là sự phản bội sâu sắc.

Khi cha của Cách Nhi xuất hiện thì anh mới biết mình trúng kế, người đàn ông xảo trá kia chưa chết, hắn thiết kế một cái bẫy hoàn hảo cho anh chui vào. Vừa nghĩ tới chuyện lúc trước, Bắc Dã Thương liền hận đến nghiến răng, chính anh giết chết những thuộc hạ trung thành nhất với CHD, chỉ vì báo thù cho Cách Nhi, nhưng không ngờ người chân chính muốn đoạt quyền cũng không phải là người mà anh cho là kẻ thù, mà là cha của Cách Nhi.

Sau khi giúp hắn giết chết toàn bộ đám người đối địch với hắn, hắn ta đã trở lại, lấy thân phận phản đường chủ của CHD trở lại, muốn đoạt quyền.

Anh tức giận phản kích, rút cuộc đem cha của Cách Nhi ép tới đường cùng.

Còn nhớ rõ năm đó hòng súng của anh chĩa vào ngực cha của Cách Nhi, tà nịnh uy phong hù dọa: "Chú Hồng, tôi muốn báo thù cho những oan hồn chết oan."

"Con rẻ thân ái của tôi, cậu thật cam lòng giết tôi sao?" Đối phương điên cuồng cười lớn.

Đúng, hắn là cha của Cách Nhi, là cha của cô gái mà anh yêu, giết hắn rồi chính là làm thương tổn Cách Nhi.

"Không cần mang Cách Nhi tới uy hiếp tôi! Hôm nay ông nhất định phải chết!" Anh lạnh lẽo bóp cò súng, nhưng trước khi viên đạn xuyên qua thân thể hắn, anh lại nghe được hắn xảo trá cười, "Cách Nhi, tha thứ cho cha không thể để cho con làm công chúa của CHD."

Những lời này vừa nói xong, ông ta liền nói không ra lời nữa. Cặp mắt kia trợn lên giận dữ tràn đầy không cam lòng, thẳng tắp ngã xuống đất.

"Cha!" Cách Nhi khóc nhào về phía cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Nhìn Cách Nhi đột nhiên xuất hiện , hần sừng sờ tại chỗ. Lời nói đó của Hồng thúc là có ý gì? Không thể để cho cô làm công chúa CHD, chẳng lẽ cô đã sớm biết tất cả, cô muốn làm công chúa CHD sao?

Hần tức giận kéo Cách Nhi lại trước ngực, không cam lòng chất vấn: "Cách Nhi, nói cho tôi biết, tất cả mọi chuyện em đều rõ ràng, là em cùng cha em dựng nên tất cả, có đúng hay không?"

Cách Nhi sắc mặt tái nhợt mà cười : "Đúng thì sao? Không phải thì thế nào? Mưu kế của cha tôi cũng không thành công. Anh chính là vua của CHD, còn cha tôi đã chết."

"Đáng chết! Em thế nhưng lừa gạt tôi!" hần hoàn toàn mất đi lý trí, một khẩu súng thẳng tắp chĩa vào mặt Cách Nhi .

"Giết tôi đi, vì nhóm người thân tín của anh mà báo thù." Cách Nhi không sợ cười lạnh, tuyệt không giống như cô gái mảnh mai thường ngày, ngược lại trên mặt lộ vẻ châm chọc.

Nhìn gương mặt mình hết lòng thương yêu cưng chiều, nhìn búp bê hần yêu đến tận xương tủy, hần thế nhưng không thể xuống tay tổn thương cô, chỉ có thể bi thống rống lớn: "Cút! Cút xa khỏi tầm mắt của tôi! Vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trước mặt của tôi lần nữa!"

Cách Nhi vô dụng cười thầm, cô giống như một đoá Không Cốc U Lan, lạnh nhạt bay xa, từ đó cũng không có xuất hiện nữa. Nguyên cho là tất cả ân oán cũng theo Hồng thúc chết đi mà biến mất, nguyên tưởng rằng trong lòng hần đối với Cách Nhi đã sớm không có cảm giác, nhưng không ngờ khi nhìn thấy cô lần nữa , tim của hần vẫn còn cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo. Hần thế nhưng không thể quên được người đã phản bội khiến mình đau xót đến thấu xương.

Mang theo lửa giận không cách nào đè nén, Bắc Dã Thương từng bước một tiến tới gần Cách Nhi.

Cách Nhi đang lau sàn đột nhiên cảm thấy quanh thân mình có một hồi rét run, giống như có một cổ hơi thở lạnh băng đánh về phía thân thể của cô. Lúc này, một đôi giày da cá sấu Italy xuất hiện trước mặt cô. Theo li quần thẳng thớm, cô nhìn lên người đàn ông đang đứng ở trước mặt cô.

Bắc Dã Thương?

Sờ sờ gương mặt tái nhợt, cô kinh hoàng vứt bỏ giẻ lau nhà, xoay người bỏ chạy. Cô không muốn bộ dáng nhếch nhác của mình bị hần thấy. Vẫn nhớ năm đó hần nói một câu vô tình: vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trước mặt hần lần nữa.

Vì cha năm đó gây tội nghiệt, cô đem mình ẩn nấp, cũng không dám xuất hiện tại nơi có hần . Trên người không có đồng nào , vì sinh tồn, chuyện gì cô cũng làm qua. Thật vất vả mới tìm được công việc quét dọn ổn định tại sân bay, nhưng không ngờ thế nhưng lại ở chỗ này gặp phải Bắc Dã Thương.

Gặp mặt lại, hần lại sẽ bỏ qua cho cô?

Cách Nhi hốt hoảng muốn chạy trốn , mở mắt vừa chạy hai bước liền bị Bắc Dã Thương túm lấy cánh tay.

" Cách Nhi đáng chết, nhìn thấy tôi không nên nói câu hoan nghênh sao?" Bắc Dã Thương cắn răng rống giận. Người phụ nữ ghê tởm này, thế nhưng một tí cũng không muốn nhìn thấy hần. Nghĩ đến đây , trong lòng của hần liền tràn đầy oán khí. Chẳng lẽ cô quên từ nhỏ hần cưng chiều cô thế nào sao? Cô khát, hần tự mình vì cô rót nước, cô đói bụng, tự hần cho cô ăn cơm, cô bị bệnh, hần cả đêm trông chừng, hần coi cô như tiểu công chúa mà thương yêu, lại không nghĩ rằng nhận lấy hoàn toàn là sự phản bội. Cô thế nhưng vừa bắt đầu liền cùng cha của cô bày cái âm mưu với hần.

"Buông tôi ra." khuôn mặt nhỏ nhắn của Cách Nhi trắng bệch như một tờ giấy, đáng thương cầu khẩn.

" Cách Nhi yêu quý, cô không phải cảm thấy chúng ta nên ôn chuyện lại chuyện cũ một chút sao?" âm thanh của Bắc Dã Thương tràn đầy mỉa mai hoặc truyền vào trong tai Cách Nhi, để cho cô càng thêm sợ hãi.

Không cho Cách Nhi bất cứ cơ hội phản kháng nào, Bắc Dã Thương liền kéo cô đi.

Mặc dù người phụ nữ này là kẻ thù của Bắc Dã Thương hần, là người hần nên hận thấu xương , nhưng hần lại không muốn thấy cô phải hạ mình làm nhân viên quét dọn như thế, hần lại vẫn vì cô mà đau lòng.

Đáng chết!

Cách Nhi bị Bắc Dã Thương kéo đi, trên mặt tràn đầy khổ sở, tầm mắt của cô len lén nhìn về Bắc Dã Thương, vào thời điểm hần không thấy được, trong đôi mắt trong suốt khiến người ta nhìn vào không đoán ra được thậm chí có tia quyến luyến sâu sắc.

Đem Cách Nhi đẩy vào bên trong xe, Bắc Dã Thương ngồi ở bên người cô lãnh mị nheo mắt lại, mặt tức giận hỏi: "Địa chỉ?"

"À? Cái gì địa chỉ?" Cách Nhi không hiểu nháy đôi mắt đẹp, tim đập loạn nhịp mà nhìn hần.

" Địa chỉ nhà cô! Ngủ ngoan!" Bắc Dã Thương tức giận rống. Người phụ nữ ghê tởm, chỉ chớp động con người búp bê xinh đẹp hai cái như vậy đã làm cho hần mất khống chế tim đập rộn lên, hần thế nhưng muốn đem cô ôm vào trong ngực che chở. Chẳng lẽ hần quên việc cô phản bội, quên cha cô xảo trá đã thiết kế hần như thế nào?

Cách Nhi nghe lời nói ra một chuỗi địa chỉ, tài xế lập tức phát động xe hơi, đi tới.

Nơi cô nói .

Bắc Dã Thương cho là rời khỏi hán Cách Nhi sẽ sống phải ung dung tự tại, có lẽ cô đang núp ở trong một góc khác của thế giới giễu cợt hán ngu đại. Nhưng hán vạn lần không ngờ nơi tài xế đưa hán đến lại là một phòng nhỏ bị tàn phá, thậm chí ngay cả che gió che mưa cũng không thể . Nhìn căn phòng đơn sơ đến cái ghế cũng không có , nhìn vách tường loang lổ, nhìn trong phòng đồ đạc chỉ có—— một cái giường đơn nhỏ nhỏ, tim của hán thể nhưng không khỏi đau đớn.

Đây chính là nơi ở của Cách Nhi hán yêu như trên bảo sao?

Cái người phụ nữ ghê tởm này, chẳng lẽ cha của cô không có vì cô mà để lại thật nhiều của cải sao? Cô tại sao mà bị chịu được nghèo khó, cũng không đi tìm hán? Nếu như hán biết cô cuộc sống khốn khổ như thế này, hán tuyệt đối sẽ đón cô trở về.

Mặc dù cô gài bẫy hán, nhưng hán vẫn như cũ không thể chịu được để cho cô chịu khổ.

"Cô có phải hay không nên nói rõ ràng?" Bắc Dã Thương đem Cách Nhi ép về phía góc tường, tà mị nhìn cô chằm chằm.

Bắc Dã Thương trên mặt tức giận khiến Cách Nhi không dám nói lời nào, cô chỉ có thể cúi đầu yên lặng rơi lệ.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, lại khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn Mỹ Lệ như búp bê, Bắc Dã Thương một quyền nện ở trên tường cạnh đầu cô: "Cha cô để lại tiền cho cô ở đâu? Đừng nói với tôi là không có."

"Sớm đã bị tôi tiêu xài cạn sạch." Cách Nhi đột nhiên quyền rũ mà cười , khuôn mặt bất cần đời tươi cười tràn đầy đùa cợt, "Những năm này, ăn uống đánh cuộc, tất cả tôi đều dính, chỉ trong mấy tháng, tiền liền cạn sạch. Bắc Dã tiên sinh, những chuyện này đã sớm không có quan hệ với anh. Cảm ơn anh tốt bụng đưa tôi về nhà, mời trở về cho."

Cách Nhi ra lệnh đuổi khách chẳng những không có khiến Bắc Dã Thương lùi bước, ngược lại để cho hán quán chặt thân thể của cô. Bắc Dã Thương nâng cầm Cách Nhi lên, tức giận nhìn cô: "Đây không phải là cô, tôi biết Cách Nhi nhất định không phải là cái bộ dáng này! Cô đang gạt tôi, tại sao?"

Cách Nhi mĩa mai mà cười: "Tôi vì cái gì mà muốn gạt anh? Tôi vốn là như thế, chỉ là anh vẫn không thấy rõ, mới có thể bị tôi cùng cha lừa gạt."

"Không!" Không thể tiếp tục nghe tiếp, Bắc Dã Thương mang theo lửa giận cắn nuốt sạch đôi môi đỏ đang chọc giận hán.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144

Bị hán hôn , Cách Nhi đầu tiên là một hồi kinh ngạc, rồi trên mặt của cô thoáng qua một tia mừng rỡ. Cô vô dụng rũ đôi tay xuống bên người, mặc cho Bắc Dã Thương hôn đem lấy cô xâm nhập.

Tại sao trải qua nhiều chuyện như vậy, trải qua nhiều năm như vậy, nụ hôn của cô vẫn như cũ khiến cho hán động lòng? Hán thể nhưng thật là muốn đem cô nhập vào trong thân thể!

Cuồng ngạo ôm lấy Cách Nhi, vút cô đến cái giường đơn đứng đưa không dứt, hán bá đạo chiếm đoạt ngọt ngào của cô.

Cách Nhi này bất lực rên rỉ càng thêm tăng sự hưng phấn của hán, hán như một gã điên cuồng cắn nuốt cô. Cách Nhi vẫn ngọt ngào như năm đó, để cho thân thể hán vui thích vô tận. Niềm vui này chưa bao giờ hán tìm thấy ở trên người người khác, lập tức đem hán xâm nhập.

Cả đêm chưa chợp mắt, chỉ có vận động kéo dài.

Nằm ở trong ngực Bắc Dã Thương, Cách Nhi len lén mở đôi mắt sáng chói, tràn đầy tình yêu say đắm mà nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Bắc Dã Thương, từng lần một tràn đầy quyến luyến khẽ vuốt ve. Cô muốn đem hình dáng hán khắc sâu trong đầu, khi không thấy được hán sẽ dùng để an ủi chính mình.

Bao nhiêu? Giống như đã chia cách ba năm, trong ba năm này, cô điên cuồng nhớ hán, cũng không dám xuất hiện trước mặt hán. Chỉ vì hán là kẻ thù giết cha cô. Đây là bí mật trong lòng cô , cô sợ bị hán biết. Cô đang vì nghiệp chướng nặng nề của cha mà chuộc tội. Ông ấy để lại cho cô một số tiền lớn, nhưng đó đều không phải là đồng tiền chính nghĩa, cô không muốn dùng nên đem toàn bộ quyền cho cơ quan từ thiện.

Khi rời khi Bắc Dã Thương, hai tay cô trống trơn, đang là đóa hoa trong nhà kính , chọt ra ngoài xã hội, cô bị rất nhiều nhục nhã cùng đau khổ, thật may là cô đều gắng gượng qua . Ba năm, để cho cô trở nên kiên cường, ba năm, nhưng cũng để cho thân thể cô trở bị tàn phá. Cô không biết mình rốt cuộc

còn có thể sống thêm bao nhiêu ngày giờ nữa, sẽ để cho cô mang theo nỗi nhớ đối với Thương ca ca mà rời đi thôi.

Đột nhiên ngực xuất hiện một hồi khổ sở, giống như ở lật khuấy, cô lập tức nhảy cách xa thân thể Bắc Dã Thương, chạy về phía bồn cầu.

Một miệng lớn máu màu đỏ tươi từ trong miệng của cô phun ra, máu đỏ tươi lập tức nhuộm đầy đồ sứ trắng nõn, giống như một đóa Mẫu Đơn kiều diễm nở rộ.

Cảm thấy trong ngực trống vắng, Bắc Dã Thương đột nhiên mở mắt, khi hắn thấy Cách Nhi ôm bồn cầu ho ra máu thì kinh hãi chạy về phía cô: "Cách Nhi, em làm sao vậy?"

Nâng đầu có chút choáng váng lên, Cách Nhi réo rất thảm thiết mà cười: "Thương ca ca, em có thể gọi anh như vậy lần nữa sao?"

"Cách Nhi, có thể! Em có thể! Chỉ có em có quyền gọi anh như vậy!" Bắc Dã Thương hốt hoảng ôm lấy Cách Nhi té xỉu trong lòng hắn, "Cách Nhi! Cách Nhi!"

Gào thét đau hơn nữa cũng không gọi được Cách Nhi tỉnh lại

.

Bắc Dã Thương vội vã mặc quần áo cho cả hai người, ôm lấy cô chạy vội ra ngoài. Nhẹ nhàng đặt cô nằm ở chỗ ngồi phía sau, Bắc Dã Thương lập tức lái xe chở cô về phía bệnh viện.

Cho đến khi thấy Cách Nhi nôn ra máu, hắn mới hiểu rõ lòng của mình, mặc dù cô phản bội tin tưởng của hắn, nhưng từ sâu trong trái tim của hắn tình yêu sâu sắc dành cho cô cũng không có giảm bớt, ngược lại càng ngày càng sâu.

Hắn không thể mất đi Cách Nhi, hắn hiện tại mới hiểu được tại sao nửa đêm luôn nằm mơ, bóng dáng Cách Nhi mê người thoáng hiện ra, bởi vì hắn vẫn thích cô nha!

Cách Nhi của hắn, rốt cuộc chịu hành hạ gì mà trở nên như thế?

Nếu như hắn biết đem Cách Nhi đuổi đi sẽ có loại kết cục này, hắn quyết sẽ không để Cách Nhi rời đi. Lúc đó hắn bị thù hận che mắt, không thấy được Cách Nhi đáng yêu.

Sau khi bệnh viện kiểm tra cho Cách Nhi xong, bác sĩ thở dài: "Thân thể của cô ấy đã như một ngọn đèn dầu sắp cháy hết, không được bao lâu nữa."

"Không thể nào!" Cách Nhi của hắn, Cách Nhi hắn nâng niu che chở trong lòng bàn tay, thế nhưng lại mắc bệnh thời kỳ chột, vô phương chữa.

Cách Nhi, của hắn Cách Nhi, không thể còn trẻ như vậy đã phải đi.

Hắn muốn cứu sống cô! Nhất định phải làm cho cô đầy sinh lực sống tiếp.

Quên mất Lâm Khả Nhi, quên mình còn có rất nhiều công việc còn lơ lửng, Bắc Dã Thương ôm lấy Cách Nhi, phái máy bay tư nhân chạy thẳng tới Mei Guo, hắn muốn tìm bác sĩ giỏi nhất thế giới xem bệnh cho Cách Nhi của hắn, cho dù mất hết tất cả, hắn cũng muốn cứu sống cô.

Lệ Tây Á đem cổ áo giơ lên, đem nửa bên mặt gò má che lại, đang lúc cô đang muốn lợi dụng bóng đêm để về nhà thì một bóng dáng của một người cao lớn ngăn cô lại.

"Lệ Tây Á, đã lâu không gặp." Đường Chá ngăn ở trước mặt Lệ Tây Á, sắc mặt tối tăm mà nhìn cô.

Lệ Tây Á thấy mình nguy trang bại lộ, liền buột cổ áo ra, mắt lạnh nhìn Đường Chá: "Đường Chá, không cần chào hỏi tôi. Từ ngày anh tự tay đem tôi vào ngục giam trở đi, tôi liền hận không thể bóp chết anh."

"Cho nên cô gái hãy hãm hại tôi?" Đường Chá căm tức nhìn chằm chằm Lệ Tây Á, hắn đã tra rõ ngày đó gái bấy người của hắn chính là Lệ Tây Á. Mưu kế của cô thật là độc, vì báp thù mà hắn không tiếc tổn thương đến Liêu Phàm vô tội. Vừa nghĩ tới Liêu Phàm dịu dàng như vậy, bởi vì chuyện này mà chịu tổn thương lớn, tim của hắn liền một hồi không đành lòng. Ân oán của hắn cùng Lệ Tây Á không nên kéo theo người khác, nhất là Liêu Phàm ngây thơ như vậy.

Lệ Tây Á, hủy diệt là không chỉ là hạnh phúc của hắn, còn có Liêu Phàm thanh bạch, thứ quan trọng nhất của một cô gái. Liêu Phàm về sau làm thế nào có thể thân thiện đối mặt với ánh mắt người đời?

"Tôi để cho anh có được vui thích lớn nhất trên thế giới, anh còn nên cảm tạ tôi à! Liêu Phàm tự vị không tệ chứ?" Lệ Tây Á nheo mắt lại, xảo trá mà cười. Mặc dù Đường Chá cùng Liêu Phàm cũng không có xảy ra cái gì, nhưng cô mới sẽ không nói cho hắn biết chân tướng, sẽ để cho hắn đau lòng đi, tốt nhất khổ sở đến chết.

Nghe được lời nói của Lệ Tây Á, Đường Chá tức giận nắm lấy cổ áo của cô, lớn tiếng chất vấn: "Cô rốt cuộc cho tôi ăn cái gì?"

"Con ruồi Tây Ban Nha, xuân được mạnh mẽ nhất." Lệ Tây Á ngắc đầu lên, quyến rũ mà cười, "Mười đầu con voi cũng không thể kéo anh trở về. Đêm đó anh nhất định rất thỏa mãn chứ? Mau cùng tôi nói tiếng cảm ơn."

Đường Chá tức giận nâng lên quả đấm, thật là muốn hung hăng đánh cô một trận. Tại sao lại có người phụ nữ âm độc như thế này? Vừa nghĩ tới mình đối với Liêu Phàm thế nhưng làm ra cái loại chuyện đó, trán của hắn liền toát ra mồ hôi lạnh, không biết cô giờ thế nào? Kể từ sau đêm đó, cô liền hoàn toàn biến mất, không có tới công ty đi làm nữa. Cô có thể hay không nghĩ không thông?

Trong lòng tràn đầy lo lắng, hắn thật hận mình, tại sao không thể chống cự? Nếu như hắn có thể chịu đựng, cũng sẽ không tổn thương Liêu Phàm, tổn thương một cô gái dịu dàng như vậy.

Hắn vốn muốn tìm Lê Tây Á chứng minh sự trong sạch của mình, chứng minh hắn không có đụng đến Liêu Phàm, tuy nhiên cô ta lại để cho hắn biết được tin tức khiếp sợ. Hắn thế nhưng thật cùng Liêu Phàm xảy ra rất nhiều chuyện không nên xảy ra. Trừ ảo não, hắn đã không từ nào khác để nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Editor: Sendyle

Sự trong sạch của anh ta đã không còn, anh ta không cầu mong được tiểu Khả Nhi tha thứ, đây mới là chuyện làm cho anh ta đau lòng nhất. Chính anh ta từng nói qua, nếu như anh ta làm ra chuyện có lỗi với cô, thì vĩnh viễn không đến làm phiền cô. Từ đó về sau, duyên của anh ta cùng tiểu Khả Nhi coi như cắt đứt.

Vừa nghĩ tới phải vĩnh viễn mất đi tiểu Khả Nhi, tim của anh ta đau thắt lại từng cơn, đau đến toát mồ hôi lạnh.

Quả đấm của anh ta nâng lên thật lên, nhưng không cách nào động thủ, hận đến cách nấy, anh ta cũng không cách nào xuống tay đánh một người phụ nữ. Tức giận đem Lê Tây Á đẩy ra, Đường Chá bắt đầu xoay người, nắm chặt quả đấm rồi đi. Nhìn bóng lưng của anh ta rồi đi tràn đầy bi thương, bộ dạng giống như mất đi toàn thể giới.

Nhìn bóng lưng Đường Chá, Lê Tây Á cười lạnh: "Đường Chá, chính anh hủy đi hạnh phúc của tôi, cũng đừng mong có được một cuộc sống tốt."

Chỉnh lại y phục, Lê Tây Á lo lắng mà cười hai tiếng, sau đó quẹo vào ngõ hẻm, đi tới một căn nhà trệt có chút cũ kỹ trước mặt. Vừa mới mở ra cửa, thân thể của cô liền bị hai cánh tay thật nhiệt tình ôm chặt lấy.

"Lê Tây Á, anh nhớ em muốn chết. Em có nhớ anh không?" Giọng nói quen thuộc mà cuồng nhiệt của Mị Ảnh truyền vào tai Lê Tây Á, làm cho cô kinh ngạc há to mồm.

"Mị Ảnh? Làm sao anh tìm được em?" Cô cẩn thận như vậy, tại sao anh ta có thể tìm được cô?

"Từ ngày em vượt ngục Lão đại đã nắm rõ toàn bộ hành tung của em. Cái người đàn ông này, vốn là lão đại đang tìm cách cứu em, lập tức có thể đem em thả ra, em lại vượt ngục như vậy, thật uổng phí tâm huyết của lão đại. Vì em, lão đại không biết chạy bao nhiêu nhà quyền quý, tốn bao nhiêu tiền bạc, nhưng bởi vì sự kích động của một mình em mà làm toàn bộ công sức đổ sông đổ biển. Em nói xem em có phải rất ngu ngốc không?" Mị Ảnh trách cứ nhìn Lê Tây Á.

"Ai bảo lão đại không nói với em? Em tưởng các người không cần đến em nữa." Lê Tây Á chợt dạ nhìn Mị Ảnh. Lão đại thế nhưng không có quên cô, đều do cô quá xúc động. Không biết lão đại có tức giận không, có còn muốn cô không? Cô đã thoát khỏi tổ chức rất lâu, lâu đến thậm chí quên mất thân phận của mình là Lam Hồ.

"Người nào không cần em, còn có anh cần em. Lam Hồ, anh yêu em, anh phát hiện so với sức tưởng tượng của mình rất rất quan tâm em. Gả cho anh, có được không?" Mị Ảnh nhìn Lê Tây Á, anh đang cầu hôn cô ta.

"Gả cho anh?" Lê Tây Á kinh ngạc nhìn Mị Ảnh, cho tới nay, hai người bọn họ không phải chỉ bên nhau vì nhu cầu sao? Anh ta từ khi nào mà yêu cô?

"Đúng, anh yêu em, gả cho anh, để cho anh bảo vệ em." Trên mặt Mị Ảnh tràn đầy trịnh trọng, hoàn toàn không thấy đáng vẻ hài hước thường ngày, nghiêm trang nói. Anh ta muốn cô, anh ta thật lâu đã hiểu tình cảm của mình đối với cô. Là cô vẫn chấp mê muốn làm vợ của Đường Chá, làm hại anh ta chỉ có thể giấu tình yêu của mình vào trong lòng, chỉ có thể lấy bộ dạng bất cần đời xuất hiện trước mặt Lê Tây Á.

Hiện tại, anh ta có thể quang minh chính đại nói ra tình cảm thật trong lòng mình, anh ta muốn cưới cô, muốn che chở thật tốt cho cô. Đem ấm áp của mình xoa dịu những tổn thương trong lòng cô.

Anh ta biết từ nhỏ Lam Hồ là cô nhi, đã trải qua rất nhiều chuyện đau lòng, cô lạnh lùng chỉ vì che giấu những tổn thương. Là trò đùa của thế gian làm cho cô biến thành bộ dạng hiện tại vô tình lạnh lùng, lòng dạ ác độc, bộ dáng cay nghiệt, nhưng từ này đã có anh ta ở bên cô, che chở, yêu thương, giúp

đồ cô.

"Anh thật yêu em?" Lệ Tây Á vẫn không dám tin tưởng hỏi. Cho tới nay, cô đều sống trong cô độc, từ xưa tới nay chưa từng có ai yêu cô. Hôm nay đột nhiên nghe được lời tỏ tình của Mị Ảnh, cô đột nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng. Trên thế giới này, thì ra cô không cô độc, cũng có người yêu cô.

"Anh lừa em làm gì?" Mị Ảnh bắt mắt nhìn Lệ Tây Á một cái, hai người bọn họ ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, nhân phẩm của anh ta như thế nào chẳng lẽ cô không rõ sao?

"Được, em gả cho anh." Lệ Tây Á ôm chặt hông của Mị Ảnh, hưng phấn nói.

"Thật tốt quá!" Mị Ảnh một tay ôm lấy Lệ Tây Á, tràn đầy hưng phấn. Trong lòng anh ta tràn đầy vui sướng không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để diễn tả được.

"Đi, cùng anh về nhà!" Đem Lệ Tây Á để dưới đất, Mị Ảnh kéo tay Lệ Tây Á liền rời đi căn phòng nhỏ đơn sơ này.

"Lão đại sẽ không phản đối chứ?" Vừa nghĩ tới Bắc Dã Thương, Lệ Tây Á cũng có chút sợ.

Ban đầu bởi vì chưa hoàn thành nhiệm vụ nên bị đuổi ra CHD, lần này cô trở về, lão đại còn cần cô không?

"Lão đại để cho anh tới tìm em." Mị Ảnh gõ gõ đầu Lệ Tây Á, cười tà nói, "Nếu không phải anh ta ra lệnh, anh không dám đến tìm em. Lão đại ngày ngày nhìn em, đối với những việc gần đây của em tất cả đều rõ như lòng bàn tay."

"Có thật không?" Lệ Tây Á lúc này mới bớt thấp thòm trong lòng. Xem ra lão đại cũng không có vứt bỏ cô, cô thật sự rất vui.

Có Mị Ảnh yêu, tin tưởng mình nhất định sẽ hạnh phúc.

"Hai ta trước phải biến mất một thời gian, lão đại ra lệnh. Anh dẫn em đến nhà riêng của anh ở Singapore." Mị Ảnh đem Lệ Tây Á đẩy lên xe, liền nhảy lên xe thể thao Lạp Phong của mình, đem xe lái rời ngõ hẻm âm u này.

*****

Đường Chá nâng thân thể mệt mỏi về đến trong nhà thì đã gần đến nửa đêm, bên ngoài bông tuyết đang bay tán loạn. Cửa lớn bị anh ta mở ra, một cỗ khí lạnh thổi vào phòng khách. Cô đơn đi vào cửa nhà, phui xuống bông tuyết phủ trên người, bước chân vô lực của Đường Chá đi về phía quầy rượu, vùi mình vào trong rượu.

Lời nói của Lệ Tây Á vẫn còn vang vọng ở bên tai anh ta, anh ta khổ sở đắm quầy rượu, ảo não tự trách: "Đường Chá, làm sao người có thể mềm yếu như vậy? Sao lại có thể làm ra chuyện có lỗi với tiểu Khả Nhi?"

Vừa nghĩ tới việc mình cùng Liêu Phàm xảy ra quan hệ kia, tim của anh ta dâng lên cảm xúc khó chịu, một loại phần hận không thể giết chết sự vọng động của mình.

Anh ta có lỗi với Liêu Phàm, có lỗi với Lưu Vân Thiên, hơn nữa càng có lỗi với người yêu trong lòng anh ta Lâm Khả Nhi. Cô yêu anh như vậy, tại sao anh ta có thể phản bội cô?

Để cho cô đau lòng, là việc làm cho anh ta thương tâm nhất!

Bộ dạng xộc xệch bò lên cầu thang, bởi vì cảm giác đang say mà có chút hôn mê mấy lần thiếu chút nữa ngã xuống.

Khi anh ta đẩy cửa phòng ngủ của mình ra, thế nhưng thấy trên giường có một người đẹp nhỏ bé. Anh ta không dám tin tưởng nháy mắt, nháy mắt hạ xuống, người còn ở đây, nháy mắt hai lần, còn không có biến mất.

Thật sự là tiểu Khả Nhi sao? Có phải anh ta đang nằm mơ?

Nhìn tinh linh trước mặt khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, trên mặt cười ngọt ngào hạnh phúc, hai gò má non mềm phớt hồng, hấp dẫn bước chân của anh ta bước tới gần cô.

Đi từng bước một đến gần tiểu khả ái, Đường Chá nằm ở bên cạnh cô, bàn tay chạm vào gò má của cô, trên khuôn mặt kia thật ấm áp làm cho anh ta cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146

Editor: Sendyle

Đây không phải là mộng, tiểu Khả Nhi thật ở bên cạnh anh ta.

Không thể tiếp tục kháng cự, anh ta dùng lực đem người đẹp nhỏ bé khả ái ôm vào trong lòng, dùng âm thanh vô cùng kích động hỏi: "Tiểu Khả Nhi, tiểu Khả Nhi, thật là em sao?"

Lâm Khả Nhi mở đôi mắt mờ mịch buồn ngủ, chỉ thấy một lồng ngực to, từ trên người anh ta phát ra mùi hương quen thuộc, không cần ngẩng đầu nhìn, cô cũng biết người này là anh Chá của cô.

Chỉ là không cần nghĩ cũng biết, ở đường trạch, trừ anh Chá, còn có ai dám ôm cô như vậy?

"Anh Chá, anh đã về rồi." Ôm chặt vòng eo Đường Chá, Lâm Khả Nhi ngây thơ hỏi.

"Đây không phải là mộng! Này thế nhưng không phải là mộng!" Đường Chá mừng như điên hôn môi mềm của Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi cười đùa đáp trả nhiệt tình của anh ta, cùng anh ta dây dưa hôn nhau. Ôm anh Chá cảm giác thư thái như vậy, cô làm sao ngu ngốc mà bỏ lại anh ta?

Lộ ra cái lưỡi thơm tho, chui vào trong miệng Đường Chá, khơi lên kích cuồng của anh ta. Chỉ nghe Đường Chá nổi giận gầm lên một tiếng, đoạt lấy quyền khống chế, nhiệt tình mứt chặt lưỡi Lâm Khả Nhi, nhiệt tình yêu thương.

Nụ hôn vẫn như thường ngày đầy mật ngọt, Lâm Khả Nhi chỉ cảm thấy môi anh Chá dấy lên từng đoàn từng đoàn ngọn lửa, đầu anh chôn ở khuôn ngực mềm mại của cô, kích động nâng thẳng người.

Những tưởng rằng nhiệt tình này sẽ kéo dài, lại không ngờ một giây trước vẫn còn ở nhiệt tình hôn mãnh liệt, Đường Chá đột nhiên dừng lại, không nhúc nhích nằm ở trên người cô. Một giọt nước mắt nóng bỏng mang theo nhiệt độ nóng người đánh úp về phía ngực của cô, vết cháy lòng của cô.

Anh Chá đang khóc, tại sao? Chẳng lẽ vì mình không thông cảm?

"Anh Chá" Lâm Khả Nhi vừa định giải thích chuyện mình mấy ngày nay, chưa kịp nói chỉ thấy anh ta đột nhiên đẩy mình, nhảy xuống đất cách rất xa.

"Tiểu Khả Nhi, anh xin lỗi em. Nếu như anh gặp mặt em...em liền lấy dao đâm chết anh đi." Đường Chá đau đớn mà dùng lực bới lấy tóc của mình. Chỉ cần cùng tiểu Khả Nhi thân mật, anh ta sẽ nhớ tới Liễu Phàm, nhớ tới mình từng có những hành vi hoang đường, cho dù anh ta không có trí nhớ, vẫn cảm giác được bản thân mình hết sức bẩn thỉu.

Anh ta không xứng với tiểu Khả Nhi, anh ta thật không xứng với cô.

Nắm chặt quả đấm, hạ quyết tâm, anh ta sẽ rời đi tiểu Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi nhảy xuống đất, từ phía sau lưng ôm cổ Đường Chá đang muốn rời đi, bá đạo nói: "Không cho bỏ rơi em! Anh Chá, là Khả Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, không nên vì chuyện đó mà giận anh. Chị Liễu đã nói với em, cô ấy nói hai người là người vô tội. Em nên tin tưởng anh, không nên hoài nghi anh."

"Tiểu Khả Nhi, anh mới vừa gặp Lệ Tây Á, cô chính miệng thừa nhận ngày đó là cô ta hạ độc thù, cô ta thể nhưng cho anh ăn con ruồi Tây Ban Nha, hại anh làm ra chuyện có lỗi với em cùng Liễu Phàm. Tiểu Khả Nhi, anh không xứng với tình yêu của em, anh còn phản bội sự tin tưởng của em." Đường Chá khổ sở nhắm mắt lại, ngăn cản mình quay đầu lại.

"Anh Chá, em không quan tâm. Cho dù anh cùng Chị Liễu có làm gì, đó cũng là vì anh bị ép buộc. Tiểu Khả Nhi biết người anh yêu là em, người em yêu cũng chỉ có anh, như vậy đủ rồi." Lâm Khả Nhi nháy đôi mắt phiếm hơi nước, thâm tình nói.

Nói không quan tâm thật sự là nói dối, khi cô nghe được anh Chá thật cùng Liễu Phàm xảy ra qua quan hệ, lòng của cô như bị người ta lấy dao cứa từng nhát. Nhưng nếu như vì vậy mà để cho cô mất đi anh Chá, cô sẽ càng đau hơn. Cô không muốn mất đi anh, thật vất vả cô mới cùng anh Chá thổ lộ tình cảm, bọn họ nên có được hạnh phúc, tại sao có thể bị người khác dễ dàng chia rẽ? Hơn nữa người kia còn là lão yêu bà Lệ Tây Á. Cô sao có thể để cho cô ta toại nguyện.

Anh Chá vẫn là anh Chá của cô, cô thương anh ta, cô muốn cùng anh ta ở chung một chỗ.

"Chưa đủ! Thân thể của anh dơ bẩn, không xứng với em. Người anh cần xin lỗi không chỉ là em, còn có người vô tội khác là Liễu Phàm cùng Lưu Vân Thiên. Không giải quyết những chuyện này êm đẹp, anh quyết không gặp mặt em." Đường Chá ngẩng đầu lên, liều mạng ngăn kích động của mình muốn ôm tiểu Khả Nhi.

Anh ta sẽ tìm Liễu Phàm, sẽ chuộc tội với cô, nếu như không có sự tha thứ của cô vậy cuộc sống sau này của anh ta sẽ sống trong áy náy không yên.

Nếu như có thể, anh ta muốn giúp Liễu Phàm tìm về tình yêu của cô. Chỉ có như thế, anh ta mới có thể坦然 nhiên tiếp nhận tiểu Khả Nhi.

"Em không quan tâm, anh Chá, tiểu Khả Nhi thật đã nghĩ thông suốt, em yêu anh, em muốn anh làm chồng em." Lâm Khả Nhi đi vòng qua trước mặt Đường Chá, tràn đầy thương tiếc nâng lên gương mặt tuấn tú của Đường Chá, cười duyên nói.

Nếu vì sai lầm này mà để cho cô mất đi anh Chá, đó mới là tổn thất lớn nhất của cô. Anh Chá, là người đàn ông mà cô yêu nhiều năm như vậy, cô sẽ không để cho một điểm nhỏ nhoi như vậy hủy diệt đi hạnh phúc của cô.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, Đường Chá thiếu chút nữa mềm lòng, anh ta nẩy lần giơ tay lên muốn đem cô ôm vào trong ngực, nhưng vừa nghĩ tới nước mắt trên mặt Liêu Phàm, anh ta lần nữa để xuống.

Lãnh khốc ép mình đẩy Lâm Khả Nhi ra, hồ hững nói: "Anh qua phòng sát vách ngủ."

Nhìn bóng lưng cứng ngắc của Đường Chá, Lâm Khả Nhi ảo não cắn môi dưới. Xem ra trong lòng anh Chá còn mang nặng ưu tư, so với anh ta cô còn khổ sở. Cô sao có thể để ý nguyện của Lệ Tây Á được thực hiện chứ?

Anh Chá, em sẽ không để cho hạnh phúc của chúng ta bị cô ta phá đi, mặc kệ anh kháng cự thế nào, anh vẫn là của mình em. Chẳng lẽ anh quên mất, em là vị hôn thê của anh sao?

Lâm Khả Nhi mang theo nụ cười xấu xa ngồi trở lại giường, khẽ cắn cái miệng nhỏ nhắn, tay của cô thì cầm suy tư.

Anh Chá, chờ đón chiều đi, em sẽ khiến anh không cách nào kháng cự em.

Đường Chá cả đêm chuyển mình, trong lòng tràn đầy giãy giụa. Nghĩ tham món lợi nhỏ Khả Nhi, rồi lại bởi vì áy náy trong lòng mà không dám đi yêu. Làm cả đêm hỗn loạn mộng, trong mộng có bữa tiệc đính hôn, có Lệ Tây Á, còn có Liêu Phàm.

Khi anh ta từ trong mộng hỗn loạn mà tỉnh lại, bị nụ cười phóng đại trước mắt hù, anh ta lập tức đứng dậy, mờ mịt lau mồ hôi lạnh trên trán: "Tiểu Khả Nhi, làm sao em tới đây?"

"Anh Chá, anh còn không có cho em hôn chào buổi sáng." Lâm Khả Nhi cười tà nhào tới Đường Chá, một tay ép anh ta đến tại giường, bá đạo ngăn chặn môi Đường Chá.

Đường Chá trừ trợn to hai mắt kinh ngạc bên ngoài, không biết phản ứng chút như thế nào, bàn tay to của anh ta nắm chặt rồi lại thả lỏng, buông ra sau lần nữa nắm chặt, vô số lần cùng bản thân đấu tranh.

Cảm nhận được sự cứng ngắc của Đường Chá, Lâm Khả Nhi dí dóm khi anh ta trên môi liếm hạ xuống, sau đó vẫn chưa thỏa mãn bò dậy, nghịch ngợm nói: "Rất ngọt! Anh Chá, xuống lầu ăn cơm đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Editor: Sendyle

"Ha ha com?" Đường Chá còn không có từ mới vừa hôn phục hồi tinh thần lại, liền nghe đến tiểu Khả Nhi gọi anh ta xuống lầu ăn cơm, đại não nhất thời đường ngắt, không cách nào phản ứng kịp.

"Không ăn cơm sẽ bị đói." Lâm Khả Nhi nháy nháy mắt, bính bính khiêu khiêu xuống lầu.

Lance mới vừa rời giường, bắt gặp được Lâm Khả Nhi ở phòng bếp bận rộn, bộ dạng ông ta giống nhìn thấy quỷ sợ hết hồn: "Tiểu thư Khả Nhi, cô trở về khi nào?"

Lâm Khả Nhi thần thần bí bí mà nhìn Lance: "Tối ngày hôm qua cháu nhảy cửa sổ vào. Đây là bí mật, bác không cần nói cho bác Lãnh nha."

Lance u mê gật đầu: "Tiểu thư Khả Nhi à muốn cho tiên sinh một niềm vui bất ngờ sao?"

"Đương nhiên là!" Lâm Khả Nhi vén lên oa cái, dùng cái muỗng khuấy động cháo bên trong.

"Thơm quá! Đây là cô làm?" Lance không dám tin tưởng đến gần nồi trước, thưởng thức mùi hương cháo hải sản.

"Không tin phải không? Người ta không phải đều nói nếu muốn nắm được lòng của người đàn ông trước phải bắt được dạ dày của anh ta sao? Cho nên

khoảng thời gian cháu ở nhà một tháng này, cháu ngày ngày quán lấy mẹ cháu, để cho bà dạy cháu học nấu cơm, hiện tại cũng biết làm mười món ăn sáng. Bác Lance, cháu có phải rất thông minh không?" Lâm Khả Nhi kiều ngạo mà nhìn Lance, chờ đợi được ông ta khích lệ.

"Thông minh! Thông minh! Một tháng dĩ nhiên cũng làm học xong ‘mười loại’ bữa ăn sáng, học tập của cô tốc độ đủ ‘mau’!" Lance khoa trương cười nói, trong mắt tràn đầy hài hước.

"Bác Lance giấu cợt cháu!" Lâm Khả Nhi không thuận theo đám bả vai Lance, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thẹn thùng. Mặc dù cô học mọi thứ tốc độ cũng rất nhanh, nhưng chỉ là học nấu cơm không nhanh đến như thế, dùng thời gian một tháng, cô mới chỉ học được làm mấy bữa ăn sáng đơn giản. Chỉ là chuyện này đối với cô, tiểu công chúa nhà họ Lâm, từ nhỏ được thương yêu nâng niu trong lòng bàn tay mà nói, vô cùng khó khăn mà có được thành quả như thế.

Lance ha ha cười, đối với cô tán dương nói: "Mặc dù không nhiều lắm, chỉ là cháo này rất thơm, coi như cô cập cách. Một lát thiếu gia biết là cô làm, có thể ăn hết cả một nồi lớn."

"Cháu làm bữa ăn sáng, đương nhiên anh ấy sẽ ăn rất ngon." Lâm Khả Nhi kiều ngạo mà lắc đầu, cô đột nhiên áp vào bên tai Lance, đối với ông ta thì tai : "Bác Lance, không nên để cho bọn họ biết là cháu làm, bác cứ nói mới tuyển đầu bếp."

"Cô lại muốn giờ trò quỷ gì?" Lance cười mi mi mà nhìn Lâm Khả Nhi, bộ dáng sùng ái.

"Cháu muốn bắt được dạ dày anh Chá!" Lâm Khả Nhi chớp chớp đôi mắt linh động, nghịch ngợm cười lên.

Cô vừa ngâm nga bài hát, vừa đem các loại chút thức ăn bung đến trên bàn ăn. Lance lắc đầu đi theo phía sau cô giúp một tay.

Đường phụ nhìn một bàn bữa ăn sáng, cùng Lance nói: "Hôm nay ăn đồ ăn Trung Quốc sao?"

"Đúng, lão gia. Hôm nay mới tuyển đầu bếp, không biết có hợp ngài khẩu vị của ngài không." Lance hơi gấp eo, nhàn nhạt cười nói.

"Vậy ta phải cẩn thận thưởng thức mới được." Đường phụ tò mò nói.

Khi Đường Chá đi vào phòng ăn thì khi thấy phụ thân ở đó ăn như hổ đói.

"Đường Chá, mau tới nếm thử một chút, hôm nay đầu bếp làm bữa ăn sáng rất ngon, có hương tư quê nhà." Đường phụ hướng con trai ngoắc tay.

Đường Chá thờ ơ ngồi xuống, thức ăn có thể cho đầy bụng là được. Nhưng khi người kia đưa muỗng cháo hải sản vào miệng từ từ tiến vào thực quản của anh ta, làm cho anh ta cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc khác thường.

Cháo này có mùi vị giống Phong làm, còn nhớ rõ năm đó Phong nấu cháo hải sản chính là loại mùi vị này.

"Thiếu gia, cháo này ngon chứ?" Lance há hê hỏi.

"Đây là người nào làm?" Đường Chá không có trực tiếp trả lời, ngược lại nói lên nghi ngờ.

Đường phụ cười nói: "Nghe Lance nói là đầu bếp mới, hai cha con ta có lộc ăn rồi."

Đầu bếp mới tới? Đường Chá cau mày, giống như anh ta quên chuyện gì, là cái gì chứ? Đột nhiên nhớ tới trong nhà thiếu một bóng dáng hoạt bát của cô, cô đi đâu?

"Lance, tiểu Khả Nhi đâu?" Đường Chá từ chén cháo ngẩng đầu, hỏi Lance.

Lance kinh ngạc không khép miệng được: "Thiếu thiếu gia, làm sao người biết?"

"Tiểu Khả Nhi? Con dâu đáng yêu của ta trở về lúc nào? Ta thế nào không biết?" Đường Chá vẫn chưa trả lời, Đường phụ đã hưng phấn thối lên râu ria hỏi.

Lance sờ sờ cái ót, cười hi hi nói: "Tôi còn tưởng rằng tôi là người đầu tiên biết đấy. Tiểu thư Khả Nhi trở lại dĩ nhiên người đầu tiên muốn tìm nhất chính là thiếu gia, tôi hiểu."

Lúc này, Lâm Khả Nhi từ trong phòng bếp chạy đến, cô mặt tiếc nuối nói: "Anh Chá không thể ngốc một chút sao? Vốn còn muốn tạo bất ngờ cho Bác Lành."

Đường Chá hờ hững nhìn sang Lâm Khả Nhi, một câu nói cũng không nói, chỉ cúi đầu ăn canh.

"Con dâu ngoan, nhanh đến ngồi gần cha chồng của con." Đường phụ ở dưới đáy bàn đập con trai một cước, cho anh ta cái nháy mắt, lại thấy con trai vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ đành phải ngăn khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình kêu Lâm Khả Nhi.

"Cha chồng?" Đường Chá kinh ngạc tròn to hai mắt, lúc nào thì Khả Nhi xưng hô như vậy với cha mình?

"Thế nào? Con có ý kiến? Cô ấy là vợ con, đương nhiên nếu muốn cứ gọi ta như vậy." Đường phụ thối một chút cái kia hai chòm râu, cật lực nói.

"Anh Chá, tiểu Khả Nhi thật vui mừng lại thêm một người cha." Lâm Khả Nhi làm nũng nhào vào trong ngực Đường phụ, bộ tiểu Khả Nhi thái. Hai người bọn họ đồng nhất, trong mắt của Đường phụ tràn đầy tán thưởng đối với tiểu Khả Nhi.

"Con dâu ngoan đừng sợ, có ta ở đây, cái tên tiểu tử chết tiệt kia không dám khi dễ con đâu." Đường phụ nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi vỗ vỗ, tràn đầy từ ái trấn an.

Con trai ngốc nghếch của ông hôm nay xảy ra chuyện gì? Khi Khả Nhi không trở về, ngày ngày uống say khỗ sở, giờ cô dâu ngoan của ông đã trở lại, nó ngược lại không để ý tới người ta là vì lý do gì?

Đường phụ ở trong lòng sanh nghi, không biết nên làm sao, nói gì mới tốt. Lâm Khả Nhi đưa con dâu này ông ta đã sớm nhận định, cô gái khác đáng đáp dù có xinh đẹp hơn người cỡ nào ông ta cũng sẽ không thừa nhận! Cái tên tiểu tử chết tiệt tốt nhất nên nhanh chóng chấp nhận, ngoan ngoãn đem Khả Nhi cưới vào cửa thì hơn.

Đường Chá đem một bát cháo ngựa đầu uống sạch, đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: "Con đi làm."

Lâm Khả Nhi vừa nghe anh Chá phải đi, lập tức từ trong ngực Đường phụ nhảy dựng lên, ngay thơ chạy vội tới trước mặt anh ta: "Vừa đúng, em cũng vậy muốn đi học. Anh Chá chờ em."

Vốn định né Lâm Khả Nhi, nhưng không ngờ lại bị cô quẩn lấy, Đường Chá bắt đắc dĩ ở đấy lòng thờ dài. Phải chống lại sức quyến rũ của cô, cần bao nhiêu cố gắng a! Đứa nhỏ này nghịch ngợm lại không cho anh ta có cơ hội thờ dốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148

Ngồi vào trong xe, Đường Chá cô ý mở laptop, làm bộ như đang rất bận rộn, vờ như không để ý đến mùi nước hoa nhẹ nhàng quanh quẩn bên chóp mũi. Nhìn bộ dáng hẩn hiện tại, có vẻ như đang xem thứ gì đó rất thú vị, vô cùng hấp dẫn, khiến hẩn không dời mắt khỏi màn hình máy tính.

Lâm Khả Nhi thấy hẩn như vậy, tò mò vươn cái đầu nhỏ đến trước ngực Đường Chá, nghịch ngợm theo dõi. Ngoài ý muốn, lại chỉ thấy một đồng chữ cũng bằng số liệu rất chi là nhàm chán.

"Không cho anh nhìn mấy thứ này nhàm chán này." Lâm Khả Nhi bá đạo đem máy vi tính gấp lại, ném qua một bên. Cô leo lên, ngồi trên đùi hẩn, đem hai chân thon dài quăn quanh hông Đường Chá.

"Em mau xuống." Đường Chá chợt cảm thấy không thể hô hấp, tìm hẩn vì hành động của cô mà nhảy lên bùm bùm. Lúc này, bên mũi không chỉ quanh quẩn mùi hoa son trà, mà cả người hẩn đều đắm chìm trong mùi hương từ trên cơ thể cô tỏa ra. Mọi tế bào trên cơ thể vì hưng phấn mà không ngừng kêu gào, muốn hẩn lập tức ôm lấy tiểu Khả Nhi.

Nhưng đúng lúc này, khuôn mặt của Liễu Phàm lại hiện lên trước mắt hẩn, khiến hẩn chỉ có thể lạnh lùng đem tiểu Khả Nhi đẩy ra xa.

"Em không xuống, em thích ngồi trên đùi chú Chá." Lâm Khả Nhi lắc lắc cái đầu nhỏ, bá đạo nhìn hẩn.

Trước kia bọn họ không xa cách như thế này, cũng chỉ bởi vì quý kẻ của Lệ Tây Á, hại chú Chá không còn cung chiều cô, khiến trong lòng cô tràn đầy cảm giác vô lực. Mặc dù chú Chá trúng kế, chạm vào chị Liễu Phàm nhưng cô tuyệt đối sẽ không vì thế mà buông tay. Người chú Chá yêu là cô không phải là Liễu Phàm. Bởi vì biết trong lòng hẩn có cô, nên cô nguyện ý vứt bỏ phần kỷ ức không vui này, chỉ để lại tình yêu của cô với hẩn.

Cô biết Chú Chá là một người đàn ông có trách nhiệm, lần này, tổn thương Liễu Phàm khiến hẩn rất khỗ sở. Nhưng cho dù hẩn muốn bồi thường cho Liễu Phàm cũng không cần đem hạnh phúc của hai người bọn họ ra đánh đổi chứ.

Đường Chá đưa tay ra, đem cánh tay đang ôm chặt cổ hẩn gỡ xuống, ôm hông cô, nhắc cô ngồi xuống bên cạnh hẩn.

"Ngồi cho đàng hoàng, nếu không em xuống xe." Trong giọng nói Đường Chá tràn đầy uy hiếp nói. Về mặt hẩn lúc này thật tối tăm, giống như hẩn sẽ thật sự làm vậy nếu cô không chịu xuống.

"Anh quá đáng!" Lâm Khả Nhi bị Đường Chá vô tình thương tổn, trong hốc mắt mờ hồ dâng lên một tầng nước. Buיעur tình ai oán của cô khiến cho lòng hẩn như bị ong châm, đau nhức vô cùng.

"Không cho khóc!" Đường Chá dùng một tay, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi ôm vào trong ngực, giọng nói lạnh như băng ra lệnh.

“Em cứ muốn khóc! Em khóc cho anh xem! Chú Chá không cần tiểu Khả Nhi, không thương tiểu Khả Nhi nữa, tiểu Khả Nhi thật đáng thương!” Lâm Khả Nhi nhếch miệng, nước mắt lách tách rơi xuống.

“Ai nói anh không thương em?” Đường Chá nhăn mày lại, bưng lấy khuôn mặt đầy nước mắt của Lâm Khả Nhi, trong mắt tràn đầy đau đớn cùng giãy giụa. Hắn không muốn buông tay, không muốn mất đi đoạn tình yêu này, thế nhưng như vậy có được không? Liêu Phàm sẽ ra sao?

“Yêu em tại sao không hôn em, yêu em tại sao không quan tâm đến em” Lâm Khả Nhi ừm khuất nước nỡ, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Đường Chá lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. “Tiểu Khả Nhi, đợi anh... anh phải tìm được Liêu Phàm trước đã.”

“Vậy nếu không tìm được thì sao? Chẳng lẽ anh định cả đời không để ý đến em?” Lâm Khả Nhi bất mãn nhìn Đường Chá. Chẳng lẽ hắn định vì sai lầm nhất thời mà muốn đem cô đẩy ra xa?

“Anh nhất định sẽ tìm được cô ấy.” Thanh âm kiên định của Đường Chá truyền vào trong tai Lâm Khả Nhi, nhưng không cách nào khiến lòng cô trở lại yên bình như trước kia.

Cô thật sợ rất sợ? Sợ Liêu Phàm trốn ở một góc xa xôi nào đó, khiến bọn họ tìm khắp nơi cũng không thấy. Nếu như thật sự cả đời không tìm được Liêu Phàm, chẳng lẽ cô cùng chú Chá sẽ phải tách ra sao?

*****

Khi Lâm Khả Nhi tới trường mới phát hiện hoàng tử khả ái Lý Tư Đặc không có đi học. Nghe các bạn nói hắn đã xin nghỉ hơn một tháng. Tên khi đầu chó này, tại sao hắn có thể bỏ dở giữa chừng, một mình trốn chạy như vậy?

Đá cục đá dưới chân, Lâm Khả Nhi nhàm chán đi trong sân trường, không có khi đầu chó ở đây, đi học cũng trở nên thật vô vị. Hơn nữa, những gì thầy cô giảng trên lớp cô đã sớm học qua, cho nên căn bản không cần lên lớp.

Đang lúc cô sắp ra đến cổng trường, một nam sinh có mái tóc xù đi tới trước mặt cô, có chút xấu hổ nói: “Bạn học Lâm Khả Nhi, hôm nay bạn có rảnh không? Tớ muốn mời bạn ăn cơm.”

Lâm Khả Nhi kinh ngạc chỉ chỉ cái mũi mình: “Cậu muốn mời tôi?”

Cậu nam sinh xấu hổ vuốt lại tóc, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười e sợ: “Tôi... tôi muốn mời. Không biết cậu có nguyện ý hay không?”

Thấy nam sinh trước mặt hai má đỏ ửng, Lâm Khả Nhi cảm thấy thật thú vị, nam sinh này, quả thật còn thẹn thùng hơn cả nữ nhân. Có thể nhìn ra được, hắn đang thầm mến cô. Nhưng mà thật đáng tiếc, hắn khẳng định là không có hi vọng rồi, bởi vì trong lòng cô đã có chú Chá, thành thực, ôn trọng, anh tuấn lại có chút lạnh lùng. Nhưng dạo gần đây, chú Chá vì Liêu Phàm mà cự tuyệt cô, khiến cô cảm thấy thật buồn bực.

Làm thế nào có thể đem thành công lừa chú Chá lên giường đây? Lâm Khả Nhi cắn môi dưới trầm nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ xảo trá, cô cười xấu xa ôm lấy cánh tay nam sinh kia, nghịch ngợm nói: “Tất nhiên là có thể, John ca, hôm nay tớ mới phát hiện cậu cũng thật anh tuấn.”

Nam sinh kia được Lâm Khả Nhi ca ngợi khiến cả khuôn mặt đều đỏ lên, xấu hổ không thốt lên lời. Dáng vẻ dễ thương của hắn khiến Lâm Khả Nhi vui vẻ cười lớn. Thật lâu rồi chưa thấy qua nam sinh nào đáng yêu như vậy.

“Lâm tiểu thư, tài xế của tôi đang chờ bên ngoài, chúng ta đi thôi.” John chớp chớp đôi mắt tò mò người, hưng phấn kéo tay Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi cười trộm đi theo phía sau John. Chú Chá, anh chờ tiếp chiêu đi, tối nay không đem anh lừa gạt tới tay, ba chữ Lâm Khả Nhi liền viết ngược lại.

Cả bữa cơm chỉ nghe thấy tiếng Lâm Khả Nhi ríu ra ríu rít, John hoàn toàn là một thánh giả, một người nghe nghiêm túc. Hắn chuyên chú lắng nghe mọi câu nói của cô như thể mỗi câu nói của Lâm Khả Nhi đều là thánh ngôn. Chỉ thấy hắn không chớp mắt nhìn cô cười, quả thật chính là một Tiểu sư ca thâm tình.

Thấy hắn như vậy, Lâm Khả Nhi đột nhiên cảm thấy kế hoạch của cô đối với John mà nói có chút tàn nhẫn, nhưng vì chú Chá, cô không thể không làm như vậy.

John, thật xin lỗi, về sau tôi nhất định sẽ bồi thường cho cậu.

Ăn xong bữa tiệc lớn, John còn tỏ ý muốn mời cô đi khiêu vũ nhưng cô nhanh chóng viện cớ vì ăn quá no nên không thể đi nhảy, hiện tại chỉ muốn về nhà. John không thể làm gì khác hơn là đưa cô trở về Đường Trạch.

Khi xe hơi dừng lại trước cửa lớn Đường Trạch, xuyên qua tấm kính cửa sổ xe, Lâm Khả Nhi nhìn lên lầu hai, phát hiện một bóng dáng ngạo nghễ đang đứng trên sân thượng, thân hình cứng đờ nhìn chằm chằm vào chiếc xe của bọn họ.

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm, cười chào tạm biệt John. Cô vừa muốn đẩy cửa xe ra, liền nghe thấy hắn lễ độ nói: “Đề tôi.”

John nhanh chóng xuống xe, bước sang phía bên Lâm Khả Nhi, tự tay giúp cô mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149

Đối với sự săn sóc của John, Lâm Khả Nhi có chút cảm động. John là thiếu gia của gia đình giàu có nhất thành phố Z, thông minh cơ trí, ở trước mặt cô lại một bộ không biết phải làm sao, xấu hổ bày tỏ tâm ý. Một nam sinh đáng yêu như vậy, bỏ qua hẳn thực sự rất đáng tiếc. Nhưng biết làm sao đây, trong lòng cô đã sớm có chủ Chá, bằng không cô nhất định chọn John làm bạn trai cô.

Đứng trước mặt John, Lâm Khả Nhi ngịch ngợm nháy mắt, dùng dư quang rình coi bóng người đang đứng trên lầu, trông thấy nét mặt lo lắng của Đường Chá, trong lòng cô vui vẻ cười trộm.

“John, tớ đột nhiên phát hiện cậu rất đáng yêu, rất có sức quyến rũ.” Lâm Khả Nhi đột nhiên đưa hai tay vòng lên cổ John, dí dỏm trêu chọc hẳn, bên môi ờ nụ cười nhàn nhạt.

“Cậu... cậu mới xinh đẹp.” Ngực John kịch liệt rung động, khiến Lâm Khả Nhi cũng nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của hẳn.

Bóng người trước ban công đột nhiên biến mất, Lâm Khả Nhi hài lòng cười. Cô hướng về phía John lộ ra một nụ cười tràn đầy mê hoặc, nhẹ nhàng nói: “John, tớ hình như có chút thích cậu.”

“Thật sao?” John kích động đưa tay ôm Lâm Khả Nhi vào lòng. Trên mặt hẳn ngoại trừ kích động còn có vui mừng cùng biểu tình không thể tin được.

“Thật. John, tớ đếm đến ba, cậu liền hôn tớ được không?” Tiểu Khả Nhi ôm cổ trai đẹp, dí dỏm cười duyên.

“Được.” John nghe Lâm Khả Nhi nói vậy, tim đập càng nhanh, như thể sắp bay ra khỏi lồng ngực. Hẳn thế nhưng có thể may mắn như vậy, chỉ mời cô một bữa cơm liền có thể bắt lấy trái tim cô, chuyện này thật khiến hẳn quá mức kích động. Thật muốn ba chữ kia nhanh chóng xuất khẩu, lại nhìn môi cô, John kích động liếm đôi môi khô khốc, thân thể hẳn lúc này giống như có lửa thiêu, toát ra khí nóng.

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Đường Chá xuất hiện trước cửa lớn, bên khoe môi Lâm Khả Nhi hiện lên nụ cười xấu xa, đầu cũng thuận thế hơi lệch sang một bên. Từ hướng Đường Chá nhìn lại, giống như cô và John đang hôn nhau.

Ngịch ngợm nháy mắt, thanh âm John mong đợi rốt cuộc cũng vang lên: “Một, hai”

Chữ “ba” còn chưa ra khỏi miệng, John cũng chưa kịp dính vào đôi môi tràn đầy mê hoặc kia, liền bị Đường Chá xách cổ, giống như đang xách con gà con bình thường, ném sang một bên: “Cô ấy là vị hôn thê của tôi, không cho cậu đụng vào cô ấy.”

Một quyền đem John đánh ngã trên mặt đất, trong ngực Đường Chá tràn đầy lửa giận.

“Ai là vị hôn thê của anh? Anh căn bản không quan tâm đến em. John muốn em, hẳn nói hẳn yêu em. Em muốn hẳn làm bạn trai em.” Lâm Khả Nhi vội đỡ John bị đánh đau dậy, bá đạo hướng Đường Chá rống lên. Cô khiêu khích dựa vào cánh tay John, làm hại hẳn ho càng thêm kịch liệt. Khuôn ngực rất tròn của cô đang đập vào mắt hẳn, làm cho hẳn không thể rời bỏ cảnh trước mắt.

Mặt John đỏ bừng lên, mà khuôn mặt Đường Chá lại cực kì âm u. Một tay đem cô đoạt lại từ trong ngực John, một tay móc túi lấy khăn tay ra, lau môi cô không biết bao nhiêu lần mới quẳng xuống một câu: “Có anh ở đây, không cho em leo tường.”

“Anh đã không quan tâm em, còn muốn quần em hồng hạnh xuất tường?” Lâm Khả Nhi ủy khuất nháy mắt, cố ý nặn ra vài giọt nước mắt nhu nhược, khiến thân thể nhỏ nhắn càng lộ vẻ đáng thương.

“Câm miệng! Anh nói không cho là không cho.” Nghe thấy Lâm Khả Nhi nói muốn vượt tường, Đường Chá tức điên, hẳn hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn rống giận.

“Em cứ muốn ra tường.” Nghe được lời nói bá đạo của hẳn, Lâm Khả Nhi chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn cố chấp hơn.

Rốt cuộc, Lãnh huynh tức giận công tâm, hung hăng chặn lại cái miệng nhỏ nhắn khiến hẳn phiền lòng kia: “Đời này, em chỉ có thể làm nura nhân của anh, đừng mơ vượt tường.”

Nói xong, hẳn bá đạo ôm lấy thân thể Lâm Khả Nhi sải bước đi vào trong nhà, bỏ lại John đồng học đang mặt đỏ, tim đập nhanh đứng ngoài cổng lớn.

Bị ôm trong ngực chủ Chá, Lâm Khả Nhi rốt cuộc lộ ra nụ cười ngọt ngào. Kế hoạch dụ phu thành công.

Nhìn Lâm Khả Nhi như con chim nhỏ nép vào trong ngực Đường Chá, John tịch tịch xoay người, ngồi vào trong xe của mình.

Lâm Khả Nhi, cô có lẽ chỉ có thể là giấc mộng của hắn, hắn vĩnh viễn sẽ không có được cô. Vừa rồi, trong mắt cô tràn đầy tình yêu đối với người kia, hắn không phải người mù, đương nhiên sẽ nhìn ra được mối quan hệ không tầm thường giữa hai người bọn họ. Trong ngực đột nhiên tràn ra cảm giác mát mát, đối với loại động tâm cả đời chỉ có một lần này mà cảm thấy mát mát.

Xe chạy càng lúc càng xa, từ từ biến mất sau bóng cây bên đường.

Đường Chá vừa bá đạo hôn Lâm Khả Nhi, vừa ôm cô một đường trở về phòng. Hắn sắp tức điên rồi, Tiểu Khả Nhi tại sao có thể để nam nhân khác đụng vào? Cô là của hắn, mãi mãi cũng chỉ có thể là nữ nhân của hắn.

Nếu không đem cô đoạt lại, hắn sẽ ghen tỵ mà chết mất.

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười, ghé vào cổ Đường Chá, ở trong lòng hắn khẽ giãy dụa, cô phát hiện một vật thể nóng bỏng dán chặt vào giữa hai đùi, nóng đến nỗi khiến cô mặt đỏ tai hồng.

“Chú Chá, anh thật bá đạo nha.” Cô khẽ nghiêng đầu, bất mãn nâng cái miệng nhỏ nhắn.

“Anh bá đạo, tất cả cũng chỉ vì em. Người khác, anh còn khinh thường.” Ánh mắt cuồng nhiệt của hắn chuyên chú nhìn về phía Lâm Khả Nhi, đem cô ném lên giường lớn, mang theo hơi thở tràn đầy uy hiếp, đè lên thân thể cô.

“Thật sự chỉ vì em? Mới buổi sáng, rõ ràng anh còn cự tuyệt em, hại em thật khổ sở.” Lâm Khả Nhi ủy khuất bĩu môi, vì chuyện mình bị đối xử lạnh nhạt mà đau lòng đến sắp rơi lệ.

“Anh thật sự có lỗi với Liễu Phàm, anh chỉ muốn bồi thường cho cô ấy, nhưng anh lại không thể thả em ra. Tiểu Khả Nhi, anh yêu em, đời này, anh sợ rằng mình chỉ có thể phụ Liễu Phàm, để cho cô ấy bị thương tổn là lỗi của anh.” Đường Chá khổ sở nói. Mặc dù hắn không cố ý, nhưng hắn thật sự đã hại một đôi uyên ương phải chia tay, hại một cô gái trong sạch phải hổ thẹn.

Nhưng nếu vì vậy mà khiến hắn mất đi tiểu Khả Nhi, hắn không làm được.

Hắn yêu cô, cả đời này hắn chỉ yêu một mình cô.

Lâm Khả Nhi đột nhiên đưa ngón tay cái, chặn lên môi Đường Chá, lắc lắc đầu. “Chú Chá, không cần nói mình như vậy, anh vô tội, tất cả đều do Lệ Tây Á, ở trong lòng tiểu Khả Nhi, anh hoàn toàn trong sạch. Chị Liễu Phàm đã gọi điện cho em, chị ấy không có trách anh.”

“Khả Nhi, chờ anh tìm được Liễu Phàm, chúng ta kết hôn được không, nếu không anh sẽ áy náy cả đời.” Đường Chá khổ sở vùi đầu bên cổ tiểu Khả Nhi, hơi thở nóng bỏng phun bên cổ cô khiến toàn thân cô ngứa ngáy.

Thật thích cảm giác được chú Chá yêu thương, cô muốn hắn.

Lặng lẽ đưa đôi chân thon dài quấn lên eo Đường Chá, ở phía dưới hắn khẽ giãy, khiến cho thân thể hai người càng thêm dán chặt vào cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150

Chỉ nghe thấy Đường Chá đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ động tình, vật nam tính thẳng tắp giờ lên, cách quần áo hướng về phía thân thể Lâm Khả Nhi.

"Anh Chá, em bây giờ liền muốn anh, em không chờ được chị Liễu Phàm xuất hiện nữa." Lâm Khả Nhi không quy luật thở gấp. Tim của cô đã đập không ngừng được, máu trong huyết mạch sôi trào, mang theo nhiệt tình mãnh mẽ điên cuồng, muốn đốt cháy cô.

"Anh cũng muốn em!" Đường Chá hôn giống như cuồng phong bão táp về phía Lâm Khả Nhi, môi của anh hôn dọc theo cổ của cô một đường xuống dưới, lướt qua xương quai xanh gợi cảm, cách quần áo rơi xuống hai trái anh đào đỏ bồng trước ngực.

Nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi ra khẽ liếm, kích thích xa lạ như vậy khiến Lâm Khả Nhi kích động yêu kiều rên rỉ, không ngờ có một lớp ngăn cách, cảm giác vậy mà lại kịch liệt hơn, làm cho cô toàn thân run rẩy.

Thấy tiểu Khả Nhi xinh đẹp quyến rũ, Đường Chá há hê khẽ cười, anh vươn tay xoa nhẹ lên nơi đầy đà mỹ lệ của cô, môi dán lên hai trái anh đào, từng

chút trêu chọc vẻ đẹp của cô.

"Em muốn!" Lâm Khả Nhi cũng bất chấp ngượng ngùng, kéo Đường Chá lên hôn môi.

Đường Chá vươn lưỡi mạnh mẽ chặn lại môi của Lâm Khả Nhi, ở trong miệng cô khơi lên từng trận tình triều, chỉ nghe được trong cái miệng nhỏ của cô càng không ngừng phát ra tiếng nỉ non. Hải lòng cười lớn đem quần áo của Khả Nhi cởi sạch, nâng lên đôi đùi đẹp của cô, anh lấy tốc độ sấm sét xông vào nơi mềm nhũn của cô.

Hai người đồng thời phát ra tiếng gầm nhẹ kích tình cùng tiếng rên rỉ yêu kiều, vì nhiệt tình đã lâu không thấy mà khàn khàn thở gấp.

"Tiểu Khả Nhi, em thật đẹp!" Đường Chá kích động hôn cô, cùng cái lưỡi thơm tho của cô giao nhau, vẽ nên hình ảnh mê người.

"Anh Chá cũng là người đàn ông tuyệt vời!" Lâm Khả Nhi say mê đắm chìm trong sức quyến rũ nam tính của Đường Chá, vươn phần thân trên dán vào lồng ngực rộng rãi của anh.

Cô dịu dàng cùng anh nguội lạnh tạo thành sự đối lập mãnh liệt, giống như Adam cùng Eva, đang làm vận động không thay đổi từ xưa tới nay.

Đường Chá cúi đầu mút chặt, khẽ liếm, cắn mút, khiến nụ hoa xinh đẹp nở rộ trong môi anh.

"Thật là nhột! Anh Chá, dùng sức chút nữa!" Lâm Khả Nhi ôm chặt đầu của Đường Chá, để cho anh tàn phá bừa bãi trước ngực mình.

Nhận được mệnh lệnh của Lâm Khả Nhi, Đường Chá hôn sâu hơn, cho đến khi trước người cô phủ đầy vết hôn, anh mới bỏ qua.

Ôm eo nhỏ của Khả Nhi, anh say mê nói: "Tiểu Khả Nhi, hiện tại đến phiên em thỏa mãn anh."

Nói xong, vật cứng rắn kia liền vùi sâu vào trong cơ thể Khả Nhi bắt đầu điên cuồng tiến công, mỗi một lần đều xông vào chỗ sâu nhất, làm hại Lâm Khả Nhi ở trên nệm rộng lớn lay động. Tóc của cô tán loạn trên gối, cả khuôn mặt vì kích tình mà đỏ ửng, mắt hạnh híp lại, cái miệng nhỏ nhắn càng không ngừng phát ra tiếng rên khẽ vui thích.

Nhìn tiểu Khả Nhi không ngừng đong đưa theo luật động của mình, bàn tay Đường Chá đặt lên ngực cô, không ngừng xoa nắn vuốt ve, khiến chúng ngạo nghễ đứng thẳng ở trong lòng bàn tay anh.

Hơn một tháng chia lìa, khiến phản kích tình này trở nên mãnh liệt nóng bỏng vô cùng, chỉ nghe được tiếng gầm nhẹ của Đường Chá cùng tiếng rên rỉ yêu kiều của Lâm Khả Nhi vang dội khắp phòng ngủ. Trên đầu giường tấm hình hai người hôn nhau, giống như một tấm gương mờ lung, chiếu xuống bóng dáng thân mật của hai người đang triển miên một chỗ, mặc dù nhìn không rõ ràng, nhưng lại càng tràn đầy hơi thở ái muội.

Tiến nhanh, lui chậm, vận xoay, khiêu khích, trắng đêm cuồng hoan.

Đường Chá roi mò hồi xuống người tiểu Khả Nhi, buông thả nhiệt tình ở trong cơ thể cô.

Cho đến khi trời gần sáng, anh mới chưa thỏa mãn mà rời khỏi thân thể tiểu Khả Nhi, ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Ngoài cửa phòng bọn họ, hai người đàn ông xấu bụng đang cười gian.

Lance gờ lên ngón tay, nói với ba Đường đang che miệng mãnh liệt cười: "Lão gia, đừng cười ra tiếng, nếu làm phiền đến thiếu gia cùng tiểu thư Khả Nhi thì hỏng rồi."

"Tôi biết rõ." Ba Đường hé miệng, không tiếng động nói.

"Thiếu gia cùng tiểu thư Khả Nhi cuối cùng cũng hợp lại được, cũng không uổng công hai chúng ta làm gián điệp trong đêm nay." Lance xấu xa cười.

"Vốn định đánh đũa con trai ngốc này bất tỉnh, rồi trực tiếp đem hai người để cùng một chỗ, kết quả hai ta rõ ràng chuẩn bị lâu như vậy, hai đứa nó vậy mà lại tự mình làm hòa rồi rồi." Đường phụ khe khẽ cười gian.

Để tác hợp cho đôi này, ông cùng Lance phải phí hết tâm tư, suy nghĩ một ngày, mới nghĩ ra chiêu, kết quả không có chút công dụng nào. Chỉ là như thế này tốt hơn. Cười trộm!

"Theo mức độ kịch liệt này, ngày lão gia được bế cháu không còn xa đâu." Lance lôi kéo ba Đường xuống lầu, hai người ngồi trên ghế sa-lon cười mờ ám.

"Tốt nhất ngày mai liền sinh một đứa, để cho tôi hưởng thụ niềm vui ngậm kẹo đùa cháu của người già." Ba Đường kích động hai mắt sáng lên, giống như cháu trai bảo bối đã xuất hiện trước mặt ông vậy.

Lance bị nét mặt của ba Đường chọc cười, ông lắc lắc đầu nói: "Lão gia, sao có thể nhanh như vậy, thế nào cũng phải mang thai mười tháng."

"Chỉ cần sang năm để cho tôi ôm cháu trai là được." Ba Đường vui vẻ cười lớn, tiếng cười của ông trong màn đêm yên tĩnh rõ ràng như vậy.

"Không nên cười ra tiếng!" Lance vội vàng ra sức ngăn lại.

Ba Đường vội vàng che miệng lại, không hề tùy ý phát ra tiếng nữa. Nếu làm ồn ảnh hưởng tới đôi tiểu tình nhân, chính là đắc tội với chính mình nha. Bọn họ thật khó khăn mới ở chung một chỗ, ông cũng không muốn phá hư chuyện hai người ân ái.

Tốt nhất mỗi ngày ngủ cùng nhau, hai đứa càng ân ái, ông càng vui vẻ.

Đứa con dâu đáng yêu kia làm ông càng nhìn càng vừa ý.

Khi Lâm Khả Nhi tỉnh lại lần nữa thì mặt trời đã lên cao, làm cho thân thể bọn họ đắm chìm trong ánh mặt trời. Cô nằm úp sấp trước ngực Đường Chá, hôn nhẹ lên cái cằm cương nghị kia, thấy anh mở mắt, liền nghịch ngợm nói: "Anh Chá, cưới em đi."

Đường Chá cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không được, không tìm được Liêu Phàm, anh không thể cưới em."

"Anh ngốc!" Lâm Khả Nhi bắt mẫn đưa lưng về phía Đường Chá. Cô thương anh như vậy, anh tại sao không thể nghe theo cô một lần. Cô rất muốn làm cô dâu của anh, hơn nữa còn là lập tức, ngay lập tức. Cô thật sợ hãi, sợ lại có một người phụ nữ nhảy ra, chạy tới phá hoại tình cảm của cô với anh. Sự lo lắng của cô, anh Chá thể nhưng đều không biết một tí gì.

"Ngoan, đợi khi tìm được Liêu Phàm, anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ long trọng." Đường Chá giờ tay phải lên, bảo đảm với tiểu Khả Nhi.

"Nếu vĩnh viễn không tìm được Liêu Phàm, em sẽ không được làm cô dâu của anh Chá rồi!" Lâm Khả Nhi xoay người, hướng về phía gương mặt tuấn tú của anh bá đạo quát.

"Sẽ không, tiểu Khả Nhi, em phải tin tưởng anh." Đường Chá ôm chặt Lâm Khả Nhi, không ngừng an ủi cô.

Đột nhiên một hồi chuông điện thoại cắt đứt lời nói của Đường Chá, nghe được đầu kia truyền tới lời nói của tân trợ lý tổng giám đốc Trần Tùng, sắc mặt của anh càng ngày càng khó coi.

"Tổng giám đốc, công trình đấu thầu gần xong của chúng ta bị một công ty nhỏ không có danh tiếng gì cướp đi, giám đốc công ty là trợ lý Lưu." Trần Tùng vô cùng lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151

Đường Chá giờ cổ tay lên, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vậy mà đã hơn ba giờ chiều, anh cùng tiểu Khả Nhi triền miên cả đêm, ngủ thẳng đến bây giờ. Vụ đấu thầu của công ty thất bại, làm cho anh cảm thấy căm tức.

Vân Thiên, vốn là anh em tốt của anh trong công việc, không nghĩ tới bây giờ lại trở thành kẻ địch của anh.

Cũng chỉ bởi vì một vấn đề do Lê Tây Á bố trí, khiến quan hệ của bọn họ hoàn toàn bị phá hỏng.

Thật muốn bắt được Lê Tây Á, đòi lại công đạo.

Nhưng Lê Tây Á tựa như biến mất khỏi mặt đất, mặc anh cử ra bao nhiêu nhân viên tình báo của mình đi tìm, cũng không thể tìm được.

Chẳng lẽ hai người bọn họ thật sẽ bị Lê Tây Á phá hỏng?

"Tiểu Khả Nhi, anh muốn đến công ty xử lý công việc, không thể ở nhà với em nữa." Mặc kệ tiểu Khả Nhi còn đang tức giận, Đường Chá lạnh lùng xuống giường, vội vã mặc quần áo vào liền rời khỏi phòng ngủ.

Lưu Vân Thiên mới vừa xuống xe, muốn đi vào công ty hán mới thành lập, cổ áo liền bị người một phen níu lại. Kinh ngạc nhìn gương mặt tràn đầy tức giận trước mắt, Lưu Vân Thiên theo bản năng kêu lên: "Tổng giám đốc."

"Cậu còn biết tôi là tổng giám đốc của cậu sao?" Đường Chá rống giận với Lưu Vân Thiên. Tuy rằng anh có lỗi với Liêu Phàm, nhưng Lưu Vân Thiên hèn hạ cướp đi việc buôn bán của anh như vậy khiến anh vô cùng tức giận.

Lưu Vân Thiên vô cùng rõ ràng giá thầu cuối cùng của bọn họ, dùng mức giá thấp hơn rất ít so với giá của bọn họ thì đã đánh bại được Đường thị.

"Tổng giám đốc tìm tôi có việc sao?" Lưu Vân Thiên đẩy Đường Chá ra, gạt gạt lại vạt áo của mình, thanh nhã cười hỏi. Giống như một chút cũng không hiểu dụng ý Đường Chá tìm hắn.

"Vân Thiên, tôi vẫn coi cậu là anh em, không ngờ cậu lại làm ra chuyện có lỗi với công ty." Đường Chá thất vọng nhìn Lưu Vân Thiên. Tại sao hơn một

tháng ngắn ngủi, Lưu Vân Thiên mà anh biết trước kia đã thay đổi thành như vậy?

"Tôi cũng là vì sinh tồn. Tổng giám đốc, ngài hẳn sẽ không để ý nhường một phần buồn bán nhỏ cho tôi chứ? Hạnh phúc của tôi với Liêu Phàm chính là bị ngài phá hủy a." Lưu Vân Thiên khiêu khích nhìn Đường Chá.

Nghe được lời nói của Lưu Vân Thiên, Đường Chá á khẩu không thể đáp lại. Quả thật là anh đã phá hư hạnh phúc của Liêu Phàm cùng Vân Thiên, nhưng anh vô tội. Nếu như không phải bị Lệ Tây Á gài bẫy, anh làm sao có thể làm tổn thương Liêu Phàm dịu dàng như vậy?

"Vân Thiên, tình nghĩa anh em chúng ta tới hôm nay hoàn toàn chấm dứt, kể từ nay, tôi với cậu mỗi người một đường. Tôi cũng không cần cảm thấy áy náy với cậu nữa, bởi vì cậu không đáng giá." Đường Chá bỏ lại những lời này, rồi tiêu sái rời đi.

Chuyện làm ăn, thiếu đi một hạng mục cũng sẽ không thể lung lay nền móng của Đường thị, chỉ là ít đi một chút tiền mà thôi. Nhưng sự phản bội của Lưu Vân Thiên lại làm cho anh rất khó sở. Đã từng là người bạn thân thiết gắn bó, hôm nay lại là một cá nhân tư lợi bán đứng công ty. Lưu Vân Thiên như vậy khiến lòng anh nguội lạnh.

Nhìn bóng lưng Đường Chá đi xa, Lưu Vân Thiên ảo não đấm lên cửa xe mới tinh kia. Rời khỏi Đường thị, hẳn lựa chọn tự mở công ty, công ty mới thành lập, mọi thứ đều vô cùng khó khăn, vì sinh tồn, bắt buộc dĩ, hẳn dùng lợi thế mình nắm giữ thắng được cuộc cạnh tranh. Hẳn biết mình thắng không cần dùng võ, nhưng hẳn không có biện pháp, hẳn muốn thành công, phải làm một người đàn ông giống như Đường Chá vậy. (mơ mộng quá)

Đưa tay nói lòng cả vạt, khiến cho hô hấp có chút không thông hô được thoải mái.

Hắn bây giờ đã không còn đường rút lui, chỉ có thể tiếp tục đi theo con đường không lối về này...

Một bóng lưng quen thuộc đột nhiên thoáng qua từ trước mắt, Lưu Vân Thiên lập tức sai bước chạy về phía đối phương, một phát bắt được cánh tay đối phương, kích động hô: "Phàm!"

Trong nháy mắt khi đối phương quay đầu lại, thấy rõ gương mặt xa lạ kia mà trong lòng nảy sinh cảm giác mất mát.

Thế nhưng không phải là Liêu Phàm

"Thật xin lỗi, tôi nhận lầm người." Lưu Vân Thiên xin lỗi người kia. Tại sao gần đây chỉ cần nhìn thấy cô gái hơi giống Liêu Phàm, hẳn đều cho là Liêu Phàm, kích động chạy tới giữ lại? Thậm chí nửa đêm nằm mơ nhớ lại khuôn mặt tươi cười dịu dàng ngọt ngào của Liêu Phàm.

"Thiên, sắp mưa rồi, đừng quên mang dù."

"Thiên, tối nay về nhà sớm một chút, em làm sườn kho cho anh."

"Thiên, trời lạnh đó, mặc thêm quần áo đi."

Từng lời nói quan tâm của cô vang lên bên tai Lưu Vân Thiên, hắn lắc lắc cái đầu hỗn loạn, đem Liêu Phàm ném ra khỏi suy nghĩ. Hắn còn phải đi họp, không thể lại nghĩ đến cô.

Chỉ là, Liêu Phàm, em rốt cuộc đang ở đâu?

Vùi mình trong căn phòng nhỏ thuê được, Liêu Phàm ườn cái bụng giống như cái trống nhỏ, đang đan một bộ quần áo nhỏ. Tiểu bảo bối trong bụng cô đã hơn bốn tháng, bắt đầu từ bây giờ, cô nên chuẩn bị quần áo cùng đồ dùng cần thiết cho cục cưng.

"Bảo bối, con xem cái hoa văn này có đẹp không?" Liêu Phàm một tay cầm lên bộ quần áo nhỏ xinh, một tay vuốt bụng mình, lẩm bẩm.

Đột nhiên cảm giác có một quả trứng nhỏ đang đánh vào bụng cô, Liêu Phàm hưng phấn cười rộ lên: "Bảo bối, con đang động sao? Có phải đang nói cho mẹ con rất thích hay không?"

Cục cưng đang động, trên mặt Liêu Phàm lóe lên hào quang tình mẹ. Cô là cô nhi, chưa bao giờ được trải nghiệm sự ấm áp của gia đình, bảo bối xuất hiện khiến cô rốt cuộc cảm nhận được cái gì là tình thân. Đây là một cảm giác hạnh phúc huyết mạch tương liên.

Mặc dù cô rất nghèo, thậm chí không có tiền để dành, nhưng vì tương lai của cô cùng bảo bối, cô sẽ cố gắng làm việc.

Hôm nay mới tìm được công việc thu ngân ở một cửa hàng tiện lợi, điều này ở một thị trấn hẻo lánh là không hề dễ dàng. Nếu không phải vợ chồng ông chủ vô cùng lương thiện, nhìn thấy cô đáng thương, thế nào cũng không thể thuê một phụ nữ có thai.

May nhờ cô đi tới trấn nhỏ nơi người dân vô cùng chất phác này, gặp được cặp vợ chồng già tích cực này.

Cô không cần lo lắng đứa bé sinh ra không có tiền mua sữa bột nữa.

"Bảo bối, mẹ sẽ nuôi con khôn lớn." Liêu Phàm mỉm cười hạnh phúc, tiếp tục đan áo len. Khuôn mặt tràn đầy từ ái của cô hết sức mỹ lệ.

Đột nhiên bụng kêu 'rột rột', cô lập tức thấy có lỗi xoa bụng, nhẹ giọng dỗ dành: "Bảo bối đói bụng sao? Mẹ cho con ăn."

Đem áo len để qua một bên, Liêu Phàm đi vào phòng bếp, lấy ra một phần bánh mì nhỏ ra ăn. Rót cho mình một ly nước, trong mắt Liêu Phàm đột nhiên chảy xuống một giọt nước mắt, cô lập tức lau nó đi, không để cho mình khóc thút thít.

"Bảo bối, thật xin lỗi, mẹ không thể cho con ăn ngon một chút. Chờ sau khi mẹ đi làm, nhất định sẽ mua cho con trái cây cùng rau tươi, nhất định nuôi con khỏe mạnh." Liêu Phàm lòng chua xót lau đi nước mắt càng tụ càng nhiều bên má, nói với cục cưng trong bụng.

Vì để dành đủ tiền nằm bệnh viện, hơn một tháng này cô rất tiết kiệm, bình thường cũng chỉ mua chút bánh mì lót dạ. Nhưng cô không hối hận giữ lại đứa bé, có bảo bối ở bên, cô sẽ rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152

Sau đêm mất không chế đó, mặc dù mỗi đêm vẫn nhiệt tình như lửa, nhưng anh Chá rốt cuộc cũng không tiến thêm một bước, đem cô hoàn toàn ăn hết. Lâm Khả Nhi bốn chôn nhìn hàng chân mày nhíu chặt của Đường Chá, nằm trên ngực anh trầm tư.

Rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ là sức quyến rũ của cô không đủ? Không thể nào a! Cô có thể cảm nhận được thân thể anh Chá cương cứng, nơi đó đã đứng thẳng giống như lều trại, nhưng anh thà chịu đựng cũng không đụng vào cô.

Chẳng lẽ vẫn là bởi vì chị Liêu Phàm sao? Anh vẫn còn đang lo lắng cho Liêu Phàm, cho nên không thể thoải mái mở lòng tiếp nhận cô sao?

Vậy sao được? Nếu như vĩnh viễn không tìm được chị Liêu Phàm, thì hạnh phúc của cô phải làm thế nào?

Cấn môi dưới, đôi mắt nghịch ngợm của Lâm Khả Nhi nheo lại, anh Chá, tiểu Khả Nhi nhất định sẽ làm cho anh lấy em, hơn nữa còn là lập tức, ngay lập tức. Rốt cuộc phải nghĩ ra biện pháp gì đây?

Dụ dỗ anh? Chiêu này đã dùng qua, không có tác dụng.

Bức hôn? Cũng không được.

Anh Chá mặc dù dịu dàng, tuy nhiên lại đặc biệt cố chấp, chuyện mà anh đã quyết định ai cũng đừng hòng thay đổi. Anh sẽ không chịu bất luận kẻ nào uy hiếp, cho dù người đó có là Lâm Khả Nhi cô, bảo bối anh thương yêu nhất.

Vậy phải làm thế nào mới tốt nhỉ?

Đưa tay đùa nghịch cái khuyên tai ngọc có khắc chữ ‘Đường’ ở trước ngực, Lâm Khả Nhi nhíu lại chân mày đáng yêu. Đây thật là một vấn đề khó khăn, cô nhất định phải nghĩ ra một biện pháp tốt, để dụ anh Chá đi vào cung điện hôn nhân.

Cô phải làm vợ anh, hiện tại liền muốn.

Anh Chá quá ưu tú, nếu lại chờ đợi nữa, cô sợ anh Chá sẽ bị người phụ nữ khác cướp đi.

Nữ thư ký mới tới công ty ngày ngày lượn qua trước mặt anh Chá trang điểm ăn mặc xinh đẹp, nghĩ mọi cách dụ hoặc anh Chá. Nếu không phải định lực của anh cao, sợ rằng sớm đã bị nữ thư ký kia kéo lên giường á.

Anh Chá còn tưởng rằng cô không biết, thật ra thì cô đã sớm tự mình lên cài đặt máy theo dõi nên trông thấy tất cả. Cô biết anh Chá không phản bội mình thì trong lòng rất cảm động.

Cái nữ thư ký đó, nhất định phải nghĩ cách đuổi cô ta đi. Dám giành người đàn ông của Lâm Khả Nhi cô, vậy thì đừng mơ tưởng được ở lại bên cạnh anh Chá.

Bàn tay đang ôm lấy eo cô đột nhiên siết chặt, đôi môi nhiệt tình của Đường Chá lập tức dán lên tai cô: "Bà xã, đang suy nghĩ gì đó?"

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: "Đang nghĩ đến đàn ông."

Đường Chá một tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, dùng thanh âm trầm đầy bá đạo nói: "Không cho nghĩ đến tên đàn ông khác! Tiểu Khả Nhi, em chỉ có thể nghĩ tới anh!"

Lâm Khả Nhi cố ý úy khuất cong cái miệng nhỏ nhắn, nũng nịu nói: "Anh Chá thật là bá đạo. Anh vừa không muốn kết hôn với em, còn không cho phép em nghĩ tới người đàn ông khác sao?"

Đường Chá một hóp cắn nuốt sạch cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộn, ngậm nó trong miệng ní non: "Không cho! Nhất định không cho nghĩ!"

Lâm Khả Nhi cười đùa ôm cổ của Đường Chá, vuron ra cái lưỡi thơm, cùng cái lưỡi mạnh mẽ của Đường Chá quấn vào nhau. Nếu anh Chá đã khơi dậy nhiệt tình, cô vậy sẽ thử một chút, xem anh có khả năng đầu hàng hay không.

Hôn càng lúc càng sâu, Lâm Khả Nhi vuron ra bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cường tráng của Đường Chá, tạo ra lửa nóng tình triêu trên người anh.

Chỉ nghe thấy Đường Chá khàn khàn thở gấp cùng với tiếng gầm nhẹ không ngừng vang lên. Lấy được kết quả mong muốn, Lâm Khả Nhi không khỏi cười trộm.

Tiến thêm một bước, không biết anh Chá có thể hoàn toàn điên cuồng hay không?

Tay nhỏ bé của cô đẩy quần ngủ của Đường Chá ra, dùng chân dài đá rơi xuống.

Trong phút chốc, thân thể của hai người hoàn toàn dính vào nhau, Đường Chá cương nghị cùng với cô dịu dàng là sự kết hợp hoàn mỹ, khiến cô thẹn thùng sứt chút nữa thì né ra.

Nhưng mà là cô khơi dậy chiến hỏa, sao có thể bỏ dở nửa chừng?

Tay nhỏ bé tiếp tục trêu chọc trên người Đường Chá, môi dọc theo cổ của anh trượt xuống dưới, lướt qua hầu kết nam tính kia, đi tới chỗ xương quai xanh nổi lên. Lâm Khả Nhi nghịch ngợm dùng răng khê cắn nơi này, cảm nhận được làn da dưới môi mình đang run rẩy.

Kêu rên ra tiếng, Đường Chá cảm thấy mình sắp nổ tung, Lâm Khả Nhi đột nhiên chủ động làm cho anh máu huyết sôi trào, anh thật là muốn vọt vào dững đạo chặt trất mẽ người kia, nhưng vừa nghĩ tới Liêu Phàm vô tội, vừa nghĩ tới mình đã tổn thương Liêu Phàm, anh liền không cách nào tiếp tục nữa.

Nhưng anh lại luyến tiếc buông tiểu Khả Nhi ra, chỉ có thể dùng môi cùng tay ở trên người cô khơi lên ngọn lửa nhiệt tình. Tay của anh thăm dò vào trong rừng cây rậm rạp của Khả Nhi, vạch ra đám cỏ dại, vuốt ve cánh hoa kiều diễm kia. Nhìn chúng ở trong tay anh nở rộ, trưởng hồng, anh có một loại cảm giác tự hào. Khả Nhi là người phụ nữ của anh.

Khả Nhi khó nhịn giẫy giụa thân thể, cảm thấy sâu trong hoa tâm có một loại cảm giác trống rỗng cực độ, cô rất muốn anh Chá lấp đầy cô, bắt chấp tất cả đoạt lấy cô. Cô ôm lấy hông của Đường Chá, riu rít khóc thút thít: "Ông xã, muốn em đi, Khả Nhi không chịu nổi."

"Khả Nhi", Đường Chá áy náy nhìn Khả Nhi, nếu như không thể chứng minh sự trong sạch của mình, anh quyết không đoạt lấy Khả Nhi ngay thơ. Anh cong lên ngón tay ở trong cơ thể Khả Nhi, càng không ngừng ra vào nơi hành lang mềm mại, khiến cho Khả Nhi đắm chìm trong ngọn lửa tình dục, nở rộ trong tay anh.

"A" Lâm Khả Nhi kích động ôm chặt đầu Đường Chá, đem thân thể hướng tới ngón tay anh. Những ngón tay của anh quả thật tựa như ngón tay của nghệ sĩ piano kiệt xuất, ở trong cơ thể cô tạo nên chương nhạc động lòng người, mà cô là những phím đàn, chỉ chờ anh tới gõ lên.

"Anh Chá" Khả Nhi bất mãn nũng nịu, cô đã sắp hôn mê, nhưng anh Chá vẫn không muốn cô. Đã hơn một tháng, mỗi lần anh Chá đều dùng chiêu này. Anh tại sao nhất định không chịu buông thả trong cơ thể cô?

Đường Chá đột nhiên cúi đầu, ấn môi xuống cánh hoa diễm lệ kia, nặng nề hôn mút, theo ngón tay tiến vào, lưỡi của anh cũng đồng thời ra vào hành lang chật hẹp trong cơ thể Khả Nhi, khiến cô kịch liệt thờ dốc.

"Rất ngọt." Đường Chá ngẩng đầu lên, nở nụ cười tà mị tuấn mỹ với Khả Nhi, đồng thời dùng đầu lưỡi liếm đi nước mật bên môi.

"Anh Chá" Khả Nhi bất mãn ôm hông của anh, muốn dùng hoa tâm cắn nuốt sạch vật khổng lồ của anh, nhưng Đường Chá lại trốn khỏi sự trêu chọc của Khả Nhi.

"Không được dụ hoặc anh." Đường Chá lưu loát né tránh, nhất định không để cho Khả Nhi thành công.

"Anh không phải là ông xã tốt, nhất định ở bên ngoài có người khác rồi." Khả Nhi ủy khuất cong cái miệng nhỏ nhắn, vì mình thất bại mà khổ sở.

"Anh chỉ yêu Khả Nhi, cho dù có người, tên của cô ấy cũng chỉ gọi là Lâm Khả Nhi." Đường Chá che lại cái miệng nhỏ nhắn của Khả Nhi, lưỡi đem theo nước mật đưa vào miệng của cô, cùng với cái lưỡi của cô quấn lấy nhau.

Ngón tay của anh cũng không nhàn rỗi, tiếp tục ở trong vườn hoa bí mật của cô chạy nước rút, hơi rút lui lại đâm sâu vào, chọc cho Khả Nhi thét chói tai liên tiếp.

Thân thể run rẩy dần dần trở lại bình thường, Lâm Khả Nhi mệt lả nằm ở trước ngực Đường Chá, mặt mũi ửng hồng oán trách: "Anh Chá thật là xấu!"

"Thật xin lỗi, tiểu Khả Nhi, chờ anh tìm được Liêu Phàm, nhất định sẽ yêu em thật nhiều." Đường Chá không cách nào đền bù áy náy trong lòng đối với Lâm Khả Nhi, không thể làm gì khác hơn là cố nén khát vọng mãnh liệt đối với cô.

Anh bây giờ cũng rất khổ sở, cái loại hành hạ muốn lại không thể làm thật khó chịu. Nếu vẫn không tìm được Liêu Phàm, anh sợ mình sẽ điên trước mắt.

Chương 153

Ở trong biệt thự Philippe II tại Canada, có một cô bé xinh đẹp như búp bê Barbie tên Catherine. Cô ôm đầu gối ngồi trên giường, yên lặng rơi lệ.

Kể từ sau khi hoàng tử rời đi, liền không trở lại nữa, nghe bác quản gia nói anh đã trở về nước.

Anh không cần cô sao? Thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại thăm hỏi anh cũng không gọi.

Mặc dù anh đã sắp xếp cho cô đi học ở trường học Quý tộc tốt nhất, nhưng không thấy được hoàng tử, trong lòng cô thật khổ sở.

Nhìn trời dần sáng, Catherine chết lặng đứng dậy, mặc đồng phục học sinh vào rồi đi học. Căn biệt thự này quá lớn, lớn đến mức khiến cô cảm thấy trống rỗng. Xuyên qua sân cỏ cùng vườn hoa rộng rãi, cô đi ra khỏi biệt thự.

Mặc dù hoàng tử có dặn dò quản gia phải xe chờ cô đi, nhưng bị cô cự tuyệt. Cô chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng, không cần bọn họ che chở như thế.

Đang đi trên đường tới trạm xe buýt, một người đàn ông mặt đầy râu đột nhiên ngăn ở trước mặt cô, quan sát cô một thân đồng phục của trường học Quý tộc, ánh mắt tà ác khiến cô một hồi co rúm lại.

"Catherine thân ái, không ngờ mấy tháng không gặp, mày liền dính vào người có tiền a." Gã đàn ông cười tà nắm được cái cằm nhon của Catherine, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

"Tôi không có, xin ông buông tôi ra." Nhìn vẻ mặt tham lam của cha dượng, cô cảm thấy thật buồn nôn. Vừa nghĩ tới mình suýt nữa bị hãm bán đi, trong lòng liền một trận hốt hoảng. Hãm không phải lại muốn tìm người mua cô chứ?

Không được!

Cô không thể rời xa hoàng tử Lý Tư Đặc, cho dù anh không thương cô, cô cũng muốn canh giữ ở trong nhà chờ anh trở về.

"Thả mày ra? Điều này sao có thể? Catherine thân ái, mày chính là con gà đẻ trứng vàng của tao." Gã đàn ông kéo cái tay nhỏ bé của cô, lôi cô đi.

"Đừng! Tôi không muốn trở về!" Catherine hốt hoảng giãy giụa. Nếu trở về, cô nhất định sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục, như vậy còn đáng sợ hơn cả việc không có được tình yêu của hoàng tử.

"Yên tâm, ta sẽ không để cho mày rời khỏi chủ nhân của mày. Chỉ là muốn xin hãm chút tiền lẻ để tiêu xài thôi mà." Tên đàn ông cười tà mạnh mẽ đẩy Catherine vào trong ô tô.

"Nhà của tôi đã bị ông phá hủy, tại sao ông còn không chịu bỏ qua cho tôi?" Catherine khổ sở hỏi tên đàn ông tham lam kia. Mẹ sao lại bị tên đàn ông như vậy lừa gạt, hãm chẳng những lấy hết sạch tài sản của nhà cô, còn muốn đem cô bán đi.

"Chút tiền đó sao đủ cho ta xài." Gã nhếch môi cười to nói, khuôn mặt tươi cười cuồng vọng này ở trước mặt Catherine phóng đại, dọa cô hoảng sợ cả người run rẩy.

Hoàng tử thân ái, anh đang ở đâu? Tại sao không tới cứu cô?

Lý Tư Đặc đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh lò sưởi trong hành cung của mình ở Tây Ban Nha, mấy thị nữ xinh đẹp vây bên người anh ta, hết sức lấy lòng anh ta.

"Hoàng tử, ngài có muốn uống cà phê không, Sophie đi pha cho ngài." Một thị nữ nhiệt tình dựa vào ngực anh ta hỏi.

Lý Tư Đặc không thèm quan tâm, anh thậm chí ngay cả mí mắt cũng không mở ra.

"Hoàng tử, ăn miếng táo đi, đây chính là Lisa đặc biệt gọt cho ngài." Một thị nữ khác cũng rất diễm lệ đẩy Sophie ra, quynh rũ đưa miếng táo tới trước mặt Lý Tư Đặc.

Bị một đám phụ nữ làm phiền đến mức không thể tiếp tục tĩnh tâm, Lý Tư Đặc đột nhiên ngồi dậy, hướng về phía mọi người quát: "Tất cả đều rời khỏi cho ta!"

Mấy mỹ nữ lập tức hoa dung thất sắc, ai cũng không dám làm gì đành rời khỏi.

"Hoàng tử lần này trở về không biết làm sao rồi a? Thậm chí ngay cả một ngón tay của chúng ta cũng không đụng tới, đây là hoàng tử Lý Tư Đặc phong lưu lỗi lạc của chúng ta sao? Có thể đổi người rồi hay không?" Sophia bồn chồn nhìn mọi người.

"Thật nhớ hoàng tử nhiệt tình trước kia, còn nhớ rõ có một lần đem cả sáu người chúng ta làm cho ngay cả giường cũng không xuống được. Người đàn ông dũng mãnh như vậy tại sao bắt chợt thay đổi?"

"Đúng vậy a."

Từng tiếng oán trách, từng câu thờ dài từ trong miệng thị nữ truyền vào trong tai Lý Tư Đặc.

Anh ảo não xoa mặt mình.

Trước kia chưa gặp được Lâm Khả Nhi, anh phong lưu không kiềm chế được, nhưng sau khi gặp được cô, anh trở nên hoàn toàn không giống chính mình, tất cả phụ nữ ở trong mắt anh cũng mất đi nhan sắc. Anh chỉ muốn yêu cô, cưng chiều cô.

Nhưng cô không thuộc về anh, vĩnh viễn cũng không thể.

Cô không thương anh. Cái nhận thức này làm cho anh rất tuyệt vọng.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại dồn dập vang lên trong phòng khách, anh cầm điện thoại di động qua, thấy là quản gia của biệt thự ở Canada gọi tới.

Ồ đó có chuyện gì?

Trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt của barbie, chẳng lẽ là cô?

Cau mày tiếp điện thoại, Lý Tư Đặc có chút không vui nói: "Có chuyện gì nói mau, không có việc gì thì cúp máy."

Đầu kia lập tức truyền đến âm thanh của quản gia: "Hoàng Tử Điện Hạ, không xong rồi, Catherine bị người ta bắt cóc, đối phương đòi ngài năm triệu Đô-la."

"Cái gì?" Lý Tư Đặc lập tức nhảy dựng lên, anh tức giận hỏi "Làm sao lại xảy ra loại sự tình này, vệ sĩ tôi dặn ông sắp xếp đâu? Tại sao không đi bảo vệ cô ấy?"

"Cô Catherine nói gì cũng không chịu ngồi xe, mỗi ngày ngồi xe buýt đi học. Hôm đó vệ sĩ lạc mất cô ấy mới", quản gia có chút sợ hãi giải thích.

Mất dấu người là ông thất trách, ông lại để cho vị khách quan trọng của hoàng tử khách bị bắt mất, còn xảy ra chuyện bắt cóc tổng tiền nữa. Không biết hoàng tử sẽ trừng phạt ông như thế nào.

Lý Tư Đặc buộc mình tỉnh táo lại, anh phân phó quản gia: "Hắn muốn năm triệu Đô-la?"

"Đúng vậy, Hoàng Tử Điện Hạ."

"Nói cho đối phương biết, tất cả theo như yêu cầu của hắn, tiền ta một phần cũng sẽ không thiếu, nhưng mà không cho hắn tổn thương Barbie." Lý Tư Đặc vừa nói chuyện điện thoại, vừa đi tới tắm cung trên lầu hai.

Đối với búp bê barbie kia, anh vẫn mang áy náy. Anh cướp đi sự trong trắng của cô, hiện tại ngay cả dùng khí gấp cô cũng không có.

Không ngờ mới hơn hai tháng không gặp, liền xảy ra chuyện như vậy.

Hắn sẽ không để cho đối phương tổn thương Barbie, tuyệt đối không!

Ở trong kho hàng bị vứt bỏ, Lý Tư Đặc cầm trong tay một cặp da đen ném vào trong ngực gã đàn ông mặt đầy râu.

"Tiền đâu ở đây, người của ta đâu?" Lý Tư Đặc lãnh ngạo hỏi.

Tên kia cười tà mở cặp da ra, tham lam đếm từng xấp tiền Dollar mới tinh, không để ý trả lời hoàng tử, ngay tại chỗ lăm bằm lăm bằm: "Thế này lại có thể đến Las Vegas sáng khoái chơi một hồi rồi."

Lý Tư Đặc tiến lên cầm tức núm lấy áo đối phương, "Barbie đâu? Mày giấu cô ấy ở nơi nào?"

"Barbie?" Tên đàn ông sừng sốt một lát, rồi lập tức hiểu nói, "Nó ở cách vách. Chính cậu đi tìm, tôi đi nha."

Tên đàn ông xách theo cặp da, cười tà rồi đi.

Lý Tư Đặc lập tức vọt tới phòng bên cạnh, phát hiện Catherine bị trói ở trên ghế.

"Barbie!" Lý Tư Đặc nhanh bước tới trước rút miếng vải nhét trong miệng cô ra, cời dây thừng cho cô.

"Hoàng tử!" Catherine nhào vào trong ngực Lý Tư Đặc, khóc rống lên.

Không thấy được hoàng tử, trong lòng của cô thật sợ hãi.

"Được rồi, Barbie, sẽ không có người trở lại tổn thương em nữa. Chúng ta về nhà." Lý Tư Đặc ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Catherine, dịu dàng an ủi cô.

Catherine ở trong lòng hoàng tử gặt đầu một cái.

Lòng ngực hoàng tử thật là ấm áp, như trong trí nhớ.

Khi bọn họ đi ra khỏi kho hàng, Catherine thế nhưng thấy cha dượng bị mấy người đàn ông vừng vàng giữ chặt, hần vừa thấy bọn họ đi ra, tựa như một con chó điên rống gào: "Khốn kiếp! Mày thế nhưng cho người ám toán tao!"

Lý Tư Đặc hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt anh tràn đầy hơi thở nguy hiểm: "Nghĩ muốn động đến người của ta, trước hết phải hiểu kết cục khi đắc tội ta. Louise, đem tay chân hần chặt đứt, để cho hần cũng không thể đi đánh bạc nữa."

"Dạ!"

"Không! Mày không thể đối với tao như vậy!"

Lý Tư Đặc không để ý tới hần kêu gào nữa, ôm Catherine chui vào trong ghế xe sang trọng.

Trở lại biệt thự, Catherine vẫn còn đang run rẩy, cô ôm thật chặt hông của Lý Tư Đặc, nói gì cũng không chịu buông ra. Thậm chí ngay cả ăn cơm cũng ngồi ở trong lòng anh, không chịu xuống.

"Em sợ." Catherine điềm điềm đáng yêu nháy đôi mắt xinh đẹp như thạch anh, tràn đầy sợ hãi nói.

"Đừng sợ, hần sẽ không trở lại tổn thương em. Tất cả có anh." Lý Tư Đặc vuốt ve lưng của Catherine, dịu dàng an ủi cô.

"Đừng xa em." Catherine ở trong ngực hoàng tử run rẩy.

Lý Tư Đặc không nói gì, chỉ là đem đôi môi dán lên cái miệng nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô, dùng sự nhiệt tình của mình sưởi ấm sự lạnh giá của cô.

Cô bé đáng thương này, nhất định bị dọa cho hoảng sợ.

Bị hoàng tử hôn nhịp tim của Catherine thiếu chút nữa dừng lại, cô hốt hoảng nhắm mắt, không dám thở.

Cô sợ đây cũng là một giấc mộng, tỉnh mộng, hoàng tử sẽ rời khỏi cô.

"Nhắm mắt lại." Lý Tư Đặc ra lệnh cho Barbie xinh đẹp, cô dịu dàng làm cho tâm anh hơi rung động. Không giống với tình yêu dành cho Lâm Khả Nhi, anh chỉ muốn bảo vệ búp bê Barbie này thật tốt, không để cho cô bị thương tổn.

Catherine nghe lời nhắm mắt lại, một đôi tay nhỏ bé thật chặt ôm lấy cổ của Lý Tư Đặc.

Barbie bị kinh sợ một ngày, mệt muốn chết rồi chứ? Lý Tư Đặc ôm lấy cô trở về phòng ngủ, ôm cô thật chặt trong ngực, giống như bảo vệ một búp bê dễ vỡ. Ngay cả chính anh cũng không biết trong mắt của anh tình cảm quan tâm thật sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154

Lâm Khả Nhi vô cùng buồn chán ngồi trong vườn hoa, nhìn các đôi tình nhân đi qua đi lại, trong lòng tràn đầy cảm giác vô lực.

Anh Chá có chấp của cô, nói gì cũng không chịu cưới cô, nhất định muốn tìm được Liêu Phàm rồi nói. Chẳng lẽ muốn để cho cô chờ cả đời sao?

Cô rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này một phụ nữ mang thai được chồng nâng đỡ đi vào công viên, bọn họ thâm tình đưa mắt nhìn nhau khiến Lâm Khả Nhi vô cùng hâm mộ.

Đột nhiên, trong đầu của cô thoáng qua một cái suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nãy còn nhăn nhó lập tức giãn ra.

Có biện pháp rồi.

Đường Chá đang bận rộn trong phòng làm việc, lúc này Lâm Khả Nhi dí dõm đẩy cửa ra, cười duyên nhào vào trong ngực anh: "Anh Chá, em có tin tức tốt muốn nói cho anh."

"Tin tức tốt gì?" Đường Chá vừa nhìn tài liệu, vừa cung chiêu hỏi.

Lâm Khả Nhi lấy tay xoa xoa bụng của mình, then thùng ghé vào lỗ tai anh nói: "Anh Chá, em có."

"Có?" Thân thể Đường Chá đột nhiên cứng đờ, khăn trương hỏi lại lần nữa, "Em có?"

Lâm Khả Nhi liều mạng gật đầu, vẻ mặt hạnh phúc cười duyên.

"Trời ạ! Tại sao có thể như vậy?" Đường Chá không dám tin trọn to hai mắt. Kể từ khi tiểu Khả Nhi trở lại, anh cũng chỉ cùng cô chân chính xảy ra quan hệ một lần, làm sao mà một lần duy nhất liền trúng thưởng rồi a?

Anh nên làm cái gì? Cười cô sao? Nhưng còn chưa tìm được Liêu Phạm.

"Anh Chá, lấy em có được không, bằng không mấy tháng nữa, em..." Lâm Khả Nhi úy khuất nhìn Đường Chá, muốn nói lại thôi.

Đường Chá vừa nghĩ tới bộ dạng tiểu Khả Nhi nâng cao bụng bầu mấy tháng, lập tức đau lòng gật đầu: "Tiểu Khả Nhi, đừng đau lòng, anh cưới em. Anh sẽ gọi điện thoại cho cha mẹ em"

Nghe được lời nói của Đường Chá, Lâm Khả Nhi vui mặt vào trong ngực anh, len lén cười. Nếu sớm biết chiều này dùng tốt, cô sớm đã dùng rồi.

"Anh Chá, anh thật đáng yêu!" Cô ngẩng đầu lên, nâng mặt của Đường Chá lên hôn.

Đường Chá bị cô đánh úp bất ngờ, trong lúc nhất thời sững sốt. Anh cảm thấy thân thể lập tức đã nổi lên phản ứng, vật cứng rắn nóng như bàn ủi chống đỡ ở trên người cô.

"Đừng! Tiểu Khả Nhi, anh đang làm việc." Đường Chá thờ hồn hên đẩy Lâm Khả Nhi - cái vật nhỏ trí mạng này ra.

Lâm Khả Nhi không thuận theo đẩy áo sơ mi của anh ra, bá đạo nói: "Em liền muốn! Anh Chá đã rất lâu không có đụng vào em rồi."

Bị bàn tay nhỏ bé của Lâm Khả Nhi đụng chạm, Đường Chá cảm thấy mình sắp nổ tung, anh liền ôm lấy cô, ồ ồ thở gấp nói: "Em mang thai, chúng ta đi tới phòng nghỉ."

Nói xong, ôm cô đá vắng cửa phòng nghỉ ra, mang theo khát vọng nằm chung với cô.

Động tác của Đường Chá cẩn thận từng li từng tí, từng cái hôn, từng cái đụng chạm đều giống như đang che chở một món đồ bằng ngọc thượng hạng, sợ khê đụng vào, cô sẽ bị vỡ. Khi môi anh xẹt qua nơi đầy đà kiêu ngạo của Khả Nhi thì kích thích cô từng trận run rẩy.

Nhận thấy được cánh hoa trong tay anh liên tiếp run rẩy thấm ra tràn đầy nước mật, Đường Chá mới nâng lên eo khỏe, vùi sâu vào trong hành lang chật khít của Khả Nhi nhẹ nhàng kéo ra đưa vào.

Chỉ nhàn nhạt kéo ra đưa vào đã khiến anh cảm nhận được cực hạn khoái cảm, anh thô ráp thở gấp: "Ừ... bảo bối, em thật chặt, nóng quá", vật thô cứng ở trong lối đi mịn màng mềm mại kéo ra đưa vào, từng phát từng phát cũng giống như bị vô số cái miệng nhỏ mút chặt lấy, sung sướng vô cùng.

Khả Nhi khép hờ đôi mắt trong suốt xinh đẹp, dồn dập thở gấp: "Ông xã, nhanh một chút"

Lời nói của Khả Nhi khiến Đường Chá phát ra tiếng gào thét như dã thú, nâng cao mông nhỏ của cô lên, cuồng mãnh luật động.

"A... a..." Khả Nhi thờ gấp đưa chân quần lên hông của Đường Chá, để cho hai người càng gần sát nhau hơn. Anh liên tục chạy nước rút khiến cô thét lên, giãy giụa. Đường Chá mỗi một lần dùng sức thẳng tiến, đều hoàn toàn xò xuyên qua cô, thẳng tiến vào chỗ sâu nhất, thủy triều khoái hoạt lập tức nhấn chìm cô.

Đường Chá rút cuộc không cần kiểm chế chính mình, có thể tha hồ cùng tiểu Khả Nhi ở chung một chỗ. Trong tim của anh có một loại cảm giác giống như tội phạm bị phán tử hình đột nhiên được thả ra.

Trong lúc nhất thời, trong phòng nghỉ cảnh tượng kiều diễm, từ bên trong thỉnh thoảng phát ra tiếng thở gấp khàn khàn cùng tiếng rên rỉ yếu ớt làm cho người ta đỏ mặt.

Không biết qua bao lâu, Lâm Khả Nhi giống như chú mèo con ăn uống no đủ dựa vào ngực Đường Chá, hô hấp vẫn rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, toàn thân đầy giọt mồ hôi tinh mịn.

Ở nơi này đầu mùa xuân, nhiệt độ còn hơi thấp, nhưng hai người bởi vì mới vừa kích tình, toàn thân lửa nóng, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

"Bà xã, anh yêu em." Tay chân của Đường Chá quấn thật chặt lấy thân thể của Lâm Khả Nhi, siết cô vào trong ngực.

"Ông xã, phần yêu này sâu đậm bao nhiêu?" Lâm Khả Nhi nghịch ngợm vươn bàn tay nhỏ bé, trên vòm ngực cường tráng của anh vẽ các vòng tròn.

"Không sâu lắm." Đường Chá nở nụ cười xấu xa dính vào bên tai tiểu Khả Nhi nói.

"Cái gì?" Vừa nghe Đường Chá nói, Lâm Khả Nhi lập tức tức giận đâm vào ngực anh, dường như để hả giận yêu kiều rống lên, "Cái gì gọi là không sâu lắm? Thế này với không yêu em khác nhau chỗ nào?"

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức sùng máu của Lâm Khả Nhi, Đường Chá mỉm cười khê hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên kia, cưng chiều nói: "Vốn là không rất sâu a."

"Anh còn nói" Lâm Khả Nhi bất mãn còn chưa nói hết, liền bị đôi môi đầy đặn của Đường Chá cắn nuốt sạch đôi môi hồng đáng yêu kia.

"Trời cao bao nhiêu, tình yêu của anh chỉ cao hơn nó 1m, biển sâu bao nhiêu, tình yêu của anh chỉ sâu hơn nó một tấc. Em nói, nó có phải là không rất sâu không?" Sau khi nụ hôn nóng bỏng chấm dứt, Đường Chá ôm sát tiểu Khả Nhi, dùng ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn cô, thành khẩn nói lời si tình.

Lần đầu nghe được lời ngon tiếng ngọt của anh, Lâm Khả Nhi thiếu chút nữa kích động muốn té xỉu.

Ai nói anh Chá đàn độn nha?

Mới không phải !

Anh Chá của cô thế nhưng cũng học được nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng cô thích nghe.

Bá đạo kéo đầu Đường Chá thấp xuống, dán vào bên môi đang mỉm cười kia thì thầm: "Không đủ, anh Chá, em còn muốn nghe."

"Nghe cái gì?" Đường Chá cố ý giả bộ như không hiểu nháy đôi mắt sáng xinh đẹp.

"Nói anh yêu em có bao nhiêu sâu đậm a!" Lâm Khả Nhi ngây thơ cười, mong ngóng lời thổ lộ của anh.

Đường Chá thanh thanh cổ họng, thâm tình nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của Lâm Khả Nhi, trong miệng nhẹ nhàng khê ngâm nga:

‘Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình cảm của anh là chân thật,

Tình yêu anh dành cho em cũng là chân thật,

Ánh trăng đã nói hộ lòng em.’

(Bài hát ‘Ánh trăng nói hộ lòng tôi’ đó mấy bạn)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155

Đường Chá vừa nghe xong điện thoại, lập tức gọi toàn bộ người Lâm gia đến Canada.

.

Lâm Vũ Mặc vừa thấy được Đường Chá, không nói một câu, đi đánh một quyền về phía bụng của anh: "Tiểu tử, lại dám tiền trạm hậu tẩu, cậu thật có gan!"

Đường Chá không có phản kháng, hấn che đau đón dưới bụng, trịnh trọng nói với người nhà Lâm gia: "Thật xin lỗi, tất cả đều là con không đúng. Đây là con muốn hướng mọi người nói lời xin lỗi."

"Nếu hai người hạnh phúc bên nhau, chúng ta sẽ không ý kiến á. Đường Chá, Khả Nhi giao cho anh, hy vọng anh sẽ biết quý trọng." Tàn Phong đi tới trước mặt Đường Chá, trịnh trọng nói.

"Nhất định sẽ." Đường Chá thành khẩn nhìn Tần Phong, hướng cô bảo đảm. Hắn biết Khả Nhi là bảo bối của Lâm gia, bọn họ cũng không thể để cô chịu uất ức. Nhưng là bọn họ nên biết, cô cũng là bảo bối trong lòng anh, anh làm sao sẽ chịu tổn thương cô?

Nghe được Đường Chá bảo đảm, Lâm Vũ Mặc hài lòng gật đầu.

Biết Khả Nhi mang thai, hưng phấn nhất chính là ba Đường, ông mừng rỡ cười đến nỗi không ngậm miệng được, nhiệt tình chiêu đãi vợ chồng Lâm Ngao, theo chân bọn họ vừa nói vừa cười trò chuyện cực kỳ vui mừng.

Vì cho Lâm Khả Nhi một cuộc hôn lễ long trọng, Lâm Vũ Mặc nói lên rất nhiều yêu cầu, ngay cả có thể nói đó là ông gây khó khăn cho anh, vì thế Lâm Khả Nhi không vui nhìn ông chăm chăm: "Cha, đây là cha đang gả Khả Nhi, không phải đang bán Khả Nhi."

Lâm Vũ Mặc bắt đắc dĩ than thở: "Thật là con gái lớn không dùng được. Còn chưa có gả đi liền bắt đầu thay Đường Chá nói chuyện. Cái này nếu thật thành người một nhà, chẳng phải là muốn đem cha đây vứt ra sau đầu hay sao!"

"Chính là thế! Vẫn là đứa con trai này là tốt nhất, vĩnh viễn cũng sẽ không chọc giận cha." Lâm Ngao Phong cường gian leo lên đầu gối cha, hướng mọi người hiện lên đáng yêu của mình.

"Tiểu ác ma, em cho chị trộn lẫn bên đi! Nếu đúng là em tốt thật, thiên hạ sẽ không có người tốt á!" Lâm Khả Nhi kéo lấy lỗ tai của hắn, ném hắn đến một bên, hung tợn hướng tới hắn giơ quả dấm, "Là chị muốn kết hôn, em đừng quấy rối."

Lâm Ngao Phong đột nhiên chui vào trong ngực ông nội, run rẩy nói: "Ông nội, ông xem, chị còn chưa có kết hôn mà, liền bắt đầu nổi nóng với em trai duy nhất của mình."

"Hai đứa các con, thế nào vừa thấy mặt đã cãi nhau? Lâm Ngao Phong, hôm nay người lớn phải thương lượng chuyện quan trọng, không cho phép con quấy rối." Tần Phong đi tới trước mặt hai người, nhìn chăm chăm con trai nghịch ngợm nói.

"Mẹ thiên vị, một ít cũng không coi trọng đứa con trai như con đây." Lâm Ngao Phong quay cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn kháng nghị.

"Là mẹ phải nghiêng về em đi?" Lâm Khả Nhi siết chặt em trai trắng nõn khuôn mặt nhỏ nhắn, nhũ mũi thon hờn nhẹ.

Tiểu ác ma này, chỉ sợ người khác không thấy được hắn, tới chỗ nào đều muốn là nhân vật chính. Ông bà nội, cha mẹ cũng đều đem hắn cưng chiều đến tận trời cao, hắn vẫn còn có ý kiến.

"Thế nào, chị ghen tỵ sao? Gả đi rồi cũng đừng nghĩ trở lại nhà cùng ta tranh thủ tình cảm, Lâm gia không nhớ chị á." Lâm Ngao Phong bá đạo ngắc đầu lên, liếc xéo khuôn mặt của người chị đang sắp tức điên.

"Bảo bối, chớ cùng đứa bé chấp nhặt. Có anh cưng chiều em rồi." Đường Chá từ phía sau vòng chắc hông của Lâm Khả Nhi, một dáng vẻ đau cô tận xương.

Ở trong một nhà nổi tiếng trong bệnh viện, Bắc Dã Thương ngồi bên cạnh giường bệnh của Cách Nhi, dùng khăn giấy vì cô mà lau mồ hôi lạnh trên trán.

Cách Nhi dùng một đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn, vô tình nói: "Đi đi, không cần đối với tôi tốt như vậy."

.

"Không! Cách Nhi, anh nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em. Giải phẫu rất thành công, em bây giờ đã không còn học máu, không lâu nữa là có thể xuất viện." Bắc Dã Thương cuồng nhiệt mà nhìn Cách Nhi, cố chấp nói.

"Thân thể tôi thế nào tôi rất rõ ràng, không cần gạt tôi nữa." trong mắt tràn lạnh tanh của Cách Nhi đầy tinh mịch, đó là một loại đối nhau tuyệt vọng.

Vì bệnh của cô, Bắc Dã Thương hao phí món tiền khổng lồ, đem chuyên gia kiệt xuất nhất toàn thế giới mời tới chẩn bệnh cho cô. Sau khi giải phẫu, mặc dù cô không có triệu chứng ho ra máu, nhưng thân thể của cô vẫn vô cùng suy yếu, mỗi ngày đều phải chịu đựng ồm đau hành hạ. Cô cảm giác mình sắp không thể chịu đựng thêm nữa, thật là muốn sớm một chút kết thúc sinh mạng này, nhưng lại không bỏ được Thương ca ca.

"Cách Nhi, tin tưởng anh. Em nhất định sẽ tốt kên." Bắc Dã Thương cầm tay Cách Nhi, tỉ mỉ che chở.

Bảo bối của hắn, rồi đi khỏi hắn, thế nhưng phải chịu đựng vô số hành hạ, điều này làm cho hắn không khỏi đau lòng.

Hắn sau đó thì bắt đầu hối hận, hối hận mình làm chuyện tuyệt tình, nếu như hắn không đem Cách Nhi đuổi đi, bệnh tình của cô sẽ không nặng đến mức này. Ung thư thời kỳ cuối, thầy thuốc đã nói cho hắn biết, giải phẫu chỉ có thể giúp cô đem tế bào ung thư khổng chế một chút, lại không thể bảo đảm cô có thể sống.

Còn nhớ rõ một đêm kia của hơn một tháng trước, cô mãnh liệt ho ra máu, đến tim của hắn cũng đau theo. Nếu không phải kịp thời cứu trị, có lẽ một đêm kia, hắn cũng đã mất đi Cách Nhi.

Tim của hắn hiện tại tràn đầy khủng hoảng, đó là một loại khủng hoảng tùy thời cũng sẽ mất đi Cách Nhi. Hiện nay ân oán đã sớm phai đi, hắn bây giờ, không hề quan tâm đến chuyện Cách Nhi đã lừa gạt hắn nữa, hắn chỉ muốn cô sống sót.

Nếu cô chết rồi, hấn cũng không có hơi sức sống thêm nữa.

Cho dù phải có toàn thế giới thì như thế nào, cho dù có thể khống chế toàn thế giới, bên cạnh hấn không có Cách Nhi, tất cả liền đều không quan trọng.

"Bác Dã Thương, chẳng lẽ anh quên năm đó tôi lừa gạt anh sao, quên mất cha của tôi sao?" Cách Nhi đột nhiên khiêu khích nhìn chằm chằm Bác Dã Thương, cô mỗi một câu cũng tràn đầy vô tình, "Anh cũng đừng quên. Tôi hận anh, hận anh giết chết cha của tôi. Anh đi đi, tôi không muốn gặp lại anh."

"Vậy thì hận đi, nếu như hận tôi có thể cho em nhớ anh...anh không ngại để cho em hận." Bác Dã Thương tà nịnh mà nhìn Cách Nhi, trong mắt có một loại cuồng dã không tầm thường

Hấn cùng với Cách Nhi dây dưa, do đòi cha bọn họ trông mằm mống xuống, hấn sẽ khiến nó nở hoa, lớn mạnh.

Vô luận như thế nào, hấn cũng sẽ không buông cô ra.

Lông mi xinh đẹp của Cách Nhi nhẹ nhàng nhấp nháy, điểm điểm tinh quang doanh với hốc mắt, tại sao khi cô muốn lãnh khốc đẩy hấn ra thì hấn càng có một bộ thâm tình như vậy?

Cô sắp chết, không muốn lại ở lại ở bên cạnh hấn để cho hấn khổ sở, chẳng lẽ hấn không hiểu sao?

"Thương ca ca, là ta chú Chá giết chết cả nhà anh, anh một ít đều không để ý sao?" Cách Nhi nói ra bí mật giấu ở trong lòng mình nhiều năm, cô muốn đem hấn đuổi đi, không để cho hấn chịu đựng nỗi khổ sở khi cô chết đi.

Nếu như hấn vì vậy mà hận cô, vậy thì hận đi. Cô chỉ nghĩ một mình trốn đi, lẳng lặng chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

"Cái gì?" Bác Dã Thương xác thực bởi vì nghe đến mấy câu này mà cảm động, quả đấm của hấn hung hăng nện ở trên vách tường, trên trán gân xanh lộ rõ, con ngươi trầm khiến Cách Nhi cảm nhận được hấn đang tức giận. .

Hấn tức giận gì chứ? Có phải hay không muốn rời khỏi cô? Đột nhiên trong lòng thật là đau. Là cô muốn đuổi hấn đi, nhưng vì sao nhìn thấy hấn tức giận, cô lại bắt đầu sợ, cô sợ nhưng không muốn để cho hấn rời khỏi mình.

Nếu như có kiếp sau, cô nhất định phải làm người yêu của hấn, cô không muốn cùng hấn lần nữa cách huyết hải thâm cừ này (biến máu).

Năm đó cô cũng không hiểu được âm mưu của cha mình, cô cho là cha thật đã chết rồi, nhưng sau khi cùng thương ca ca chung đụng năm năm, cha của cô đột nhiên xuất hiện, sau khi biết hết tất cả mọi chuyện, cô khổ sở hận không được giết chết cha mình, nhưng hấn là của máu mủ của cô, cô không cách nào xuống tay. Cô muốn nói cho Thương ca ca sự thật, nhưng cô vừa sợ, sợ hấn không hề thích cô nữa, sợ hấn không cần cô.

Mỗi một ngày vui lấp giầy giữa trong khổ sở, cho đến khi tất cả rõ ràng, cho đến khi cha cô chết ở trong tay thương ca ca, cô mới chính thức tuyệt vọng.

Thương ca ca không hề yêu cô nữa, đây là chuyện cô sợ hãi nhất, hấn không cần cô nữa.

Lúc ấy, cô tự giam mình ở trong phòng tròn một tuần lễ, không ăn, không uống, tựa như một con búp bê không còn hơi thở, tái nhợt tựa như quỷ.

Cô đã từng len lén cách khoảng cách mấy trăm mét xa xa nhìn hấn, nhưng nhìn thấy thế nhưng lại không thể đến gần hấn, nhìn thế nhưng lại không thể nhào vào trong ngực hấn, lòng của cô trở nên đau hơn. Cái loại đau xé tâm đó để cho cô thoát đi, cô chỉ có thể lựa chọn thoát đi.

Cho là không thấy mặt, thì sẽ quên, lại không nghĩ rằng, cái loại nhớ nhung điên cuồng đó đã đem cô hành hạ đến sắp chết đi.

Sinh hoạt khốn đốn cộng thêm tâm tình ảm đạm đột nhiên để cho cô thân thể nhanh chóng suy yếu đi xuống, cô cho là mình sẽ không còn được gặp lại hấn, lại không nghĩ rằng, tại lúc sinh mạng đang ở thời kì cuối còn có thể nhìn thấy Thương ca ca. Cô nên thỏa mãn! Thật! Cho dù hiện tại liền để cho cô chết đi, cô cũng nên cao hứng mà cười.

Thương ca ca, anh hận em đi, hận em nếu có thể để cho anh nhớ em, đối với Cách Nhi mà nói cũng là một niềm hạnh phúc.

"Tại sao hiện tại mới nói cho tôi biết?" Bác Dã Thương đột nhiên lo lắng mà nhìn Cách Nhi, ngón tay lộ ra khớp xương xanh trắng, bởi vì dùng sức mà phát ra thanh giòn tiếng vang.

"Bởi vì tôi hận anh, hận anh giết chết cha của tôi!" Cách Nhi mỉa mai cười lạnh, trong mắt giấu cợt nhả làm cho người ta cảm thấy lạnh cả người.

"Hận anh?" Bắc Dã Thương đột nhiên ngồi trở lại bên cạnh Cách Nhi, một phát bắt được hai vai của cô, "Cách Nhi, anh không tin. Em đang gạt anh, có đúng hay không?"

"Tôi vì sao lại muốn gạt anh?" Cô chau lên đôi mày thanh tú, là một đôi lông mày thanh tú. Nhưng cô ấy là có chút rung rung lông mi tiết lộ cô khẩn trương.

"Em muốn đuổi anh đi." Bắc Dã Thương khẳng định nói.

Hắn làm sao lại bị lời nói của Cách Nhi chọc giận mà mất đi sự tỉnh táo? Cách Nhi là ai, hắn còn có thể không biết hay sao? Cô thiện lương thậm chí ngay cả con kiến cũng không thể giết chết.

Cô không có sở trường nói láo, chỉ cần vừa nói nói láo mí mắt cô sẽ phát run, cô làm sao có thể lừa qua ánh mắt của hắn?

Cô gái giả dối này, hắn còn nhớ rõ cô trước khi té xỉu, cái câu Thương ca ca kia làm cho hắn chua cay đến cỡ nào. Hắn biết cô vẫn thích mình, tình yêu nồng đậm giống như hắn.

Nghe được lời nói của Bắc Dã Thương, Cách Nhi cảm thấy lỗ mũi ề ề, trong mắt nhanh chóng ngưng tụ lại tầng tầng hơi nước.

"Đừng khóc!" Bắc Dã Thương mê mà đem Cách Nhi cầm vào trong lòng, thấy cô trong mắt ngấn lệ, hắn thế nhưng đau lòng không hiểu. Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Bắc Dã Thương đem nụ hôn nóng bỏng đặt lên đôi môi run rẩy, đem tiếng khóc của cô khẽ ngậm vào trong miệng.

Từ nay về sau, liền do hắn tới chăm sóc Cách Nhi đi, hắn nhất định sẽ không để cho cô khóc.

Cách Nhi bị hắn hôn, nước mắt càng hung. Từ bắt đầu khóc khẽ, dần dần biến thành tiếng khóc rống: "Thương ca ca, tại sao muốn đối với em tốt như vậy? Là cha em phá hủy cả nhà anh?"

"Bởi vì anh yêu em." Bắc Dã Thương mê hôn, nhiệt tình như lửa. Nụ hôn của hắn ủ cô lòng của, để cho cô đi theo hắn cùng nhau nóng lên.

"Thương ca ca, em thật là khổ sở, em không thể cùng anh đi xuống." Cách Nhi khổ sở ôm sát hông của Bắc Dã Thương, đau lòng khóc thút thít, "Em không muốn chết, em thật là muốn hầu ở bên cạnh Thương ca ca."

Từng lần một khẽ vuốt ve Cách Nhi, Bắc Dã Thương kiên định nói: "Cách Nhi, tin tưởng Thương ca ca, anh sẽ không để cho em chết. Nghe nói Trung Quốc có một vị Thần y Đêm Ly, có thể trị bách bệnh. Nghe nói vô số bệnh nhân đã được hắn cứu sống. anh đã phái người toàn thế giới tìm hắn, mặc kệ lên giá bao nhiêu tiền, anh cũng vậy muốn đem hắn mời tới vì em chữa bệnh. Em sẽ sống sót, tương lai, hai chúng ta còn phải dắt tay cùng đi qua."

"Có thật không? Nhưng Cách Nhi đã không có mấy ngày có thể đợi." Cách Nhi tịch mịch nói. Thân thể của cô đã như cây đèn cây sắp tắt trong ngọn gió, chỉ là đang đợi cái chết tới gần. Cô sợ bản thân cũng không đợi nổi Đêm thần y đến, thì đã hương tiêu ngọc vẫn. (là qua đời đó ạ)

"Sẽ không! Cách Nhi, em không thể chết!" Bắc Dã Thương điên cuồng hôn lên mặt của Cách Nhi, đem hôn hạ xuống cái trán của cô, khóa mắt, bóp mũi, ngưng thở, cuối cùng cuồng dã che lại đôi môi ngọt ngào.

Vừa nghĩ tới Cách Nhi sẽ rời khỏi hắn, tim của hắn liền giống bị moi ra. Coi như tìm khắp toàn thế giới, hắn cũng muốn đem Đêm Ly moi ra. Hắn hiện tại hy vọng duy nhất đều đặt trên người Đêm Ly này. Nghe nói muốn mời được Đêm Ly rất khó, nếu như là người nghèo, hắn có thể không cần phân văn, nhưng nếu như là chính thương danh nhân, hắn muốn giá đắt kinh người. Chỉ là, cho dù là bằng giá cao hơn nữa, hắn cũng sẽ không quan tâm. Hắn phải cứu sống Cách Nhi.

Cách Nhi kích động đáp lại nụ hôn của Bắc Dã Thương. Nguyên tưởng rằng hai người từ đó sẽ chỉ là hai đường thẳng song song, trời cao lại mang cho cô kinh kỳ ngoài ý muốn.

Thương ca ca lại vẫn yêu cô, hắn yêu cô a!

Cô cảm thấy mình sắp chết đuối ở trong tình yêu của hắn, không thể hô hấp.

Thượng Đế a, hiện tại liền để cho cô chết, cô cũng không tiếc rồi.

Đột nhiên cảm thấy bụng một hồi khuấy đau, tất cả nội tạng giống như cũng vụn ở chung một chỗ, cái trán Cách Nhi bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, từng chuỗi lần xuống đến trong môi Bắc Dã Thương.

Cảm nhận được người trong ngực run rẩy cùng cứng ngắc, Bắc Dã Thương kinh hoàng ngừng đầu, vuốt \ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lo âu hỏi "Thế nào? Cách Nhi, lại bắt đầu đau sao?"

Cách Nhi cắn chặt môi dưới gập đầu một cái, đã sớm đau đến nói không ra lời. mỗi ngày đều phải trải qua hành hạ một lần, khổ sở khiến cho cô thật là muốn lập tức chết đi.

Bắc Dã Thương đau lòng ở xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thật là muốn thay cô bị bệnh. Thượng Đế tại sao phải bắt Cách Nhi của hắn chịu đựng loại

hành hạ này.

"Thương ca ca, nếu như mà em chết rồi, không cần khổ sở." Nắm chặt tay Bắc Dã Thương, Cách Nhi té xỉu ở trong ngực Bắc Dã Thương.

"Kêu thầy thuốc!" Cách Nhi hôn mê khiến Bắc Dã Thương sợ hãi ôm cô lo lắng rống to, lập tức có một đoàn thầy thuốc cùng y tá chạy tới trong phòng bệnh, triển khai khẩn cấp cấp cứu.

"Nhất định phải cứu sống cô ấy! Nếu không tôi sẽ chôn các người theo cô ấy!" Bắc Dã Thương rống giận vang dội cả tòa cao ốc, khiến mọi người nghe được đều rợn cả tóc gáy, không rét mà run.

Tất cả đại phu cùng y tá cũng kinh hoàng với Cuồng Bá trên mặt Bắc Dã Thương, không dám có một tia chậm trễ.

"Cách Nhi, em không thể chết, em thật không thể chết được. Em chết, anh sẽ phải làm thế nào?" Nhìn Cách Nhi mặt tái nhợt, Bắc Dã Thương khổ sở ngồi liệt ở trong ghế, bưng chặt mặt của mình, nhỏ giọng nghẹn ngào, nước mắt không thể khống chế theo khe hở chảy xuống, thấm ướt vạt áo của hắn.

Đều nói nam nhi có lệ không dễ rơi, đó là chưa tới chỗ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157

Editor: Sendyle

Trong gian phòng tối của một trong biệt thự sang trọng, Lâm Khả Nhi đang mang bao tay chuẩn bị mở mặt mã tù bảo hiểm. Một thứ giống như ông nghe dùng để khám cho người bệnh dính vào một đầu của tù bảo hiểm, một đầu khác kẹp ở trên lỗ tai cô.

Chuyên chú nghe chuyển động lúc phát hiện âm thanh, cô nhẹ nhàng điều mặt mã khóa. Cái trán bôi vì khăn trương mà toát mồ hôi lạnh, đột nhiên nghe được một tiếng vang thanh thủy, tù bảo hiểm rốt cuộc đã mở ra được. Cô cười nghịch ngợm. Vẩy mái tóc đang buộc đuôi ngựa, cô há hê từ bên trong lấy ra một bức tranh trục.

"Tốt lắm! Quốc bảo rốt cuộc bị Lâm Khả Nhi mình tìm được!" Lâm Khả Nhi cảm họa trực hôn một cái, mới để vào trong một cái ống màu đen sau lưng.

Lặng lẽ nằm sắp đầu nhìn ra ngoài, thấy trên hành lang không ai, cô mang loại kính nhìn ban đêm, cẩn thận từng li từng tí lướt qua những hồng ngoại cảnh báo được cảnh sát trang bị.

Rốt cuộc có thể an toàn đi tới cuối hành lang, cô le lưỡi, vỗ ngực vì mình an ủi: "Nguy hiểm thật, vừa rồi thiếu chút nữa liền"

"Người nào?" Đột nhiên ở phía xa truyền đến một giọng nói chất vấn, bị làm cho sợ hết hồn Lâm Khả Nhi lập tức chạy trốn.

Không muốn kiểm cũi ba năm thiếu trong một giờ, cô phải bình an về nhà tìm anh Chá của cô.

Một đường thẳng chạy đến phía trước cửa sổ, móc ra dây kéo treo ở bên hông, cô lôi kéo sợi dây liền theo dây này kéo rời đi tòa biệt thự xa hoa này, hướng về một cái tòa lầu lớn khác bay đi.

Khi cô sắp bay đến một cái tòa lầu lớn khác thì sau lưng vang lên tiếng súng.

Lâm Khả Nhi ôm đầu khăn trương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đại đội người áo đen đã vọt ra biệt thự, nổ súng về phía cô trên không trung.

"Muốn giết tôi, không dễ dàng như vậy đâu!" Lâm Khả Nhi móc ra súng lục đeo ở hông, vừa hướng về phía tòa nhà lớn bay đi, vừa hướng về những sát thủ trên đất nổ súng. Chỉ thấy đường súng của cô vô cùng chính xác, một phát trúng một phát.

Nhảy đến phía sau toàn nhà lớn, cô móc ra dây kéo bên hông, đem cái neo đầu ném về cuối lầu, nhanh chóng vịn vách tường bò đến lầu cuối cùng, ở đó sớm đã có một chiếc máy bay trực thăng đang chờ cô.

"Lấy được?" Ngõa Luân Nặc thấy Lâm Khả Nhi leo lên máy bay, lập tức quan tâm hỏi.

"Cháu là ai chứ? hỗn thế tiểu ma nữ! Cháu làm sao không thể hoàn thành nhiệm vụ được chứ?" Lâm Khả Nhi há hê lắc đầu.

Ngõa Luân Nặc kích động khen ngợi cô: "Thật giỏi!"

"Cái này chính là quốc bảo. Nếu không phải là Lâm Khả Nhi cháu, người nào có bản lĩnh từ trong tay đại đạo Giang Dương đem đồ vật quý giá như vậy đoạt lại được? Nhớ trả nó cho Trung Quốc thời điểm ký thượng cho cháu một công nha." Lâm Khả Nhi há hê đem quốc bảo giao cho Ngõa Luân Nặc, sau lại thờ dài một tiếng, béo phệ thúc giục anh ta, "Đi nhanh một chút! Cháu muốn về nhà tìm anh Chá!" Cô bây giờ, đang rất lo lắng muốn về nhà tìm anh Chá ngay.

"Nha đầu không có lương tâm, có người yêu liền quên người chủ này." Ngõa Luân Nặc than thở lắc đầu. Nhận lấy quốc bảo, đặt nó bên cạnh, liền khởi động động cơ máy bay, nhanh chóng lái về phía Toronto.

"Ai bảo chú già như vậy? Chú Ngõa Luân Nặc, chú nên cam chịu số phận đi! Trừ chị Hoàn Nhi, sợ rằng không có ai coi trọng chú đâu." Lâm Khả Nhi quay cái miệng nhỏ nhắn, đáng vẻ khinh thường chế nhạo đối phương.

"Chú mà già?" Ngõa Luân Nặc vẩy ra một ít mái tóc màu ánh kim xán xán, tiêu sái cười tà, "Chú so với anh Chá của cháu còn nhỏ hơn hai tuổi, cháu nói xem ai già hơn?"

Lâm Khả Nhi che miệng cười trộm, nhìn Ngõa Luân Nặc đang dương dương gương mặt tuần tú của mình, cố ý trêu ghẹo: "Trẻ không phân biệt tuổi. Anh Chá của cháu anh tuần tiêu sái, cả người đều tràn đầy sức quyến rũ, nhưng còn chú, còn chú thì giống một ông chú hơn. Mắt chị Hoàn Nhi nhất định có vấn đề, thế nhưng lại coi trọng chú như vậy."

"Tiểu Ma Nữ, cháu còn dám nói nữa chú liền ném cháu xuống dưới!" Ngõa Luân Nặc tức giận nhìn chăm chăm Lâm Khả Nhi, anh ta vốn nổi danh là mỹ nam tử ở Italy, bao nhiêu phụ nữ xem anh ta là thần tượng, vị anh hùng trong lòng họ, cô nhóc này lại dám xem thường anh ta như thế.

"Chú nếu dám làm vậy! Cháu sẽ mếc chị Hoàn Nhi, trong một năm chú cũng đừng nghĩ leo lên giường của chị ấy." Lâm Khả Nhi há hê cười gian xảo.

"Chú sẽ chờ cháu đến tổ cáo, nhưng trước tiên để chú quăng cháu xuống trước rồi hãy nói." Ngõa Luân Nặc cố làm xông về phía Lâm Khả Nhi lộ ra một cười xấu xa.

"Này, chú đừng nghĩ thật. Người ta chỉ đùa giỡn một chút với chú mà thôi." Lâm Khả Nhi vòng chặc bả vai, hơi sợ nói.

"Không được kêu chú là ông chú nữa!" Ngón trỏ Ngõa Luân Nặc dùng sức búng lên đỉnh đầu cô.

"Thật đau!" Lâm Khả Nhi dẫu môi, biểu lộ kháng nghị đối với Ngõa Luân Nặc.

"Đến nhà rồi, mau đi đi! Chú nhìn thấy người yêu của cháu đang tức giận kia kia." Ngõa Luân Nặc hài hước nháy mắt với Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh nhìn xuống dưới, phát hiện Đường Chá đang đứng ở trên ban công nhìn chăm chăm cửa.

Chột dạ vỗ ngực một cái, sợ nói: "Anh ấy hôm nay không phải tham gia bữa tiệc sao? Sao sớm như vậy đã về nhà rồi nhỉ?"

"Tiểu Ma Nữ, chúc cháu nhiều may mắn." Ngõa Luân Nặc há hê nói. Xem ra tối hôm nay có kịch hay xem rồi. Anh ta lặng lẽ thả một cái máy nghe lén nhỏ nhỏ trên cổ của Lâm Khả Nhi, sau đó cười xấu xa vẫy tay với cô.

"Cho cháu gửi lời hỏi thăm đến đứa cháu gái khả ái nha, khi nào rảnh rồi cháu sẽ đến xem cô bé." Lâm Khả Nhi hôn gò má của Ngõa Luân Nặc, cười thật tươi từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống ban công.

Ngõa Luân Nặc lắc đầu một cái, liền đem máy bay lái đi.

Cho tới nay, anh ta cùng Lâm Khả Nhi đều là tuyệt phối, rất nhiều nhiệm vụ khó giải quyết, anh ta đều tự mình cùng Lâm Khả Nhi hợp tác, hợp tác cùng những người khác anh ta thật không yên lòng.

Tiểu Ma Nữ đi tìm người yêu của cô nhóc, anh ta cũng nên về nhà tìm vợ yêu của mình thôi. Vừa nghĩ tới Hoàn Nhi, còn có tiểu bảo bối vừa mới sinh ra không lâu của anh ta và Hoàn Nhi, trên mặt của anh ta liền lộ ra nụ cười hưng phấn.

Trên đời này, không ai có thể tác động đến suy nghĩ của anh ta, chỉ ngoại trừ vợ con của anh ta thôi.

Nhấn ga, Ngõa Luân Nặc thẳng đường về nhà đi tới.

Lâm Khả Nhi nhảy đến trên ban công, còi túi đeo lưng trên người, cười đùa vẫy tay với Đường Chá: "Anh Chá chào buổi sáng, hôm nay anh trở lại thật sớm."

Gương mặt Đường Chá lạnh lẽo, chất vấn: "Vật nhỏ, em vừa đi đâu về?"

"Đi dạo phố." Lâm Khả Nhi cười hắc hắc, muốn từ bên cạnh Đường Chá đi vào.

"Đi dạo phố? Đi dạo phố lại mặc lại quần áo bó sát người như vậy sao?" Đường Chá một tay vỗ lấy Lâm Khả Nhi vào trong ngực, mặt lạnh kéo cô vào trong nhà.

Thấy không thể gạt được anh Chá, bị anh ta kéo đi Lâm Khả Nhi đáng thương nhìn về phía anh ta giải thích: "Anh Chá, anh đừng tức giận. Đây là lần thứ nhất, lần sau tiểu Khả Nhi không dám nữa."

"Em còn muốn có lần tiếp theo?" Đường Chá cầm tức xoay người lại, hung hăng nhìn chăm chăm Lâm Khả Nhi.

"Không muốn! Thật không muốn!" Lâm Khả Nhi khoát tay, cười hi hi, mặt nịnh hót.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158

Editor: Sendyle

Wow, bộ dạng tức giận của anh Chá thật đáng sợ, quả thật có thể hiểu được anh vì sao dám liều mạng với Bắc Dã Thương. Bị đánh về lạnh lùng của Đường Chá hù dọa, cô lạng lẽ lui về phía sau, muốn chạy trốn về phòng mình.

"Trở lại!" Đường Chá chặn ngang ôm cô lên, lập tức ném lên trên giường lớn.

Lột bộ quần áo bó sát trên người cô ra, bàn tay của anh ta liền đánh vào cái mông nhỏ nhắn của cô.

"Đứa nhỏ tinh nghịch, em không biết mình đang mang thai sao? Lại dám chơi loại trò chơi nguy hiểm này!" Đường Chá vừa đánh, vừa khiển trách tiểu Khả Nhi.

Một ít nước mắt của Lâm Khả Nhi ngưng tụ trên mí mắt vô tội không ngừng nháy mắt, cô che cái mông kêu đau.

Mang thai? Chính cô cũng quên mất chuyện này rồi. Xem ra nói láo không thể nhiều lời.

"Anh Chá, anh tha cho tiểu Khả Nhi đi, có được hay không? Em bảo đảm về sau không bao giờ đi làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa." Lâm Khả Nhi giơ bàn tay nhỏ bé lên, khéo léo nhìn Đường Chá.

"Em cũng biết nguy hiểm sao?" Âm thanh của Đường Chá đột nhiên đề cao vài độ, nghe qua giọng của anh ta trong đó có một chút bất mãn cùng lo lắng. "Đứa nhỏ tinh nghịch, em có biết sẽ làm anh lo lắng hay không? Anh về nhà không thấy em đâu làm hại anh lo lắng vô cùng, anh sắp điên lên, còn em lại vui vẻ đi chơi cùng Ngõa Luân Nặc!"

"Người ta nào có chơi?" Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn kháng nghị. Cô làm chuyện vô cùng chính nghĩa vì quốc gia tìm về món đồ bị mất trộm.

Đau quá, cô ủy khuất xoa, nước mắt chặc chặc bắt đầu rơi xuống.

Đường Chá đột nhiên một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi vào trong ngực, tràn đầy sợ hãi nói: "Tiểu Khả Nhi, chớ trách anh. Anh quá lo lắng em, lo lắng đến phát điên rồi."

"Anh Chá còn đánh em? ! Em sẽ không tha thứ cho anh!" Lâm Khả Nhi bất mãn nằm ở trong ngực anh ta, đâm vào ngực anh ta mấy cái.

"Ai cho em mang theo tiểu bảo bảo đi mạo hiểm?" Đường Chá dùng đôi tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi lên, tràn đầy lo lắng nhìn đôi mắt hạnh của cô.

"Em không dám." Lâm Khả Nhi vòng tay qua cổ của Đường Chá, nghịch ngợm le lưỡi. Động tác của cô vô cùng ngây thơ thế nhưng lộ ra đáng vẻ mê hoặc cực hạn, khiến Đường Chá gầm nhẹ một tiếng liền che môi hồng của cô lại.

Môi lưỡi màu hồng nhạt hấp dẫn ánh mắt Đường Chá, anh ta cuồng mãnh hút, mút lấy, mượn cái hôn này đem tức giận ở trong lòng suốt một đêm đè nén phát tiết ra.

Bàn tay vững vàng bóp chặt Tiểu khả ái, lấy quần áo bó sát trên người cô toàn bộ vứt bỏ, ném trên mặt đất sau ra lệnh đối với Lâm Khả Nhi: "Ngày mai đem mấy bộ quần áo này vứt bỏ cho anh. Nếu em dám cùng Ngõa Luân Nặc đi ra ngoài, anh sẽ nhốt em ở nhà."

"Em thật đáng thương nha." Lâm Khả Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn bị hôn sưng đỏ, buồn bã nháy đôi mắt trong suốt.

"Dám không nghe lời nói, đáng thương vẫn còn ở phía sau!" Bàn tay Đường Chá nhẹ nhàng vung lên trên thân thể trần truồng của Lâm Khả Nhi, trừng phạt cô không ngoan.

"Em không muốn sinh tiểu bảo bảo nữa! Anh Chá bây giờ bắt đầu không thương em nữa rồi." Lâm Khả Nhi bất mãn giãy dụa thân thể. Cô lòng tràn đầy

vui sướng chạy về nhà tìm anh ta, vậy mà anh ta chỉ biết khi dễ cô.

Đều là tiểu bảo bảo gây họa, làm hại anh Chá vì vật nhỏ này mà đánh cô đến mấy lần.

Sớm biết như thế cô sẽ không nói xạo như vậy. Nhưng bây giờ mà nói thật sẽ làm cho anh ấy tức giận hơn.

Không được! Bất cứ giá nào cũng không thể nói ra sự thật. Tiếp tục gạt, nhất định phải làm cho anh Chá cười.

"Em không muốn là không thể sinh sao? Không cho nghịch ngợm." Đường Chá ngồi thẳng lên, đem y phục chính mình từng món một rút đi, mang theo một thân khí phách nằm lên trên thân thể xinh đẹp của Lâm Khả Nhi, "Không nên cảm thấy bị uất ức, anh sẽ thương em."

Nói xong, môi Đường Chá cùng tay liền bắt đầu ở trên người Lâm Khả Nhi làm càn, làm cô run rẩy từng hồi: "A nào có ai thương người ta như vậy?"

Mỗi lần nữa bị phong bế, Đường Chá trầm thấp cười nói: "Như vậy mới nghiêm túc thương em."

Lâm Khả Nhi then thùng ôm cổ của anh ta, cười đều rồi nói: "Anh Chá, dùng sức yêu em đi, em không sợ."

Đường Chá cười to cầm hông của cô, xông vào u cốc mê người thật chặt này.

"Ách!" Khả Nhi bởi vì anh Chá thật sâu dính vào sâu trong hoa tâm xuống ý thức hô nhỏ một tiếng, bấp chần cong lên ôm lấy anh ta, người đàn ông không ngừng chạy nước rút giữa hai chân cô, nhẹ nhàng ma sát, chậm rãi cọ cọ, "Anh Chá"

Đường Chá xấu xa cười, phía dưới nhân nhật co rúm. Chờ Khả Nhi bắt mất trùng anh ta thì mới nắm mất cá chân đẩy lên trên lên của Khả Nhi, dính sát vào nơi đầy dãi của cô, anh ta thuận thể dùng sức hướng đánh tới chỗ sâu nhất, một cái nặng nề dính lấy, xâm nhập vào nơi mềm mại ẩm áp của cô.

Bên trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe từng tiếng "bành bạch" vang dội, là chất lỏng của hai người đặc biệt tạo ra âm thanh như thế.

Hai chân Khả Nhi bị kéo ra, dễ dàng để Đường Chá tiến vào, mỗi một lần cũng giống như đem lấy nơi mềm mại của cô mà xô xuyên qua, cái miệng nhỏ nhắn của cô phát ra âm thanh mập mờ thét chói tai.

"Vợ yêu, nơi ấy của em thật nhỏ, làm cho anh thật sướng khoái." Hô hấp nóng rực của Đường Chá phun bên tai Khả Nhi, cô cảm thấy ngứa ngáy cắn chặt cái miệng nhỏ nhắn, mà cô đang đói khát mút lấy dương vật đang cương cứng của anh Chá, tư thế này vô cùng mập mờ.

Đường Chá rút cuộc không chịu nổi rộng to, nhéo hông của Khả Nhi, nâng người cô cao hơn hung hăng động.

"Kẹp chặt một chút! Khả Nhi ép thật chặt anh nữa đi" Lời nói tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào, Đường Chá giống như một đầu tinh sư, cuồng dã dính lấy. Bụng Khả Nhi hơi đau, hơn nữa vì cảm giác nóng làm cô bị nhột.

Đường Chá càng lúc càng dùng sức, thẳng chọc cho Khả Nhi không ngừng cầu xin tha thứ.

"Anh Chá, không cần"

Đường Chá vừa mút lấy tiểu anh đào của cô, vừa tăng thêm lực trừng phạt, hung hăng công kích nơi ngọt ngào của cô.

Trong nhất thời, sóng biển xô bờ, tiếng vỗ ngựa vang, lửa nóng triển miên giữa hai người phải giống như đang chém giết chiến trường

*****

Lý Tư Đặc sau khi an bài xong chuyện của Lâm Khải Sát, lại rời đi Canada. Lần này, anh ta có thể yên lòng rời đi, bởi vì người cha ghê vô lương đó của Barbie đã bị anh ta vứt vào trong ngục giam, với tội danh mưu sát.

Barbie ngàn vạn lần không ngờ rằng cái chết của mẹ mình là cha ghê gây nên. Ông ta vụng trộm hạ độc, độc chết mẹ của cô, sau đó chiếm lấy tài sản nhà cô.

Tên đàn ông độc ác như vậy, tại sao có thể dễ dàng bỏ qua cho ông ta? Ở trong ngục, Lý Tư Đặc để lại nhiều tai mắt, muốn trừng phạt hắn ta, ba ngày đánh một ít, năm ngày đánh một trận, tóm lại không thể để cho hắn ta có cuộc sống tốt.

Giải quyết người đàn ông kia, anh ta không cần phải lo lắng có người sẽ gây bất lợi đối với Barbie nữa. Anh ta có thể không chút vẩn vơ rời đi.

Nguyên tưởng rằng có thể cùng hoàng tử vĩnh viễn ở chung một chỗ, lại không nghĩ rằng hạnh phúc chỉ có ngắn ngủi mấy ngày, Hoàng tử Lý Tư Đặc vô tình bỏ lại mình cô mà rời đi. Lâm Khải Sát khổ sở nằm ở trên chân anh ta, bị ai rơi lệ.

Mình chỉ là một nữ cô nhi, không xứng với tình yêu của hoàng tử, cô nên sớm chấp nhận sự thật.

Chương 159

Vào một ngày nắng đẹp, hôn lễ của Lâm Khả Nhi và Đường Chá được cử hành ở nhà thờ lớn. Hôn lễ xa hoa, khách mời có cả thương nhân lẫn quan chức đều đến tham dự.

Cả giáo đường được trang trí bằng hoa tươi, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua bức tường thủy tinh tràn đầy màu sắc khiến cả không gian cũng phát ra ánh hào quang.

Trong giáo đường,

Trên con đường trải thảm đỏ thật dày, Lâm Khả Nhi nắm tay cha đi về phía Đường Chá đang đứng trước thánh đường. Sau lưng cô, có bốn đứa trẻ xinh xắn cùng nâng váy.

Dừng lại trước thánh đường, cô đưa tay cho Đường Chá. Hai người tay nắm thật chặt, mặc cho hạnh phúc lan tỏa lẫn nhau.

Cô dâu, Lâm Khả Nhi, mặc váy cưới trắng tinh, tươi như một tiểu thiên sứ nghịch ngợm rơi xuống trần gian. Trong mắt cô tràn đầy ý cười nhìn nam nhân đứng trước mặt.

Đường Chá, một thân tây trang màu xám, cả cơ thể tràn đầy sức quyến rũ của một nam nhân trưởng thành, không cần hắn mở miệng, chỉ cần cười nhạt cũng đủ khiến cho tất cả nữ nhân vì hắn mà khuynh tâm thét chói tai.

Mục sư chủ trì, dưới sự chứng kiến của người thân và bằng hữu, hai người lập lời thề bên nhau trọn kiếp. Từ đây, hắn là nam nhân của cô, mà cô cũng chỉ thuộc về mình hắn.

Từng chú chim bồ câu trắng bay lên bầu trời, tượng trưng cho hạnh phúc của hai người.

Trong căn phòng tổng thống tại một khách sạn năm sao, Đường Chá và Lâm Khả Nhi cùng nhau trải qua đêm tân hôn ngọt ngào.

Suốt đêm Đường Chá tựa như vĩnh viễn không mệt mỏi, ở trên cơ thể đầy mùi hoa son chi của Lâm Khả Nhi ngao du. Động tác của hắn mặc dù cường mãnh, nhưng lại cực kì cẩn thận tránh phần bụng của Lâm Khả Nhi, tươi như chỉ sợ làm thương tổn kết tinh bảo bối đang dần thành hình trong bụng cô.

Trên bãi biển tư nhân tại đảo quốc Ba-li xinh đẹp, Lâm Khả Nhi đang mặc đồ bơi, nằm phơi mình trên bãi biển tắm nắng, một bàn to mang theo nhiệt độ nóng bỏng khẽ vuốt ve thân thể cô, khiến cô gái nhỏ lập tức co người lại vì ngứa, cười khanh khách: “Chá, không cần, thật là nhột.”

“Lão bà, anh đói rồi.” Đường Chá ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, đem thân thể chính mình chống đỡ trên hai tay, cúi đầu nhìn cô nhẹ nhàng cười khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi lập tức ửng hồng.

Trong đôi mắt xinh đẹp lúc này đã tràn đầy xấu hổ, Lâm Khả Nhi dí dỏm nhe răng cười một tiếng: “Đói bụng sao? Để Tiểu Khả Nhi tới đút cho anh ăn.”

Cô nằm úp sấp trên thân thể cường tráng của hắn, nghịch ngợm hôn lên cơ thể hắn.

Đường Chá kích động gầm nhẹ, hắn đang muốn triển khai hành động, liền bị Lâm Khả Nhi dùng một quả táo chặn miệng.

Miệng bị chặn lại khiến Đường Chá không thốt lên lời, cảm tức trợn to hai mắt.

“Mau ăn nha! Chú Chá không phải đang đói bụng sao?” Lâm Khả Nhi che miệng lên lên cười trộm, nhìn bộ dạng lúng túng của Đường Chá, làm cô nhìn cười thật là khó khăn.

Đem quả táo trong miệng vứt bỏ, Đường Chá lật ngược vị trí, cả cơ thể căng cứng, tựa như con báo săn mồi, cúi thấp đầu nhìn con mồi ngọt ngào dưới thân: “Anh đói bụng, mà người anh muốn ăn chính là em.”

“A! Đừng!” Lâm Khả Nhi cố tình làm bộ run sợ, như cô nhóc đáng thương, né tránh sự xâm lược của Đường Chá.

“Đừng nghĩ trốn.” Đường Chá dùng hai tay ôm chặt thân thể cô, tràn đầy khí phách đâm vào.

Hạnh phúc vây quanh hai người, ở trên bờ cát không người, múa ra một vũ điệu động lòng người.

Cuộc sông sau khi kết hôn của Lâm Khả Nhi chỉ có thể dùng hai chữ hạnh phúc để hình dung.

Đường Chá đối với cô chỉ có sủng ái, cưng chiều đến cực hạn. Chỉ là trong đêm khuya yên tĩnh, Lâm Khả Nhi vẫn nghe thấy Đường Chá sâu kín thở dài, cô biết chú Chá vẫn không thể quên chuyện của chị Liễu Phàm.

Cô cũng không nghĩ muốn ngăn cản chú Chá tìm Liêu Phàm. Dù sao, trong sự kiện lần đó, Liêu tỷ mới chân chính là người bị hại, bọn họ nên giúp chị ấy mới đúng. Lặng lẽ nhìn khuôn mặt áy náy của Đường Chá, Lâm Khả Nhi cắn môi ra quyết định.

Cô phải tìm được chị Liêu Phàm, thay chú Chá nhận lỗi với chị ấy.

Một ngày, cảm thấy vô cùng nhàm chán, cô mở điện thoại di động, len lén thưởng thức bộ dáng tuần dật của chú Chá lúc làm việc. Nhìn hẩn lạnh lùng hướng thuộc hạ ra lệnh, khiến Lâm Khả Nhi cô nhìn đến ngây dại.

Lúc này, trong phòng làm việc yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Đường Chá. Hẩn tự tay đem khung hình ở góc bàn làm việc lấy tới, trong mắt tràn đầy ý cười nhìn Lâm Khả Nhi trong hình.

Đột nhiên, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một nữ thư ký diêm lệ cố ý đi tới bên cạnh Đường Chá: “Tổng giám đốc, mời ngài dùng cà phê.”

Nói xong, nữ thư ký kia còn cong thân thể, khiến da thịt mướt mà mê người lộ ra khỏi cổ áo.

“Hồ ly tinh!” Đang nhìn len, Lâm Khả Nhi tự nhiên cũng được chứng kiến hành động của thư ký kia, tức giận nâng cái miệng nhỏ nhắn. Không ngờ sau khi chú Chá kết hôn, vận đào hoa vẫn không giảm, ngược lại còn thịnh hơn trước.

“Đề đó đi.” Đường Chá mí mắt cũng lười nâng, cúi đầu tiếp tục làm việc.

“Tổng tài, ngày bận rộn như vậy, chắc hẳn rất mệt mỏi đi, để em giúp ngài xoa bóp.” Nữ thư ký đi vòng ra phía sau lưng Đường Chá, dùng hai ta mềm mại giúp Đường Chá xoa bóp, động tác tràn đầy dụ hoặc không che dấu.

“Đi ra ngoài!” Đường Chá nắm lấy tay thư ký, đem cô ta từ phía sau mình kéo ra, khuôn mặt anh tuấn không vui nhàu mảy.

Nữ thư ký kia thể nhưng không biết thẹn, nhào vào trong ngực Đường Chá, kéo áo của mình ra quyến rũ hướng hẩn nói: “Tổng tài! Ngài không muốn em sao? Em so với Lâm Khả Nhi mỹ hơn nhiều. Ngài xem, có phải chỗ này của em lớn hơn cô ta?”

“Cút!” Đường Chá lãnh khốc đẩy nữ nhân trong ngực ra, cảm tức găm nhẹ.

“Tổng giám đốc.” Nữ thư ký làm bộ đáng thương, nháy mắt, như muốn thử lại lần nữa.

“Cô không muốn làm việc tại Đường thị nữa, xin nói rõ.” Đường Chá vô tình nheo mắt lại. Nữ nhân không biết xấu hổ như vậy hẩn đã thấy nhiều. Nếu như lần nào cũng không cự tuyệt, chỉ sợ sớm đã có cả một hậu cung.

“Không cần.” Nữ thư ký vừa nghe tổng giám đốc nói muốn đuổi việc cô ta, lập tức hốt hoảng kéo lại y phục, chạy ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Thấy một màn như vậy, Lâm Khả Nhi cuối cùng cũng lộ ra nụ cười. Chú Chá của cô quả nhiên không phải nam nhân bình thường. Đứng trước nữ nhân cố ý dụ hoặc mà vẫn có ý chí ngoan cường như vậy. Cô phát hiện mình lại yêu hẩn nhiều hơn một chút rồi.

Chỉ là vừa nghĩ tới nữ thư ký kia, trong lòng cô sẽ nổi lên tức giận.

Xú nữ nhân kia, dám động vào người đàn ông của Lâm Khả Nhi cô, xem cô trừng trị cô ta như thế nào.

Xách ba lô lên, đầu cũng không thèm ngoảnh lại chạy ra khỏi sân trường.

Tới Đường thị, cô chạy ào ào vào toilet. Đeo lên một mái tóc giả dài, hơi xoắn, trang điểm nhẹ nhàng. Lập tức, từ một khuôn mặt thanh thuần khả ái, biến thành cô nàng công sở, lộ ra vô hạn quyến rũ, đồng thời cũng không mất đi vẻ mềm mại vốn có.

Mặc dù bình thường cô không ó thói quen đi giày cao bẩy tấc, bất quá cũng không phải chưa đi bao giờ, chỉ là chân sẽ có chút đau mà thôi. Lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, Lâm Khả Nhi tựa như một tiểu yêu tinh xinh đẹp, yêu kiều, đi về phía bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160

Gõ gõ vào bàn thư ký, cô cao ngạo nói: “Tôi tới tìm Đường tổng.”

Nữ thư ký nâng mí mắt, khinh thường hỏi: “Cô có hẹn trước không?”

“Không có.”

“Nếu cô không có hẹn trước, vậy mời cô lần khác lại đến. Tổng giám đốc của chúng tôi không có dễ gặp như thế.” Nữ thư ký bày ra khuôn mặt khinh miệt nhìn Lâm Khả Nhi.

“Tôi là bạn gái của tổng giám đốc, không cần hẹn trước, tổng giám đốc cũng sẽ gặp tôi.” Lâm Khả Nhi dí dỏm nháy nháy mắt nhìn đối phương.

“Chỉ vào bộ dạng này của cô mà cũng muốn chạm vào tổng giám đốc của chúng tôi...” Nữ thư ký nhìn Lâm Khả Nhi phong tình vạn chủng, nhan sắc mỹ lệ liền đem lòng ghen ghét quất.

“Nếu như tôi không có tư cách vậy thì ai có tư cách a? Ày da, chẳng lẽ lại là cô sao?” Lâm Khả Nhi tươi cười quyến rũ, nhử mảy hỏi.

“Ít ra vẫn còn hơn cô, cô biết thức thời một chút thì nhanh đi đi. Nữ nhân xấu như cô không xứng bước chân vào phòng làm việc của tổng giám đốc.” Nữ thư ký ngạo mạn ngẩng đầu, chê cười nói.

Lâm Khả Nhi đột nhiên sát lại gần nữ thư ký, hé mũi ngửi ngửi bốn phía xung quanh cô thư ký kia.

Nữ thư ký không hiểu nhìn cô: “Cô làm gì thế?”

“Hình như tôi ngửi thấy mùi hôi nách? Ày da, chắc không phải từ trên người cô tỏa ra đấy chứ?” Lâm Khả Nhi ra vẻ thần bí hỏi.

Nữ thư ký bị cô chọc giận, liền muốn giơ tay đánh về phía khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Khả Nhi.

Nhưng mà, tay của cô ta còn chưa kịp đụng vào Lâm Khả Nhi, liền bị một bàn tay khác vững vàng chặn lại: “Linda, cô thật to gan! Lại dám đánh cả vợ tôi.”

Thanh âm cực kỳ không vui của Đường Chá truyền vào tai, khiến cô thư ký kia sợ hãi đến mức run lấy bầy.

Nữ nhân này sao có thể là tổng giám đốc phu nhân? Cô cũng không phải chưa từng gặp qua tổng giám đốc phu nhân a, chính là một tiểu nha đầu mà thôi, làm sao có thể là cô gái quyến rũ trước mắt?

“Ày da, cô không phải vừa mới nói tôi không có tư cách làm người yêu chú Chá sao? Tôi đột nhiên có ý kiến này. Hai ta trao đổi một chút đi. Cô làm Đường phu nhân, để tôi làm tiểu tình nhân, cô thấy thế nào?” Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười, chế nhạo Linda.

“Tiểu Khả Nhi, đừng hồ nháo.” Một tay Đường Chá đẩy nữ thư ký ra, kéo Lâm Khả Nhi qua, đem mái tóc giả trên đầu cô tháo ra.

Hai tay vòng quanh hông Đường Chá, Lâm Khả Nhi bẽn lẽn hỏi: “Chú Chá, làm sao anh biết là em?”

Cô đã hóa trang kỹ đến mức ngay cả chính cô cũng không nhận ra bản thân mình rồi, vậy mà Chú Chá chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra là cô.

“Không cần nhìn, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm trên người em, anh liền nhận ra.” Đường Chá cưng chiều véo mũi Lâm Khả Nhi, bên môi nở nụ cười ấm áp.

“Thần kỳ như vậy! Xem ra sau này không thể tiếp tục lừa gạt anh nữa rồi.” Lâm Khả Nhi tiếc nuối thở dài.

“Linda, cô đến phòng tài vụ lĩnh tiền lương tháng này đi, cô bị sa thải.” Sau khi lãnh khốc hướng thư ký ném ra một câu, Đường Chá kéo tay Lâm Khả Nhi đi về phía phòng làm việc.

Linda kinh ngạc đến mức không thể ngậm miệng lại, cô không thể tin những gì mình vừa nghe được. Cô bị sa thải!

Đi vào phòng tổng giám đốc, Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi vào trong ngực, trán anh chống lên trán cô, mỉm cười hỏi: “Sao lại đến tận đây tìm anh?”

“Em tới bắt gian.” Lâm Khả Nhi nghịch ngợm, cười đến xấu xa.

“Bắt gian?” Đường Chá kinh ngạc nhử mảy. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng làm chuyện gì có lỗi với tiểu Khả Nhi, sao cô lại nói đến bắt gian?

Lâm Khả Nhi che miệng cười nói: “Chú Chá, em cho anh xem cái này.”

Nói xong, Lâm Khả Nhi lấy điện thoại của cô ra, nhanh chóng tìm ra video trình diễn một màn quyến rũ tình cảm sáng nay.

Xem một màn kia, mặt Đường Chá trở nên xanh mét, đến lúc xem xong, hắn tà mị bóp chặt hông của cô: “Em được lắm, Lâm Khả Nhi, em dám thiết kế anh. Nói mau, em gắn máy theo dõi ở nơi nào?”

“Máy theo dõi gì chứ? Anh nói thật khó nghe. Tiểu Khả Nhi chỉ là muốn nhìn anh nhiều một chút, cho nên mới thả vào một đồ vật nhỏ mà thôi.” Lâm Khả Nhi vô tội nháy mắt.

“Ở nhà thấy còn chưa đủ nhiều sao?” Đường Chá hừ lạnh, tiểu Khả Nhi quá nghịch ngợm rồi, khiến hắn có cảm giác muốn hung hăng trừng phạt cô.

“Không đủ. Em muốn mỗi phút mỗi giây đều nhìn thấy anh.” Lâm Khả Nhi vòng tay lên, ôm lấy cổ chồng mà làm nũng.

Môi của cô bị Đường Chá nhiệt tình chặn lại: “Anh cũng thế.”

.....

Lại nói đến Liêu Phàm, cô đã mang thai đến tháng thứ tám, ôm bụng bự đi đến quầy hàng bán đồ dùng hằng ngày. Bỗng, dưới chân giẫm hụt, cô khụy ngã xuống trên mặt đất. Lập tức, bụng dưới trở nên đau nhức, giữa hai đùi, máu đỏ tươi chảy ra. Vợ chồng lão bản La Bá Đặc hoảng hốt chạy đến trước mặt cô, nhìn máu chảy trên mặt đất, hai người luống cuống không biết làm thế nào cho phải.

“La Bá Đặc thúc thúc, mau, mau gọi xe cứu thương.” Liêu Phàm cố gắng chống cự với cơn đau bụng quặn quai, kiên cường cắn chặt răng. Cô đã vất vả kiên trì đến tận bây giờ, cô không thể để bảo bối gặp chuyện không may.

Vợ chồng La Bá Đặc vội vàng đưa cô đến bệnh viện nhỏ ở trấn trên. Sau khi trải qua cấp cứu kịp thời, Liêu Phàm rốt cuộc thoát khỏi nguy hiểm, sinh hạ một bé gái khá ả. Nhìn con gái đáng yêu đang nhìn mình, trong mắt cô dâng lên nước mắt chưa xót.

Đây là con của cô và Vân Thiên, ôm chặt con gái vào lòng, cô càng thấy tủi thân mà khóc rống lên: “Bảo bối, cha con không cần hai mẹ con mình nữa rồi, sau này chỉ có mẹ con ta sống với nhau.”

Đột nhiên, ngoài cửa phòng bệnh xuất hiện một cô gái nghịch ngợm, khi thấy rõ Liêu Phàm đang ở trong phòng bệnh, cô hưng phấn nhào vào trong ngực Liêu Phàm: “Chị Liêu Phàm, cuối cùng em cũng tìm được chị rồi.”

Lúc này, Liêu Phàm đang ngồi trên giường bệnh, trên mặt còn rưng rưng nước mắt, sững sờ nhìn người mới tới, Lâm Khả Nhi: “Khả Nhi? Sao em biết chị đang ở đây?”

Cô đã cố tình trốn ở một trấn nhỏ hẻo lánh thế này rồi, sao Lâm Khả Nhi vẫn tìm ra được?

“Em có đường dây đặc biệt.” Lâm Khả Nhi ngồi vào bên giường, thần bí nở nụ cười: “chị Liêu Phàm, đây là bảo bối của chị sao? Thật nhỏ a?”

“Khả Nhi, em đừng hiểu lầm, đây không phải là đứa bé của chị với tổng giám đốc.” Liêu Phàm vội vàng giải thích, chỉ sợ vì cô mà Đường Chá và Lâm Khả Nhi hiểu lầm nhau.

“Chị Liêu Phàm, em biết. Chị không phải đã nói qua, đêm đó hai người không xảy ra chuyện gì sao? Em tin chị.” Lâm Khả Nhi cười hì hì nói.

Nghe Lâm Khả Nhi nói vậy, Liêu Phàm rốt cuộc cũng nở nụ cười.

“Khả Nhi, đêm đó chị chỉ muốn vào phòng nghỉ ngơi một lát, nhưng vừa bước vào liền ngất đi, lúc chị tỉnh lại mọi người đã nhìn thấy rồi. Chị nghĩ, chị và tổng tài nhất định bị người gài bẫy, chúng ta đều vô tội.” Liêu Phàm cố gắng nhớ lại tình huống lúc đó, càng nghĩ càng thấy khả nghi.

“Là ai dẫn chị vào phòng nghỉ ngơi?” Lâm Khả Nhi mang theo vẻ mặt hoài nghi hỏi. Nếu như chỉ có một mình Lê Tây Á là thủ phạm, vậy sao chị Liêu Phàm có thể bước vào phòng nghỉ đúng lúc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạn Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161

“Là 8 Vân Thiên” 82Nghĩ tới fLưu Vân eThiên, tâm 8Liêu Phàm 33lại đau. 1 © DiendanLeQuyDon.comCô đã rồi 28đi lâu như vậy, không 9biết hẳn 08còn nhớ 8cđến cô e7hay không? 2Cho dù là 73thỉnh thoảng 2nhớ đến b1cũng tốt, 6dnhư vậy fchứng tỏ e8hắn vẫn 68còn để 2dý đến 92cô.

“Lưu 4đại ca?” 80Lâm Khả 5bNhi kinh ngạc chá hốc mồm. 5 © DiendanLeQuyDon.comMọi chuyện 9sẽ không 1giống như 97suy nghĩ trong 3đòng cô đấy 14chứ? Nếu 73quả thật e0là như vậy, d1thì chị 98Liêu tỷ a7hật đáng 6thương.

Cô denhất định e3sẽ tra rõ. 60 © DiendanLeQuyDon.comHi vọng kết quả không 3giống như d9cô đã hoài f2nghĩ. Hiện etại điều equan trọng 95nhất là ean bài tốt 99cho Liêu 47tỷ.

“Liêu tỷ, em đến 05đón chị 86trở về!” e8Lâm Khả c9Nhi vỗ tay, c6lập tức 8có mấy 63người mặc f4áo bờ- 09lưu trắng fừ bên 6ngoài bước 1vào. Bọn 8đhọ tiến c9lên đem 3Liêu Phàm 61ôm xuống amột chiếc 2xe lăn.

Lâm d5Khả Nhi bnhìn thoáng 3fqqua mấy 3thứ đơn 4sơ trên 0giường ebệnh, trong 49lòng tràn 6đầy thương 38tiếc lác b7đầu. “Những 78thứ đồ cày không 9cần mang 7theo, em sẽ 15giúp chị 5dmua cái mới.”

Liều 6aPhạm bị 46sự việc esảy ra trước e6mắt dọa 6sợ đến 7mức không eathốt lên d4lời, chỉ 74có thể 14há miệng 70sững sờ.

Đúng 5lúc này, ddvợ chồng 9eLa Bá Đặc 21bưng cháo c5gà vào phòng 63bệnh. Khi 6hai người 6bọn họ 8ethấy trong 7aphòng xuất hiện một 2đám người abxa lạ thì 8lập tức anảy lên 11phòng bị, 36nhanh chóng f4đi đến 58chặn trước edmặt Liều cPhạm. “Các d6người muốn 2làm gì?”

Liều d2Phạm thấy 5bcặp vợ 7chồng già echạy đến 1dbảo vệ fminh, vợ 0kéo tay chú e0La: “Chú 3eLa Bá Đặc, f1đi Mary, fhai người edừng hiểu f7lắm, cô 6ấy là bạn 02của con.”

Lúc dnày, sắc 8mặt hai 2dvị lão 2nhân mới 26hòa hoãn a1xuống, hướng avề phía 1Lâm Khả 1Nhi cười 8xin lỗi.

Lâm 12Khả Nhi ebtừ trong etúi lấy efra một tấm 8thẻ bạch cbkim để avào tay La 5Bá Đặc: 6“Chú, di, 4cám ơn hai cngười đã fchăm sóc 6eLiều tỷ 65trong thời 9gian qua, 4fđây là 4fchút tấm a4lông của 3dcháu, mong ddhai người bnhận lấy.”

La bBá Đặc 0nghe vậy, elập tức edem thẻ 8trả lại 1acho Lâm Khả 2Nhi, nghiêm 29tức nói: 8e“Cháu cảm aflại đi, adcái này 2chúng ta 0không cần.”

“Chúng fta thật 6lòng thích 94Liều Phạm,cũng bkhông phải a6vì tiền.” 8bDi Mary gật 86đầu phụ 0họa, khoác cftay trượng 26phu, tán edồng nói.

Nhìn 5ekhông khí 1ấm áp bao f4quanh hai dngười, 20Lâm Khả 0Nhi có chút c4cảm động. e © DiendanLeQuyDon.comHai người 42họ thật 9bạnh phúc, bbchẳng những 49thiện lương, 6mà còn yêu 1finhau như 3vậy. Nếu ddcô và chú 8Chá lúc d6già rồi 8cũng có 8thể như 1evậy thì 2cthật tốt.

“Cám eon hai người.” a3Lâm Khả 5Nhi nhào 43vào trong aflòng di 0Mary, cảm 3động nói 0lời cảm 95tạ. “Cháu 6muốn mang cLiều tỷ 5về nhà, c1khi chị b5ấy rãnh fαρrồi nhất d2định sẽ 8trở về cthăm hai 77người.

“Tốt, ctốt, nên 9về nhà athôi. Một 83cô gái đáng dyêu như 5evậy nên 17được hạnh ephúc.” 3La Bá Đặc 4cảm động 7nói.

Dạ! dLiều tỷ 2nhất định 33hạnh phúc.” c0Lâm Khả 2Nhi gật 86đầu một e0cái khằng 4bđịnh. Cô 78sẽ có 60gắng làm 80Liều tỷ f5hạnh phúc, c2từ nay cô 28chính là 2chỗ dựa cfcủa chị đấy. Nếu 42như sự 82thật chứng eninh Lưu cđại ca 7vô tội, 17cô sẽ cố c gắng giúp 1hai người 0ahợp lại.

Đưa 53Liều Phạm 53trở về 6Toronto, Lâm 3Khả Nhi 5an bài cô 7fở trong cmột phòng 79bệnh đầy 9đủ tiện 0nghi, còn dadặc biệt aamôi y tá c6đến chăm absóc rồi 2mới an tâm 5về nhà.

Cô bmuốn đem 3tin tức 15tốt này 91báo cho chú 0Chá.

Lúc 29này, trên 28bàn làm a8việc của 39Đường 6Chá cũng 0đang có dmột lá 3dthư, đây clà thư tín axã mới 0đưa cho 3hắn. Bọn ehọ có tìm 2được Liều 8Phạm không?

Khả atrương mở fthư ra, bên ftrong là 2một xấp 7ehình, khi 3thấy trong 6bánh là e8Liều Phạm a1đang nâng 13bụng bự 8thì tim của 0dần lập 2ctức lạnh 55lẽo.

Liều fPhạm mang 6thai? Là 2con của 2hắn sao?

Tâm fbắt đầu a1nhảy lên e0lo lắng, 26chuyện xảy 77ra ngày đó 3ở bữa btiệc đính 0hôn khiến 65hắn sợ 98hãi. Hắn fthật sự 9dlàm thương 3tổn Liều 34Phạm, hắn blà tên khôn 5dkhiếp. Tại 9dsao hắn f5không thể 0urong ngành 1thêm một 4chút, chống 2ddở lại 8tác dụng fbcủa xuân edược?

Liều 2Phạm mang 0thai chắc bcũng được bnăm tháng fđi? Bụng dcó thể 1nhưng đã b1lớn như 47vậy. Tiểu 98Khả Nhi 31của hắn 0cũng mang 3thai bốn fháng rồi, 6nhưng bụng ffcô ấy không 2phải vẫn fbình thường dsao?

Vốn 99tin tưởng ckhông nghi 2ngờ cô 58dù chỉ cmột chút, anhung sau 03khi xem ảnh c7Đường 78Chá lại fđột nhiên f2hoài nghi, 6saoTiểu 5aKhả Nhi 9ecủa hắn 92có chút c2không giống bvới phụ dnữ có thai?

Gọi dbthư ký mới 0vào phòng, dtâm tình 48Đường 9Chá có chút fdkhẩn trương 7hỏi: “Lena, 5tôi có thể 6hỏi cô 2dmột vắn 0ề riêng 21tư được dfkhông?”

Lena blà thư ký ecmới của e3hắn, một 6phụ nữ 14đã lập edgia đình, 5có kinh nghiệm f7lần trước dhắn không 4dám tuyển 4nữ thư 7fky vẫn 13còn độc 9thân nữa, 3sợ chuyện 11cũ lại 15tái diễn.

Lena 2cười quyn 17rũ: “Có 6chuyện gì, 7tổng giám eedốc cứ 2ahỏi.”

“Cô 32nói xem phụ 25nữ mang 7thai bốn 6tháng, bụng 05có hay không a3lớn lên?” aĐường fChá lo lắng. 0tay nắm 3chặt thánh dqủ đấm, chán sợ 20nghe thấy 91đáp án 94khiến hắn 5lo lắng 9nhất kìa.

“Bốn 7tháng? Khi 49đó bụng 7dngười mẹ e5đã lớn dchon một ae chút, tổng 65giám đốc b5hỏi cái 0này làm 6gì?” Lena fiò mò nháy 9ecặp mắt 8tinh xảo 72màu xanh 96duyong hỏi.

“Chỉ 00là tò mò aathôi, cô ddđi ra ngoài cđi.” Đường 1Chá lạnh 4lùng phát 0dtay một dcái, muốn 0Lena rời eckhỏi.

Hắn 2muốn ở e9một mình b5một lát.

Liêu 0Phàm mang a7thai con của 52hắn, nâng bụng bự 7đi làm ở 3siêu thị. cd © DiendanLeQuyDon.comMà tiểu bKhả Nhi acủa hắn 3lại lừa e1gat hắn! b0Cô không 3có mang thai, 1cần bản 5không có! dVị muốn 17lấy được 7chắn, cô 2thể nhưng cebắt chấp 8thủ đoạn etồi tệ 3nào.

Áy 6enáy đối 6với Liêu e4Phàm đã 9khiến hắn absắp nổi 4ediên, còn 5bất mãn 5đối với 7Lâm Khả dNhi lại 6khiến hắn 6thiếu chút ẽtra nổi ediên.

Tại 5sao cô có fthể làm cnhư vậy?

Hắn cayêu cô như 9dvậy, tin 8tưởng cô 4anhư vậy fckhông ngờ 2bđổi lại 6alạ bị ecô lừa 4gat!

Ôm đútց giặn 64về nhà, 4còn chưa 79đi lên lầu 8liền nghe 3thấy tiếng 8chát như e9chuông bạc 3của Lâm e6Khả Nhi.

Liêu 14Phàm đang dphải ở 4trần nhỏ 52văng về 24chịu tội, b vậy mà 28cô vẫn 6econ có lòng cđạ ở trong c8nhà ca hát.

Một 44cước đã 0văng cánh 4cửa, bộ 8dạng Đường 62Chá trông fihư Satan cđi vào trong cphòng. Nhìn 01thấy Lâm 4eKhả Nhi a9từ phòng etắm đi 2dra, trên 2đầu còn 13quần khăn abtắm, vui 2về ca hát.

“Lão 8công, anh 6đã về 0rồi.” 9Lâm Khả 0Nhi cười 7duyên vọt 6vào trong 90ngực Đường 35Chá , dùng 9tay ôm chặt 0eo hắn.

Đường 6aChá lãnh bbkhóc đẩy c1cô ra, đứng 6ccách xa cô acmọt mét, f5cần thận 84quan sát.

Ánh 89mắt hắn 1khiến Lâm 5fKhả Nhi dkhông hiểu 62cúi đầu, 72nhìn kỹ d4lại thân 4thể mình. f5 © DiendanLeQuyDon.comKhông có 80cái gì không 84đúng a, 77chú Chá arốt cuộc 3xảy ra chuyện fçgi?

Tầm 4mắt bình 74thần của f7hắn vẫn 86như cũ xẹt d1qua bụng 2cô, trong 6amắt lại tràn đầy 0tức giận, 9Đường b7Chá lãnh 31khóc chát 0văn: “Đưa bbé đâu?”

“Đưa abé nào?” 9Tiểu Khả a1Nhi nháy bdnháy mắt, acó ý giả f7bộ vô tội.

“Em ckhông phải 8fnói em có 9thai sao?” 42Đường 1Chá tức 6cgiận gầm 5lên.

“Em 3có a! Có ddạ dày canhò!” d4Cô dí dỏm 2cười, trong 37mắt lóe 2lên tia nghịch 66ngom, về 6dmặt lại b5là hài lòng. 3 © DiendanLeQuyDon.comChú Chá bthật là 2dchậm hiểu 52nha, kết 3chôn đã 5mấy ngày aenay mà vẫn fèbị cô lừa 8axoay quanh. 8 © DiendanLeQuyDon.comNhớ lại 29thật là cthủ vị, 4hiện tại 94mới phát 61giác ra cô 04không có 76mang thai, c1thật là b4ngốc mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162

"Em lừa anh!" Đường Chá chỉ tay vào mặt của Lâm Khả Nhi, không dám tin rộng to. Anh vốn chỉ là hoài nghi, nhưng sau khi nghe được lời nói của cô, lòng anh lại lạnh thấu. Vì cô, anh vẫn luôn nhận xuống cảm giác áy náy đối với Liêu Phàm, cô vậy mà lại đang lừa gat anh.

Cô phản bội lòng tin của anh đối với cô, tổn thương tình yêu anh dành cho cô, khiến anh càng cảm thấy áy náy với Liêu Phàm hơn.

Bỏ lại giấy thỏa thuận li hôn, Đường Chá đập cửa bỏ đi.

"Anh Chá", Lâm Khả Nhi mất hồn nhậ lên tờ giấy thỏa thuận li hôn trên mặt đất, nước mắt ào ào rơi xuống .

Tìm được chị Liêu Phàm, đáng lẽ cô rất hưng phấn muốn nói cho anh Chá, lại không nghĩ rằng thế nhưng nhận được giấy thỏa thuận li hôn của anh. Anh thậm chí ngay cả tên cũng đã sớm ký vào, chẳng lẽ là cô chuẩn bị mà đến sao?

Anh trước khi về nhà đã nghĩ không cần cô rồi sao?

Tìm đau quá!

Mặc dù cô lừa gat anh, nhưng cũng bởi vì yêu anh a!

Nếu như không có yêu, cô sao lại nghĩ tất cả các biện pháp dụ hoặc anh chứ?

Nếu như không phải là vô cùng yêu anh, cô làm sao lại nghĩ ra cách này để dụ anh bước vào cung điện hôn nhân chứ?

Ôm tờ đơn xin ly hôn khóc ngã xuống giường, chỉ một khoảnh khắc liền biến thành một người khóc sụt sùi.

Anh không cần cô, anh lại dám không cần cô!

Tốt! Anh Chá, anh đừng có hối hận!

Lau nước mắt, Lâm Khả Nhi vội vã thu dọn ít hành lý, liền rời khỏi Đường Trạch, rời khỏi nơi cô đã sống gần một năm, rời khỏi nơi tràn đầy những kỉ niệm hạnh phúc này.

Ngồi lên xe taxi, cô gọi điện thoại cho Lý Tư Đặc, đợi nửa ngày, cũng không nghe được tiếng trả lời.

"Làm trò quỷ gì? Ngay cả điện thoại của mình cũng không nhận!" Lâm Khả Nhi cắn môi, cố nén nước mắt trong hốc mắt.

Ném điện thoại qua một bên, mắt cô ngấn nước nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở trên đường phố nơi đất nước xa lạ, cô thể nhưng không tìm được một nơi có thể đi.

Sau Đường Chá từ trong nhà chạy ra ngoài, liền chạy thẳng tới bệnh viện mà văn phòng thám tử nói cho anh biết. Khi anh thấy đứa bé trong ngực Liêu Phàm thì tâm tình vô cùng hối hận. Anh thật có lỗi với Liêu Phàm, anh thật sự là tên khốn kiếp có tội không thể tha thứ. Anh sao có thể tổn thương một cô gái hiền lành như vậy, hại cô một mình trốn tới vùng nông thôn hẻo lánh, còn mang thai đứa bé.

Đó chính là đứa bé của anh cùng Liêu Phàm sao? Bộ dáng rất giống Liêu Phàm, đôi mắt long lanh như nước, giống với vẻ dịu dàng của mẹ nó, sau khi lớn lên nhất định cũng là một tiểu mỹ nhân.

"Liêu Phàm, thật xin lỗi." Đi vào phòng bệnh, câu nói đầu tiên chính là nhận lỗi, trừ nói xin lỗi, anh không biết còn có thể nói gì khác.

"Tổng giám đốc?" Liêu Phàm kinh ngạc nhìn Đường Chá, anh làm sao lại biết mình ở chỗ này? Chẳng lẽ là Khả Nhi nói cho anh biết?

Ngồi ở bên giường bệnh, Đường Chá thành khẩn nói: "Liêu Phàm, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi sẽ đền bù những tổn thương mà tôi gây ra cho em."

"Không đâu, tổng giám đốc, anh sao lại nói vậy?" Liêu Phàm khó hiểu nhìn Đường Chá, chẳng lẽ Khả Nhi không giải thích rõ cho anh sao?

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm cho cuộc sống của em cùng đứa bé. Xin cho tôi một cơ hội chuộc tội, không cần cự tuyệt tôi." Trong ánh mắt của Đường Chá tất cả đều là áy náy, mặc dù anh bị Lệ Tây Á cài bẫy, nhưng cuộc sống của Liêu Phàm dù sao cũng là do chính anh mà bị phá hỏng. Anh có trách nhiệm, cũng có nghĩa vụ gánh vác trách nhiệm chăm sóc cô.

"Tổng giám đốc, chuyện này không liên quan đến anh, anh không cần áy náy." Liêu Phàm lo lắng giải thích. Cô không cần tổng giám đốc vì cô mà tự trách mình, mặc dù hiểu lầm lần đó khiến Văn Thiên không yêu cô nữa, nhưng cô không oán hận tổng giám đốc, thật sự một chút cũng không oán trách anh. Cô biết anh nhất định cũng là bị người khác tính kế. Mặc dù cô cũng không biết người đã cài bẫy bọn họ là ai.

"Làm sao có thể không liên quan? Là sai lầm của tôi, tôi liền muốn gánh vác." Đường Chá gơ tay phải lên, chặn lại lời nói của Liêu Phàm. Anh biết Liêu Phàm thiện lương, cô sẽ không trách cứ anh, nhưng anh sẽ trách chính mình.

"Đứa bé, tôi sẽ nuôi nó lớn, cuộc sống sau này của mẹ con hai người sẽ là trách nhiệm của tôi. Nhưng Liêu Phàm, tôi phải nói cho em biết, tôi không yêu em, tôi cũng không thể cưới em." Đường Chá tỉnh táo nói với Liêu Phàm, anh không muốn cho cô bất cứ hy vọng nào. Tiếp nhận mẹ con hai người là trách nhiệm của anh, nhưng anh sẽ không cho cô bất kỳ hứa hẹn nào. Sự tiếp nhận của anh không liên quan đến tình yêu, nên không thể có hôn nhân.

Nghe Đường Chá nói, Liêu Phàm đột nhiên bật cười: "Tổng giám đốc, tôi yêu cầu anh hứa hẹn kết hôn khi nào? Tôi lại không yêu anh."

Đường Chá thở phào một hơi, anh rất sợ Liêu Phàm sẽ giống những người phụ nữ khác, đòi hỏi anh tình yêu và hôn nhân: "Vậy thì tốt, Liêu Phàm, chờ em xuất viện tôi sẽ giúp sắp xếp chỗ ở cho hai người, mỗi tháng tôi sẽ gửi cho em 300 ngàn tiền sinh hoạt phí, nếu không đủ thì tìm tôi."

"Tổng giám đốc, thật sự không cần như vậy. Mẹ con chúng tôi đã mang đến nhiều phiền toái như vậy cho vợ chồng hai người, làm sao có thể không biết ngượng mà lại làm phiền anh." Liêu Phàm có chút ngượng ngập nhìn Đường Chá, "Đúng rồi, Khả Nhi sao không đến cùng với anh?"

"Cô ấy..." Đường Chá lúng túng không biết nói gì cho phải, vừa nghĩ tới tiểu Khả Nhi lừa gạt anh thì trong lòng gợn ghê gớm. Đứa nhỏ tính nghịch này, chuyện gì cũng làm ra được, không giáo huấn cô ấy một chút, chẳng phải là sẽ cung chiêu đến tận trời rồi sao?

"Đúng rồi, tổng giám đốc, Khả Nhi nói muốn làm mẹ nuôi của con tôi, anh sẽ làm ba nuôi của con bé chứ?" Liêu Phàm ôm em bé, giống như hiến vật quý mà đưa lên trước mặt Đường Chá, "Anh xem bộ dáng của con bé có phải rất giống tôi hay không?"

"Đúng là rất giống. Liêu Phàm, tôi không muốn giấu giếm đứa bé tôi là cha ruột của nó, làm ba nuôi cũng không..."

"Cái gì? Anh là cha của đứa bé? Đây là chuyện xảy ra lúc nào? Tôi thế nào lại không biết?" Liêu Phàm bị lời nói của Đường Chá chọc cười. Khả Nhi chẳng lẽ không nói cho anh ta biết đứa bé là của Văn Thiên sao?

Đường Chá sững sờ nhìn khuôn mặt tươi cười của Liêu Phàm: "Chẳng lẽ không đúng sao? Thám tử tư nói đứa bé bị sinh non, đứa bé này chẳng lẽ không phải có từ một đêm kia sao?"

"Tổng giám đốc, anh muốn làm tôi cười chết à!" Liêu Phạm không ngờ Đường Chá ngốc như vậy, anh ta vậy mà không nhìn ra đứa nhỏ này không giống anh chút nào, anh vậy mà không nhìn ra đôi mắt của đứa bé với Vân Thiên giống nhau như đúc.

"Thật không phải? Nhưng chúng ta xảy ra quan hệ, đứa nhỏ này vô cùng có khả năng..." Mặt của Đường Chá càng lúc càng ngây ngô, cũng sắp biến thành tượng sáp rồi.

"Ai nói chúng ta xảy ra quan hệ? Tôi cũng là gần đây mới nghĩ ra, mình hôm đó vừa vào phòng liền ngã bất tỉnh, lúc tỉnh lại, cũng đã bị mọi người vây xem. Nhưng trên người tôi một chút dấu vết đã làm tình cũng không có. Tổng giám đốc, tôi tin tưởng chúng ta trong sạch, chỉ là bị người ta tính kế. Mà đứa bé là bảo bối của tôi cùng Vân Thiên, không có một chút quan hệ nào với tổng giám đốc. Tôi cũng không muốn bởi vì con bé mà khiến anh cùng Khả Nhi sinh ra hiểu lầm." Liêu Phạm vội vàng giải thích, cô sợ nếu chuyện vớ vẩn này sẽ phá hư tình cảm của tổng giám đốc và tiểu Khả Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163

"Có thật không? Lệ Tây Á này rốt cuộc lại đang gạt tôi, cô ta còn nói đã cho tôi ăn xuân dược Tây Ban Nha liều mạnh, làm hại tôi mấy tháng này luôn sống trong áy náy. Nghe em nói như vậy, tôi cũng yên tâm." Nghe được đứa bé không phải của anh, nghe được Liêu Phạm nói đêm đó đã không có chuyện gì xảy ra, trong tim của anh đột nhiên nhẹ nhõm hẳn, thì ra là anh trong sạch, anh rốt cuộc không cần cảm thấy áy náy đối với Liêu Phạm.

Liêu Phạm ôm cục cưng, nhớ lại chuyện đêm đó, đột nhiên trong đầu xuất hiện tình cảnh Vân Thiên mang cô vào phòng nghỉ, cô có chút khản trương hỏi, "Tổng giám đốc, lúc ấy là ai dẫn anh đi tới phòng nghỉ vậy?"

"Làm sao vậy?" Đường Chá nhăn mày, chuyện này có liên quan gì tới Vân Thiên chứ?

"Tổng giám đốc, anh nói cho tôi biết đi." Liêu Phạm có chút nóng nảy, trong mắt xẹt qua một tia khổ sở.

"Là Vân Thiên, hôm đó tôi không tìm được Khả Nhi, Vân Thiên nói có thể cô ấy ở trong phòng nghỉ đó, vì vậy tôi liền đẩy cửa ra, thấy em nằm trên giường, tôi còn tưởng rằng là tiểu Khả Nhi, nhưng còn chưa đi được mấy bước, tôi đã té xỉu xuống đất, cái gì cũng không biết." Trong lòng Đường Chá đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành, thấy sắc mặt của Liêu Phạm càng lúc càng khó coi, lại càng khẳng định suy đoán của anh.

"Không... không thể nào... Vân Thiên sao có thể đối với tôi như vậy?" Liêu Phạm đột nhiên ôm sát thân thể nhỏ nhắn của cục cưng, lớn tiếng khóc rống lên.

Mối tình đầu của cô, người đàn ông cô dùng cả trái tim để yêu, làm sao có thể là người đê tiện như vậy chứ? Hắn vậy mà lại lừa gạt cô, hãm hại cô! Đây rốt cuộc là tại sao?

Trong lòng tràn đầy thất vọng, nỗi thất vọng đối với người yêu, lòng cô rất đau, không có gì khiến cô thương tâm hơn so với bị Vân Thiên lừa gạt.

Tình yêu say đắm nhưng khiến cô đau lòng này, nên tỏ lộ với ai?

Ôm bảo bối vào trong ngực, nước mắt ào ào chảy xuống. Thì ra là cô cùng đứa bé đều là thứ bị Vân Thiên vứt bỏ, trong lòng hằn căn bản không có vị trí dành cho cô sao?

"Liêu Phạm, em đừng khóc." Nước mắt của Liêu Phạm khiến Đường Chá không biết làm sao.

Anh thật không biết nên làm sao để an ủi một người phụ nữ bị tổn thương, thấy bã vai run rẩy của cô, anh chỉ ngồi bên mép giường, ôm cô vào ngực, lấy tay vỗ nhẹ phía sau lưng của cô.

"Tổng giám đốc, Vân Thiên làm như vậy rốt cuộc là tại sao? Tôi yêu anh ta như vậy!" Liêu Phạm ở trong ngực Đường Chá khóc nức nở, run rẩy cực kỳ bi thương.

"Hắn thật sự là một tên tiểu nhân." Kể từ sau sự kiện kia, Vân Thiên liền rời khỏi Đường thị tự mở công ty, đoạt đi không ít vụ buôn bán của Đường thị, như thế cũng đã là thương nhân có chút thành tựu.

Anh không nghĩ đến, hắn có thể vô si đến loại trình độ này, ngay cả Liêu Phạm một lòng yêu hắn, hắn cũng có thể tổn thương cô.

Thật là một kẻ vô liêm sỉ!

"Tổng giám đốc, lòng tôi rất đau." Liêu Phạm ủy khuất rơi lệ, cô thật không hiểu rốt cuộc tại sao Vân Thiên lại đối với cô như vậy, đối với hắn có gì tốt?

"Được rồi, đừng khóc, quên hẳn ta đi." Đường Chá chỉ có thể an ủi cô như vậy.

Vừa nhìn thấy phụ nữ khóc, tay chân anh đã loạn lên, không biết nên làm sao mới phải.

Đột nhiên Lâm Khả Nhi lưng mang ba-lô xuất hiện ở cửa, khi cô thấy rõ người ôm chị Liêu Phàm là người chồng trước thân ái mới vừa vứt bỏ cô thì không dám tin trọn to hai mắt. Tức giận đem túi hành lí ném tới trên người Đường Chá, Lâm Khả Nhi bất mãn quát: "Đường Chá, tôi không cần anh! Tôi không bao giờ cần anh nữa!"

Nói xong, cô liền quay đầu chạy.

Nước mắt giống như hạt châu làm thành chuỗi rơi xuống không ngừng.

Vốn tưởng rằng anh Chá đối với cô là trung thành, vốn tưởng rằng anh sẽ không phản bội cô, không ngờ lại để cho cô tận mắt thấy một màn hai người thân mật ôm nhau. Bộ dạng thân mật của họ khiến lòng cô rất khó chịu, đột nhiên giống như đánh mất trái tim vậy.

Anh Chá đáng ghét, lần này, cô thật sẽ không cần anh nữa!

Coi như anh chạy đến cầu xin cô, cô cũng sẽ không để ý đến anh nữa.

Bị Lâm Khả Nhi đập trúng, Đường Chá sững sờ nhìn bóng lưng Lâm Khả Nhi khóc thầm, trong lòng đột nhiên đau đớn.

Nhìn bộ dáng sững sờ này của Đường Chá, Liêu Phàm vội vàng đẩy đẩy anh: "Tổng giám đốc, anh còn không mau đuổi theo? Lần này Khả Nhi hình như rất tức giận."

"Oh." Đường Chá vội vàng nhặt ba lô lên, đuổi theo bóng lưng của Lâm Khả Nhi.

Nhìn Lâm Khả Nhi vừa chạy vừa khóc, trong lòng Đường Chá sôi ruột vô cùng. Hiểu lầm giữa anh với Liêu Phàm rốt cuộc cũng được làm rõ, anh rốt cuộc không cần lo lắng cho Liêu Phàm nữa, anh cùng tiểu Khả Nhi rốt cuộc có thể hạnh phúc ở bên nhau rồi.

Anh cũng không cần buông tiểu Khả Nhi ra nữa!

Anh sai bước đuổi theo Lâm Khả Nhi, một tay ôm cô vào trong ngực: "Khả Nhi, em đừng hiểu lầm, anh với Liêu Phàm không có gì cả."

"Các người có gì hay không không liên quan đến tôi, tôi không cần anh nữa. Tránh ra!" Lâm Khả Nhi đau thương cảm giận giãy giụa. Cô muốn rời khỏi anh, hoàn toàn rời khỏi anh. Cũng không muốn bị thương tổn nữa.

"Không! Anh không đi! Khả Nhi, anh sai rồi, tha thứ cho anh." Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi thật chặt, sợ cô rời anh mà đi.

Lâm Khả Nhi buồn bã trừng mắt nhìn Đường Chá: "Ba lô của tôi đâu? Đưa cho tôi!"

Đường Chá nghe xong ngoan ngoãn đem ba lô đưa cho cô.

Lâm Khả Nhi từ trong ba lô lấy ra giấy thỏa thuận li hôn đã có chữ ký của Đường Chá, tiêu sái ký tên của mình vào, sau đó ném trả lại cho anh: "Đây! Từ nay về sau hai chúng ta cắt đứt quan hệ. Đường tiên sinh, hẹn gặp lại! Không! Vĩnh viễn không gặp lại!"

Nói xong, cô đeo ba lô lên trên lưng, cũng không quay đầu lại mà chạy mất.

Đường Chá nhặt tờ đơn xin li hôn rơi trên mặt đất, trong lòng hối hận vô cùng.

Đều do anh, ai bảo anh không thể chịu được sự lừa gạt của cô, nhất thời xúc động gây ra sai lầm lớn thế này. Hiện tại Liêu Phàm đã không còn là vấn đề, trở ngại giữa bọn họ đã biến mất, thế nhưng anh lại làm hỏng tất cả, làm cho tiểu Khả Nhi tức giận bỏ đi.

Ảo não đắm vào đầu mình, anh nhìn tờ đơn xin ly hôn kia.

Anh không muốn ly hôn! Nhưng tiểu Khả Nhi đã kí tên lên tờ đơn xin li hôn rồi. Cô thật sự không cần anh nữa sao? Lần này là chính tay anh đem hạnh phúc đẩy ra xa, chẳng trách được ai. Anh nên làm cái gì mới có thể một lần nữa có được trái tim của tiểu Khả Nhi?

Sau khi mất đi, anh mới phát hiện mình lúc ấy kích động cỡ nào. Cho dù tiểu Khả Nhi không mang thai, cho dù cô lừa gạt anh, cô cũng chỉ là vì muốn anh yêu cô, vì có thể gả cho anh.

Hiện tại anh khiến tiểu Khả Nhi tức giận bỏ đi, phải như thế nào mới có thể khuyên cô trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164

Lâm Khả Nhi khóc ngồi lên xe taxi, một đường chạy thẳng về phía sân bay. Nếu Đường Trạch đã không phải là nhà của cô, cô ở lại Canada còn có ý nghĩa gì chứ? Không có anh Chá, cô không muốn ở lại chỗ này nữa. Cô muốn về nhà! Trong lúc bất chợt thật là nhớ cha mẹ, thật là nhớ ông bà, còn có tiểu ác ma Lâm Ngạo Phong kia nữa.

Cô muốn về nhà! Về nhà tìm mẹ kể ra hết nỗi uất ức của cô.

Anh Chá, tên ngu ngốc kia, cô không bao giờ để ý tới anh nữa! Ai bảo anh tổn thương lòng cô! Cầu xin cô, cô cũng không trở về!

Vừa xuống máy bay, cô liền chạy thẳng về nhà.

Vừa vào nhà, cô liền nhào vào trong ngực Tần Phong: "Mẹ, anh Chá không cần con nữa!"

"Làm sao lại như vậy? Khả Nhi nhà ta đáng yêu như thế, cậu ấy sao có thể bỏ được?" Tần Phong không tin nâng khuôn mặt của Khả Nhi lên, hỏi hươc hỏi, "Có phải là con lại gây ra họa gì chọc Đường Chá mất hứng hay không?"

"Người ta nào có? Khả Nhi ngoan cực kì. Anh Chá thật đáng ghét! Hắn sau khi vứt cho con một tờ giấy thỏa thuận ly hôn, vậy mà lại chạy đến ở chung một chỗ với Liêu Phàm. Tức chết con rồi." Lâm Khả Nhi dậm chân, bất mãn nùng nịu.

Vừa nghĩ tới một màn anh Chá bỏ lại giấy thỏa thuận ly hôn cho cô, trong lòng cô liền tức giận. Cô không phải chỉ nói dối một lần thôi sao? Anh thế nhưng không tiếc mà ly hôn với cô. Người đàn ông bụng dạ hẹp hòi như vậy, không cần cũng được! Cô không tin mình sẽ không tìm được người thật lòng thương yêu mình.

Tần Phong nghe được lời nói của Khả Nhi, không khỏi sùng sốt, Đường Chá kia yêu thương Khả Nhi tới tận xương làm sao lại nỡ ly hôn với con bé? Chuyện này nhất định có ẩn tình.

"Khả Nhi, con có phải quên nói chuyện gì hay không? Ví dụ như làm sao con lại chọc Đường Chá tức giận?" Tần Phong nhíu mắt con gái, dạy dỗ Khả Nhi luôn nghịch ngợm. Biết con gái không ai bằng mẹ, cô làm mẹ có thể không hiểu rõ con mình sao?

"Con... con không phải chỉ lừa anh ấy chuyện mang thai sao?" Lâm Khả Nhi có chút chột dạ nhìn Tần Phong một cái. Cô nói láo xác thực là cô không đúng, nhưng để được gả cho anh Chá, cô mới làm ra hạ sách này a!

"Lừa cậu ta chuyện mang thai?" Tần Phong che miệng cười lên, cũng chỉ có Khả Nhi tinh quái mới làm ra loại sự tình này. Chuyện mang thai như vậy còn có thể nói láo à? Cô chính là lần đầu tiên nghe nói.

"Ai bảo lúc đó nói gì anh ấy cũng không chịu lấy con." Lâm Khả Nhi tự biết đuối lý, nói tới nói lui không có sức thuyết phục.

"Vậy con định làm thế nào? Ly hôn thật sao?" Tần Phong nghiêm nghị nhìn Khả Nhi, đây là một chuyện lớn, cô không thể bỏ mặc.

"Anh Chá muốn ly hôn, tùy hắn, con cũng không phải là không ai muốn." Lâm Khả Nhi bĩu môi, không muốn nói thêm nữa, "Mẹ, con trở về phòng nghỉ ngơi đây."

"Đi đi... đi đi." Tần Phong hướng về phía Khả Nhi khoát tay.

Thoạt nhìn con bé rất đau lòng, cô nhất định phải tìm Đường Chá hỏi cho rõ. Cậu ta làm sao có thể cam lòng không cần tiểu Khả Nhi?

Khi Đường Chá nhận được điện thoại của Tần Phong, trái tim treo lơ lửng rồi cuộc cũng rơi xuống. Tiểu Khả Nhi về đến nhà an toàn, nhưng cô về nhà tức là đã hoàn toàn chết tâm với anh, việc này cũng khiến lòng anh khủng hoảng.

"Phong, tất cả đều là lỗi của tôi. Em muốn trách thì trách tôi đi." Đường Chá ảo não cào tóc, trong lòng anh đang không ngừng tự nói với mình, anh khiến bảo bối tức giận chạy mất.

"Tiểu Khả Nhi nói anh cùng con bé ly hôn chính là để ở chung một chỗ với Liêu Phàm, Đường Chá, anh làm tôi rất thất vọng." Âm thanh của Tần Phong lạnh lẽo khiến Đường Chá hoảng hốt.

"Phong, em đừng hiểu lầm. Tôi với Liêu Phàm chuyện gì cũng không có. Đứa bé của cô ấy là của Vân Thiên, hai chúng tôi đều bị người ta tính kế, là Lê Tây Á cùng Vân Thiên bắt tay nhau mưu hại chúng tôi. Liêu Phàm không chịu nổi chân tướng bị đã kích khóc đến đau lòng, tôi mới ôm cô ấy. Không khéo để cho tiểu Khả Nhi nhìn thấy, cô ấy mới hiểu lầm." Đường Chá vội vàng giải thích, nếu ngay cả Phong cũng không tin anh, vậy hi vọng anh đoạt lại tiểu Khả Nhi càng mong manh hơn.

"Nhưng Đường Chá, để lại đơn xin ly hôn chính là anh, anh làm tổn thương trái tim của tiểu Khả Nhi." Tần Phong trách cứ nói, "Mặc kệ anh cùng Liêu Phàm rốt cuộc là như thế nào, anh cũng không nên làm như vậy. Tôi giao Khả Nhi cho anh là muốn anh thương yêu con bé, nhưng anh thì sao? Lần nữa khiến con bé đau lòng. Nếu anh luôn như vậy, về sau cũng không cần xuất hiện trước mặt tiểu Khả Nhi nữa."

"Đừng! Phong, em đừng giận tôi. Tôi yêu Khả Nhi, tôi muốn cô ấy trở lại bên cạnh tôi." Đường Chá hốt hoảng nắm chặt điện thoại, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Đường Chá, Khả Nhi lần này giận vô cùng, so với lần trước còn nghiêm trọng hơn. Bản thân anh tự cầu nhiều phúc thôi." Phong bắt đầu dĩ thần thờ. Cặp tiểu oan gia này, lúc nào mới có thể làm cho cô không phải lo lắng nữa?

"Chờ tôi sắp xếp xong mọi chuyện, tôi sẽ đi tìm tiểu Khả Nhi." Đường Chá kiên định nói, "Tôi sẽ dùng tình yêu để làm cô ấy cảm động, để cô ấy trở lại bên tôi."

"Nếu như tiểu Khả Nhi không cần anh, anh đừng trách tôi không giúp anh." Phong dùng lời nói kích thích Đường Chá, nghe giọng của anh ta vẫn còn rất thích Khả Nhi của cô, nhưng mà lần này anh ta thực sự đáng ghét, cứ để cho anh ta lo lắng đi. Ai bảo anh cứ hại tiểu Khả Nhi đau lòng?

"Không có được tiểu Khả Nhi chỉ có thể trách tôi vô năng." Đường Chá nắm chặt lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, lo lắng liếm đôi môi khô khốc.

Nếu như tiểu Khả Nhi thật không cần anh, anh phải làm gì?

Cúp điện thoại, Đường Chá mất hồn nhìn xuống đất, anh ngồi trên hành lang bệnh viện, xem ra cô đơn như vậy.

"Tổng giám đốc, đã tìm được tiểu Khả Nhi chưa?" Liêu Phàm đi tới bên cạnh Đường Chá quan tâm hỏi.

"Cô ấy về nhà rồi." Đường Chá xoa mặt một cái, đứng lên hỏi thăm Liêu Phàm: "Đều thu dọn xong rồi sao?"

Liêu Phàm gật đầu một cái, có chút ngượng ngùng nói: "Tổng giám đốc, làm phiền anh như vậy thật ngại quá."

Đường Chá ngăn cản cô nói tiếp: "Cô bị người khác hãm hại cũng là bởi vì tôi, chăm sóc cô là trách nhiệm của tôi, về sau đừng nói ngại ngùng gì đó nữa."

"Tôi đi bế cục cưng." Liêu Phàm cảm động trong mắt ngấn nước, nói nhiều lời cảm ơn hơn nữa cũng không cách nào biểu đạt được tâm tình của mình giờ khắc này. Xoay người đi vào phòng bệnh ôm lấy bảo bối còn non nớt, thân thể nhỏ nhỏ của bé khiến lòng cô ấm áp. Cho dù Vân Thiên có lỗi với cô, thế nhưng đứa bé vẫn là bảo bối trong lòng cô.

Đường Chá sắp xếp cho Liêu Phàm ở trong một căn hộ xa hoa, giúp cô mời một người giúp việc.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, anh mới trở lại căn nhà trống rỗng.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy cha đang ngồi trên ghế sa lon, lạnh lùng nhìn anh chăm chăm: "Nghịch tử! Mày sao lại chọc giận con dâu ngoan của nhà ta rồi hả?"

"Cha, con sẽ đưa cô ấy quay trở lại đây." Đường Chá đứng thẳng lưng, vẻ mặt ngạo khí nói. Mặc kệ phải trả cái giá cao cỡ nào, anh cũng muốn cầu xin tiểu Khả Nhi tha thứ cho anh.

"Mày tên hồ đồ này! Ta thật sự không biết làm sao nói mày?" Ba Đường cảm thấy lên, tức giận đánh con trai.

Đường Chá tự biết có lỗi, liền động cũng không dám động. Mặc dù lưng rất đau, nhưng anh cũng không thốt một tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165

"Còn không mau trở về Trung Quốc đem tiểu Khả Nhi nhà ta trở về!" Ba Đường nhướng mày, trừng mắt nhìn đứa con trai ngốc của mình.

"Ngày mai công ty có đại hội cổ đông, con họp xong rồi đi." Chịu đựng đau nhức trên lưng, Đường Chá bắt đầu dĩ thần thờ. Nếu như không phải lần đại hội cổ đông này quan hệ đến sự phát triển của cả tập đoàn, anh đã sớm bay đến bên cạnh tiểu Khả Nhi rồi.

"Là công ty quan trọng hay là tiểu Khả Nhi quan trọng? Nghịch tử! Ta lệnh cho mày phải đi ngay bây giờ!" Ba Đường tức giận thổi râu, trừng mắt nhìn đứa con trai làm ông tức giận.

Con dâu đáng yêu của ông lại bị nó làm cho bỏ đi. Nó không nhanh đuổi theo, còn muốn đi tổ chức cái đại hội cổ đông gì đó. Là tiền quan trọng hay là bà xã quan trọng? Đứa con này của ông sao lại dằn như vậy chứ? Ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu.

"Đương nhiên là bà xã quan trọng, nhưng tiểu Khả Nhi đang giận, bây giờ con đi cô ấy chưa chắc sẽ gặp con." Giọng của Đường Chá có chút bắt đầu dĩ thần thờ. Cùng thương cảm.

"Không gặp con, con không biết liều chết, ăn vạ không đi sao? Nửa đêm nhảy vào trong nhà con bé, quỳ xuống trước mặt nó, mỗi ngày canh giữ dưới

cửa sổ nhà con bé hát tình ca, mỗi ngày đều tặng 999 đóa hoa hồng, thật là ngu ngốc, chuyện như vậy còn cần ông già ta đây tới dạy con à!" Ba Đường giờ lên cây gậy trong tay, quơ quơ trước mặt con trai, khuôn mặt tức giận rổng lên, "Thật không biết con giống ai? Không hiểu biết như vậy!"

"Cha, đại hội cổ đông ngày mai..."

"Ta đi tham dự thay con!" Ba Đường sắp tức khùng rồi, đưa con trai ngu ngốc này sao còn nghĩ tới chuyện đại hội cổ đông chứ?

"Cha, vậy bây giờ con đi ngay." Đường Chá sải chân dài, bước nhanh lên lầu, thu dọn mấy bộ quần áo, cầm hộ chiếu rồi chạy ra khỏi nhà.

Anh muốn đi tìm tiểu Khả Nhi, không có cô bên cạnh, mọi thứ đều không bình thường. Tim của anh đã có một lỗ thủng to, cần cô tới vá lại.

Nằm ngủ trên giường, Lâm Khả Nhi cảm thấy lỗ mũi ngứa ngứa, nhả lỗ mũi, lật người ngủ tiếp. Trong giấc mộng, tay của cô còn ôm cái gối, trong miệng nỉ non tên của Đường Chá: "Anh Chá, lạnh quá."

Tiếng cười khê từ bên giường truyền đến, tiểu ác ma Lâm Ngao Phong đang cầm một cái lông vũ gãi lỗ mũi của chị gái.

Lâm Khả Nhi đột nhiên ngồi dậy, há mồm hắt hơi một cái.

"Chị, thật đáng ghét, chị phun vào mặt em! Sao có thể như vậy a?" Lâm Ngao Phong bắt mắt kháng nghị với Lâm Khả Nhi, trên mặt của cậu bé có mấy giọt nước miếng, chính là kiệt tác mới vừa xong của Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi nhìn cái lông vũ trong tay em trai, không khỏi cười tà đến gần cậu nhóc: "Đáng đời em! Ai bảo em trêu chọc chị? Nếu ngại bẩn thì tự mình lau đi, trên bàn có khăn giấy."

"Chị lau cho em!" Lâm Ngao Phong nhảy vào trong lòng Lâm Khả Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong ngực Lâm Khả Nhi, ở trên áo ngủ của cô cọ cọ.

Lâm Khả Nhi chán ghét đẩy cơ thể em trai ra: "Oái! Bẩn chết chị rồi, em mau buông chị ra!"

Lâm Ngao Phong từ trong ngực cô ngẩng đầu lên, ác ý nói: "Xong, sạch sẽ. Chị, quần áo của chị rất hút nước."

Nói xong, cậu bé nghịch ngợm cười nhảy xuống đất, làm mặt quỷ với Lâm Khả Nhi.

"Tiểu ác ma! Cút ra ngoài cho chị! Chị còn muốn ngủ!" Lâm Khả Nhi tức giận chỉ vào cửa phòng, khê kêu với em trai.

Tiểu ác ma xảo trá, cô cũng biết rất rõ, không cần thận liên trùng kế của nó. Mặc dù mới có bảy tuổi, nhưng quỷ kế của nó còn lợi hại hơn cô.

"Ngủ... ngủ... ngủ! Chị cũng sắp thành heo mập rồi, lại vẫn còn muốn ngủ!" Lâm Ngao Phong nhếch môi cười nhạo về mặt tức giận của Lâm Khả Nhi.

"Em mới là heo! Lâm Khả Nhi chị vốc người rất thon thả, muốn lòi có lòi, muốn lõm có lõm. Chị tức chết em!" Lâm Khả Nhi đứng ở trên giường, cao ngạo bày ra thân thể của mình trước mặt em trai.

"Chị đây còn gọi là thon thả sao? Eo cũng sắp giống thùng nước rồi! Không cần chọc em cười roi rằng a!" Lâm Ngao Phong che miệng cười trộm, cậu biết nữ nhân đều đơm dăng, nếu nói các cô ấy bộ dáng xấu xí, nhất định có thể làm họ tức điên rồi. Ở trường học, cậu luôn thích trêu chọc các bạn nữ, phần lớn đều bị cậu chọc tức đến giậm chân, hoàn toàn mất đi sự tao nhã của nữ sinh. Dĩ nhiên cũng có một ngoại lệ, chính là tiểu ngu ngốc kia.

Vừa nghĩ tới tiểu ngu ngốc kia, trong mắt của cậu liền thoáng qua tia sáng tính kế, nhớ ngày mai tới trường học lại trêu chọc cô bé.

"Eo thùng nước? Lâm Ngao Phong, em để mạng lại cho chị!" Lâm Khả Nhi giận đến mức nhảy xuống giường, đuổi theo Lâm Ngao Phong về mặt tà ác.

Một lớn một nhỏ điên cuồng chạy trên hành lang, mắt thấy sắp đuổi kịp Lâm Ngao Phong, cậu nhóc đột nhiên mở cửa phòng của ông nội ra, chui vào trong.

"Ông bà, chị lại muốn đánh cháu." Lâm Ngao Phong kẻ ác cáo trạng trước, nhảy vào trong ngực ông nội làm nũng.

Lâm Ngao cung chiêu néo mặt của cậu, chất vấn: "Có phải cháu lại chọc chị tức giận hay không, nó mới có thể đánh cháu chứ?"

"Người ta chỉ nói chị ấy có eo thùng nước, chị ấy liền muốn đánh cháu. Nào có người nhỏ mọn như chị ấy, nói một câu liền muốn động thủ đánh người." Lâm Ngao Phong ủy khuất nói.

Lâm phu nhân nghe xong, cười lắc đầu: "Tiểu quý, cháu không phải biết phụ nữ thích đẹp sao? Ngay cả bà nội cũng không thích bị người ta nói là eo thùng nước, huống chi là chị của cháu?"

"Phụ nữ chỉ biết bênh vực phụ nữ! Vẫn là ông nội hiểu rõ cháu nhất." Lâm Ngao Phong liên tục hôn lên mặt ông nội, bộ dáng nịnh hót.

"Lâm Ngao Phong, em nạp mạng cho chị đi!" Lâm Khả Nhi chạy vào trong phòng ông nội, chống nạnh rổng lên. Nhìn gương mặt tiểu ác ma đó, cô liền tức giận.

"Người phụ nữ xấu xí, chị không bắt được em đâu." Lâm Ngạo Phong leo lên cổ ông nội, ngồi trên bả vai của ông làm mặt quỷ với chị gái.

"Nếu như chị không giáo huấn em một chút, em thật muốn bay lên trời rồi." Lâm Khả Nhi ác ý cười, từng bước một đi về phía cậu bé.

"Ông nội, bảo vệ Tiểu Phong Phong đi. Cháu biết rõ người yêu cháu nhất mà." Lâm Ngạo Phong ở trên bả vai của ông nội nịnh hót cười.

"Ông nội mới không thương em, người ông thương là chị!" Lâm Khả Nhi đứng trước mặt ông nội, nghịch ngợm cười, "Ông nội, tiểu Khả Nhi có phải là bảo bối trong lòng bàn tay của ông không?"

"Ừ! Ông nội thương cháu, cũng thương tiểu Phong. Các cháu đều là bảo bối trong lòng bàn tay của ông." Lâm Ngạo đem bom ném về phía Lâm Khả Nhi, gian xảo cười to.

"Ông nội!"

"Ông nội!"

Hai chị em đồng thời bất mãn kháng nghị, đều muốn giành được vị trí được yêu thương nhất trong lòng ông nội.

Lâm Ngạo cười lớn ôm tiểu Khả Nhi vào trong ngực: "Tiểu Khả Nhi đừng tức giận. Tiểu Phong không hiểu chuyện, chúng ta không chấp nhặt với nó."

Lâm Khả Nhi quay mặt, hừ nhẹ một tiếng: "Xem ra cháu ở trong nhà này không có địa vị rồi. Ngay cả ông nội cũng không thương cháu, cháu còn ở lại chỗ này làm gì? Cháu dứt khoát đi ra ngoài lưu lạc là được rồi."

Nói xong, Lâm Khả Nhi cắn môi, nước mắt rơi đầm đìa. Bộ dạng đáng thương của cô chẳng những khiến hai ông bà luống cuống tay chân, cũng làm cho Lâm Ngạo Phong đau lòng vô cùng.

"Chị, chị đừng tức giận, em chỉ đùa với chị thôi. Eo của chị so với thùng nước thì thon hơn nhiều." Lâm Ngạo Phong về mặt lấy lòng nhìn chị gái, từ trên người ông nội trượt xuống, ôm chân của Lâm Khả Nhi nói.

"Thật sao?" Lâm Khả Nhi héch mảy nhìn chăm chăm Lâm Ngạo Phong.

"Đương nhiên là thật." Lâm Ngạo Phong gạt mạnh đầu, "Chị là một đại mỹ nhân, xinh đẹp giống như mẹ a."

"Này cũng không khác lắm." Lâm Khả Nhi đưa hai bàn tay ôm lấy hai gò má của cậu bé, hung tợn nói: "Còn dám nói chị xấu xí, chị liền ném em tới Bắc Cực cho gấu ăn."

"Thiên hạ độc ác nhất là lòng của nữ nhân." Lâm Ngạo Phong nhỏ giọng lẩm bẩm, trong mắt của cậu nhóc thoáng qua một tia tinh quái gian xảo.

"Lâm Ngạo Phong!" Lâm Khả Nhi tức điên, giương nanh múa vuốt nhào tới chỗ Lâm Ngạo Phong.

"Trời ạ! Chị muốn giết người á!" Lâm Ngạo Phong phi vọt qua bỏ chạy ra ngoài.

Hai chị em ở trong nhà người dúi ta trốn, huyên náo không thể tách ra.

"Trong nhà đã rất lâu không náo nhiệt như vậy." Lâm Ngạo cảm khái nói. Kể từ khi tiểu Khả Nhi đi Canada, trong nhà liền không nghe được âm thanh náo nhiệt như thế nữa, chỉ có một mình Tiểu Phong thì không ồn ào được.

Vẫn là tiểu Khả Nhi ở nhà tốt hơn.

Tiểu bảo bối của ông lại trở về rồi.

Đường Chá - tên khốn kia dám khi dễ bảo bối nhà ông, cũng đừng nghĩ cầu được ông tha thứ.

Lâm Ngạo Phong chạy trốn rồi cuộc không động dậy được nữa, ôm ngực thở gấp cầu xin tha thứ: "Chị, đình chiến. Chúng ta hai chị em hòa nha, không lộn xộn nữa."

"Ai muốn âm ỉ với em? Còn không phải em tự chuốc phiền sao?" Lâm Khả Nhi yêu kiều hờn hển đứng ở bên cạnh Lâm Ngạo Phong, bắt mắt liếc nhìn cậu bé.

Lâm Ngạo Phong ôm lấy hông của chị, ở trong lòng cô nịnh nọt nói: "Chị, Tiểu Phong rất nhớ chị, chị đừng đi Canada nữa."

Vừa nghe thấy lời của em trai, trong mắt của Lâm Khả Nhi lại ngấn nước. Canada làm cho cô tràn đầy đau lòng, vừa nghĩ tới anh Chá đáng giận kia, trong lòng của cô rất tức giận. Anh sao có thể độc ác như vậy, bỏ lại đơn xin ly hôn cho cô? Anh sao có thể vì Liêu Phàm mà không cần cô?

"Chị đừng khóc, Tiểu Phong thương chị mà." Lâm Ngạo Phong nhón ngón chân lên, thay Lâm Khả Nhi lau nước mắt.

"Ừm! Chị không khóc. Chị mới sẽ không khóc vì tên đàn ông xấu xa đó." Lâm Khả Nhi gạt đầu một cái, kiên cường cười, trong mắt lại nén lệ.

Bộ dáng đáng thương của cô càng khiến trong lòng Lâm Ngao tức giận, nếu Đường Chá dám tới nhà cậu nữa, cậu sẽ đuổi anh ta đi đầu tiên.

"Tiểu Khả Nhi, ông nội thương cháu!"

"Bà nội cũng vậy! Cháu là bảo bối của Lâm gia." Lâm phu nhân đi tới bên cạnh tiểu Khả Nhi, ôm cô vào trong ngực an ủi.

"Bà nội!" Lâm Khả Nhi tựa vào trong ngực ấm áp của bà nội, cảm động lau nước mắt.

Không phải là đàn ông sao? Cô Lâm Khả Nhi là Tiểu Cường đánh không chết, lúc nào thì trở nên đau buồn vì tình như vậy rồi.

Cô muốn quên anh làm lại từ đầu!

Đàn ông tốt trên đời này lại không chỉ có mình anh ta!

Lâm Khả Nhi cô còn sợ sẽ không ai muốn sao? Thật là chuyện cười!

Cô nhất định phải làm cho Đường Chá hối hận muốn chết!

"Tiểu Khả Nhi, ông nội giới thiệu bạn trai cho cháu, bảo đảm mạnh hơn Đường Chá gấp mười lần." Lâm Ngao vỗ vỗ bả vai tiểu Khả Nhi, cứng chiều nói.

"Phải trẻ tuổi tài năng xuất chúng, xấu xí thì không cần." Lâm Khả Nhi phản chấn lại, ngay thơ ra lệnh.

"Được... được... được! Trẻ tuổi tài năng xuất chúng, phóng khoáng nhiều tiền." Lâm Ngao gật mạnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166

Không ngừng trị bệnh bằng hoá chất hành hạ khiến Cách Nhi không ra hình người. Tóc của cô bởi vì trị liệu mà dần dần rụng xuống, bây giờ đã không còn mấy cọng tóc. Sự cô nhìn thấy bộ dáng của chính mình sẽ khổ sở, Bắc Dã Thương đem toàn bộ gương, và những vật phản quang gì đó trong phòng bệnh đều vứt bỏ.

Mỗi ngày, Bắc Dã Thương đều canh giữ bên giường bệnh của cô, chăm sóc cô một tác cũng không rời. Nhìn cô bị bệnh hành hạ đến mức liên tục té xỉu, tim của anh cũng đau theo. Anh thường cầu nguyện với thượng đế, nếu như ngài chịu cho Cách Nhi thêm mười năm tuổi thọ, anh nguyện ý dùng tuổi thọ của mình tới đền bù.

Ôm Cách Nhi đang ngủ say, Bắc Dã Thương đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, trong mắt tràn đầy quyền luyến. Anh phải đi nhiều người như vậy, tại sao cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được Dạ Ly? Tin tức truyền về nói ông ấy và vợ đi du lịch vòng quanh trái đất, muốn nghỉ ngơi một năm, trong một năm này một ca phẫu thuật cũng không muốn nhận. Nhưng Cách Nhi của anh thật sự không thể đợi nữa, một năm sau, anh sợ rằng đã sớm mất đi Cách Nhi.

Dạ Ly a Dạ Ly, ông rốt cuộc đang ở đâu?

Anh lấy điện thoại di động ra, ra lệnh cho thủ hạ của mình: "Cho dù phải lật cả trái đất lên, các người cũng phải tìm ra Dạ Ly cho tôi!"

Đúng, anh nhất định phải tìm ra Dạ Ly! Bởi vì Cách Nhi của anh không thể chết được!

Chỉ cần Cách Nhi khỏi bệnh rồi, anh sẽ tặng cho cô toàn bộ thế giới, làm cho cô trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên mới quen, Cách Nhi xinh đẹp đứng giữa biển hoa, cô lộ ra nụ cười xinh đẹp giống như thiên sứ, lập tức hấp dẫn trái tim tối tăm của anh.

Cha mẹ chết khiến anh ôm đê phòng với tất cả mọi người, anh không biết ai là bạn của mình, ai là kẻ địch của mình. Chỉ có chính anh mười lăm tuổi tràn đầy thù hận đối với toàn bộ thế giới.

Mà Cách Nhi xuất hiện, mang đến ấm áp cho anh, khiến anh một lần nữa tin tưởng vào tính lương thiện của người khác. Anh coi cô như một tiểu thiên sứ mà yêu thương.

Chú Hồng, cha của Cách Nhi, đúng là thuộc hạ đắc lực của cha anh năm đó, sau khi cha anh mất, gần như trở thành trợ thủ đắc lực của anh. Anh vô

cùng tin tưởng sự trung thành của chú Hồng, mọi việc trong bang, anh đều muốn hỏi qua chú Hồng trước rồi mới ra quyết định. Trong quá trình báo thù cho cha mẹ, chú Hồng cung cấp cho anh rất nhiều đầu mối, khiến anh cho rằng người bị anh giết chết chính là hung thủ sát hại cha mẹ anh. Mà trên thực tế, hung thủ thật sự căn bản không phải những người anh em đi theo cha anh vào sinh ra tử, mà lại là người mà anh tin tưởng nhất – chú Hồng.

Nỗi căm hận chú Hồng làm cho anh trở nên hồ đồ, thế nhưng không nhìn ra tình yêu sâu đậm của Cách Nhi đối với anh, anh hẳn tâm tổn thương cô, mà cùng lúc anh làm tổn thương cô, tim của anh cũng rất đau.

Trong khoảng thời gian Cách Nhi rời đi, anh thường xuyên vào lúc nửa đêm ở trong mơ nhớ lại Cách Nhi, nhớ lại mối tình đầu tốt đẹp này.

Hiện tại Cách Nhi đã trở lại bên cạnh anh, nhưng lại mang cho anh nỗi tuyệt vọng cùng sợ hãi, thời điểm mỗi đêm, anh đều sợ đến không dám nhắm mắt, chỉ vì anh sợ khi anh tỉnh lại, ôm trong ngực là một cỗ thi thể lạnh lẽo.

Hôm nay lại là một đêm không ngủ, suốt đêm, anh đều thâm tình mà đau đớn chăm chú ngắm Cách Nhi, không muốn nhắm mắt lại. Anh muốn đem khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mà xinh đẹp này nhớ kỹ trong lòng, nếu như một ngày kia cô thật sự không còn ở đây, anh không muốn chính mình quên cô.

Vừa nghĩ tới có loại khả năng này, tim của anh lại bắt đầu chảy máu.

Anh thật sự không cách nào chịu đựng được nỗi đau lại mất đi Cách Nhi nữa.

Thượng Đế tại sao lại muốn cho Cách Nhi mắc loại bệnh hiểm nghèo này?

Anh đã mời những chuyên gia có uy tín nhất trên khắp thế giới, dùng tới loại thuốc đắt tiền nhất, cũng chỉ có thể duy trì tính mạng của cô, để cho bệnh tình của cô chuyển biến xấu chậm lại, nhưng vẫn không thể trị khỏi cho cô.

"Cách Nhi, nếu như em đi thật, muốn anh sống thế nào đây?" Ôm sát thân thể của Cách Nhi, Bắc Dã Thương đau đớn lắm lắm. Vừa nghĩ tới có khả năng này, thân thể của anh liên tục run rẩy.

Cách Nhi nằm trong lòng anh nhắm chặt hai mắt, hàng mi cong vút khê run, một trận ẩm ướt nhuộm lên hàng mi đen nhánh.

Không dám mở mắt, Cách Nhi đau lòng dán vào lồng ngực rộng rãi ấm áp của Bắc Dã Thương, để cô cảm nhận phần tình cảm sâu đậm này nhiều hơn nữa, cảm nhận phần ấm áp này nhiều hơn nữa.

Bệnh của mình khiến Thương ca ca rất khổ sở, cô vẫn biết. Cô cũng biết thời gian của mình đã không còn nhiều lắm, không biết còn có thể sống mấy ngày nữa. Nếu như cô thật không có ở đây, Thương ca ca sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ?

Cô không dám nghĩ, thật không dám nghĩ. Cô rất sợ với tính tình điên cuồng này của Thương ca ca, có thể làm ra chuyện khiến cô sợ hãi hay không. Cô không muốn anh bị thương tổn.

Sau khi Bắc Dã Thương rút cuộc cũng đi vào giấc ngủ, Cách Nhi mới lặng lẽ mở mắt, tràn đầy quyến luyến nhìn gương mặt tuấn tú mà tà mị kia.

Cô vĩnh viễn cũng ngắm anh không đủ, thật muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Thấm thiết đưa mắt nhìn chăm chú, muốn đem gương mặt khắc sâu vào trong lòng.

Nhẹ nhàng nhấc lên này hai cánh tay đang ôm chặt lấy mình, Cách Nhi lặng yên không một tiếng động xuống giường. Ngồi ở trước bàn, cô viết xuống một lá thư rất dài, trong thư có tình yêu nồng nàn dành cho Bắc Dã Thương, cũng có sự hối hận về những ân oán đã qua.

Mỗi một chữ được viết xuống, trên tờ giấy viết thư sẽ tăng thêm một giọt nước mắt mới. Khi viết xong lá thư, tờ giấy này sớm đã ướt đầy nước mắt.

Đặt thư lên bàn, Cách Nhi thâm tình nhìn Bắc Dã Thương lần cuối, rồi dứt khoát rời đi, không quay đầu lại.

Bắc Dã Thương vốn ngủ cũng không yên giấc bị con ác mộng làm thức tỉnh, mở mắt nhưng không nhìn thấy Cách Nhi nằm trong lòng anh.

Cô đi đâu rồi hả ? Hốt hoảng vọt vào phòng vệ sinh, cũng không tìm được cô, lại thấy bức thư Cách Nhi để lại trên tủ đầu giường:

"Thương ca ca thân yêu:

Xin tha thứ cho Cách Nhi ra đi không từ biệt. Cách Nhi không muốn liên lụy anh nữa. Thay vì hai người khổ sở, không bằng để cho em rời khỏi. Thương ca ca, quên Cách Nhi đi, đừng nhớ em nữa.

Đối với sự phản bội của cha em năm đó, em cảm thấy vô cùng áy náy, đối với việc ác của cha, em không cách nào đền bù cho anh. Còn nhớ rõ mười tám tuổi năm ấy, em đã muốn trở thành cô dâu của anh, hạnh phúc hưởng tới một tương lai tốt đẹp thì cha đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy cha, em mới hiểu được chính mình bị lừa gạt. Cũng là vào lúc đó, em mới biết ông cũng chưa chết, mới hiểu được ông mới là hung thủ sát hại ba mẹ anh. Nhưng em không dám đem sự thật nói cho anh biết, bởi vì em sợ anh sẽ giận lây sang em. Em không muốn vì vậy mà mất đi anh.

Xin tha thứ cho sự ích kỷ của em, em luôn lưỡng lự giữa hai lựa chọn nói cho anh biết hay là giấu giếm anh, nhưng cuối cùng lại vẫn chọn hoàn toàn giấu

giết anh.

Năm đó cha từng bảo em tự tay giết chết anh, như vậy ông có thể trở thành thủ lĩnh của CHD, mà em sẽ trở thành tiểu công chúa của CHD. Thương ca ca, em yêu anh như vậy, làm sao nỡ giết chết anh? Địa vị tiểu công chúa của CHD đối với em mà nói căn bản không có sức hấp dẫn.

Em chỉ muốn nói một câu xin lỗi anh, vì lòng tham không đáy cùng dã tâm của cha em mà nhận lỗi với anh.

Em không hận anh đã giết chết ông, ông đáng bị như vậy, là đúng người đúng tội.

Vĩnh biệt, Thương ca ca, từ nay về sau, có lẽ chính là âm dương xa cách vĩnh viễn. Em không muốn để cho anh nhìn thấy bộ dạng của em lúc rời đi. Thương ca ca, quên Cách Nhi đi, tìm một tình yêu mới đi.

Cách Nhi sẽ không trách anh, Cách Nhi sẽ ở trong một thế giới khác chúc phúc anh.

Cách Nhi vĩnh viễn yêu anh."

Đọc xong lá thư này, Bắc Dã Thương đầu đón gằm nhẹ. Cách Nhi làm sao có thể rời khỏi anh? Không có bác sĩ chữa trị, mất đi những thứ thuốc đắt giá giúp duy trì sinh mạng của cô, có lẽ ngay ngày mai cô cũng không nhìn thấy được mặt trời rồi.

Điên cuồng lao ra khỏi phòng bệnh, tìm kiếm người yêu của anh khắp nơi trên đường.

Cách Nhi, em rốt cuộc ở đâu?

Thất hồn lạc phách lang thang trên đường, trên mặt Bắc Dã Thương không còn một nụ cười.

Không tìm được Cách Nhi, anh vô cùng đau khổ.

Bi thương ngẩng đầu lên, muốn cố gắng đem nước mắt trong mắt nén lại, lại không nghĩ rằng nước mắt kia càng tụ càng nhiều, anh vô lực quỳ rạp xuống lối đi bộ. Xe hơi sau lưng không ngừng ầm còi, tức giận chửi mắng anh.

Anh căn bản không nghe được tiếng còi xe chói tai kia, chỉ đắm chìm trong nỗi đau khổ sở mất đi Cách Nhi không cách nào tự kiềm chế.

Cán qua đây đi! Nếu như chết rồi có thể làm cho anh đạt được giải thoát, vậy hãy để cho anh chết đi. Anh thật không cách nào sống trong một thế giới không có Cách Nhi.

Đột nhiên một bóng người nhỏ nhắn nhào vào trong ngực anh, đầu lòng khóc lên: "Thương ca ca, anh đồ ngốc này, tại sao lại muốn tìm em? Em không phải nói, muốn anh quên em sao?"

"Cách Nhi?! Thật sự là em sao?!" Bắc Dã Thương kích động nâng lên khuôn mặt của Cách Nhi, không thể tin được hai mắt của mình.

"Là em! Là em! Em rời khỏi bệnh viện, lại không nỡ đi. Em đi theo anh một ngày rồi, nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của anh, em không cách nào buộc mình rời đi. Thương ca ca, cho dù chết, em cũng muốn chết ở trong lòng anh." Cách Nhi đầu lòng lau nước mắt.

"Cách Nhi, anh sẽ không để cho em chết." Bắc Dã Thương say mê nhìn khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của Cách Nhi, nhiệt tình hôn lên đôi môi run rẩy của cô.

Nước mắt hai người hòa chung một chỗ chảy xuống hai đôi môi đang gắn chặt vào nhau, mặn chát khiến lòng người chua xót.

Bắc Dã Thương tuyệt vọng hôn, vì Cách Nhi mà đau lòng.

Chết cũng muốn chết ở trong lòng anh, ít nhiều khiến lòng anh đau đớn. Cách Nhi của anh, nếu như không phải là Hoa Đà chuyển thế, thật sự đã không còn hi vọng.

Nếu như cô chết rồi, anh nhất định sẽ đi theo cô! Anh sẽ, còn sống mà không có Cách Nhi khác nào sống trong địa ngục.

Ở trong lòng anh, trán của Cách Nhi đột nhiên toát mồ hôi lạnh, sống chung với cô lâu ngày, Bắc Dã Thương lập tức hiểu bệnh của cô lại phát tác, anh đau lòng ôm lấy Cách Nhi, không ngừng lau mồ hôi cho cô.

"Thương ca ca, nếu như em chết rồi, đừng khóc vì em." Cách Nhi run rẩy nâng tay phải lên, khẽ vuốt ve gương mặt tuấn tú của Bắc Dã Thương. Cô biết mình sắp chết, trong cơ thể đau đớn hơn so với bất kỳ lần nào trước đó.

"Không! Không cho phép nói chữ 'chết' này! Sẽ không chết! Em không thể chết!" Bắc Dã Thương đầu đón rống to. Bảo anh làm sao tiếp nhận việc Cách Nhi rời đi đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167

"Được rồi, em không nói" Cách Nhi cắn chặt môi dưới, mặc cho đau nhức đánh úp về phía thân thể của mình. Đau đến nói không ra lời .

"Cách Nhi, tỉnh, đừng ngủ, anh sẽ ôm em trở về bệnh viện." Bắc Dã Thương đau lòng mà thì thầm với Cách Nhi đang dần dần lâm vào hôn mê .

Bọn họ vui lấp trong tuyệt vọng của chính mình , nhưng không có phát hiện ở đường cái đối diện có một cặp vợ chồng trẻ tuổi đang nhìn bọn họ. Người đàn ông kia đáng đập Như Nguyệt như thần tuần dật, trong con mắt sáng như ánh sao lộ ra cơ trí, phong cách phiêu dật như tiên làm cho người ta giống như nhìn thấy thiên sứ. Vợ của hắn dịu dàng dựa vào trong ngực hắn, nhìn một đôi ở phía xa cảm thán: "Cách, bọn họ thật đáng thương."

Người đàn ông cười vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của vợ mình: "Em lại muốn giúp đỡ họ?"

"Thế nào? Không thể được sao? cô gái đẹp như vậy , chết thật đáng tiếc. Bọn họ yêu nhau như vậy, chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn bọn họ hai người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất?" Người vợ mỹ lệ cười duyên ngẩng đầu, một bộ dáng chắc chắn .

"Thật hết cách với em. Anh chỉ muốn cùng em đi khắp thiên hạ, thế nhưng dọc theo đường đi chẳng những một ít phong cảnh không thấy, ngược lại càng không ngừng cứu người." Người đàn ông trẻ tuổi bất đắc dĩ thở dài, trong lời nói tràn đầy sùng ái với vợ mình.

Đuẩn Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tỏ vẻ mà cười : "Ai bảo em là vợ của anh? Lời của em chính là thánh chỉ! Đêm thần y, còn không mau đi cứu người?"

"Hào hào hào! Lời của vợ chính là lệnh." Đêm Cách nhàn nhạt nâng lên khoe môi, dịu dàng cười làm cho người ta như một xuân phong. Người đàn ông Như Nguyệt như thần âm áp này lại chính là đêm thần y mà Bắc Dã Thương tìm kiếm từ lâu.(Lần trước tớ edit ông anh này là Đêm Ly, giờ tớ đổi lại là Đêm Cách nhé, vì tớ thấy cái tên này nghe hay hơn ^^)

Như là thần tiên, Đêm Cách lững thững đi tới trước mặt của Bắc Dã Thương, thanh nhã mà cười hỏi: "Tiên sinh, có thể hay không để cho tôi nhìn vị tiểu thư này một chút?"

Đang muốn ôm Cách Nhi trở về bệnh viện, Bắc Dã Thương không dám tin tưởng ngẩng đầu lên, nhìn người con trai này xem ra chỉ có thập ** tuổi, không hiểu hắn rốt cuộc có ý gì.

"Tôi là thầy thuốc, có lẽ có thể trị hết bệnh cho tiểu thư này ." Đêm Cách nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Bắc Dã Thương, chỉ đành phải giải thích cho hắn.

"Người?" người đàn ông trẻ tuổi như vậy, hắn có thể chữa khỏi bệnh cho Cách Nhi? Bắc Dã Thương nghi ngờ xem xét kỹ lưỡng người đàn ông ưu nhã trước mặt, mặc dù không tin tưởng hắn, nhưng bởi vì trên người hắn tản mát ra mùi thuốc nhàn nhạt mà tò mò. Người này vô cùng đặc biệt, đặc biệt đến để cho hắn nhìn không thấu.

Đêm Cách không để ý tới Bắc Dã Thương đang hoài nghi, thẳng cầm cổ tay Cách Nhi, bắt mạch cho cô, sau khi cẩn thận khám bệnh, hắn đối với Bắc Dã Thương nói: "Vị tiểu thư này bệnh đã rất nặng, cần nhanh chóng cứu chữa."

"Ông xã, có thể trị hết không?" Duẩn nhi đi tới bên người Đêm Cách, quan tâm hỏi.

"Không tốt lắm, có thể cứu sống hay không là phụ thuộc vào số mệnh của cô ấy." Đêm Cách lãnh túc (lạnh nhạt , nghiêm túc) mà nhìn mặt của Cách Nhi, "Tiên sinh, nếu như tin tưởng lời của tôi, xin mời đi theo tôi."

Đôi vợ chồng giống như nhau, tựa như tiên trên trời trộm hạ phạm trần, trên người có bất nhiễm trần tục nhả dật, Bắc Dã Thương không khỏi nhìn lâu mấy lần. Dù sao Cách Nhi cũng đã không có hi vọng, cứ để cho nam hài này thử một chút.

"Được." Bắc Dã Thương ôm lấy Cách Nhi, đi theo sau đôi vợ chồng kỳ quái, cùng đi vào một nhà khách sạn sang trọng.

Không ngờ đôi vợ chồng trẻ tuổi này thế nhưng ở tại 'phòng cho tổng thống', Bắc Dã Thương tò mò quan sát người đàn ông đang vì Cách Nhi mà chữa bệnh. Thân phận của hắn xem ra cũng không tầm thường, mình lần đầu gặp phải người đặc biệt

như vậy .

Chỉ thấy đứa bé trai kia từ trong hòm thuốc lấy ra một bình nhỏ như ngọc óanh nhuận , từ bên trong móc ra một hạt màu xanh lá cây đan phạm đưa vào trong miệng Cách Nhi. Hắn đỡ thân thể suy nhược của Cách Nhi dậy, ngồi ở sau lưng cô, đem song chưởng đánh lưng cô, nhất thời chỉ thấy từng làn khói màu đen như mực từ đầu Cách Nhi tỏa ra ngoài, làn khói càng ngày càng đậm, mà trên thân thể yếu đuối của Cách Nhi hiện đầy tầng tầng mồ hôi mịn, ước chừng một giờ sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Cách Nhi đột nhiên hiện ra một cổ màu hồng nhàn nhạt.

"Hàn ca ca" trong miệng Cách Nhi đột nhiên nhẹ nhàng tràn ra một tiếng gọi, tiếng hô hoán này khiến Bắc Dã Thương vẫn đang nín thở vui mừng vọt tới trước mặt cô.

"Cách Nhi, em đã tỉnh chưa?" Ôm lấy Cách Nhi bị Đêm Cách buông ra, Bắc Dã Thương không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ kinh sợ đến cô. Hắn ôm ái vuốt gò má của Cách Nhi, trong mắt tràn đầy quyền uy thật sâu.

Mặc kệ người đàn ông trẻ tuổi này rốt cuộc y thuật như thế nào, hắn có thể khiến Cách Nhi tỉnh lại, mình nên hảo hảo cảm tạ hắn.

"Cám ơn cậu!" Bắc Dã Thương tràn đầy lòng biết ơn mà nhìn đứa bé trai kia.

Người đàn ông trẻ tuổi ấm áp mà cười, thanh nhã nói: "Không cần phải khách khí. Trị bệnh cứu người vốn là trách nhiệm của thầy thuốc, Đêm Cách tự không làm từ chối."

"Đêm Cách?" Nghe được lời nói của người đàn ông trẻ tuổi, Bắc Dã Thương kinh hoàng ngay tại chỗ. Hắn không có nghe lầm chứ? Người này tự xưng là Đêm Cách, hẳn chẳng lẽ là thần y Đêm Cách mà mình tìm mấy tháng?

Hắn còn trẻ như vậy, thế nào lại là người có y thuật nổi danh thế giới vài chục năm - thần y Đêm Cách?

"Chính là tiểu y." Đêm Cách khẽ cười vuốt lên y phục của mình bởi vì cứu người mà rối loạn, vòng chặc eo bà xã.

"Cậu rốt cuộc bao nhiêu tuổi?" Bắc Dã Thương cảm thấy tất cả trước mắt cũng như vậy không thành thật. Chẳng lẽ thần y này có trứ nhan thuật, có thể duy trì bộ dáng mười tám tuổi.

"Số tuổi là bí mật của tôi." Đêm Cách thần bí nháy mắt, cũng không có thẳng thắn trả lời Bắc Dã Thương.

"Cách, vị tiểu thư này xong chưa?" Duẩn Nhi nháy một đôi mắt như mặt nước dịu dàng, quan tâm hỏi.

Đêm Cách siết chặt gương mặt của cô, cung chiều nói: "Nào có nhanh như vậy? Vị tiểu thư này bị bệnh nan y."

"Nặng hơn cả bệnh nan y ở trong tay anh không phải đều có thể giải quyết sao?" Duẩn Nhi xinh đẹp mà cười, vòng chặc hông của chồng mình, sùng bái mà nhìn hắn.

"Chờ vị tiểu thư này nghỉ ngơi mấy ngày nữa, tôi muốn vì cô an bài một cuộc giải phẫu. Ổ bệnh đã xâm nhập ngũ tạng cô, giải phẫu cũng không dễ dàng." Đêm Cách nghiêm túc nhìn Bắc Dã Thương, hướng tới hắn nói trước lời dự phòng.

Hắn không thể nói có niềm tin tuyệt đối, nhưng có thể cứu sống cô gái này, hắn sẽ cảm thấy vui mừng.

"Cám ơn cậu." Bắc Dã Thương thành khẩn nói cảm ơn.

Cơ duyên gì đó thật sự là một loại rất huyền bí. Hắn phái ra nhiều người như vậy, dùng không biết bao nhiêu tiền bạc cũng không có tìm được thần y Đêm Cách, vậy mà dễ dàng như vậy liền xuất hiện ở trước mặt hắn.

Là Cách Nhi của hắn mệnh không tuyệt.

"Thương ca ca, em không có chết sao?" Cách Nhi mở mắt thấy Bắc Dã Thương, kinh ngạc hỏi.

Ở cái phút chốc nhắm mắt lại kia, cô cho đó là điểm cuối cuộc đời cô, nhưng không ngờ thế nhưng mình còn có thể tỉnh lại, nhìn thấy Thương ca ca cô yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168

"Không có. Cách Nhi, sẽ không chết. Chúng ta tìm được Đêm thần y rồi." Bắc Dã Thương kích động ôm sát hông của Cách Nhi.

Nhất định là Thượng Đế nghe được âm thanh của hắn, cho nên phái thần y Đêm Cách tới cứu Cách Nhi.

Tay Cách Nhi nắm thật chặt Bắc Dã Thương, cùng hắn mười ngón tay quán quýt, một cổ tình yêu nồng nặc ở giữa hai người chảy xuôi. Chút tình ý này khiến Duẩn Nhi cảm động lau hai mắt ươn ướt: "Hào cảm người tình yêu."

"Tiểu Duẩn, thế nào cũng sắp làm mẹ, vẫn dễ dàng sâu não như thế." Đêm Cách nhẹ điểm chóp mũi Duẩn Nhi, buồn cười nhìn cô.

"Sắp làm mẹ? Cách, anh nói là em sao?" Duẩn Nhi kinh ngạc há hốc mồm.

Cô mang thai sao? Cô thế nào không biết?

"Đã hơn bốn mươi ngày, cái người ngốc này thế nhưng không biết thân thể mình có biến hóa." Đem Cách giận trách mà cười. Sâu trong mắt tràn đầy Nhu Tình.

Đuẩn nhi hét lên một tiếng nhảy đến trên người Đem Cách, đùi đẹp thon dài vòng trên eo Đem Cách, hai cánh tay treo đến trên cổ hần, kích động hôn lên môi đầy: "Cách, em mang thai! Anh phải làm cha á!"

"Dạ!" Đem Cách giữ vững hông của Đuẩn nhi, hoàn toàn không để ý việc bọn họ đang trước mặt Bắc Dã Thương, nhiệt tình hôn môi hồng kiều diễm, cùng với cô quần quýt si mê ở chung một chỗ.

Cách Nhi tò mò nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi: "Thương ca ca, bọn họ là ai?"

"Ân nhân của chúng ta, Đem thần y cùng vợ cậu ấy." Bắc Dã Thương buông lỏng thở dài một hơi. Tâm rồi rầm một ngày rồi cuộc cũng buông xuống.

Nhìn Đem Cách này chắc chắn khuôn mặt tươi cười, hần thì biết rõ Cách Nhi của hần sẽ không còn có nguy hiểm, Đem Cách, cậu ta nhất định có thể chữa khỏi cho Cách Nhi.

Nằm trên ghế sa lon gọi điện thoại, sau khi Lâm Khả Nhi nghe lời nói của Bắc Dã Thương thì hưng phấn lập tức ngồi dậy, cô hưng phấn thét lên: "Thật tốt quá, chị Cách Nhi được cứu rồi à. Tôi cũng vậy thật là muốn trông thấy vị Đem thần y này, xem hần có phải hay không có ba đầu sáu tay, thế nhưng lợi hại như vậy."

"Đem thần y với em không khác nhiều lắm, nhìn qua chỉ có mười tám tuổi. Thật là cho người ta cảm thấy kỳ quái, hần hành y giống như đã vài chục năm, làm sao sẽ chỉ có mười tám tuổi?" Bắc Dã Thương càng nghĩ càng bồn chồn.

Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười nói: "Wing, anh hỏi hần một chút có phải hay không là Thần Tiên từ một tiên động chạy đến?"

"Thần Tiên? Trí tưởng tượng thật là phong phú." Bắc Dã Thương không khỏi cười lên.

Lâm Khả Nhi hướng về phía Bắc Dã Thương nói: "wing, cho tôi nhìn chị Cách Nhi, rất lâu rồi tôi không có thấy chị ấy rồi."

Bắc Dã Thương còn chưa có đem ống kính dời về phía Cách Nhi, liền nghe thấy âm thanh của Cách Nhi: "Không cần, Thương ca ca, em hiện tại rất xấu xí."

Nhìn Cách Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mất đi tóc, Bắc Dã Thương đau lòng đến đem Cách Nhi kéo vào trong ngực: "Cách Nhi, em không phải xấu xí. Em ở trong mắt anh vĩnh viễn là đẹp nhất."

"Thương ca ca, anh ở trong mắt em cũng là người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới." Cách Nhi cảm động vui mặt vào trong ngực Bắc Dã Thương.

Nghe được lời của hai người, trong mắt Lâm Khả Nhi tụ đầy hơi nước, tình cảm của hai người này thật là làm cho người ta cảm động, cô có lúc sẽ hỏi ông trời, tại sao phải bắt người xinh đẹp thiện lương như Cách Nhi bị loại bệnh này hành hạ.

Đem Cách xuất hiện mang đến cho bọn hần hi vọng, chị Cách Nhi được cứu rồi.

"Chị Cách Nhi, chị hãy dưỡng bệnh thật tốt, Khả Nhi chờ xem bộ dáng đẹp nhất của chị." Lâm Khả Nhi dí dõm hướng về phía màn hình điện thoại di động nhảy mắt.

"Vật nhỏ, công việc anh muốn em làm đã hoàn thành chưa?" Bắc Dã Thương có ý căng mặt, chất vấn hỏi Lâm Khả Nhi.

"Hoàn thành á! Wing giao cho ta nhiệm vụ có thể không hoàn thành sao? hệ thống tài chính nước M đã hoàn toàn tê liệt, nếu bọn họ không hướng Trung Quốc nhận lỗi lầm, tôi liền để cho bọn họ vĩnh viễn tê liệt." Lâm Khả Nhi hạ hê ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng bắc dã thương khoe khoang.

"Không tệ! Anh biết ngay giao nhiệm vụ cho em nhất định có thể hoàn thành viên mãn." Bắc Dã Thương hài lòng gật đầu, nhìn sang người yêu trong ngực lộ ra một môi, hần xin lỗi nói, "Cách Nhi mệt mỏi, anh mang cô ấy đi nghỉ ngơi."

"Chăm sóc thật tốt chị Cách Nhi, bằng không tôi sẽ đến Mei Guo đánh anh!" Lâm Khả Nhi hưng tơn hướng bắc dã thương phát phát quả đấm, tỏ vẻ uy hiếp.

Lời của cô khiến Cách Nhi hồi lâu không cười thôi phù một tiếng cười lên.

Ở trên thế giới này, dám nói chuyện như vậy đối với Bắc Dã Thương sợ rằng chỉ có một mình Lâm Khả Nhi. Liền cô đều đối với Thương ca ca vừa kính vừa sợ, căn bản không dám dờ dội hung ác mà đối với hần nói chuyện như vậy.

Nhưng Thương ca ca thế nhưng một ít cũng không tức giận, chỉ là có ý căng mặt, khiển trách cô: "Còn dám nói vậy, tôi liền khiến Đường Chá thay lòng, cả đời cũng không đi tìm em."

"Hần yêu như thế nào thì như thế nào, tôi không cần hần rồi!" Lâm Khả Nhi mất mát cúp điện thoại, hoàn toàn không đi để ý tới Bắc Dã Thương nói xin

lỗi.

Điện thoại càng không ngừng vang lên, phiền cho cô không thể không lần nữa tiếp nhận. Chỉ nghe Bắc Dã Thương xin lỗi nói: "Khả Nhi, tức giận?"

"Người ta nào có." Lâm Khả Nhi quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, lên tiếng phủ nhận.

Nghĩ tới chú Chá vô tình đem giấy thỏa thuận li hôn ném tới trên mặt cô, trong lòng cô thì có tức.

"Khả Nhi, em đừng gấp gáp, Đường Chá nếu là dám thay lòng, tôi liền phái ra cả nhánh quân đội áp giải hắn đến trước mặt em nhận tội." Bắc Dã Thương hung tợn nói. Lời của hắn cuối cùng đem Lâm Khả Nhi chọc cười.

"Tốt lắm, đi chăm sóc chị Cách Nhi đi." Lâm Khả Nhi cười khoát khoát tay.

Cô mới không cần trở nên đáng thương như vậy, chú Chá dám không cần cô, cô quyết sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Nhắm mắt lại đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, tiểu ác ma Lâm Ngạo Phong liền chạy tới. Hắn xấu xa mà dùng tay nắm lấy lỗ mũi chị gái, chặn lại hô hấp của cô.

"Tiểu ác ma, em thật đáng đánh?" Lâm Khả Nhi đẩy tay em trai ra, khoi lên đôi mày thanh tú uy hiếp nói.

"Tiểu Phong Phong thật đáng thương, muốn cùng chị chơi lại không được." Lâm Ngạo Phong co rúm lại thân thể nhỏ bé, bộ dáng vô tội.

"Người đáng thương, trên thế giới này cũng không có người hạnh phúc rồi." Lâm Khả Nhi hừ nhẹ một tiếng, giễu cợt nhìn em trai.

Nếu muốn khiến tiểu ác ma này bình thường một chút, sợ rằng rất khó. Trong đầu hắn ngày ngày chứa rất nhiều vật lý kỳ cổ quái, giày vò bản lãnh hạng nhất.

Đáng thương người chị này, luôn luôn phải theo sát hắn đầu trí.

Lâm Ngạo Phong không biết từ nơi nào lấy ra một bọc khoai tây chiên, nịnh hót đưa cho chị: "Chị, Tiểu Phong Phong có phải hay không thật đáng yêu a?"

"Đáng yêu cái đầu em!" Lâm Khả Nhi hung hăng gõ lên đầu em trai, sau khi nghe hắn kêu đau, cười meo meo đoạt lấy khoai tây chiên, nằm trên ghế sa lon ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169

Editor: Sendyle

Đột nhiên Lâm Ngạo Phong thần thần bí bí tựa vào bên tai cô, nhỏ giọng nói: "Chị, em mới vừa thấy từ cửa sổ lầu hai có một người đang chạy tới nhà chúng ta, nhìn rất quen mắt."

"Nhìn quen mắt thì nhìn quen mắt, có quan hệ gì đến chị." Lối đi bộ có nhiều người, họ đi đâu hay làm gì cũng không liên quan đến cô, thật phiền. Lâm Khả Nhi nhàm chán tròn mắt một cái.

"Có liên quan đến chị nha." Lâm Ngạo Phong hả hê ngồi ở trên ghế sa lon, liếc xéo chị mình, không nói thêm điều gì nữa.

Cùng cô có liên quan? Người nào? Đang nhàn nhã ăn khoai tây chiên Lâm Khả Nhi chợt ngồi dậy, tâm của cô đang loạn lên, liền hỏi cậu em của mình: "Tiểu ác ma, còn không mau nói cho chị biết là ai?"

Lâm Ngạo Phong cố ý chậm chậm cạo móng tay của mình, mặt cười gian xảo: "Chị không phải là không muốn nghe sao?"

Lâm Khả Nhi lập tức nhảy đến trước mặt cậu nhóc, đôi tay níu lấy cổ áo của cậu ta, hung tợn uy hiếp nói: "Tiểu ác ma, em dám không nói cho chị...chị liền đem em vứt xuống Nam Cực đi chơi với gấu."

Lâm Ngạo Phong tròn mắt một cái, bất đắc dĩ thở dài: "Chị, chị đúng là đàn. Gấu phải ở Bắc cực chứ, sao lại ở Nam Cực?"

Lâm Khả Nhi bị lời nói của đứa em mình chọc giận khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, nói: "Chị đến Bắc Cực bắt một con thả vào Nam Cực chơi với em!"

Trong lòng Lâm Ngao Phong run sợ nhìn cô: "Chị thật độc ác, Tiểu Phong Phong sao lại có người chị như chị? Em không muốn chị, em chỉ muốn chú Chá. Chú Chá, sao chú không mau một chút đi vào?"

Nghe được lời của em trai mình, thân thể Lâm Khả Nhi chợt cứng đờ, cô buông cổ áo của em trai mình ra, khẩn trương chạy vội tới trước cửa lớn. Chỉ thấy Đường Chá hùng hùng hổ hổ chạy đến cửa lớn nhà cô, còn chưa có nhấn chuông cửa liền bị cảnh vệ ngăn lại.

Anh ta vẫn dám đào thoát tới gặp cô! Cô về nhà cũng được hai ngày rồi, bây giờ anh ta còn tới tìm cô làm gì?

Tức giận tới mức nghiến răng, Lâm Khả Nhi cầm tức gọi điện thoại cho phòng bảo vệ: "Đem người này đuổi đi cho tôi, không cho anh ta vào nhà một bước!"

"Dạ!" Bảo vệ lập tức cung kính trả lời.

Chỉ thấy anh ta đi ra phòng bảo vệ, đối với một gã ngăn lại Đường Chá ri vào tai anh ta mấy câu.

Đường Chá lo lắng giải thích: "Tôi muốn tìm tiểu thư của các người, tôi là chồng của cô ấy."

"Chồng? Tiểu thư của chúng tôi vừa li hôn, ở đâu ra chồng? Tiểu thư của chúng tôi nói rồi, cô ấy không biết tiên sinh... tiên sinh nên đi thôi." Cảnh vệ lạnh lùng nhìn về lo lắng trên khuôn mặt của Đường Chá.

"Tôi thật sự là chồng của cô ấy." Đường Chá gấp đến độ không biết nên giải thích thế nào, anh ta nói với cảnh vệ, "Không tin, các người báo với Lâm lão gia, ông ta sẽ biết."

Lời của anh ta còn chưa nói hết, Lâm Ngao đã nhanh chân đi ra cửa, mặt lạnh lùng đi tới trước mặt Đường Chá: "Vị tiên sinh này, cái nhà này vĩnh viễn cũng không hoan nghênh anh. Đừng để tôi động thủ, nên nhanh cút đi!"

"Ông, cháu biết sai rồi, ông để cho cháu gặp tiểu Khả Nhi." Đường Chá cầu khẩn ông lão, anh ta không nên hy vọng xa vời bọn họ có thể tha thứ cho anh ta. Lần này lỗi lầm mà anh ta phạm phải quá lớn, bọn họ không tha thứ cho anh ta cũng phải. Nhưng anh ta không thể không có tiểu Khả Nhi, bất luận như thế nào anh ta đều phải làm cho cô tha thứ, đón cô về nhà.

"Dám làm bảo bối của chúng ta khóc, cậu bị trừng phạt thật đúng tội. Đường Chá, tôi sẽ không nhận người cháu rể như cậu." Lâm Ngao vô tình phát tay một cái, hai người cảnh vệ lập tức nghe lời đi đến trước mặt Đường Chá, một trái một phải đem anh ta nhấc lên.

"Ném càng xa càng tốt, không được để cho anh ta xuất hiện trước cửa nhà ta." Lâm Ngao lạnh lùng ra lệnh, mặt uy nghiêm bộ dáng cho thấy con giận của anh ta đang lên rừng rục.

Cảnh vệ nghe lời mang Đường Chá ra bên ngoài, hoàn toàn không để ý tới lời cầu khẩn của anh ta.

"Ông, tha thứ cho cháu." Bị lão nhân cự tuyệt, Đường Chá thất vọng vô cùng. Nếu như ngay cả người nhà của tiểu Khả Nhi cũng không tiếp tục ủng hộ anh ta, vậy trận đánh này anh ta không biết nên làm thế nào?

Tiểu Khả Nhi còn có thể tha thứ cho anh ta sao?

Càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng sợ hãi.

Một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân thẳng hướng vọt lên.

"Không cần kêu tôi là ông nội, tôi không có người cháu rể như cậu." Lâm Ngao hừ lạnh, vô tình cự tuyệt lời cầu khẩn của Đường Chá.

Không thèm nhìn Đường Chá bị cảnh vệ mang đi, Lâm Ngao trở về phòng. Thấy khuôn mặt mờ mịt của Lâm Khả Nhi, ông ta cười hi hi hỏi: "Tiểu Khả Nhi, hài lòng không? Ông đã thay cháu dạy dỗ cái tên đàn ông vô tình này một trận."

"Hài lòng. Anh ta dám đến nữa cứ đuổi anh ta đi." Lâm Khả Nhi cắn răng, hung tợn nói.

Anh Chá thật đáng giận, thế nhưng để cho cô đợi tận hai ngày mới đến tìm cô. Trong lòng anh ta cô là gì? Người có cũng như không sao?

Nếu không bỏ được chị Liêu, liền sống ở bên người cô không nên tới!

Cô mới không lạ gì anh ta!

Loại đàn ông chần chừ không quyết này, yêu ai không muốn ai cũng không quyết được!

Thế nhưng mỗi khi nghĩ tới, lòng của cô như bị kim châm khó chịu vô cùng. Cảm thấy một cổ chua xót, nước mắt xông lên hai mắt, cô nhanh chóng lau, ép buộc mình kiên cường: "Mình khóc cái gì? Cũng không phải là không ai muốn."

Lâm Ngao đau lòng ôm tiểu Khả Nhi, nhẹ giọng an ủi: "Đường Chá không phải đàn ông, chúng ta không cần anh ta nữa. Đi, chúng ta đi ăn. Ông phân phó phòng bếp làm cho cháu một bữa trưa phong phú. Chúng ta không cần quan tâm đến tên đàn ông vô tình đó nữa, đi ăn bữa tiệc lớn thôi."

Lâm Khả Nhi gạt đầu một cái, quật cường cắn môi.

"Tiểu Khả Nhi, mau nếm thử một chút, con cá này mới mua lúc sáng, ông còn nhớ rõ đây là món mà cháu thích nhất." Ông ta yên lặng gấp một con cá đưa tới trước mặt tiểu Khả Nhi.

Vừa nghe mùi cá, cảm giác ghê tởm từ bụng Lâm Khả Nhi khuấy lên, dạ dày của cô không biết bị gì, hai ngày nay không ăn được gì.

Che miệng chạy vào phòng vệ sinh, cô ôm bồn cầu liên ối.

"Tiểu bảo bối, không phải là cháu mang thai chứ?" Lâm phu nhân nghi ngờ nhìn sang cháu gái, nói ra nghi vấn trong lòng mình.

"Mang thai?" Lâm Khả Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên, cảm giác khó chịu thậm chí cũng quên mất, tin này làm cho cô khiếp sợ đến ngẩn người.

Cô thật mang thai sao?

Nếu như là thật, cô thật không may mắn. Đứa bé này tại sao sớm không tới lại tới trễ như vậy, lại đến sau khi anh Chá ném cho cô giấy thỏa thuận li hôn chứ?

Nếu cái thai này sớm tới một chút, anh Chá cũng sẽ không trách cô như vậy!

"Vậy phải làm thế nào? Bọn họ vừa li hôn, cái này" Lâm Ngao ảo não than thở.

"Còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh đi bảo tài xế, chúng ta nhanh chóng mang tiểu bảo bối đi bệnh viện." Lâm phu nhân tinh táo phân phó tình huống trước mắt, trong khi ông chồng của bà đang luống cuống tay không biết làm gì, mang thai là chuyện lớn, nếu đã có, sẽ phải lần nữa suy tính lại chuyện hôn nhân của cô cùng Đường Chá.

"Đứng đứng đứng!" Lâm Ngao vội vàng chạy đi kêu tài xế.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170

Editor: Sendyle

Sau khi làm một loạt kiểm tra ở bệnh viện, bác sĩ cười đối với Lâm Khả Nhi nói: "Chúc mừng!"

"Chúc mừng? Chẳng lẽ tôi thật sự " Lâm Khả Nhi tròn to kinh ngạc mắt, không thể tin vào tai của mình.

"Tiểu bảo bối đã nửa tháng, trong vòng ba tháng nhất định phải chú ý giảm bớt chuyện chăn gối, giai đoạn này rất dễ dàng sanh non." Bác sĩ chuyên nghiệp nhắc nhở Lâm Khả Nhi.

Nghe được lời của bác sĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi lập tức đỏ lên.

Giảm bớt chuyện chăn gối, anh Chá cũng không muốn cô nữa, cô cùng anh ta đâu còn có thể... u oán thở dài một tiếng, cô ảo não cắn môi dưới.

Mình vẫn còn là con nít, một chút sự chuẩn bị cũng không có, đứa nhỏ này là chuyện khiến cô rất bất ngờ.

Cô đã quyết định không muốn anh Chá nữa, còn đứa bé phải làm thế nào?

Phá bỏ sao?

Vừa nghĩ tới chuyện tàn nhẫn như vậy, lòng của cô hốt hoảng nhảy dựng lên.

Không!

Cô không thể làm thế.

Trong bụng là của cô là tiểu bảo bối, cô muốn nó. Coi như anh Chá không yêu cô nữa, cô cũng muốn đem nó sanh ra. Chỉ là, nếu bọn họ đã có tiểu bảo bối, cô sẽ phải lần nữa suy nghĩ lại chuyện của cả hai.

Cô cũng không muốn để cho bảo bối của mình không có anh Chá. Chỉ là, người kia sao đáng ghét, cô mới không cần để cho anh ta dễ dàng vượt qua kiểm tra như vậy, nhất định phải hao hao hành hạ anh ta mới được.

Anh Chá, trái tim của anh tốt nhất nên mạnh mẽ, nếu không sự trả thù của tiểu Khả Nhi sẽ làm cho anh mất mạng.

Nụ cười gian xảo, trông mắt Lâm Khả Nhi lóe qua một chút ánh sáng.

Từ hôm nay trở đi, trò chơi bảo vệ tình yêu sẽ bắt đầu, mỗi ngày sẽ không còn đơn điệu, cô lại có phải chơi. Càng nghĩ càng hưng phấn, cô nhất định phải suy nghĩ thật kỹ cách thức trừng phạt, hành hạ anh Chá.

"Bác sĩ, cảm ơn." Lâm Khả Nhi mang theo khuôn mặt hạnh phúc của người vừa biết mình làm mẹ cảm ơn bác sĩ.

Nghe được tiểu Khả Nhi mang thai, Lâm Ngao tức giận thẳng dạm chân, ông ta tức giận quát: "Cái tên Đường Chá đáng ghét, chỉ biết là ở trong bụng tiểu Khả Nhi gieo giống, tuyệt không biết quý trọng con bé. Ta muốn đi giết cậu ta!"

"Không nên hành động lung tung." Lâm phu nhân lập tức kéo chồng của bà lại, an ủi con giận của ông ta, "Tiểu bảo bối của chúng ta mang thai, cần được nghỉ ngơi thật tốt, chớ kích thích con bé."

"Chẳng lẽ cứ dễ như vậy thật tiện nghi cho cậu ta, để cho cậu ta thuận lợi đón vợ con cùng nhau về?" Lâm Ngao không cam lòng dưới đất thấp rống.

"Mới sẽ không! Ông, ông cứ yên tâm, cháu sẽ không để cho người kia dễ dàng như vậy. Dám khi dễ cháu...cháu sẽ làm cho anh ta nếm thử một chút đau khổ." Lâm Khả Nhi cười dí dỏm.

"Đúng! Nhất định phải hung hăng hành hạ cậu ta, nếu không bảo bối của ông mấy ngày nay không phải chịu uất ức oan uổng sao?" Lâm Ngao đồng ý gật đầu, "Tiểu Khả Nhi, ông ủng hộ cháu."

Lâm Khả Nhi hài lòng cười duyên, trong trông mắt tràn đầy cười xấu xa.

Đang trong phòng bếp bận rộn Tần Phong vừa khuấy cháo trên lò, vừa dí dỏm mà đối với người bên kia đầu dây điện thoại di động nói: "Đường Chá, thật xin lỗi, lần này tôi thật sự không giúp được anh."

"Phong, người nhất định phải giúp tôi, bây giờ thật sự không có ai giúp tôi nữa rồi. Tiểu Khả Nhi cũng không để ý đến tôi nữa." Âm thanh ảo não Đường Chá truyền đến, anh ta cầu khẩn Tần Phong, "Phong, người giúp tôi nói vài lời hữu ích, khiến tiểu Khả Nhi đừng giận tôi nữa."

"Đường Chá, lúc anh làm ra những chuyện như thế sao không nghĩ đến sẽ làm Khả Nhi bị thương? Bảo bối nhà tôi cam lòng gả cho anh, kết quả lại để cho nó bị thương quay trở về. Anh bảo tôi phải giúp anh như thế nào?" Giọng của Tần Phong có chút trách cứ, đáy mắt lại tràn đầy vẻ cười trộm. Đang nghe Đường Chá thở dài thiếu chút nữa cười trộm ra tiếng, cô vội vàng lấy tay che miệng lại, con mắt linh hoạt vụt sáng này cùng với Khả Nhi giống nhau như đúc.

Lần này nếu để cho Đường Chá dễ dàng đem Khả Nhi đi, anh ta làm sao có thể nhớ trận dạy dỗ này?

"Phong, tôi nên làm gì? Tiểu Khả Nhi thấy tôi cũng xem như không trông thấy." Đường Chá không biết làm sao, muốn tìm phương pháp giải quyết từ Tần Phong.

"Phương pháp theo đuổi phụ nữ nhiều như vậy, còn cần tôi dạy anh phải làm như thế nào sao?"

Thật là ngu ngốc, gặp phải người yêu liền mất lý trí, cùng với đứa ngốc thật giống nhau, đây có phải là Đường Chá thành thực chứng chắc mà cô biết sao?

Đầu bên kia điện thoại Đường Chá lấy tay bới lấy tóc của mình, Phong nói không sai, anh ta muốn lần nữa theo đuổi tiểu Khả Nhi. Lần nữa theo đuổi? Trước kia chẳng phải đều là tiểu Khả Nhi theo đuổi anh ta sao?

Lần này sẽ để cho anh ta theo đuổi ngược lại cầu xin tiểu Khả Nhi thôi.

Nhưng cho tới bây giờ đều là phụ nữ theo đuổi anh ta, trừ Phong, anh ta chưa từng theo đuổi bất kỳ người phụ nữ nào. Anh ta thật không biết làm như thế nào theo đuổi phụ nữ. Hiện tại mới phát giác tiểu Khả Nhi nghị lực thật kinh người, cô rốt cuộc làm sao lại nghĩ ra những chiêu theo đuổi anh ta?

Lúc này góc đường một cặp tình nhân đi ngang qua, chỉ thấy người thanh niên cầm trong tay một đóa hoa hồng hướng cô gái lấy lòng. Anh ta lập tức nhớ tới...tặng hoa.

Đúng! Phụ nữ đều thích hoa tươi, trước hết dùng thử một chút chiêu này, sau đó lại nói.

Lập tức vọt vào tiệm bán hoa, hướng về phía nhân viên phục vụ nói: "Tôi muốn một đóa hoa hồng."

"Một đóa? Tiên sinh, hoa hồng không thể mua một đóa, ngài có thể nói cho tôi biết muốn bao nhiêu đóa?" Nhân viên phục vụ buồn cười nhìn Đường Chá, bị lời nói của anh ta chọc cho thiếu chút nữa bật cười.

"Này bao nhiêu đóa có thể biểu đạt tình yêu, tôi không hiểu cho lắm." Khuôn mặt Đường Chá ửng đỏ hỏi.

"99 đóa, 999 đóa, cũng có thể." Nhân viên phục vụ mỉm cười nhìn Đường Chá.

"Tôi muốn 9999 đóa. Cô đưa đến địa chỉ này cho tôi." Đường Chá tiêu sái ghi lại địa chỉ của Lâm gia trên giấy, sau đó đưa tới tay nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ vừa nghe, lập tức vui mừng tròn to hai mắt, cô hôm nay gặp phải tài chủ rồi sao? Thế nhưng đối phương lần thứ nhất định 9999 đóa hồng. Cô nhanh nhẹn nói: "Tốt, tôi sẽ sai người đưa đến."

Đường Chá đem thẻ tín dụng của mình móc ra, đưa cho nhân viên phục vụ, đối với giá tiền hỏi cũng không hỏi.

Nếu như chỉ dùng hoa tươi là có thể đem tiểu Khả Nhi đem trở về, muốn bao nhiêu đóa hoa hồng anh ta đều nguyện ý mua.

*****

Lâm Khả Nhi của mọi người được che chở cẩn thận về đến nhà, Lâm Ngao kéo tay của cô dụ dỗ nói: "Nhấc chân, coi chừng ngã bậc thang."

Lâm Khả Nhi ngây thơ lắc đầu: "Ông, cháu chỉ là mang thai, còn chưa tới mức không đi được. Ông không cần khẩn trương."

"Tiểu bảo bối nhà ta lần đầu tiên mang thai, ông dĩ nhiên khẩn trương." Dáng vẻ Lâm Ngao một bộ lễ thắng khí hùng.

Lâm phu nhân bắt nạt nói: "Sao lúc tôi mang thai cũng không trông thấy cái người này khẩn trương? Có phải là ông không không yêu tôi?"

Lâm Ngao mặc dù đã qua năm mươi khuôn mặt đẹp trai lập tức có một chút hồng: "Vợ yêu, tôi yêu bà như thế nào chẳng lẽ bà còn không cảm giác được sao?"

Lâm phu nhân lập tức cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171

Editor: Sendyle

"Ông nội bà nội, các người cứ tiếp tục yêu thương, cháu vào nhà trước." Thấy hai ông bà đang lúc tình ý dạt dào, Lâm Khả Nhi cười duyên rồi đi, nhún nhảy chạy vào phòng.

Lâm Ngao lập tức khẩn trương ở sau lưng cô dặn dò: "Tiểu Khả Nhi, cháu bây giờ không thể chạy, phải đi từ từ."

Nghe được lời của ông nội, Lâm Khả Nhi mới lập tức nhớ tới dặn dò của bác sĩ, bước chân từ từ chậm lại, càng không dám chạy nhảy.

Sớm biết mang thai bị nhiều trói buộc như vậy, cô đem bỏ đi thì tốt hơn, chỉ là suy nghĩ lúc bực bội mà thôi...

Thì ra làm mẹ không dễ dàng như vậy.

Lâm Ngao Phong lặng lẽ chạy tới bên cạnh Lâm Khả Nhi, thần thần bí bí hỏi: "Chị, mang thai là gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn ta của Lâm Khả Nhi bởi vì lời nói của em mình mà hồng lên, cô lúng túng nắm khuôn mặt của cậu nhóc, hung ác nói: "Tiểu quý, không cần cái gì cũng hỏi."

Lâm Ngao Phong bị nắm phải hô hoán lên: "Chị, làm sao chị lại ác như vậy? Không phải là mang thai sao? Có gì đặc biệt hơn người? Ngày mai em cũng thử mang thai một chút, nhìn ông nội yêu thương chị như vậy, làm em rất buồn!"

Nghe được lời nói của Lâm Ngao Phong, Khả Nhi tròn mắt nhìn thẳng, tên tiểu ác ma này, chuyện như vậy mà nhóc cũng muốn tranh thủ tình cảm sao?

Chỉ là, ha ha, nhóc nói nhóc cũng muốn mang thai, đàn ông làm sao có thể mang thai kia chứ?

Không riêng gì Lâm Khả Nhi, mọi người trong phòng bị lời nói non nớt của Lâm Ngao Phong làm cho cười ngây ngất.

Lâm phu nhân đi tới trước mặt cháu trai, cưng chiều dụ dỗ cậu nhóc: "Tiểu Phong, đàn ông không thể mang thai, cháu muốn tranh thủ tình cảm sợ rằng không có cơ hội."

"Tại sao? Cháu cũng muốn!" Lâm Ngao Phong không đồng ý làm nũng ôm lấy bà nội.

"Chờ em cưới vợ, vợ của em sẽ sinh cho em. Bớt ở đây gây phiền toái cho người khác!" Lâm Khả Nhi trừng đôi mắt to, không nhận được khiển trách cậu em mình.

"Vợ của em?" Trên mặt Lâm Ngao Phong lộ ra một nụ cười tà tựa như ác ma, "Chị nói có lý. Bà nội, cháu muốn cưới vợ."

"Tiểu Phong, cháu mới bảy lớn đã muốn cưới vợ?" Lâm phu nhân bị lời nói ngây thơ của Lâm Ngao Phong thiếu chút nữa phá hư hình tượng của mình mà cười to.

Hai kẻ dở hơi này ở chung một chỗ, không làm cho mọi người cười đau cả bụng không được mà.

"Người ta sẽ cưới vợ, bà nội, người cũng được Tiểu Phong lựa chọn rồi, ngày mai cháu liền đem cô ấy lấy vào cửa." Lâm Ngao Phong hả hê ngáng khuôn mặt nhỏ nhắn ta lên, ngáng đầu nhìn bà nội.

Lâm Khả Nhi đi lên trước, một tay nắm lấy lỗ tai cậu em mình, hung tợn nói: "Tiểu ác ma, không cho em ở chỗ này tiếp tục quấy rối nữa!"

"Không công bằng! Tại sao chị có thể mang thai, ngay cả nói một chút em cũng không được nói? Bà nội thiên vị." Lâm Ngao Phong nâng cái miệng nhỏ nhắn ta, khuôn mặt nhỏ nhắn ta tuần mĩ nhíu lại, bất mãn kháng nghị.

"Em nha? Đợi thêm mười năm nữa cũng không đủ tư cách." Lâm Khả Nhi buồn cười lắc đầu nói.

Lâm Ngao Phong không cam lòng cùng chị mình nhìn nhau.

Chị về nhà một lần, ông nội bà nội liền phân tội cậu, nghiêng về một bên cưng chiều chị ấy, quên mất cháu trai bảo bối này.

Ai! Chẳng lẽ vì cậu không mang thai sao?

Thấy Khả Nhi về đến nhà, Tần Phong lập tức từ trong phòng bếp bung ra một chén cháo nóng còn bốc hơi, dịu dàng nói: "Khả Nhi, mẹ cố ý nấu cháo cho con, con mau nếm thử xem có ngon không?"

Lâm Khả Nhi nhanh nhẹn ngồi vào bàn ăn, cười hi hi nói: "Mẹ làm cơm lúc nào không ngon."

Cúi đầu xuống ngửi, cô thỏa mãn nói: "Vui người thấy đã muốn ăn, mẹ, con cực kỳ yêu mẹ."

Tần Phong cười ngồi đối diện Khả Nhi, mặt cười mờ ám nói: "Phong, mới rồi Đường Chá gọi điện thoại tới, nghe giọng điệu cậu ta đang rất gấp."

Lâm Khả Nhi vui đầu ăn cháo, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường nói: "Đáng đời anh ta! Ai bảo anh ta bỏ rơi con!"

Nếu chỉ dùng một vài lời hữu ích mà muốn đem cô dụ dỗ trở về, cô cũng không dễ gạt đến như vậy.

"Anh ta giải thích với mẹ, anh ta cùng Liễu tiểu thư căn bản không có gì. Đứa bé là của Lưu Vân Thiên, và vì anh ta còn là người thiết kế hãm hại bọn họ trong bữa tiệc đính hôn ngày đó. Liễu tiểu thư vì không chịu nổi kích thích mới nhào vào trong ngực anh ta khóc, không khéo bị con thấy được." Tần Phong tận lực giúp Đường Chá nói vài lời hữu ích. Mặc dù cô cũng cho là hành động lần này anh ta có chút quá mức, chỉ là cô không muốn nhìn thấy bảo bối của mình khổ sở. Bọn họ hợp lại là kết quả hoàn mỹ nhất.

"Thật sao? Dù là như vậy, anh ta cũng không nên vô tình bỏ lại giấy thỏa thuận li hôn sau đó chạy mất. Mẹ, người không cần thay anh ta nói tốt. Lần này, con quyết sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh Chá." Trông mắt Lâm Khả Nhi vụt sáng, kiên định nói.

Lâm Ngao tán đồng ngồi bên cạnh cháu gái, gật đầu nói: "Tiểu Khả Nhi nói đúng, chúng ta quyết không thể dễ dàng tha thứ cho Đường Chá. Dám làm bảo bối của chúng ta tức giận, anh ta thật to gan!"

"Cha, người sao cũng mò mẫm dính vào?" Lâm Vũ Mặc mới từ công ty trở về, vừa vào cửa nhà liền nghe lời nói của cha mình, không khỏi oán trách.

"Chẳng lẽ không được sao?" Lâm Ngao trừng mắt, không vui hỏi ngược lại.

"Được được được! Cha nói được chính là được, con trai không quản được cha." Lâm Vũ Mặc vừa thấy cha tức giận, lắc đầu lập tức nhận sai.

Khi bọn họ đang nói chuyện, một đám người xách một bó hoa hồng to đi vào phòng khách, cảnh vệ ở phía sau đi tới, cung kính đối với Lâm Vũ Mặc nói: "Tiên sinh, bọn họ nói đây là hoa gửi cho đại tiểu thư."

"Ai gửi tặng?" Lâm Vũ Mặc nhìn bó hoa hồng kiều diễm ướt át, nở nụ cười. Thật ra thì không cần hỏi anh ta cũng biết là ai. Cuối cùng tên kia cũng thông suốt, hiểu được theo đuổi nữ nhân.

"Là Đường Chá Đường tiên sinh." Nhân viên làm việc tại tiệm bán hoa cung kính trả lời, bọn họ đem hoa để xuống sau đó đi ra ngoài. Lâm Vũ Mặc cho là xong, nhưng không ngờ chưa được vài phút họ lại ôm thêm một bó lớn đi vào.

Chỉ chốc lát sau, cả phòng khách bày đầy hoa hồng.

"Này Đường Chá, anh ta rút cuộc mua bao nhiêu hoa? Muốn làm cho chúng ta chết đuối hay sao?" Lâm Vũ Mặc đứng ở trong biển hoa hồng, bất mãn kháng nghị. Dưới chân của anh ta tất cả đều là hoa tươi, chen không ra rồi.

Tần Phong thấy những bông hoa hồng xinh đẹp không khỏi cười duyên đứng lên: "Không ngờ Đường Chá cũng có lúc lãng mạn như thế."

"Em hối hận vì năm đó anh ta không có biểu hiện lãng mạn với em sao?" Lâm Vũ Mặc ghen tỵ nhìn vợ yêu.

"Đúng a! Rất hối hận! Nếu năm đó anh ta cũng biết tình thú như hôm nay, có lẽ em sớm liền" Tần Phong cố ý chọc giận chồng mình, nhìn mặt anh ta ần dấm chua, làm cho cô hồi tưởng lại thời gian hai người yêu nhau năm đó.

"Em còn nói!" Lâm Vũ Mặc cũng không chịu được nữa, sai bước vội tới bên cạnh Tần Phong, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, "Xem anh trừng phạt em như thế nào!"

Tần Phong sợ nháy mắt: "Ai yêu, em thật là sợ."

"Sợ cũng vô dụng!" Chặn ngang ôm lấy Tần Phong, Lâm Vũ Mặc cuồng ngạo cười tà, sai bước hướng phòng ngủ trên lầu đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172

"Cha, cố gắng lên!" Lâm Khả Nhi hướng về phía bóng lưng cao lớn của cha cô hô lên, khi cô thấy vẻ mặt u oán của mẹ thì xấu xa cười hi hi. Đầu là vợ chồng rồi mà ngày nào cũng trình diễn một màn khiến người người ghen tị. Cha cô quả là một bình dấm chua to đùng...

Nếu chú Chá cũng có thể quan tâm cô giống như cha thì thật tốt. Mang theo vẻ mặt khao khát nhìn theo bóng lưng cha mẹ cô, lại hài lòng nhìn xuống căn phòng tràn đầy hoa tươi trước mắt. Chú Chá bắt đầu hành động sao?

Chỉ là, biết làm sao bây giờ, con giận của cô còn chưa tan đâu?

Lúc này, trước cửa lớn của Lâm gia, Đường Chá lại lần nữa bị cảnh vệ ngăn lại, hần lo lắng hướng vào bên trong hô to: "Tiểu Khả Nhi, anh nhớ em, em ra ngoài gặp anh được không?"

Nghe thấy âm thanh quen thuộc xa xa, trên mặt Lâm Khả Nhi lộ ra nụ cười hả hê.

Thế nào cô vừa nhắc đến hần, hần liền xuất hiện nha!

Vậy thì cô sẽ đi gặp hần.

Cô cầm lấy một bó hoa hồng lớn gần nhất, cố ý giả bộ tức giận, sau đó sai bước ra ngoài đại môn.

Đường Chá vừa thấy cô xuất hiện, lập tức lộ ra nét mặt hưng phấn, tràn đầy áy náy nói: "Tiểu Khả Nhi, thật xin lỗi, anh làm em thương tâm!"

Lâm Khả Nhi đem bó hoa trong tay ném vào trong ngực Đường Chá, lạnh lùng nói: "Cầm hoa của anh cứ đi cho em! Lâm Khả Nhi em không cần hoa anh tặng."

Đường Chá sững sờ ôm hoa, rồi rầm nhìn cô: "Tiểu Khả Nhi, anh..."

"Anh cái gì mà anh? Chúng ta đã ly hôn, anh không cần đến tìm em nữa!" Lâm Khả Nhi chống nạnh, hướng về phía Đường Chá yêu kiều nói.

Vừa nghĩ tới hình ảnh chú Chá để lại giấy ly hôn rồi bỏ đi, cô liền cảm thấy một bụng uất ức.

Đường Chá vội vàng xông lên phía trước ôm lấy cô, giọng nói trầm lắng mang theo hối hận ở bên tai cô thì thầm: "Tiểu Khả Nhi, anh đáng chết, lúc đó anh nhất định điên rồi mới có thể làm như vậy. Nếu em tức giận cứ đánh anh đi!"

"Đánh anh có thể làm cho em quên được sao?" Trong mắt Lâm Khả Nhi bịt kín một mảnh sương mù. Cô kiên cường chớp đôi mắt xinh đẹp, đem mảnh sương mù kia đẩy lùi.

Đường Chá nâng cằm cô lên. Giọng nói dịu dàng mang theo dụ dỗ nói: "Đừng khóc, chỉ cần em hết giận, chú Chá tùy em xử trí."

“Vậy anh đừng xuất hiện trước mặt em nữa, em liền không tức giận.” Lâm Khả Nhi hung tợn nhìn chằm chằm Đường Chá, một chút dấu hiệu dịu xuống cũng không có.

Nhìn tiểu Khả Nhi như vậy, trong lòng Đường Chá vô cùng hối hận. Lúc đó sao hắn lại xúc động như vậy, không chút nghĩ ngợi liền bỏ lại giấy li hôn, bây giờ thì hay rồi, muốn cô tha thứ hắn so với lên trời còn khó hơn.

Ôm lấy Khả Nhi thật chặt, trong lòng Đường Chá là hối hận cùng hoảng sợ, vừa nghĩ tới sẽ vĩnh viễn mất đi tiểu Khả Nhi, hắn liền sợ hãi giống như mất đi cả thế giới.

“Không! Tiểu Khả Nhi, em đừng như vậy. Anh yêu em a.” Không có kị mà rống lên tình yêu trong lòng hắn, Đường Chá hoàn toàn không biết phải làm sao để cô có thể tha thứ cho hắn.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động theo đuổi một người, thế nhưng kết quả cuối cùng lại là thất bại.

“Không phải chỉ có mình anh yêu em.” Lâm Khả Nhi khinh thường đẩy Đường Chá ra, ngạo nghễ cười lạnh. “Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh.”

“Lão bà, không cần bởi vì sai lầm lần đầu tiên liền xử anh tử hình.” Đường Chá mang theo vẻ mặt cầu khẩn nhìn tiểu nhân nhi lạnh lùng trước mặt, trong lòng khủng hoảng một hồi.

“Đừng gọi em lão bà. Chúng ta đã ly hôn rồi. Là anh tự tay ném cho em giấy thỏa thuận li hôn, anh đã quên nhưng em vẫn nhớ rất rõ ràng. Lâm Khả Nhi tức giận giậm chân.

Cô không thể tha thứ cho hắn dễ dàng như vậy. Ban đầu, là cô dùng mọi biện pháp theo đuổi hắn, kết quả lại nhận được sự vứt bỏ vô tình của hắn, vậy mà hắn chỉ dùng hai câu vừa rồi liền muốn đem cô về nhà, không dễ như vậy đâu!

“Lão bà, em chính là lão bà của anh.” Đường Chá kiên định nói. Trong mắt hắn, cô chính là lão bà của hắn, cũng chỉ có một mình cô mới có thể trở thành lão bà của hắn. Cả đời này hắn sẽ không yêu ai khác ngoài cô.

Sau khi mất đi tiểu Khả Nhi, hắn mới hiểu rõ hắn yêu cô sâu đậm nhường nào, phần yêu này so với tình yêu của hắn đối với Phong năm đó sâu hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Cô cơ hồ đã trở thành toàn bộ tính mạng hắn, mất đi Phong, hắn chỉ là sa sút ý chí, nhưng mất đi tiểu Khả Nhi, hắn sẽ không sống nổi.

“Đã không phải nữa rồi, “chồng trước” thân ái, bái bai.” Lâm Khả Nhi ném lại một câu liền đi vào trong nhà. Không thèm để ý đến Đường Chá nữa. Sau khi xoay người, trên mặt cô ngược lại lộ ra vẻ mặt nghịch ngợm, xấu xa cười.

Chú Chá vẫn là chú Chá của cô, chỉ là, cô muốn để cho hắn gấp gấp một hồi, để cho hắn hiểu, cô theo đuổi hắn hắn khổ cực ra sao.

“Anh không phải “chồng trước”, anh là chồng em!” Đường Chá từ trong lòng ngực móc ra phần giấy thỏa thuận li hôn tiểu Khả Nhi đã ký, xe nát tại chỗ. “Tiểu Khả Nhi, anh đã xé giấy li hôn rồi, hôn nhân của chúng ta vẫn tồn tại. Anh là lão công của em! Lão bà, cùng anh về nhà.”

Nghe Đường Chá nói vậy, trên mặt Lâm Khả Nhi lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhưng là cô không muốn để cho Đường Chá được như nguyện: “Anh xé, em có thể viết lại một phần khác. Dù sao em cũng không cần anh nữa.”

Nghe thấy lời của Lâm Khả Nhi, Đường Chá hoàn toàn nhụt chí, hắn vô lực rũ hai vai xuống, không biết nên làm sao cho phải.

Trên bệ cửa sổ lầu hai, một cặp vợ chồng đang ngọt ngào ôm nhau, cũng nhìn xuống xem cuộc vui.

“Lão bà, em nói xem chúng ta có nên giúp Đường Chá một tay hay không?” Lâm Vũ Mặc ở bên tai lão bà vừa mút hôn, vừa nói.

“Tại sao phải giúp hắn? Tiểu Khả Nhi của chúng ta sao có thể theo đuổi dễ dàng như vậy?” Phong trừng mắt liếc nam nhân bên cạnh một cái, nam nhân này, mới vừa rồi còn bày ra bộ dáng ghen tức mười phần, nhanh như vậy liền bắt đầu thay “tình địch” năm đó nói chuyện.

“Nhìn bộ dáng kia của hắn rất đáng thương.” Lâm Vũ Mặc hôn môi đỏ mọng của Tần Phong, lại đem rèm cửa sổ kéo xuống, ngăn lại quang cảnh trong phòng.

“Mặc!” Tần Phong bởi vì nụ hôn nóng bỏng cùng bàn tay đang dao động của hắn mà nhịn không được khẽ rên ra tiếng. Nam nhân này, vẫn nhiệt tình như vậy. Hai người bọn họ đã kết hôn lâu như vậy rồi, mà hắn vẫn giống như chàng trẻ năm xưa, tràn đầy sinh lực, ngày nào cũng muốn cô như mãi mãi không đủ.

Lâm Vũ Mặc đắc ý khẽ cười, một tay ôm lấy lão bà của hắn, hướng giường lớn đặt giữa phòng bước tới. Cả khuôn mặt hắn lúc này là nụ cười xấu xa, tà ác.

“A! Không cần.” Bị Lâm Vũ Mặc nhiệt tình xâm nhập, Tần Phong hưng phấn hét lên, cảm thụ vật thể khổng lồ nóng bỏng bên trong cô.

Lâm Vũ Mặc không để tâm tới lời cầu khẩn của lão bà thân yêu, dùng tư thế dũng mãnh bắt đầu một lần lại một lần mãnh liệt công kích.

Sau khi Lâm Khả Nhi trở lại trong nhà, lập tức trốn vào phía sau cửa, quan sát nét mặt của chú Chá, nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách kia của hắn, cô liền mềm lòng, thật muốn lập tức chạy ra ôm lấy hắn, an ủi hắn.

Nhưng mà cô đã chảy nhiều nước mắt như vậy, hắn mới chỉ chịu mát mát một chút mà thôi, cô sao có thể tha thứ cho hắn sớm như vậy?

Cố nén mềm lòng, cô ép mình trở lại phòng khách.

Ngón tay mềm mại mon trón hoa hồng khắp phòng, một trận hương thơm hoa hồng nồng đậm xông vào trong mũi khiến lòng cô vì phần tâm ý này của chú Chá mà tràn đầy ngọt ngào.

Chú Chá đàn độn thể nhưng cũng có thể họ được chiều này, hắn đây là muốn lấy lòng cô sao?

Càng nghĩ, trong lòng càng vui vẻ, đây hẳn là Chú Chá quan tâm cô.

Ôm một bó hoa hồng to đi lên lầu, khi đi ngang qua hành lang, đem hoa trong tay cắm vào một bình hoa cổ đời Tống của ông nội, Lâm Khả Nhi hài lòng cười ra tiếng.

Sau khi trở về phòng liền lập tức nhào xuống giường, Lâm Khả Nhi hưng phấn đung đưa chân. Trải qua mấy ngày nay lo lắng, hiện tại cô không cần bởi vì Đường Chá mà khổ sở nữa, khuôn mặt xinh xắn của Lâm Khả Nhi lộ ra nụ cười rạng rỡ tựa như những đóa hoa hồng bên ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173

Đầu mùa hè, không khí ôn hòa ấm áp, vào nửa đêm, gió nhẹ thoang thoảng, mang theo mùi thơm nhàn nhạt của hoa hồng vào phòng Lâm Khả Nhi. Gió khẽ mon trón khuôn mặt xinh đẹp, khiến miệng nhỏ khá ái bất giác mỉm cười.

Một người đàn ông lưu loát leo lên ban công, tung người tiến vào căn phòng thoang thoảng mùi hương hoa hồng.

Nhìn thấy cô gái xinh đẹp trên giường, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng như nước. Đứng yên lặng bên giường, ánh mắt hắn si ngốc nhìn Lâm Khả Nhi, luyến tiếc không muốn dời mắt. Trong lúc hắn si ngốc, thời gian từng giọt, từng giọt trôi qua.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lâm Khả Nhi đang ngủ lịm người, miệng nhỏ kiều diễm khẽ rên: “Chú Chá”

“Lão bà, anh ở đây.” Đường Chá không nhìn được nữa, lên lên giường nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm lấy cô thật chặt.

Bị hắn ôm trong lòng, Lâm Khả Nhi chỉ cảm thấy một xúc cảm ấm áp đánh tới, lập tức kinh ngạc mở to hai mắt. Khi khuôn mặt tràn đầy áy náy của Đường Chá rơi vào tầm mắt thì vẻ mặt mới vừa rồi còn nở nụ cười ngọt ngào đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

“Ai cho anh vào đây?” Bất mãn rống lên, cô tức giận chất vấn khiến lòng Đường Chá hốt hoảng một hồi.

“Lão bà, anh biết sai rồi!” Lời xin lỗi tràn đầy thành ý nhưng không lấy được sự tha thứ của Lâm Khả Nhi.

“Cút!” Lâm Khả Nhi đuổi chân, thẳng chân đem Đường Chá đã xuống giường.

Thấy Đường Chá vẻ mặt đần độn ngồi trên mặt đất, Lâm Khả Nhi thật muốn ôm bụng cười to, nhưng cô bây giờ không thể lộ ra vẻ mặt đồng tình. Cô muốn tiếp tục đóng vai vợ trước ác bá.

“Lão bà, anh nhớ em.” Đường Chá đáng thương nháy cặp mắt như đám nước đen, sâu thăm thẳm, như chó nhỏ vẫy đuôi mừng chủ.

“Em không phải lão bà của anh, chồng trước, muốn lão bà mời anh tự đi tìm người khác.” Lâm Khả Nhi ác ý nheo mắt lại, khinh thường cười.

“Lão bà anh muốn chỉ có em.” Đường Chá đứng lên, sai bước hướng giường lớn đi tới. Hắn muốn yêu cô, hắn không thể chịu được cảm giác không có cơ thể ấm áp của cô trong ngực.

“Anh muốn, nhưng em không nguyện ý.” Lâm Khả Nhi nghịch ngợm lắc lắc đôi chân thon dài, nằm lì trên giường, nhàn nhã hừ nhẹ.

Đường Chá đột nhiên nhào tới trên người cô, bá đạo nói: “Ngoại trừ anh, em còn muốn làm lão bà của ai?”

Nhìn khuôn mặt tuần tú đang dính vào trước mặt mình, Lâm Khả Nhi dí dõm nháy mắt: “Đàn ông muốn làm chồng em đã sớm xếp hàng dài đến Bắc Bắc

Dương, em còn đang suy nghĩ xem rốt cuộc nên chọn người nào. Nếu không, chú Chá, anh giúp em quyết định đi, Bắc Dã Thương thế nào? Hay là khi đầu chó tốt hơn? Bằng không Đường tam công tử của tập đoàn Đường thị cũng không tồi? Hay vương tử nước B? Con trai của tổng thống nước C? Chú Chá anh nói xem ai thích hợp nhất để làm chồng em?

Theo lời nói của Lâm Khả Nhi sắc mặt Đường Chá càng ngày càng đen, đợi cô nói xong, hần rốt cuộc không chịu được nữa, rống lớn: “Bọn họ đều không thích hợp! Lão công của em chỉ có thể là anh!”

Nói xong hần giống như con báo bị chọc giận, bá đạo cắn nuốt đôi môi đỏ mọng trước mặt. Cuồng tình trong nháy mắt bắn ra, ở bên môi hai người nổ rộ.

Lâu ngày không nếm qua hương vị của cô khiến Đường Chá không khống chế nổi nữa. Hần phát hiện, thời điểm thân thể hần đến gần tiểu Khả Nhi liền trở nên không còn là hần nữa, toàn thân hần đang găm thết, như thể muốn nói cho hần biết: Nhanh lên một chút muốn cô, nếu không thân thể người sẽ nổ tung.

Bàn tay hần lưu loát lột bỏ áo ngủ của Lâm Khả Nhi, đem thân thể bạch ngọc tinh tế của cô hoàn toàn nở rộ trước mắt hần.

Điên cuồng hôn lên cơ thể như ngọc, Đường Chá đang muốn toàn lực tấn công thì thấy Tiểu Khả Nhi bụm miệng, từ dưới người hần chui ra, chạy như bay vào nhà vệ sinh ói như điên.

Thấy vậy, tâm Đường Chá mất tự chủ, điên cuồng nhảy loạn, toàn thân bị sợ hãi âm thầm bao

vây.

Kính hoảng nhào tới bên cạnh Lâm Khả Nhi, hần lo lắng hỏi: “Tiểu Khả Nhi, em sao vậy?”

Lâm Khả Nhi oán trách nhìn chằm chằm vào hần: “Ai bảo anh đem hạt giống chôn trong thân thể em?”

“Anh chôn hạt giống?” Đường Chá lúng túng lặp lại lời Lâm Khả Nhi, vì câu nói của cô mà khiếp sợ, không nói nên lời. Hơn nửa ngày sau, hần mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô. Hần vui mừng xông lên ôm lấy cô: “Lão bà, em mang thai?”

“Tránh ra! Em muốn đi tìm ông nội, để ông nhanh chóng giúp đưa nhỏ trong bụng em tìm ba.” Lâm Khả Nhi khinh thường đẩy Đường Chá ra, thân thể không có gì che lấp trốn khỏi tầm mắt hần.

Một phen kéo lại tên tiểu nhân muốn phốt lờ hần kia, vững vàng ôm chặt eo cô, ánh mắt hung bạo đe dọa nhìn cô chằm chằm: “Đáng giận! Em thế nhưng muốn mang con của anh gả cho người khác!”

“Vậy thì sao? Em không thể để đứa bé sinh ra không có ba.” Lâm Khả Nhi chau lại đôi mày thanh tú, đúng lý hợp tình mà hùng hồn tuyên bố.

“Ai nói không có ba? Anh không phải đang đứng trước mặt em sao?” Đường Chá bị cô chọc tức đến mức sắp hôn mê luôn. Hần đã sớm xé nát thỏa thuận ly hôn của bọn họ, tức là hôn nhân của bọn họ vẫn còn hiệu lực, cô vẫn là lão bà của hần.

“Anh? Anh đã bị em khai trừ rồi!” Lâm Khả Nhi đẩy ngực Đường Chá ra, khinh thường hừ lạnh.

“Em biết rõ lúc đó anh đang tức giận.” Đường Chá không thể tiếp tục giữ tinh tảo nữa, lửa giận trong lòng hần đã bị cô khơi mào, đang hùng hực thiêu đốt.

Lâm Khả Nhi cười ta vồ ngực hần: “Ai bảo anh chọc giận em? Lâm Khả Nhi em tuyệt đối sẽ không làm tiểu thiếp đáng thương, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh quay đầu lại. Anh nghe cho rõ đây, em muốn tự mình đi tìm lão công, anh đừng nghĩ ngăn cản em!”

Nói xong, Lâm Khả Nhi đẩy Đường Chá ra, cúi đầu nhặt áo ngủ rớt bên chân giường phủ lên người.

“Tiểu Khả Nhi, không ai thích hợp với em hơn anh. Em suy nghĩ lại được không? Để anh liên nhiệm (*) thôi.” Đường Chá tự thấy đuối lý, nhưng lại không muốn vì vậy mà mất đi tiểu Khả Nhi, không thể làm gì khác hơn là khẩn cầu cô.

(*) Liên nhiệm: liên tục đảm nhiệm một chức vụ, vị trí.

“Chú Chá muốn liên nhiệm?” Lâm Khả Nhi nghịch ngợm, cười đến xấu xa. Hần còn không rõ hần đang bị cô đùa cợt, thế nhưng nghĩ đến hai từ liên nhiệm này. Thật là tức cười quá!

“Đúng, anh muốn liên nhiệm” Đường Chá gật đầu một cái, kiên định nhìn cô.

“Để xem, đứng thứ nhất là Bắc Dã Thương, thứ hai là khi đầu chó, thứ ba cũng không được, chú Chá, anh chỉ có thể xếp trong số một vạn năm ngàn tám trăm ba mươi hai ứng cử viên tiếp theo. Về phần ai sẽ là chồng em, còn phải đợi ưuan sát thêm.”

“Anh muốn vị trí thứ nhất.” Đường Chá bắt lấy bả vai Lâm Khả Nhi, bá đạo yêu cầu. Nếu cứ theo cái bảng danh sách ứng cử viên của tiểu Khả Nhi, vậy thì đến ngày tháng năm nào mới đến lượt hần.

Hần không thể mất đi tiểu Khả Nhi.

“Vị trí thứ nhất không cần bàn nữa, hiện tại người em hài lòng nhất vẫn là Bắc Dã Thương.” Lâm Khả Nhi mang theo vẻ mặt mờ mờ, hắc hắc cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174

Lời của cô hoàn toàn chọc giận Đường Chá, làm cho anh ghen tị muốn nổi điên. Bắc Dã Thương người này đúng là một tên âm hồn bất tán, sao cứ chạy tới phá hoại hạnh phúc của anh cùng tiểu Khả Nhi?

Cũng không muốn nghe bất kì đề tài nào có liên quan đến Bắc Dã Thương, Đường Chá giống như một con sói hung dữ đói bụng, nhào tới Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi cũng không đứng vững, liền bị anh đè ngã xuống đất. Cô còn chưa kịp yêu kiều kêu to, anh đã triển khai thể công nhiệt tình, bá đạo hôn lên cơ thể của cô.

"A..." một hồi run rẩy, cô không tự chủ cong người lên nghênh đón sự xâm lược của Đường Chá.

Xa Đường Chá nhiều ngày như vậy, thân thể của cô vô cùng khát khao sự tiến công chiếm hữu của anh.

Trước tiên đình chiến đã, chờ đem thân thể của chính mình thỏa mãn rồi, sẽ tiếp tục hành hạ anh sau.

Nghĩ như vậy, tay nhỏ bé của cô đã vòng qua tấm lưng rộng của anh, quấn lên gáy của anh.

Đường Chá gầm nhẹ một tiếng, mãnh lực tiến lên công kích, va chạm vào thân thể đang run rẩy của tiểu Khả Nhi, cái miệng nhỏ nhắn yêu kiều rên rỉ, lại không phát ra âm thanh khác.

Trong lúc bất chợt nghĩ đến trong bụng mình có tiểu bảo bối rồi, Lâm Khả Nhi vội vàng đưa tay đẩy ngực Đường Chá: "Không cho chạm vào em... em bây giờ là phụ nữ có thai."

Đường Chá lộ ra một nụ cười tà ác, ở trên môi cô cười nhạt: "Không sao, anh sẽ bảo vệ tốt bảo bối của chúng ta."

Nói xong, bàn tay của anh ôm hông của Lâm Khả Nhi, chuyển người cô lên, hai người lập tức biến thành tư thế nữ trên nam dưới, Lâm Khả Nhi liền giăng chân ngồi trên người anh.

"Như vậy sẽ không có vấn đề." Đường Chá ôm eo Lâm Khả Nhi, cố gắng thả nhẹ sức lực, ở trong cơ thể cô cố gắng chuyển động.

Lâm Khả Nhi bị anh từng đợt mê người hành hạ trôi chảy đến mức thiếu chút nữa là hồng mắt, chỉ cảm thấy hoan ái dịu dàng như vậy khiến lòng cô say mê, toàn thân ngứa ngáy khó nhịn.

Hồi lâu sau, Đường Chá mới giống như mèo trộm thịt ôm lấy Lâm Khả Nhi ngủ thiếp đi.

Trời còn chưa sáng, anh liền cảm thấy ngực một hồi bị nhéo đau, bên tai truyền đến một tiếng gầm nhẹ: "Đường Chá, anh lên giường của tôi khi nào?"

Anh kinh ngạc mở to mắt, tiểu Khả Nhi bị chứng mau quên sao?

"Bà xã, em làm sao vậy? Ngày hôm qua không phải em đồng ý rồi sao?" Đường Chá cau mày ôm chặt Lâm Khả Nhi.

"Ai đồng ý để cho anh đụng? Tôi sao lại không nhớ rõ?" Lâm Khả Nhi thề chết phủ nhận. Thấy bộ dạng xấu hổ kia của Đường Chá, cô liền muốn cười trộm.

Muốn theo đuổi cô, anh cần phải thêm chút công sức, cô mới sẽ không dễ dàng liền gật đầu cùng anh về nhà như vậy.

Một cước đá Đường Chá xuống giường, hung tợn nói: "Đi ra ngoài xếp hàng đi, đợi lúc nào tâm tình tôi tốt hơn, có lẽ cho anh từ vị trí thứ 15832 lên phía trên. Tôi muốn đi Tây Ban Nha tìm thối phí phí, anh không cần đi theo tôi, phá hỏng mùa xuân thứ hai của tôi."

Đường Chá vừa nghe thấy tiểu Khả Nhi muốn đi tìm tình địch của mình, tinh thần lập tức khẩn trương: "Tiểu Khả Nhi, hoàng tử Lý Tư Đặc rất bận, sợ rằng không đếm xỉa tới em. Em hay là cùng anh về nhà đi."

"Ai nói? Bây giờ tôi liền gọi điện thoại cho thối phí phí." Lâm Khả Nhi lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho Lý Tư Đặc ở Tây Ban

Nha xa xôi.

Lúc này ở Tây Ban Nha đang là nửa đêm, Lý Tư Đặc uống đến say mềm gọi tên của tiểu Khả Nhi mới vừa nằm sắp lên giường, liền nghe tiếng đi động vang lên.

"Alo, tôi là Lý Tư Đặc." Anh mơ mơ màng màng nói.

"Phí phí, em ra lệnh cho anh trong vòng năm tiếng lái máy bay đến Trung Quốc đón tôi, nhớ kỹ, năm tiếng. Quá thời gian, không đợi nha...!" Lâm Khả Nhi nằm ngửa ở trên giường, ác bá ra mệnh lệnh với đối phương.

"Đi đón em?" Lý Tư Đặc giật mình ngồi dậy, men say vừa rồi bị lời nói của Lâm Khả Nhi đuổi đi mất, lập tức khẩn trương hỏi: "Em không ở Canada sao?"

"Em vừa li hôn. Phí phí, anh có muốn em không?" Lâm Khả Nhi liếc xéo người đứng bên cạnh, "Chồng trước" thân ái về mặt lạnh lùng, vừa cười trộm trong lòng, vừa quỳn rũ cười với người bên kia điện thoại.

"Muốn! Anh muốn!" Lý Tư Đặc lập tức nhảy dựng lên, cực kì hưng phấn mà rống lên. Nghe được tiểu Khả Nhi ly hôn, không hề thuộc về Đường Chá nữa, tim của anh lập tức bay lên. Tiểu Khả Nhi tới tìm anh, là bởi vì thích anh sao?

"Vậy thì lập tức bay tới đây cho em!" Lâm Khả Nhi bá đạo ra lệnh.

"Được, tiểu Khả Nhi, em chờ anh. Năm tiếng, không! Trong vòng bốn tiếng anh liền có thể bay tới đó." Lý Tư Đặc ngay cả quần áo cũng không kịp thay, liền vội vã chạy đi.

Thấy sắc mặt của Đường Chá tối tăm, cô nghịch ngợm hôn nhiệt tình về phía điện thoại đã cắt đứt. Hôn xong, còn cố ý giả hoạt nói: "Phí phí, em thật yêu anh... anh có yêu em không? Có yêu nhiều không?"

Nghe được lời của cô..., khuôn mặt của Đường Chá giận đến mức thiếu chút nữa biến dạng. Tiểu Khả Nhi thế nhưng ở trước mặt anh câu dẫn người đàn ông khác. Thật là muốn chọc giận chết anh!

Cường thế nhào tới Lâm Khả Nhi, ghen tỵ gầm nhẹ: "Không cho yêu hần ta!"

"Tôi bây giờ là người tự do, muốn yêu người nào liền yêu người đó, không mượn anh xen vào." Lâm Khả Nhi ngạo khí ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cố ý nói những lời sẽ chọc Đường Chá tức giận.

"Em là bà xã của anh! Giấy thỏa thuận li hôn đã bị anh xé rồi. Em chỉ có thể chấp nhận làm bà xã của anh thôi." Đường Chá tức giận rống to, anh không thể tiếp tục tỉnh táo, không thể tiếp tục giữ vững phong độ quân tử của mình, tràn đầy ghen tỵ rống lên.

"Anh nói là giấy thỏa thuận li hôn sao? Tôi đây còn." Lâm Khả Nhi đẩy Đường Chá ra, từ trong ngăn kéo lấy ra tờ đơn mà cô đã ký tên xong ném cho anh, "Đây! Từ nay đừng đến tìm tôi nữa!"

Cầm lên tờ giấy thỏa thuận li hôn bị ném đến trước mặt, Đường Chá lúng ta lúng túng nói: "Tiểu Khả Nhi, anh sẽ không ký tên."

"Tùy anh, dù sao tôi cũng không cần anh nữa rồi." Lâm Khả Nhi tuyệt không lưu luyến mặc quần áo, đối với Đường Chá đang sừng sờ nói, "Tôi muốn đi lấp đầy bao tử. Một lát nữa còn phải đi gặp người yêu, không nói với anh nữa."

Nói xong, cô nghịch ngợm lộ ra một nụ cười duyên tràn đầy mị hoặc với Đường Chá, lắc lắc vòng eo động lòng người đi xuống lầu.

Tiểu Khả Nhi muốn đi gặp người yêu!

Không!

Như vậy sao được!

Đường Chá rối loạn tâm trí, ở trong phòng của tiểu Khả Nhi ảo não đi tới đi lui. Không biết nên dùng biện pháp gì tới xoay chuyển lòng cô.

Ở ngoài cửa Lâm Ngạo Phong ló đầu vào lộ ra một nụ cười giống như ác ma, nghênh ngang đi tới trước mặt anh: "Chú Chá, chú có muốn đưa Tiểu Ma Nữ về nhà hay không?"

"Dĩ nhiên muốn!" Nhìn Lâm Ngạo Phong chỉ mới sáu tuổi, Đường Chá lo lắng gật đầu một cái.

"Cháu giúp chú." Lâm Ngạo Phong tiến đến bên tai Đường Chá, rỉ tai với anh mấy câu, sau còn vỗ vỗ bờ vai của anh, không quên dặn dò, "Tất cả phải làm theo lời cháu nói. Nếu không cháu sẽ không giúp chú."

"Tôi hiểu. Tiểu ác ma, chờ tôi đưa được bà xã về nhà mới cảm ơn cậu thật tốt." Đường Chá lập tức sửa sang lại quần áo của mình, nghênh đón trận chiến sắp tới.

"Cháu muốn mô hình máy bay bản duy nhất." Lâm Ngạo Phong ác ý cười.

"ok!" Đường Chá gạt đầu một cái, cung chiều xoa đầu Lâm Ngao Phong. Tên tiểu tử này, cùng vợ anh - Khả Nhi giống nhau như đúc, bướng bỉnh khiến người ta vừa yêu lại vừa hận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175

Đường 8Chá đi xuống 2lầu thì eLâm Khả 65Nhi đang 5ngồi ở 94trên bàn 6ăn sáng, vợ chồng 6aLâm Vũ Mặc đã sớm đến công 5bty làm việc, f0mà Lâm Ngao c5cùng bà xã 0thì ở trong 0phòng khách a1loay hoay với choa cò.

Vừa nhìn thấy 34Đường 40Chá xuất 20hiện, Lâm 6Ngao lập ctức trừng 8mắt căm 6dtức nhìn abanh: "Đường 68tiểu tử, flai cho cậu 9vào đây?"

"Ông anội, cháu 13tới đón 47tiểu Khả 5Nhi về nhà." 83Đường 7Chá tràn 4adây thành 63ý nói.

"Tôi fkhông phải 2ông nội 63của cậu!" aLâm Ngao khinh 4thường hừ 1nhe, "Tiểu 4Khả Nhi nhà atôi sẽ không e5bao giờ trở avề Đường 24gia nữa, 4atiểu tử 73cậu bỏ fcái ý nghĩ 5đó đi!"

Đường 7Chá vội vàng từ 7fttrong túi aamóc ra một 1ahộp gấm, 5btừ bên adtrong lấy 46ra một vòng 5ngọc xanh 61biếc đưa 8btới trước 0dnặt Lâm 63Ngao, nói 3với ông alão: "Ông 0nội, đây 39là bảo 8cvật mà dtrước đó 3bvài ngày c1cháu rẻ d3có được 2ở phòng 6đầu giá bTô Phú Bi, efnghe nói 9là vòng btay phượng 8hoàng mà 8dVõ Tắc 55Thiên thích fnhất, cháu frử cảm ethấy bà 48nội đeo 6nó lên nhất 29định sẽ celàm cho vòng cflay này thêm e7sắc sỡ 49vô cùng."

Thấy 5cái vòng 3tay này, 0Lâm Ngao e7vốn yêu 15đồ cổ fđến mức 3si mê lập e1tức thích 23ánh sáng fcmàu trong bbsuốt tron 4fbóng của acnó, mà sau dkhi nghe Đường 78Chá nói 57lại càng 46lộ ra nụ 40cười kiêu 14ngạo hài cồng: "Tiểu 6tử chết 7tiệt, lại 5rất có 10hiếu tâm"

"Ông 81nội, người 68màu đeo lên 38cho bà nội 86đi." 40Đường caChá lập 95tức đem 7bvòng tay 8fthả vào c1trong tay 3ông lão, để ông cđeo vào 6tay bà lão.

Lâm fNgao đột 7nhiên nghiêm 3ngự nói: 4"Vô fcông bắt fthụ lộc, 31tôi đã 7không phải 0là ông nội ecủa cậu, amón đồ 2này cậu fcầm đi a8hiếu kính 6người khác fđi."

Một cfcái vòng 50tay mà muốn 1lừa gạt dbcháu gái 4bảo bối 86của ông 0đi, Đường fChá nghĩ không 18khỏi quá d2đơn giản 5đi.

Sắc f0mặt của 58Đường aChá sau khi 29nghe Lâm aNgao cự 72tuyệt trở dnên vô cùng 3lúng túng, acLâm Khả 38Nhi hi hi f5một tiếng dcập cười. f© DiendanLeQuyDon.comAnh Chá như 81vậy cô d5rất ít a4khi thấy, 5cô xoa cầm, 6agiống như 93xem cuộc 80vui mà nhìn 72Đường 6fChá.

"Bà b3nội, một 8ít tâm ý 3của cháu 8brẻ, người 8thật không 37thích sao?" 49Đường dChá chuyển 7qua lão phu 6anhân. Trong 09giọng nói 0của anh 77có một e5chút bất 1đắc dĩ fva đáng 02thương, 9lập tức 35khiến Lâm b0phu nhân bmmềm lòng.

Bà 7kéo cánh atay của fchồng, ra dệnh cho 8ông: "Ngao, d8ông không b8cần phá 2bhư chuyện a6tốt của f7tiểu Khả 8Nhi."

Lâm 66Ngao vừa d7nghe, không c7thể làm bgi khác adhon là bỏ adĩ về mặt 0danh lung, cdkhó chịu 78nhận lấy dvòng tay, c9đeo lên fflay bà xã.

"Đường 99Chá, bà crất thích." 97Lâm phu nhân fdịu dàng 1nhìn Đường 01Chá.

Tiểu 24Khả Nhi anhà bà còn dphải trở dại bên c8cạnh Đường 7Chá, bọn ehọ dĩ nhiên 56không thể a4đem chuyện fnày làm e2quá tuyệt 98tình được. f© DiendanLeQuyDon.comĐưa cháu frử này 97nhân phẩm fxuất chúng, c4bà cực 6kỳ hài 8elòng. Nếu a6như không 30phải cậu 5eta tồn thương 8dtiểu Khả caNhi, bà nhất 63định sẽ 5nói giúp 55nó.

Chi f7là, cũng ccphải đề 1l cho cậu 2ta sốt ruột, 2đề cậu cta biết btiểu Khả b4Nhi rất 4đáng quý.

"Cám fơn bà nội!" 8Đường cChá phấn dkhoi cười, bchinh phục 9được ông 8fbà, anh mới b3có thể 4triển khai bkế hoạch 15theo đuổi 85cô thật 0tốt.

"Ông 3bà, Khả 0eNhi khát cđnước." 9fLâm Khả 0Nhi đột 77nhiên ngậy etho làm cnững với dông bà nội.

Đường eChá lập etức rót bmột ly nước cđem đến ftrước mặt 93cô: "Tiểu 6Khả Nhi, d5nước đây."

"Tôi 6muốn uống enước cam." 3Lâm Khả 8Nhi cũng 4không thêm dnhìn Đường f2Chá, nghiêng 06đầu qua 9amột bên c5ngang ngược cnói.

"Anh 1đi ép nước 6dcam cho em." c9Đường aChá vội 1vàng đề 4ly nước 32xuống, chạy bđến phòng b5bếp.

Nhưng 2anh lật 2tung cả đũa lạnh cũng không 9tìm được 18mọt quả 1cam

"Đã 68xong chưa? eeBằng không ectôi sắp 5chết khát 54rồi !" 0Lâm Khả 2Nhi ngóng 34cổ về 6phía Đường 6Chá bên 7btrong phòng dbếp la àm f4lên.

Đường 4Chá gấp 7đến độ 8bđầu đầy 9mở hôi ecuri xấu hổ: "Tiểu 9Khả Nhi, 6equả cam 19ở đâu? bAnh không c1tìm được."

Lâm 0Khả Nhi 1trợn mắt, a5bất mẫn 4nói: "Uổng 7ephí hai con amat to, 1thể nhưng bkhông nhìn cathấy quả fcam ở trong 0cngăn kéo 3trên đỉnh 9đầu anh."

Đường 55Chá bị 2cô chế 0nhạo khiến bfnặt ửng 9đỏ, để bầy lòng 6fvợ, anh 8vội vàng 4lấy quả 03cam ra, dùng emáy ép trái d5cây ép một cly nước ecam tươi eangon cho cô.

"Tiểu 1cKhả Nhi, 3em xem xem 7auống ngon 2không?" eĐường 6Chá bê ly 2nước, cung 0kính gĩa a3lên trước b6nặt bà a4xã.

Lâm dKhả Nhi 0uống một ehóp nhỏ 03liền phun 7ra toàn bộ, 55bất mẫn fnói: "Chua 8chết được! cThôi, để 7cho tôi chết 7khát đi."

"Chua dsao?" 2Đường 9Chá bùng 8ely lên nháp c2một ngụm, achẳng những ckhông chua, bma còn rất 7ngọt. Cô 3cnhóc này crõ ràng cđang gây 8khó khăn bcho anh. Chỉ d5là anh có 09lỗi trước, 7đáng đời d3bị gây c1khó dễ.

"Tôi a7nói chua c1là chua! 26Tôi đòi 3fỷ rồi, 1đi pha cho ctôi một 2ly cà phê." 2Lâm Khả 4Nhi cong cái camiệng nhỏ 7nhấn, về f4mặt đáng 90yêu nói.

"Pha 34cà phê?" fdĐường 8Chá khó 16xử nhìn 67Lâm Khả fNhi một 9chút. Anh 0echi biết e7uống cà aphê, cho fdtới bây 4giờ chưa a6từng pha 7bqua. Yêu c9câu này c4thật lảm fkhó anh.

"Anh 2không muốn 3pha sao?" cLâm Khả 1Nhi tức 9agiận nhìn 2anh chăm 80chăm, có 6về mặt 0anh không 7pha cho tôi, 2tôi liền ckhông để b4ý tới anh 20nữa.

"Anh apha." 1Đường 7Chá lúng đũa lúng túng 3lên tiếng.

Đi 5tới phòng 2bếp, anh 9tìm ra hạt dcà phê, 18nhìn dụng 1cụ chưa 46từng dùng 19qua mà ngần 1người. ed © DiendanLeQuyDon.comNhớ ngày 39đó tiểu 26Khả Nhi 6pha cà phê 9cho anh, khiến 89ngón tay acũng bị 0bong. Anh fccũng cần b0phải có etinh thần 5như vậy 68của cô, d5không phải dalà pha cà c9phê thôi d8sao, anh không 0tin anh pha 8không được.

Chân flay vụng 92về đem 7ahạt cà 4fphê ném 0bvào trong fnáy xay nghiền fdnat, rồi 6cho vào trong 5nước nấu 2lên.

Lâm 9Khả Nhi 63kiểu ngao buồn ngực 0đi vào phòng 3ebếp, khinh 74thường 5nói: "Bột 3cà phê không 66mịn như 5vậy pha 07xong có thể 25uống sao?"

"Vậy 9phải làm 2thế nào?" a6Đường 39Chá nhìn 9ebột cà 5phê bị 89anh xay lớn e6nhỏ không 3bđều, ngây 78ngốc nhìn 65bà xã.

"Trước 9btiên phải aalọc." aLâm Khả cNhi ngồi 22lên bàn dbếp, vừa e8nhìn Đường 3Chá luống 3cuống tay b3chân lảm 91việc, vừa 07chi huy b9anh.

Khi 6fĐường 2Chá xoay 8fngươi đi, 3trên mặt 6của cô 1thoảng qua 6anụ cười 1xấu xa nghịch e3ngom, về bặt giảo 8hoạt.

Đột 68nhiên Đường c4Chá chân 0ctay vụng 76về không fcẩn thận alàm ngón 2tay bị bong, a0chính anh acòn chưa 98lên tiếng, bLâm Khả d3Nhi ngồi 6ở bên bàn 5bếp đã 9đầu lòng btừớc nhảy 1xuống đất, fchạy vội etới trước 2mặt anh, 77lo lắng bđem ngón 41tay anh đưa 3atới bên 6mũi liếm 3liếm "Anh 70ngốc, anh 3lầm ngón 5ctay của 9mình ăn fl ngon sao?"

Cảm 24thấy tiểu 0fKhả Nhi 0quan tâm 0đến mình, 3Đường 6Chá chẳng cnhững không 69khó chịu 12vì bị phỏng, 0ngược lại 25mừng rờ 3cvuốt tóc 6ecủa cô, a1bình tĩnh 9cười nói: 46"Bà dxã, em đang 41quan tâm 45anh sao?"

Nghe fdược anh 7nói, Lâm 24Khả Nhi elập tức 3nghĩ đến 19mình bây fl giờ đang 7day dỗ ceanh, sao có 2thể để bcho anh nhìn cra cô mềm clòng chứ? d6Cô lập b4tức lưu 45lại một 9bdấu răng 22nhàn nhạt 9trên ngón 86tay của 8anh, ác bá 6fnói: "Ai equan tâm 0anh? Tôi 9là muốn 9thử độ 0bcứng ngón 4tay này một b7chút, nhìn 3ckhông được 76mà phải b7cắn thử."

Nói 74xong, cô 61buông tay cĐường 9Chá ra, lạnh bặt nói: e"Anh 70không cần 78pha, tôi 76vẫn là dđi uống fnước cam 30tốt hơn."

"Bà 08xã, để 01anh phục 9bvụ em một 54lần. Em fdội thêm 03một chút." cĐường cChá nắm 6bả vai của 12tiểu Khả 3Nhi, nho nhả 5acười nhẹ 73với cô.

Lâm bKhả Nhi 3bị nộ f5cười tràn 3đầy sức 6dquyến rũ 60nam tính dcủa anh f2mê hoặc, dcũng không a3dời được c0ánh mắt 4dnữa.

Anh aeChá tại 78sao lại 8đẹp trai 78như vậy? 41Ngay cả 1động tác 7pha cà phê cũng fnê người bnư vậy.

Lòng b2của cô alần nữa dbị anh lảm 5brung động f4rồi.

Mất 9sức của bchín trâu a1hai hổ, 9Đường cdChá rút 8cuộc cũng 73lảm ra được 1aly cà phê ddầu tiên 6trong cuộc 5đời anh. 5 ©

"Lên lâu? Anh còn chưa ăn đủ sao?" Làm cả một đêm, anh Chá lại vẫn muốn...

"Không đủ, cả đời cũng ăn không đủ. Anh chính là đói bụng mấy ngày rồi." Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi rồi muốn từ cửa sau đi ra ngoài.

"Không được! Tôi có khách!" Lâm Khả Nhi đỏ mặt thoát ra khỏi lòng ngực Đường Chá, chạy tới phòng khách.

Nhìn bóng lưng xinh đẹp động lòng người của cô, trên mặt Đường Chá lộ ra nụ cười nhẹ bao dung.

Lâm Khả Nhi mới vừa chạy vào phòng khách, liền thấy được Lý Tư Đặc nhiệt tình đi về phía cô.

Anh ta ôm cô Lâm Khả Nhi, hưng phấn nói: "Tiểu mỹ nhân, anh tới đón em hồi cung."

Lâm Khả Nhi bối vì sự xuất hiện của anh ta mà sững sốt. Điều tại anh Chá, thế nhưng làm cô quên mất chuyện hoàng tử sắp tới: "Phí phí, cái người này sao đến nhanh vậy!"

"Nhận được điện thoại của em, anh nào dám trì hoãn, lập tức lấy máy bay bay tới tìm em." Ngực Lý Tư Đặc còn đang thở gấp, có thể thấy được đoạn đường này anh ta khẩn trương đến cỡ nào.

Đường Chá nhìn thấy hình ảnh hai người ôm nhau, sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó coi. Tên phí phí đáng chết này, lại dám ôm bà xã của anh!

Sải bước đi tới chỗ hai người, anh một tay kéo tiểu Khả Nhi từ trong ngực của Lý Tư Đặc ra, bá đạo nói: "Hoàng Tử Điện Hạ tôn kính, cậu ôm bà xã của tôi như vậy có phải rất thất lễ hay không?"

"Ai là bà xã của anh? ‘Chồng trước’ thân ái." Lâm Khả Nhi cười xấu xa.

Cô đẩy tay của Đường Chá ra, nghịch ngợm cười: "'Chồng trước', bây giờ tôi muốn cùng bạn trai tôi đi Tây Ban Nha, không cho anh đi theo."

Nói xong, liền kéo Lý Tư Đặc đi ra ngoài.

Lý Tư Đặc lộ ra một nụ cười chiến thắng với Đường Chá, ôm Lâm Khả Nhi nói lời từ biệt với hai ông bà lão: "Ông nội, bà nội, cháu đưa Khả Nhi về nước, mấy ngày nữa sẽ đưa cô ấy trở lại."

Lâm Ngao ngồi trên ghế sa lon, ôm bà vai bà xã, một bộ dáng xem kịch vui, chính là không ngăn cản, cũng không bày tỏ vui mừng.

Đường Chá thế nhưng không đứng yên, anh sải bước đi về phía hai người kia, mang lửa giận đánh về phía Lý Tư Đặc: "Trả vợ cho tôi!"

Lý Tư Đặc tiếp được quả đấm của anh, hài hước nói: "Cô ấy là vợ của ai còn chưa chắc chắn, người chồng trước như anh vẫn nên đứng sang một bên đi. Không thấy cô ấy chọn tôi sao?"

"Tôi không phải ‘chồng trước’!" Đường Chá không cam lòng gặm nhấm, anh nghiêm túc nhìn tiểu Khả Nhi, hi vọng cô có thể ở lại.

"Em đột nhiên cảm thấy làm vương phi Tây Ban Nha rất tốt. Phí phí, dẫn em đi. Em muốn đi thăm người dân Tây Ban Nha của em." Lâm Khả Nhi cố ý chọc giận Đường Chá. Nhìn anh bối vì lời nói của cô mà mặt biến sắc, trong bụng không nhịn được một hồi run rẩy, thật là muốn cười to ra ngoài. Nhưng cô muốn kiềm chế lại, không cười ra. Nhưng nén cười thật sự rất khó chịu.

"Được, máy bay đang ở bên ngoài." Lý Tư Đặc kéo tay Lâm Khả Nhi, hưng phấn chạy ra ngoài.

"Đừng! Cẩn thận bụng em!" Đường Chá lo lắng nhìn Lý Tư Đặc lôi kéo tiểu Khả Nhi, rất sợ cô hoạt động kịch liệt mà thương tổn đến thai nhi.

Nếu như không phải là cô kỳ bảo bối trong bụng của cô, anh nhất định sẽ bắt chấp tất cả mà đem cô đoạt lại.

Nghe được lời nói của Đường Chá, Lý Tư Đặc thả chậm bước chân, không hiểu quay đầu lại: "Phí phí cái, bụng của em không thoải mái sao?"

"Không có! Đừng nghe anh ta nói bậy. Mau dẫn em đi Tây Ban Nha." Lâm Khả Nhi lén nhìn phản ứng của Đường Chá, ý xấu lác đác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177

Hắn để cho cô khổ sở như vậy, cô mới sẽ không dễ dàng như vậy mà bỏ qua cho hắn. .

Trừng phạt tốt chính là để cho hắn ghen, dám không đủ nồng, cô nếu thêm giờ liệu.

Lý Tư Đặc nhiệt tình ôm lấy cô, kích động nói: "Tôi ôm em sẽ không sợ rồi."

"Phí phí, anh thật tốt!" Lâm Khả Nhi lớn tiếng khen Hoàng Tử, âm thanh này rõ ràng truyền vào trong lỗ tai Đường Chá, để cho hắn trong lòng rất không là tư vị.

Lý Tư Đặc rất tốt, vậy hắn đây? Hắn liền không tốt sao?

"Bà xã, anh yêu em!" Đường Chá không cam lòng hướng về phía Lâm Khả Nhi hô to, muốn ngăn cản quyết tâm rời đi của cô.

"Em đột nhiên phát hiện thế giới bên ngoài rất đặc sắc, không muốn phải ở lại bầu trời của anh. 'Chồng trước' yêu quý, em muốn đi ra ngoài và chạm xã hội, chúng ta hữu duyên gặp lại sao!" Lâm Khả Nhi từ trong ngực Tư Đặc nhô đầu ra, hướng về phía hắn phất tay nhỏ bé.

"Không cần đi! Đừng xa cách anh!" Đường Chá tuyệt vọng nói.

Mặc dù trước kia hắn làm sai, nhưng cô cũng không thể ác tâm như vậy từ bỏ hắn!

Hắn yêu cô, muốn cô làm bà xã của hắn!

Thấy nước mắt Đường Chá, Lâm Khả Nhi lập tức từ trong ngực Tư Đặc tránh ra, cô có chút xin lỗi nói: "Phí phí, kêu người tới thật xấu hổ."

"Tiểu mỹ nhân, em làm sao vậy?" Lý Tư Đặc không hiểu nhìn Lâm Khả Nhi, mới vừa cô còn như vậy thuận theo, thế nào một cái chớp mắt liền xa cách như vậy, giống như cùng hắn cách một rãnh biển thật sâu, để cho hắn không thể vượt qua.

"Phí phí, tôi không cách nào yêu anh. Tôi là vì trừng phạt chú Chá, mới gọi anh tới, sẽ không hận tôi chứ?" Lâm Khả Nhi do dự nói ra áy náy trong lòng. Cô không muốn cho phí phí hi vọng, bằng không đợi lúc cô rời đi đối với phí phí mà nói cũng quá tàn nhẫn.

"Không! Không thể nào! Tiểu mỹ nhân, em nói cho tôi biết, em là yêu tôi đấy!" Lý Tư Đặc không cam lòng cầm bả vai Lâm Khả Nhi, chuyên chú nhìn chăm chăm trông mắt đen sáng chói lợi của cô.

"Phí phí, lòng của tôi chỉ có một chỗ, đã sớm cho chú Chá rồi." Lo lắng liếm liếm đôi môi, Lâm Khả Nhi tràn đầy áy náy.

Có lẽ kêu hắn tới là quyết định sai lầm, trong lúc bất chợt cô hối hận.

"Vậy tại sao em còn phải cho tôi hi vọng?!" Lý Tư Đặc mắt màu xanh dương chưa đầy đau đớn vô tận cũng không cam lòng.

"Phí phí" Lâm Khả Nhi thật là muốn vươn tay vuốt lên mắt màu xanh dương đậm bi thống của hắn.

"Không nên đụng tôi!" Lý Tư Đặc đẩy tay của cô, khổ sở ngưng tụ lại một đôi mắt Trầm Lam.

Nửa đêm một cuộc điện thoại để cho lòng của hắn tràn đầy hi vọng, hắn cho là tiểu Khả Nhi rốt cuộc hiểu rõ hắn, muốn cùng hắn ở chung một chỗ, nhưng không ngờ mình chỉ là một con cò cô dùng để trừng phạt Đường Chá.

Tựa như thời điểm nhiệt huyết sôi trào bị người dội cho một thân nước lạnh, hắn bây giờ cả người băng thấu.

"Phí phí, thật rất xin lỗi." Lâm Khả Nhi xin lỗi nhìn Lý Tư Đặc. Thật sự của cô có chút ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân, không có băn khoăn đến tâm tình phí phí. Xoay người lau khô mắt ướt ướt, cô muốn trở về.

"Không cho đi!" Vừa nghe đến Lâm Khả Nhi nói muốn trở về, Lý Tư Đặc lại tràn đầy không nỡ, cho dù cô không thương hắn, có thể ở bên cạnh hắn hắn cũng thỏa mãn.

"Phí phí, tôi hiểu biết rõ mình làm sai lầm rồi, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi không có cách nào đem lòng của cho anh." Trong chăn Tư Đặc Nhị Thế ôm chặt Lâm Khả Nhi vào trong ngực tràn đầy hối tiếc. Cô không nên đem chiến tranh của mình cùng chú Chá liên lụy đến Lý Tư Đặc.

"Không nên nói nữa, tôi sẽ không chịu nổi." Lý Tư Đặc ôm sát Lâm Khả Nhi, khổ sở nhắm mắt lại.

"Phí phí, vẫn là bằng hữu sao?" Lâm Khả Nhi lo lắng hỏi. Cô thật là sợ sự ích kỷ của mình sẽ hủy diệt tình bạn giữa bọn họ.

"Ừ! Tôi vĩnh viễn là bằng hữu của em." Lý Tư Đặc không chút suy nghĩ liền mở miệng.

Lâm Khả Nhi vươn tay, cầm chặt tay phải của hắn, nén lệ cười lên: "Vĩnh viễn là bằng hữu!"

Lý Tư Đặc đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng sờ sờ chóp mũi cô, hài hước nói: "Thật là muốn để cho em làm phí phí cái của em, nhưng nếu không có khả năng, tôi không thể làm gì khác hơn là lại đi trong rừng rậm săn thú, xem có thể hay không tìm ra một phí phí cái mang về."

Lâm Khả Nhi mất hàm chứa lệ cười gật đầu một cái, đối với hoàng tử nói: "Phí phí, tôi ủng hộ anh. Nhất định phải tìm được phí phí cái cho mình."

Lý Tư Đặc đột nhiên đem Lâm Khả Nhi lần nữa ôm sát, tràn đầy không nỡ nói: "Tiểu mỹ nhân, thật không muốn đem em trả lại cho hắn."

"Phí phí"

Lý Tư Đặc cố gắng để cho trên mặt mình lộ nụ cười sáng lạn, đem Lâm Khả Nhi chậm rãi đẩy xa lồng ngực mình: "Tiểu mỹ nhân, nhớ bảo trọng, nếu là Đường Chá còn dám tổn thương em, nhớ có tôi là càng tránh gió."

"Tôi nhớ kỹ rồi!" Lâm Khả Nhi gạt đầu một cái, lộ ra nụ cười xán lạn.

Lý Tư Đặc Nhị Thế khẽ cắn răng, ép buộc mình buông tay: "Gặp lại!"

Lãnh ngao xoay người, không để cho hơi nước trong mắt bị Lâm Khả Nhi thấy, đầu hấn cũng không quay lại mà hướng máy bay trực thăng của mình đi tới. Vừa đi, vừa hướng về Lâm Khả Nhi phía sau phát tay.

Bóng lưng của hấn xem ra tràn đầy cô tịch.

"Phí phí, thật xin lỗi." Lâm Khả Nhi đau lòng nhìn Lý Tư Đặc, giờ phút này cô thật hy vọng mình có thể biến thành hai, một hầu ở bên cạnh chú Chá, một cùng với phí phí. Nhưng kia là không thể nào, cô chỉ có một, này vẹn vẹn chỉ mong sống ở chú Chá bên cạnh.

Cô chỉ có xin lỗi phí phí.

Xoay người, cô nở nụ cười hướng cái người đàn ông đang ngồi chồm hồm trên mặt đất thất hồn lạc phách đi tới.

Đứng lại ở trước mặt Đường Chá, cô cúi người xuống cười hi hi nói: "' Chồng trước ' yêu quý, em đột nhiên không muốn ra thế giới bên ngoài chơi đùa nữa, xem ra anh rất đáng thương, em liền trước chơi với anh chơi thôi."

Đường Chá đã tuyệt vọng đột nhiên nghe được lời nói của Lâm Khả Nhi, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Còn tưởng rằng cô cùng phí phí rời đi, không ngờ cô lại trở về trước mặt hấn.

Trừ kích động, còn có mừng như điên.

Hắn một tay lấy Lâm Khả Nhi kéo vào trong ngực, mừng như điên lớn tiếng la hét: "Bà xã, anh yêu em!"

Lâm Khả Nhi cảm nhận được mình bị hấn ôm mãnh liệt, đi theo hấn cùng nhau kích động. Nhưng cô cố ý cải chính lời nói của Đường Chá: "Lỗi! Là ' vợ trước '!"

"Bà xã! Không nên náo loạn nữa!" Đường Chá trịnh trọng nhìn Lâm Khả Nhi, tim của hấn tựa như đang ngồi xe cáp treo, một chốc lên, một chốc, một chốc ở trên trời, một chốc lại tại Địa ngục. Hấn đã già, lại phải trải qua cô hù dọa không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178

"Người nào náo loạn với anh? ' chồng trước ', em muốn ăn bánh ngọt ở Hilton." Lâm Khả Nhi đột nhiên cảm động đói bụng cực kỳ, vô cùng muốn ăn loại bánh ngọt có hương vị ngọt ngào này. .

"Anh đi mua cho em." Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi, đặt cô vào phòng khách trên xô pha, cung chiều vỗ vỗ mặt của cô, "Bảo bối, chờ anh trở lại."

Nếu cô không muốn hấn kêu là bà xã, hấn lại không muốn gọi cô là ' vợ trước ', vậy thì gọi cô là bảo bối, cô vĩnh viễn là bảo bối hấn nâng niu trong lòng bàn tay .

Nghe được hấn gọi, Lâm Khả Nhi cảm thấy trong lòng ngọt ngào, cô ngang ngược ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bá đạo nói: "Hạn anh trong vòng mười phút phải mua về, nếu không em liền không gặp lại ' chồng trước ' là anh nữa!"

"Tuân lệnh!" Đường Chá siết chặt chóp mũi của cô, trong mắt, trong lòng tràn đầy tất cả đều là tình yêu.

Lâm Khả Nhi mặt hạnh phúc nhìn theo bóng lưng Đường Chá rời đi, trong mắt tràn đầy nụ cười.

"Bảo bối à! Ghê tởm chết rồi !" Lâm Ngao Phong đột nhiên chạy đến bên cạnh chị gái, hướng về phía lỗ tai của cô nói. Một bên hấn nói xong, còn vừa làm ra nét mặt muốn ói.

"Ác ma, em tự đâm đầu vào chỗ chết!" Lâm Khả Nhi nhảy dựng lên, đuổi theo bóng dáng nghịch ngợm của em trai, không thuận theo giờ quả đấm muốn đánh hấn.

Hai chị em ở trong phòng khách người truy ta đuổi, chỉ chọc cho vợ chồng Lâm Ngao nhếch môi càng không ngừng cười.

"Đây chính là hạnh phúc." Lâm phu nhân cảm khái tiến sát trong ngực chồng mình.

Tựa vào trong ngực cha, xem xong phim Hàn thích xem nhất, Lâm Khả Nhi mới đem quyền khống chế TV giao cho hân: "Cha, người xem bóng đá đi. Con lên lầu ngủ trước."

Bính bính khiêu khiêu chạy lên lầu, Đường Chá từ phòng bếp bưng nước trái cây đi ra lập tức lo lắng hô to: "Đừng chạy! Từ từ đi!"

Đã là phụ nữ có thai, lại vẫn bướng bỉnh như vậy, chỉ cần có thể chạy quyết không đi.

Nghe được tiếng Đường Chá, Lâm Khả Nhi ảo não oán trách: "Thật phiền phức! Sớm biết bị bó tay bó chân như vậy, còn không bằng đem nó giết đi!"

Đường Chá bị hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hân lập tức bỏ lại nước trái cây, cường hân ôm lấy cô: "Không cho tổn thương ba-by của chúng ta! Em ngại phiền toái, anh ôm em."

Lâm Khả Nhi đi dõm mà cười, nằm ở trong rộng rãi lồng ngực của chú Chá thật thoải mái: "Xem lo lắng của chú Chá, sẽ để cho nó nằm lại trong bụng em mấy tháng thôi."

"Đứa nhỏ tinh nghịch, người nghĩ dọa hổng ta!" Đường Chá vừa trách cứ nhìn chăm chăm Lâm Khả Nhi, vừa ôm cô lên lầu.

"Người cũng không phải là phụ nữ có thai, làm sao biết khi phụ nữ có thai khó xử? Ắn có cái gì không đúng sẽ ới, đi bộ muốn nhẹ, không thể nhảy, không thể nhảy, cũng mau phiền chết rồi!" Lâm Khả Nhi ủy khuất quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Đường Chá.

"Uất ức cho em rồi. Tiểu bảo bối, kiên trì mấy tháng nữa, chờ ba-by sanh ra được là tốt." Đường Chá đau lòng hôn hôn môi hồng của Lâm Khả Nhi. Đối với hân mà nói, tiểu Khả Nhi mới là đứa bé, nhưng bây giờ phải làm mẹ, đang thai nghén đứa bé của bọn họ.

Bị thả vào trên giường, Lâm Khả Nhi nhếch lên chân, nằm lý ở trên giường nghịch ngợm cười: "Chú Chá, nếu không, hai ta thay đổi, anh làm phụ nữ có thai, em tới phục vụ anh."

Đường Chá bị lời của cô chọc cười, nắm chóp mũi của cô cưng chiều nói: "Đứa nhỏ tinh nghịch, chuyện như vậy có thể nào trao đổi? Ngoan ngoan làm mẹ của con anh."

"Vậy em muốn bồi thường." Lâm Khả Nhi bá đạo nháy một đôi mắt đẹp linh động, cùng Đường Chá đưa ra điều kiện.

Đường Chá ngồi ở bên giường, ôm cô vào lòng ngực, cười nhạt nói: "Em nói điều kiện gì anh đều đồng ý."

"Thật?" Lâm Khả Nhi cười xấu xa xoay người, mặt quỷ trá nhìn tới trước Đường Chá.

"Điều kiện tùy em." Đường Chá nhìn Lâm Khả Nhi nhu thuận tóc dài, trong mắt tràn đầy tình yêu.

Lâm Khả Nhi đột nhiên lẩn đến gần ngực Đường Chá, lộ ra một nụ cười: "Nếu như mà em muốn mỹ nam, anh cũng cho em sao?"

Lời của cô vừa ra, lập tức thấy sắc mặt của Đường Chá đại biến, hân cắn răng nói: "điều kiện này không được! Ngoại trừ anh ra, người đàn ông khác em muốn nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Nói không giữ lời! Em muốn mỹ nam! Em liền muốn mỹ nam!" Lâm Khả Nhi bá đạo đâm ngực Đường Chá, không thuận theo la ầm lên.

"Em muốn mỹ nam? Tốt! Anh cho người!" Đường Chá đột nhiên bắt được tay Lâm Khả Nhi, lộ ra một nụ cười thâm u, dính vào trước mặt người gây sự mà nhìn cô.

"Vậy còn không mau đem cho em!" Lâm Khả Nhi ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không chịu yếu thế nhìn chăm chăm Đường Chá.

Đường Chá chỉ cười không nói, hân tràn ngập thần bí mà cười, một tay lấy Lâm Khả Nhi ép đến phía dưới: "Mỹ nam đến rồi!"

Bàn tay to của hân lưu loát kéo roi y phục trên thân mình, lộ ra lồng ngực cường tráng. Cái kia thân thể hoàn mỹ lập tức khiến cặp mắt của Lâm Khả Nhi sáng lên, một đôi tay nhỏ bé tình không tự chủ sờ lên một mảnh kia bóng loáng.

"Còn chưa đủ! Em muốn nhìn toàn bộ!" Lâm Khả Nhi che cái miệng nhỏ nhắn, ác ý cười.

"Toàn bộ? Không sợ đau mắt hột?" Trêu chọc Lâm Khả Nhi, Đường Chá mỉa cười nhảy xuống đất, cõi ra dây lưng cài, một tay lấy quần dài rút đi, hân cong lên cánh tay, nhảy qua mở chân dài, Hướng bà xã lộ ra thân mình cường tráng. Hướng cô chau chau mày, hài hước hỏi "Đã hài lòng chưa?"

Lâm Khả Nhi không cho là đúng lúc đầu một cái: "Tạm được."

Đường Chá hắc hắc cười lạnh hai tiếng, tựa như Lão Ưng bắt con gà con bình thường nhào tới trên người bà xã: "Anh sẽ khiến em thu hồi những lời này!"

"A cường bạo a" Lâm Khả Nhi vừa né tránh nụ hôn nóng bỏng bá đạo của Đường Chá, vừa nghịch ngợm thét lên.

Đường Chá làm sao để ý đến cô thét chói tai, nhân cơ hội lúc cô thét chói tai chui vào trong miệng của cô, cùng với cái lưỡi thơm tho quấn quanh ở cùng nhau.

Một đôi tay nhỏ bé không tự chủ được lượn quanh cổ hắn, đem hắn đầu kéo đến thấp hơn.

Nụ hôn nóng bỏng dần dần mất khống chế, bốc cháy lên lửa lớn hùng hục, lập tức đem kích tình đốt. Đêm không ngủ tiếp tục, Đường Chá cưỡng hân rồi lại không mất dịu dàng ở trong thân thể tiểu Khả Nhi rong ruổi. Giọt giọt mồ hôi nóng nhỏ xuống ở trước ngực tiểu Khả Nhi, hắn lập tức thấp cúi đầu xuống, đem mồ hôi hít nuốt duy trì. Môi của hắn theo đáy cổ thấp u leo lên ngọn núi, lưu luyến cắn nuốt.

Lâm Khả Nhi kích động giọng cao người, đem thân mình đưa vào trong miệng chú Chá.

Kể từ khi cô về đến nhà, chú Chá tựa như biến thành người khác, dững dưng khác thường, làm hại cô muốn cự tuyệt hắn đều không có hơi sức.

Kế hoạch dạy dỗ kia của cô làm sao có thể tiếp tục?

Cô nhất định phải hảo hảo nghĩ cái phương pháp, không thể để cho chú Chá chiếm thế chủ động.

"Tiểu bảo bối, Em có vừa lòng?" Đường Chá đột nhiên dừng ở trong cơ thể cô bất động, tràn đầy mê hoặc hỏi.

Thấy gương mặt tuần tú của Đường Chá, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi vọt lên đỏ bừng. Trò chơi là cô gánh vác, thế nhưng phản kích tình lại quá đề cho cô không thể chịu đựng.

"Không không hài lòng" cô cố chấp phủ nhận, cô mới sẽ không để cho hắn hã hê như vậy. Khi cô chưa chân chính hết giận, cô còn phải hành hạ hắn.

"Vậy thì tiếp tục trở lại!" Đường Chá cười lớn bắt được eo bà xã, đem lấy thân thể chính mình ở trong cơ thể cô trái vận quẹo phải, làm đủ công phu, thẳng têu chọc cô đến run rẩy hết cả người, không thể tiếp tục ngôn ngữ, chỉ có thể dùng tiếng than nhẹ không ngừng đáp lại phản kích tình này.

Cho đến khi Lâm Khả Nhi không thể tiếp tục chịu đựng nữa, Đường Chá mới buông thả ở trong cơ thể cô.

"Tiểu bảo bối, anh thật yêu em. Cùng anh về nhà thôi." Đường Chá ôm chặt Tiểu Nhân Nhân đang ý loạn tình mê trong ngực này, làm hắn 101 lần cầu ái.

"Đây không phải đang ở trong nhà sao?" Lâm Khả Nhi nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, ý bảo chính hắn đang ở nhà, nơi đó cũng không cản trở về.

"Nơi này là Lâm gia, anh nói là trở về Lãnh gia, về nhà của chính mình." Đường Chá chống đỡ cái trán Lâm Khả Nhi, thâm tình ngưng mắt nhìn nụ cười của cô.

"Em mới không trở về nhà ‘ chồng trước ’." Lâm Khả Nhi như tên trộm mà cười.

"Anh không phải ‘ chồng trước ’!" Đường Chá bất mãn kháng nghị. Muốn giải thích thế nào cô mới hiểu tim của hắn? Hắn bỏ lại công ty, ở Lâm gia đã ngày người hơn mười ngày, nhưng cũng không thể đem bà xã dụ dỗ về nhà.

Theo cái bụng cô ngày từng ngày càng lớn, tim của hắn cũng theo đó càng ngày càng nóng nảy.

Hắn thật là muốn lập tức đón cô về nhà, nâng niu trong lòng bàn tay. Cha ngày ngày thúc hắn đem tiểu Khả Nhi về nhà, lão nhân gia ông ta nhưng vội vã bồng cháu!

Thương hại hắn một mảnh cố gắng, nhạc phụ đại nhân cũng hài lòng gật đầu, nhưng vẫn là không thông qua cửa của tiểu Khả Nhi. Cô nói gì cũng không chịu cùng hắn về nhà.

"‘ chồng trước ’, em đột nhiên phát hiện được tự do như bây giờ thì những ngày sau này rất thoải mái, tạm thời không muốn kết thúc cuộc sống độc thân. Anh nhất định bất mãn, liền một mình trở về Canada đi." Lâm Khả Nhi cười hắc hắc, nói gì cũng không gật đầu. Thấy bộ dáng chú Chá gấp đến độ sắp nhảy tường, oán khí trong lòng cô mới được bình thường.

"Phải đi về cũng là một nhà ba người cùng nhau trở về!" Đường Chá có chút không vui nhìn chằm chằm vật nhỏ buống bình này. Nhìn hắn bắt đắc dĩ cô thật vui mừng sao?

"Một nhà ba người." Lâm Khả Nhi nhắc lại bốn chữ này, trong lòng ngọt ngào, "Nghe là một chủ ý thật tốt."

"Em đồng ý?" Đường Chá hưng phấn ôm sát Lâm Khả Nhi, kích động hỏi.

"Em chưa nói với anh là cùng nhau về nhà. Em là nói sẽ cùng bảo bảo, còn có ác ma Phong Nhất đi đến Canada." Lâm Khả Nhi xảo trá mà cười.

"Muốn cái tiểu quý kia làm cái gì? Cùng anh về nhà, anh sẽ cưng chiều em." Đường Chá dịu dàng dụ dỗ nói. Hôm nay Mỹ Nam Kế, Nhu Tình thế công toàn bộ xuất ra, hắn cũng không tin không dụ dỗ được tiểu Khả Nhi trở về.

"Trở lại cái nhà kia, em nhất định sẽ nghĩ lại chuyện anh vứt cho em tờ đơn ly hôn, em mới không cần trở về!" Lâm Khả Nhi lật người đưa lưng về phía Đường Chá, có chút đau lòng hàm chứa nước mắt.

Đường Chá đau lòng chuyển qua thân thể tiểu Khả Nhi, dịu dàng dụ dỗ cô: "Bảo bối, thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh. Nếu như đánh anh có thể cho em hết giận, em liền đánh đi."

Nói xong, hấn nắm lên tay bà xã, nặng nề vỗ vào trên mặt mình.

Thấy trên mặt chú Chá in dấu năm ngón tay, Lâm Khả Nhi đau lòng oán hận: "Đứa ngốc! Ai cho anh dùng sức?"

Đường Chá hưng phấn bắt được tay cô, đặt ở bên môi hôn: "Bà xã, trong tâm vaaanx thương anh, phải hay không?"

"Người nào đau lòng vợ anh? Định đánh chết anh." Nói xong, Lâm Khả Nhi vung tay nhỏ bé lên, nhẹ nhàng rơi vào ngực Đường Chá, này sức lực nhẹ liền giống bị lông vũ phát qua một dạng.

Đường Chá cười lên, hấn không có nói chuyện, chỉ là đem bà xã thật chặt ôm vào trong ngực.

Ngày mai sẽ tiếp tục thuyết phục, một ngày nào đó, hấn sẽ đem tiểu Khả Nhi dụ dỗ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179

Editor: Sendyle

Sáng sớm, Lâm Khả Nhi từ trong ngực Đường Chá bò ra, len lén khẽ hôn trên môi anh ta, cười trộm cầm túi đeo lưng chạy ra khỏi gian phòng. Thừa dịp người nhà còn đang ngủ thì nhảy lên xe ta-xi chạy thẳng tới phi trường.

Sau khi cô đi không lâu sau, Đường Chá chợt cảm thấy trong ngực trống rỗng, lập tức mở to hai mắt, quả nhiên không thấy bóng dáng vợ yêu đâu. Anh ta lo lắng rời giường, tìm kiếm Lâm Khả Nhi khắp nơi, đánh thức cả nhà, cũng không còn tìm được cô.

Cả Lâm gia bối vì Lâm Khả Nhi mất tích mà kinh ngạc, Lâm Vũ Mặc không vui xông về phía Đường Chá, bắt cổ áo của anh ta tức giận đặng đặng chất vấn: "Đường Chá, có phải là cậu lại làm cho Khả Nhi nhà chúng ta giận nữa phải không?"

"Không có! Ngày hôm qua còn rất tốt. Tôi chỉ cầu xin cô ấy cùng tôi cùng nhau trở về Canada, nhưng cô ấy không có đồng ý." Đường Chá nhìn thẳng vào mắt của Lâm Vũ Mặc, không sợ nói.

"Điều này cũng không đến nỗi sẽ làm cô bé rời nhà trốn đi." Tần Phong ngó Đường Chá, liền vén đầy thông điện thoại, yêu cầu đối phương giúp cô tra ghi chép nhập cảnh vào sáng sớm hôm nay.

Khi cô nghe được thông báo từ đầu bên kia điện thoại, liền cười lắc đầu: "Tiểu nha đầu này, một mình chạy về Canada rồi. Đường Chá, anh còn không mau đuổi theo?"

"Cái gì? Chính cô tự về nhà?" Đường Chá khiếp sợ sững sờ ngay tại chỗ.

Nha đầu nghịch ngợm, năn nỉ cô nhiều lần như vậy, cô cũng không chịu gạt đầu, thế nhưng tự mình ngồi máy bay trở về. Cô đi một mình, còn đang mang thai hai tháng, điều này làm cho anh ta thật sự rất lo lắng cho cô.

"Ông nội bà nội, cháu đi trước." Không để ý tới điều gì, Đường Chá lập tức vọt ra Lâm gia, ngồi lên một cái khác chuyển máy bay chạy thẳng tới Canada.

Khi anh ta về đến nhà, bộ dạng điên cuồng xông lên gian phòng của mình, lại không nhìn thấy người nên thấy.

Tiểu Khả Nhi đâu? Cô chẳng lẽ không có về nhà?

Tâm nhất thời hoảng loạn lên. Ngân vịn lần dừng gặp chuyện không may, tiểu Khả Nhi, em rốt cuộc ở nơi nào?

Đường phụ theo anh ta đi vào nhà, không hiểu hỏi "Đường Chá, con dâu của ta thế nào không có đồng thời trở về cùng con?"

Đường Chá sợ hãi bắt được cánh tay cha mình hỏi "Cha, người có trông thấy tiểu Khả Nhi không?"

Đường phụ thẳng lắc đầu: "Ta còn tưởng rằng nó sẽ cùng con trở về."

Đường Chá nghe được lời cha mình toàn thân lạnh lẽo, anh ta chán chường ngồi sững trên đất, nắm nhừ đầu khô dưới đất thấp mà nói: "Tiểu Khả Nhi,

em tại sao không trở về nhà?"

Trong khi Đường Chá đang khổ sở thì so với anh ta sớm một bước Lâm Khả Nhi đã trở về, đang trêu chọc Liêu Phàm.

"Chị Liêu, tiểu ba-by thật đáng yêu!" Lâm Khả Nhi tràn đầy tò mò sờ sờ mặt của tiểu ba-by, bộ dáng em bé hồng hào xem ra thật đáng yêu.

"Em lập tức cũng sẽ có rồi." Liêu Phàm dịu dàng cười lên.

Nghe tới tin tức tiểu Khả Nhi mang thai thì cô thật mừng thay cho bọn họ.

Lâm Khả Nhi che bụng của mình, nâng cái miệng nhỏ nhắn hỏi "Chị Liêu, lúc chị mang thai cũng khổ sở như vậy sao?"

Vừa nghĩ tới chính mình mấy ngày này chịu khổ, cô cũng có chút nhức đầu. Cô vừa mới hai tháng, còn phải đợi qua tám tháng mới có thể sanh ra, tám tháng này cô làm sao chịu đựng đây?

"Mang thai nào có còn dễ chịu hơn hay sao? Mỗi người làm mẹ đều phải chịu đựng mang thai mười tháng khổ cực, cho nên mọi người mới có thể nói người làm mẹ thật vĩ đại. Tiểu Khả Nhi đừng sợ, chị sẽ ở tại bên cạnh bảo vệ em." Liêu Phàm vỗ vỗ bả vai gầy yếu của mình, kiên cường nói.

Lâm Khả Nhi cảm động nhào vào trong ngực Liêu Phàm, nở nụ cười nói: "Chị Liêu, em rất yêu mến chị!"

Liêu Phàm vỗ bả vai của cô, ôm ái dụ dỗ cô: "Tiểu Khả Nhi, còn có một người so với chị còn tốt hơn, đó chính là tổng giám đốc, tình yêu anh ta đối với em ai ai cũng nhìn thấy được, em mau gọi điện thoại cho anh ta, đừng làm cho anh ta lo lắng."

"Em muốn cho anh ta gấp gấp! Ai bảo lúc đó anh ta khi dễ em." Lâm Khả Nhi bất mãn hừ lạnh.

Muốn cô ấy là sao dễ dàng về nhà, cô mới không cần!

Liêu Phàm dở khóc dở cười.

Cô thật không biết làm như thế nào khuyên tiểu Khả Nhi, nhìn đến bọn họ hạnh phúc cô mới có thể an tâm.

*****

Buổi tối, khi Đường Chá ở trên đường tìm cô một ngày, lê thân thể mệt mỏi về đến nhà, trong lòng tràn đầy lo lắng thể nhưng nhận được Liêu Phàm gọi điện thoại tới.

Chỉ nghe cô ở bên đầu điện thoại kia nhẹ giọng nói ra: "Tổng giám đốc, tiểu Khả Nhi đang ở chỗ của tôi, cô ấy mới vừa ngủ, anh không cần phải lo lắng."

"Cái gì?" Đường Chá lập tức nhảy dựng lên, anh ta lo lắng hỏi, "Tiểu Khả Nhi không có sao chứ?"

"Cô ấy rất tốt, chỉ có chút nôn nghén."

Nghe được lời nói của Liêu Phàm, Đường Chá lại lo lắng. Nghe được tiểu Khả Nhi bị nôn nghén, anh ta hận không thể lập tức chạy tới bên người cô, ôm cô vào lòng an ủi.

"Tôi sẽ đi đón cô ấy." Đường Chá không còn kịp nữa lấy hơi, lập tức vọt ra cửa nhà.

Dọc theo đường đi xong không biết bao nhiêu cá đèn đỏ, mới chạy tới chỗ trọ của Liêu Phàm.

Khi thấy tiểu Khả Nhi đang yên giấc ngủ rất sâu thì anh ta rốt cuộc mới cảm thấy nhẹ lòng.

Ôm lấy thân thể của cô, Đường Chá kích động thiếu chút nữa rơi lệ. Khản trương một ngày, rốt cuộc mới cảm thấy sống lại.

"Tiểu Khả Nhi, em muốn hù chết anh mới cảm lòng sao?" Đường Chá đột nhiên kích động. Lúc vừa về nhà không thấy tiểu Khả Nhi, trong lòng của anh ta lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện gì xấu, nếu như tiểu Khả Nhi thật gặp chuyện bất trắc, anh ta nhất định cũng không thể sống tiếp.

Hoàn hảo chỉ là sợ bóng sợ gió.

"Ông xã, anh khóc?" Lâm Khả Nhi duỗi ra ngón tay, dịu dàng lau nước mắt cho anh ta.

Đường Chá mãnh liệt nhìn chăm chăm Lâm Khả Nhi có chút lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cắn răng nói: "Cái đứa nhỏ tinh nghịch, lần sau còn dám mang theo bảo bối chạy loạn, anh nhất định đánh em xuống được không rồi giường!"

"Anh thật hung dữ! Em không về nhà!" Lâm Khả Nhi cắn môi, bất mãn kháng nghị.

Đường Chá đột nhiên đem đầu cô ôm vào trước ngực, thân thể run rẩy, bá đạo ra lệnh: "Không được làm cho anh sợ nữa!"

Cảm nhận được Đường Chá đang khản trương, Lâm Khả Nhi nở nụ cười. Xem anh ta khản trương như thế, nên tha thứ cho anh ta thôi.

"'Chồng trước', em muốn uống nước."

"Kêu ông xã." Đường Chá bắt mắt hếch lên mày. Anh ta đối với hai chữ "chồng trước" này tương đối nhạy cảm, nghe được liền cả người cảm thấy không thoải mái.

"Em mới không cần! Anh vốn chính là 'chồng trước'. Em khát, nếu anh không lấy em tự đi lấy nước." Lòng mày Lâm Khả Nhi nhăn lại khế kêu.

Đường Chá thờ dài, cách cô gọi anh tiếng "chồng trước" tạm để sau chỉnh lại, nghe bà xã khát nước, lập tức đi đến rót nước cho cô.

"Tổng giám đốc, các người cứ trò chuyện, tôi trở về phòng xem ba-by một chút." Liễu Phạm dụ dàng cười rời khỏi phòng, đem không gian riêng tư để lại cho hai người bọn họ.

"Em mệt quá!" Lâm Khả Nhi uống hết ly nước, làm nũng nâng môi đỏ mọng.

"Anh giúp em xoa bóp." Đường Chá lập tức ngồi sau lưng cô, từ đầu đến bả vai, rồi đến sau lưng, nhẹ nhàng xoa bóp giúp cô, trừ cỏi thần kinh của cô.

"Thật thoải mái, 'chồng trước', tay nghề của anh rất cao, không bằng em mở một nhà xoa bóp cho anh." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười.

"Anh chỉ phục vụ một mình em, những người khác không có cơ hội!" Đường Chá vừa xoa mặt Lâm Khả Nhi, vừa lãnh khốc nói.

Anh ta Đường Chá là tổng giám đốc Đường thị, bao nhiêu người chờ phục vụ cho anh ta, trừ cô Lâm Khả Nhi, trên thế giới này còn tìm không ra người thứ hai để cho anh ta phục vụ.

"Xem ra em rất may mắn ồ!" Lâm Khả Nhi xoay người lại, nhảy lên chân Đường Chá, bộ dạng xinh đẹp ngồi ở trên người anh ta.

"Em mới biết sao?" Đường Chá siết chặt chóp mũi Lâm Khả Nhi, bắt mắt nhìn cô chăm chăm.

"'Chồng trước', anh có thể phục vụ em cả đời sao?" Lâm Khả Nhi đột nhiên nghiêng đầu hỏi.

"Bà xã, chỉ cần em ngoan, anh sẽ phục vụ em cả đời." Đường Chá cố ý kêu bà xã. Một tiếng kia thanh 'chồng trước' làm cho lòng anh ta lạnh.

"Kêu 'vợ trước'! Kêu bà xã nữa em liền không để ý tới anh." Lâm Khả Nhi bá đạo ra lệnh.

"Em dám!" Đường Chá không thể tiếp tục chịu được "chồng trước" cùng "vợ trước" quan hệ, anh ta chột chặn lại tẩm làm anh ta tức giận cái miệng nhỏ nhắn, ghê tởm hung hăng giãy xéo.

"'Chồng trước', em đột nhiên phát giác công phu của anh rất tuyệt, anh làm người tình của em thôi." Lâm Khả Nhi như tên trộm cười xấu xa, thấy khuôn mặt của Đường Chá đen mặt, cô không chịu nổi cười ra tiếng.

"Anh là chồng em!" Đường Chá bỗng chốc đem Lâm Khả Nhi quấn chặt, bàn tay nhanh chóng kéo rơi y phục trên người cô, dùng vô tận nhiệt tình đem xâm nhập lấy cô.

"Ông xã tha cho em" Cùng Đường Chá một hồi mãnh liệt công kích, Lâm Khả Nhi rốt cuộc không nhịn được cầu xin tha thứ.

Đã lâu không được nghe cô gọi tiếng "ông xã", trên mặt Đường Chá lộ ra nụ cười hạnh phúc.

"Bà xã, còn chưa đủ!" Anh ta chột đem tiểu Khả Nhi ôm đi lên, để cho cô quý gối trước mặt mình, từ phía sau đánh vào.

"A" từ rên rỉ một tiếng, cô cũng nữa không phát ra âm thanh nào.

Anh Chá thật lợi hại, anh ta đang lo lắng đến bụng của cô, không để cho cô bị thương trong tình huống như thế, thế nhưng có thể làm được để cho cô cả người run rẩy, kích tình không ngừng.

Cô phát hiện mình thật thương anh ta, cũng không thể không có anh.

Đường Chá bá đạo đem nhẫn kết hôn vào ngón giữa của tiểu Khả Nhi: "Bà xã, cùng anh về nhà."

"Em bây giờ là 'vợ trước', lấy thân phận gì về nhà với anh?" Lâm Khả Nhi ngẩng đầu lên, cười.

"Vậy chúng ta tái hôn một lần nữa!" Chỉ cần có thể đem tiểu Khả Nhi kéo về nhà, lấy cô lần thứ hai cũng không vấn đề.

"Chúng ta bây giờ đi. Em biết rõ chung quanh đây có một đường lúc giao đường." Lâm Khả Nhi cười hưng phấn.

Cô dắt tay Đường Chá, lại muốn chạy ra ngoài.

"Chậm một chút đi, bà xã em đang có thai." Đường Chá lập tức ngăn cô lại, không ngừng dặn dò.

"Ông xã, Anh ôm em." Lâm Khả Nhi vòng chặc cổ của Đường Chá, dí dỏm năn nỉ.

"Tuân lệnh! Bà xã của anh!" Đường Chá hai tay ôm lấy Lâm Khả Nhi, vui mừng cười lên.

Bà xã rốt cuộc đã chịu trở về bên cạnh anh ta, trong lòng anh ta kích động không thể dùng bất kì ngôn ngữ nào để diễn tả.

Anh ta thật muốn nói cho toàn thế giới biết, tiểu Khả Nhi đã đồng ý trở về bên cạnh anh ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180

Editor: Sendyle

Khuôn mặt và ánh mắt của cha xúr lợ về buồn ngủ nhìn đôi vợ chồng trước mắt. Ông vừa bị bọn họ từ trong giấc mộng đánh thức, lập tức bắt ông cử hành hôn lễ cho bọn họ.

Nào có ai như vậy? Hiện tại là ba giờ rưỡi sáng!

Bọn họ không muốn ngủ, nhưng ông ta muốn ngủ!

Nhưng người đàn ông hung ác đó sừng sốt đem ông ta từ trên giường kéo xuống, buộc ông ta phải mặc quần áo vào, đem ông ta kéo đến giáo đường.

Bất đắc dĩ thờ dài, kể từ khi làm cha xúr tới nay, đây là lần đầu tiên ông ta gặp phải người điên cuồng như vậy.

Nhìn cô bé nhỏ kia như chú chim non nép vào bên cạnh người đàn ông lãnh khốc kia, ông ta chỉ có thể chân thành chúc phúc cho bọn họ.

"Đường Chá tiên sinh, anh có đồng ý cưới cô Lâm Khả Nhi làm vợ, cả đời bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy không?"

"Tôi đồng ý!"

"Lâm Khả Nhi tiểu thư, cô có đồng ý gả cho Đường Chá tiên sinh, cả đời yêu thương anh ta không?"

"Tôi đồng ý!"

Trước sự chứng kiến của chúa, trước thánh đàn, ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng.

*****

Khi Đường Chá ôm Lâm Khả Nhi xuất hiện trước Đường gia, lập tức tạo nên chấn động. Đường phụ kích động thiếu chút nữa nhảy xuống từ trên ban công lầu hai.

Con trai ngoan rốt cuộc có thể đem cô dâu yêu quý của ông về nhà!

Đường phụ lập tức ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu nghênh đón, ôm Lâm Khả Nhi.

"Con dâu ngoan, đừng chạy." Đường phụ so Đường Chá còn khẩn trương hơn đối với hành động nhảy cẫng lên lầu của Lâm Khả Nhi.

"Cha, con không sao. Cha so anh Chá còn phải khẩn trương hơn." Lâm Khả Nhi làm nũng nhào vào trong ngực lão nhân gia.

Nhiều ngày như vậy không gặp lão nhân gia, thật làm là cô có điểm nhớ nhưng ông.

"Con dâu ngoan, trở lại là tốt rồi. Về sau đừng làm cho ta sợ nữa." Đường phụ sùng ái vuốt tóc của cô ấy, bộ dạng giống như một vị cha già nhân từ.

"Cha, cha yên tâm đi, về sau con sẽ không làm cho con dâu ngoan của cha tức giận bỏ đi nữa." Đường Chá đứng ở trước mặt Đường phụ, trịnh trọng bảo đảm.

Thời gian trôi qua nhanh thắm thoát, Lâm Khả Nhi mang thai cũng được bốn tháng. Bụng của cô tựa như quả cầu, bắt đầu bành trướng, quần áo cũng không giấu được bụng to của cô.

Nằm trên ghế sa lon, cô cảm thấy thật nhàm chán, vừa nghĩ tới còn hơn năm tháng mới có thể sinh tiểu bảo bảo, cô cảm thấy dài đằng đẳng. Mang thai cô bị anh Chá chinh đủ, anh ta thậm chí ngay cả ra đường cũng không cho cô đi một mình, chỉ lúc nào có anh ta mới có thể làm cho cô ra khỏi phòng.

Cuộc sống mất đi tự do rồi cuộc lúc nào mới có thể kết thúc?

Tầm mắt của cô vẫn nhìn quanh cửa, cũng đã hai giờ rưỡi xế chiều, sao anh Chá vẫn chưa về, hôm nay là ngày hẹn khám thai với bác sĩ.

Khi cô ăn xong một chùm nho, sáu cái bánh trứng thì Đường Chá mới về đến. Anh ta ôm Lâm Khả Nhi xin lỗi: "Bà xã, thật xin lỗi, vừa có một hội nghị khẩn cấp, trì hoãn một chút thời gian."

"Anh có phải không muốn đi cùng, em có thể tự mình đi." Lâm Khả Nhi tròn mắt một cái, bất mãn nói. Nửa tháng mới đi khám thai một lần, anh Chá lại dám trễ, nên bị phạt.

"Đừng nóng giận, bà xã, lần sau anh nhất định đúng giờ." Đường Chá giờ tay của mình lên, hướng bà xã bảo đảm.

"Thôi, tạm tha cho anh lần này." Lâm Khả Nhi cười hi hi một tiếng.

Cô biết anh Chá là tổng giám đốc của Đường thị nên có rất nhiều việc. Cô có thể hiểu được khổ cực của anh ta, nhưng trong lòng cô lại hi vọng anh Chá ngày ngày ở nhà cùng cô.

Đường Chá ôm lấy Lâm Khả Nhi có chút nặng, đi ra ngoài.

"Em rất nặng sao? Có phải quá nặng nên anh không có sức nói chuyện với em?" Lâm Khả Nhi xấu xa đánh vào bên tai Đường Chá cười nói.

"Bà xã, em đừng quá khinh thường anh. Trọng lượng của em như vậy làm sao có thể làm cho anh không có sức chứ? Cho dù em có biến thành cô gái mập, anh cũng sẽ ôm em như thế này." Đường Chá nở nụ cười nhìn Lâm Khả Nhi.

"Có thật không? Vậy em sẽ cố gắng ăn thật nhiều để trở nên siêu cấp mập, cho anh thử một chút." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười. Vừa nghĩ tới anh Chá ôm trong ngực một quả cầu lớn, khó khăn di chuyển về phía trước, làm cho cô muốn cười.

"Tốt, bà xã, em tốt nhất nặng năm trăm cân, như vậy anh cũng không cần lo lắng có người đàn ông khác giành em với anh." Đường Chá trầm thấp cười.

Vừa nghĩ tới bà xã đáng yêu được người người yêu thích, làm cho tâm anh ta không khỏi lo lắng. Nghĩ đến mắt của đám đàn ông lom lom theo dõi bà xã anh ta, làm cho anh ta một khắc cũng không dám buông lỏng.

"Nặng năm trăm cân? Anh cho em là heo à?" Lâm Khả Nhi tức giận đâm vào ngực chồng yêu, bất mãn kháng nghị.

"Vậy thì có quan hệ gì, em biến thành heo anh vẫn yêu em." Đường Chá đem Lâm Khả Nhi bỏ vào trong xe, đầy thâm tình nói.

Nghe được lời nói của anh Chá, trong lòng của Lâm Khả Nhi trừ hạnh phúc, cũng nữa tìm không ra bất kì ngôn ngữ nào để hình dung tâm trạng của mình giờ khắc này.

*****

Ở trong phòng kiểm tra, bác sĩ Michelle đang làm kiểm tra bụng của Lâm Khả Nhi, anh ta nghiêm túc nhìn chăm chăm ảnh hình trên màn hình, đột nhiên anh ta khẩn trương nói một câu: "Sao lại có hai cái đầu?"

Một câu nói này dọa Đường Chá đổ mồ hôi lạnh toàn thân, chẳng lẽ là quái thai?

Lâm Khả Nhi khẩn trương cầm tay của chồng yêu, có chút run rẩy nói: "Ông xã"

Đường Chá vội vàng buông lỏng khẩn trương trên mặt mình, cười nhàn nhạt nói: "Đừng sợ, bảo bảo của chúng ta không có việc gì."

Lời nói của bác sĩ Michelle thốt ra làm cho người ta kinh ngạc muốn chết, không tới mấy phút lại toát ra một câu: "Đây là chân thứ tư."

À? Hai cái đầu, bốn chân, là quái vật? Cô Lâm Khả Nhi làm thế nào lại mang thai một đứa bé như vậy?

Vốn là tâm tình hưng phấn bởi vì lời của bác sĩ mà bị dập tắt, thiếu chút nữa làm cô khóc lên.

"Hừ, không có chuyện gì." Mặc dù Đường Chá cũng rất lo lắng, nhưng anh ta là đàn ông, sao có thể khiến bà xã khổ sở. Anh ta cố gắng an ủi tâm tình Lâm Khả Nhi.

"Cánh tay thứ tư thế nhưng giấu ở nơi này! Đủ!" Bác sĩ Michelle đột nhiên hưng phấn xoay người, đối với Đường Chá nói, "Đường tổng giám đốc, chúc mừng ngài, tôn phu nhân mang một đôi song sinh."

"Bào thai song sinh? !" Lâm Khả Nhi trừ khiếp sợ, nói không ra lời. Người cô tựa như mới từ động băng ra, lần thứ nhất xuống chảo dầu, lúc lạnh lúc nóng. Mới vừa thiếu chút nữa tuyệt vọng khóc thút thít, hiện tại lại thích muốn lớn tiếng hoan hô.

Cô thế nhưng mang thai song sinh!

Cô đột nhiên đứng dậy nhào vào trong ngực Đường Chá, kích động nói: "Anh Chá, là một đôi ba-by! Bọn chúng nhất định thật rất đáng yêu."

"Anh đã nói là không có việc gì mà." Đường Chá lau mồ hôi lạnh trên trán, cố làm ra dáng vẻ tỉnh táo nói.

Không ngờ mình thế nhưng mạnh như vậy, lần đầu tiên chôn hai mầm móng. Chỉ cần là con của anh và Khả Nhi, anh ta đều hào hứng phần. Nghĩ đến thân thể tiểu Khả Nhi nhỏ nhắn như vậy, có thể thừa nhận được hai ba-by sao?

Từ ngày đó, Lâm Khả Nhi được cả nhà xem như bảo bối, ăn uống tất cả đều có người phục vụ, đi bộ có người đỡ, nghĩ đến muốn ngồi trong sân một chút đều không được phép.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181

Editor: Sendyle

Mặc dù biết anh Chá quá quan tâm cô, nhưng bị mọi người canh chừng bên người như vậy làm cho cô cảm thấy hình như giống tù nhân hoàn toàn mất tự do, cái gì cũng không thể làm.

Bụng cô mới được bốn tháng, cũng không phải là muốn sinh, có cần phải cẩn thận đến như vậy hay không?

Đột nhiên nhớ nhung đến tiểu khả ái của chị Liễu Phàm. Cô bé cũng sắp được ba tháng, đáng đáng trắng trẻo mập mạp, da thịt non mềm, đáng yêu vô cùng.

Cô muốn đi tìm chị Liễu chơi, đi xem đứa cháu gái nhỏ khả ái đáng yêu của mình.

Lừa gạt mọi người trong nhà, cô từ cửa sau trộm trộm chuồn chạy.

Ngồi ở trong taxi, vì mình đã lâu mất đi tự do hít sâu một hơi. Cảm thấy thật sáng khoái!

Tò mò quan sát quang cảnh náo nhiệt trong thành phố, Lâm Khả Nhi đột nhiên ở trong đám người thấy một người đàn ông đã thật lâu chưa từng thấy - Lưu Vân Thiên.

Đã từng cho rằng anh ta là một người đàn ông chính trực, nhưng không ngờ anh ta thế nhưng hèn hạ thiết kế hãm hại anh Chá cùng chị Liễu. Chị Liễu thật đáng thương đem cả trái tim giao cho anh ta, lại bị anh ta làm tổn thương, vết thương chồng chất. Vừa nghĩ tới, Lâm Khả Nhi liền giận xanh mặt muốn xông lên xé rách mặt của anh ta.

Xem ra bộ dạng của Lưu Vân Thiên rất có thành tựu, quần áo cầu kỳ, có tài xế cung kính mở cửa xe cho anh ta, xem chiếc xe của anh ta rất có giá trị. Trong khi chị Liễu chịu khổ sở thì Lưu Vân Thiên có cuộc sống xung sướng, vui vẻ!

Chị Liễu chịu khổ vì anh ta thật không đáng!

Trên cái thế giới này vẫn còn có người đàn ông gian xảo như anh ta sao? Chị Liễu, chị ngàn vạn lần không được ngu ngốc như vậy nữa.

Người đàn ông như vậy căn bản không đáng giá để cho chị yêu!

Lúc Lâm Khả Nhi nhìn thấy Liễu Phàm, mấy lần nghĩ muốn khuyên Liễu Phàm, nhưng lời đến khóe miệng muốn nói lại thôi. Cô chỉ có thể trêu chọc chị Liễu cười, dụ dỗ tiểu ba-by vui vẻ mà thôi.

Cô rời nhà khiến Đường Chá bỏ cả hội nghị quan trọng, một đường chạy như bay tới nhà Liễu Phàm. Vừa vào cửa, anh ta liền khăn trương bắt cánh tay Liễu Phàm hỏi: "Liêu thư ký, cô có nhìn thấy tiểu Khả Nhi không?"

Liêu Phàm dịu dàng cười lên, cô chỉ chỉ cái bóng dáng nghịch ngợm trong phòng ngủ nói: "Ồ bên trong đấy."

Đường Chá sai bước hướng phòng ngủ đi tới, một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi vào trong ngực: "Vật nhỏ, tại sao không nói một tiếng liền lên chạy đến đây? Em có biết anh sắp bị em lừa dối thành bệnh tim rồi không?"

Lâm Khả Nhi nâng cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói: "Ai cho anh đem em nhốt ở trong nhà. Ở nhà thật nhàm chán, em muốn ra cửa, em muốn tự do!"

"Khả Nhi ngoan, em có biết mấy ngày nay anh vì chuyện hợp mua một công ty dược lớn mà bận rộn vô cùng. Chờ xong dự án này, anh ngày ngày sẽ ở cùng với em." Đường Chá cưng chiều ở trên môi hồng của Lâm Khả Nhi ấn lên một nụ hôn, trong mắt tràn đầy áy náy nhìn cô.

"Nhưng mà người ta thật rất nhớ muốn ngày ngày nhìn thấy anh." Lâm Khả Nhi sâu kín than thở. Anh Chá cứ phải bận rộn như vậy sao? Nếu ở Canada, cô có thể đợi đến tối là có thể gặp lại anh ta, nhưng nếu như anh phải ra nước ngoài, chừng mấy ngày cô sẽ không được nhìn anh ta.

Mặc dù trong nhà có cha chồng cùng người giúp việc theo cô, nhưng cô vẫn sẽ cảm thấy cô độc.

Sóng mắt của cô lưu chuyển, đột nhiên nảy ra ý hay: "Anh Chá, nếu không em cùng anh đi làm. Anh đem em mang theo trên người, cũng không cần lo lắng em sẽ lên chạy đến á."

"Như vậy sao được? Nào có ông sếp nào đi làm mang theo bà xã?" Đường Chá bắt đầu đi lắc đầu, nếu quả thật như vậy, trước mặt cấp dưới uy tín của anh ta còn đâu. Nếu tất cả mọi người đều học theo anh ta, đem vợ con mang tới công ty, còn tâm trí đâu mà làm việc...

"Anh có thể nói em là em vợ của bà xã anh à!" Lâm Khả Nhi tiến sát trong ngực Đường Chá, dùng một đôi tay nhỏ bé chơi đùa uốn éo áo sơ mi của anh ta.

"Chuyện như vậy có thể lừa gạt sao?" Đường Chá không tin bật cười. Vừa nghĩ tới mình mang theo một phụ nữ có thai đi làm, lưng anh ta liền một hồi rét run. Đây chẳng phải sẽ bị người trong công ty cười nhạo sao?

"Chỉ cần anh Chá gạt đầu, tiểu Khả Nhi tự nhiên có biện pháp." Lâm Khả Nhi hả hê ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

"Được rồi, xem như anh sợ em." Đường Chá cũng muốn xem một chút tiểu Khả Nhi rốt cuộc có biện pháp gì.

"Ông xã, em thật yêu anh!" Lâm Khả Nhi hưng phấn hôn lên môi Đường Chá, không hề có chút kỹ xảo gặm loạn cánh môi anh ta.

Đường Chá lúng túng nhìn sang Liêu Phàm đang đứng ở cửa phòng, gương mặt ửng hồng, ôm lấy bà xã khá ái của mình.

"Liêu thư ký, tôi mang cô ấy về nhà."

"Đi đi, về nhà mới hảo hảo ân ái." Liêu Phàm nhạo báng nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khả Nhi vì mắc cỡ mà hồng hồng. Cô thể nhưng quên bây giờ là ở trong nhà Liêu Phàm.

Về đến nhà Lâm Khả Nhi không tránh được bị Đường Chá hung hăng trừng phạt một lần. Anh ta từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, không buông tha một tấc, đem cô ăn sạch.

****

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Khả Nhi ở phòng tắm nửa ngày, mới như tên trộm mở cửa đi ra.

"Xong chưa?" Đưa lưng về phía phòng tắm, Đường Chá vừa thất cả vật, vừa tò mò hỏi nói.

"Đã xong, bảo đảm không thành vấn đề. Kính xin tổng giám đốc giám định." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười duyên.

Đường Chá quay đầu lại kinh ngạc tròn to hai mắt.

Trước mắt nam nhân mập là bà xã của anh ta sao? Tóc ngắn ngắn, mặt trắng thuần khiết, T shirt dài rộng, quần jean trắng bạch.

Nam nhân mập mập quá độ, làm sao ai có thể nhìn ra được đây là tiểu bảo bối xinh đẹp của anh ta.

"Như thế nào? Không nhìn ra là em phải không?" Lâm Khả Nhi ở trước mặt Đường Chá lượn mấy vòng, hướng tới anh ta lộ ra trang phục của mình.

"Nhìn không ra, nhưng anh giải thích như thế nào với đám nhân viên? Anh vì sao muốn dẫn một tiểu mập mập đi làm?" Đường Chá buồn cười nhìn bà xã.

Lâm Khả Nhi tiến sát trong ngực anh ta, nghịch ngợm cười nói: "Thì nói em là nem của bà xã anh, tới công ty thực tập. Không phải rất đơn giản sao? Ông xã, anh thật ngốc!"

Nghe được lời nói của bà xã, Đường Chá miễn cưỡng đồng ý. Vì có thể mọi lúc được nhìn thấy tiểu Khả Nhi, anh ta chỉ có thể lựa chọn nói láo. Hy vọng có thể lừa được ánh mắt của mọi người.

Khi anh ta mang theo Lâm Khả Nhi tới công ty, nhìn thấy người liền cùng đối phương giải thích: "Đây là em trai của bà xã tôi, tới công ty thực tập, các người về sau phải chăm sóc một chút."

Chỉ sợ người trong công ty không biết, còn kém cảm cái loa hướng về phía tất cả nhân viên trong công ty truyền thanh.

Vừa vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Lâm Khả Nhi liền ôm bụng cười lên. Anh Chá thật đáng yêu!

"Đứa nhỏ tinh nghịch, chỉ vì em anh lần đầu nói láo, em xem, trong lòng bàn tay anh vẫn còn đỏ mẩn hôi lạnh." Đường Chá đem lòng bàn tay mình đặt ở trước mặt Lâm Khả Nhi, để cho cô xem một chút.

Chương 182

“VẬY ĐỂ TIỂU KHẢ NHI ĐỀN BÙ CHO ANH.” Lâm Khả Nhi đưa tay ôm lấy cổ Đường Chá, đem môi hồng kiêu diễm in trên đôi môi nóng rực của hắn.

Đường Chá vì hành động của cô mà gầm nhẹ một tiếng, vội vã đem cô ôm vào trong ngực.

Nụ hôn nóng bỏng thiếu chút nữa biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, nếu không phải hắn còn nhiều công tác phải hoàn thành, Đường Chá tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tiểu Khả Nhi, hắn muốn hung hăng yêu cô một lần lại một lần.

Thở hổn hển buông Lâm Khả Nhi ra, trong mắt hắn mang theo vô hạn sùng ái vỗ vỗ sau lưng cô, giúp cô thuận khí, sau lại uy nghiêm nói: “Đến ghế salon nghỉ ngơi, không cho quấy rầy anh làm việc, nếu không anh lập tức đuổi em về nhà.”

“Anh Đường thật là đáng sợ.” Lâm Khả Nhi giả bộ run rẩy co rúm người lại, ra vẻ sợ hãi đứng dậy.

“Đưa nhò tình nghịch này!” Đường Chá ôn nhu véo chóp mũi xinh đẹp của lão bà, hắn yêu đến tận xương tủy bộ dạng này của cô.

Lâm Khả Nhi nghe lời ngồi xuống bên ghế salon, an tĩnh nhìn Đường Chá đang chuyên chú làm việc.

Đây là lão công thân ái của cô nha, bộ dạng hắn nghiêm túc làm việc xem ra thật xuất sắc. Hắn quả thật chính là do Thượng Đế vì cô mà đặc biệt chế tạo, đẹp trai ngây người!!!

Thư ký Linda đẩy cửa ra, bụng hai ly cà phê nóng đi tới, mang thei về mặt từ ái nói với Lâm Khả Nhi: “Mời dùng cà phê.”

Đường Chá nghe thấy, lập tức ngăn cản: “Linda, cô ấy không uống cà phê, cô đi lấy cho cô ấy ly nước trái cây.”

Linda nghe vậy, lập tức nhận lệnh, cười gật đầu: “Dạ, tổng giám đốc.”

Đem một ly cà phê để trước bàn Đường Chá, cô xoay người rời đi.

Sau khi Linda đi khỏi, Lâm Khả Nhi đột nhiên úp sấp trước bàn làm việc của Đường Chá, nghịch ngợm trêu chọc hắn. “Lão công, chị Linda thật xinh đẹp. Anh có động lòng với chị ấy hay không?”

Đường Chá dùng bút ngòi vàng hung hăng gõ một cái trên đỉnh đầu cô: “Đã động tâm với em rồi còn có thể thích người khác sao? Không cần suy nghĩ lung tung đi, người ta đã là mẹ của ba đứa trẻ, cùng lão công vô cùng ân ái.”

“A? Chị ấy đã là mẹ của ba đứa trẻ? Thật không nhìn ra.” Lâm Khả Nhi kinh ngạc há hốc mồm. Chị Linda có chỗ nào giống người phụ nữ đã sinh ba đứa trẻ? Cô ấy có vóc người cao gầy, mảnh khảnh, tựa như thiếu nữ xinh đẹp. Một mái tóc vàng phiêu dật, mắt xanh xinh đẹp, quả thật là mỹ lệ không giống người phạm.

Lấy dáng người nhỏ nhắn của cô so sánh với Linda, quả thật là có chút xấu hổ. Dáng cô không

cao, đứng ở trước mặt chú Chá, cô tựa như một đứa trẻ không hơn.

“Tiểu Khả Nhi, em lại đang hoài nghi anh. ... Được anh liên giúp hi vọng của em trở thành sự thật, ra ngoài chọn thêm mấy đóa hoa nữa mang về.” Đường Chá giả bộ uy hiếp nhìn lão bà. Thật ra hắn nào dám làm vậy, chỉ là bất mãn đến bây giờ tiểu Khả Nhi vẫn còn hoài nghi tình yêu của hắn dành cho cô.

“ĐỪNG!” Nghe Đường Chá nói vậy, Lâm Khả Nhi lập tức khấn trương, cô vọt vào trong ngực Đường Chá, bá đạo nói: “Anh là của em! Không cho phép anh chạm vào nữ nhân khác!”

Thấy lão bà nhò của hắn lộ ra dáng vẻ khấn trương, Đường Chá cười, môi hắn dính vào bên môi cô mà hỏi: “Sau này em còn dám hoài nghi anh sao?”

Lâm Khả Nhi mãnh liệt lắc đầu, cười lấy lòng nói: “Không dám! Lão công là giỏi nhất, yêu tiểu Khả Nhi nhất.”

Lúc này Đường Chá mới hài lòng gật đầu: “Cái miệng này thật ngọt! Nhưng mà, anh thích.”

Nói xong, hắn bá đạo che lại cái miệng nhỏ kia, nhiệt tình cạy mở răng ngọc, đầu lưỡi nhanh chóng xâm nhập, mút lấy toàn bộ dịch ngọt trong miệng cô.

Bỗng nhiên, một hồi tiếng ho khan lúng túng từ cửa truyền vào. Lâm Khả Nhi đỏ mặt nhảy xuống khỏi đùi Đường Chá, chạy đến bên ghế salon ngồi

xuống. Ánh mắt cô thậm chí không dám nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Linda ngoài cửa.

Linda không thể tin được cảnh tượng cô vừa chứng kiến. Bọn họ... tổng giám đốc yêu vợ như mạng, thế nhưng cùng tiểu nam sinh ở đây làm chuyện đồng tính luyến ái. Trời ạ! Thế giới này có phải rối loạn rồi hay không?

Linda lúng túng đem nước trái cây để xuống trước mặt Lâm Khả Nhi: “Em trai, nước trái cây của em”

Trước khi ra khỏi phòng làm việc, cô trịnh trọng quay đầu hướng Lâm Khả Nhi đang uống nước trái cây nói: “Em trai, nam nhân nên thích nữ nhân, em có muốn chị giới thiệu cho em một người bạn gái hay không?”

Nghe được lời Linda, nước trái cây trong miệng Lâm Khả Nhi chợt phun ra. Cô còn ho khan khan không ngừng. Chị Linda này sao lại đáng yêu như vậy? Lại muốn giúp cô giới thiệu bạn gái.

Cô vừa ho khan vừa khoát tay: “Không, không cần! Tôi đã có bạn gái.”

“Tổng giám đốc là người đã có vợ, hơn nữa còn rất yêu cô ấy.” Linda vẫn không buông tha, tiếp tục giảng giải.

Cô còn nhớ, tổng giám đốc phu nhân đã mang thai bốn tháng, nếu cô ấy biết lao công của mình cùng một nam sinh đồng tính luyến ái, không biết sẽ khổ sở thành cái dạng gì.

Không được, cô nhất định phải ngăn cản hai người này.

“Chị Linda, em đã biết.” Lâm Khả Nhi đột nhiên phát hiện cô thích chị Lynda xinh đẹp đáng yêu

này. Cô ấy không giống với mấy thư ký trước đây của chú Chá.

Linda nghe vậy, quay lại nhìn về mặt căng cứng của tổng giám đốc, mới không yên tâm đi ra khỏi phòng làm việc, cũng không quên thay họ đóng cửa lại.

Linda vừa mới đi khỏi, Đường Chá lập tức không chế không được cười to thành tiếng. Chuyện vừa rồi mặc dù lúng túng, nhưng hẳn, một nam nhân bình thường lại bị hiểu lầm thành đồng tính luyến ái, thật là làm cho hắn thiếu chút nữa không nhận được bật cười tại chỗ.

Đều là tiểu Khả Nhi gây họa.

Hoàn hảo là bị Linda đụng phải, cô ấy sẽ không bép xép với người khác.

“Tiểu Khả Nhi, không cho lại gần anh nữa.” Vì tránh lại bị cô câu dẫn, hắn nghiêm nghị ra lệnh.

“Tuân lệnh!” Lâm Khả Nhi hướng về phía Đường Chá chào một cái, nghịch ngợm cười.

Trong mắt Đường Chá tràn đầy tình yêu mà lắc lắc đầu.

Kể từ khi tiểu Khả Nhi cùng hắn đi làm, hiệu suất công việc của hắn chẳng những không có giảm, ngược lại tăng cao bất thường. Có lẽ là bởi vì hắn không cần ở công ty mà lo lắng cho tiểu Khả Nhi ở nhà thế nào, cô đang làm gì. Có tiểu Khả Nhi ở bên cạnh, hắn có thể chuyển tâm làm việc.

Mỗi khi tiểu Khả Nhi ở cùng một chỗ với hắn, Linda sẽ năm lần ba lượt tìm lí do chạy vào phòng làm việc. Có khi còn bất chấp thân phận, mạnh mẽ đem tiểu Khả Nhi lôi đi.

“Em trai, để chị dẫn em đi tìm hiểu cái gì gọi là nữ nhân. Chỉ có nữ nhân mới dễ thương, thích nữ nhân mới là người đàn ông bình thường.” Từ lần đấy, Linda vẫn chưa từ bỏ ý định dạy dỗ Lâm Khả Nhi. Dù thế nào, cô cũng không thể để cho nam sinh này phá vỡ hôn nhân của tổng giám đốc.

“Chị Linda, em phát hiện chị rất xinh đẹp nha. Hình như em yêu chị mất rồi.” Lâm Khả Nhi đột nhiên che ngực, bày ra một bộ ái mộ Linda đã lâu.

Lời của cô khiến Linda giật mình, lập tức hất tay cô ra: “Chị không được. Em trai, chị đã có lão công rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183

“Vậy làm sao bây giờ? Em phát hiện ánh mắt em đã không thể rời khỏi chị.” Lâm Khả Nhi u oán nháy mắt, một bộ lả chã chực khóc, “Chị Linda, chị cũng biết em thích nam nhân, đây là lần đầu tiên em thích nữ nhân, vậy mà lại bị chị từ chối. Em không muốn sống nữa.”

Nói xong, nước mắt cô lách tách tuôn rơi.

Lời cô nói cũng nước mắt của cô khiến Linda hốt hoảng không biết phải làm sao bây giờ. Cô muốn an ủi cậu bé này rồi lại không biết nên nói gì mới tốt.

“Em trai, em đừng khóc, chị sẽ giúp em giới thiệu bạn gái.” Linda lo lắng liếm liếm môi.

“Không cần. Chị Linda, em thấy e, vẫn nên yêu nam nhân thì tốt hơn.” Lâm Khả Nhi úy khuất cắn môi dưới, xoay người, trở về phòng làm việc của Đường Chá.

Cửa phòng vừa khép lại, cô liền nhin không được cười lớn.

Chị Linda thật dễ lừa, chỉ hai câu sẽ khiến chị ấy không biết phải làm sao.

Đường Chá ngẩng đầu lên, vẻ mặt không đồng ý nhìn cô chăm chăm: “Tiểu Khả Nhi, em lại giuror trò gì rồi hả? Cười gian như vậy.”

“Nào có? Người ta chỉ là rất thích chị Linda mà thôi, chỉ là chị ấy không dám lại gần em nữa thôi.” Lâm Khả Nhi giả hoạt cười.

“Không cho phép chinh Linda, em đem cô ấy hù chạy, ai tới làm thư ký cho anh?” Thật vất vả tìm được một thư ký vừa lòng, hán cũng không muốn phải đuổi việc Linda.

“Người ta nào có hù dọa chị ấy, chỉ mới đùa giỡn nhỏ nhỏ mà thôi.” Lâm Khả Nhi khoa trương dùng ngón tay so sánh, hình dung trò giỡn nhỏ này còn chưa lớn bằng một centimet.

Đường Chá bất đắc dĩ thở dài, hiện tại hán liền bắt đầu nghi ngờ không biết hán mang theo tiểu Khả Nhi đi làm rốt cuộc là ý kiến hay hay là một chủ ý cù ỉ.

Có thể nhìn thấy cô mọi lúc, trong lòng hán thật thỏa mãn, nhưng gần đây trong công ty đã truyền ra lời đồn. Nói Đường Chá hán, đường đường là Đường thị tổng giám đốc, lại là một người đàn ông kim cương, không thương lão bà lại đi yêu một tiểu nam sinh vừa tròn, vừa mập.

Chỉ là lời đồn đãi này còn bắt nguồn từ chính hành vi không thể khống chế của hán, luôn muốn cùng lão bà thân mật lúc không có người ngoài. Kết quả, không chỉ là Linda, mà ngay cả cán bộ cao cấp trong công ty cũng không phải lần đầu tiên trông thấy hán cũng tiểu Khả Nhi nóng bỏng hôn nhau.

Lần đầu tiên, mọi người có thể làm bộ như không nhìn thấy, lần thứ hai thì có thể cho là hoa mắt nhìn lầm, nhưng đến lần thứ ba, lần thứ bốn bị người ta bắt gặp, nghĩ muốn phủ nhận cũng không thể nữa rồi.

Kết quả, lời đồn đãi càng ngày càng mãnh liệt lan tỏa, đến hôm nay thì tất cả mọi người trong công ty đều đã biết.

Chẳng lẽ hán nên đem tiểu Khả Nhi để ở nhà, không để cho cô lại theo hán đến công ty.

“Loại đùa giỡn này chắc cũng chỉ có em mới dám mở.” Đường Chá bất đắc dĩ lắc đầu. Xem ra đã đến lúc làm sáng tỏ mọi chuyện, nếu còn không giải thích nữa chỉ sợ thiên hạ đại loạn. Linda là người phụ nữ tốt, nhưng cô ấy đã có chồng con rồi a.

Hán đề xuống điện thoại nội tuyến, kêu Linda đi vào.

Đi tới trước mặt Lâm khả Nhi, một tay hán vươn ra lấy mái tóc giả trên đầu cô kéo xuống, khiến cho mái tóc dài phiêu dật rủ xuống.

Lâm Khả Nhi hốt hoảng che lại tóc, bất mãn nói: “Chú Chá, anh muốn làm gì?”

Đường Chá cưng chiều xoa xoa tóc cô, sau đó xin lỗi hướng Linda nói: “Linda, thật xin lỗi. Máy ngày nay vẫn gạt cô, đây là lão bà của tôi Lâm Khả Nhi, cần bản không phải em trai tôi. Để cho cô chê cười rồi.”

Linda thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng của Lâm Khả Nhi, lập tức quên phải tức giận mà cười rộ lên: “Không sao, như vậy tôi liên an tâm. Tôi còn cho là tổng giám đốc muốn thay lòng, xem ra là tôi đã lo lắng quá rồi. Em trai, em hù chết tỷ rồi.”

Vừa nghĩ tới lúc này, tổng giám đốc phu nhân đối với cô mở miệng tỏ tình, hại tim cô bây giờ vẫn đập nhanh liên hồi.

Xem ra tình cảm của tổng giám đốc cùng phu nhân thật vô cùng ân ái, từ trận đùa giỡn vừa rồi là có thể nhìn ra.

“Đường Chá, anh dám vạch trần em? Em còn chưa có chơi đủ đâu, anh có biết hay không?” Lâm Khả Nhi bất mãn chống nạnh, nhìn chăm chăm Đường Chá.

Vừa mới cảm thấy theo hán đi làm chơi thật khá, đùa giỡn có thể bỏ nhưng vẫn phải tiếp tục diễn.

“Còn muốn chơi? Nếu còn chơi nữa thì sớm muộn chồng em cũng biến thành đoạn tụ mắt thôi!” Đường Chá bất mãn siết chặt hai má đang phồng lên tức giận của lão bà, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nghe được lời nói của tổng giám đốc, Lâm Khả Nhi còn chưa kịp lên tiếng, Linda đã cười lên.

Sao lại có tiểu nữ sinh khá ái như vậy? Nếu như cô là nam nhân, chỉ sợ cô cũng sẽ yêu tổng giám đốc phu nhân khá ái này.

Chỉ cần thấy cô ấy chớp đôi mắt to, tròn, trong suốt kia, cô liền bó tay, cái gì cũng đành nghe theo cô ấy.

Khó trách tổng giám đốc cung chiều cô ấy đến tận trời như vậy.

Lặng lẽ thối lui khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, đem không gian để lại cho đôi vợ chồng nồng tình mật ý kia.

Bên trong phòng làm việc, cảnh xuân vô hạn.

Môi mọng của Đường Chá chậm rãi cong lên, dùng đôi bàn tay như có điện kéo cao áo của Lâm Khả Nhi, một đôi gò bồng khá ái lập tức nhảy ra ngoài. Hắn mê muội xoa hai luồng mềm mại như tơ tằm, dùng ngón tay treu chọc đỉnh mầm xôi hồng, cho đến khi nó cứng như hạt quả hạch, hắn mới hải long cúi thấp đầu ngậm xuống, dùng đầu lưỡi không ngừng đùa bỡn.

Bàn tay cùng đôi môi nóng rực của hắn khiến cả người Lâm Khả Nhi run lên, xúc cảm tuyệt diệu đánh tới, làm cô không kiềm lòng được nhắm mắt lại: “Lão công.”

Một tiếng lão công này khiến Đường Chá hưng phấn khác thường, hắn vội vã phóng xuất chính mình, dừng lại trước rừng mưa tràn đầy hương thơm của cô: “Lão bà, nhanh như vậy liền ẩm ướt.”

Đường Chá trầm thấp cười, đem tiểu huynh đệ đã sớm dâng trào đâm vào.

“A thật to.” Lâm Khả Nhi vô lực chống lưng vào bàn, tay nhỏ bé ôm lấy cổ Đường Chá.

Một loại thoải mái khiến Đường Chá hưng phấn gào nhẹ, hoa kính thật chặt của tiểu Khả Nhi ôm lấy hắn khiến hắn thiếu chút nữa nổ tung. Nhưng Khả Nhi đang mang thai, hắn không thể chỉ quan tâm đến mình mà mặc kệ cảm thụ của cô. Vì vậy hắn cố nén dục vọng đã đạt tới cực điểm, đưa ngón tay đâm vào cách hoa của cô, tìm được tiểu hạch nhạy cảm, khẽ vuốt ve, khiến khe hở giữa hai người tạo ra một mảnh ướt át.

“A – dừng!” Không chịu nổi hành hạ ngọt ngào như vậy, Lâm Khả Nhi kêu to bắt lại bàn tay đang tác quái của hắn, không để hắn tiếp tục kích thích mình.

“Như vậy đã chịu không nổi?” Hắn cười khê, nhìn khuôn mặt động tình của cô, hắn khó có thể tự kiềm chế mà bắt đầu chậm rãi luật động.

Cô thở hổn hển nhìn khuôn mặt tà mị của hắn, trong mắt tràn đầy mong lung. Thân thể cô đã bị dục vọng điều khiển, cô muốn nhiều hơn nữa, lớn tiếng mở miệng cầu khẩn: “Cầu xin anh, mau.”

“Lão bà, quyết chiến bắt đầu.” Nâng khoe miệng tà ác, Đường Chá nắm chặt hông của tiểu Khả Nhi, bắt đầu một cuộc vận động kịch liệt kéo dài. Thân thể bền chắc của hắn không ngừng ra vào hành lang chật khít của cô ra vào, tốc độ càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt.

“A”

“A”

Hai người đồng thời phát ra thanh âm động tình, nhiệt khí nở rộ ở giữa hai người.

Lúc mọi người trong công ty thấy một mái tóc đen phiêu dật của Lâm Khả Nhi thì lời đồn cũng tự nhiên sụp đổ. Thì ra nam sinh này lại là tổng giám đốc phu nhân, không trách được tổng giám đốc yêu vợ như mạng lại cũng “hắn” hôn nhau nóng bỏng. Người ta hôn lão bà, ai quản được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184

Ngày tháng hạnh phúc nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt, Lâm Khả Nhi đã mang bầu đến tháng thứ 9, Đường Chá cũng không thể để cô cùng hắn đi làm được nữa, hắn đem công việc chuyển hết về nhà, ngày ngày ở cùng với bà xã, phòng khi cô có chuyện. .

Nhưng mặc dù như thế, công ty vẫn có một ít đại sự cần hắn tự mình đi xử lý.

Hôm nay, có một hợp đồng mua bán, hắn vội vã bỏ lại bà xã chạy tới công ty.

Lâm Khả Nhi nâng cao bụng tròn vo , đến trong đình viện tản bộ, Đường phụ không yên tâm nên vội vàng đi theo phía sau cô: "Con dâu ngoan, đi chậm một chút, đừng để bị ngã."

"Ba, không có việc gì, nhìn người so với chú Chá còn khản trương hơn." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười nói.

"Tại sao có thể không khản trương? Cháu đích tôn của ta a!" Lão nhân khoa trương nói. Hắn nhìn chằm chằm cái bụng tròn vo của Lâm Khả Nhi, cặp mắt ánh sáng tỏa ra ánh hào quang, giống như cháu đích tôn bảo bối đang ở trước mặt hắn.

"Nếu là cháu gái người liền không yêu nó sao?" Lâm Khả Nhi quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn kháng nghị.

Lão nhân lập tức giải thích: "Ai nói không yêu? Cháu gái đáng yêu hơn. Lớn lên giống con dâu ngoan, đáng yêu như vậy thật là tốt!"

Nghe được lão nhân cười a a một tiếng, Lâm Khả Nhi trên mặt lộ ra nụ cười duyên ngọt ngào chết người.

Cô bây giờ, quả thật tựa như đang sống ở trong thiên đường, có chú Chá yêu cô, có ba chồng thương yêu cô, còn có hai bảo bối sắp ra đời.

Thật hy vọng thời gian trôi qua nhanh lên một chút, để cho cô được nhìn thấy hai đứa bé sớm một chút.

Đột nhiên dưới chân của cô dẫm phải một cục đá, thân thể mất thăng bằng liền hướng phía trước ngã xuống.

Đường phụ kinh hô hướng cô chạy tới, cũng không thể kéo cô. Trơ mắt nhìn cô ngã xuống phủ kín cục đá trên hành lang.

"Đau quá!" Lâm Khả Nhi ôm bụng, đau đến cắn môi dưới. Cô cảm thấy một cỗ nhiệt dịch từ chân của cô đang chảy ra, hốt hoảng hô với Đường phụ, "Cha , con có thể muốn sinh."

Đường phụ mới từ trong lúc bối rối thức tỉnh, lập tức gọi xe cứu thương.

Ở ngoài hành lang bệnh viện bên, Đường phụ càng không ngừng đi tới đi lui, khắp khuôn mặt đầy vẻ bất an.

Lúc này, Đường Chá ngay cả tây trang cũng không mặc nhếch nhác chạy tới, hấn lo âu hỏi: "Cha, tiểu Khả Nhi như thế nào?"

"Vẫn còn giải phẫu." Đường phụ lo lắng nhìn đèn ở cửa phòng mổ .

Đường Chá ảo não gãi đầu, làm sao lại trùng hợp như thế, cố tình khi hắn đi công ty gặp chuyện không may?

Nhìn cửa chính phòng giải phẫu khép chặt , Đường Chá thật là muốn vọt vào.

Chỉ cần có y tá ra ngoài, hắn liền khẩn trương bắt lấy tay của người ta hỏi: "Bác sĩ, như thế nào rồi?"

"Còn chưa có đi ra." Y tá mặt không thay đổi nói cho hắn biết.

Chờ đợi như thế làm người ta nóng lòng, đang lúc Đường Chá sắp gấp đến chết, một y tá đẩy một chiếc xe em bé ra ngoài, cười nói: "Đường tiên sinh, chúc mừng anh, phu nhân đã sinh đôi hai bé trai . Mẹ tròn con vuông, bây giờ chúng tôi phải đẩy bé đi kiểm tra sức khỏe một chút."

"Bà xã tôi đâu?" Đường Chá không yên tâm hỏi. Hắn muốn tiểu Khả Nhi bình an.

"Vẫn còn đang vá lại vết thương, lập tức đi ra." Y tá buồn cười nhìn hắn, "Đường tiên sinh không cần lo lắng, bác sĩ Michelle là bác sĩ giỏi nhất khoa phụ sản , bà xã anh sẽ không có việc gì."

Nghe được câu này, Đường Chá đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, toàn thân vừa buông lỏng, hấn thế nhưng tê liệt ngã xuống trên mặt đất, ngất đi.

"Đường Chá!" Lão nhân mau tới đỡ con trai ông.

.

Mấy y tá vội vàng đem hắn đỡ đến một phòng trống, đối với hắn tiến hành cấp cứu.

Khi Lâm Khả Nhi được đẩy ra từ phòng giải phẫu thì Đường Chá vừa mới tỉnh lại.

Hắn thấy bà xã mặt mày tái nhợt thì đau lòng thiếu chút nữa rơi lệ.

Loại hành hạ này chỉ cần một lần là đủ, hắn không để bà xã của hắn phải chịu khổ lần nữa.

Thấy hai bảo bối giống nhau như đúc nằm trong giường trẻ, Đường Chá trên mặt tràn đầy vui mừng. Bọn chúng là bảo bối của hắn, là Vô Giới Chi Bảo trong lòng hắn.(vật báu vô giá)

Đột nhiên một ba-by không ngừng khóc lên, Đường Chá vội vàng vụng về mà ôm con vào trong ngực, lo lắng dụ dỗ: "Bảo bối ngoan, không khóc, cha thương."

Nhưng hần có dụ dỗ thế nào, tiểu bảo bối vẫn khóc không ngừng.

Lâm Khả Nhi suy yếu đứng dậy nói: "Ông xã, ôm con đưa cho em, có thể là đói bụng."

Đường Chá lập tức chân tay vụng về mà đem con trai đưa đến trong ngực Lâm Khả Nhi.

Nhìn tiểu tử vụng về mà hút / mút lấy sữa của tiểu Khả Nhi, Đường Chá trong lòng tràn đầy kích động.

Tên tiểu tử này mới vừa ăn no, một tên tiểu tử khác cũng khóc lên vang dội, hần vội vàng lại ôm lấy đứa bé kia, tái diễn động tác vừa rồi.

Thì ra là làm cha cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cho đến khi hai tiểu tử kia ăn uống no đủ, ngọt ngào ngủ, Đường Chá đã mệt mỏi cả người ra đầy mồ hôi.

Sau khi đem ba mẹ con tiểu Khả Nhi về nhà, cả nhà họ Đường bỗng trở nên náo nhiệt khác thường. Hưng phấn nhất phải kể tới Đường phụ, chỉ thấy hần vênh lên hai đám râu ria mừng rỡ đến mức không ngậm miệng được nữa.

Hần cùng Đường Chá hai người thường vì giành đứa bé mà tranh nhau đến mức mặt đỏ tới mang tai.

Nếu không, hai người lại vây ở trước giường trẻ, cúi đầu trêu chọc hai tiểu ba-by

khả ái

"Cái này lớn lên giống ta." Đường phụ trêu chọc một đứa trong đó, kiêu ngạo mà cười.

"Rõ ràng lớn lên giống con, nơi nào giống như ba?" Đường Chá bất mãn kháng nghị, "Người xem con mắt này, này lỗ mũi, miệng này, điểm nào không giống con?"

"Không có giống con chút nào, con mắt này, lỗ mũi này, miệng này tất cả đều giống ta. , bảo bối, ông nội bế con." Đường phụ cứng rắn đem con trai một cước đẩy ra, đưa ra bàn tay vui vẻ nói: "Nhìn đứa nhỏ này, cả nụ cười cũng đều cùng ta giống nhau như đúc."

"Đây là con trai con! Trả lại cho con!" Đường Chá ra vẻ muốn đem con trai đoạt lại.

"Không cho! Đây chính là cháu của ta!" Đường phụ hướng Đường Chá trừng mắt, tràn đầy uy hiếp nói. Cứ như muốn nói mi muốn cướp của ta thì hãy cùng ta liều mạng.

"Hai người không nên ồn ào!" Lâm Khả Nhi đi xuống, ôm lấy đứa trẻ kia từ giường trẻ đem hần nhét vào trong ngực Đường Chá, chế nhạo hai người đàn ông đang tranh dành nhau đến mức mặt đỏ tới mang tai, "Một người một đứa, không cho phép hai người tranh giành nhau nữa! Thật không hiểu nổi hai người, có hai ba-by, lại vẫn có thể giành nhau!"

"Con dâu ngoan, chớ tức giận với Đường Chá. Ai bảo ba-by này đáng yêu như vậy!" Đường phụ chê cười hướng Lâm Khả Nhi tạ lỗi.

"Bà xã, chúng ta không tranh giành. Một người ôm một đứa vừa vặn tốt." Đường Chá ở trên mặt Lâm Khả Nhi khề hôn, tràn đầy tình yêu mà nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185

"Bà xã, chúng ta không tranh giành. Một người ôm một đứa vừa vặn tốt." Đường Chá ở trên mặt Lâm Khả Nhi khề hôn, tràn đầy tình yêu mà nhìn cô.

Đột nhiên ba-by mà Đường phụ ôm oa oa khóc lên, hần lập tức thất kinh hỏi con trai, "Đường Chá, nó bị sao thế này?"

"Có thể phải đi tiểu một chút." Đường Chá giống như kinh nghiệm phong phú nói.

Đường phụ vừa nghe, lập tức nâng hai cái chân nhỏ của đứa bé lên, muốn cho đứa bé đi tiểu một chút.

Lâm Khả Nhi thấy tả giấy còn đeo ở tại trên người đứa bé, lập tức cười lên: "Chú Chá, tả giấy không lấy xuống, để cho nó thế nào đi tiểu à?"

Đường phụ vừa nghe, lập tức đặt đứa bé lên giường trẻ, hần chân tay vụng về mà đem tả giấy cởi ra. Hần vừa đem tả giấy lấy xuống, chỉ thấy một đạo

Thánh Thủy phun ra, trực tiếp cho lão nhân rửa mặt.

Một màn tức cười này khiến Đường Chá khẽ cười trực phún con: "Cha, đây chính là trừng phạt người đã cướp bảo bối với con."

Sau khi tự mình thay xong tã giấy cho con trai, Lâm Khả Nhi vội vàng chạy đến phòng vệ sinh lấy tới cho lão nhân một cái khăn lông, vừa lau, vừa nói: "Chú Chá, người nhanh đi tắm."

Đường phụ nhìn tôn tử khả ái thêm một chút, một cặp mắt uy hiếp nói: "Không cho cùng ta giành cháu đích tôn, ta thay quần áo xong trở về ôm hân tiếp."

"Con một tay ôm một đứa thật tốt, không cho người rồi!" Đường Chá nói qua đi tới giường trẻ, đưa tay ôm một ba-by khác.

"Đường Chá, ngươi dám cùng ta giành, ta liền đem hai tôn tử cũng đoạt lấy, để cho ngươi một đứa cũng không được ôm!" Đường phụ trước khi rời đi, bắt mắt gào khóc kêu to.

"Cha, con giúp người trông coi. Đường Chá nếu là dám giành, buổi tối con không cho hân vào phòng." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm ở bên tai Đường phụ nói.

"Em dám!" Đường Chá vừa nghe phúc lợi buổi tối của mình gawoj khó khăn, lập tức bắt mắt kháng nghị.

"Ngoan ngoan giúp ta trông coi Kim tôn(cháu đích tôn), tiểu Khả Nhi sẽ là của con." Đường phụ bá đạo bỏ lại những lời này, mới trở về trong nhà mình đi tắm.

sau khi cha mình đi, Đường Chá bắt mắt một tay nắm lấy Lâm Khả Nhi kéo vào trong ngực: "Bà xã, em thế nhưng không giúp anh!"

"Ai cho anh ngậy thơ như vậy! Thật giống như một đứa bé." Lâm Khả Nhi che cái miệng nhỏ nhắn, mặt cười trộm.

Đường Chá đột nhiên tựa vào bên tai Lâm Khả Nhi nói: "Bà xã, anh rất nhớ em"

"Không phải ngày ngày đều gặp mặt sao? Trừ đi làm anh lúc nào không kề cận em?" Lâm Khả Nhi kinh ngạc hỏi.

"Có thể xem không thể đụng, anh đều muốn nghẹn chết rồi." Đường Chá có chút oán trách nói, bởi vì mang thai sống chết, mình đã hơn mấy tháng không có chạm qua tiểu Khả Nhi.

"Thật đáng thương ồ! , Khả Nhi cho anh an ủi." Lâm Khả Nhi bung lấy gương mặt tuần tú của Đường Chá, trên môi nở nang của hân ấn lên một nụ hôn.

Đường Chá lập tức ngậm môi của cô, nhiệt tình cắn mút nước miếng trong đôi môi ngọt ngào.

Một hồi tiếng khóc oa oa từ hai người trong ngực truyền ra, Đường Chá mới phát hiện ra trong ngực mình còn ôm một đứa con trai, tiểu từ kia bởi vì bị hai người bọn họ chen chúc, đang liều mạng kháng nghị.

Đường Chá vội vàng vừa vỗ lưng ba-by, vừa nhẹ giọng trấn an: "Bảo bảo ngoan, cha thương."

Lúc này đứa bé đang nằm trong giường trẻ nghe thấy tiếng khóc, cũng ồn ào theo, cùng nhau oa oa khóc lên.

Hai đứa bé tựa như đang ca hát, đứa này khóc xong, đứa kia tiếp tục, náo nhiệt đến mức ở xa xa là có thể nghe được trong nhà phát ra vang tiếng khóc cùng tiếng cha con Đường thị đang hả hê cười to.

Lâm Ngạo Phong giật mình xuống xe hơi, giống như một tiểu đại nhân lắc đầu: "Đây chính là âm thanh mà hai đứa cháu ngoại nghịch ngợm của ta phát ra sao? Thật không hiểu chuyện!"

Lâm Vũ Mặc siết chặt khuôn mặt của hân, sủng ái nói: "Tiểu ác ma, thời điểm trước kia con cũng như vậy, không nên cười nhạo người khác."

"Con mới không phải mót ưt!" Lâm Ngạo Phong không phục chống nạnh, "Con đây rất hiểu chuyện, ngoan như vậy, nhất định sẽ không khóc."

"Chỉ con ư? Còn nói ngoan?" Tần Phong đưa ngón trỏ ra gõ ót con trai, chế nhạo hân.

"Con không ngoan thì người nào ngoan? Mẹ không thương con! Còn là cha tốt! Cha, người nói con là không phải thật biết điều?" Lâm Ngạo Phong ôm lấy chân chú Chá, mặt san nị cười.

"Con rất ‘ ngoan ’, ‘ ngoan ’ vô cùng, ‘ ngoan ’ khiến mẹ con cả đêm ngủ không yên, cả Lâm gia đều chỉ nghe được tiếng khóc của con." Lâm Vũ Mặc cười ha ha ôm lấy con trai, đi vào đường trạch.

Lâm Ngạo Phong đứng ở giường trẻ, nhìn này hai đứa trẻ sanh đôi mới vừa bị tiểu Khả Nhi dụ dỗ ngủ, không khỏi nhú lại chớp mũi nói: "Đây chính là hai cháu ngoại của em? Thế nào đáng xấu hổ như vậy? Mặt mũi còn có nếp nhăn, giống như ông già."

"Vừa mới sinh ra đứa trẻ nào cũng đều như vậy, qua một tháng nữa em nhìn lại một chút. Cháu đích tôn nhà ta nhất định là ba-by xinh đẹp nhất trên thế giới." Đường phụ nhếch râu ria lên, bắt mắt nhìn chằm chằm Lâm Ngạo Phong.

Tần Phong vội vàng cười đối với Đường phụ nói: "Thông gia, Tiểu Phong không hiểu chuyện, ngài đừng để ý."

Vừa nghe Tần Phong nói chuyện như vậy, Đường phụ lập tức cười lên: "Không sao. Không sao."

Lâm Vũ Mặc chỉ vào hai ba-by, hỏi Khả Nhi: "Bảo bối, con trai con thế nào lại giống nhau như đúc? Điều này làm cho chúng ta về sau làm sao phân biệt được nha?"

"Có khác nhau a, đứa bên trái này đặc biệt nghịch ngợm, trêu chọc một cái hấn liền cười, là lão Nhị. Đứa bên phải này đáng hoàng chút, là lão Đại." Lâm Khả Nhi kiều ngạo mà chỉ vào hai đứa con trai.

"Nào có như vậy? Nếu là hai bảo bối cùng nhau khóc làm thế nào?" Lâm Vũ Mặc không nói lắc đầu. Hai tiểu tử bề ngoài giống nhau như đúc, thật sự rất thú vị, nhưng là phải phân chia bọn họ rất khó.

"Đây chính là cái vấn đề. Hai đứa bé này cười khóc quý xác thực cần phải làm ký hiệu. Chú Chá, người nói như vậy có đúng không? Ở trên ốt đứa lớn vẽ cái vòng, trên ốt đứa thứ hai vẽ cái xiên (dấu gạch chéo đáy ạ). Em đưa ra phương pháp xử lý không tệ chứ?" Lâm Ngạo Phong một bộ dáng chân thật, vừa đóng đứa đầu, vừa vuốt vuốt cái cằm trơn.

.

"Tiểu ác ma, em không được chen miệng!" Lâm Khả Nhi giận đến một quyền đánh về phía Lâm Ngạo Phong. Hai đứa con trai của cô xinh đẹp như vậy, sao có thể ở trên mặt vẽ vòng tròn vẽ xiên?

Quả đấm của cô còn chưa rơi vào trên người em trai, liền bị Lâm Vũ Mặc ngăn lại: "Tốt lắm, tiểu Khả Nhi đừng tức giận, trở về ta thay con dạy Phong."

Lâm Ngạo Phong há hê hướng về phía chị gái le lưỡi, một lần nữa trở lại bên giường trẻ, một bên hấn đứa bốn khuôn mặt nhỏ nhắn của ba-by, vừa cười đùa.

"Phong, con đã thích hai ba-by như vậy, không bằng liền ở lại Canada cùng chị con đi." Lâm Vũ Mặc xoa xoa đầu của con trai, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186

"Không muốn!" Vừa nghe cha nói, Lâm Ngạo Phong lập tức kinh hoảng lắc đầu. .

"Cha liên hệ với trường học cho con, nên để cho con ra ngoài rèn luyện rồi."

"Con không muốn! Tới Canada con sao còn có thể trêu chọc đồ gỗ kia?" Lâm Ngạo Phong nhỏ giọng lẩm bẩm. Đánh chết cậu, cậu cũng không tới Canada.

"Tiểu ác ma, em muốn trêu chọc ai?" Lâm Khả Nhi thính tai lập tức níu lấy lỗ tai của Lâm Ngạo Phong, nghiêm nghị chất vấn.

"Không có! Chị, chị nghe lầm rồi!" Lâm Ngạo Phong lắc đầu lập tức phủ nhận. Đây chính là bí mật của cậu, sao có thể nói cho người khác biết. Vừa nghĩ tới nữ sinh gỗ kia, trong mắt của cậu tràn đầy ý cười xấu xa xảo quyệt.

Cho dù Lâm Vũ Mặc vừa đấm vừa xoa thế nào, cũng không thể giữ con trai ở lại Canada, lúc rời khỏi lại dẫn tiểu ác ma về nhà.

Khi Lâm Ngạo Phong ngồi lên về nhà thì ở trong lòng cười giảo hoạt: rốt cuộc lại có thể tiếp tục trêu chọc đồ gỗ kia rồi.

Sự ra đời của cặp sinh đôi đã mang đến cho người nhà niềm vui sướng vô tận.

Bất tri bất giác, cặp sinh đôi đã được hơn một tháng. Đường Chá đẩy xe em bé cùng bà xã tản bộ trên đường cái. Xe em bé nhà họ chính là được đặc biệt đặt làm, cặp sinh đôi song song nằm cạnh nhau, trông vô cùng dễ thương.

Xa xa, có một chiếc xe Ferrari dừng ở trên đường, người đàn ông trong xe quay cửa kính xe xuống, tràn đầy ghen tỵ nhìn vợ chồng bọn họ.

Khi hắn thấy Đường Chá hôn trộm một cái lên môi bà xã, thì tức giận nắm chặt quả đấm, trong mắt phủ đầy mây mù.

"Lái xe!" Hắn âm ngoan ra lệnh cho tài xế.

Khi xe chậm rãi lái đi thì ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hạnh phúc của Lâm Khả Nhi, trong mắt tràn đầy đau đớn cùng giãy giụa.

Hôm nay, Lâm Khả Nhi đi mua tã giấy cho em bé, vừa ra khỏi cửa siêu thị, liền nghe có người gọi tên mình. Khi cô nhìn thấy Luru Vân Thiên thì không khỏi sững sờ.

"Anh Luru..."

"Khả Nhi, đã lâu không gặp." Ánh mắt của Luru Vân Thiên lưu luyến trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Khả Nhi, không dời đi được.

"Đúng vậy a, đã lâu không gặp. Anh Luru hiện tại sống rất tốt chứ?" Vừa nghĩ tới chuyện Luru Vân Thiên liên kết với Lê Tây Á cái bấy ông xã mình, hảo cảm đối với Luru Vân Thiên liền giảm đi rất nhiều, giọng nói không khỏi có chút bẽn lẽn.

"Khả Nhi." Bàn tay của Luru Vân Thiên nâng lên, muốn vuốt ve gương mặt của Lâm Khả Nhi, lại bị cô thành công tránh thoát.

"Anh Luru, tôi còn phải về nhà, em bé có lẽ đã đói bụng." Lâm Khả Nhi xin lỗi gật đầu một cái với Luru Vân Thiên, liền muốn rời đi.

Một bàn tay lập tức kéo cô lại, trong tròng mắt Luru Vân Thiên tràn đầy tức giận: "Khả Nhi, em cứ chán ghét anh như vậy sao?"

"Làm sao có thể? Anh Luru, tôi hiện tại phải chăm sóc hai em bé, không thể cùng anh hàn huyên a. Có rảnh rồi thì nói chuyện sau." Lâm Khả Nhi phát tay một cái với Luru Vân Thiên, cười ngọt ngào nói.

Anh Luru đã không còn là Luru Vân Thiên hiền lành trung hậu mà cô quen biết trước đây, hắn bây giờ khiến cô cảm thấy xa lạ. Cô thật cảm thấy tiếc thay cho chị Liễu Phạm, chị làm sao lại yêu một người đàn ông như vậy? Không muốn nói thêm với hắn, Lâm Khả Nhi xoay người rời đi.

Một cái khăn tay mang theo mùi vị Ê-te đột nhiên bật lên miệng của cô, còn chưa kịp kêu cứu, Lâm Khả Nhi đã lâm vào hôn mê.

Đầu đau quá, Lâm Khả Nhi cố gắng mở mắt, muốn nhìn rõ tất cả trước mắt. Lắc lắc cái đầu còn đang mê mụ, cô cố gắng tập trung tầm nhìn, thế nhưng lại thấy một gian phòng xa lạ.

Đây là nơi nào? Cô tại sao lại ở chỗ này?

Cô nhớ chính mình tự đi mua tã giấy cho em bé, sau đó gặp phải Luru Vân Thiên, sau đó... Sau đó làm sao cũng không nhớ ra?

Đột nhiên một thanh âm quen thuộc truyền đến: "Khả Nhi, em đã tỉnh?"

Lâm Khả Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về người đàn ông cao lớn ở cửa: "Anh Luru?"

Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới là Luru Vân Thiên bắt cô tới đây.

Luru Vân Thiên một thân ưu nhã ngang ngược đến gần Lâm Khả Nhi, mạnh mẽ nâng cằm của cô lên: "Khả Nhi, mặc dù đã sinh em bé, em vẫn cứ đẹp như vậy, khiến anh động lòng như vậy. Khả Nhi, anh muốn cưới em!"

Lâm Khả Nhi muốn tránh khỏi tay của Luru Vân Thiên, mới phát hiện ra thân thể mình lại bị dây thừng trói thật chặt, đôi tay bị trói ra sau lưng, cũng không thể nhúc nhích.

"Anh Luru, là anh bắt cóc tôi?" Trừ bỏ khiếp sợ, cô không cách nào nói ra bất kỳ lời nào nữa.

Không ngờ Luru Vân Thiên lại là kẻ hèn hạ không từ thủ đoạn như vậy, chẳng những hãm hại ông xã của cô, còn làm ra chuyện bắt cóc cô. Hắn còn nói muốn kết hôn với cô, thật làm cho cô cảm thấy ghê tởm.

"Đây không phải là bắt cóc. Khả Nhi, anh yêu em, nên đã dẫn em về nhà." Luru Vân Thiên đột nhiên áp đến người Lâm Khả Nhi, nâng mặt của cô lên điên cuồng hôn.

Lâm Khả Nhi liều mạng giãy giụa, tránh né cái hôn của Luru Vân Thiên, cô tức giận cong hai đầu gối lên, hung hăng húc vào người Luru Vân Thiên, khiến hắn đau đến ôm bụng.

Lâm Khả Nhi nhân cơ hội này lật người nhảy xuống đất, dùng hai chân chạy tới cửa. Cô muốn chạy trốn khỏi Luru Vân Thiên.

"Quay lại đây!" Luru Vân Thiên từ phía sau lưng ôm lấy Lâm Khả Nhi, thanh âm hung ác nham hiểm cùng với tràn đầy đau khổ nói, "Khả Nhi, anh yêu em. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em ở Đường thị, anh đã yêu em sâu đậm. Nhưng tại sao trong mắt, trong lòng của em cũng chỉ có Đường Chá, hoàn toàn không có anh tồn tại?"

"Đó là bởi vì anh Chá đáng giá để tôi yêu. Luru Vân Thiên, anh không phải là đàn ông. Bây giờ tôi mới biết anh hèn hạ cỡ nào, từ nay về sau, tôi không xem anh là bạn nữa." Lâm Khả Nhi trừ bỏ thất vọng vẫn là thất vọng. Đã từng cho rằng Luru Vân Thiên là một người đàn ông trung thực, không ngờ hắn thế nhưng lại làm ra chuyện hết sức âm hiểm như vậy.

"Đường Chá có cái gì tốt? Hắn nào có yêu em sâu đậm bằng anh? Khả Nhi, em mở to hai mắt nhìn một chút, anh mới là người yêu em nhất." Luru Vân

Thiên xoay người Lâm Khả Nhi lại, tập trung nhìn vào mắt của cô.

"Anh Luru, anh làm tôi thật thất vọng. Tôi không thương anh... anh tại sao lại muốn chấp nhất như vậy? Chị Liễu Phàm mới là người rất yêu anh, mà tôi sẽ không, vĩnh viễn sẽ không yêu anh. Anh có biết anh đã bỏ qua phần hạnh phúc thế nào hay không?" Vừa nghĩ tới chị Liễu Phàm bị uất ức, cô liền cảm thấy không đáng giá. Lương tâm của Luru Vân Thiên bị chó ăn mất rồi sao? Thế nhưng không biết quý trọng chị Liễu Phàm.

"Liêu Phàm?" Luru Vân Thiên sau khi nghe Lâm Khả Nhi nói, đột nhiên sững sờ. Trước mắt của hắn lại xuất hiện khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Liễu Phàm, ánh mắt tin cậy đó, con ác mộng mỗi ngày hành hạ hắn hiện lên thật rõ ràng.

"Anh còn có thể nhớ tới chị Liễu Phàm sao? Chị ấy vì anh bỏ ra nhiều như vậy, đem toàn bộ tình yêu tất cả đều cho anh, lại bị anh vô tình tính kế. Lương tâm của anh đâu rồi, đều bị chó ăn hết rồi sao?" Nhìn thấy Luru Vân Thiên lộ ra vẻ mặt khổ sở, Lâm Khả Nhi lập tức công kích điểm yếu ớt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187

"Anh chưa từng bảo cô ấy yêu anh, tất cả đều là cô ấy tự nguyện." Luru Vân Thiên giống như một con thú khốn đốn đang vùng vẫy giãy chết.

"Cũng bởi vì tất cả đều là do chị Liễu Phàm tự nguyện, cho nên anh có thể tùy ý chà đạp tình cảm của chị ấy, hành hạ trái tim yêu anh sâu đậm của chị ấy sao?" Lâm Khả Nhi trách cứ nhìn Luru Vân Thiên. Anh Luru như vậy căn bản không đáng giá cho chị Liễu Phàm yêu.

"Anh không có!" Luru Vân Thiên không cam lòng lui về phía sau, quả đầu của hắn dùng sức nện lên trên tường, còn nhớ rõ lúc ấy hắn trở lại nhà Liễu Phàm tìm cô, nhưng không tìm được. Hắn muốn bồi thường cho cô, nhưng đã không có cơ hội, hắn không tìm được cô.

"Anh có! Anh để cho chị ấy ôm con của anh đau lòng rồi đi, một mình chịu khổ sở. Chị ấy vẫn thiện lương, luôn cho rằng mình thực có lỗi với anh, Luru Vân Thiên, anh không phải là người, anh làm tổn thương người phụ nữ yêu anh như vậy, nhưng mà một chút cũng không biết hối cải." Ban đầu nếu như không phải nhờ vào hai ông bà lão tốt bụng, chị Liễu Phàm cũng đã sợ rằng cũng đã gặp nguy hiểm, Luru Vân Thiên muốn gặp họ cũng không còn cơ hội.

"Phàm... cô ấy có thai sao?" Chưa từng nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy, Luru Vân Thiên mờ mịt nhìn Lâm Khả Nhi. Nghe được tin Liễu Phàm mang thai, hắn phi thường khiếp sợ, trong lòng hối hận thậm chí có một tia kinh ngạc vui mừng.

"Là một công chúa nhỏ rất đáng yêu." Lâm Khả Nhi đắc ý lắc đầu. Thấy trong mắt Luru Vân Thiên đều là khổ sở, cô thoáng hài lòng, xem ra anh ta cũng không phải là hoàn toàn tuyệt tình, có lẽ trong lòng hắn đối với chị Liễu Phàm có tình mà chính hắn lại không biết.

"Là một bé gái?"

"Một bé gái xinh đẹp rất giống chị Liễu Phàm. Đáng tiếc tôi sẽ không để cho anh nhìn thấy họ, bởi vì anh không xứng với họ."

"Khả Nhi, người trong lòng anh yêu là em." Luru Vân Thiên cau chặt hai hàng lông mày, mâu thuẫn nói.

"Yêu tôi? Luru Vân Thiên, anh thật hiểu cái gì là yêu sao? Yêu không phải là mạnh mẽ đoạt lấy." Lâm Khả Nhi lão đạo, đem cái ghế một bên lôi tới, ngồi xuống.

"Anh yêu em! Anh biết rõ người anh yêu chính là em! Vì có thể sánh ngang cùng Đường Chá, một năm nay anh liều mạng cố gắng, rốt cuộc cũng tạo được một bầu trời của chính mình. Khả Nhi, tất cả những thứ này cũng chỉ là vì em!" Luru Vân Thiên gầm nhẹ. Liễu Phàm đẹp hơn nữa cũng không sánh được địa vị của Khả Nhi ở trong lòng hắn. Hắn vẫn vô cùng ghen tị với Đường Chá, ghen tị anh ta có được Khả Nhi.

"Anh Luru, anh cho rằng anh có tiền ngang với anh Chá, tôi liền sẽ yêu anh sao? Anh xem Lâm Khả Nhi tôi là loại người nào? Tôi không coi trọng tiền bạc!" Lâm Khả Nhi không kiềm được tiếu nhếch đầu một cái, anh Luru ngay cả lòng của cô cũng không đoán ra, vậy mà một mực muốn yêu cô, muốn có được cô.

Là tình yêu dị dạng trong lòng khiến hắn phạm phải sai lầm lớn, vừa làm thương tổn ông xã của cô, lại làm thương tổn Liễu Phàm luôn yêu hắn, còn phá hư tình bạn giữa bọn họ.

"Tại sao anh vẫn cứ không sánh bằng Đường Chá? Tại sao?" Luru Vân Thiên tức giận bất bình nhìn Lâm Khả Nhi. Hắn đã từng cho rằng bởi vì tài sản của chính mình so ra kém Đường Chá, bởi vì địa vị của mình không cao bằng Đường Chá, nhưng hôm nay hắn đã trở thành một thương nhân thành công mới xuất hiện trong thương giới ở Canada, tại sao ở trong mắt Khả Nhi vẫn không có sự hiện hữu của hắn.

"Không phải anh không sánh bằng anh Chá, mà là tôi chỉ thích anh ấy, những người đàn ông khác dù tôn quý hơn nữa cũng không lọt được vào mắt xanh của tôi. Giống như chị Liễu Phàm, người đàn ông kiệt xuất hơn nữa chị ấy cũng không thương, chị ấy chỉ một lòng yêu cái kẻ bạc tình này." Lâm Khả Nhi lần nữa xem thường, làm sao mà cái tên ngu ngốc Luru Vân Thiên này vẫn không thay đổi suy nghĩ vậy chứ? Còn như vậy nữa, cô liền quyết định không

để cho chị Liễu Phàm cùng hắn tái hợp.

"Liêu Phàm, cô ấy gần đây thế nào?" Lưu Vân Thiên vừa nghĩ tới Liễu Phàm dịu dàng ngọt ngào đã làm mẹ, sinh hạ một cục cưng đáng yêu, thì tim của hắn cũng có chút dao động, thật muốn nhìn cục cưng của bọn họ, thật muốn biết Liễu Phàm hiện tại như thế nào, sống có tốt không?

"Chị ấy à? Suýt nữa thì một xác hai mạng." Lâm Khả Nhi cố ý khoa trương kể tình huống rất nghiêm trọng, làm cho Lưu Vân Thiên khản trương.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, lúc đang nói đến một xác hai mạng, sắc mặt của Lưu Vân Thiên liền trở nên trắng bệch. Nhìn đến vẻ mặt khản trương ấy, Lâm Khả Nhi hả hê cười trộm.

"Liêu Phàm không có chuyện gì chứ? Khả Nhi, em nói cho anh biết đi." Lưu Vân Thiên run rẩy nắm lấy bả vai Lâm Khả Nhi, lo lắng hỏi.

Lâm Khả Nhi miệng lái nhai, tầm mắt quét qua dây trói mình, ngao mạn hừ lạnh, ý muốn nói nếu không thả cô ra, cô sẽ không nói cho Lưu Vân Thiên.

"Anh cởi dây trói ra, em phải nói cho anh biết tình hình của Liễu Phàm." Lưu Vân Thiên tỉnh táo nói điều kiện với Lâm Khả Nhi. Sau khi nghe tin Liễu Phàm mang thai sinh con gái, hắn đột nhiên vô cùng khản trương, hơn nữa lại nghe thấy cô thiếu chút nữa một xác hai mạng thì hắn thể nhưng sợ đến mức trán toát mồ hôi lạnh. Hắn rất thương Liễu Phàm, đau lòng cô có thể đã phải chịu đau khổ.

Lâm Khả Nhi rốt cuộc cũng hài lòng cười lên. Cái bộ dáng hiện tại này của cô một chút cũng không giống người bị bắt cóc, ngược lại giống như tới đàm phán với Lưu Vân Thiên, mà ưu thế hiển nhiên nằm trong tay Lâm Khả Nhi.

"Xem anh khản trương vì chị Liễu Phàm như vậy, tôi liền miễn cưỡng trả lời anh." Lâm Khả Nhi dí dõm nháy mắt mấy cái, chờ đợi Lưu Vân Thiên cởi trói cho mình.

Hai tay của Lưu Vân Thiên vừa muốn hướng tới chỗ thân thể bị trói chặt của Lâm Khả Nhi, liền nghe thấy từ cửa sổ truyền đến một hồi âm thanh vỡ vụn. Chỉ thấy Đường Chá như thiên thần từ bên ngoài đá nát cửa thủy tinh nhảy vào. Anh rồng to nhào tới chỗ Lưu Vân Thiên: "Không được đụng đến bà xã của tao!"

Thấy Đường Chá xuất hiện, Lưu Vân Thiên sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, liền bị tay của anh đánh trúng mặt.

Đường Chá đánh ra một quyền, một quyền khác tiếp sau lại đánh về phía bụng của Lưu Vân Thiên. Lâm Khả Nhi thấy thế lập tức lên tiếng ngăn cản: "Ông xã, đừng đánh nữa."

"Em là của anh, hắn thể nhưng muốn chạm vào em, anh quyết không tha cho hắn!" Đường Chá nhìn thấy Lưu Vân Thiên liền nổi giận.

Anh đã từng xem đối phương như tâm phúc tốt nhất, người bạn hiểu anh nhất, lại bị hắn tính kế, thiếu chút nữa mất đi tiểu Khả Nhi, hắn còn cướp đi mấy vụ buôn bán của Đường thị. Mặc dù cũng không tạo thành tổn thất quá lớn đối với Đường thị, thế nhưng Lưu Vân Thiên như vậy khiến anh vô cùng bất mãn. Không giáo huấn Lưu Vân Thiên một chút, sự phẫn nộ trong lòng anh không cách nào buông xuống được.

"Ông xã, anh hiểu lầm rồi." Nghe được lời nói của Đường Chá, trong lòng Lâm Khả Nhi có một cảm giác hạnh phúc vô cùng, ông xã thật sự rất quan tâm cô. Nhưng mà hiểu lầm vẫn phải giải thích rõ ràng.

"Hiểu lầm gì chứ? Anh rõ ràng nhìn thấy bàn tay ma quỷ của hắn muốn đưa về phía em." Đường Chá níu lấy cổ áo của Lưu Vân Thiên, vung mạnh quyền muốn đánh vào khuôn mặt trầm ổn của hắn.

"Anh ngốc oi, người ta là muốn cởi trói cho em mà, anh đừng không phân biệt tốt xấu liền đánh người." Lâm Khả Nhi hì hì một tiếng cười rộ lên. Cô ngang ngược hỏi hai người đàn ông kia: "Các anh ai muốn giúp em cởi trói? Khó chịu chết em rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trói Màng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188

"Đề anh." Lưu Vân Thiên vừa muốn đi lên, liền bị Đường Chá gạt ra, bá đạo nói với đối phương, "Khả Nhi là vợ của tôi. Người cậu nên quan tâm không phải là vợ tôi."

Nói xong, liền bước lên trước đem toàn bộ dây trói trên người vợ yêu tháo ra.

Lâm Khả Nhi bĩu môi xoay vặn cổ tay: "Siết chặt chết em mất."

Lời của cô còn chưa nói hết, liền bị Đường Chá ôm chặt vào trong ngực: "Bà xã, về sau không được làm anh sợ như vậy nữa."

Cảm nhận được thân thể của Đường Chá đang không ngừng run rẩy, Lâm Khả Nhi lập tức cảm động vỗ vỗ lưng của anh: "Ông xã ngoan, đừng sợ nha."

Nghe được Lâm Khả Nhi dùng giọng điệu đồ dành cục cưng để nói chuyện với mình, Đường Chá không khỏi cười ra tiếng. Anh nhéo nhéo chóp mũi của vợ yêu, cưng chiều trách nhẹ: "Đứa nhỏ tinh nghịch! Anh cũng không phải là hai tiểu ác ma kia."

"Địa vị của anh cùng với hai cục cưng ở trong lòng em đều giống nhau, đều là người em yêu nhất." Lâm Khả Nhi dí dỏm cười ngọt ngào ôm lấy Đường Chá.

"Bà xã, em cũng thế. Ba mẹ con đều là bảo bối của anh." Đường Chá không để ý Lưu Vân Thiên còn ở đó, nhiệt tình hôn lên môi Lâm Khả Nhi.

Nụ hôn giữa hai người giống như giữa những người mới yêu, nhiệt tình như lửa, khiến Lưu Vân Thiên nhìn thấy trong mắt thoáng qua một tia chán nản. Trong bầu trời của Lâm Khả Nhi và Đường Chá, căn bản cũng không có vị trí của anh.

Đường Chá đột nhiên ôm lấy Lâm Khả Nhi, không thèm quan tâm đến Lưu Vân Thiên liền đi ra ngoài. Ánh mắt của anh cùng bà xã quẩn quýt si mê một chỗ, một khắc cũng không tách rời nhau.

Nhìn thấy bọn họ muốn rời khỏi, Lưu Vân Thiên vội vàng khấn trương hỏi Lâm Khả Nhi: "Khả Nhi, em còn chưa nói cho anh biết chuyện của Liêu Phàm. Cô ấy bây giờ đang ở nơi nào? Anh muốn đi tìm cô ấy."

Vừa nghĩ tới chuyện mình đã từng gây tổn thương cho Liêu Phàm, Lưu Vân Thiên liền ảo não cào tóc.

Đột nhiên rất muốn nhìn thấy cô, muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực.

"Chị Liêu Phàm à? Chị ấy ở khu nhà xx phòng 301." Lâm Khả Nhi bỏ lại địa chỉ, rồi vui vào trong ngực Đường Chá, ra lệnh cho anh lập tức, lập tức ôm mình về nhà.

Lần bắt cóc tổng tiền này thật sự hữu kinh vô hiểm, tuy nhiên nó khiến Lâm Khả Nhi từ đáy lòng hiểu rõ mình yêu anh Chá sâu đậm cỡ nào. Tình yêu của bọn họ đã sâu đến tận xương tủy, bất luận kẻ nào cũng không thể phá hư.

Cục cưng đột nhiên phát sốt, Liêu Phàm lo lắng ôm lấy bé cưng muốn đi bệnh viện. Cô vừa mới mở cửa ra, liền gặp Lưu Vân Thiên đứng ở ngoài cửa.

"Thiên..." Liêu Phàm không thể tin vào ánh mắt của chính mình, cô chưa bao giờ nghĩ tới mình còn có cơ hội gặp mặt anh.

Lưu Vân Thiên cẩn thận từng li từng tí nhìn Liêu Phàm, muốn từ trong ánh mắt của cô nhìn ra tâm tư của cô, thật sự sợ cô không muốn tiếp nhận mình nữa.

"Phàm, đây là cục cưng của chúng ta sao?" Tầm mắt của Lưu Vân Thiên từ trên khuôn mặt thanh lịch tao nhã của Liêu Phàm chuyển qua trong ngực của cô, khi nhìn thấy bé cưng phấn hồng kia thì trong lòng của hắn trở nên rất kích động.

Đây chính là bé cưng của bọn họ sao? Đáng đáp thật đáng yêu, rất giống với Liêu Phàm.

Hắn thậm chí đã có con gái rồi, thế nhưng tới hôm nay hắn mới biết.

Liêu Phàm nhìn Lưu Vân Thiên, nhớ tới chuyện xảy ra ở lễ đính hôn của tổng giám đốc, tim cô đau đến muốn vỡ nát. Hắn sao có thể đem cô lột sạch rồi đưa vào trong ngực Đường Chá? Cho dù hắn không thương cô, cũng không nên tổn thương cô như vậy, giống như cô chỉ là một thứ vật vãnh không liên quan gì, có thể tùy ý trêu chọc, tiện tay vứt bỏ.

Trái tim đã từng bị anh hung hăng làm tổn thương, mới biết hắn tàn nhẫn cỡ nào.

Trong mắt ngấn nước, buộc mình phải vô tình đẩy Lưu Vân Thiên ra: "Đây là đứa bé của tôi, không liên quan gì tới anh. Xin tránh ra."

Lưu Vân Thiên bị Liêu Phàm đẩy ra, sững sờ nhìn cô: "Phàm, em vẫn còn giận anh sao? Anh sai rồi, xin em tha thứ cho anh."

"Anh có lỗi gì? Anh không yêu tôi. Cho tới nay đều là do tôi cưỡng cầu, giữa chúng ta đã sớm nên chấm dứt. Tôi sớm nên hiểu đạo lý này, nhưng vẫn lừa gạt chính mình, cho rằng chỉ cần tôi toàn tâm toàn ý, là có thể lấy được sự báo đáp của anh. Thật ra thì tình yêu là không thể cưỡng cầu." Liêu Phàm buồn bã cười.

Cán cân tình yêu giữa bọn họ từ trước tới nay chưa từng thăng bằng, phía bên cô quá nặng, mà Lưu Vân Thiên bên kia lại quá nhẹ, cho nên sự cân bằng này rất dễ dàng bị phá vỡ.

Sau khi đã trải qua tất cả mọi chuyện, cô đã sớm chết tâm đối với phần tình yêu này. Cô sẽ không ngu ngốc mà yêu cầu xa vời phần tình yêu của Vân Thiên nữa.

"Phàm, cho anh thêm một cơ hội nữa." Lưu Vân Thiên kéo tay Liêu Phàm, cầu xin cô.

Không muốn nhìn cô đau lòng, nước mắt đọng đầy trong mắt nhưng không rơi xuống đâm trúng tim của hắn, làm cho hắn không nỡ, làm cho hắn đau lòng.

"Không cần nữa rồi. Thiên, giữa chúng ta vốn không có duyên phận, tội gì phải cưỡng cầu?"

Lúc này, bé con trong ngực Liêu Phàm đột nhiên khóc lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con không bình thường mà ửng hồng, Luru Vân Thiên lập tức lo lắng vuốt ve khuôn mặt của bé cưng, phát hiện thế nhưng nóng đến bỏng tay.

"Cực cưng không khóc, mẹ ôm." Liêu Phàm lo lắng ôm đứa bé trong ngực nhẹ ru. Bé con vì bị bệnh mà không ngừng khóc thút thít, không hề yên tĩnh như lúc bình thường.

"Phàm, con phát sốt rồi. Anh đưa hai người đi bệnh viện." Luru Vân Thiên lập tức ôm chắc bả vai của Liêu Phàm, cứng rắn mang cô đi vào thang máy.

"Đừng đụng vào tôi. Con của tôi, tôi sẽ tự mình chăm sóc." Liêu Phàm hất cánh tay của Luru Vân Thiên ra, chạy ra khỏi thang máy, bỏ lại đối phương đằng sau.

Khi Luru Vân Thiên lao ra thì Liêu Phàm đã ngồi vào xe taxi.

"Phàm!" Luru Vân Thiên lo lắng kêu tên Liêu Phàm, nhưng không thấy cô quay đầu lại. Hắn vội vàng ngồi vào trong xe của mình, đuổi theo.

Thời điểm chạy tới bệnh viện, Luru Vân Thiên muốn giúp Liêu Phàm làm thủ tục, lại bị cô một tiếng cự tuyệt: "Luru Vân Thiên, không cần quán lấy tôi nữa. Nếu không yêu tôi, xin rời khỏi tôi đi."

Cô không cần Luru Vân Thiên bởi vì đứa bé mà thương xót cô, vết thương kia trong lòng cô còn chưa lành, đến nay nhớ tới vẫn còn đau ray rứt.

Đứa bé sốt cao tới bốn mươi độ, lúc cô đem giấy giao cho y tá thì sợ đến mức tay cũng hơi run rẩy.

"Phàm, đừng sợ, bé cưng của chúng ta không sao đâu." Nhìn ra Liêu Phàm có chút hoảng hốt, Luru Vân Thiên lập tức đỡ lấy thân thể có chút lay động của cô, rất sợ cô không chịu nổi mà té xỉu.

Một lát sau, một y tá đi vào truyền nước biển cho bé con của họ. Nhìn kim châm vào người bé con đang nằm trong lòng Liêu Phàm, Luru Vân Thiên đau lòng hận không thể thay bé con bị bệnh.

Cực cưng của họ đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy, quả thật chính là phiên bản thu nhỏ của Liêu Phàm, nhưng bây giờ nằm ở trong lòng mẹ bị kim tiêm vào người. Nếu như lúc trước hắn không đi sai một bước kia, nếu như hắn có thể ở bên cạnh Liêu Phàm, thì tốt biết bao. Hắn lúc nào cũng có thể bảo vệ mẹ con họ.

Luru Vân Thiên lặng lẽ ngồi bên Liêu Phàm, không dám làm cô tức giận, nhưng sau khi bé con hết sốt, cô lại vẫn khẳng định muốn đuổi hắn đi.

"Luru tiên sinh, xin anh rời đi. Cuộc sống của mẹ con chúng tôi rất yên ổn, xin đừng lại đến quấy rầy chúng tôi." Liêu Phàm mạnh mẽ quyết tâm để cho chính mình vô tình, thanh âm vô cùng lạnh lùng, không hề dịu dàng như thường ngày nữa. Chỉ cần vừa nhìn thấy Luru Vân Thiên, cô sẽ nghĩ đến sự kiện ái muội tình lại trong ngực Đường Chá kia, tim cũng bị cái lạnh xuyên thấu.

"Phàm, em thật không thể tha thứ cho anh sao? Anh biết rõ chính mình làm ra chuyện hết sức quá đáng, anh xin nhận sai với em. Phàm, để anh tới chăm sóc em, đừng gọi anh là Luru tiên sinh nữa, anh là Thiên, là Thiên mà em yêu sâu sắc đây. Những ngày sau này, để cho chúng ta cùng nhau trải qua đi." Luru Vân Thiên nắm chặt tay Liêu Phàm, thanh âm tràn đầy thành khẩn.

"Yêu? Đã sớm không còn. Anh đi đi, đừng trở lại quấy rầy sự yên tĩnh mà tôi thật vất vả mới có được." Liêu Phàm nhếch khóe miệng lên, mĩa mai cười lạnh. Cô đã từng toàn tâm toàn ý yêu hắn, đem cả trái tim giao cho hắn, nhưng hắn hồi đáp cô cái gì? Là vô tình lừa gạt cùng tính kế.

Hắn hủy đi danh dự của cô, hủy đi cuộc đời của cô. Cô làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho hắn?

Tiếng khóc của bé con cắt ngang sự trầm mặc giữa hai người, cho Luru Vân Thiên lý do để ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189

Editor: Sendyle

Đường Chá đem Lâm Khả Nhi về nhà, cùng cô vừa ôm vừa hôn trở lại phòng của mình. Khi anh ta biết được tiểu Khả Nhi sau khi mất tích, thất kinh đến nỗi ngay cả vượt đèn đỏ, mới chạy tới được chỗ của Luru Vân Thiên.

Thật may là Khả Nhi không có việc gì, bằng không anh ta nhất định sẽ hối hận cả đời.

Trong tim của anh ta có một loại cảm giác mất mát được lại, vì vậy nụ hôn của anh ta trở nên khác thường nhiệt tình, không buông tha trong miệng cô là

bất luận cái gì, sức lực trắng lười thô ở trong miệng cô.

"Chồng yêu, chậm một chút. Bảo bảo đang nhìn đấy." Lâm Khả Nhi thẹn thùng đẩy Đường Chá ra, chỉ chỉ giường trẻ có một đôi song sinh đang trợn to mắt tò mò nhìn bọn họ.

Đường Chá ảo não gầm nhẹ, nhưng thân thể của anh ta không thể đợi thêm: "Bà xã, chúng ta đi qua phòng bên cạnh."

Nói xong, không để ý phản kháng của Lâm Khả Nhi, liền ôm cô hướng phòng sát vách đi tới.

"Nhìn anh gấp đến độ." Lâm Khả Nhi không khỏi nũng nịu.

"Ai bảo em để anh đợi lâu như vậy?" Vì để cho tiểu Khả Nhi nghỉ ngơi thật tốt, anh ta đã đợi bụng hơn mấy tháng, hôm nay nói gì cũng không bỏ qua cho cô, nhất định giải tỏa khát vọng của mình.

Lâm Khả Nhi che miệng cười, nhìn bộ dạng chồng yêu của cô thật đáng thương, tựa như đứa trẻ đòi ăn đường.

"Em dám cười anh? Xem anh như thế nào thu thập em?" Đường Chá một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi vút xuống trên mặt giường lớn, bá đạo xé rách quần áo trên người cô.

"Đừng! Bộ quần áo này rất đắt !" Lâm Khả Nhi đáng thương kháng nghị.

"Anh sẽ mua cho em mười bộ" Đường Chá vừa kéo roi cà vạt của mình, vừa cuồng nhiệt mà nhìn cô.

Trong lòng của anh ta nóng nảy căn bản không kịp đợi từ rút đi quần áo nhỏ của tiểu Khả Nhi.

Anh ta muốn cô, lập tức muốn!

Chỉ vài động tác liền đem hai người lột sạch sẽ, Đường Chá vén lên eo thon nhỏ của Lâm Khả Nhi, vùi mặt vào giữa vùng ngực xinh đẹp của cô, ở nơi nào thật sâu in những dấu hôn nhiệt tình mật.

"A" Thân thể Lâm Khả Nhi vì kích tình mà run lên, ưỡn người đem lấy chính mình đưa vào trong miệng của anh ta.

"Rất ngọt." Lần đầu tiên mật thức uống của các con, Đường Chá kích động thờ dài. Mùi vị ngọt như vậy, không trách được hai tiểu tử kia thích ăn như vậy, "Bà xã, về sau nơi này tất cả thuộc về anh, có được hay không?"

"Quý tham ăn. Anh cũng muốn ăn, vậy các con ăn gì?" Lâm Khả Nhi nghịch ngợm chế nhạo chồng mình.

"Anh ngày mai tìm mấy bảo mẫu cho bọn chúng, tùy thích ăn bao nhiêu ăn bao nhiêu, nhưng nơi này của em, về sau chỉ có thể cho anh." Đường Chá càng ăn vượt lên ần, không bao giờ nữa muốn từ trong ngực tiểu Khả Nhi.

"Ông xã anh thật bá đạo." Mặc dù đang oán trách, nhưng ở trong lòng của Lâm Khả Nhi lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

"Anh bá đạo chỉ vì một mình em." Đường Chá đột nhiên quấn chặt Lâm Khả Nhi, thấy được cô đã ướt át, liền nâng lên dương vật đã căng cứng của mình, nhất cử đánh vào hoa trạch xinh đẹp này.

Nhất thời, kích tình bốn phía, liền tiếp thờ gấp. Cách biệt lâu như vậy kích tình khiến hai người ôm chặt đối phương.

Lưng Đường Chá bởi vì bị Lâm Khả Nhi kích tình móng tay cô thật sâu đâm vào, thế nhưng anh ta lại không cảm thấy đau đớn. Trên thân thể này không cách nào gánh nặng vui vẻ để cho anh ta run rẩy.

Ngày thứ hai, Đường Chá mời tới mười bà vú, đặc biệt phục vụ hai đứa nhỏ nghịch ngợm kia, mà thứ ở trên thân bà xã đã trở thành chiến lợi phẩm của riêng anh ta, không nhường cho hai tiểu tử kia.

Mỗi khi hai tiểu tử kia kháng nghị mà nhìn anh ta thì anh ta liền nhìn anh ta chăm chăm cửa, ôm lấy bà xã hướng sát vách đi tới, bỏ lại một đôi tiểu tử đang la in ỏi.

Lưu Vân Thiên cả ngày đi theo bên cạnh Liêu Phàm, nhưng không thể đã động lòng của cô. Ngày hôm đó, Lâm Khả Nhi mang theo bảo bối tìm đến Liêu Phàm chơi, Lưu Vân Thiên hướng cô năn nỉ: "Khả Nhi, em giúp anh nói vài lời, để Liêu Phàm tha thứ cho anh."

Lâm Khả Nhi bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, mặt cười trộm nói: "Tự mình làm bậy thì không thể sống được!"

"Khả Nhi!" Lưu Vân Thiên ảo não lớn tiếng kêu tên tuổi Lâm Khả Nhi, cô chẳng những không giúp anh ta nói chuyện, còn chế nhạo anh ta. Anh ta đã đủ đáng thương, không được Liêu Phàm tha thứ, anh ta gấp đến độ tựa như kiến bò trên chảo nóng.

"Chị Liêu bên kia em không giúp được anh...anh tự cầu nhiều phúc thôi." Lâm Khả Nhi một ít cũng không chịu anh ta uy hiếp, nhạo báng Lưu Vân Thiên.

Ai bảo trước đây anh ta thiết kế chị Liêu, để cho anh ta chịu chút chút đau khổ cũng là việc nên làm.

Về phần hành hạ anh ta tới khi nào, vậy phải xem tâm tình của chị Liễu. Cô sẽ không ra tay giúp đỡ anh ta.

Nhìn sắc mặt thất bại của Lưu Vân Thiên, Lâm Khả Nhi cảm thấy chơi thật vui thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Hạnh phúc luôn trôi qua thật nhanh, chớp mắt hai đứa con trai đã ba tuổi rồi. Hai đứa nhỏ tính nghịch này giống nhau như đúc, ngay cả Đường Chá thỉnh thoảng cũng không phân rõ ai là ai.

Đường Chá giúp một đứa con trai tắm xong, lần nữa lấy nước tắm muốn giúp một đứa con trai khác tắm, anh ta dám nói cái gì cũng không tắm, một sức lực nói: "Cha, cha lại lắm, con mới vừa tắm xong, em trai chưa có tắm kia."

"Không thể nào?" Đường Chá xem một chút đứa con trai này, nhìn lại một chút đứa con trai kia, không tin mình lại lắm.

"Cha, cha không có lắm, con là anh, con vừa mới tắm xong, là nó chưa có tắm." Một đứa con trai khác cười tà, chỉ vào tiểu tử mới vừa giùng giàng không chịu tắm nói.

"Các con rớt cuộc là ai mới vừa tắm?" Đường Chá ảo não rống to, cái này nếu nói ra chẳng phải là muốn cười roi người khác răng hàm? Anh ta đường đường là tổng giám đốc Đường thị thậm chí ngay cả con trai của mình cũng không phân rõ.

"Là con!"

"Là con!"

Hai đứa con trai trăm miệng một lời trả lời. Trên mặt bọn chúng nở nụ cười xấu xa làm Đường Chá tức điên, anh ta một tay bắt lên một, nhóc cười lạnh nói: "Các con đã cùng tắm, vậy thì cùng nhau tắm một lần nữa."

"Cha, con thật sự đã tắm rồi."

"Con cũng vậy!"

"Câm miệng hết cho cha!" Cả đường trạch bầu trời đều ở đây quanh quẩn tiếng rống to của Đường Chá.

Nhìn một màn này Lâm Khả Nhi mỉm cười hạnh phúc, loại tiết mục này ngày ngày trình diễn, anh Chá thể nhưng không chê phiền.

Đột nhiên bụng của cô từng trận co rút nhanh, đau đến cô toát ra mồ hôi lạnh. Cô đang cảm hạnh phúc cuộn cuộn cái bụng hô to: "Chồng yêu, em muốn sinh!"

Nghe được tiếng kêu của Khả Nhi, Đường Chá lập tức bỏ lại các con trai lao ra phòng tắm: "Bà xã, em chịu đựng một chút, anh sẽ đưa em đi bệnh viện."

Nói xong, anh ta ôm lấy Khả Nhi vừa chạy ra ngoài.

Khả Nhi nhìn Đường Chá trán mồ hôi hột, không khỏi cười duyên: "Chồng yêu, nhìn bộ dáng anh khẩn trương kia, cũng không phải là lần đầu tiên sinh, không có việc gì."

"Anh không khẩn trương." Đường Chá cố tự trấn định nói. Mặc dù nói như vậy, nhưng mặt của anh ta vẫn căng thẳng như cũ.

"Ông xã, lần này không nên té xỉu nha." Nhớ tới lần trước khi cô sinh một đôi song sinh tính nghịch, chồng yêu té xỉu, làm cô cảm thấy buồn cười.

"Sẽ không. Lần này anh muốn tỉnh táo cùng với em." Đường Chá đốc định nói. Lần trước, bởi vì vội vàng, anh ta không còn kịp nữa tham dự giáng sinh cùng hai đứa bé. Lần này, anh ta nói gì cũng muốn toàn bộ hành trình cùng với Khả Nhi, làm hậu thuẫn kiên cường cho cô. Anh ta quyết sẽ không cho phép mình té xỉu.

Cho đến khi đứa bé chào đời, bác sĩ nói cho anh ta biết mẹ con bình an thì anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong trứng nước ngọt ngào, Đường Chá có một loại không nói được cảm động.

Cầm tay Khả Nhi, Đường Chá thâm tình nói: "Bà xã, khổ cho em."

Khả Nhi trở tay cầm bàn tay Đường Chá, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190

Editor: Sendyle

Ở bên trong phố xá sầm uất, Lâm Ngạo Phong mạnh mẽ siết chặt lấy một cô gái nhỏ đáng yêu, lái chiếc Motorcycle với tốc độ thật nhanh đi về phía trước.

Doãn Nhạc Nhạc bị cậu ta làm cho sợ đến lập tức nhắm mắt lại: "Ác ma, cậu muốn chết nhưng mình còn muốn sống."

"Nhạc Nhạc yêu quý, mình làm sao cam lòng lại để cho cậu chết chứ?" Lâm Ngạo Phong hả hê cười nói. Cậu ta ở Canada tham gia cuộc đua xe tranh tài, hiện tại tốc độ này đối với cậu ta mà nói như sên bò không khác nhau gì cả.

"Ác ma cậu thả mình xuống." Doãn Nhạc Nhạc lấy hết dũng khí ra lệnh. Cô cũng không dám cùng ác ma Phong một chỗ, ai biết cậu ta một lát lại biết làm ra chuyện gì?

"Đợi lát nữa sẽ cho cậu xuống." Lâm Ngạo Phong chẳng những không đỗ xe, ngược lại đem chiếc Motorcycle lái nhanh hơn, bị làm cho sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Nhạc Nhạc thật chặt vùi sâu vào trong ngực cậu ta.

Ngực Lâm Ngạo Phong cô động, khoe miệng cười tà không che giấu được vẻ hài lòng.

Xe dừng trước mặt một tòa biệt thự sang trọng, này khắc hoa bên trong cửa sắt có một tòa vườn hoa, xuyên thấu qua dây leo sum suê, có thể thấy cửa chính biệt thự được mạ vàng lóe tia sáng chói mắt.

Doãn Nhạc Nhạc len lén từ trong ngực Lâm Ngạo Phong nhô đầu ra, nghi ngờ nhìn biệt thự trước mặt.

Đây là nơi nào nha? Thật là đẹp.

Lâm Ngạo Phong nhắc cổ áo của Doãn Nhạc Nhạc, lôi cô đi vào bên trong: "Cô dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, Nhạc Nhạc, vừa đúng hôm nay có ông nội bà nội, ba mẹ, chị anh rể tất cả đều ở nhà, hôm nào không bằng hôm nay, cũng nên gặp chào hỏi thôi."

"À? Mình không muốn!" Doãn Nhạc Nhạc nhú khuôn mặt nhỏ nhắn, cô lại không muốn làm cô dâu Lâm Ngạo Phong, tại sao phải thấy ba mẹ cậu ta.

Lâm Ngạo Phong một cước đá cho văng cửa chính hoa lệ mạ vàng bá đạo đem Doãn Nhạc Nhạc đẩy mạnh này phòng khách cầu kỳ. Bên trong phòng khách tất cả lớn nhỏ chín người đồng loạt nghiêng đầu nhìn cậu ta.

"Cậu! Cậu vừa trở về nước không coi trọng cửa nhà con, thật không hiểu chuyện!" Hai đứa nhóc giống nhau như đúc nhanh chóng xông về phía trước, một trái một phải kẹp lại cậu ta.

Lâm Ngạo Phong cười hắc hắc, đối với hai bé trai nói: "Cậu có chuyện khẩn cấp, nếu không nhanh, bà xã sẽ không có."

Một bé trai trong đó nghịch ngợm đứng ở trước mặt Doãn Nhạc Nhạc, ngược suy nghĩ Doãn Nhạc Nhạc: "Cậu, cô ấy thật xấu!"

"Xác thực không xinh đẹp!" Một đứa nhỏ khác bộ dạng như một tiểu đại nhân tựa như nâng cằm của mình, lãnh khốc nói, "Chỉ là có thể miễn cưỡng tiếp nhận."

"Cô là vợ của cậu, không cần phải hai người các con hài lòng." Lâm Ngạo Phong đẩy hai bé trai ngăn ở trước mặt Doãn Nhạc Nhạc nghênh ngang đi tới.

Đang tựa trong ngực Đường Chá Khả Nhi lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Nhạc Nhạc lập tức thích cô, cô từ trong ngực chồng mình đứng lên, nghịch ngợm chạy vội tới trước mặt hai người, kéo Doãn Nhạc Nhạc tay nói: "Tiểu muội muội thật đáng yêu. Tiểu ác ma, nhanh đem cô ấy cưới về nhà thôi. Gả cho cậu các con thật thiệt thòi cho tiểu cô nương người ta."

"Lâm Khả Nhi!" Lâm Ngạo Phong giận đến oa oa kêu to, "Chị thật đáng ghét, Nhạc Nhạc của em mới sẽ không coi trọng con trai hay đài đầm của chị!"

"Cậu!" Bé trai tuần mẩy cố ý làm ra vẻ thành thực cầm một tờ giấy nhưng không mất vẻ non nớt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đi tới trước mặt Lâm Ngạo Phong, tràn đầy uy hiếp nói, "Cậu thật quá đáng, nếu cậu nói chuyện con gái đầm, con liền đem chuyện xấu của cậu nói hết ra!"

"Con dám!" Lâm Ngạo Phong từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm cậu nhóc con so với cậu ta lùn bằng nửa người, chỉ chiều cao cùng khí thế kia liền đem đôi phương hạ thấp xuống.

"Dĩ nhiên con không dám." Lâm Ngạo Phong đưa ra bàn tay muốn bắt Đường Triệt thì tiểu tử như một làn khói từ phía dưới cánh tay cậu ta chạy đi.

"Lâm Ngạo Phong mình muốn về nhà." Đột nhiên đối mặt một phòng toàn người, Doãn Nhạc Nhạc khiếp đảm co lại đến phía sau cậu ta, nháy đôi mắt to nhút nhát đứng ở trước mặt mỹ nữ.

"Ác ma Phong, sao em lại hù dọa tiểu cô nương người ta? Nhìn xem em làm tiểu muội muội sợ rồi kia." Lâm Khả Nhi nghịch ngợm cười em trai, kéo Doãn Nhạc Nhạc vào bên trong nhà.

Doãn Nhạc Nhạc cầu cứu quay đầu lại nhìn Lâm Ngạo Phong, cô không dám nhìn những người này, cô lại không biết bọn họ.

"Phong, đây chính là nguyên nhân con trở về?" Bị chồng ôm vào trong ngực Tần Phong cười duyên hỏi.

"Mẹ tiếp nhận cũng phải tiếp nhận, không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận!" Lâm Ngạo Phong bá đạo ngồi vào bên cạnh Doãn Nhạc Nhạc, một cánh tay không cần phản kháng vòng chắc bả vai của cô.

"Nếu mẹ không chấp nhận đây? !" Mặt Tần Phong phủ định, giống như đối với Doãn Nhạc Nhạc cảm thấy bất mãn.

"Vậy thì chờ bị con vứt bỏ đi!" Lâm Ngạo Phong chẳng những không sợ hãi, ngược lại đem mẹ mình để sang một bên.

Tần Phong nghe xong, che môi đỏ mọng đang run rẩy, tựa sát trong ngực chồng yêu, nặn ra hai giọt nước mắt buồn bã tố cáo: "Thật là có vợ quên mẹ. Nhưng, con nói xem mẹ nuôi lớn tiểu ác ma như con dễ dàng sao?"

Thấy cô khổ sở như vậy, Doãn Nhạc Nhạc lập tức lo lắng. Ác ma Phong tại sao có thể không nói lý lẽ như vậy? Làm hại chị xinh đẹp rơi nước mắt như vậy.

"Chị, chị đừng khóc. Ác ma Phong nếu dám vứt bỏ chị, em sẽ giúp chị dạy dỗ cậu ta." Doãn Nhạc Nhạc đột nhiên tránh thoát vòng tay của Lâm Ngạo Phong, chạy đến trước mặt Tần Phong khuyên cô.

Động tác của cô khiến Lâm Khả Nhi ngồi ở bên cạnh cười bẽ bụng: "Anh Chá, tại sao có vật nhỏ đáng yêu như vậy?"

"Triệt, cô nữ sinh này đàn quá! Thế nhưng không nhìn ra bà là đang diễn trò." Hai nhóc sinh đôi đang ôm bả vai nhau, tràn đầy trêu cợt mà cười cười.

"Xác thực. Chỉ là cậu càng ngốc." Lâm Triệt tán đồng gật đầu một cái.

"Hai người ngu ngốc vừa đúng gom thành một đôi. Triệt, ta đột nhiên phát hiện hai người bọn họ tốt xứng." Lâm Tiêu ác ý cười cười, ánh mắt ở Doãn Nhạc Nhạc cùng Lâm Ngạo Phong bắn khoắn.

Nghe được lời nói của hai tiểu tử kia, Doãn Nhạc Nhạc lúng túng đứng tại chỗ.

Nghe lời nói của bọn nhóc, dường như mỹ nữ trước mặt người này là bà của bọn nhóc, cô kia chẳng phải chính là mẹ của ác ma Phong?

Trời ạ!

Cô lần này nhưng nháo cái chuyện cười lớn. Cô còn tưởng rằng mỹ nữ là chị của ác ma Phong.

Tần Phong thấy bộ dạng Doãn Nhạc Nhạc không biết làm sao, không muốn trêu ghẹo cô nữa, kéo tay nhỏ bé của Doãn Nhạc Nhạc nói: "Nhạc Nhạc, con trai nhà ta hơi bị ngốc, con phải rộng lòng tha thứ cho nó."

"Mẹ! Con trai của mẹ ai dám nói ngốc?" Cậu ta tuy chỉ có mười sáu tuổi, nhưng đã bắt lại hai học vị Học sĩ, bằng Thạc sĩ cũng lập tức sẽ rơi vào tay, cậu ta là một thần đồng như thế lại bị mẹ nói là ngốc.

"IQ200, EQ là lẽ." Tần Phong chế nhạo con trai của mình.

Nghe được lời nói Tần Phong, Doãn Nhạc Nhạc hi hi một tiếng bật cười. Thì ra cũng có người có thể trị ác ma Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191

Editor: Sendyle

"Cậu dám giẫm cọt mình?" Lâm Ngạo Phong một tay kéo Doãn Nhạc Nhạc, tràn đầy uy hiếp che lại cái miệng nhỏ nhắn đang mỉm cười vui vẻ của cô ấy.

Mặt của Doãn Nhạc Nhạc vì mắc cỡ mà đỏ bừng, ngay trước một phòng toàn người, ác ma Phong tại sao có thể cường hôn cô?

Cô đắm lòng ngực Lâm Ngạo Phong thì Lâm Khả Nhi nghịch ngợm chế nhạo: "Tiểu Phong thật là bá đạo."

"Cậu đang làm gì?" Cô con gái nhỏ của Khả Nhi nháy đôi mắt thông minh tò mò hỏi.

Lâm Triệt cùng Lâm Tiêu che ánh mắt của muội muội Lâm Huyền, bá đạo ra lệnh: "Trẻ con không cho nhìn."

"Vậy các anh tại sao được nhìn?" Lâm Huyền không phục nâng cái miệng nhỏ nhắn.

"Bởi vì chúng ta là người lớn!" Lâm Triệt hé miệng, lãnh ngạo nói.

"Đúng! Chúng ta là người lớn!" Lâm Tiêu mặt cười xấu xa gật đầu.

Hai anh em này cố tình làm ra bộ dáng thành thực làm mọi người trong phòng bị chọc cười.

Doãn Nhạc Nhạc thật muốn tìm một chỗ mà chui, bộ dáng hiện tại của cô là do người kia ban tặng. Ác ma Phong!

"Ông nội, bà nội, cha, mẹ, đây chính là người mà mọi người vẫn muốn thấy, Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc, mau kêu ông nội bà nội, cha mẹ." Lâm Ngao Phong ở đối với mấy vị người nhà giới thiệu cho Doãn Nhạc Nhạc sau, liền bá đạo để cho cô theo mình kêu.

"Ông nội bà nội khỏe, cô chú khỏe." Doãn Nhạc Nhạc lễ phép hướng mấy vị trưởng bối thăm hỏi.

"Là cha mẹ, ngu ngốc!" Lâm Ngao Phong bắt mắt gõ trán Doãn Nhạc Nhạc.

"Là cha mẹ cậu, cũng không phải là cha mẹ mình." Doãn Nhạc Nhạc ủy khuất nhỏ giọng lầm bầm. Cô lại không có ý định giả cho cậu ta, đương nhiên là muốn kêu cô chú. Mặc dù cô ngốc, điểm này nhưng rất kiên trì.

"Của mình chính là của cậu! Bởi vì cậu là vợ mình!" Lâm Ngao Phong bá đạo cúi đầu, mắt nhìn Doãn Nhạc Nhạc.

"Ai là vợ cậu? ! Mình là Thượng Quan" Thượng Quan Lỗi ba chữ còn chưa nói ra ngoài, liền bị Lâm Ngao Phong lần nữa chặn lại môi đỏ mọng.

"Cậu thử nói lại lần nữa xem, mình sẽ đem Thượng Quan lỗi đánh vãi răng đầy đất!" Lâm Ngao Phong từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ này, bá đạo đòi lấy ngọt ngào của Doãn Nhạc Nhạc.

Nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt, Doãn Nhạc Nhạc trờ run rẩy, liền chỉ có run rẩy.

Cậu ta thật là bá đạo! Điều không cho người ta nói lời nói! Doãn Nhạc Nhạc ở đáy lòng gào thét.

"Tốt lắm! Vợ chồng son muốn thân thiết chờ không có ai lại hôn, chúng ta già rồi, chịu không được kích thích." Bà nội hàm chứa nụ cười ôn nhu, đối với hai tiểu tử kia nói.

Doãn Nhạc Nhạc bị lời nói của bà nội làm cho mắc cỡ hai gò má đỏ bừng. Điều do ác ma Phong! Nếu không phải là cậu ta, mình tại sao sẽ đứng ở chỗ này để mọi người xem xét?

"Mẹ, con đói rồi. Mẹ đã làm cơm rồi phải không?" Thấy Doãn Nhạc Nhạc mắc cỡ không ngốc đầu lên được, Lâm Ngao Phong ấn cô vào trước ngực, bá đạo hỏi Tần Phong.

"Đã sớm làm xong. Con nói cho mẹ biết có khách quý đến nhà, mẹ làm sao dám chậm trễ?" Trong mắt Tần Phong có ý tứ trên trời. Thằng con trai ngốc của cô, rõ ràng sinh ra dung mạo khôn khéo, về mặt tình cảm nhưng lại như một tên nhóc si tình, một chút cũng không biết cách dụ dỗ nữ sinh.

"Tiểu Huyền Huyền cũng đói bụng, cậu út cháu." Lâm Huyền ôm Lâm Ngao Phong, làm nũng nói.

Cô gái nhỏ này mới năm tuổi còn giống như thường ngày vẫn quấn lấy cậu vì cậu chiều cô bé nhất, nhưng cô nhóc hiện tại không biết trong lòng cậu người quan trọng nhất không phải cô bé, mà là Doãn Nhạc Nhạc.

Lâm Khả Nhi nhìn sắc mặt lúng túng của em trai mình, liền cười ôm lấy con gái: "Tiểu Huyền Huyền, để các anh cho con ăn, cậu đang bận rộn.

"Cậu vội cái gì?"

"Vội vàng uống trà sữa." Nhìn mặt của Doãn Nhạc Nhạc sắp bao phủ ở trong ngực Lâm Ngao Phong, Khả Nhi trên trời cười.

"Trà sữa? Con cũng vậy muốn uống!" Lâm Huyền vừa nghe có sữa trà, lập tức hưng phấn giang hai tay ra.

Vốn là mặt lãnh khốc Lâm Vũ Mặc cũng nhịn không được nữa cười to, cậu ta hướng về phía con trai đang nháu mày, hài hước cười: "Trà sữa Nhạc Nhạc?"

Bị cha nhạo báng, gương mặt tuần tú của Lâm Ngao Phong đầy khí phách lúng túng ửng đỏ, cậu ta kéo tay Doãn Nhạc Nhạc, không tha cô phản kháng nói: "Đi ăn."

Mọi người thấy cậu ta dẫn đầu, liền cùng nhau đi về phía bàn ăn.

Trên bàn bày đầy nhiều loại mỹ vị, nồng nặc mùi thơm khiến Doãn Nhạc Nhạc muốn ăn nhiều hơn. Cô gần như tham lam liếm liếm đôi môi, thật là nhớ

đem tôm viên nuốt vào trong miệng. Nhưng tôm viên cách cô thật xa?

Thấy mặt thèm thuồng của cô, Lâm Ngao Phong duỗi cánh tay dài, đem một bàn tôm viên toàn bộ dôi qua, bày ở trước mặt mình, cũng đối với mọi người nói: "Con thích ăn món tôm viên mẹ làm nhất, thật ngon. Mọi người không cần giành với con!"

Nói xong, dùng ngón tay trở gắp lên một liềm ném vào trong miệng.

Doãn Nhạc Nhạc hâm mộ nuốt nước miếng, nhìn bộ dạng của ác ma Phong cũng biết món tôm viên ngon thế nào.

Đột nhiên Lâm Ngao Phong nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Doãn Nhạc Nhạc: "Cậu không nên lãng phí, đây chính món sở trường của mẹ mình, khách sạn lớn năm sao cũng không ăn được những mỹ vị thế này."

Tần Phong nghe được lời của con, khoe miệng hạnh phúc nhếch lên.

Có thể vì chính mình đích thân nấu những món ăn này, xem mọi người ăn ngon miệng, cho dù cô bận rộn nữa, mệt mỏi nữa cũng đáng giá.

Doãn Nhạc Nhạc nghe được lời nói của Lâm Ngao Phong, gật đầu quyết đoán.

"Minh đột nhiên không muốn ăn, tất cả đều cho cậu." Lâm Ngao Phong đem một bàn tôm viên đẩy tới trước mặt Doãn Nhạc Nhạc.

Doãn Nhạc Nhạc cười đến híp cả mắt, cô ngượng ngùng nói: "Minh ném một chút là tốt rồi."

"Nếu cho cậu ăn thì cậu cứ ăn, cự tuyệt làm gì?"

Nhìn Lâm Ngao Phong không vui trọn to hai mắt, Doãn Nhạc Nhạc lập tức sợ đến không dám nói lời nào, vui đầu ăn.

Tôm viên vừa cho vào miệng tan tã khiến người ta chảy nước miếng. Không khỏi động lòng, hương tôm viên tiến công.

"Cậu muốn muốn mình bị nghẹn chết ah?" Lâm Ngao Phong tự mình múc một chén canh cho Doãn Nhạc Nhạc.

"Cám ơn." Doãn Nhạc Nhạc bị cậu ta sủng ái mà khuôn mặt càng ngày càng hồng, cô lúc này mới phát hiện ra ánh mắt của mọi người đều đặt trên người mình.

"Thật buồn, con trai ngọc của mình đến lúc nào thì đối với mình cũng có thể săn sóc như vậy?" Tần Phong buồn bã thở dài, tựa như oán trách tựa như nũng nịu.

"Không cần." Lâm Vũ Mặc hài hước điểm một cái chóp mũi bà xã, cưng chiều nói, "Chỉ là, em có anh là đủ rồi."

Mặc dù đã gần bốn mươi, nhưng Tần Phong vẫn như cũ làm nũng gần sát lồng ngực Lâm Vũ Mặc, hưởng thụ phục vụ của chồng yêu.

"Ông xã, em cũng muốn." Khả Nhi không cam lòng mà đối với Đường Chá yêu cầu. Đường Chá bất đắc dĩ lắc đầu, lại khác thường thương tiếc đứt vụn yêu thân ái của mình.

Trong nhà này ba cặp vợ chồng, trừ vợ chồng già Lâm Ngao, tất cả đều ngọt mi chàng chàng thiếp thiếp, hạnh phúc của bọn họ khiến Doãn Nhạc Nhạc thật hâm mộ. Không ngờ ác ma Phong lại có một gia đình hạnh phúc như vậy.

Lâm Ngao đột nhiên mở miệng: "Nha đầu, Tiểu Phong nhà ta tương đối ngọc, cháu phải tha thứ nhiều hơn cho nó."

Lâm Khả Nhi cũng tán đồng gật đầu: "Xác thực xác thực! Nhóc Phong ngọc, vẫn không biết nên tỏ tình như thế nào. Em nhất định phải thích cậu ta, đừng đá cậu ta."

"Chị!" Lâm Ngao Phong bất mãn kháng nghị, gương mặt tuần tú của cậu ta căng thẳng, tức giận la ầm lên. Cậu ta thật vất vả đem trà sữa Nhạc Nhạc mang đến cho mọi người biết, bọn họ chẳng những không giúp cậu ta, còn chọc cậu ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Trí Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192

"Ai yêu! Nhờ phúc Nhạc Nhạc, lần đầu tiên trong mười sáu năm nay nghe em gọi chị là chị." Lâm Khả Nhi thông minh nháy mắt mấy cái, chọc cho mặt Lâm Hạo Phong từ hồng chuyển thành đen, từ đen chuyển thành hồng.

Doãn Nhạc Nhạc len lén liếc nhìn gương mặt tuấn tú của Lâm Ngạo Phong liên tục biến hình, trong lòng cười trộm. Đột nhiên cô thấy thật sùng bái chị Khả Nhi, có thể đem ác ma chinh gặt gạo như vậy, đáng vẻ hán lúc này giống như khi cô bị hán khi dễ.

Lâm Ngạo Phong đột nhiên đến gần bên tai Lâm Khả Nhi, tràn đầy uy hiếp nói: “Chị gái thân ái, nếu chị hại em không truy được vợ, đừng trách em ... hắc hắc”

Lâm Khả Nhi khiêu khích nhìn hán: “Như thế nào? Chồng chị yêu chị như vậy, chị còn phải sợ em sao?”

“Được rồi, hai người các con đừng ồn ào nữa, cũng đã đánh mười sáu năm, còn không biết mệt mỏi?” Ông nội bắt mắt mở miệng, khiển trách hai đứa cháu ông thương yêu nhất.

“Dạ, ông nội.” Khả Nhi ngồi thẳng, làm bộ cúi chào, đáng vẻ nghịch ngợm một chút cũng không giống mẹ của ba đứa trẻ. Chỉ là, cô cũng mới hai mươi bốn tuổi, hiển nhiên vẫn chưa thoát khỏi một mặt nghịch ngợm.

Hai người rớt cuộc cũng chịu ngồi đằng hoàng, yên lặng ăn xong bữa cơm gia đình.

Cơm nước xong, Lâm Ngạo Phong liền dẫn Doãn Nhạc Nhạc lên phòng riêng của mình ở trên lầu, Doãn Nhạc Nhạc lại sợ hãi, liên tục lùi về phía sau: “Không cần đâu, tớ không muốn đi, cô nam quả nữ ở chung một phòng, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cô kiên quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, bắt mắt oán trách.

Lâm Khả Nhi nghe thấy lời nói của Doãn Nhạc Nhạc, liền che miệng cười trộm: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng, tất nhiên sẽ xảy ra chuyện chẳng ra sao.”

Doãn Nhạc Nhạc bị lời của Lâm Khả Nhi dọa sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, cô là con ngoan của ba mẹ, cô mới không cần cùng Phong ác ma ở chung một chỗ.

“Lâm Khả Nhi, chị bớt nói nhảm đi.” Lâm Ngạo Phong một phen đem Doãn Nhạc Nhạc ôm vào trong lòng, sau đó bắt mắt hướng chị gái gặm thét.

“Được, được, chị không nói là được chứ gì, em đi nhanh đi. Sớm một chút đem tiểu Nhạc Nhạc ăn, chị cùng mẹ cũng đỡ phải lo lắng cho em.” Khả Nhi bày ra một bộ thái độ tận tâm hướng về phía em trai khoát tay.

Lâm Ngạo Phong bị lời của cô chọc cho khuôn mặt tuấn tú ửng hồng, vẻ mặt rất không tự nhiên. Hán hừ lạnh một tiếng, liền ôm Doãn Nhạc Nhạc đang không ngừng giãy giụa trong ngực hán lên lầu.

“Phong ác ma, cậu mau buông tớ ra.” Doãn Nhạc Nhạc đang bị Lâm Ngạo Phong đè xuống giường run rẩy năn nỉ.

Cô muốn về nhà, cô không muốn ở chung một chỗ với Phong ác ma, bộ dạng hán bây giờ thật đáng sợ.

Lâm Ngạo Phong nắm lấy chiếc cằm thanh mảnh của cô, tà ác cười: “Chị nói rất đúng, anh nên ăn em sớm một chút, nếu không, bị Thượng Quan Lỗi nhanh chân đến trước, anh sẽ hối không kịp.”

“Không, không cần, Phong ác ma, tớ sẽ hận cậu... uhm...” Lời nói của Doãn Nhạc Nhạc biến mất trong nụ hôn bá đạo của Lâm Ngạo Phong.

Tay Lâm Ngạo Phong vụng về lại bá đạo cời ý phục của Doãn Nhạc Nhạc, chọc cho cô phải cầu xin tha thứ, nhưng hán đã quyết phải ăn cô, cho nên làm sao có thể mềm lòng, chỉ trong chớp lát, ý phục của cô đã hồng trong tay hán.

“Phong ác ma, ta hận ngươi.” Khi Lâm Ngạo Phong bá đạo nâng hai chân có chút mập của cô lên, dùng sức xông vào trong cơ thể cô khiến Doãn Nhạc Nhạc đau đến thét chói tai.

“Thật xin lỗi.” Lâm Ngạo Phong đau lòng chôn trong cơ thể Nhạc Nhạc, vừa xoa thân thể cứng nhắc của cô, vừa hôn đôi môi run rẩy của cô: “Ngao, lập tức sẽ không đau nữa.”

“Ai nói không đau? Nếu không anh thử xem!” Doãn Nhạc Nhạc dường như muốn xả giận mà cấu mạnh vào lồng ngực cường tráng của Lâm Ngạo Phong.

Còn có hơi sức cấu người, vậy thì đừng trách hán không khách khí.

Khóe môi Lâm Ngạo Phong nhếch lên, tà mị cười nâng chân nhỏ mập mập của Doãn Nhạc Nhạc lên, cuồng đã chạy nước rút.

“A không cần, ừ...a...” Doãn Nhạc Nhạc trừ thét chói tai ra thì không thể mở miệng nói chuyện. Cô cảm thấy một luồng khí nóng dâng lên trong cơ thể, theo Lâm Ngạo Phong cuồng hán đụng vào mà chạy loạn loạn toàn thân. Đau đớn cùng cực lạc đan xen khiến cô run rẩy.

Lâm Ngạo phong thỏa mãn gặm nhẹ, bộc phát trong cơ thể Doãn Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc trà sữa, em thật giỏi.”

“Phong ác ma, xú nam nhân này, trả lại trong sạch cho em” Bị Lâm Ngạo Phong mạnh mẽ ôm vào trong ngực, Doãn Nhạc Nhạc nghẹn ngào nói. Xú nam nhân này, thể nhưng không quan tâm đến phản kháng của cô, cứ như vậy đem cô ăn sạch sành sanh. Cô thật khổ sở, cô vốn muốn để lại lần đầu

tiền của mình cho Thượng Quan Lỗi.

“Không cho phép nghĩ đến Thượng Quan Lỗi! Em là của anh.” Lâm Ngao Phong hé ra gương mặt tuần tú sa sầm, bất mãn rống to. Trong sạch của cô đã bị hấn định trước từ tám năm trước, nam nhân khác nghĩ muốn nhúng chàm Nhạc Nhạc trà sữa của hấn, quả thực là nằm mơ!

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng cười nghịch ngợm, mặc dù cửa đóng rất chặt, nhưng tiếng cười kia vẫn truyền vào.

Doãn Nhạc Nhạc then thùng kéo ga giường che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, không dám hé ra.

“Lâm Khả Nhi, ma nữ này!” Lâm Ngao Phong khoác tạm một bộ đồ ngủ, gương mặt tuần tú xanh mét như tàu lá ra mở cửa, hướng về phía chị gái rống to. “Còn dám nghe lén, em liền khiến anh rề bỏ chị.”

“Hấn? Không dám!” Lâm Khả Nhi chắc chắn cười. Liếc mắt nhìn về phía cái rèm che kín cô gái nhỏ, như tên trộm hỏi: “Nhạc Nhạc trà sữa, kỹ sảo của Phong ác ma thế nào? Có phải thật thô lỗ hay không? Người này từ trước đến giờ vẫn không biết thương tiếc nữ nhân.”

Khuôn mặt Doãn Nhạc Nhạc chôn dưới mềm quả thật so với hoa còn hồng hơn, sắp thành màu đỏ tía rồi.

“Đường Chá! Còn không mau đem lão bà của anh túm đi? Chị ấy dám nói thêm một câu nữa, em liền giết chị ấy.” Lâm Ngao Phong cảm tức rống to, như thể muốn đánh nhau.

Đường Chá ưu nhã bước đến gần Lâm Khả Nhi, vòng tay từ phía sau, ôm lấy hông cô: “Lão bà, nếu còn không đi là có người muốn giết người. Chúng ta vẫn là nên đi ôn lại chuyện bọn họ mới làm tốt lắm.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Nhi bị lời nói của Đường Chá làm cho đỏ bừng, cô quay người lại, nhảy lên, như gấu con ôm lấy Đường Chá, hai chân vòng chặt hông hấn, bá đạo ra lệnh: “Không cho yếu hơn Phong ác ma.”

“Chỉ có mạnh hơn nó, hôm nay anh sẽ khiến em không xuống giường được.” Đường Chá cười lớn, nâng lão bà lên, đi về phía gian phòng của hai người bọn họ.

Lâm Ngao Phong phanh một tiếng đóng cửa phòng lại, nhảy lên trên giường của mình, đem tiểu nhân nhi đã sớm bị nung đỏ như trứng tôm kéo vào vào trong ngực, nhiệt tình hôn xuống: “Nhạc Nhạc trà sữa, chuyện này không có gì phải xấu hổ, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, chỉ là sớm hơn chút mà thôi.”

Nói xong, hấn liền hướng Doãn Nhạc Nhạc triển khai một trận triển miên nóng bỏng làm cho người ta đỏ mặt tim đập thình thịch. Hấn mạnh mẽ tác chiến khiến Doãn Nhạc Nhạc thở gấp không dứt, chỉ có thể vô dụng ở trong lòng hấn run rẩy.

*****

Trong một căn phòng khác,

Tần Phong dựa vào trong ngực lão công, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Bọn nhỏ đều đã tìm thấy nửa kia của chúng, chúng ta có phải già rồi hay không?”

“Ai bảo già? Phong, ở trong mắt anh, em vĩnh viễn trẻ trung, xinh đẹp.”

“Còn nhớ rõ, bộ dáng anh ghen tuông với Đường Chá, không ngờ chớp mắt một cái, hấn đã trở thành con rể của chúng ta.”

“Anh, Lâm Vũ Mặc, sức quyến rũ vô địch vũ trụ, Đường Chá vốn không phải đối thủ của anh.” Lâm Vũ Mặc kiêu ngạo cười lớn, đem lão bà kéo vào trong ngực.

“Cây thuốc đâu? Em muốn đo xem mặt anh dày cỡ nào?” Tần Phong cười, hết nhìn đông đến nhìn tây, nhạo báng nói.

“Đưa nhò nghịch ngợm.” Lâm Vũ Mặc bá đạo hôn Tần Phong. Nhiệt tình của bọn họ tuyệt đối không thua con họ, vừa nóng bỏng lại vừa mãnh liệt.

Chuyện xưa giữa hấn, Tần Phong và Đường Chá bỗng từ thật nhiều năm trước ủa về.

Hết truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tri Mạng Của Tiểu Ma Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.